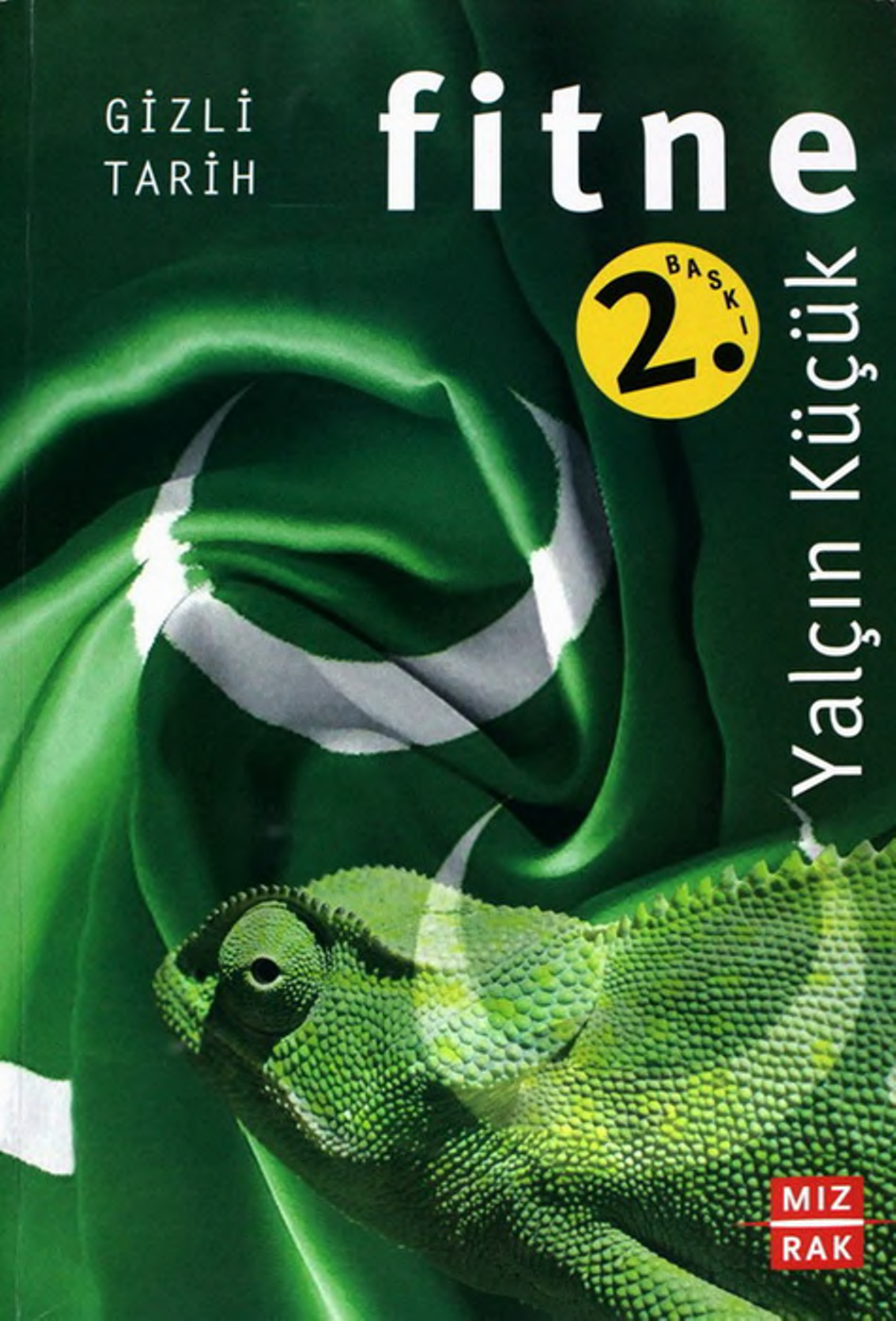

GİZLİ TARİH

fitne

2. BASKI

Yalçın Küçük

MIZ RAK

MIZ
RAK

Mızrak Yayınları - 4

ISBN 978-605-4339-03-7

YALÇIN KÜÇÜK
FİTNE

2. Baskı, İstanbul, Ekim, 2010

Yayına Hazırlayan: Sait Çakır - Doruk Cengiz

Kapak: Ömer Ülkenciler
Baskıya Hazırlık: Espas

Baskı: Kitap Matbaacılık Ltd. Şti.

MIZRAK
İletişim ve Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Salkım Söğüt Sokak
Keskinler İşhanı No: 8 Daire: 410
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: 0212 526 23 88
www.mizrakyayincilik.com
mizrak@mizrakyayincilik.com

YALÇIN KÜÇÜK

FİTNE

MIZ
RAK

İÇİNDEKİLER

KATKILAR

BİRİNCİ KİTAP: **FESADİYE**

İKİNCİ KİTAP: **CAHİLİYE**

ÖNSÖZ

Bütün emekçileri, tüm büyük sermayedarlara, köle yaptılar.

Tüm büyük sermayedarları bir despota köle verdiler.

Büyük sermayedarlar hayli mesutturlar.

Orta Çağ'dayız ve vasaldırlar. Çok mutludurlar.

Sadece köle yapmaktan ve sadece köle olmaktan haz alan bir büyük zenginler sınıfımız var. Hedonisttirler ve artık raison d'etre peşindedirler.

Meşruiyeti yitirmişler.

•••

Fitne, apokaliptik bir kitaptır.

Okuyucusuz yazılmış bir kitaptır.

Okunmadan işlemek üzeredir. Öyle tertiplenmiştir.

Burada bir apokalips, bir "son" ve bir "ahir" ve bir "catastrophe final" var. Olan, yazımıdır.

•••

Ne hoş insandırlar, mutlu aşıklar ve hiç saate bakmazlar.

Mutlu aşıklar için zaman, gün batımı durgun denizdir. O denizler ki hiç kımıldamazlar, bakmak için hiçbir neden yoktur. Durgun denize bakmak, boşluğa bakmaktır ve bakmamaktır. Çok mutlu âşıklar, hep boşluğa bakarlar, çünkü "ne zaman" sorusu hiç

yoktur, bu soru "son" üzerinedir, bunalımlı halin mahsulüdür ve "dönüşüm" demektir. "Dönüşüm", bahtı karaların ve bitmek üzere olanların, krizler içinde boğulanların, ilacıdır.

Apokalips, "dönüşüm" ile özdeştir.

Bunu Peygamber Danyal'a borçluyuz.

Bütün devrim teorileri, Marx'ınki dâhil, Danyal'a dönüyorlar.

Kuran'da Danyal'ın adı okunmamaktadır. Çünkü yoktur. Buna mukabil bütün kurumları ele alınmaktadır.

•••

Kapital'de, adı konmamış, kapitalizme övgü pek aşırı duruyor ve artık kabul etmek imkânsızdır. Çıkarmak zorunluluğu bir ödevdir.

Büyük sermayedarlarımız, artık vatansız köledirler.

Çok mutludurlar ve durmuş akıl halindedirler.

•••

Kuran'da, Arabî "cedd" denilen ve Türkî "ata" sayılan Abraham'a aşırı meth-ü sena, yeni tefsirlere muhtaçtır. Çünkü artık İsrael var ve İbrahim oradadır. Abraham'ı ata bilmek, İsrael'e yol kurmaktır.

Çünkü tarikatlar, çoklukla, judaizedirler.

Kitapları ve Furkan'ı dejudaize etmek vatani bir mesuliyet olup buradayız.

•••

Ben mi, bugünü tahlil edebilmek için, kapitalizm'den daha çok feodalizm'e bakıyorum.

•••

Ne oldu bana, kör mü oldum yoksa görmeye mi başladım, bilemiyorum.

M. Koç'u, G. Sabancı'yı, F. Şahenk'i, A. Doğan'ı hiç ama hiç göremiyorum. M. Koç'a veya G. Sabancı'ya ve tabii A. Doğan'a baktıkça hep Recep Tayyip Erdoğan görüyorum. Şimdi otuz üç Erdoğan var, Forbes Dergisi'nin yıllık sayımı ile, her yıl sayıları değişmektedir.

En son sanıyorum, otuz üç numaradır.

Plütokrasi'ye baktıkça sadece Tayyip Erdoğan silueti ile karşılaşıyorum.

Aydın Doğan, Tayyip Erdoğan'dır. Birlikte giderler.

Önce doğan köle yaptı ve sonra doğan köle oldu.

Kölemen devletine dönmüş bir zamandayız.

•••

Recep Erdoğan, Güler Sabancı'dır.
Mustafa Koç, Tayyip Erdoğan'dır.
Recep Tayyip Erdoğan, Koç'un ve Sabancı'nın en gelişmiş halidir.
Birbirinden ayırmak imkânsızdır ve ayırmaya çalışmak abesle iştigal etmektir.

•••

Plütokrasi narsist'tir.
Kendi şekline hayrandır.

•••

Kolay kitaplar sıkmak istemiyorum, çünkü sıktıklarımın zor okunmalarını istiyorum. Şimdi sıkılmış kitaplar çağındayız.

Çünkü değerli eserler, yeni bilgi çıkaranlar ve kazip olanları tekzip edenler, zor okunurlar. Öyle istiyorum, ancak, istediğimi her zaman yapamıyorum ve zaman zaman ters işler yapıyorum.

Bu, düzenin ters ve kazip olmasından kaynaklanıyor. Tekeliyet'te yaşıyoruz ve hem merakı katlediyor ve hem de insanları ahmaklaştırıyor. Bu nedenle kitap sıkarken, önce merak saçmak mecburiyetinde kalıyorum. Kitaplarımız, biçimsel olarak, buna uygundur; görünüşte uzun, gerçekte kısadırlar. Katkılar, ki her birini başlı başına okunacak şekilde düzenliyorum ve bu nedenle aynı kitap içinde bir elemanı, bir bilgiyi, bir kanıtı bir veya daha çok sıkmaktan kaçınmıyorum, "şuraya bakınız" türünden işaretlerden ısrarla kaçınıyorum. Sıktığım kitaplar içinde iki dakikada tamamlanacak "kitaplar" var. Çokturlar.

•••

Giderek dedektif yazıyorum.
Dedektif yazım, en çok Fitne'ye uymaktadır.

•••

Bunlar işaret karışıklıklarıdırlar, "c", bazan, "cinema" veya "cent" sözcüklerinde olduğu üzere "se" sesinin işareti oluyor ve bazen de "close" ya da "cataclysm" kelimelerinde olduğu üzere "ke" ünsüzünü gösteriyor; biz burada bu ikincisiyle ilgileniyoruz. "Color"

da var, "kl", ya da "clandestin", yine "kl" ile karşılaşyoruz. Biliyoruz, renklendirmek, gizlemek anlamında da sahiptir ve biz "boyamak" sözcüğünü bu anlamda kullanıyoruz ve diğeri ise "clandestin" gizli demektir. Cyrus' a gelince, Batı'da, "s", Sayrus ve Doğu'da "k", "Kuros" olarak söylüyoruz, bu arada, İbraniler "Koreş" ve biz "Kır" diyoruz, "kırca" ve "kıral" ad ve soyadları daha çok buradan gelmektedir. Devam edersek, "apocalypse" sözcüğünde "calypse", Grek aslı "kaluptos" gizli ve gizlemek demek oluyor, a-, ab-, ap- ise tersine çevirmektedir, gizli olanı açıklıyor. Bir "ifşaat" halidir ve haber veriyor; İncil'de, John'un mektubunda, "Revelations" olarak geçmektedir, "vahiy", açıklamalar, ama "son" ve asıl "kıyamet" anlamları da var. Kaynağı Peygamber Danyal'dır ve Danyal'ın, Tevrat'tan çok İncil yoluyla ünlendiğini biliyoruz. Kuran'da kurumları var ve kendisi yer almamaktadır.

Tevrat'tan Danyal'ı okumakta bir dedektif tadı buluyorum.

•••

Danyal'ın apokalips'i bir düzen bozucudur, Papalık, hep unutturmaya çalışmıştı ve Yahudilik, eylemsiz bir apokalips söylüyordu, belleklerden silinmişti ve apokalips'i ve Danyal'ı Avrupa, F. Lucke'nin, Almanca yayınlanan, 1832 tarihli kitabıyla tanıdı. Yahudi bir ailenin Hristiyan çocuğu Marx bu tarihlerde çok iyi okuyordu. Feuerbach'ın "The Essence of Christianity" adlı dönüşümcü çalışması ise 1841 yılında çıktı; Feuerbach da bir Kopernik Devrimi yapıyordu, Tanrı'nın insanları değil insanların Tanrı'yı yaratışını öğretiyordu, o kuşaktan gençler yuttular. "Biz hepimiz Feuerbachçı olduk", hepimiz bir kez olmak zorundaydık.

•••

Marx, iktisata döndü, ahiretin peşine düştü, son felaketi çizdi ve millenium demeden altın çağı haber verdi. Adına "sosyalizm" dendiğini biliyoruz.

•••

İhtilâl Nazariyeleri ve Siyaset Teorileri açısından, Tevrat'ta mühim iki peygamber Danyal ve İşaya'dırlar, biz herhalde İşaya'ya, a'yı uzatarak "İsa" derdik, ithal ş'ler bizde s'dirler, "şakina", sakine'dir, ama Nazareth'li Jesus'u böyle çağırdığımız için "İşaya" demeye mecburuz. Danyal mı, zorbalık düzeninin sona ereceğini, "apocalypse", o zamana kadar dört imparatorluk olduğunu tespit ile beşincisinin geleceğini haber veren habercidir; tabii gelecek olan, Doğru'nun hükümdar olduğu Büyük Yahudi İmparatorluğu demektir ve İngilizce "The Fifth Monarchy" diyoruz. İşaya ise Mesih'in geleceğini haber veriyordu, Peygamber İşaya'dan başka Mesih'i hiç kimse haber veremedi, Mesih'i, "Kutsal Kurtarıcı" olarak anlıyoruz. Mesih'ler, İşaya'nın haberinden sonra çoğaldılar, Marx,

Mesih'i laisize ederek Kapital'de iki kez harekete geçiriyordu; birinde burjuvazi ve ikincisinde proletarya Mesih rolündedir.

•••

Gizli Tarih'te, Kurtuluş Mücadelesi'ni, Darwinist bir üslupla yazdım ve devam ediyorum ve bizde "Mesih" yoktur. Bize yakıştıramıyorum. Bizde deneme ve yanılmaları çok ve iç rekabetleri kızgın, mükemmel bir liderlik var. Çizgi minimalist ancak dâhiyanedir ve Mustafa Kemal, başlarda, primus inter pares haldedir.

•••

Mesih ile apokalypse arasında "binyılcılık" görülüyor, millennium ya da millenarism tabirlerini kullanıyoruz; Kitabi dinlerin pek çok kurumu misli, bunun aslını da, Zerdüşt Dini'nin Kutsal Kitabı Avesta'da buluyoruz, "hazarak" diyorlar, "hazar" Farsça'da "bin" demektir, -ak eki bizde de var, bu sözcüğü, "hazarak" artık "binyılca" olarak anlayabiliriz. Doğru'nun egemenliği bin yıl sürecek, iktisat derslerimizde, bu bin yıla, içinde hiç kriz ve zamanın olmadığı bu döneme, "Golden Age", Altın Çağ, adını veriyorduk. Tabii Danyal'ın adını vermiyorduk.

•••

Bütün dinler ve tabii bütün Tanrılar, bu topraklardan çıktılar.
Peygamberler, Tanrı'larına muhtaçtılar. Yarattılar.

•••

Atatürk'ü yaşatan İsmet İnönü'dür.

•••

Kemalizm'i kodifiye eden benim eylemci kuşağımdır.
Bizden önce kemalizm olmadığı kesindir.

•••

Şimdi sırayla, Fitne'den saçılan açıklamalara gelmiş haldeyiz.
Bir, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöktüğü tarihte, sembolik olarak, 1917 diyebiliriz, yeni bir Osmanlı İmparatorluğu kurulmak üzeredir. Kararı artık görüyoruz.

Peygamber Danyal'ın Beşinci İmparatorluğu mu, o bir rüyadır ve ben gerçekleri ve tarih yazıyorum.

İki, Osmanlı İmparatorluğu'nun 1917 sınırları esas alınabilir; Mısır'da Nil'den, Fırat'ın öte yüzü ve Van Gölü'nün kuzeyi sınırdır. Tevrat'ta çizili olan sınır işte budur.

Şimdi dayandılar.

Artık, İsrael'i böyle anlamak durumundayız. Bu anlayış, "Yeni Tarih" yazımında temel taşlardan birisi olmak zorundadır.

Üç, New Ottoman Empire veya İsrael Devleti, hegemoniktir.

Osmanlı Devleti'nin ilk iki yüz yılını hatırlatıyor, sınırları ve haritası olmayan bir devlettir. Kitaplara bakıyorum, arka arkaya çeşitli tel örgüler geçirilmiş bir iklimdir.

Dört, bu iklimde başka bir hegemonyaya yer yoktur.

Başlarda karşılıklı bir aldatmaca var.

Aldatmaca mı, içerde ihanet ve dışarda hizmet anlamındadır. Tarihte ikisini de buluyoruz.

Çıkarıyorum.

Beş, bu coğrafyada hiç bir devlette hiç bir lider hegemonik olmak bir yana, ekspansiyonist bir niyet göstermemek durumundadır. Gösterirse, öldürülür.

İsrael, konspiratif bir yapıdır. Öldürür.

Ben-Gurion, fesatçıdır.

Fitne'de bir cehennem havası var.

Ölüler çokturlar.

•••

Fitne ile öldürüldüler.

•••

Türk Cumhuriyeti ile İsrael Devleti Tarihleri'ni birbirinin içine yatırdım ve öylece yazıyorum. Hangisi, Osmanlı İmparatorluğu'nu devam ettiriyor ve hangisi, hangisi için çalışıyor; burada bir dedektif çalışması çıkıyor.

Cumhuriyet'in tarihi, yönetenler cephesinde, ambivalent bir tarihtir.

•••

Orta Çağ'a girişte dört tarih önemlidir.

Bir, 1977 yılında "terörist" Menahem Begin, "Likud" Partisi adıyla, İsrael'de hükümete geldi. Şiddetin ve Yahudi şeriatın iktidarıdır.

İki, 1978 yılında, Papa İkinci Jean Paul dönemi başladı ve aydınlanmaya karşı savaş açtı. Katolizm'in Hıristiyan şeriatına döndüğü yıldır.

Üç, 1979 yılında İran'da İslam Cumhuriyeti kuruldu.

Dört, 1980 yılında, Türkiye'de, Yahudi asıllı Amerikalı stratej Wohlstetter'in doğrudan iştirakiyle, Kenan Evren başkanlığında, darbe yapıldı. Orgeneral Evren İbrani asıllıdır, Türkiye'de "İslam'ın Altın Çağı" denilen dönemi başlattı ve Turgut Sunalp ile, Likud-benzeri bir parti kurmayı denedi. İç içedirler.

•••

İbrani asıllı müslümanların Kapısı'ndayız.

İbrani asıllı Orgeneral Kenan Evren İslam'ın altın çağı'nı açtı.

İbrani asıllı Orgeneral Özkök, akepe'yi hükümete oturttu.

Kök, öz ya da oz olarak, kenan'dadır.

•••

Aslı olan yükselmektedir.

•••

Akepe, bir Likud'tur.

Her ikisi de emekçi düşmanıdır. Aşırı Batı ve Amerikan yanlısıdırlar. Kendi şeriatlarını rehber alırlar. Hegemonya söz konusu olduğunda bir kalıbın iki tarafı olurlar; birisi eril ve diğeri dişildir. Birisi girer ve diğerine girilir. Bütün fark buradadır; girmek ya da girilmek, Shakespeare'in söylediği üzere, this is the question, işte mesele budur.

•••

Chomsky, merkezi Türk olan Osmanlı Devleti projesinin sona erdiğine işaret etmişti. Son, akepe hükümeti ile birlikte gelmiştir.

Türk-Likud Partisi, nam-ı diğer akepe, İsrael'in sınırının Van'ın kuzeyine kadar uzamasını kabul etmiş ve bunun için kurulmuş, hükümete getirilmiştir.

•••

Kendileri kurmadılar.

Akepe'yi bir devlet partisi olarak kurdular.

•••

Bunları yazdığım için büyük üzüntüler duyuyorum.
Yazmaya mecburum.
Yazar, yazdığına mahkum bir kalemdir.
Kalem, vesiledir.
Ben yazmıyorum.

•••

Fitne, yazmaktadır.
Fitne, yazılmaktadır.
Tarih, Fitne'dir.

•••

Hangisi ya da hangisinde yaşıyoruz; yönetenler açısından bu soru çok zaman cevapsız kalmıştır. İsrael'e öncelik verenler çokturlar ve ne yazık, orduda az değiller.

•••

General Meir Amit, önce askeri istihbarat ve sonra Mossad başkanı, Barzani peşmergelerine silah yardımı yaptıklarını, helikopterleri Türk hava sahasını kullanıyordu, ve eğitim verdiklerini "bir avuç" Türk yüksek komutanının bildiğini ve avucun, Türk dışişleri bakanlığına ve Türk hükümetine haber vermediğini yazıyordu. Bu ve diğerleri çokturlar, Fitne'dedirler.

•••

Fitne'de Fatin Rüştü Zorlu ve Adnan Menderes rehabilite ediliyorlar.
İtibarlarını iade ediyorum.
Genişleme peşinde koştular. Bu nedenle öldürüldüler.

•••

Bunu, rehabilitasyon'u, benim yapmam sadece çok romanesktir.

Kendimi hâlâ "27 Mayısçı" biliyorum, Zorlu ve Menderes'in düşüşünü sağlayıp da mücadeleye devam eden, "debout", belki de tek canlıyım, o zaman yaptıklarımı her zaman yaparım, "27 Mayıs Devrimi" benim için her zaman şanlıdır ve tarih ise çok

girifttir. Ancak ekonomi ve hürriyet ve hukuk cephesi bir yana, bizim muhalefetimiz burada yoğunlaşıyordu, şimdi her ikisini de, millici, osmanist ve ekspansiyonist görüyorum. İsrael gizli kayıtlarına göre, Zorlu, Menderes'i yönetmektedir ve İsrael'den uzak tutuyordu. Her ikisi de, Amerikan şemsiyesi altında, Osmanlı İmparatorluğu peşindedirler.

•••

Burada bir "Yeni Tarih" var.

Fitne'ye göre, her ikisi de ölümü hak ettiler.

•••

Kennedy, Sovyetler Birliği'nin yaşayabilir, ayrı bir düzen olduğunu kabul ve ilan ettikten hemen sonra öldürüldü. Fesatçı Ben-Gurion, Kennedy'inin öldürüleceği zaman aralığında, başbakanlıktan ayrılma tedbirliliğini göstermişti. İsrael resmi tarihinde bu ani ve kısa ayrılık hâlâ bir "muamma" sayılmaktadır. Çözmüş oluyorum.

•••

Bir Nisan Ayı'nda, 1960 yılındadır, Menderes, Sovyetler Birliği'ne gideceğini açıkladığı zaman, Koca İsmet Paşa, "Fatin ile Adnan Bey, tehlikeli bir oyun oynuyorlar" demişti, tarihe not düşmüştür. Düşürüleceklerini ve öldürüleceklerini biliyor muydu, bilmiyorum. Sadece bu notu gün yüzüne çıkarıyorum.

Tarih mi yazılıyor, birisi ölümü tarihe düşürmüştür. Ben sadece çıkarıyorum.

•••

Ama Bülent Ecevit, öldürüleceğini biliyordu. "Beni zehirleyecekler" demesi ve hastahaneden kaçması bu nedenledir.

Büyük politik konspirasyonlara maruz kaldı, başında zamanın Genelkurmay Başkanı Orgeneral Özkök yer aldı. Ancak hayati bir tehlike yoktu; korkusu vardı, içinde öldürülmek korkusu ile yaşıyor ve taşıyamıyordu. Fitne'de yazılıdır.

•••

Adnan Menderes'in düşüşünün Ben-Gurion eli mahsulü olduğundan hiçbir kuşkum yoktur.

Çok acıklıdır; Menderes, Belgrad'a kadar uzanan Balkan Paktı'nı ve Irak'ı içine alan

Bağdat Paktı'nın mimarı oldu, liderlik için Mısır'ın Abdül Nasır'ı ile yarışıyordu. Ben-Gurion, Nasır kadar, liderlik hırsına da karşıdır. Arada bir fark gördüğünü sanmıyorum. İsrael dışında genişlemeyi hayal edenler ölüm kuyruğunda sıralarını beklemektedirler. Emir Abdullah, ilk gidenler arasındadır.

Biz ve ben, anti-amerikan ruhumuzla mutlak olarak Albay Nasır'a sempati duyorduk, ama ben şimdi tarih yapmıyorum ve tarih yazıyorum. Şimdi önümde İsraeli araştırıcılarının İsrael gizli belgelerinden çıkardıkları var; azlar, ama yeteri ölçüde açıklıyorlar, İsrael ile 1958 Brit'ini, "Gizli İttifak", imzalamıştı, ama İsrael kayıtlarına göre "yan çizmişti", hâlâ, Irak'a Cumhuriyet kurmuş ve Bağdat Paktı'nı paralize etmiş, Irak'ın Lideri General Kasım'ın peşindedir.

•••

Amerikan şemsiyesi altında, Suriye'ye girip zaptetmek istediği kesindir.
İsteği, boynunda düğüm olarak asılmıştır.

•••

Türk komutanları mı, işleri gizlice İsrael'e gitmektir.

•••

Herhalde 1959 olabilir, İsrael'e gidenler, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Erdelhun, İkinci Başkan Orgeneral Sunay, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Gürsel,

Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Fahri Korutürk, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Tekin Arıburun; gizlice İsrael'e seferdedirler. Karşılarında genç bir general İtzak Rabin var, Rabin'i muhatap kabul ettiler. Suriye'yi zapt için son hareket planını yaptılar.

•••

En yüksek komutanlar gizlidedirler.

•••

Yapamadılar.
İkiye ayrıldılar.

Bir kısmı 27 Mayıs Devrimi'ni yaptılar. Diğerlerini, Erdelhun ve Arıburun, Yassıada'ya hapse attılar.

•••

Ama üçü, Orgeneral Gürsel, Orgeneral Sunay, Oramiral Fahri Korutürk, arka arkaya ve tam 20 yıl cumhurbaşkanı oldular.

Ama çok şaşırtcıdır, ne yaptılar ve nasıl oldular, aralarında, İsrael'e gizlice uçmuş olmalarının dışında ortak ne var, işte bunu bilemiyorum.

•••

Nasıl arka arkaya birbirinin yerine geldiler; işte büyük sır budur.

Peki bunları geldikleri yere getiren Ordu mu; cevap mı, ünlüdür, "beni güldürmeyin" diyorum.

•••

Tarih yazıyorum, bilim yapıyorum, alt katları ihmal ile, üst katı kurmaya çalışıyorum.

Bir, savaşlarda yeri var, ancak, bilimde, tesadüfe yer yoktur. İki, şöyle olmuştur ve böyle olmuştur, bunlarla ilgilenmiyorum, eninde-sonunda, Adnan Menderes, önce düşürülmüş ve sonra asılmıştır. Dışişleri bakanlarının asılması ise çok zordur. Üç, hangi mantık, bu üçünün, arka arkaya cumhurbaşkanı olmalarını açıklayabilmektedir ve oldular.

•••

Ordu'yu açıklayıcı olarak kullanmak, ahmakçadır.

Ordu, açıklanmaya muhtaçtır.

•••

Benim açıklamam, "revelation", üç orgeneral gizlice İsrael'e gittiler, sırayla ve ilki belki de hemen bir yıl sonra, cumhurbaşkanı oldular, üçünün cumhurbaşkanlığı tam yirmi yıl sürmüştü. Peki, neden, bir yerlere "vahiy" geldiğini düşünebiliriz, açıklanması zordur, ama sorarak açıklayabilirim, acaba, Kudüs'te her üçü de "ege" mi oldular; açıklama, "ege" sözcüğünde ya da ismindedir. "Ege" bizde, biseksüel isim olarak taşınıyor; onomastique çalışmalarım, biseksüel isimleri, etimolojik planda, İbraniyet'e bağlamaktadır.

Tevrat'ın Ezra Kitabı, beşinci bab, Türkçe çevirisi, "Ve peygamberler, Haggay peygamber..." olarak başlıyor ve biz, "y" karekterine i-Grek de diyoruz ve "Haggai" olarak yazabiliriz. Gerçekten de Tora, İngilizce, beşinci bölüm başında, "Now Haggai..." demektedir ve ben bu adı, her zaman yaptığımız üzere, hemrah'tan "emrah" ya da "emre"

ya da Mehmet'ten "memet", "aggai" ve buradan da "ege" olarak söylemeyi öneriyorum. Aslında, "agga" var ki "ege" olarak okumaya pek elverişlidir ve kaldı ki, pek çok kaynakta "haggai" peygamberin adının "aga" olarak yazıldığını görüyoruz. A'ları "e" yapmak adetimizdir, "canaan" adını, "kenan" yapıyoruz, iki "a" daima yüksek söylememize yarıyor.

Alfred Kolatch, önce "h" karakterini, bazen Batı'da anlaşılabildiği şekilde "ch" ve buradan da peygamberi, "chagai" gösterdikten sonra "hagai" ve daha sonra "chagi" ve "hagi" versiyonlarını da veriyor. Kolatch'daki İbrani yazılıştan, sondaki karakterin "i" olduğu konusunda tüm şüphelerimizi yeniyoruz. Önceki, gimel'i, noktalamaları olduğu için, "c" veya "j" okuyabiliyoruz, demek ki hem "ege" ve hem de "haci" ya da "hacı" varyantlarına ulaşıyoruz, Fransızca "hajji" yazılmaktadır. Buradan "haggai" ya da "aga" kelimelerine dönebilirim, bir festivalde, bir bayramda doğan anlamındadır, Kabe'ye giden putperest ya da daha sonra müslümanlara da, o zamanlar bayram yeri idi, İngilizce "pilgrim", İbrani "ege" veya "hagi" ve dilimizde tam "haci" dememiz çok isabetlidir. Arami kökü var, İbrani de yerleşmiştir; Arabî aynı köktendir ve eninde-sonunda, "ege" hacidir. Gittiler ve orgeneraller hacı oldular.

Gizlice İsrael'e uçmuş olan, geç olsalar da "aliya" yapan bu üç orgeneralin, "ege" ya da "haci" olduklarına hükmediyoruz. Başlarına devlet kuşu konmasını ya da kendilerinin devletin başına konmalarını hagia'ya veya hac seferine bağlıyorum.

Yükseklerde hep varlar.

•••

Gizli Tarih'te, cıfıt pazarını buluyoruz.

Fitne, "Gizli Tarih" olmaktadır.

•••

Okuyucuya ihtiyaç duymuyorum.

Kitaplarım ile ilgili olarak Hegelyen bir durum var. Doğru, gerçektir ve Hegelyen yolla inmektedir.

Ne demek istiyorum, Çöküş, hiçbir televizyonda ya da gazetede görüldü mü, eskiden küfür ve hakaret ederlerdi, durdurdular. Ama Cumhuriyet Türkleri'nin bir istiklâl marşı olmadığını artık herkes biliyor ve herkes İbrani asıllı olmayan bir kimsenin dışişleri bakanı olmayacağına iman ediyor. Önemli olan budur ve kütleye geçiyor ve bütün yeni görüşlerim bilinmektedir.

Kimse engelleyememektedir.

•••

Herkes mi, sadece bilenleri içine almaktadır.

Bu nedenle yanında bir Osmanlıca-Türkçe sözlük, bir İngilizce-Türkçe lügat bulundurmayanların kitaplarımı okumalarını istemiyorum. Öyleleri için kitap çoktur ve benim böyle okuyucuya ihtiyacım yoktur. Ben kitap sıkıyorum.

Ne yapıyorum, bir kez bana "beş üniversitenin işini yapıyorsun" demişlerdi, diyenler ciddi, üniversiteyi ve işi bilen kimselerdi, önce çok gördüm. Sonra Cumhurbaşkanı Sezer'e bir arzuhal verirken, seksen üniversitenin işini yapıyorum, demiştim, o zaman ülkede seksen vardılar. Bununla kendimi küçümsüyordum, çünkü her bir üniversite bir sıfırdır ve seksen ile çarpımı, sıfır vermektedir.

Bir boşluğu doldurmak üzere çalışıyorum.

♦♦♦

Tabii imam-hatip mezunlarının beni okumalarını kesinlikle istemiyorum. Çünkü imam-hatip, din bilgisi vermek için kurulmamış, okumayı ve öğrenmeyi ortadan kaldırmak için kurulmuşlardır.

Bir imam-hatip mezununun tek özelliği artık öğrenme kabiliyetini kaybetmesidir.

Bunun için kuruldular.

Öğrenme kabiliyetleri yoktur.

♦♦♦

Öyle mi, Tayyip Erdoğan'a bakmak mümkündür; H. Özkök ile Deniz Baykal, elele verdiler, imkânsız olanı yaparak, başbakanlığa oturttular. Yedi yıldır koydukları yerde oturmaktadır; bir tek yeni öğrentisi var mı, başbakanlığın b'sini kavrayabildi mi, "hayır", geldiği yerdedir. Doğduğu haldedir, bunlara "ümmi" dendiğini hep kaydediyorum. Ümmi, anadan doğma halinde, anlamındadır ve imam-hatip'ten çıktığı yerdedir.

Öğrenmeleri imkânsızdır.

Şemsettin Günaltay bu nedenle başlattı. Süleyman Demirel bunu bildiği için çoğalttı. Öğrenmeyi durdurdular. Öğrenme kabiliyetini kuruttular.

♦♦♦

Şimdi "önsöz" yazmıyorum.

Dedektif öyküsü kuruyorum.

♦♦♦

İşte, Rab dünyayı boşaltıyor, ve onu çöl ediyor ve onun yüzünü alt üst ediyor ve orada oturanları dağıtıyor. Ve vaki olacak ki, kavm nasılsa, kâhin de öyle; köle nasılsa

efendisi de öyle; cariye nasılsa, hanımı da öyle; satın alan nasılsa, satan da öyle; alacaklı nasılsa borçlu da öyle; faiz alan nasılsa ona faiz veren de öyle olacak. Dünya baştan başa boşalacak ve baştan başa çapul edilecek; çünkü bu sözü Rab söyledi. Dünya yas tutuyor ve yüzü soluyor, yer zayıflıyor ve yüzü soluyor, dünyanın yüksek kavimleri zayıflıyorlar. Ve üzerinde oturanların altında dünya kirlendi; çünkü şeriatlardan öteye geçtiler, kanunları ayaklar altına aldılar, ebedi ahlakı bozdular.

•••

Ve o gün denilecek: İşte, Allahımız budur; onu bekledik, ve bizi kurtaracaktır. Rab budur; onu bekledik, onun kurtarışı ile mesrur olacağız ve sevineceğiz.

•••

İşaya'nın kitabından, 24 ve 25 baplar, aktarmış oluyorum. Mesih, her zaman Allah'tır ve kurtarıcıdır; büyük bir bunalımdan sonra Kurtarıcı mutlaka gelecektir. Gelen, Kurtarıcı ise, her zaman Mesih'tir.

Mesih için, keder ve yıkım günleri şarttır.

İbrani'de apokalipse, "aharit ha-yameem" deniyor ki, "ahiret günleri" anlamındadır. Yıkım ve acı zamanıdırlar.

•••

Bu paragrafları bilerek seçtim, halk ile bilge bugün de aynı haldedir ve dünya kirlenmiş, yasalar çiğnenmiştir. Öyleyse, Mesih'in, ya da Kurtarıcı'nın haberini ve bu canlılıkla çizimini Peygamber İşaya'ya borçluyuz.

•••

Düş budur; ve kıralın önünde yorasını söyleyelim. Ey kıral, kıralların kıralı, sen ki, göklerin Allahı kırallığı, kuvveti ve kudreti ve izzeti sana vermiştir ve insanoğullarının oturduğu her yerde, kırın hayvanlarını ve göklerin kuşlarını senin eline vermiştir ve seni hepsi üzerine hükümdar etmiştir; altından olan baş sensin. Ve senden sonra senden aşağı başka bir kırallık çıkacak; ve bütün dünya üzerinde saltanat sürecek olan tunçtan başka üçüncü bir krallık daha çıkacak. Ve dördüncü kırallık demir gibi kuvvetli olacak, çünkü demir her şeyi parçalar ve kırar; onların hepsini ezen demir gibi, parçalayacak ve ezecek.

Bunları da Danyal'ın Kitabı'ndan aktarıyorum.

İbrani "Daniel" ve Arabi "Daniyal" diyorlar.

•••

Danyal, ölüm tehdidi altında, Kral Nebukadnezar'ın hem rüyasını, çünkü Kral gördüğü rüyayı unutmuştu ve bulunmasını da emrediyordu ve hem de yorumunu, Kral'a, işte böyle anlatıyordu. Kendisi de rüyasında bu dört kırallığı görmüştü, bunlar, Babilon, Suriye, Grek ve Roma İmparatorlukları, bazen birisi değişiyor ve yerini Pers Kırallığı alıyor; yalnız hiç birisi yaşayamamaktadır. Kalıcı olan "Beşinci Krallık" idi ve uzun bir kriz döneminden sonra herkes ayaklanıyordu, kalkışıyorlardı ve bin yıl sürecek, yeni ve altın çağı başlatıyorlardı. Bu "Beşinci Krallık" dönemidir, Hıristiyan nazariyesine göre, Mesih-İsa bin yıl hüküm sürmek üzere işte bu Beşinci İmparatorluk'ta dünyaya dönmektedir.

•••

On Yedinci Yüz Yıl ortalarında, "The Fifth Monarchy Men" müthiş bir politik akım oldular. Önce Cromwell ile beraberdiler; çok dindar ve çok komünisttiler, Büyük İngiliz Devrimi'nde çok önemli roller oynadılar. Yükselişleri olmasa da inişleri, bizde, Sabetay Sevi çıkışı'na denk düşüyor. Sabetay Sevi'nin geleceğini İşaya haber veriyordu ve ancak kuracağı krallık, Danyal'da var.

•••

Said Amir Arjomand'ın, biz "Sait Emir Ercüment" diyoruz, "Ön İslam Tarihi'nde", In Early Islamic History, "Messianism, Millenialism, Revolution" incelemesi çok yararlıdır; "Ahireti Tasarlamak", Imagining The End, içinde yer alıyor. Doktor Ercüment de, Kuran'da, Danyal'ın adına rastlanmamasına şaşırmaktadır. Bu konuda çok değerli bilgiler veriyor.

Doktor Ercüment, İslam düşüncesinde Danyal eksikliğini Abdullah bin Selam'ın giderdiğini haber ediyor, Abdullah, çok yetkin bir Rabbi idi, sonra Muahmmed'i ahir zaman peygamberi kabul ve "Musa'nın Kardeşi" ilan etti, müslüman olmuştu, Danyal'ı tanıtmaya başladığını öğreniyoruz. İşte tam bu sırada, Susa'da bir mezar bulunuyor, müslümanlar bunun Danyal'ın mezarı olduğuna inanıyorlar, içinde Danyal'ın kafa kemikleri, mührü ve bir de kitap var. İlk müslümanlar, çoğu Yahudi dönmesi oldukları için İbrani biliyorlar, Hazreti Ömer zamanıdır, Peygamber Ömer de okuyor, Arabi'ye çevrilmesini sağlıyor, "Fitne" kelimesi işte bu çeviri dolayısıyla ortaya çıkmıştı. Doktor Ercüment İbrani "milhama" sözcüğünün karşılığı olduğuna, bizi, inandırmaktadır; "savaş" demektir. İç Savaş diyebiliriz; Arap tarihinde ilk önce daha çok iç savaşlar için kullanılıyor. Acı ve yıkım doludur.

•••

Fitne, iç savaş'tır.

•••

Şaşırtıcı olan, Kuran'da Danyal'ın adının geçmemesine mukabil, dinler tarihinde ilk kez Danyal'ın kitabında okuduğumuz pek çok kurumun, Kuran'da da yer almasıdır. Bunlar çokturlar, yalnız birisine değinmek istiyorum; Danyal, Nebukadnezar'a, rüyetlerine ve yorumlarına ilaveten bir de "Abraham'ın Allah'ın Dostu" olduğunu da söylüyor ki müthiş bir ifade olmalı, başka birisi için söylendiğini sanmıyorum. Güzel, amma, daha müthiş yanı, bu ibarenin Kuran'da da yer almasıdır ve Kuran'ın Fransızcası'nı kullanıyorum, Kuran'da, 4/124, "Dieu a pris Abraham pour ami" sözünü buluyoruz, "Allah, Abraham'ı dostu saydı" anlamındadır. Vahiy olarak alanlar için de, pozitivist yaklaşanlar bakımından da, paralellik ortadadır. Göz ardı edemeyiz.

•••

Biz bu ibareyi "Halilullah" veya "Halilallah" olarak kullanıyoruz, "Allah'ın Dostu", demektir ve kısaca "Halil" de bu manaya geliyor. Hoş, biz de buraya, Fitne'den hareketle dostluğa gelmiş oluyoruz. "Halil", her iki ve hatta üç dilde de Allah'ın dostu demektir.

•••

Danyal böyle dedi ya, ne çok adı var; "Amigo" ve "Filo" çok çeşitli ülkelerde, Abraham yerine kullanılıyor ve her ikisi de biliyoruz, "dost" anlamındadırlar. "Yomtov" ki bazen "Adıgüzel" veya bazen "İyinam" diyoruz, Abraham'a işaret ediyor, bunların dışında, bizde "Bıram", ya da "Bram", "Haber", ilaveten ve muhtemelen "Şarki" ya da "Mizrahi" ve Türkçe karşılıkları da Abraham yerine geçmektedir. Ama en net olanı "Halil" ya da "Halilallah" adlarıdır. Öyleyse ve böylece, Halil'e gelmiş durumdayız.

•••

Bu ad, "Halil", bu yazılış ve tam bu telaffuzu ile, bizde ve İsrael'de ad olarak taşınıyorlar; İbrani aslını deklare ettiği için kaydedebilirim, Halil Bezmen'i anabiliyorum. Irak'ın işgali sırasında, Irak'ta ve Türkiye'de mühim roller üstlenen Neo-Konservatif Zalmay Halilzad'ı da ekleyebilirim, bizde Halil-oğlu, veya Halilgil, Amerika'da Halilson ve Rusya'da Halilov, Halilzad ile özdeştirler. Neo-konservatif Zalmay Halilzad'ın, bir Afgan Yahudisi olması ihtimal dâhilindedir.

•••

Erdal, Oral, Özal adları veya soyadları saçmadırlar.

•••

Biz al'lı pul'lu ve bu tür isimlere sahip değiliz.

Bu halleriyle hiçbir anlam veremiyoruz. Anlamları İbrani okunmalarındadır; erd/al veya erz/al, Allah'ın toprağı, or'al, Allah'ın ışığı ve oz/al Allah'ın gücü anlamına geliyorlar. Başkaları da var, duruyorum.

Çok cıfıt bir isim lügatımız var.

•••

Halil Turgut Özal'ı, herhalde 1961 başında tanıdım, kurallara uygun üçüncü adını sonra öğrendik, biz başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı'nda idik, yeni kurulmuştu, henüz açılmamış Meclis binasının ön bölmesindeydik, altımızda, Cemal Paşa'nın, Cemal Madanoğlu, başında olduğu Ankara sıkıyönetim komutanlığı vardı, Paşa ülkeyi ve biz ekonomiyi sıkıca yönetmek istiyorduk, yasa, yedek subayları uzman olarak çalıştırmamıza imkân veriyordu, Süleyman Demirel, 27 Mayıs ile birlikte yedek subay okuluna gitmişti, yedek subay-uzman olarak Planlama'ya çağrıldı, Süleyman Bey, Turgut Bey'i yanında getirmişti. 1965 seçiminin iki galibi oldu, birisi Demirel'in Adalet ve diğeri Aybar'ın Türkiye İşçi Partisi idi, biri yönetmek ve diğeri yönettirmemek istiyordu. Ben ise ol tarihte Uzun Vadeli Planlar yapacak şubenin başındaydım, Demirel'e de, Planlama Müsteşarı yapacağını tahmin ettiğimiz Özal'a da güvenmiyordum, içerde savaşı istemedim, ayrıldım ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ne öğretim üyesi oldum. Her ikisinin de yakın muhalifleri kaldım ve hep takip ettim.

•••

Bu ön ek, "cata" ki "kata" okuyoruz, yukardan aşağıya demektir, clysme, yıkamak ve ikisi birden, katakusmos, baştan aşağıya yıkamak, sel baskınına uğratmak demek olup, biz "tufan" diyoruz. Kutsal kitaplarda yeri var, kutsal olmayan tufana örnek ise, her halde benim sabetayizm çalışmalarımdır. Sabetayizm çalışmalarım ile Türkiye'yi sel aldığı kesindir. Bu çalışmalarımla Türkiye'yi yıkadığımı biliyorum, daha açık olduk.

•••

Hangi ahmak, benim sabetayizme olumsuz baktığımı söylüyor, bu tür ahmaklarımızın azaldığını sevinerek söylüyebiliyorum. Sabetayistler olmasaydı, biz bu cum-

huriyeti kuramazdık, diyen ben oldum. Bugün sabetayistler, Türkiye'ye sadık olsalar, bu kadar sarsılmazdık, bu da benim ifademdir; büyük çoğunluğu ülkenin çıkarlarını gözetmiyorlar ve geriye kalanlar ise bu ülkeye, Türkiye'ye, eskisinden daha fazla bağlıdırlar.

Bir, akepe çok büyük ölçüde sabetayistlerin partisidir.

İki, akepe, önemli yerlere sabetayistleri getirmektedir.

Üç, taraf'ı, İsrael tarafıdır ve çok büyük ölçüde sabetayistlerin elindedir.

Dört, tarikatlar, öncelikle, sabetayislerin egemenliği altındadır.

Beş, islamizasyon ve ottomanization, sabetayist ve İsrael projeleridirler.

Altı, Fitne, İbrani "milhama" demektir ve savaş anlamına gelmektedir.

•••

İslam için alevilik ne ise, Yahudilik için sabetayizm odur.

Her ikisi de dinde devrim peşindedir.

•••

Bir, önemli bölümü artık İsrael için çalışıyorlar.

İki, hiçbir önemli yere hiçbir zaman sabetayist olmayan bir kimsenin gelmesine izin vermiyorlar.

Üç, Yahudilik'ten önemli ölçüde uzaklaşmalarına rağmen, Yahudilik'teki hiçbir yere Yahudi olmayanı atamama kuralını sıkı bir şekilde sürdürüyorlar.

•••

Sabetayizm çalışmalarım bir tufandır.

Yıkadı ve şimdi çok geridedirler.

•••

Biz bir imparatorluğun varisiyiz. İspanya'dan kovulan Yahudiler'e sadece kapıları biz açtık, deyip, kof kof övünüyoruz. Bu, bir ve ikincisi burası Sabetay Sevi'nin çıkış yeridir; sadece ahmaklar, bizde sabetayistlerin olmadığını savunuyorlar.

Artık Türkiye'de sabetayistler varlar. Üzerlerindeki çamurlar yıkanmış haldedir.

•••

Bu bir tufandır ve geçiş oldu ve Kürt Yahudileri ve İsrael'in Türkiye'de, İsrael'den

daha güçlü olduğu gerçeği kaldı. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Musul'dan vazgeçmesini, a, Kürt Yahudileri gerçeğine ve b, İsrael'in çok güçlü olmasına bağlamak zorundayız. Türk Ordusu'nun bütün tezlerini bir kenara atmasını ve "milhama" döneminde, de facto akepe uyuşmasını, başka türlü açıklayamayız. İşte bilim buradadır.

•••

Aralarında başka ortaklıklar da var, burada birisini ön plana çıkarabiliyorum. Menderes, Suriye'yi zaptetmek ve Özal, Musul'a girmek istediler ve her ikisi de bunu, Amerika'nın izni ve desteğiyle yapabileceklerini düşünüyorlardı. Ecevit'e de, Amerikalı aracılar tarafından, "Musul'u alın" önerisi geldiğinde, "yaparım, ama Amerika'nın sözünü güvenemiyorum" dediğini biliyoruz. Aynı mantıkla karşılaşıyoruz.

Ancak, 1990 yılında, Turgut Özal'ın, Birinci Körfez Krizi sırasında, Musul'a girme teşebbüsünü, Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay, kendisini öne atarak, önlemişti. Bunun, kişisel değil, yüksek komutanların kararı olduğunu tahmin edebiliriz, ancak, mantığını bilmiyoruz. Yerini Orgeneral Doğan Güreş'e bırakmıştı, çok kısa bir zaman sonra, Turgut Özal öldü ve sahneye Tansu Çiller çıkıyordu. Çiller'in çıkışı bir darbedir.

•••

Çıkış yılına gelince, 1993, müthiş kanlı bir fitne yaşamıştık. Çiller'in çıkışı ile Özal'ın ölümü bir madalyonun iki yüzünü andırıyorlar. Ve çok öğretici buluyoruz, çıkış ve yitişi, sabetayizm belirlemiyor ve belirleyici olan, İsrael'in istek ve çıkarlarıdır.

İsrael, hegemonya peşindedir.

İsrael, konspiratif bir yapıdır.

Özal'ın ölümünde fitne var.

•••

Çiller, başbakanlığı garantiye aldığı gün "darbe" dedim, basın bildirisi çıkardım. Hiç bir gazetenin yazmayacağını biliyordum, hiç önemleri yoktu ve hiç önem vermedim. Bugün darbe biliniyor.

Ama "İsrael Darbesi" diyemedim. Çok yanlışım ve çok eksiğim var.

Musul'da Türk subaylarının başına çuval geçirdikleri zaman, 2003 yılında, Likud-Akepe hükümetteydi ve "Ottoman Empire of America" kuruluyor, dedim. Ekleyebildim, "ama Türkler'e yer yoktur", bunu görebiliyordum, ancak, "Ottoman Empire of Israel", işte bunu diyemedim. Çok yanlışım var ve eksikliklerim daha büyüktür.

•••

Uğur Mumcu, Orgeneral Eşref Bitlis ve Turgut Özal'ı, bir ölüm zincirine bağladılar.

Özal Ailesi, Özal'ın öldürüldüğü konusunda ısrar etmektedir. Ben, tarih açısından öldürülmediğini ileri sürmenin imkânsızlığını hep söylüyorum. Şimdi, Fitne teoremleri nedeniyle daha çok ısrar edebiliyorum. Hiç kimsenin ölümü bu kadar tarihe denk düşmemektedir.

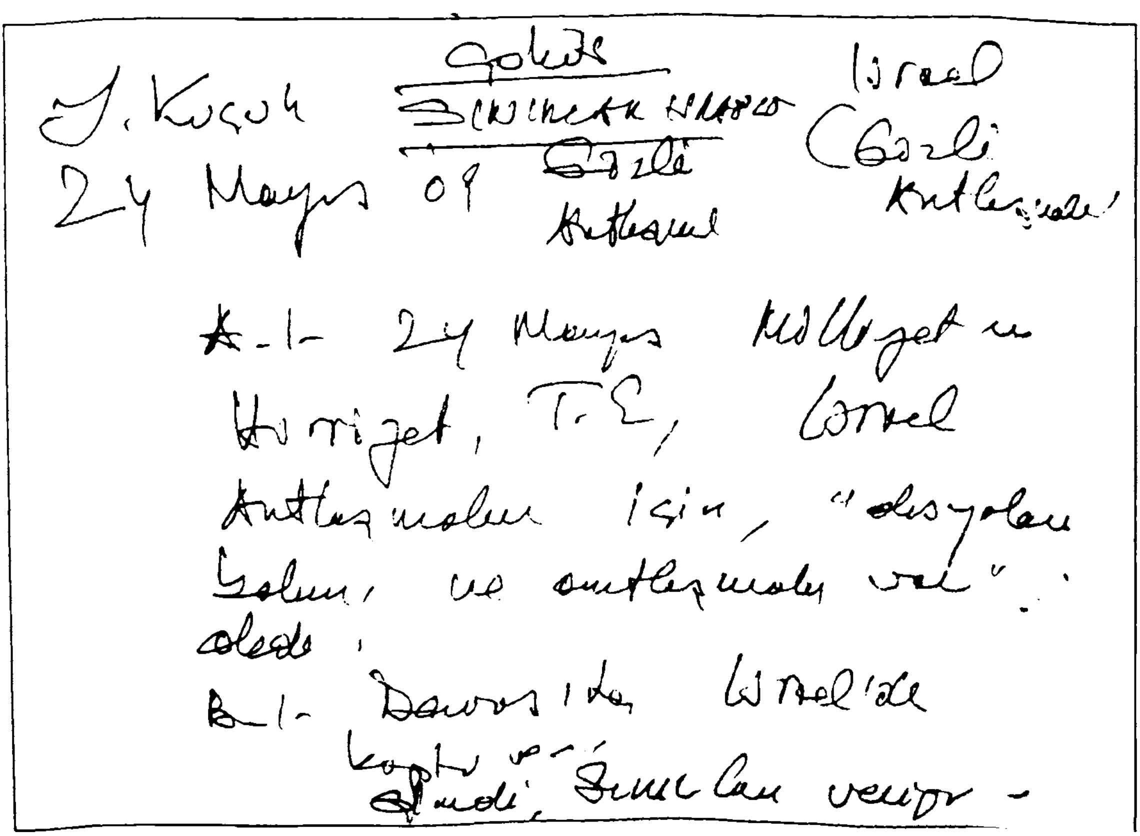
Bir, Musul'u almak istediği kesindir.

İki, 1992 yılında, gelecek yüz yılın "Türk Yüz Yılı" olacağını açıklamıştı. Önce hamisi ve daha sonra rakibi Demirel, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar Türkler" formülasyonu ile, iddiayı daha yükseltmişti. Ben tam o yıllarda, "Emperyalist Türkiye" kitabını çıkarmıştım. 1993 yılındaki, Türk tarihinde eşi olmayan cüretteki, katliam, bunların sonucudur. 1993 yılındaki darbe, Türkiye'deki maksimalist eğilimleri ortadan kaldırmayı ve silmeyi hedef almıştı. Bir dönemdir.

Üç, faili bellidir.

•••

ÇÖKÜŞ & İSRAEL & GİZLİ ANTLAŞMALAR

Y. Küçük
24 Mayıs 09
Çöküş
Gizli Antlaşma
İsrael
Gizli Antlaşmalar
A-1- 24 Mayıs Milliyet ve Hürriyet, T.C., İsrael Antlaşmaları için, "dosyaları yolun, ve antlaşmalar var" oldu.
B-1- Davos'ta İsrael'de koptu ve şimdi, şımarıyor -

•••

İşte tarih budur ve Fitne'dedir.

•••

Peki, neden göremiyorlar, çünkü gözleri karadır.

Bir, İsrael hegemoniktir. İki, Kadim Osmanlı Arzı'nda, hiçbir iddiaya ve İsrael'in hegemonya doktrinine itiraza yaşama hakkı tanımamaktadır. Üç, Irak'ın, nükleer santral tesisi bertaraf edilmiştir. Dört, Suriye'nin nükleer santral çalışmaları yıkılmıştır. Osmanlı İklimi'nde, İsrael'in dışında nükleer silah, İsrael hegemonyasına ve İsrael'e karşı tehdittir. Beş, Halil Turgut Özal'ın, Musul'u almak istemesi ve bunun için, Çöküş'te ve Fitne'de yazılanlara pek uygun bir şekilde, Kürdisite'yi kabul ve Kürt Meselesi'ni çözmek istemesi, İsrael açısından, nükleer silah imalatına başlamaktan farksızdı. Aniden ölümü, çok tarihsel ve çok teoriktir.

•••

Türkiye'de hain olmak ne demektir ve soru, budur.

Türkiye'de hain olmanın bir türü, Mossad'ı her yerde görüp Türkiye'de görmemektir.

•••

Hürriyet Gazetesi, İsrael'in kuruluşu ile senkronizedir. İsrael'in kuruluşunu desteklemek için var.

Habertürk Gazetesi, İsrael'in islamizasyon ve osmanizasyon açılımı için çıkmaktadır. Cübbeliler, ufocular, hurufiler, her türlü cahiller, tek tek vitrinlerindedirler.

Hürriyet, desekülarizasyon ve Habertürk, dekemalizasyon için çıkarlar.

Yüksek derece miyopturlar ve Mossad'ı göremezler.

•••

Kartları kendime yazıyorum.

Düşündüklerimi duvara yazıyor ve duvara karşı düşünüyorum.

Başkalarının takvimini asla kabul etmiyordum, İsa, bir takvim olmuştu, doğumdur ve "milad" diyoruz. Muhammed, Mekke'den Medine'ye göçtü, "hicret" kelimesini öğreniyoruz. En güzelini Fransız İhtilâlcileri yaptılar, Kral'ın kaldırılmasına "bir" dediler. Ben de, sürgüne çıkışımı, "bir" saydım ve hapisleri ekledim, "y.y.", yedinci yıl anlamındadır. Sonra hapisten çıktığıma inandım ve tekrar "b.y." ile başladım, birinci yıldır. Şimdi

2001 mi, 2002 mi, pek bilemiyorum.

Düzen'i değiştirmeden takvimi değiştirmek zor olmaktadır. Karışıklık yaratıyor ve düzen, daha güçlü çıkmıyor.

Yeni bir takvim için düzeni değiştirmek gereğine yine inanıyorum. Hayli ümitvarım.

Üç kart çıkarıyorum.

•••

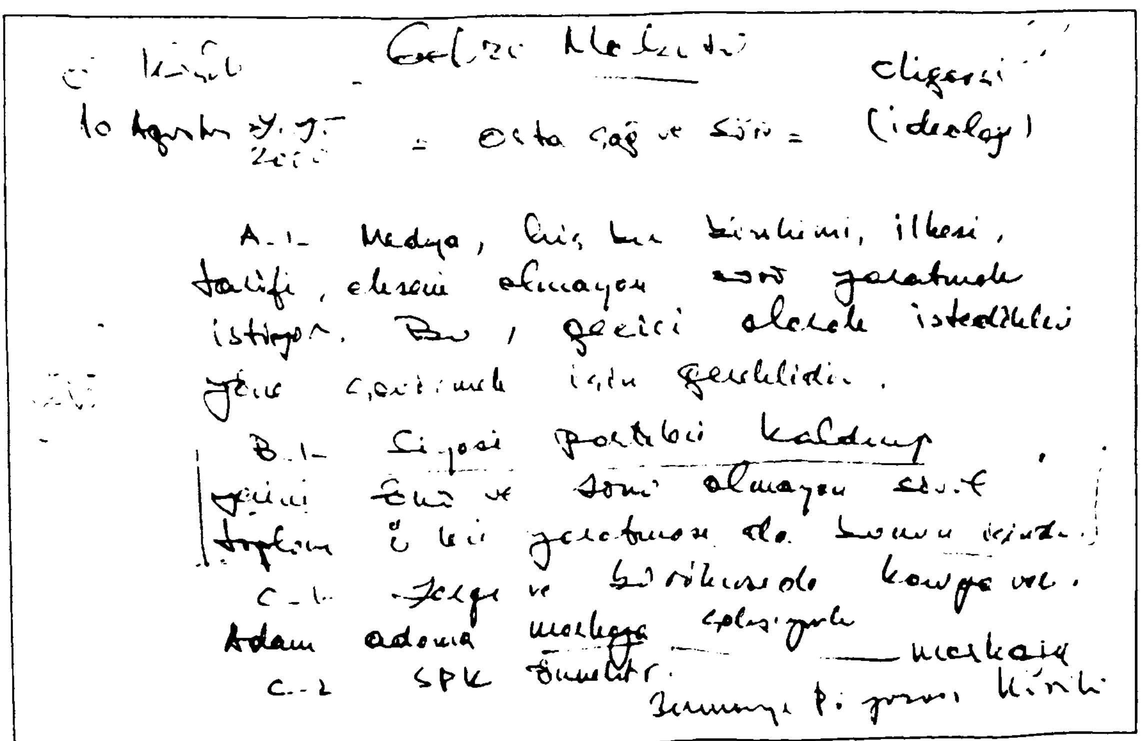
Yüksek komutanlar, tüsiad ve Deniz Baykal, akepe'yi çağırdılar.

Kuran, İsrael ve Amerika'dır.

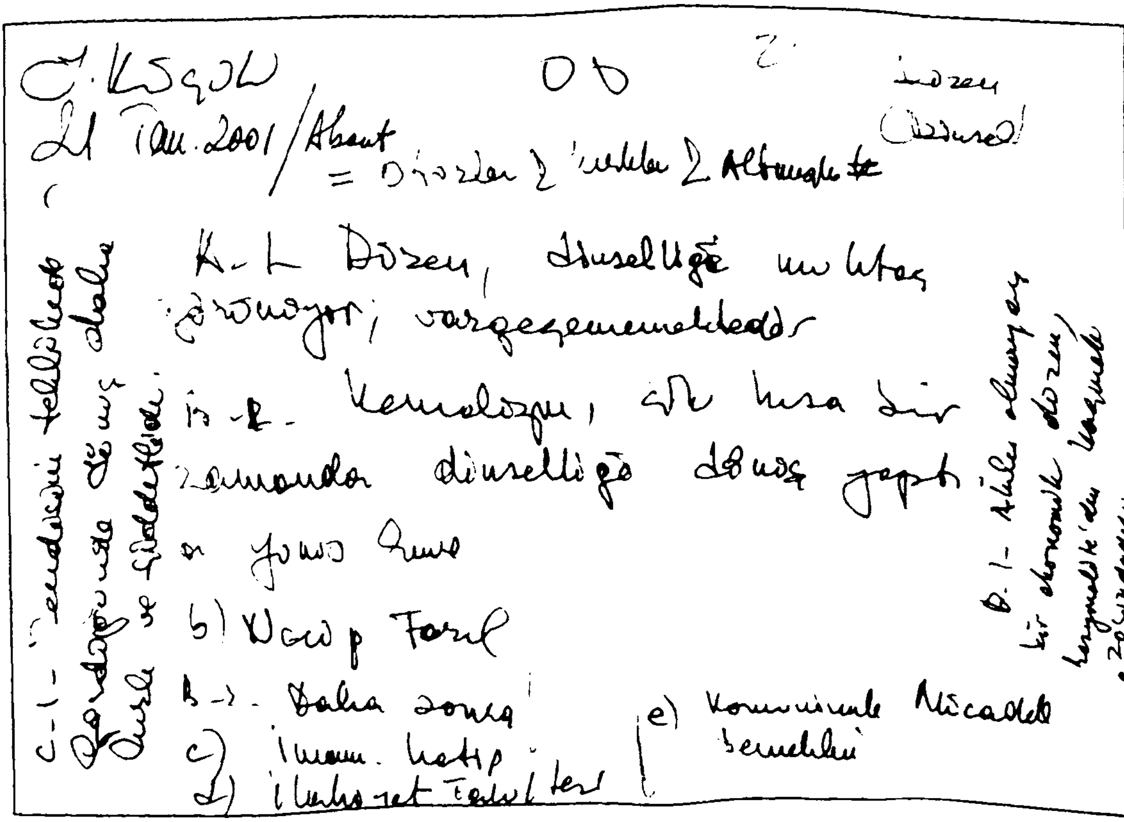
Bunları çok önceden, haber vermiş olduğum ortadadır.

Deniz Baykal, Devlet Bahçeli ve Tayyip Erdoğan, yüzde on seçim barajına, katolik nikahı ile bağlıdırlar. Bu ise, parlamentoya, "fuzuli dekor" görüntüsü vermekten dahi korktukları anlamındadır. Her üçü, milletvekillerini, tayin tekelinden kopamamaktadırlar; utanç verici bir durumdayız ve utanç verici sonuçları ile sık sık karşılaşıyoruz. D. Baykal, milletvekili adaylarını, parti delegelerinin belirlediği zamanı biliyordu ve oradan geliyor ve şimdi bir parti diktatorü rolünden hiç sıkılmıyor. Üç, Fitne'de yazılıdır, herhangi bir anayasaya göre Tayyip Erdoğan'ın milletvekili olması imkânsızdı ve yürürlükteki anayasaya göre Gül'ün bir saniye dahi Çankaya'da oturmaması gerekmektedir, meşruiyeti Baykal veriyor. Çıktığı yere çıkaran ve oturduğu yere oturtan Baykal'dır ve her ikisini de her daim "sayın başbakan" veya "sayın cumhurbaşkanı" sözleriyle tebcil

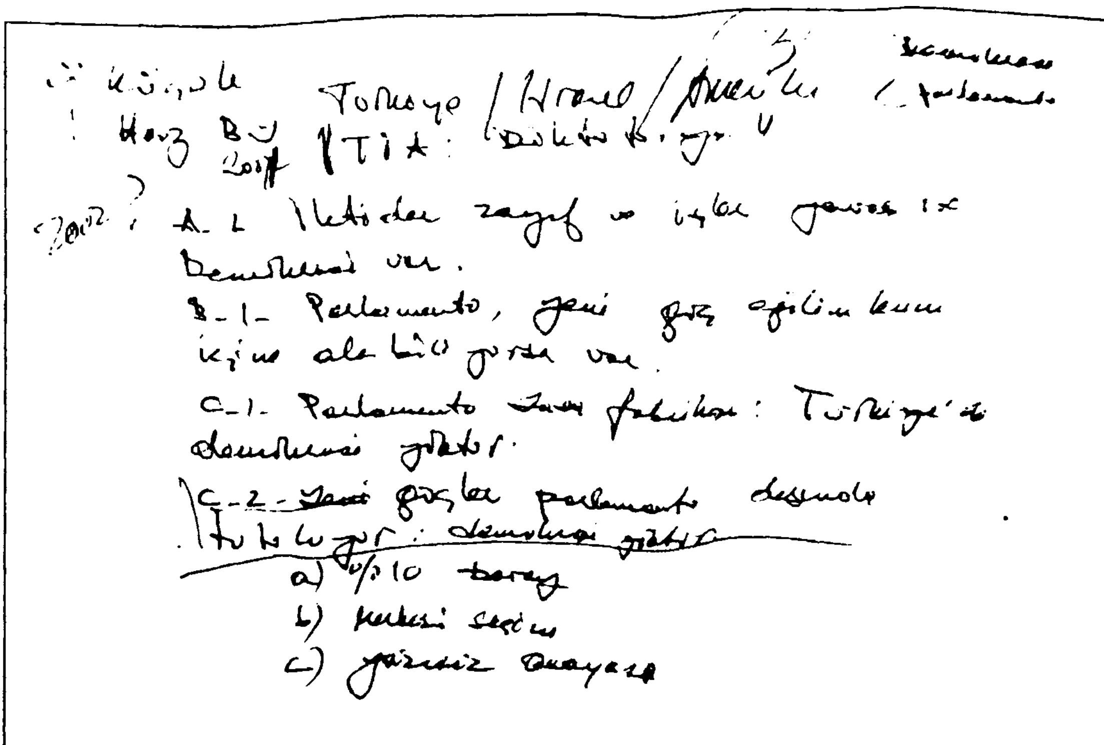
MEDYA VE MATBUAT: SÜRÜ VE "SİVİL TOPLUM" İMALATI

KEMALİZM: DİNE ERKEN DÖNÜŞ VE ÇÖKÜŞ

TÜRKİYE-İSRAEL-AMERİKA: İSLAMİ DİKTATORYA

etmektedir.

Öyle mi, Baykal, bu meşum rolünü terk etme işareti vermeye başlayınca, geçen yılın ikinci yarısı bir dönüm noktasıdır, bir, Van'da linç provasıyla karşılaştı ve İstanbul Polisi, bir suikast projesi ile Baykal'ı korkutmayı denedi. Hemen arkasından da home-made bir videoyu dizlerine sıktılar. Bu bir doğrulamadır ve görüyoruz.

•••

Davos'u telafi etmesi gerekiyordu, İsrael'in gönlünü alacaktı, Suriye-Türkiye sınırını İsrael'e teslim etmeye karar verdi, rahatsızdır, her iki anlamda da rahatsızdır, sınırları ipoteğe veren birisi olarak eleştiriliyordu ve "dosyalara baktım, ne antlaşmalar var" diyordu. Diyen başbakanlıkta oturmaktadır. "İsrael ile gizli anlaşmalar yapıldığını, gizlilik kaydı olduğu için" açıklayamamaktan yakınıyordu. İşte, Türkiye budur.

Devlet olmaktan uzaklaşmaktadır.

•••

Bir tek üniversite mensubu ve bir tek gazeteci "ne demek" diyemedi; başbakanlık koltuğunda bir kimse, oturtan Baykal'dır, dosyalara baktığını ve İsrael'le gizli antlaşmalar olduğunu, "gizli olmasa" açıklayacağını söylüyordu; sanki üzerimize ölü toprağı atılmıştır. Kimseler görmediler, uzun zaman sonra bir tek Mehmet Yakup Yılmaz görmüştü, "bu anlaşmalar neden gizli" diye soruyordu, "antlaşma" demesi gerekiyordu ve "demek ki Türkiye'nin ulusal çıkarlarının gösterdiği bir durum var" işte bunu söylüyordu. Öyle bir durum yoktur ve bir televizyonda program yaparken bunu, Türkiye'de ilk kez, ben açıklamıştım. Ne İsrael ile böyle bir Brit'ı ve ne de bunun islamo-jüdaik bir sır misli saklanmasını bir ihtiyaç sayamayız.

İnsanın gözünü açan ve görmesini sağlayan aklı ve ulusal onurudur; Tayyip Erdoğan'ın çok acı, aynı ölçüde tutarsız ve ulusal onur ile bağdaşmayan bu ifşaatını, sadece ben görebiliyordum. Çünkü ben açıklamıştım ve o tarihte, bu Brit'in imzalandığı zamanda, aynı Hükümet'te bakan olan Şevket Kazan, programa katılarak, beni yalanlamıştı, uzun tartışmalarımız var.

Ve şimdi aynı yerden birisi, "dosyalarda var" diyor; doğrulandığım için sevinç duymuyorum. İçimde yüksek bir ağlama basıncı var ve çünkü böyle bir insan başbakanlıkta oturmaktadır. Anayasa ve yasaları ayaklar altına alarak böyle bir insanı başbakanlığa oturtan ise Deniz Baykal'dır.

Ne denebilir, herhalde, "ölmüşük de habarımız yok" diyebiliyorum.

•••

Bir, 93 Darbesi, Türkiye'yi, İslamo-Judaik bir devlete dönüştürmede son derece mü-

him idi ve konspiratif olduğunu not etmek durumundayım.

İki, bu darbeden sonra, 1996 Brit'i ile, Türkiye-İsrael pek çok açıdan "Tek Devlet" oluyorlardı, çok önemli adımdır. 1958 yılında konspiratör Ben-Gurion, İsrael-Türkiye münasebetine "metres ilişkisi" demişti ve iki milletin "tamamlayan kavimler" oldukları ilan edilmişti, hatırlatıyorum. 1996 Brit'i çok çok ilerdedir.

Üç, Bu Brit ya da "Ahit" tekemmül ettirilirken Başbakan Refah'tan Erbakan, yardımcısı Yol'dan Tansu Çiller, Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı ve İkinci Başkan Çevik Bir idiler. Bir'e, İbrani "Ehut" denmektedir ve başbakan ya da bakan olarak hükümete giriyorlar.

Dört, bu sırada de facto Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'dür.

Gül'ü, bunun dışında, Refah'tan, bir Likud-Akepe çıkarmada en önemli rolü oynayan şahıs olarak biliyoruz. Dünya Yahudi Partisi ile Refah-Hizbi arasında keyman, Gül'dür.

•••

Fitne'de var, Carl Schmitt, devlet teorisinde bir önemli yeniliğe ve bir de önemli vurguya sahiptir, Yirminci Yüzyıl'ın ilk yarısında yazmıştı. Bir, politika, "düşman yaratma sanatıdır" diyordu, çok doğrudur ve tekeliyet'te, politikanın sona erdiği anlamına da gelmektedir. İki, artık, parlamento sadece bir dekordur ve bu da tekeliyette, gerçeğin kendisidir, vurguya vurguyu ben yapıyorum. Tekeliyet'te, kararlar başka yerlerde alınıyorlar ve bunu, seçimin, kulislerde, bürolarda, cemaat merkezlerinde ve zaman zaman da tarikat şeyhleri eliyle, yapıldığı şeklinde anlayabiliyoruz.

O halde yüzde on seçim barajı ve belediye başkan ve milletvekili adaylarının parti oligarşisi tarafından tayin edilmesini, bu anlayışımızın, bir şartı olduğunu netlikle görebiliyoruz. Buradan devam ediyoruz.

•••

Buna, benim ekleyeceğim şudur, "aklımla görüyorum" ve aklımda olmayanı hiç görmüyorum. Bu, teorik bakmaya çalıştığım anlamındadır.

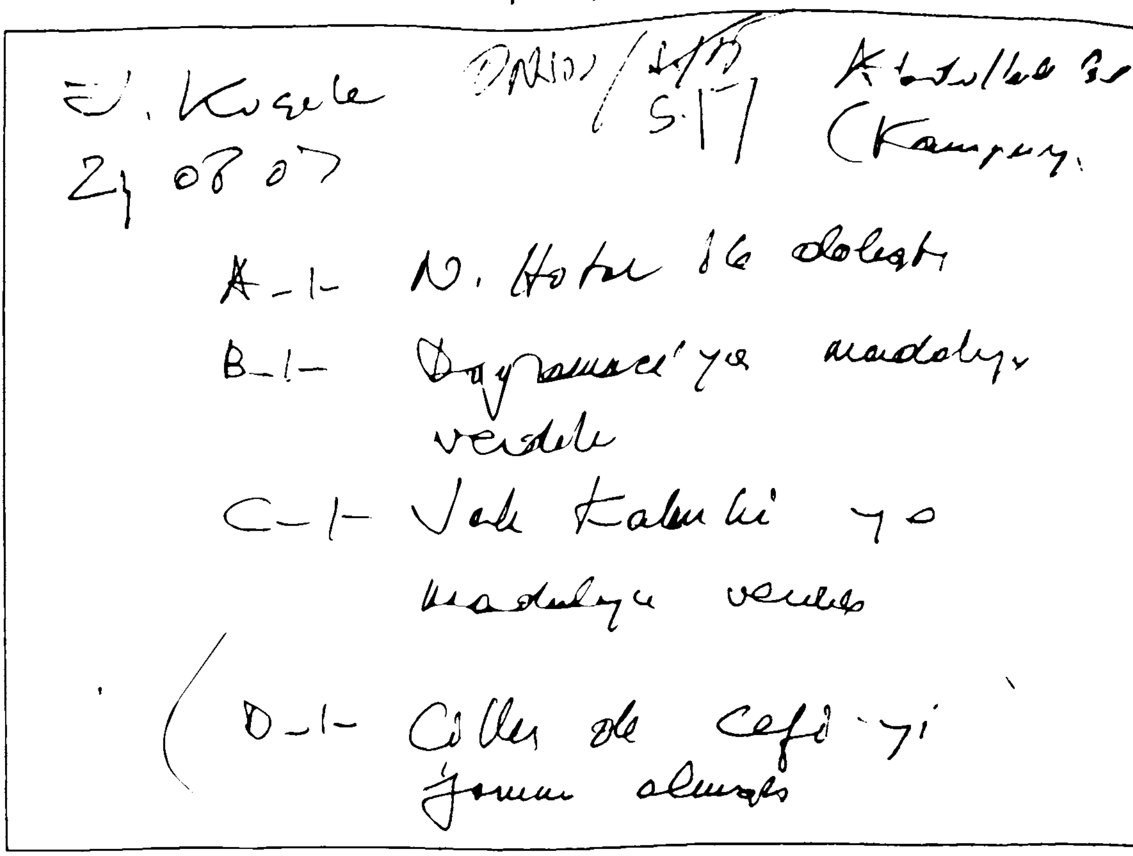
Gördüklerimi her gün kartlara kayıt ediyorum.

Bu, görüntüleri kayıt altına aldığım anlamındadır.

•••

Tekrar etmekten yorulmuyorum, Ricardo-Marx düşünme tekniklerine göre hep sapmalara bakıyoruz; N.Hotar, mükemmel bir sapmadır. Akepe'den milletvekili çıkması, ki adayları parti delegeleri belirlemiş olsaydı çıkması imkânsızdı ve Gül'ün seçim kampanyasında gezici heyette olması, olağanüstü bir deviasyon halidir. Gül ile birlikte

24 Ağustos 2007: ÇIFIT ÇARŞISINDA SEÇİM

kapı kapı dolaşıyordu; İbrani asıllıdır. Bu, seçimdir.

Tam bu sırada bir de Doğramacı'ya ödül vermesinler mi, duyurularda, bu ödülü Gül'ün tertip ettiği ısrarla belirtiliyordu. Ağırlıklı bir İbrani asıllı olduğunu her daim ve kitaplarımda hep yazmış bulunuyorum.

Tam bu sırada bir de Kamhi'ye madalya vermesinler mi, duyurularda, bu ödülü Gül'ün tertip ettiği ısrarla belirtiliyordu. Kamhi, İsrael'i Türkiye'de ve görünüşe bakılırsa, Türkiye'yi İsrael'de temsil etmektedir. Bana göre hiçbir gücü yoktur ve güçlü görünmekte çıkan var.

Benim seçimi sadece burada gördüğüm kesindir. Kartın girişinde "Abdullah Gül" ve altında "Kampanya" yazılıdır ve görüyoruz. Tarih, 24 Ağustos'u göstermektedir. Sonuç, 28 Ağustos 2007 tarihinde ilan edilmişti; sonucu önceden karta geçirmiş durumdayım.

•••

Demek ki benim gördüğüm çıfıt çarşısıdır.

•••

Başka yerlere bakıyorum.
Başka türlü bakıyorum.
Başka türlü mantık yürütüyorum.

Sonuçlar, doğrudurlar.

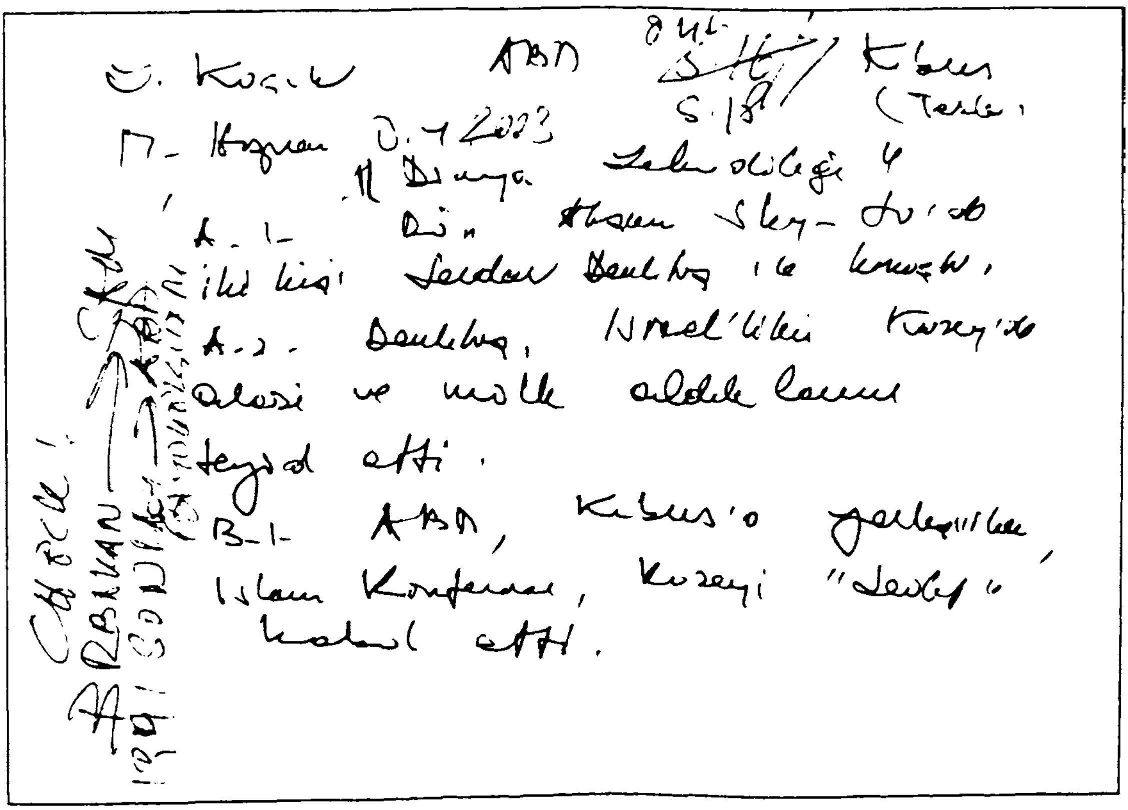
•••

Bizim Kıbrıs'a çıkışımızı Ekim 1973 tarihli Yom Kippur Savaşı'ndan ayrı tutamayız, Başkan Nixon paralize edilmiş, Amerika'da dümene Kissinger geçmişti; Araplar'a karşı savaşın idaresinde çok önemli roller oynadığı yazılıdır. Çok kısa zaman sonra, biz, Kıbrıs'a çıkarken, 1974 yılında, ipleri yine Kissinger tutuyordu. Siyonisttir.

Bizde maksimalizm hep Amerikan şemsiyesi kullanıyordu. Kıbrıs'ın bir parçası, aynı zamanda, Yunaniler'den ve Avrupa'dan koparılıyordu ve bu İsrael açısından son derece önemlidir. Kıbrıs, Erez İsrael sayılmaktadır.

Kıbrıs'ın Türk kesimi manda öncesi Filistin'i hatırlatmaktadır. Yerleşiyorlar ve muhtemelen mevziler kuruyorlar.

FİLİSTİN VE KIBRIS'IN TÜRK TARAFI

Y. Küçük ABD Kıbrıs
17 Haziran
A.1. Dün
iki kişi ile konuştu,
A.2. İsrael'lilerin Kuzey'de
arazi ve mülk aldıklarını
tespit etti.
B.1. ABD, Kıbrıs'a gelenler,
İslam Konferansı, Kuzeyi "devlet"
kabul etti.

•••

•••

Diğer tarafını ihmal edemeyiz, Hatay'ın ilhakını, Gizli Tarih-Kuruluş içinde ve genişletilmiş edisyonda ele alıyorum; Hatay'ı bir kenara bırakacak olursak, Kıbrıs'a çıkış,

Türkler'in, Karlofça'dan sonra ilk toprak genişletmesidir. Burada, Ecevit'in bir maksimalist olmasının rol ve etkisini göz ardı edemeyiz. Bülent Ecevit'in işidir; Abdülhamit, tahtını Mithat Paşa'ya borçlu olmasına rağmen, yasaya aykırı davranıp Osmanlı tahtında bir sultan hallettiği için, Mithat'ı ölüme göndermişti. Hareket Orduları Komutanı Mahmut Şevket Paşa, Doğramacı'nın eşi Ayser, Paşa'nın akrabasıdır, bir sultan indirdiği için, ölümden kurtulamadı. Ecevit'in Kıbrıs'a çıkması, sonuçta İsrael'e yarasa da, hegemonya kurallarının ihlali oluyordu. Ceza, gerekmektedir.

İki, Saddam'ın düşürülmemesi ve Irak'ın tamamen Amerikan-İsrael nüfuz bölgesine düşmesini önlemek için çok çalıştı. Çok net Pro-Arab bir tutum aldı ve İsrael'in Filistin Arapları'na yaptığına, yerini sarsmaktan çekinmeyerek, "jenosid" dedi ve başta Orgeneral Özkök, Türkiye'de tüm İsrael-muhibleri* üzerine yürüdüler.

Bütün bunlar bir yana, üç, Büyük Kurtarıcı'nın İsmet Paşa'ya ve Paşa'nın Ecevit'e, "Musul'u Al" vasiyeti vardı, bunu ben açıklamıştım; ancak Bülent Ecevit'in teyit etmesiyle, çok daha doğrulanmış oluyordu, çok önemlidir. Bunu, Y. Küçük-B. Ecevit açıklamasını, tarihimizde mühim bir düzeltme ve "Yeni Tarih" yazımı kabul edebiliriz ve Ecevit, burada da durmayarak, ilaveten, "Amerika'ya güvensem, Musul'u alırım" demişti. Özetle, bu açıklamaların, Yüksek Komutanlar'ın İsrael yanlısı Musul politikasına aykırı olduğundan şüphe etmiyorum; Bülent Bey'in ne yaptığını bildiği kesindir.

•••

Benim yazdığım tarihi Ecevit'in de bilmesi ve daha doğrusu, sezmesi, beni, çok şaşırtıyor.

•••

Öldürülmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Ölümü, kapısında ve arkasında görüyordu. Ölüm çığlıklarını, bu değerlendirme ve korkuya bağlayabiliriz.

Koskoca Ecevit, "beni zehirleyecekler" dedi ve hastahaneden kaçtı. Kaçıran, zehir değil, korkusudur.

•••

O korkuyu biliyorum.

Uğur Mumcu katledildiği gün, Villa'da çalışıyordum, 24 Ocak 1993, Temren haber verdi, hiç beklemiyorduk ve artık acele etmem gerektiğini düşündüm. Arkasından Eşref

---

* Ne yazık, Türk Silahlı Kuvvetleri içinde, İsrael-muhibbi olanların yükselme şansı daha yüksek olmaktadır. Tabii bütün yüksek komutanları kastetmiyorum, ama, yüksek komutanlar arasında İsrael'e bağlı olanların payı pek yüksektir. Fitne'de belgeleri var.

Paşa'nın, Şubat 1993 ve hemen sonra da Turgut Bey'in, Nisan 1993, ölümlerini idrak ettik. Zamanımın azaldığını hissettim.

Son yıllarda hemen hemen her hafta Şube'ye ve Dal'a götürülüyordum, ol tarihlerde, başbakan ile cumhurbaşkanı arasındaki haftalık görüşmeler önemli haberdi ve Uğur, alayı çok severdi ve yakın arkadaştık, bazen yan yana ve bazen karşı karşıya olduk, sol-aydın halimizdir, ben emniyete düşünce, "Yalçın, haftalık görüşmesini yapıyor" diyordu ve yazıyordu. Şimdi usul değişti, sabaha doğru geliyorlar ve o sıralarda gece yarısına yakın uğrarlardı, gece yarısını geçirince, "artık gelmezler" diyordum ve rahat uyurdum. Uykumuzu bozdular.

Gelirlerdi, beni alırlardı, Villa, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ne nerede ise bitişikti, büyük açlık grevlerinin ve büyük yemekli-toplantıların yapıldığı yerdir; artık kimlik dahi sormuyordum, artık herkes işini biliyordu, giyiniyordum, alıyorlardı, hepsi budur. Villa'dan Konya Yolu'na çıkardık, bundan sonrası düz yoldur ve doğruca Dal'ı bulurduk.

Sivil giyinirlerdi, hafif şişman olurlardı, otomobilin arka koltuğuna geçerdik, her iki yanımda bir sivil-polis otururdu, hiç konuşmazdım, Konya Yolu, ol tarihte ıssızdı, karanlıkta ileriye bakardım, herhangi birisinin bir kulağıma, iki de olabilir, susturucu sıkmaları ihtimalini kafamdan hiç çıkarmazdım. Sessiz ölümü beklerdim. Ama hiç sıkmadılar. Neden sıkmadılar, hiç bilmiyorum.

İyi ve insaflı insan olmalılar, hiç sıkmadılar. Hiç yol kenarına atmadılar.

Beni Dal'a götürürlerdi, alta indirirlerdi, betondan, bir mezar büyüklüğünde, karanlık bir hücreye koyarlardı. Profesördüm, günlerce taş üstünde yatar, karanlıkta yaşardım; yalvarmadan tuvalete götürmezlerdi, ben yalvaramazdım, açlık grevi yapardım, tecrübem var, tuvalet ihtiyacını kaldırıyor, çok azaltıyor, demek istiyorum ve normal on beş gün o karanlıkta tutarlardı. Yalnız arada bir götürdükleri de oluyordu, götürürken de gizlilik kurallarını uygularlardı, hücreleri dahi görmemek şarttır, gözlerimizi kirli bir bezle bağlardık ve ben bağlamazdım, bu nedenle sırtımdaki kazağı yukardan yüzüme çekerdim, usullerden birisi de budur, iki büklüm olurdum, böylece merdivenlerden inerdim, çok zordur, labirentlerden geçerdim. Zordur. Tuvaleti bulurduk.

Islaktı. İşkenceleri orada yaparlarmış, garaja yakındır ve "garaj" olarak da biliyoruz. İşkence seanslarında bütün motorları çalıştırırlarmış, işkencede çığlık atanların ve çıldıranların sesini bastırmaya yaramaktadır. Tecrübem var, Türkiye'nin her yerinde garaja gelince, içimden "geldik" derdim. Memleketimizin ünlü nezarethanelerini ve garajlarını biliyorum.

Boşalmak mı, rahatlamaktır ve insanoğlu için en hoş bir duygudur. Yaşardım.

•••

Uğur'un kaybı bana "emir" geldi. Sürgüne çıkma kararım kesinleşmiştir.

Ama bazı işlerim vardı. Karar verdim, bir daha garaja gitmeyecektim ve bir çare buldum, karanlık düşünce bütün ışıkları kapatıyordum. Yere yatıyordum, bütün pence-

releri sıkı sıkıya kapatıyordum, yerde bir eski televizyonu açıp, sessiz, uyumaya çalışıyordum. Altı ay kadar böyle yaşadığımı hatırlıyorum.

Yakınlarımın dışında kimsenin haberi olmadı. İstanbul'da bir Ayşegül Güney'in haberi vardı, şimdi ne yapıyor, bilmiyorum. Çıkışımda çok yardımı olmuştu ve sevgilerimi yazıyorum.

•••

Aydın Menderes o zaman genel başkandı ve Mahir Kaynak yardımcısı idi. Mahir aracılığıyla davet geldi, yemekte buluştuk, Ergun Hoca da vardı, pek güzel konuştuk. Bir süre sonra Mahir haber verdi, tekrar gün tespit ettik, buluşacaktık; ama devrimcilik mi, zor zanaattır, doğruyu söyleyemedim. Buluşmak için sözleştiğimiz tarihte ben Paris'e inmiştim. Gecikmiş özürlerimi ifade ediyorum.

•••

Yeni bir düşüncenin insan aklına düşmesi mi, ben bundan daha büyük bir heyecan bilmiyorum. Bir sarsıntı, bir sevinç, bir vuslat, bir haz yağmuru, hepsi hepsi bir aradadır.

Bende "yeni" Adnan Menderes düşüncesi doğmaya başlayınca, hemen Aydın Bey'i aradım. Çok güzel konuştuk, Sebati Ataman'ın Adnan Bey ile ilgili Osmanlı göz yaşlarını, daha önce, bana, anlatmış ve yazılı metni vermişti. Tekrar aldım. Fitne'dedir.

Aydın Menderes, millicidir.

•••

Ergun Türkcan'la çok konuştum. Çok yararlandım. Beni şaşırttı, burada geliştirdiğim, teori, model ve paradigmalara hiç itiraz etmiyor ve pek yakınlık duyuyor. Eskiden böyle olmuyordu ve itirazsız başlamazdı, şaşırıyorum. Umuyorum, yazdıklarım pek çok itiraza layıktır ve bunun için yazıyorum.

Profesör Ergun Türkcan, benim sabetayizm çalışmalarımın, en yakınımdaki en önemli bir-iki muhalifinden birisi idi. Zaman zaman öylesine acımasız oluyordu ki, yeni buluşlarımı saklıyordum; şimdi bu konuda da uzmanlaşıyor ve beni yeni kitaplardan haberdar ediyor. Bu haberleri, bu alanın ciddi bir disiplin olarak kabulü sayıyorum.

•••

Sabetayizm araştırmalarım bir tufandır ve hep birlikte Nuh'un Gemisi'ne bindik. Kendimizi ve kökümüzün dallarını tanımaktır, zenginleşiyoruz.

•••

Tabii Fitne'de "Ergun" adının tahlilinden bilgisi var.

•••

Levent, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin en güzel döneminde petrol mühendisliği okuyormuş, "gizli" tkp taraftarı olmuş; yetmişli yıllardaydık, Komünist Partisi, benim kitaplarımın okunmasını yasaklıyordu, biliyordum. Hakları var, ben Türk sosyalistlerinin ahmakça düşünceleri ile savaşıyordum; örnek mi, kemalistler ve benim etkileyebildiklerimin dışındaki, sosyalistler için "Tanzimat" karadır ve bana göre ilerleme tarihimizin en radikal adımıdır. Levent, şimdi emekli bir mühendis, kadim tarihimizde Yahudilerimizin çok oldukları Çanakkale'de yaşıyor ve sabetayistlerimizin memleketi, K. Evren ve H. Özkök ve büyük ihtimalle B. Arınç misaldirler, Manisa'da bağcılık yapıyor, bana, o tarihte, beni gizlice okuduğunu söylüyordu; kendi ülkemde, sosyalistler tarafından gizlice okunmak, benim büyük sevincimdir. Levent Evran'a, katkılarından dolayı, sevgilerimi iletiyorum.

Amatör bir tarihçidir.

•••

Solcularımız mı, beni okumayı en çok solcularımız yasakladılar ve yasaklamayı sürdürüyorlar. Ben mi, bu yasakları kıra kıra ilerliyorum.

En son, Ulusal Kanal yöneticileri, Çöküş'ten ve daha doğrusu, küflenmiş Mehmet Akif edebiyatının yırtılmasından korktular. Yazık, ama ben, korkularının daha derinde olmasından korkuyorum.

Mehmet Akif'e sarılarak, Tanzimat'ı kötüleyerek, Ethem'i hain sayarak, Sait'i ajan bilerek, bu Cumhuriyet'i koruyamayız ve yeniden kuramayız. Bunu öğrenmek zorundadırlar.

Bunlara bağlanmak mı, gericilikle köprü tutmaktır.

•••

Gerçeklerden korkarak, kuruluştaki yanlış ve hurafelere sahip çıkarak, Cumhuriyet'i savunamayız ve kuramayız. Cumhuriyet Türkleri'nin bir istiklâl marşı yoktur ve Akif'in manzumesi, Türkler için değildir; ötekiler tarafından yazılmış ve yabani'dir, bunu öğrenmek zorundayız.

Bunu ilk defa ben yazmıyorum, benimki sağlamadır. Daha teorik ve daha ilerdedir.

Öncü düşünceleri yazıyorum ve en ileri teorinin peşinde koşuyorum. Yakalamak istiyorum, anlamındadır.

Komünist Manifesto'yu tutucu ve pek çok açıdan demode bulduğumu saklamıyorum. Tekrarlıyorum ve sadece tarihi bir belgedir ve hediye ediyorum.

•••

Üçüncü ve uzun "İç Savaş" dönemindeyiz.

O halde "Yeni Tarih" yazmak ve kendimizi yenilemek zorundayız.

Cumhuriyet, bizim, Üçüncü Selim ile başlayan ileriye yönelik devrimci tarihimizde bir halkadır. Önemli halkadır, ancak, başka halkalar da var.

•••

Akepe, Türkiye'yi, Tanzimat öncesine çekmek için var.

Karşı-devrim işte budur.

Bizleri Namık Kemal, Şinasi, Agâh Efendi yetiştirdi. Öncülerimiz oldular. Bizleri, Halit Ziya, Halide Edip, Tevfik Fikret yarattı. Bizleri Fikret, Halide, Halit Ziya yoğurdular.

Akepe, bizleri yetiştiren ve bizleri yoğuranların can düşmanıdır.

Aslında sadece can düşmanıdır.

•••

Ben onlarla varım.

Eğer Tevfik Fikret ile berabersem, Mehmet Akif öbür taraftadır.

Onların kullandığı sözcükleri kullanmaktan çekinmiyorum. Beni okuyacakların, Kemal Bey'i, Halid Ziya'yı, Fikret'i, dünyalarını ve lügatlarını bilmelerini şart görüyorum. Yoksa beni okumasınlar ve okumazlarsa ben kazanırım.

Cahiliye devri yaratıklarının beni okumalarını reddediyorum.

•••

Hem Yitzak ve hem de İsak yazdım. Yazılışları ve sözcükleri standardize etmek istemedim. Kültürlü olmanın gerekleri arasındadır. Hem "ululamak" ve hem de "tebcil" etmek diyorum. Aydın olmak mı, dil ve tarih bilmektir; bilmeyenler, beni okuyarak öğrenmeye başlarlar ve öğrenmek istemeyenlerin benim kitaplarıma dokunmamalarını tekrar ediyorum.

•••

Resim yapmasını bilmiyorum. Yazarken resim yapmaya özen gösterdim.

Beste yapamam. Yazılı dilimizi müzikal yapmaya çalışıyorum.
Bu dili seviyorum. Çünkü Annem'den duyduğum dildir.
Bu nedenle, bir balerinanın beli misli esnetmeyi ve inceltmeyi deniyorum.

•••

En değerli ürün, ortak olandır.
Ortaklık sevmektir ve sevmek, ortaklıktır.
Ortak iş, bir ahlaktır.

•••

Çoktandır arıyordum ve nihayet Sadi Çakıran adıyla bulabildim, yazımı biter bitmez yazdıklarımı unutuyordum, düşünülmesi tamamlanmış ve kâğıda dökülmüş her düşüncem benden, hızla uzaklaşıyordu, ama bazen bilmek gereğini duyuyordum ve neyi nerede yazdım, hiç bulamıyordum; şimdi benim için Sadi Çakıran var. İnanılmaz, açıyorum, Sadi'ye bakıyorum, daha önce yazdıklarımı, cilt cilt, sayfa sayfa ve paragraf paragraf bana döküyor. Nereden çıkmış, bilemiyorum ve bu nedenle, yeni yazma işim son derece kolaylaşmış durumdadır; henüz üniversitede, bitirince, yazılarımın hepsine, ortakça, bir rehber çıkarmayı umuyorum. Böyle bir rehbere en çok benim ihtiyacım var, Sadi, ayrıca yazdıklarımda mantık hatalarını da görüyor. Burada eklemem lazım, "Sadi" derken aklımda Cengiz Doruk da var, hep birlikte oldular ve hep yardım ettiler. İkisine de sevgilerimi yazıyorum.

•••

Savcılık mı, Zekeriya Öz mü, herhalde yazma-engelleri var, girdikleri veya polis soktukları evlerde yazılara, yazı makinelerine bir Moğol hücumu yaşıyoruz. Hepsini alıyorlar ve yazmış olduğum ve pek çok kez basılmış kitaplarımın kayıtlarını da kazıyorlar. Artık kitaplara değil yazabilme imkânına düşmandırlar.

Gittikleri zaman, tabii beni arkalarında bırakmıyorlar, bir hard-disc muamelesi yapıp paketliyorlar ve alıp götürüyorlar. Hep götürdüler.

Silivri'ye nakletmeden önce belleğimi aldılar. Yapmak istedikleri mi, bellek silmektir. Beşiktaş Savcıları ile Silivri Kampüsü, bellek silme işini üstlenmiş durumdadırlar; Ali Kemal-İdris Küçükömer'e yer açıyorlar. Hedefleri ve kapasiteleri buradadır.

Önce bellek bozucuları geldiler. Ve şimdi bellek silicileri var.

İlkesiz ve kuralsız, tabiatıyla belleksiz insanlar, Cahiliye Devri'nde yaşadılar.

İmam-Hatip mekteplerinin eksikliklerini tamamlıyorlar. Hapishane gerekmektedir; Beşiktaş'tan Silivri'ye bellek silici bir yol döşüyorlar.

•••

Nasıl değişiyoruz, adına "Devlet Güvenlik Mahkemeleri" diyorduk ve beni Dal'dan, "dgm" önlerine çıkarıyorlardı. Daha çok Nuh Mete Yüksel'in önüne çıkarılıyordum. Savcı idi, bazen, kendimi, Talat Şalk'ın önünde bulurdum, çok ödül almış bir savcımızdır, henüz Savcı Şalk'ı içeri almadılar. Nuh Mete Yüksel, devlet görevi yapardı, daha önce Başsavcı Nusret Demiral ve Savcı Ülkü Coşkun da vardılar, hep tutuklama istiyorlardı, bana sevgisizlikten öte bakarlardı ve şimdi, Mete Yüksel'in "Yalçın Hoca'yı ne kadar yanlış biliyormuşum" deyip hayıflandığını duyuyorum. Savcı Talat Şalk da, "her akşam televizyonlara baktığımda, sanki işgal kuvvetleri paşaları tutukluyorlar" türünden bir iddianame yazmış ve böylece okumuş oluyorum. Televizyonlarda gördükleri doğru ve müthiştir; tarihi okuyor.

Şimdi Savcı Mete Yüksel'in bana sevgi duyduğunu biliyorum, Şalk'ı tahmin ediyorum ve ben de eski savcılarıma sempati besliyorum. Not düşüyorum.

•••

Peki, ne oldu, ben mi değiştim, Yüksel mi, Şalk mı değiştiler; hayır, ne ben ve ne onlar, hiç birimiz, önemli ölçüde, değişmedik, sadece devlet el değiştiriyor. Devlete el koyucular çıktılar. Darbe, yapıyorlar.

El koyan savcılar, savcıları tutukluyorlar.

İki iktidar var ve şu anda hiç birisi diğerine egemen değil ve bu duruma, "iç savaş" diyoruz. Tarifinde "kan" belirleyici olmuyor, her gün kan akması şart olmamaktadır; aynı coğrafyada iki iktidar çarpışıyorsa, "iç savaş" yaşıyoruz.

•••

İç Savaş mı, uzundurlar.

Çok hoş, bana gelinceye kadar, tarihimizde, "İç Savaş" yoktu. Bilim mi, ısrar üzerine duruyorlar.

Ben üç iç savaş ilan ettim. Birincisi, 1806-1826 arasındadır ve Tanzimat ile sonuçlanmıştı. İkincisi, 1906-1926 ve Cumhuriyet ile tamamlanmıştı. Üçüncüsü daha uzun ve daha kanlıdır; ateşleniyor ve sönüyor; şu sırada bizim taraf daha zayıf görünüyor ve tam bu yazım sırasında, iç savaş bize dönüyor. Buradayız.

Kaybedersek, oryantal despotizm iktidardır.

•••

Akepe, bir iç savaş kuruluşudur.

Modelinde Likud var.

Hepsi, Fitne'de yer alıyor. Yazıyorum.

•••

Savcı Talat Şalk, soruyor mu sormuyor mu, bilmiyorum ve ama duyuyorum, "Paşaları nereye götürüyorlar, yoksa Malta'ya mı" ve hayır hayır, götürdükleri yer Silivri'dir. Silivri mi, Çatalca'ya bitişiktir ve Selanik'ten gelen Hareket Ordusu, Çatalca'da konuşlanmıştı, dokuz yüze yakın açık Yahudi vardı, savaşçıdırlar ve büyük kısmı sabetayisttiler, Mahmut Şevket Paşa komutan, Aybar'ın dedesi Hüseyin Hüsnü Paşa Erkan-ı Harbiye Reisi ve genç zabitler Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir, erkan-ı harb idiler. 1909 yılında, Çatalca-Silivri'den çıktılar ve müthiş bir iç savaş yaptılar. Tarihi, sadece Tezler'de var.

Ahmak "solcular", Gizli Tarih'ten Savaşlar'ı beklemek zorundadırlar. Kurtarıcılarda kim kimdir, öğrenecekler ve benim sabetayizm araştırmalarıma küfrettikleri için utanacaklar; utandırmak işimdir.

Peki güzel, "31 Mart" mı, Silivri Kampı'na bitişik Çatalca'dan kalktılar ve müthiş bir iç savaş ile yendiler. Şimdi köprüdeyiz.

•••

Kahramanlarımızı çoğaltıyorum, Yakup Şevki Paşa vardı, Dokuzuncu Ordu Komutanı'dır, silahlarını, işgalcilere teslim etmiyordu, halka emanet ediyordu, işgalciler İstanbul'dan zorladılar, Erzurum'dan "çıkmam" diyordu, silahları düşman kuvvetlere vermedi, bir kahramandır. İşi bitince Payitaht'a çıktı, çok tutmadılar, Malta'ya naklettiler, çok kuvvetli bir ordu bıraktı, Kazım Karabekir, On Beşinci Kolordu olarak teslim aldı ve mukavemet Erzurum'da başladı. Demek ki başladığı yerden başlıyorlar.

Yakup Şevki Paşa, silahları olan bir Ordu bırakmıştı; benim kitaplarımda bir "kahraman" yazılıdır. Kitaplarıma kadar kimseler bilmediler.

•••

Şimdi Erzurum Ordusu Komutanı Saldıray Paşa'dır.

Şimdi kurtuluş'un başladığı yere ve Ordu'ya saldırdılar. Malta'ya sürmek peşindedirler. Ve Payitaht, idare-i maslahat halindedir.

•••

Silivri mi, Malta'dır.

Paşalar, münevveran Silivri'de sürgündedirler.

Engin Paşa, "esir alınmış düşman generali muamelesi yapılmaktadır" demektedir. Kırgın ve üzgün görünüyor; ama yine de Çetin Paşa ile Müdafaa-i Hukuk ruhu veriyorlar, Askeri Tıp Akademisi'ni bırakıp Silivri mapusuna döndüler; "koştular" demek daha münasip düşüyor ve "Silivri bizi yıldıramaz" diyorlar; çocuk ve pek genç sesleri

Balyoz sanığı Engin Alan Paşa, GATA'da Emin Çölaşan'a konuştu:

DÜŞMAN GİBİ SORGULANDIK

"Polis ve savcılıkta yapılan işlemler bize daha çok koyuyor" diyen Alan Paşa'dan olay yaratacak sözler:

■ "SAVCILAR, sorguda bir tek suçlama getiremedi. Ancak gözlerindeki nefreti hepimiz görüyorduk. Bizi, düşman ordusunun esir generalleri gibi sorguladılar. Hepsi onurumuzu kırmak için yapılıyordu... Benim 20 yıl savaştığım adamlar Habur'dan girdi, serbest bırakıldı. Şimdi biz terörist olduk."

Tayyip'le sürtüşmesini anlattı

■ "18 Mart törenlerinden Kolordu olarak biz sorumluyduk. Bana valiyle haber gönderiyor (Tayyip'i kastediyor), 2 saat geç gelecekmiş, 'Töreni geç başlatsınlar' diyor! Kabul etmedim. 'Emir değişmez' dedim. Zamanında gelmek zorunda kaldı. Konuşması bitti. Ayağa kalkmadım, alkışlamadım. Olay bu..."

■ Emin ÇÖLAŞAN'ın yazısı sayfa 5'te

Esir düşman generali muamelesi yapıldı

■ Saygı ÖZTÜRK/ ANKARA

BALYOZ soruşturması kapsamında cezaevinde [illegible] gün yattıktan sonra [illegible] ve hakkında yeniden [illegible] karan çıkarılan eski Özel Kuvvetler [illegible] Korgeneral Engin Alan, tedavi [illegible] Gülhane Askeri Tıp Akademisi'ndeki (GATA) [illegible] konuştu. Alan, [illegible] Bizlere [illegible] pişmanlıktan faydalanmak istiyor musunuz?" diye sorulmasıdır. Buradan cezaevine girmekten korkmayız, idam cezasını getirsinler, ona bile hazırım" dedi.

Yapılan anjiyoda kalp damarlarında bir sorun olmadığı anlaşılan, ancak tansiyonu henüz normale dönmeyen Engin Alan, savcılığa ne zaman teslim olacağını şöyle açıkladı: "Arkadaşlarım birer birer cezaevine konulurken, benim hastanede kalacağımı kimse aklından bile geçirmesin. Bu bana yakışmaz. Bu şekilde hastanede kalmayı da asla kaldıramam, kendime yediremem. En kısa sürede Beşiktaş Adliyesi'ne gideceğim."

Daha önce emniyet ve savcılıkta yaşadıkları için "Esir düşmüş düşman generali muamelesi yapıldı" yorumunda bulunan Alan, emniyette, cezaevine girişte boyunlarına numara tutularak sabıka kaydı fotoğrafı çekilmesi ve parmak izi alınmasının çok ağırına gittiğini belirtti. "İşte o an gözünüzün önüne 40 yıllık meslek hayatınız geliyor" dedi.

Sözcü Gazetesi: 11 Nisan 2010

var, sesleri yayılmaktadır.

İki Paşa, korkuya karşı taarruz tertip ettiler. Sesleri duyulmaktadır.

Seslerini duyuyorum.

•••

Bu önsözü tamamlamıştım ki Silivri'ye gittim, 14 Mayıs 2010 tarihinde idi, bu sesleri duydum. Fitne'yi tamamlarken bir süre uzak kalmıştım, ama çok farklı buldum; sesleri şakırdamaktadır. Mustafa Balbay, artık tatlı tatlı "dalga geçiyor", sanki İstanbul'dan Ankara'ya gidiyorlar, bir trafik işareti var, "90 kilometre", biraz daha sürüyorlar, bir başka trafik işareti, "130 kilometre", Silivri budur, artık yaklaştıkça uzaklaştırıyorlar. Balbay, bunu keşfetmiş durumdadır. Rakıya su ekleyen içkicileri hatırlıyoruz, hep yeni dava ve dosya ekliyorlar; "ömür biter, Silivri bitmez" demek istiyorlar ve maksat budur. Mustafa, "İşgal Gücü Mahkemesi" çağrışımı yapıyor ve "Kurtuluş Savaşı'na karşı bir İddianame" diyordu. Müthiş, etkilidir.

Silivri'yi Silivri'de bitirmeye kararlıdırlar.

Tuncay Özkan, İddianame bir "bataklıktır" dedikten sonra, Heyet'e, "sizi de yutar" uyarısını yapıyordu. Hep aynı çığlığını duyuyoruz, "bana bir suç bulun"; bağırıyor ve suçsuz yatmak onuruna dokunuyor, Tuncay, suçunu arayan adam rolündedir.

Bu arada yeşili özlemiş, kuru soğanı yeşertip, yeşil ihtiyacını gideriyormuş, demek, suçsuz olanlar soğandırlar; bilirim ve ben hapiste hep cürüm ortaklarıma hayran olurum. Benim cürüm ortaklarım, soğandan yeşil yaparlar. Mapus halidir.

Emcet Olcayto, mükemmel bir hukuk dersinden sonra, "hangi hukuku uyguluyorsunuz" sorusunu yönetiyordu; Silivri'de bir tek hukuk ve bir tek gerçek var, her ne olursa olsun, "tutuklu tutmaktır" işaretini çakıyordu. Olcayto, hukuk ustasıdır ve genç teğmenlere gelince, birer mantık ustası olmuşlar, ayrıca dik duruyorlar.

Savunmada Profesör Köksal Bayraktar, "12 Mart Mahkemeleri yazıldı, 12 Eylül Mahkemeleri yazıldı, siz de yazılacaksınız" uyarısını yapıyordu. Bir mahkeme ki, baş yargıç hep tahliye kararı veriyor ve iki yargıç sürekli tutukluluk hali istiyordu ve bir anlamda hukuku bitiriyorduk. Buna ilaveden, Mehmet İpek, İddianame'nin bir "dava" kuramadığını çok güzel gösterdi, "dava" olmadan, yargılama imkânsızdır ve dolayısıyla, tutuklama hukuki değil fiili bir durum olmaktadır. Hep birlikte, davayı çökertmeye karar vermiş göründüler.

Savunmada son sözü alan Fehmi Demir ise, "bundan sonra tahliye kararı verseniz de, tarihin hükmünden kurtulmanız imkânsız" hükmünü veriyordu; hükümlerinin çoktan yazıldığını anlıyoruz. Ve ekliyordu, eski özel harekât şefi İbrahim Şahin için, pek çok "demans" ya da "bunama" raporu var, hâlâ tutuklu tutuyorlar, çünkü ultra-sanal bir "balyoz" senaryosu kurmuşlar, Şahin tutuklu olmazsa, bütün Silivri çökecek görünmektedir. Maksat, Silivri'yi yaşatmaktır, bu nedenle olabilir, kesin bunama raporu olan bir insanı hapiste tutan tek ülkeyiz ve biz Orta Çağ'dayız.

Silivri, Silivri'de çökmektedir.

Acı, ancak büyük bir hukuk festivalindeydim, öyle hissettim. Herhalde Malta'ya gittim geldim. Şimdi Malta çok yakınımızdadır. Bu, tarihimizin bize çok yaklaştığı anlamındadır.

•••

Bir terör örgütüyüz, ancak, pek çoğumuz birbirimizi ilk önce sanık olduktan sonra tanıdık. Birlikte hiç toplantımız yok, hiç hiyerarşimiz yok, kimse kimseden emir almamış, kimse kimseye darp yapmamış, çok çok telefon dinlemesi yapmışlar ve hepsini kâğıda geçirmişler, çok sidi var, çok dividi var, yalnız bunların hiç birinde sahibinin parmak izi yok, çok imza var, biz atmamışız, bizim yerimize robotlara attırmışlar. İstedikleri, belleksiz robotlar yaratmaktır.

Bütün duruşmalar, "senin sidin, benim dividim" üzerine geçiyor, kimse kendi divi-

disini göremiyor. Orada bir dividi var uzakta, elim değmese de parmağım dokunmasa da işte o benim dividimdir; bunu kakıyorlar. Kakılmıyoruz.

Çok Müslüman bir davamız var.

•••

Kimselere sidilerini vermiyorlar, cürüm arkadaşlarım, hep sidi peşindeler. Ama benimkileri verdiler; ancak verdikleri arap saçına dönmüştü, Genç Arkadaşım Ulaş Yurtçu aylardır yeniden tasnif etmeye çalışıyor. Oldukça mesafe aldık, Ulaş, ayrıca bütün yazı ve kitaplarımı elektronik ortama yerleştirmeye ve arandıkça bulunur hale sokmaya uğraşıyor, bu açıdan da çok rahatlamış durumdayım. İlkan Ceyhan da beni elektronik dünyaya bağlıyor; elektronik dünya hem kitap yazımını kolaylaştırıyor ve hem de standardize ediyor, demek tehlikesi de var; ben de artık aradıklarımı bulamamaktan eskisi ölçüde korkmuyorum. Öyleyse kitap yazmaya başlıyorum.

Tabii hem İlkan ve hem de Ulaş, yazdıklarımı okuyup görüşlerini söylüyorlar; buna çok önem veriyorum. Her ikisine de teşekkürlerimi iletiyorum.

•••

Her kolaylık, aynı zamanda, en büyük bozucu ve bozguncudur. Bunu bir de alışkanlık için formüle ediyordum, "alışkanlık" büyük kolaylıktır, alışkanlık olmasa, müteferrika ya da mapusa nasıl tahammül edebiliriz, bilemiyorum ve alışkanlık, en büyük dostumuzdur, diyebiliyorum. Ama aynı zamanda en büyük düşmanımızdır; mapusa da alışıyoruz, mahkemeden veya kapı altından koğuşumuza döndüğümüzde ne kadar sevinirdik, hep hatırlıyorum. Sanki evimize, sanki saraya dönüyorduk ve çok sevinirdik; bu sevinci, her zaman, alçakça bulduğumu yazmak zorundayım. İnsanın bir koğuşa alışması, bir koğuşta rahatlaması alçakçadır; insanlığa pek aykırıdır. Orada rahatladığımı düşündükçe alçaldığımı duyuyorum. Ne yazık, demek ki, bir de alçak yanımız var.

Bunları google için yazıyorum. Yazmayı pek kolaylaştırıyor; ama aynı ölçüde standardize ediyor, o kadar öyle ki, Amerika'da en büyük doktora tezlerinin dahi google yardımıyla, bir takım tüccar-doktora yazıcıları tarafından üretildiğini öğreniyoruz. Bu sanayi Türkiye'ye de gelmiş ve gelişmiştir; o kadar öyle ki, akepe üniversitelerinin artık kadrolarını buradan çıkardıklarını biliyoruz. Şimdilerde, imam-hatip kürsülerinden sonra bir de tüccar-doktora sektöründen bir doktora alıp profesör oluyorlar; bilim, bir de buradan çürüyor.

•••

Birinci vazifemiz, üniversitelerde tasfiye için hazırlanmaktır.

•••

Telif ederken, en az üç dilden, İngilizce, Fransızca ve Rusça ansiklopedilere bakmadan yazmıyorum ve bu nedenle kendi kütüphanemde olmayınca hiç yazamıyorum. Doğru, büyük ansiklopediler de standart bilgi verirler, bu nedenle bunlara bakıyorum, ancak buradaki standardizasyon, bilim dünyasında doğru kabul edilenlere dayanıyor; bunları bilmeye ihtiyacımız olduğu kesindir ve bu nedenle bakıyorum. Britannica'nın, Universalis'in, Balşaya Sovyetskaya'nın, İslam Ansiklopedisi'nin eski ve Fransızca edisyonlarına, Judaica'ya, bakmadan hiçbir bölümü bitirmiyorum. Ansiklopediler'den ayrıldığım yerler benimdirler.

•••

Eskiden bir de İlber'e bakardım, şimdi İlber Ortaylı Üstadım-Arkadaşımı bulmak mümkün mü, çok meşgul; ama ne güzel, Ergun Türkcan da çok ansiklopediktir, sorularımdan hep memnun olduğunu anlıyorum. Fakat Deniz Hakan ile Barış Zeren'i de o şekilde "yetiştiriyorum", dillerde tereddüdüm olunca zorluyorum ve "ansiklopedik" yetişmelerine, böylece, yorarak, "katkı" sağlıyorum. Yazdıklarımın gerekli bölümlerini okutuyorum ve bazen benim için araştırma yapmalarını istiyorum; henüz isyan etmemiş görünüyorlar, karşılığında sevgilerimi düşüyorum.

•••

Başkaları da olabilir, bilebildiğimiz kadarıyla, dünyaya üç "kitap kurdu" gelmiş, Aristo, Adam Smith ve Marx; görüyoruz, "uzmanlaşma" düşüncenin sonu ve standardizasyon bilimin düşmanıdır. Güzel, yalnız, bilemiyorum, benim "unnamed referee" tesmiye ettiğim Üstad-Dostumuz da bu sınıfa giriyor mu, aday olduğu kesindir ve kitapkurdu olmak üzeredir. Hoş, yazdıklarımı, nerede ise ilk önce ve çok hızlı okuyor, hem hukuk ve hem tarih ve hem de mantık denetiminden geçiriyor; çok sevinç duyuyorum. Fitne için önerdiği düzeltmeleri yaptım ve değerlendirmelerine çok sevindiğimi ekliyorum.

•••

Ankara'da benim sadık müdafiim Dursun, artık hem hızlandı ve hem de bana çok güveniyor olmalı; çünkü artık hiç düzeltme yapmıyor. Ama hızı bana güven veriyor; güven karşılıklıdır.

•••

Fehmi Demir ile yakınlığımız, en çok, dört günlük, İstanbul'da nezarethane döneminde artmıştı, eskiden "Dal" diyorlardı, Arabi ve İbrani "d" harfinden neşet etmiş

olabilir, dört gün- dört gece, İstanbul Dal'da beni hiç yalnız bırakmamıştı, garaj'dan geçiyorduk. Şimdi hem Silivri'de ve hem de akşamlarını beraber yaşıyoruz; sanki iki yanı var, İstanbul'da nezarethanede, savcı karşısında, tutuklama odasında, çok nazik, çok sakin ve çok soğukkanlı bir hukuk müşaviri ve bir süflördür, hissettirmeden yönetiyor ve istediklerini söyletiyor, çok memnunum. Ancak akşamlarımızda ve masamızda, birden bire Yetmiş Sekiz kuşağından kalma, inatçı ve acımasız bir solcu oluveriyor; biz Türkiye İşçi Partisi'ne o zamandan müdevver ve hiç bitmeyen kızgınlığını ifade imkânı bulmaktan hoşnut olduğunu anlayabiliyorum, bize ve bu arada bana hep "pasifist-oportünist" diyorlardı. Fitne'yi okurken ikisi arasında bir yerde durduğunu hissediyorum. Hem hukuk hem tarih alanındaki düzeltme önerilerine boynum incedir ve bu, bende bir üslup değerindedir.

Demir & Demir Hukuk Bürosu'ndan Yiğit Akalın da hem Silivri'de ve hem de "Fitne" işinde, bizimle beraberdir, yavaş yavaş akşamlarımızda da, daha çok Yakup'ta, beraber oluyoruz. Fitne, hem Fehmi'nin ve hem Yiğit'in katkılarıyla, okuyucuya ulaşıyor ve her ikisine de şükranlarımı ifade ediyorum.

•••

Üç genelkurmay başkanı geldi ve üçüncüsü de geçmek üzeredir; ilkinde türban başvekâlete, ikincisinde Çankaya'ya ve üçüncüsünde ise Darülfünun'a çıktı ve Kemalizm zamanlarında, iktidardan inmiş durumdadır. Bu üçlü dönemde, Musul'da Kürdo-Jüdaik bir devlet kabul gördü; "kırmızı çizgi" edebiyatı ve "Türkiye için tehlikedir" sözleri yutulmuş olmaktadır. Buna mukabil, pkk'nın bir Barzani Devleti'ni kabul ettiğine dair işaretler göremiyoruz.

•••

Sorularım var; bir, Yüksek Komutanlık tarafındaki bu dönüş, İsrael'in ricası üzerine mi, çünkü bu kabul Osmanlı İmparatorluğu ile tarihsel bağları kesme anlamına da gelmektedir. İki, akepe'yi yaşatmak için mi bu dönüş var ve tabii bu ikisini birbirinden ayırmak kolay görünmüyor. Üç, Özal'ın, Amerikan şemsiyesi altında, Musul'u zapta çıkmak istediği zaman, zamanın Genelkurmay Başkanı Torumtay, neden kendisini yere atarak barikat kurmuştu, şimdi sormak zamanıdır. Dört, Genelkurmay Başkanı Karadayı, 28 Şubat kararlarının hazırlandığı hafta İsrael'de idi ve 28 Şubat Günü dönmüştü, görüşmelerin minütleri var mı; bu tarihten sonra, İsrael'den uzak Refah'ın çökertilerek İsrael'e çok yakın akepe'nin kurulmaya başladığını biliyoruz. Fitne'de var.

•••

Peki, ama bir kısım "sol" ile beraber neden Lozan'ı fetişleştiriyoruz; Lozan Türkiye'ye

ne getirdi, sınırları mı genişletti, ben bilmiyorum. Sınırların bir antlaşma ile kabulü çok mu önemli, Amerika Birleşik Devletleri Lozan'ı imzalamadı, bir zararı oldu mu, bilmiyorum. Erivan, hala Sevr'i esas görüyor, çok mu önemli, soru budur.

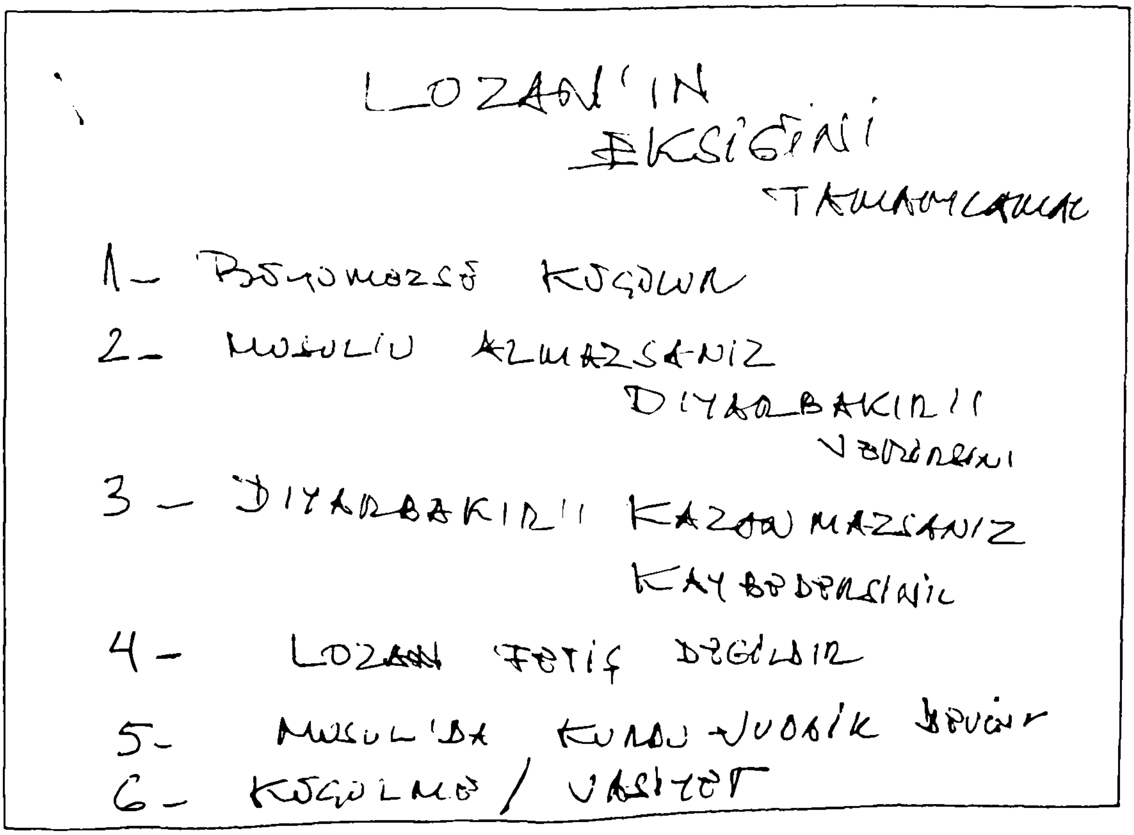
•••

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu, Lozan ile değil, Musul'un verilmesi ve 1926 tarihli anlaşma ile oldu ve tekrarlıyorum. Bu antlaşma ile, savaşta verilmeyen masada verilmiştir; Musul'da kürdifikasyon ve Anadolu'da türkifikasyonun esasını burada görüyoruz.

Bu tahtetavalliden inilmedikçe çözümsüzlük kalıcıdır.

Özal'ın, Musul'un zaptını hayal ettiği zaman Kürt meselesini çözmeyi konuşmaya

TÜRKİYE & MUSUL VE KÜRTLER

başlaması da tahtarevalliye binememesinden kaynaklanıyordu. Şimdi büyük dönüş var ve bu, eninde-sonunda Türkiye'yi bölmek anlamındadır. Burada, önsöz'ü, bitiriyorum.

•••

Önsöz yazmıyorum.
Polisiye tahrir ediyorum.

•••

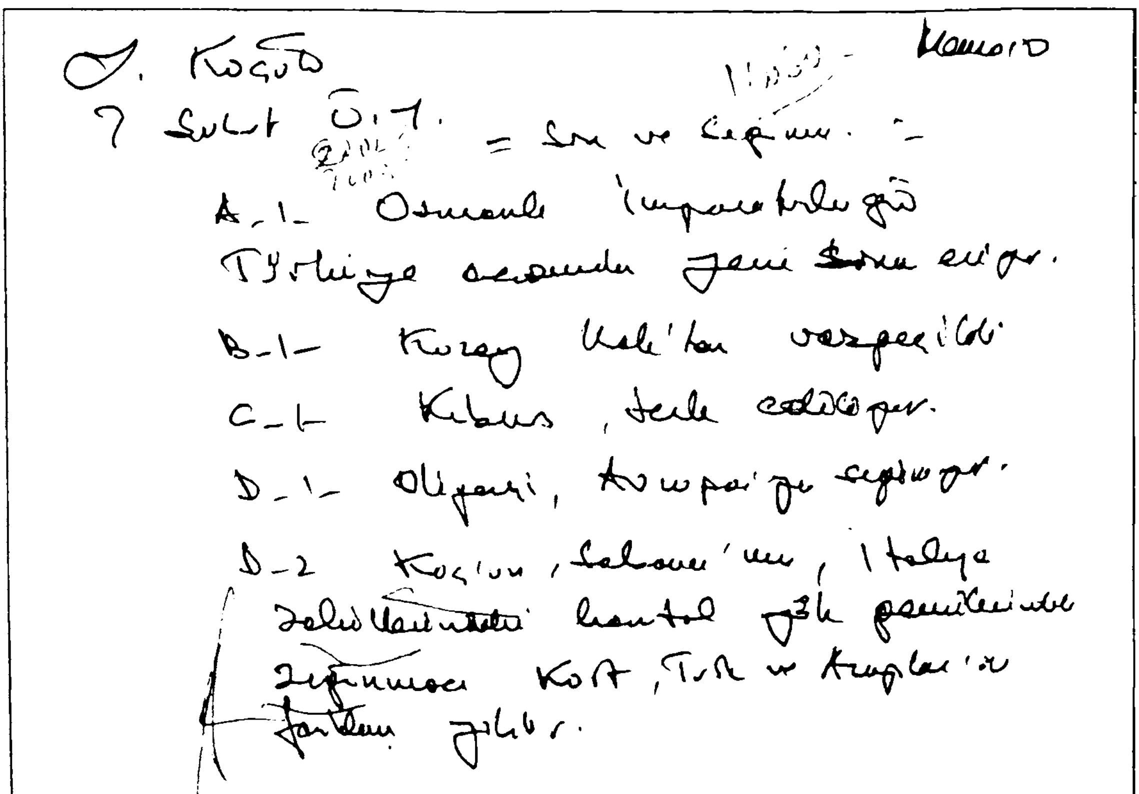
Fitne'de "egyptization" kavramı da var. 1880 yıllarında, "bizim" olan ve aslında olmayan Mısır'dan çıkıyor ve ben "kıptileştirme" demeyi seviyorum. Şimdi Yüksek Komutanlık ile akepe el ele, Doğu'yu "kıptileştirme" politikası izliyorlar.

İsrael, çok memnun olmalıdır, çünkü hazırlıyorlar. Öyle anlıyoruz.

•••

İki bin üç yılı da olabilir, herhalde akepe henüz hükümettedir ve bir kartımı buraya alıyorum. Buradan, ben de, okuyorum: "Koç'un, Sabancı'nın, İtalya sahillerindeki hantal yük gemilerindeki sığınmacı Kürt, Türk ve Araplardan farkı yoktur". Hem sığınmacı ve hem de eski topraklarında sömürgecidirler; Türk büyük zenginleri, bu eski toprak-

SIĞINMACI VE SÖMÜRGECİ

larına, bir sömürgeci kafasıyla yaklaşıyorlar. Akepe ile kurdukları idare, bir sömürge hükümetidir.

Deniz Baykal'a son ahlak dışı saldırı dolayısıyla bir kez daha görmüş olmalıyız, Aydın Doğan, Tayyip Erdoğan'dır ve Tayyip Erdoğan, Aydın Doğan'dır. Sedat Ergin, Mehmet Ali Birand, Ertuğrul Özkök, Enis Berberoğlu, hepsi hepsi Aydın Doğan'dırlar. Hem de Erdoğan'dırlar.

•••

Dünya Yahudi Partisi ve İsrael, artık Erdoğan ile olmayacağına karar vermiş durumdadırlar. Buna mukabil, Türk büyük zenginleri, Tüsiad ve matbuatı, Tayyip Erdoğan olmazsa akepe'nin ayakta kalamayacağına inanıyorlar. Çöküyor ve ayaklarına sarılıyorlar; birlikte düşmeye razıdırlar.

•••

Be şotur goftend, çıra gerdanet koçi est?

Goft, kocaim raste est?

Bu sözü biz de seviyoruz, "deveye sormuşlar, boynun neden eğri ve deve demiş ki, nerem doğru ki"; İraniler ile sözlerimizin çoğunun ortak olduğunu tekrarlıyorum. "Ne şiri şotur ne didarı arab" da var, ne deve sütü ve ne de Arab'ın yüzü, anlamındadır. Eskiden viagra yokken deve sütü kullanıyorlardı ve yan etkisi olmadığını okuyoruz.

•••

Bu sözün yeni dilimizdeki karşılığını da yazıyorum.

Tüsiad'a sormuşlar, boyner'in neden dişi?

Tüsiad demiş ki, nerem erkek ki?

•••

Hitler, bunlardan şefkatlidir.

Rasputin, bunlardan ahlaklıdır.

Deccal, bunlardan inançlıdır.

Emekçileri, yer altı zenginliklerini, toprakları tüketmek için varlar.

•••

Vatan fikri bunlarda yoktur. Sorumluluğu hiç duymazlar.

•••

Arap yüzü sevmezler.
Deve sütünden anlamazlar. Zevkleri viagra düzeyindedir.
Hedonisttirler ve bir sefa sınıfı olurlar. Amma sefayı bilmezler ve sadece hamburger yerler.

•••

Her türlü varlık nedenlerini yitirmiş haldedirler.

•••

Eski topraklarında sömürgecidirler.
Bütün emekçileri köle bildiler.
Bir despota köle oldular.

Yalçın Küçük
balgat-ankara/balat-istanbul
14 Mayıs 2010

Hürriyet

6 Mayıs 2010 Perşembe www.hurriyet.com.tr Fiyatı: 50 Kr (KKTC 1.5 TL)

FİTNEYE KARŞI KORUMAK İÇİN

Hürriyet Gazetesi: 6 Mayıs 2010

FESADİYE

birinci bölüm

İSLAMİZASYON

Nasıl söylemeli, "tarihin refleksi" var mı, böyle sorabilir miyim; ancak, "tarihin dalgaları" olur mu, diyebiliriz, "Kondratieff Cycle" ya da "Uzun Dalgalar" modelinden çıkarıyoruz, bu daha anlaşılabilir bir sorudur.* Normal, marksist aşamalar kuramı, "feodalite-kapitalizm-sosyalizm" üçlemesi, "teslis" de diyebiliriz, yakın zamana kadar, teoride ise hâlâ, tarihin dalga geçmesini kabul etmiyordu, Sovyet sosyalizminin çözülmesini, en azından pratikte, bir dalga geçişi sayabiliriz. Burada, tarihin "ilerleme" analizinde "ilk çağ- orta çağ- yeni çağ" misli bir trinite ile karşılaşıyoruz, lineerdir ve hep bir ilerlemeyi anlatıyor; geri dönüşü düşünemiyoruz. Rus iktisatçı Kondratieff, tarihte ilk kez, uzun ekonomik "dalgalar" tespit etmişti, her uzun yükseliş'i, bir uzun çöküş izliyordu şimdi, siyasal tarihin de uzun dalgaları var mı, bu soruyu ortaya atıyorum. Soru, sorudur.

Tarihi olayları bir tarafa atarak ortaya çıkardığı insanlar açısından, 1905-1925 harikadır ve ama "tarih" olarak da, burada, 1905 Rus, 1909 Jön-Türk, Çin, İran, Meksika Burjuva-Devrimleri ile Rus Sosyalist Devrimi ve Türk Burjuva-Demokrat Devrimi de

---

* Rus iktisatçısı Nikolai Kontradieff adına "Kontradieff Devreleri" deniyor, bu adı Schumpeter kesmişti, "Uzun Dalgalar" olarak da biliyoruz. Ekonomide çıkış ve inişler, refah ve gerileme, elli yılı buluyor, 20-25 yıl yukarı ve 20-25 yıl aşağı, diyoruz. İktisatta normal dalgalar, ortalama 11 yıllıktır, çıkışı ve inişi içindedir. Kısa bilgiyi herhangi bir ansiklopedide bulabiliyoruz.

Encyclopedaia of Economics, D.Greenwald, ed., McGraw-Hill, 1982. p. 579

var. Şimdi, şunu formüle edebiliyorum; peki İtalya ve Almanya Faşizm'leri, bu yükselişe karşı refleksif bir dönüş müdür, düşünebiliriz. Çökmekte olduğunu duyan büyük sermayenin çökertme devrimi mi oldu; yükselişten sonra büyük sermayenin, insan için, çöküş dalgasıdır, öyle görebiliriz. Yükselenleri sürüleştirme devri ya da dalgası demek durumundayız.

Peki, 1955-1975 Devri'ne yine "harika" demezsek ne diyeceğiz, başkaları bir yana, uzaya ilk insan fırlatılması ve Ay'a ilk insan indirilmesi bu dönemdedir. Che Guevera, 1968 Gençlik Depremleri, Afrika'da Nkrumah, Mısır'da Abdel Nasır, Mehmet Ali Aybar, Behice Boran, Mahir Çayan-Deniz Gezmiş hep bu bu yirmi yılda yükseldiler. Arkasından ölümler ve öldürmeler geldiler; peki büyük sermaye, sadece sürülerle birlikte düzen olabileceğini yine anladı mı, "çöküş" hep plütokrasinin halidir.

Dinselleşme, bir çöküş halidir.

Tekrar sürüleri üretmeye koştular. Hedefleri, sürü'dür ve diğerleri, yaptıkları, sürüleştirmenin ve sürüleşmenin, yol ve yönteminden ibarettir.

Güzel, bir soru da şudur, "analitik" bakmak daha çok Fransız alışkanlığı mı, tasnif ve zaman zaman da kodifiye etmeye bir eğilimleri var. Bunu, Gilles Kepel'in "La Revenche de Dieu" çalışmasında buluyoruz; çok hoş bir tasnif ve şematizasyonu var ve ben İngilizce çevirisini kullanıyorum. "Allah'ın İntikamı" anlamındadır, kızgın ve tepkili bir "Allah" tasavvur ettiğini anlıyorum, "1977, 1978, 1979: during each of these three years, a change of direction occurred in Judaism, Christianity and Islam alike" diyor; Yetmişli yılların son üç yılında, Judaizm, Hıristiyanlık ve İslam, yön değiştirdiler.* Her üçü de çok daha muhafazakâr oldular ve rasyonalizme karşı hücuma geçtiler. Her üç din de, düşünmemeyi ve itaati istemeyi, "din" saydılar ve aydınlanma çağının bütün kazanımlarına karşı savaş açtılar.

Bir, İsrael'de kuruluşundan beri İsrael'i yöneten İşçi Partisi, 1977 yılında, seçimleri ve iktidarı kaybetti; artık İsrael'de, aşırı muhafazakâr ve ölçüsüz siyonist partilerin yönetim dönemi başlamış oluyordu. Daha savaşçı ve daha ekspansiyonist idiler; "Seçilmiş Halk" oldukları ve "Vaad Edilmiş Toprakları" bulunduğuna çok daha fazla inanıyorlardı. İsrael artık silahlı bir din devletidir; öyle düşünebiliriz.

İki, 1978 yılında, Polonya'da Kardinal olduğu için, "Komünist Kardinal" olarak bilinen, Karol Wojtyla, papa seçildi, İtalya dışından seçilen ilk papa olmuştu. Papa John Paul II adını aldı ve sanki Hıristiyan dünyayı yeniden "christianize" etmek üzere bir sefere çıkmıştı, Hıristiyan dünyanın sadece akıl ile yönetilmesini reddediyordu ve Tanrı'yı yeniden keşfetmek ve özellikle Avrupa'yı yeniden Hıristiyanlık temeli üzerine oturtmak istiyordu.** Komünizm'in ve akılcılığın bu kararlı düşmanı Papa Karol,

* G.Kepel, The Revenge of God, Polity Press, 1991-1994, p. 6

** "They proclaim the futility of a society dominated by reason alone, show through communal experince the need to rediscover God and so save mankind, and suggest how society can be built on a foundation of Christian teaching."

ibid., s.7

sanki yeni bir mesih çıkmıştı ve çok geziyor, gittiği her yerde, milyonlarca genci, bu "yeni" Hıristiyanlığa çekiyordu. Sovyetler Birliği çözülünce karizmasının daha da artmış olduğunu müşahade ediyorduk, Katolik dünyada güçlü bir muhafazakârlık rüzgârı estirmeyi başardı; Amerika'da ise Hıristiyan mezhepler yeni taraftarlar kazandılar ve kamu politikalarını etkilediler. Evangelizm'in altın çağını yaşadığını biliyoruz.

Üç, 1979 yılında, İran'da "Humeyni Devrimi" gerçekleşti ve "İslam Cumhuriyeti" ilan edildi. Artık İran Şii yasalarına göre idare ediliyordu ve aynı yıl, Mekke'de bir grup, Suudi rejimini yeteri kadar müslüman saymadıkları için baş kaldırdı. Başka müslüman ülkelerde de, radikal islâm hızla yayıldı; aslında bu yayılma, Malezya ve Endenozya gibi müslüman ülkelerde ve Sovyetler Birliği'nin müslüman bölgelerinde yetmişli yılların başlarında başlamıştı. Yalnız, İran'ın bir İslam Cumhuriyeti olması, buralarda ve başka yerlerde radikal islama yönelişi güçlendirdi. Dünyanın dört bucağında, aydınlanma çağından net bir uzaklaşma gözleniyordu, laik düzenler tehdit altına girdiler.

Fransız Devrimi'nin tüm kazanımlarını kazımak üzere bir savaş başladı. Orta Çağ'a dönüyorduk.

İran'da islamik devrim ile şeri bir düzenin kurulması başta Amerika Birleşik Devletleri'ni çok ciddi olarak kaygılandırdı. Ne yapılabilir, Washington'un tepkisi ne olabilir; bugün bu soruyu teorik bir mesele olarak ortaya atabiliyoruz. Ancak, 1979 yılı sona ererken ve 1980 yılına girdiğimizde bunun teorik değil pratik olduğunu düşünmek durumundayız.

İki Fransız'ın yazdığı kitabın alt-başlığı, "Mesyanik" Amerika'dır, Amerika, öylesine dinsel bir taassup içinde ki, "mesih" rolüne bürünmüştü. Evanjelistler çok güçlenmişler, ancak politik dümeni "Neo-Konservatörler" ellerine almış durumdadırlar. Bunlar, çoğu eski solcu ve hepsi Yahudi idiler; Neo-Konservatizm'in başı Wohlstetter, yardımcıları, Wolfowitz, Perle hep Yahudi kavmindedirler.

Wohlstetter ve takımı, Türkiye'yi önce Sovyetler'e ve sonra Araplar'a karşı bir köprübaşı sayıyorlar ve pek çok destekliyorlar. İran Devrimi'nin hemen arkasında, Wohlstetter'i, ekibini, İstanbul'da toplamış olarak buluyoruz, görünüşe göre bir konferans için gelmişti, ama Bartley'in anlatımından, Wohlstetter'in, bu hafta içinde çok üst düzeyde temaslar yaptığını öğreniyoruz.* Temasları üst ve resmi düzeydedir.

Hem Fransızca ve hem de İngilizce olarak aktardığım metinden, Boğaz'da bir yemekte, Wohlstetter'e, "bundan sonrası ne, sırada hangi ülke var" sorusu yöneltiliyor; soru, bundan sonra Batı'nın kaybedeceği üzerinedir, Türkiye mi, kaygı budur. Wohlstetter, bundan sonraki gelişmenin, kayıp değil, "cevap" olacağı haberini veriyor; her iki kaynak da bu cevabı, yakında, Türkiye'de Batı yanlısı bir darbe haberi olarak anlıyorlar. Ben de öyle anlıyorum.

---

* Kimlerle, henüz bilemiyoruz. Ancak S.Taşan ile o sırada Genelkurmay'da Amiral S.Orkunt'un bu seyahatten haberi olduğunu tespit edebilmiş durumdayım. Araştırmaya devam ediyoruz.

A.Frachon- D.Vernet
A. Wohlstetter

1979 İRAN DEVRİMİ'NE CEVAP 1980 TÜRK DARBESİ

Albert Wohlstetter l'embauche dans le Committee to Maintain a Prudent Defense Policy, CMPDP - Comité pour conserver une politique de défense conséquente. Ce comité, qu'il a créé avec Dean Acheson, l'ancien secrétaire d'Etat du président Truman au lendemain de la Seconde Guerre mondiale, et Paul Nitze, un des grands négociateurs des accords sur le controle des armements nucléaires, s!est donné pour but de convaincre les membres du Congres de la nécessité de la défense antimissile.

•••

Au comité, Wolfowitz noue avec Perle une amitié jamais démentie depuis.

•••

Ils sont depuis toujours des partisans du bouclier antimissile, de la modernisation des armements, du soutien inconditionnel a la Turquie comme tete du pont occidentale, d'abord face a la Russie puis face aux Etes arabes.

•••

Quelques jours aprés la chute du Shah, 1979, Wohlstetter dine avec des amis a İstanbul, dans un restaurant surplombant le Bosphore. "Est-ce le prochain probleme?" se demande un convive, craignant por la Turquie le sort de l'Iran.

"Non, c'est la réponse au probleme!" répond Albert.

♦♦♦

I recall another memorable meal at a Wohlstetter conference -grilled lüfer at a simple outdoor restaurant on the banks of Bosphorus, where one could look from Europe into Asia, watching the lights on the nets where the previous night this pike-like repast had taken.

Sharing the meal with a young Wohlstetter protégé named Wolfowitz and a Pentagon veteran Andy Marshall, I pondered why Albert and Roberta had summoned us to Istanbul at a time shortly after the shah had fallen in Iran and turmoil gripped the Islamic world. Was Turkey to be the next problem?

♦♦♦

A week spent visiting Istanbul, let alone talking seriously with the Turkish officials, made it hard to conceive that this secular, proud, never-conquered and Western-looking nation could be carried away by ancient religous fervor.

♦♦♦

In the Gulf conflict, what the West needed was access. Turkey was not the next problem: Turkey was the answer.

A.Frachon-D. Vernet, L'Amérique Messianique -Les guerres des néo-conservateurs, Paris, 2004. p. 102
On Not Confusing Ourselves -Essays on National Security Strategy in Honor of Akbert & Roberta Wohlstetter, Westview Press, 1991. pp.viii-ix
Episod, R.L. Bartley tarafından anlatılıyor.

'alnız, cevabın İngilizce versiyonunda, soruyu soran, bu laik, gururlu, hiç zaptedilmeniş, Batı'ya bakan ülkenin, bu tür bir eski dindarlık şevkine kapılmayacağından emin ;örünüyor ve bundan da gelecek darbenin "laik" olacağı sonucunu çıkarıyoruz. Tartış-

Peki doğru mu, iç içe iki sorudur; evvela "çıkarım" gerçekçi mi ve iki, Washington laik bir darbe mi istiyordu, bu iki soruyu tespit ile burada bırakıyorum. Bunun yerine başka bir ikili doğrulama üzerinde çok kısa olarak durmak istiyorum; bir, hayır, 12 Eylül 1980 tarihinde realize edilen darbe "İslamın Altın Çağı" nitelemesini hak eden bir Türkiye'ye kapı açmıştı ve ikincisi hemen hemen aynı tarihte ben şunları yazmıştım: "12 Mart, Süleyman Demirel'i başbakanlıktan indirdi. Ancak esas olarak, Süleyman Demirel'in politikasını uyguladı. Demirel'in bütün rakiplerini politika sahnesinden sildi, Türkiye İşçi Partisi'ni kapattı, İnönü'yü tarihin derinliklerine gönderdi, Necmettin Erbakan'ın partisini kapattı, kendisini İsviçre'de ikamete raptetti. Şimdi daha kapsamlı bir yeni askeri müdahalenin bunun tersini yapması mümkün. Tersi şu: Erbakan'ı Türkiye'nin siyaset sahnesinden silip, Erbakan'ın temsil ettiği islamcı dinsel politikayı daha yoğun bir biçimde uygulamak."* Bu şaşırtıcı kestirmimin ilk yayınlanma tarihi, 1979 yılıdır. Bir yıl sonra "Bir Yeni Cumhuriyet İçin" kitabında yer aldığını hep tekrarlıyoruz.

Buradaki analizi ayrıntılı olarak özetlemem hem mümkün değil ve hem de gerek görmüyorum.** Yalnız şunları söylemiş olduğum anlaşılıyor ve bir, "Türkiye, çok yakın gelecekte, emperyalist ülkelerden gelen çok yoğun bir islam propagandası hücumuna uğrayacak", dolayısıyla ben Amerika'dan dinci bir darbe bekliyordum, bu nettir. Demek ki ben başka türlü bakıyordum ve ikincisi, artık yüksek ücret düzeyi döneminin sona erdiğini, Türkiye kapitalizminin işçilere, bundan böyle, sadece lahmacun verebileceğini analiz ile bir "fakirleşme rejiminin" gelmekte olduğunu haber veriyordum. Bu sözcük, Arabi, "et" ve hamur" kelimelerinden oluşmaktadır, artık "et" ya da "lahm" yerine sadece ekmek-üstü sebze artıklarına sindirilmiş et kokusu veriliyordu; fakirlerin günlüğü anlamında kullanıyordum ve hâlâ kullanıyorum. Bir köylüleşme konotasyonu da var.

Bu analizin devamı şöyle idi: "İnsanlar, her gün lahmacunu, kolay kolay kabul etmezler. Gerçekten insanlar güzel şeylere layıktır.Ancak Türkiye'nin kapitalizmi, bundan sonraki dönemde işçi ve emekçiye yalnızca lahmacun vaat edebiliyor. Amma bunun da tek başına yetmeyeceğini bilmektedir. Bu yüzden lahmacunla birlikte işçi ve emekçiye, bir de 'öbür dünya' vaad edecek. Öyleyse, Türkiye, kendi iç dinamiğiyle, daha aşırı bir dinselliğin baskısı altına girecek". Bu kadar net görülebiliyordu; benim tahlillerimde, her zaman olduğu üzere "iç dinamik" ayrı bir yer ve önemdedir.

İslamizasyon, çok büyük sermayenin, tekellerin, ihtiyaç ve keşfidir.

Ne demek, bir, demek ki, dillendirmesem de, kemalizmin bittiğini görebiliyordum. İki, yüksek komutanların kemalizmden koptuklarını tespit edebiliyordum. Üç, görünüş ile öz arasında artan zıtlığı teşhis edebildiğim için, bunları yazıyordum. Üste çıkardığımız öz'dür ve kemalizm ise çok diptedir.

---

* Bu incelemeyi, 1979 başında, "Sosyalist İktidar" Dergisi'nde daha sonra da, 1980 yılı Eylül başında, Darbe'den bir hafta önce, çıkan "Bir Yeni Cumhuriyet İçin" adındaki kitabımda yayınladım. Pek çok kez de tekrar söz ettim. Buradaki aktarmam, Gizli Tarih'in ilk baskısındandır.Yalçın Küçük, Gizli Tarih, Birinci Cilt, İstanbul, 2006. s.284

** Bütünü ve dili düzeltilmiş şekliyle, Haberci'de var.

Yalçın Küçük
29 Mayıs '86 "tezler"

KEMALİZM'İN SONU & ŞİDDETİN BAŞI

A-1 Şiddet, bir ideolojiyi yerleştirmek içindir.

A-2 En şiddetsiz toplumlar, geçmişi ve geleceğinde, en yoğun şiddet içeren toplumlardır.

B-1 Kemalizmin etkinliğinin kalkması, Türkiye'de şiddetin yeni başlangıcıdır.

Aforizmalar, Ankara, 2008.

Şunu da aktarmak istiyorum: "Kayıp her taraftan. Kaybedenler var. Yalnız şu da var, :azananlar olmazsa, kaybedenler olmaz. Tersi de doğrudur. Yoktan var olmaz. Vardan ok olmaz. İşçi ve emekçiler kaybediyorlar. Çok kazananlar da var. Gelir bölüşümü, nsafsız bir hızla daha da bozuluyor. Bundan bir sonuç çıkıyor: Türkiye'de lüks tüketim ;in üretim ve gerçekten lüks tüketim için harcama alanları açılıyor. Bu yüzden Türki- e ekonomisi, artık fakirleşen işçi ve emekçiler için, İslam'ın tevekkül felsefesi'ne daha ok muhtaç duruma geliyor." Ve bunları, tam, otuz yıl önce yazmış olduğumu ekleye- iliyorum. Peki, bilim mi, geleceği görebilmektir ve gerçek bilim adamı herhalde bir aberci'dir. Apocalypse ve "revelation" sözcükleri, eş anlamlıdırlar; bilim adamının bir ır kutsanması, "haberci" işlevinden gelmektedir.

Koyu dinsellik ile judaize tarikatların eksiğini tv'ler ve magazin tamamlamaktadır.

Din ve magazin, birlikte bozuyorlar. Tekeliyet için insanı bozmak esastır ve bozu- uların bozulduklarına tanıklık ediyoruz. Kuantum fiziğine uygun düşüyor ve buradan evam ediyoruz.

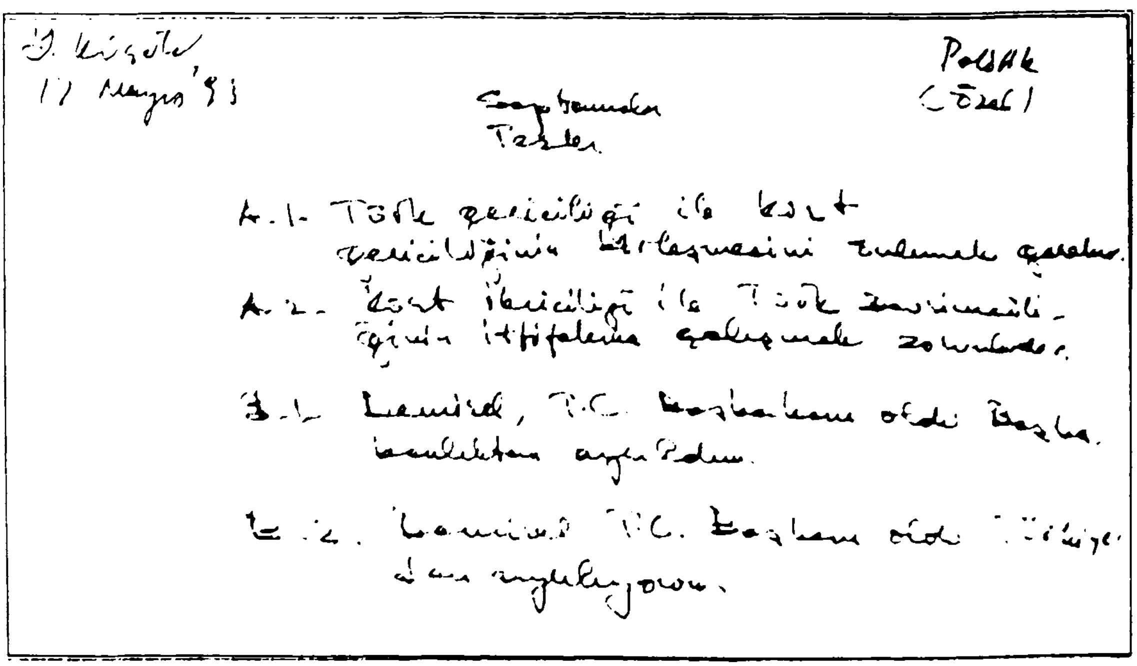
Taşlanmak, zaman zaman yazgıdır, otuz yıl önce geleceği açıkça görebiliyorduk ve rtık öyle anlıyoruz. Görebildiğimiz ise şudur: "Siyasal iktisatın duygusuz, fakat açıkla- ıcı mantığıyla bakınca ortaya şöyle bir tablo çıkıyor: Ufukta islam var. Aslında islamcı

baskı şimdi de var. Ufukta olan, daha derin bir dinselliktir." * Buradan yürüyoruz.

Peki ufukta görünen her zaman "mümkün mü"? Bu, "Silahlı Kuvvetler'in Türkiye'nin yönetimini ele almasına bağlı görünmektedir." Tabii şimdi biliyoruz, Silahlı Kuvvetler, yönetimi aldılar ve o zamana kadar görülmemiş bir dinselliği başlattılar. Hiçbir zaman sürpriz değil; çünkü, bir, "fakirleşme düzeni" ya da "düşük ücret dönemi" kapıdadır. Kapıda olanı açıklıkla görebildiğimiz ise yerinde yazılıdır: "Metal işleyen sanayi kolları, belli gelir bölüşümünde, iç pazarda doyum noktasına ulaşmış görünüyorlar. Bu yüzden kütlesel olarak ürettikleri malları ihraç etmek zorunluluğuyla karşı karşıya geliyorlar. Bunun için de Türkiye ekonomisi düşük ücret dönemine girmek" zorundadır. İki, o zaman henüz "tekeliyet" diyemediğim, "tekelci düzen" kapıdadır. Daha doğrusu, 1970 yıllarındaki iç savaş bir düzenler arası savaştı; "tekeliyet" tabansız bir idaredir ve tabanında sadece sürüler var.

Dinselleşme, sürüleştirmenin, yoludur.

Şiddet, bir ideolojinin yıkılması ve bir diğerininin yerleştirilmesidir.

* Tocqueville'de açıklıkla görebildiğimiz, burjuvazinin dinselleşmesi, aynı yoğunlukta olmasa da, Marx'ta da var. Marx, bunu, Proudhon'un dine ve kliseye hücumlarını överken not ediyor; yalnız, bir, burjuvazinin bir yapısal özelliği değil bir özentisi olarak not ediyordu. İki, yine de, Proudhon'u malumatfüruş olmakla eleştiriyordu. Büyük Petro, barbarlığı barbarlıkla ve Proudhon, lafazanlığı lafla yendiler.

Nevertheless his attacks on religion, the church, etc., were of great merit locally at a time when the French socialists thought it desirable to show by their religiosity how superior they were to the bourgeois Voltairianism of the eighteenth century and the German godlessness of the nineteenth. Just as Peter the Great defeated Russian barbarism by barbarity, Proudhon did his best to defeat French phrasemongerin by phrases.

Marx-Engels, Selected Correspondence, Marx to Schweitzer, Jan., 24, 1865.

Yetmişli yıllarda çok büyük bir yoğunluk kazanmış olan aydın katliamını işte böyle anlamak durumundayız; anti-laik ve anti-entellektüel bir savaştır. Şöyle de söyleyebilirim; aydın katliamı bir dezentellektüelizasyon savaşı idi ve dinselleştirme ile sürüleştirme açısından zorunludur.

Demek ki dinselleştirme bir manüfaktür işidir ve "ben bir imalât hatasıyım" derken, tamamen olmasa bile kısmen kastettiğim de budur. Dolayısıyla, dinselleştirmeyi sadece kuran kursları ya da imam-hatip mektepleri açılımı ile sınırlı tutamayız. "Enflasyon canavarı" ya da "trafik canavarı" bir animist dildir ve doğrudan doğruya dinselleştirme ya da sürüleştirme içindedir. O halde benim "Küfür Romanları" çalışmam bir anti-anti-laisizm ve mutlaka sürüleşme karşıtı bir hareket olmaktadır.* İnsan aklına hücumu, animizmi, hüküm verme kabiliyetini zayıflatıcı her hareketi, sürüleşme ve dinselleşme saymak durumundayız.

Tabii dinselleşmenin bu genel analizini, eksikli kalma pahasına, yapmak zorundayız. Denemeyi umuyorum.

Bir aktarma ile devam etmek istiyorum: "Mart, Profesör Necmettin Erbakan'ın partisini kapattı ve kendisine dokunmadı. Eylül, önce partisine dokunmadı ve Erbakan'ı gözaltına alırken din derslerini zorunlu yaptı."** Doğrusu bilimsel açıdan bu kadar keskin bir doğrulamayı ve doğrulanmayı, hâlâ ve bugün dahi şaşırtıcı buluyorum. 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 Darbeleri'nden söz ediyorum ve en yüksek komuta kademesinin, iktidarı alır almaz, okullarda din derslerini zorunlu hale getirmesini, dinselleşmenin yakıcı işareti olarak görmek durumundayız. Yüksek komutanlar, iktidarı aldılar, kemalizme ihanet ile, sert bir islamizasyon programını uygalamaya koydular.

Egemen program, egemen sınıfın politikasıdır.

Plütokrasi, islamizasyon emretmekteydi. Kemalist yüksek komutanlar, çok büyük zenginlerin emirlerine uydular. Doğaldır ve doğal olmayan, uyumun bu kadar dakik ve net olmasıdır.

Tabii burada bir davadan söz ediyorum, bu dava, meşhur teoremi, "yüksek komutanlar iktidarı alacaklar, Necmettin Erbakan'ı hapse koyacaklar, daha yoğun bir dinselliği uygulayacaklar" teoremini kapsayan uzun incelemenin de bulunduğu "Bir Yeni Cumhuriyet İçin" kitabımın, Selimiye Askeri Mahkemesi'nde yargılandığı ve daha çok bu inceleme nedeniyle benim sekiz yıl hapse mahkum edildiğim davadır. Bundan kısaca söz etmem yerindedir, çünkü artık bu dava ve hükmü, bir dinselleşme hamlesi olarak görüyorum.

* Yalçın Küçük, Küfür Romanları, İstanbul, 1988.

** Yalçın Küçük, Davalarım, İstanbul, 1989. s.11

Bu çalışmamın önsözünde ise şunlar var.

Kapitalizm, ezenlerin, yetenek kazandığı bir düzendir.

Tekelsi düzen, ezenlerin, bütün yeteneklerini yitirdikleri bir düzen olmaktadır.

ibid., s.11

Çok büyük bir yazar, demeyeceğim.
Çok büyük bir bilim adamı, demeyeceğim.
Çok büyük bir düşünür, hiç demeyeceğim.
Ama çok güzel bir insandı.
İnsanın çok güzel olması için çok büyük olması gerekmiyor ki.

CAVİT ORHAN TÜTENGİL, SAĞOLUN

Yalçın Küçük

Cavit Orhan Tütengil'i aldılar. Çok az tanıyormuşum. Şimdi anlıyorum. Ama çok iyi tanıyorum. Cavit Orhan Tütengil, çok az tanınıp çok iyi tanınan türden bir insandı. Cavit Orhan Bey bir insandı.

12 Mart'ın hemen öncesinde Türkiye Öğretmenler Sendikası'nın hazırlığını yaptığı ikinci Devrimci Eğitim Şurası'nın komitelerinde beraber çalıştık. İstanbul'dan gelirdi. Güler yüzü ve elinde çantasıyla. Modaya uymadı; herkes james bond çantası alırken eski evrak çantasından şaşmadı. Caddenin ortasına yatmış aynı çantayı tutarken gördüm. Kolunda saati ile. Saate değilse de saatinde gelmeye pek düşkündü.

Daha sonraları, Cumhuriyet'te yazdığım sıralar, arada bir Oktay Kurtböke'nin odasında görürdüm. Ben, tavrı ile, duruşu ile, güzele, doğruya, daha mutlu bir dünyaya böylesine çok özendiren ve böylesine çok yüreklendiren bir başka insan görmedim.

"Dünyanın en iyi insanından ne istediler?" Ne güzel ve ne acı! Bu sözleri, Cavit Orhan Bey'in yaşam arkadaşı Şükriye Tütengil söylemiş. Otuz bir yıllık bir beraberlik sınavından sonra "dünyanın en iyi insanı" sıfatına layık olmak, çok güzel. Böyle bir insanın şimdi olmaması çok acı.

Yalçın Sanalan, kurşunları içinde eritti. Yaşıyor. Server Tanilli sağlığına kavuşmaya çalışıyor. Ayrı bir kategoriden, Necdet Bulut, ölümüne gitti. Bedrettin Cömert şimdi yok. Bedri Karafakioğlu, Fikret Ünsal ve Ümit Doğanay gittiler. Bu zincirdir. Şimdi Cavit Orhan Tütengil de koptu.

Kimse, ilericilik ya da başka bir gerekçe ile kendi düşmanımızı beraat ettirmesin. Düşmanımız bizimdir. Öldürenler bizim düşmanlarımızdır ve bizim toprağımızdan çıkıyor. CIA'dan değil. Kimse, işi CIA'ye yükleyerek bizi kendi düşmanımızdan yoksun etmesin. Düşmanımızı ahnede gizleyerek düşmanımıza yardım etmesin.

CIA'nin parmağı yok mu? Kuşkusuz var. Türkiye'nin ahmak faşistleri, gözü dönmüş katilleri, Cavit Orhan Tütengil'imizin değerini nereden bilecek? Bilmezler. Bu uzmanlık CIA'den gelir.

Bu bir zincirdir. Devam ediyor. Ümit Doğanay'dan geçip Cavit Orhan Tütengil ile devam ediyor. Cavit Orhan Tütengil, bir köprüdür. Cavit Orhan Bey'i, Tütengil Hoca'yı, hep bir köprü olarak düşündüm. Kavganın şiddeti ile, ocaktaki ateş ile toplum arasındaki köprü olarak düşündüm. Gittikçe kendi içine kapanma hastalığına yakalanmış olan Türkiye sosyalist hareketi ile Türkiye toplumu arasında köprü olarak düşündüm. Bunun için öldürüldü. Bunun için öldürülüyorlar.

Çok değerli oldukları için öldürülüyorlar. Kavganın içinde olanlar ve kavganın disiplinsizliği ile ellerindeki değerlerin değerini anlayamıyorlar. Karşısında olanlar, anlıyor.

Halkımızın güzel bir deyişi var. Bir değerin zamanında değeri anlaşılmazsa "heykeli dikilecek adam" der. Cavit Orhan Tütengil heykeli dikilecek adamdır.

Bir gün mutlaka.

Cavit Orhan Tütengil, şükranlarımızı sunuyoruz. Cavit Orhan Hoca, şükranlarımı sunuyorum.

Cavit Orhan Tütengil, sağolun.

Sosyalist İktidar, Ocak 1980, Sayı 4

Dinselleşme, bir sürüleştirmedir; hiçbir zaman ayrı düşünemiyoruz. Öyle olunca a bir aydın davası ve bir dezentellektüelizasyon politikasıdır. Nitekim, bu kitabım, 980 yılı Eylül Ayı'nda yayınlanmıştı,12 Eylül Darbesi ile birlikte toplatıldı ve davası, 982 yılı Kasım Ayı'nda, Selimiye Askeri kışlasında görülmeye başlandı. Ancak karar şamasına girildiği halde, "Davalarım" kitabında var, mahkeme karar vermek yerine zaıan kullandı, eğlenceli duruşmalar yapılıyordu, anlamamıştık, 3 Şubat 1983 tarihinde,

"1402'likler" Operasyonu başlatıldı; bu, Türk üniversitelerindeki laik, cumhuriyetçi, sol eğilimli ve aktivist öğretim üyelerinin, üniversitelerden çıkarılması işidir.* Böyle başlatıldı ve aynı Şubat Ayı içinde, eylülist darbenin en büyük "kitap davası" sonuçlandırılıyordu; sekiz yıl hapis cezası ve derhal tutuklama var.

Hüküm mü, bir üniversite öğretim üyesini, bir ay içinde, a-üniversiteden çıkarmak, b-sekiz yıla mahkum etmek, c- şiddetli bir islamizasyonu haber veren "Bir Yeni Cumhuriyet İçin" adlı kitabı yasaklamak, hangi iddia ve mantığa dayanıyordu, buna değinmek zorundayız. Gerekçeli hükümde yazılıdır ve aktarıyorum: "Sanık, bu incelemeyi yazarken hiç zorluk çekmemiştir. Zira sanık Yalçın Küçük, şeytana pabucunu ters giydirecek kadar kıvrak bir zekaya ve düşüncelerini karşısındakilere kolaylıkla ve rahatlıkla anlatabilecek, onları en azından kendi düşüncesi paraleline getirerek aynı düşünce tarzını rahatlıkla ve kolaylıkla onlara aşılayabilecek ve hiç olmazsa kendi görüşleri ve düşünceleri simgesinde onları düşünmeye sevk edebilecek tarzda bir üsluba ve yeteneğe malik bulunmaktadır." Hepsi budur, "şeytan" hükümüne dayanmaktadır.

Doğrusu, bu davanın hedefinin bir başkası olmasını tercih ederdim; ama islamizasyonu anlatması açısından pek uygundur. Şeytan taşlamaktan daha karanlık ne olabilir; gerçekten de Orta Çağ'a dönüşü çok iyi bir şekilde sembolize etmekte ve anlatmaktadır.

Bunlar varsa, büyük bir korku olmalıdır; aşırı dinsellik büyük korkudan çıkmakta ve daha büyük bir korku yaymayı üstlenmektedir. Gerekçeli hüküm de bunu saklamıyor: "Sanık bu yeteneklerini öğretim üyesi olmasının kendisine kazandırmış olduğu tecrübeleri de katarak hitap etmek istediği gençlik, memur, köylü kesimleri, kısacası sosyalistlerin ve komünistlerin deyimiyle Türkiye'de yaşayan halkları karşısına alarak, onlara, sosyalizmin ve komünizmin hangi koşullarda ve hangi etkenler altında oluşabileceğini, 'güzel' olarak adlandırdığı Halk İhtilâli'nin doğumunu temin için nasıl ve hangi yeteneklere sahip bir ebenin mevcut olması gereğini açıklamaktadır."** Ne büyük korku; korku aklın durmasıdır.

Hükümde, beni mahkum ettiren Savcı'nın "sıhhati bozuluncaya kadar, azimle, şevkle ve her türlü meşakkate göğüs germek suretiyle" çalışırken birdenbire kanser olduğu ve öldüğü de kayıtlıdır; böylece sanık sandalyesinden şeytanca usullerle Savcı'yı kanser yaparak ölümüne neden olduğum da, kibar bir dille, anlatılmaktadır. Kusurlarım çok, başkaları da var; ama herkes biliyor, kitapların kapaklarını, bu konuda ismi olan

* Tasfiyeler bu tarihte başladılar, Karadeniz Teknik Üniversitesi'nden Profesör Dr. Erdem Aksoy, Ankara Üniversitesi'nden Profesör Doktor Tunçer Bulutay ve Gazi Üniversitesi'nden ben, bir komutanlık emriyle, üniversitelerden kovulduk, kararın sürüncemede bırakılmasının, laik üniversiteye darbeyle senkronize edilmek istenmesine, önce anlamamıştık. Kamuda çalışma haklarımızdan yoksun bırakıldık, devamı geldi, bugün Cumhuriyet'i savunan profesörlerin hepsi, hepimiz, Profesör Korkut Boratav, Profesör Alpaslan Işıklı, tadati değil temsili isimler veriyorum, hepimiz üniversite dışına çıkarıldık. Devam etti, memurlar ve üniversite dışından öğretmenler, hep çıkarıldılar.

Demek ki "1402'likler" operasyonu bir islamizasyon kampanyasıdır.

** Y. Küçük, Davalarım, op. cit. s. 16

tanınmış grafikerler yaparlar ve yaptıkları üzerinde telif hakları saklıdır ve demek ki, sorumlulukları da kazançları da yapanlara aittir. Hukukçular bunu biliyorlar; ancak bu mahkeme, kapakta, neden Atatürk fotoğrafı olmadığı için beni sorguya çekmişti ve bu gerekçeli hükümden anlaşılıyor, cevap şudur: "Atatürk resminin çizilmemiş olduğunu sorunuz üzerine fark etmiş durumdayım." Yalnız, "kapak yapımcısı bana Türk Lirası üzerine Atatürk resmini koyup koymama yönünden bir sual tevcih etmiş olsa idi, kesinlikle, Atatürk resminin Türk Lirası üzerine konulmamasını isterdim. Çünkü kitabımda da açıkladığım gibi, Türkiye çok kötü bir ekonomik bunalım içindedir." Bunları da söylemiş olduğumu öğreniyoruz.

Ve Askeri Mahkeme hükmüne, dayanak olarak, şunu yazıyor: "Sanık, Türkiye'de mevcut olan derin bir bunalım ile her türlü özgürlüklerin ihlal edildiğini, ayaklar altına alındığını vurguladıktan sonra, kitabın kapağındaki kompozisyonda kitap içeriğini açıkladığı belli olacak şekilde üzerine Atatürk resmi çıkarılmış ve ince detaylarına varıncaya kadar çizilmiş olan Bin Lira'dan yapılmış bir Türkiye'nin şapka ile ifade edilen burjuvazinin akrebinin ağına düştüğünü, burjuvazi akrebinin kolları arasında kanının emildiğini, kemirilip yok edilmek istendiğini belirtmektedir". Ne denebilir, bir, bu dönemde, sokaklarda her gün yirmi kişi öldürülüyor ve en seçkin aydınlar, Cavit Orhan Tütengil, Ümit Doğanay, Bedrettrin Cömert, Doğan Öz ve pek çoğu katlediliyordu, iki, petrol ithal edilemediği için otomobiller çalışmıyor, kaloriferler yanmıyordu, üç, Demirel Başbakan ve Albay Türkeş ile Necmettin Erbakan başbakan yardımcıydılar, "Milliyetçi Cephe Hükümeti" diyorduk. Dört, Demirel, yetmiş beş sente muhtacız, deyu, ağıt düzüyordu. Kan, işsizlik ve ağıt içinde yaşadığımız günlerdeydik.

İktidarı alan beş orgeneral, hemen okullardaki seçimlik din dersini mecburi hale sokmuştu, tekrarlıyorum. Şunun için gereklidir, aynı zamanda, Askeri Mahkeme beni, bir kitabın kapağına Atatürk fotoğrafı konmadığı için mahkum ediyordu. "Dinime küfreden bari müslüman olsa" demek durumundayız. Kemalizm'e ihanet içinde olan orgeneraller takiye yapıyorlar; "takiye" hükmüdür.

Peki ne için, cevabını "Davalarım" kitabıma yazmış bulunuyorum. Şu var: "Orta Çağ bir korku düzenidir. Benim mahkumiyetimi olmasa bile zamanlamasının üniversitelerde korku yaratma çabalarının etkisini artırmak, cadı kazanının altına birkaç odun daha atmak amacıyla planlanmış olduğu net bir biçimde ortaya çıkıyor." Peki ne çıkıyor, cevapları sıralamak istiyorum, bir, üniversitede çok büyük bir tasfiye, önde gelen laik ve cumhuriyetçi profesörler ihraç edildiler, iki, "cadı kazanı" kaynatılıyor, üç, "Orta Çağ" düzeni kuruluyor, çıkanlar bunlardır.

Güzel, sistematize edebilir miyiz, hem yukarıdaki özet ve hem de sistematizasyonu "Davalarım" çalışmamdan aktarıyorum. "Tekelsi devlet, bireylerini, kapitalizm öncesine indirgeyerek egemenliğini kurabiliyor. Tekelsi düzen, ancak Orta Çağ'ın bitkisel canlılığını bir sürü üzerinde hükmünü sürdürebiliyor."* Çok güzel, "tekeliyet" ve "sürü" kağıda düşmüş haldedir.

* ibid., s.18 ve 17

Bir parantez mi, bu düşüncenin, reforme edilmemiş bir marksizme aykırı olduğunu not etmek zorundayım. "Tekeliyet" aşamasını, içsel en yüksek aşama sayabiliriz; ancak unreformed marksizm'de, ilerleme lineer olup, geriye dönüş yoktur ve burada önerisi var. Kapitalizm'den geriye dönüş, düşünülmemiş bir düşüncedir, buradayız.

Peki nerede, dinselleşme ve somut olarak islamizasyon, tekeliyet'in gerek şartıdır. Sürü, islamizasyon'un ürünüdür. "Erbakan'ı hapse atıp Erbakan'dan daha koyu dinsellik yapmak" teoremi işte bunu açıklamaktadır.* İlk formülasyonundan bugüne otuz yılın geçmiş olduğunu hesaplıyoruz.

O halde bunları formüle edebilmek ve bunların doğrulanması, bir reformasyon ihtiyacıdır. Kemalizm'in geçerliliğini yitirmesi tespiti ise, bir reformasyon çağrısıdır ve ilerlemenin lineer katılığını kaybetmesi ise bir diğer işaret olmaktadır. Yereldirler, diyebiliyorum.

İslam'ın Altın Çağı

Bu "Şeytanı Taşlama" ayini sürerken** davayı izleyenler, aydın arkadaşlarım,*** "Yalçın, davayı kazanacak, savunmadan mahkum olacak" diyorlardı, sonunda, umulmadık bir şekilde mahkum oldum, doğrudur. Bunu, Dava'yı değil, Cumhuriyet'i ve laisizm'i savunmaya, bağlayabiliyorum. 1982 ve 1983 yılında, Selimiye Kışlası'nda savunduklarıma, artık "Sol Kemalizm" diyebiliyorum.

Doğaldır, mahkum edilmek istenen "Bir Yeni Cumhuriyet"**** idi; öyle anlaşılıyor, Çöküş'ü, yetmişli yılların ortasından beri duyuyordum, savunmak zorunludur. Ancak şu nokta da önemlidir, daha önceden haber vermiş olmama rağmen, öyle anlaşılıyor, pratikte "islamizasyon" ve şiddeti şaşırtıcı oluyordu; Selimiye Askeri Kışlası'nda önceliği, islamizasyon'a veriyordum. O halde bu tespit, kişisel değil ve tarihsel'dir. Görüyoruz.

* Çok hoş, araştırmacı Cengiz Özkazancı, eylülist darbe ile hapse konulan Necmettin Erbakan'ın ağzına, "yahu bu darbe bizi içeri attı ama bizim partinin programını uyguluyor, bu nasıl iş" lafını yakıştırdı. Hayır, Türk orgeneralleri dine dönüş yaptılar, dönmeler daha ortodoks olurlar, benim önceden kestirdiğim üzere, daha fazlasını yapıyorlardı. Bu, bizim "dine dönme" ya da Çöküş'teki "İki İ" teoremimize çok uygun düşüyor.

Cengiz Özakıncı, Türkiye'nin Siyasal İntiharı : "Yeni Osmanlı" Tuzağı, İstanbul, 2005. ss. 196-197

** Açılmış formülasyonu, "şeytana pabucunu ters giydirecek kadar kıvrak zeka" davası'dır.

*** Bunlar arasında çok yakın bir zamanda kaybettiğimiz Demirtaş Ceyhun vardı, çok militan , inatçı ve hep şakacı idi; bunları sıralarken "ütopyacı" tanımı yaptığımı anlayıverdim. Tarifi budur ve bu söz de Demirtaş'a ait idi, hatırlatmış oluyorum.

**** Yeniden yayınlanması çok isteniyordu, önemli ölçüde, Haberci'de var. Otuz yıldan daha uzun bir zaman sonra, yeniden okudum ve inceledim, yakın tarihimizi öğrenmek isteyenlere, kuvvetle salık veriyorum.

Gözlüyoruz, gözlem yapıyoruz, sistematize ediyoruz ve isimlendirme çok sonra gelmektedir. "Sol kemalizm" ve "islamizasyon" kategorileri, embriyonik halde vardılar ve kavramlaşması daha sonra olmuştur. Görüyoruz.

Neyi görürüz, Ricardo ve Marx, hep tekrarlıyorum, dikkatimizi, ısrarla, "deviasyon" üzerine çektiler ve böylece artık hep sapmalar'ı görüyor ve üzerinde düşünüyorduk. Bu da harekete değil, hareketteki değişmelere bakmakla aynı değerdedir, o tarihte, 1982 diyebiliriz, en çok laisizmden sapmaları görüyordum; 1982 sonu veya 1983 başı olabilir, Milliyet Gazetesi'nde, birinci sayfasında, bir baba, iki yavrusu ile birlikte, Karaköy'de görülmüştü, fotoğrafları çıktı. Baba ve ancak yürüyebilen çocukları beyaz entarili ve üçü de takkeli, baba, çevirme sakallıydı; gazete, o tarihte, bunu, "irticai" teşhis ediyordu ve polisler müdahale etmiyordu. İkinci türev, müdahalesizliktedir; kemalist giysi devrimine aykırıydı; aşılmasının tarihini düşerek, Askeri Mahkeme'ye sunmuştum.* Cuntacı orgeneralleri, Sıkıyönetim Mahkemesi'nde, ben yargılıyordum.

Hiç önemsemediler, sanki iki ayrı dil konuşuyorduk; bunu fark etmeye başladım, ancak, teoremin, "aşırı dinsellik teoremi", bu kadar güçlü olabileceğine ya da egemen sınıfların bakışının Hegelyen bir hız ve titizlikle böylesine çabuk bir şekilde benimsenip uygulanabileceğini herhalde düşünemiyordum. Şöyle de söylenebilir, kemalizm'in bu kadar kolay teslim olabilmesine ihtimal vermiyordum; kemalistlerin ihaneti de budur. En tepeden başlamıştı, hepsi gerçekleşmiştir; yine de ikircikli kaldığım kesindir.

Bunu bırakıyorum ve şimdi daha önemli bir soruya dönüyorum, önceden formüle edilmiş tüm görüşlerin doğrulanması, bunların eskidikleri mi yoksa yenilendikleri mi anlamına gelmektedir; buradaki soru'm işte budur. Pratik bir değeri var; "islamizasyon" sürecinin bu bölümünü, "islamın altın çağı" diyoruz, analiz ederken, yeni malzemenin pek çok az olduğunu fark ediyorum, bu durumda soru "ne yapmalı" olmaktadır. Çoğu yayınlanmış çalışmalarımda var; tekrarlamak kesinlikle söz konusu olmamaktadır. O halde, yalnızca bir tenkidi takdim etmek durumundayım.

Yalnız yine de "dine dönme" tespitinin "globalize" olduğunu vurgulamam gerekebilir ve isabetlidir. İsrael, İran ve Papa Jean Paul II ile, öncelikle, Katolik alemde dine dönüş'e, Huntington'un ifadesiyle "Turn to Religion", işaret etmiştim. Tamamlamak için, Huntington'un, daha az yankı yapan "Who Are We" adlı çalışmasındaki "Americans Turn to Religion" ara bölümünden çok kısa bir özet vermek istiyorum; Profesör Huntington Amerika'dadır. Bir zaman var, Amerikalılar da, "Dine Dönme" baskını duyuyorlar; sanki devresel bir piston hareketi ile karşı karşıyayız.

* Çok gözaltına alındım, çok zaman bütün evraklarım polise götürüldü, en son 2009 Ocak Ayı'nda başıma geldi, bu nedenle şu anda kopyasını bulamıyorum. Ancak teknolojinin geliştiği bu dönemde, "Orta Çağ" diyoruz, "şeytan" davasından sonra şimdi bir de "beyin" davası ile karşı karşıya gelmiş durumdayım. Durduğum yerde, başkalarının "beyni" olabiliyordum, dava budur. Bu dava dolayısıyla, evrak-ı metruke'min büyük kısmının elektronik ortamda kayıtlı olduğunu öğrenmiş oluyoruz. Bu vesile ile bulabilirsek, bu son derece öğretici ve güzel fotoğrafı tekrar yayınlamak istiyorum. Son derece tarihsel ve bilimsel olduğuna inanıyorum.

Profesör Huntington, 1984 yılında Reverend R.J. Neuhaus'un yayınladığı "The Naked Public Square" kitabını hatırlayarak başlıyor, "Boş Kamusal Alanlar" olarak anlayabiliriz. 1984 yılında, alanlarda dinsellik görülmüyordu; dindarlar yoktular ya da azdılar, anlamındadır. Ancak bir on yıl geçmişti ki, doldular.

Dolmaya başlaması Reagan dönemine rastlıyor ki şaşırtıcı bulmuyoruz. Huntington, burada, Patrick Glynn'den, "one of the most striking and unexpected features of the late-20th-century American life, has been the re-emergence of the religious feeling as a major force in politics and culture" aktarmasını yapıyor;* yirminci yüzyılın sonlarında, çok dikkat çekici ve hiç beklenmedik gelişme ile, dinin, siyasal ve kültürel yaşamda önemli bir güç olduğunu görüyoruz; tespit budur.

Dindarlar artıyor, politika ve kültür dinselleşiyor; bu var, ancak yalnızca bunu görmek yanıltıcı olabilir. Her özetlemenin, herhalde anlam tecavüzlerini de içerdiğini kabul ederek şöyle söyleyebiliyorum, laisize olmuş kiliselerin müdavimleri azalıyor ve neredeyse bir mezhep ya da tarikat niteliği kazanmış dindarlar ise hızla artmaktadır. Huntington bu çerçevede istatistikler vermekten geri kalmıyor, anlaşılabilir, evanjelistler veya "yeniden-Hıristiyan doğmuş" Hıristiyanlar, "born-again Christians", hızla çoğalıyorlar.** Bunlar ahlaki değer ve standartların bozulduğuna inanıyorlar; laik ideolojiler, bu bozulmaya cevap veremiyorlar; hem daha çok din arıyorlar ve hem de bunu, politikada ve kültürel alanlarda göstermek istiyorlar. Açıklaması da, özetle, işte budur.

Huntington'un verdiği bilgilere göre, 1990-2000 arasında, Mormon mezhebinde taraftarlar yüzde 19,3, Evangelistler yüzde 18,6 ve Allah'ın Cemaatı dindarları, yüzde 18,5 oranında daha kalabalık oldular. Bu dönem, tabii, kabaca, Demokrat Parti'den Clinton'un başkanlığına denk düşüyordu; "Demokratlar", ilke olarak mutaassıp dindar değiller, ancak Thatcher-Reagan Çağı'nın politikaları etkisini sürdürüyordu, Refah Devleti'ni yıktılar, bu devleti yıkmak anlamındadır. İşsizlikle birlikte sosyal devletin ortadan kaldırılması, "précarité" dediğimiz iğretiliği yaşam biçimi haline getirdi, "gelecek" fikri insanlığın tarifleri olmaktan çıkmıştı, umutsuzluk insanın kimliği oldu, insanın kendisine güvenini yitirmesi ve tarif edilemeyen bir güce bağlanmasının kaynağında bunlar var. Demokrat Parti'nin bu rüzgârın dışında kalması imkânsızdı ve kalmadığını biliyoruz.

İlk sosyalist sistemin de yıkılması bu tarihtedir, de jure 1991 tarihine atıf yapıyoruz. Reel sosyalizm, eksiklikleri ne olursa olsun, ilerleme fikrinin ve insanın insan aklına güveninin ileri aşaması idi, bir ütopya'dır; bu çöküş ile insanlık, ütopyasını ve kendine

* Samuel P. Huntington, Who Are We? –America's Great Debate, London, 2004. p.340

Değinilen kaynaklar, Huntington'un çalışmasındadırlar.

R.Mergui & Ph. Simonnot, Israel's Ayatollahs,London, 1985-1987

Youssef M.Choueiri, Islamic Fundamentalism, London, 1990-1997.

Dünya ölçüsünde dinselleşmeyi, zamanlı olarak, ele alan çalışmalar arasındadır.

** Evanjelizm'i, Hıristiyan-Siyonistler'in fideliği olarak görebiliriz.

güvenini yitiriyordu.* Dinsellik mi, kendine güvenini yitirenlerin sığınağıdır.

Başlangıcı bir yere "seküler" dinsellik diyebileceğimiz bir mekanizma ya da imalâtı koyabiliriz; "trafik canavarı" veya "enflasyon canavarı" ve hatta "borsa düşse kabusu", hepsi dinselliğin kaynağındadırlar. Cismani işleri kontrol dışı kaynak ve otoritelere bağlamak, yavaş yavaş yobaz yaratmaktır. 12 Eylül ile birlikte animist edebiyatı da buraya koyabiliriz;** hepsi insan aklına saldırı oldular.

Nerede "çöküş" varsa, orada teorik Orta Çağ var, demektir.

İnsan gitmektedir ve din gelmektedir. Aşırı dinsellik, insanın tümden çöküşü ve tükenmesidir.

Jön-Türkler ve Genç-Türkler, insanın yükseliş halleridir.

Türkiye'de dine-dönme, yükselmiş insanı, bir çökertme opreasyonu idi. Büyük sermayedarlar ile büyük komutanlar el ele yaptılar. Büyük sermaye ve büyük komutanlar, Türkiye'de, yükselmiş insandan çok korktular.

Türkiye'de dine dönme, Amerika'daki dine-dönüş öncesindedir.

Türkiye'de dine-dönme operasyonu sınıfî'dir. Politik'tir.

Tabii, Washington tarafından "din", Sovyet sosyalizmini çökertmek için bir alet olarak kullanılmıştı; hem çevresi bir dinsel kuşakla örülüyordu ve hem de özellikle Kafkas ve İç Asya halkları dinsel bir ağın içine çekiliyordu, bunları, kuşkusuz, biliyoruz. Bunu reddetmek imkânsızdır; ancak, dine-dönüş, Türkiye'de, öncelikle, sınıfî ve içsel ihtiyaçlarının sonucu olarak ortaya çıkıyordu. Bunu görmemek, karanlıkta ya da cahiliye'de kalmak anlamındadır.

Türkiye, adını bilmemekle birlikte, "Soğuk Savaş" operasyonunda bir önceliğe ve yol göstericiliğe sahipti; içerde ve dışarda, dışarda kaçırdığı savaşı yeniden yakalamak istiyordu. Condoleeza Rice'in, iki kez, İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Türkiye'de "İç Savaş" olduğunu ileri sürmesi boşuna değildir, Ankara'nın iç savaş izlenimini vermek için çok çaba harcadığını, Tezler'de göstermiştim ve burada özetlemiş bulunuyorum. Dine-dönme, bu iç savaş operasyon ve gösterilerinden sonra başlıyordu; dinsellik, şiddetin bittiği yerde başlamakta ve ayrıca sürebilmektedir.

---

* Marx, ateizm'i, Tanrı'yı yerinden ederek, teorik hümanizm ve komünizm'i de, özel mülkiyeti ortadan kaldırarak pratik hümanizm'in yolunun açılması olarak görüyordu. Başka bir deyişle, dinin ortadan kaldırılması insanın özgürleşmesi ve güçlenmesidir. Tersi de doğrudur; kendisine güvenini kaybetmiş insan, dindar ve aşırı dindardır. Marx'ın görüşü budur.

In the same way atheism, being the supersession of God, is the advent of theoretical humanism, and communism, as the supersession of private property, is the vindication of real human life as man's possession and thus the advent of practical humanism, or atheism is humanism mediated with itself through the supersession of religion, whilst communism is humanism mediated with itself through the supersession of private property.

Marx and Engels, Collected Works, Vol.III, p.341

** Animist romanı yazan olmasa da körükleyenler bugün akepe yanında ve laik cumhuriyet'in karşısındadırlar. "Küfür Romanları" bunlarla savaşıyordu; akla ve örgütlenmeye savaş açmışlardı , savaşlarını savaşla karşıladığım kesindir.

Yeni değil ama yerini buluyor, İsyan'da tam olarak yer alıyor. Graham Fuller, uzun yıllar, Türkiye'de cia istasyon şefi idi, şeflerinden birisidir, "komünizm'e karşı islamı destekledik" diyordu.* Bu bir itiraf değil, bilimsel kanıttır. İslam'ın, kendi akılcılığından çok daha uzak, tarikatlar halinde, birer mutaasıp alaylar şeklinde teşkilatlandırılması, Türkiye'de sol düşüncenin ve marksizmin yayılması ve kütleselleşmesinden sonradır. Tarikatlarda hem ruhban sınıfı var, hem kabala'ya çok yakındır ve hem de itaat öğretimi ve itaat disiplini çok daha ciddidirler; tarikat mensupları, normal bir dindardan daha az akıllı ve daha çok tâbidirler.

Türkiye'de "islamizasyon", tarikatçılık'tır.

Her türlü gericilikten, her türlü tarikatçılığı ayıramayız.

Tarikatçılık, hem insanı ve hem de islamı bozma operasyonudur.

Bir taşla üç kuş vuruyorlar. Üçüncü kuş, orgeneraller alayı'dır. Bazan "alay" yerine, "beşi bir yerde" de diyoruz.

Türk yüksek komutanlar ve Türk büyük sermayedarlar, her problemi, daha çok islamlaşarak ve İsrael'e daha çok yaklaşarak çözmeye çalıştılar. Tek bildikleri "İki İ", "dönüp dönüp bina" okuyorlar.

Tarihi itiraf

1960'larda gizli servis ajanı olarak Türkiye'de çalışan, CIA'nın eski Ortadoğu Masası şefi Graham Fuller VATAN'a çarpıcı açıklamalar yaptı

"60'larda, 70'lerde Türkiye'de sol çok güçlüydü. Komünizmi zayıflatmak için sağ iktidarları destekledik"

■ Türkiye'yi "Yeşil Kuşak"a neden kattınız?

Yeşil Kuşak projesi Sovyetler'in güneye doğru yayılmasını önlemek içindi. İslam, komünizme karşı çok güçlü bir duvardı. Hem 50, hem 60 hem 70'lerde... Türkiye'de de çok kuvvetli bir sol vardı. Ve İslam komünizme karşı etkili değildi.

■ Ve bunu tersine çevirmeye mi karar verdiniz?

Hayır, ama sağ hükümetleri destekledik. Ve Türkler için de komünizm İslam'dan daha

Vatan Gazetesi: 1 Kasım 2004

* Yalçın Küçük, İsyan 2, İstanbul, 2004-2005, s.505

Vatan Gazetesi, 1 Kasım 2004.

ESKİ CIA'CI GRAHAM FULLER'DEN TARİHİ [illegible]

Komünizme karşı İslam'ı destekledik

Radikal İslam'ı, Sovyetlere karşı kullanmak istedik. Türkiye'de İslam, komünizme karşı çok etkili değildi. [illegible] solculuk güçlüydü. Türkler için de komünizm İslam'dan daha büyük tehlike görüldü. Bir yandan Türkiye'de demokrasinin güçlenmesini istiyorduk. Bir yandan da komünizmi zayıflatmaya çalışıyorduk. [illegible]

RÖPORTAJIN KÜNYESİ

Eski CIA görevlisi olarak anılmaktan hiç rahatsız değilim

Kemalizmin sonuna gelindi

AKP İSLAM DÜNYASI İÇİN İYİ BİR ÖRNEK

ABD'YE KARŞI TAVIRLAR ÇOK YERİNDE OLDU

YARIN

40 yıldır tespih çekerim KIZIMIN ADI ANKARA

Vatan Gazetesi: 1 Kasım 2004

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, düzenin sahipleri, kendilerini boşlukta hissedince, kurulmamış İsrael ile bağları güçlendirme yolu aradılar ve Demokrat Parti'nin kuruluşu ve Hürriyet Gazetesi'nin yayına geçmesiyle, redif ya da rezerv güç olarak mevzi tuttular. Aynı şekilde, 1991 yılında, Sovyetler Birliği çözülünce, 1992 yılında, "Beş Yüzüncü Yıl Vakfı" icat edilmişti ve arkasından, Mumcu, Bitlis ve Özal'ın ölümleri gerçekleştirildi, nyet, sluçaynı, dememizin yeridir. Alevi oldukları düşünülerek aydınların Sivas'ta diri diri yakıldıkları tarih de budur; o halde, İbrani asıllı Tansu Çiller ile siyonist bakışlı Erdal İnönü'nün hükümete gelişlerini de tesadüfe bağlayamıyoruz.* 1993-1996 Dönemi, Türkiye'de İsrael'in altın dönemidir ve islamizasyon daha yüksek noktalara çıkmıştır.

İslamizasyon ile israelleşme aynı dönemin marifetleri oldular.

Tarikatların çoğunun, kabalist olduklarını düşünmemiz isabetlidir ve bu nedenle de "iki i'leşme" var, diyebiliyoruz. Demek ki, tarikatlar ile israelleşme arasında bir korelasyon bulabiliyoruz; birlikte kök salıyorlar ve yayılıyorlar. Bu noktaya gelmiş durumdayız.

Öyleyse burada bir "Tez" yazabilirim, 1995-1996 yılını, Türk insanının insanlıktan çıkış yılı sayabilir miyiz; başka sözcük bulamıyorum, bu ayrım peşindeysek, iki yanından birisi insan ise diğeri insan'dan çıkış ya da çöküş olmak zorundadır. Bunu anlatmak istiyorum; insanlarımızın, köprüden atlayarak ölümü seçen zavallıları "atla atla" sözleriyle teşci ettikleri dönem işte bu dönemdir. Bir dönüş tarihi olarak alabiliriz ve 1996 yılından itibaren Türkiye'de "insan" artık "insanlıktan çıkmıştır" diyebiliyoruz. Ne yazık sözcüklerimiz, başka türlü söylemeye imkân vermiyor; belki de artık insandan-başka ve hatta "yaban", öteki, "barbar" bir yaratığa dönüştüler, denemelerini sınayabiliriz.

Acı'yı temaşa ile günah'a ve din'e daha çok batıyorlar. İnsanların acı'yı seyretmesi çok dinseldir ve dinselliği artırıyor; Orta Çağ'ın temel seyirliği idi, biliyoruz.

Hıristiyanlığın temelinde ise bu temaşa var, bir Roma usulü olan çarmıha germe'yi, "çar", dört ve "mıh" çivi anlamındadır, hiç unutmak istemediler.** O kadar öyle ki, alnında ve ayaklarında çivilerle acı çeken İsa'yı "Tanrı" kabul ettiler. Bu hal, belki de İsevi dinin en yaygın din olmasının ve tarikatlara daha çok dayanabilmesinin bir nedenidir; mistisizmi içselleştirdiğini düşünebiliyoruz.

Acı mı, insanı en çok çökerten niteliktir.

Acı mı, insan aklının en büyük düşmanıdır.

Korku ve acı, ayrı ayrı veya birlikte, insan aklını çökertebilmektedir.

Halide Edip, dede, imamdan daha tehlikelidir, derken pek doğru bir yerdedir; tarikatlar insandan aklını alma mekanizmalarıdırlar. Bu nedenle tarikatçılık, bir devlet politikası konumundadır. Buradayız.

---

* Çiller, İsarel'de "vaat edilmiş toprak" sözünü telaffuz eden birisidir; judaize-dindar olduğuna hükmedebiliyoruz.

** Ruşen Çakır, "Türkiye'de İslami Oluşumlar" adını taşıyan çalışmasının, "Gülen Tarikatı" ara bölümüne, "Fethullahçılar: Gözyaşı-Sabır" başlığı ile başlıyor. İsabetlidir.

R.Çakır, Ayet ve Slogan-Türkiye'de İslami Oluşumlar, İstanbul, 1990- 2002. s. 106

Atlamayınca "Yuh" çektiler

Gece yarısı TEM'de trafığı 1.5 saat kilitleyen boyacı Mehmet Ermiş'i, trafik tabelasından indirmek kolay olmadı. Ermiş'in şov yaptığını gören vatandaşlar, "Atla atla" diye tezahurat yaptılar, intihardan vazgeçince de "Yuh" çektiler.

'Atla atla' diye tempo tuttular

Hürriyet Gazetesi: 3 Ocak 1999

Şimdi, diğer çalışmalarımda da not etmiştim, bir aktarmaya sıra gelmiş durumdadır ve tekrarlamış oluyorum: "C'est seulement en juillet 1984 que la DITIB a ouvert a Cologne une mosquée avec des bureaux et des salles de réunion pour répondre aux besoins de ses compatriotes. Ce centre est sous la tutelle de l'ambassade de la République turque, et béneficie de l'aide financiére de la Ligue islamique mondiale, rabita."* Bunu oldukça standart bir kaynak kabul edebiliyoruz, buradaki bilgiler hem güvenilir ve hem de değerlidirler; metinde sözü geçen "ditib", diyanet işleri Türk-İslam Birliği, sözcüklerinden elde edilen bir acronym'dir ve "rabıta" ise Suudi Arabistan tarafından finanse edilen bir teşkilattır.** Uğur Mumcu, Rabıta'ya, dikkatimizi ilk önce çeken bir araştırmacımızdı, bu isimle bir çalışması var. Bu örgütün, "ditib", Ankara'daki Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından kurulduğunu, buraya bağlı olduğunu ve fiansmanına Suudi Arabistan'ın katkıda bulunduğunu anlıyoruz. Adı "Türk-İslam Birliği" idi, bu dönemde, kemalizm'in yerine konulan "Türk-İslam Sentezi" düşüncesini çağrıştırıyor, ki iç içe olduklarını söyleyebiliyoruz.

Bu kısa bilgiden, ditib'in, ilk kez 1984 yılında Köln'de bir cami, bir birlik bürosu ve oturma salonu açtığını öğreniyoruz, buna bakarak, küçük bir "külliye" olduğunu düşünmemiz isabetlidir. Külliye, Türkiye Büyükelçiliği'nin yönetimindedir, "dünya islam birliği" anlamındaki Suudi Rabıta'nın ise ortaklığı var.

Şu bilgiyi de ekleyebiliyoruz; "ainsi, la ditib est devenue, en peu de temps, la plus grande organization des immigrés turc en Allemagne." Kısa bir zaman içinde, ditib, Almanya'daki göçmen Türkler'in en büyük örgütü olmuştu; hızla yayıldığını biliyoruz.

Üç nokta kalıyor, bir, 12 Eylül 1980 Darbesi olunca, yakalanmadan kaçan solcuların önemli bir kısmı Almanya'ya gittiler, daha sonra bir-kaç yıl hapis yatanlar da Avrupa'ya ve daha çok Almanya'ya, Almanya'da da, Köln'e göçebildiler. Almanya'da büyük bir göçmen-Türk kolonisi oluştu, önemli bir bölümü "solcu" idiler; bu tertip ve Köln'ün seçilmesinin arkasında bu tespitin bulunduğundan kuşku duyamayız. Köln'ün, neredeyse bir Türk vilayet içerdiğini söyleyebiliriz.*** Bu nedenle de, Türk Devleti'nin, islamlaştırma işine, Almanya'dan,

* Jocelyne Cesari, L'Islam en Europe, La documantation Française, No 746 24 Mars 1995. p.52

** Uğur Mumcu'nun, 8 Nisan 1988 tarihinde, Cumhuriyet Gazetesi'nde yayınlanan, "Rabıta ve Cia" yazısı önemlidir. Mumcu, burada, Ankara'da bir başka cia istasyon şefi olan Paul Henze ile Rabıta yöneticilerinin birlikte katıldıkları toplantıları açıklıyordu.

"Toplantıya kısa adı 'rabıta' olarak bilinen 'Rabıtat-ül Alem-ül İslam' adlı İslamcı örgüt genel sekreter yardımcısı Muhammed Nasır El Abudi de katılıyor."

Uğur Mumcu, Tarikat Siyaset Ticaret, İstanbul, 1990. s.51

Uğur'un "Rabıta" kitabı da önemli kaynaklar arasındadır.

Uğur Mumcu, Rabıta, İstanbul, 1987.

*** Köln'e her konferansa gittiğimde, bu eski solcuların, islamize olduklarını görüyordum.

Şimdi Yeni-Mürteci olan, akepe destekçileri, Oya Baydar, Taner Akçam, Aydın Engin, Oral Çalışlar'ın da islamizasyon operasyonu sırasında Almanya'da oldukları bilinmektedir. Şanar Yurdatapan'ın, "ditib" ile ilgili olarak, zamanın Bonn Büyükelçisi Onur Öymen'e yazdığı dilekçelerde, kendisiyle birlikte "imza" sahipleri olarak, Oya Baydar (Franfurt/M), Oral Çalışlar (Hamburg), Aydın Engin (Franfurt/M) isim ve vilayetlerini görüyoruz.

Orhan Gökdemir, Devletin Din Operasyonu-Öteki İslam, İstanbul, 1995-1998, s.67

Köln'den ve tabiatıyla solculardan başlaması mantıklı görünüyor; ikincisi, ditib'in külliyeleri birbirini izledi. Üç, Türk Devleti'nin islamizasyon politikası ve modeli o kadar başarılı oldu ki, diğer müslüman ülke idareleri de aynı yolu takip ile uygulamaya başladılar.

Almanya'da ve buradan da Avrupa'da, göçmenlerin islamizasyonunun başlangıcı ve yolu işte budur. Ancak bu yol, mahiyeti icabı, bir "proliferation", üreme dinamiği içeriyordu, Almanya'da ilk örgütlenen islamist "parti", Necmettin Erbakan'ın taraftarları olmuştu, buna "Milli Görüş" diyoruz, arkasından Mhp örgütlenmesi gelmişti, bu çalışmada "La Fédération" Türk olarak, bu dinci örgütlenmeden de söz edilmektedir. Burada, Mhp ve kurucusu Alparslan Türkeş için, "propageait une vision natinaliste et fasciste, mais, a partir du congres du Parti, en 1968, il a camouflé sa vision panturquiste derriere un langage de plus en plus islamique et islamiste", faşist ve pantürkist idi, ama 1968 Kongresi'ndan sonra artan ölçüde islamist ve islamik dil kullanmaya başladı, deniliyor.* Çok güzel, 1968, Türkiye'de Sol'un en güçlü olduğu yıllardan birisidir, Türkiye İşçi Partisi, on beş milletvekili ile Meclis'e girmişti, yüksek bürokraside, öğretmenlerde, memurlarda sosyalizm rüzgârı esiyordu, neredeyse "dağ-taş solcu olmuştu", "68 Kuşağı" işte bu yılda doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğrencileri, Che Guevara'nın devrimci arkadaşı, Fransız Regis Debray'in "devrimde devrim" sözünü işte bu sırada içselleştirdiler; sürekli devrim sözü duyuluyordu. Amerika'da cia'nin, Fuller'in sözüyle, "komünizme karşı islam'ı destekledik" sözünü not etmiştim, islamlaşma operasyonuna buradan başlamış olmasını kesin mütaala etmek durumundayız.

Ancak yine tekrarlamak zorundayım, islamizasyon, baskın olarak iç dinamik tahriklidir; sınıfî ve siyasal olmasının ötesinde, bütünüyle de devlet işi olarak ortaya çıkmıştı. Şöyle de söyleyebilirim, islamlaşmayı, islamcılar değil, devlet yapmıştır; Necmettin Erbakan'ın ilk islamcı partisi, "milli nizam" da işte tam bu sırada ve yine Türkiye İşçi Partisi'nin en güçlü olduğu bir sırada, iktidardaki Adalet Partisi'nin içinden çıkmıştı.** Sosyalistlerin açtığı tartışma ortamından, anti-kapitalist söylemden yararlandı, düzen karşıtı çıkışlardan cesaret aldı, kısacası açılmış yollardan yürümeye başladı; sosyalizme düşmanlık çizgisiyle devlet tarafından tolere edileceği hesabını yapıyordu.*** Bazı trafik kazalarıyla birlikte, bu hesabın doğru çıktığını söyleyebiliyoruz.

* L'Islam en Europe, op.cit. p. 53

** "1967 yılında, Süleyman Demirel liderliğindeki Adalet Partisi içinde bir avuç milletvekiliyle senatör, islami özellikleri ağır basan bir parti arayışı içine girmişlerdi. K.Maraş Senatörü A.Tevfik Paksu, Adana Milletvekili Hasan Aksay ve Rize Milletvekili Arif Hikmet Güner'in çalışmalarına, Odalar Birliği Sanayi Dairesi Başkanı olan Prof. Necmettin Erbakan da dahil oldu. Prof. Erbakan, 1968'de, büyük sermaye sahipleri karşısında güç ve etkinliklerini yitirmeye başlayan 'küçük ve orta çaptaki iş adamlarının temsilcisi olarak' Odalar Birliği başkanlığına seçildi. Ancak İzmir ve İstanbul Ticaret Odaları'nın tepkileri sonucu, Ap iktidarının Ticaret Bakanı, Prof Erbakan'ı başkan olarak tanımadı ve görevden aldı."

Ruşen Çakır, Ayet ve Slogan –Türkiye'de İslami Oluşumlar, İstanbul, 1990-2002. s. 229.

Erbakan, 1969 yılında Konya'dan milletvekili seçildi ve Ocak 1970 tarihinde Milli Nizam Partisi'ni kurarak başına geçti. Bir yıl sonraki 12 Mart Darbesi içinde, Türkiye İşçi Partisi ile birlikte kapatıldı, kısa tarihi budur.

*** Kürdizm ve islamizm'in politizasyonu ve partileşmeleri, Türkiye sosyalizminin gayri meşru çocuklarıdırlar.

Bir nokta şu olmalıdır, sözünü ettiğim, "proliferation" mekanizması, tarikat yaratma ve var olanları güçlendirme olarak işliyordu; pek çok zaman Fethullah Gülen tarikatı ile ilişkili olduğu ileri sürülen Doktor Yavuz'un, "Demirel, Erbakan'ın Milli Görüş hareketine karşı, kendi dindar kimliğini geliştirmek için Nur Hareketi ile yakın bağlar" kurduğunu yazması da bunu teyid etmektedir.* Bu, Demirel'in Nur Tarikatı'nı koruması ve desteklemesi anlamına gelmektedir. Doktor Hablemitoğlu, Albay T. Kumkale'nin "45 yıldır ülkemizin aktif yönetimini üstlenen Sayın Süleyman Demirel ile Sayın Bülent Ecevit'in Fethullah Gülen hakkındaki övgü dolu sözleri ciltlere sığmaz" sözünü aktarıyor ki, Albay Kumkale'yi, Gülen Tarikatı taraftarı olmasından ayrı olarak, Silahlı Kuvvetler içinde de islamizasyon politikasının uygulayıcılarından birisi olarak biliyoruz.** Bu iddia ve tespitin doğruluğundan da kuşku duyamayız, Gülen Tarikatı, her zaman, Özal, Demirel ve Ecevit tarafından korundular ve desteklendiler.*** Bu nedenle "Gülen Tarikatı" için, bir "devlet teşkilatı" denmesi de mümkündür ve en azından tartışılabilir, diyebiliriz.

Gülen Tarikatı'nın polis gücünü "elde" etmesinden söz etmek yanıltıcı olabilir, buna, polisin tarikatlaşması dememiz uygundur. Bir devlet politikasıdır; yetmişli yılların "Pol-Der" örgütlenmesine karşı devlet tarafından bulunan tertip diyebiliriz. Bu nedenle, Fethullah Gülen, "amil" değil mamul'dur. Şimdi amil'ine isyan halindedir ve feodalite tarihinde emsalinin çok olduğunu biliyoruz.

Buradan önemli iki ara sonuca geliyoruz; bir, islamizasyon, tarikatlaşma ile mümkün olabilmektedir. Tarikatlar hem akla karşıdır ve hem de İsrael'e yakındır. Ve böylece sabetayizm, diktatorya kurmuş olmaktadır.

O halde "İki İ" teoreminde aşırı belirleme, a la maniere de Althusser "over determination" tespit etmiş olmakla böylece bu alt bölümün sonuna yaklaşmış durumdayız. Burada, bitirmeden önce, bu alanda, pek yararlı iki kaynaktan bahsetmek istiyorum; her ikisini de akademik standartlar açısından eksikli bulmak mümkündür. Yalnız ve diğer

---

* Hakan Yavuz, Modernleşen Müslümanlar-Nurcular, Nakşiler, Milli Görüş ve Ak Parti, İstanbul, 2005. s. 95.

Tarikatlara sahip olmak üzere yarıştılar, R.Çakır, çalışmasının bir bölümüne, "Dy-Ap-Dyp Çizgisini Nurlandıranlar : 'Yeni' Yeni Asya ve Yeni Nesil" başlığını koyuyor ki açıklayıcıdır.

Ayet ve Slogan, op.cit. s.95

** Dr. Necip Hablemitoğlu, Köstebek, İstanbul, 2003. s.148

*** Zaman zaman güçlüklerle karşılaşıyorlardı, bunlardan birisinde, savcıların talimatı ile polis tarafından arandığı bir zamanda Fethullah Gülen'in, Özal tarafından, Çankaya Köşkü'nde saklandığı hep bilinmektedir. Demirel'in de, Çankaya Köşkü'nde olduğu zamanda, Gülen Tarikatı'nın, okul açılımında ve diğer ticari işlerde, İç Asya Devlet Başkanları'na mektup yazarak aracılık yaptığı da mukayyettir. İlaveten, Rahşan Ecevit'in de, 1 Mart 2009 Habertürk mülakatı, "bir gün kapı çaldı, bir de ne göreyim, F.Gülen kapıda, o çat kapıda" dediğini biliyoruz. Bülent Ecevit, bir kardeşinin adı "Mesih" olan Fethullah Gülen ile zaman zaman bir araya geldiklerinde "felsefi meseleleri" müzakere ettiklerini ifşa etmişti. Bunlar herkesin malumu olup ayrıca kaynak gösterme gereği duymuyorum.

Demek ki, Gülen Tarikatı, "devlet teşkilatı" abartılı görünebilir, en azından, devlet desteklidir. Demek ki, Gülen Tarikatı, 1964 yılından itibaren, Türkiye'de başbakan ve/veya devlet başkanı olan zevat tarafından hep korunmuştu; "islamizasyon" sola karşı bir devlet politikası idi ve tarikatçılık da islamın dışına çıkılıyordu.

A.Rabasa & F.S.Larrabee
Rand Corporation-2008

"ISLAMIZATION FROM ABOVE": ORDU'NUN TEPEDEN İNMECİ İSLAMİZASYONU

Türkiye'yi İslamlaştıran, Türk Silahlı Kuvvetleri'dir.

Kemalizm'e ihanet ettiler ve karanlığa soktular.

Kemalizm'e hiç güvenmediler ve 1970 yıllarının ortasından beri, güvensizliklerini yazıyorum. Cia istasyon şefi Fuller, bunu, itiraf etti, islamizasyonun marifetleri olduğunu açıklıyordu ve eksiktir, yine de itirafını kitaplarıma aldım ve almaya devam etmek zorundayım. Şimdi, "bilimsel" araştırmalarla teyidi yapılmaktadır ve kısmen bir başarı olarak anlatılmaktadır.

İslamizasyon sınıfi'dir ve önce iç dinamiklerin harekete geçtiğini kabul etmek durumundayız.

Yüksek Komutanlar, islamizasyonu, Harp Akademileri'nden başlattılar, Türk-İslam Sentezi elemanlarını, Akademi'ye "hoca" yaptılar. Rabasa ve Larrabee, yapılanları, şimdi, sevinçle ve veciz bir şekilde yazıyorlar. Çok kısa'dır.

Türk Silahlı Kuvvetleri, plütokrasi'nin programını uyguladılar.

İslamizasyon, öncelikle sınıfi'dir, tekrarlıyorum ve "İki İ" teoremine uygundur. Demek ki yüksek komutanlar, iki kez uygun adım attılar. Bunu gösterebiliyoruz ve görebiliyoruz.

♦♦♦

Ironically, the military contributed to the strengthening of political Islam in Turkey.

An upsurge of left-wing and right-wing violence that brought Turkey to the brink of civil war in the 1970s eventually prompted the

military to intervene in 1980 to restore order. In an effort to combat communism and leftist ideologies, the military attempted to strengthen the role of Islam.

Under the military's tutelage, religious education was made a compulsary subject in all schools. Quranic classes were opened, and state-controlled moral and religious education was promoted.

In effect, the military sought to institute a process of state-controlled "islamization from above". By fusing Islamic symbols with nationalism, the military hoped to create a more homogeneous and less political Islamic community and to insulate the population from the influence of left-wing ideologies.

Based on the tripod of the "family, the mosque, and the barracks," this new "Turkish-Islamic synthesis" was designed to reduce the appeal of radical leftist ideologies and also to diminish the influence of non-Turkish strands of Islamic thinking from Pakistan and the Arab world. The military also hoped the new synthesis would act as a counter to Islamic radicalism from Iran.

In composing this new synthesis, the military drew on the work of a group of conservative scholars who belonged to Aydınlar Ocağı, Intellectuals' Hearth. This association promulgated a moral and philosophical rationale for the synthesis, building an ideology out of Ottoman, Islamic and Turkish popular culture to legitimize the hegemony of the new ruling elite.

Reinterpreting the nation and state as a family and community, these scholars selectively used Ottoman-Islamic ideas to make the past relevant to the present and to cement differing interests together by emphasizing the danger to family, nation and state posed by ideological fragmentation. The educational system and the media were then used to disseminate a popularized version of the ideology to the masses.

The architects of this ideological program hoped to create a new form of depoliticized Turkish-Islamic culture that would reunify society and provide the basis for a unified, strong, and stable state. The synthesis, however, sent an ambiguous message.

On the one hand, under the 1982 constitution, Turkey was defined a secular state. On the other hand, the role of religion was strengthened in school and education as a means of reinforcing Turkish nationalism, which tented to weaken the emphasis on secularism.

At the same time, it provided opportunities for the Islamists to expand and reinforce their own message.

•••

Ordu, islamizasyonu, Sol'u yenmek için getirdi. Rabasa ve Larrabee, tekrar tekrar, bunu yazıyorlar. Aydınlar Ocağı, aletleridir. O halde, 3 Kasım 2002, Ordu'nun işidir. Bunu ekliyorum.

A.Rabasa & F.S. Larrabee, The Rise of Political Islam in Turkey, Rand,2008. pp.37-38

taraftan, çok önemli işaretleri var ve o kadar öyle ki, burada bana isimlerini anmaktan başka yapılacak bir iş bırakmıyorlar; eksikliklerini görmeyebiliyorum. Şöyle de söyleyebilirim, şimdi üniversiteler de Orta Çağ'larını yaşıyorlar, akademik ölçüde güzel olanları yararlı bulamıyoruz; gerçeklerin araştırılması akademiya'nın dışına çıkmıştır. Bu ise, beslenmeyi, akademiya'nın dışından yapabildiğimizi söylemekle birdir. Ve bu iki kaynakta,"islamizasyon" daha önceden haber verilmiş ve yazılmıştır, tekrarlamak için bir neden görmüyorum.

Eylülist Diktatorya Doktrini: İslamiyet ile En Ucuz Disiplin

Önce Cengiz Özakıncı'nın çalışmasından söz edebilirim, sistematik olduğunu söylemek zor, ancak açıklayıcı haberleri pek çok ve bunlardan birisi de, 12 Eylül Darbesi'nde, Genelkurmay Başkanlığı'nda, Askeri Tarih ve Stratejik Etüd Başkanı olan Tümgeneral Mahmut Boğuşlu'nun bir incelemesidir, ele aldığını görüyoruz. İncelemenin, General Boğuşlu'nun emekli olduğu bir zamanda, 1985 yılında yayınlandığı anlaşılıyor; yalnız, muvazzaf olduğu zamanda da bu görüşlerin sahibi olduğunu düşünebiliriz. Bu düşünce ile ele alıyorum; açıklanan görüşler, hem islamizasyonun sınıfi yanını ve hem de yapılanları çok net bir biçim de ortaya koyuyor. Analitik değeri, buradadır.

General Boğuşlu'nun temel sözü şudur: "Bilindiği gibi din, islamiyet, öteki dünya ile ilgili hükümleri dışında, en azından bir disiplin, disiplin kuralları kümesidir. Zamanın

çok çeşitli ve zor şartları içerisinde, toplumda ve bilhassa aile seviyesinde disiplin ihtiyacı daha da artmaktadır. Disiplin dünyanın en pahalı üretimidir. Disiplini, kolaylıkla üreten ve de ucuza mal edebilen bir düzen, asker ocağı, kışlalar ve bazı eğitim kuruluşları dışında, henüz icad edilmemiştir. Türk tarihinde, disiplini en ucuza imal edebilen düzenlerden biri ise islamiyettir."* Harika, eylülizm'i ve islamizasyonu daha iyi açıklamanın pek zor olacağını sanıyorum; islamiyet, bir disiplin mekanizmasıdır, bu anlatılıyor. Öncelikle büyük sermayenin ihtiyacı idi ve uygulanmaya koyuluyor; sanki emir'dir.

İslamiyet'in altın çağı bu ülkeye görülmemiş işkence, katliam ve hürriyetsizlikle birlikte geldi. Bu bir genesis'dir. Altın Çağ, acımasız bir boğuş'tur.

Boğuşlu'ya dönüyoruz ve devamında şu nokta var: "Din adamı tipinde değişikliğe gidilmeli, her türlü meslekten, hakimden, savcıdan, avukattan, lise öğretmeninden, doktordan, gemi kaptanından yeni din adamları yetiştirilmelidir. Bu arada sayıları son yıllarda artan imam-hatip okulları reorganize edilmeli, bu okullara endüstriyel, ticari, turistik vesaire hüviyetler de kazandırılmalıdır." Çok güzel, Erbakan'ı hapse koyup savunduğunu daha dinsel bir yoğunlukta uygulamak, herhalde, bu olmalıdır. Yapacaklarını önceden görmek mi, işte bilim budur. Kapısındayız.

Özakıncı'nın çalışmasında bundan hemen sonra "12 Eylül, Aydınlar Ocağı ve Türk-İslam Sentezi" alt-bölümü var. Eylülizm, kemalizm yerine "Türk-İslam Sentezi" düşüncesini yerleştiriyordu; "aydınlar ocağı", bu ideolojinin örgütüdür. Üniversitelere ve stratejik yerlere atamalar buradan yapılıyordu; biliniyor ve sadece not ediyorum.

Diğeri, ikinci kaynak, Orhan Gökdemir'in, "Devletin Din Operasyonu" adlı çalışması ki, bu kitabın devlet güvenlik mahkemesi'nde yargılanmış olmasını hiç de şaşırtıcı bulmuyorum, yol açıcı olduğunun da işaretidir. Gökdemir, Doktor Hablemitoğlu'nun adını verdiği Albay Kumkale hakkında daha ayrıntılı bilgiler de sağlıyor ve bununla birlikte Hablemitoğlu'nun çalışmasını okuyunca da neden katledildiğini biraz daha iyi anlayabiliyoruz.** Doktor Hablemitoğlu, bazı resmi dosyalara da dayanarak, tarikatlaşmayı ve Gülen Tarikatı'nın polis teşkilatını eline geçirişini ikna edici bir şekilde açıklıyordu; tarikatçılık ve bu arada Gülen Tarikatı'nı destekleme ve yayma, islamizasyon politikasının içindedir.

Orhan Gökdemir'in "Devletin Din Operasyonu" adını verdiği çalışmasından aktarmak istediğim şudur: "Avrupa'da cami cami dolaşıp Türk vatandaşlarını islama davet eden TİB, Talim ve Terbiye Kurulu aracılığıyla kontrol ettiği Milli Eğitim'e 'Atatürkçülük

* Cengiz Özakıncı, Türkiye'nin Siyasi İntiharı-Yeni Osmanlı Tuzağı,İstanbul, 2005-2008. s.424

** Hablemitoğlu'nun katledildiği evinin önüne, akepe hükümeti zamanındadır, içişleri bakanı A.Aksu'nun geldiğini hatırlıyorum. Aksu için ne büyük talihsizlik, Profesör Muammer Aksoy, gazeteci Çetin Emeç ve Profesör Bahriye Üçok'tan sonra Doktor Hablemitoğlu da, Aksu'nun iç işleri bakanlığı sırasında katledildi.

A.Özoğlu ise şu bilgileri sağlıyor: "Emniyet'in islamlaştırılma ve partileştirilmesinde Cumhurbaşkanı Evren'in Emniyet Genel Müdürlüğü'ne atamasını veto ettiği, sonra da Özal'ın dayatması ile İçişleri Bakanlığı'na atanmasını onayladığı, Nakşibendi tarikatı ile içli dışlı olan Abdülkadir Aksu büyük bir rol oynuyordu."

Ali Özoğlu, Şifre Çözüldü, İstanbul, 2007. s.121

ve konsept' kavramlarını yerleştirmeye çalışıyor." Buradaki "tib", "Toplumsal İlişkiler Başkanlığı" anlamında ve çoğunluğu subaylardan oluşan bir devlet dairesidir. Daha sonra albay olan Tamer Kumkale de, binbaşı rütbesiyle "tib" elamanı idi ve Gökdemir'in çalışmasında bir yerde "tib'in yurtdışına dağıtmak üzere hazırladığı Kur'an-ı Kerim'lerden birini imzalı olarak hediye eden Tamer Kumkale" ibaresi yer almaktadır. Aynı çalışmada, "tib, hem Diyanet'i hem de ona bağlı olarak çalışıyor gibi görünen ditib'i kontrol ediyor; bir yandan da 'profesörler mafyası' aracılığıyla üniversitelerde araştırmalar yaptırıyor, sahte diplomalar dağıtıyor" bilgisini de buluyoruz.* Bir şebeke var ve devlet mamulüdür.

Gökdemir, "bu kadar faal bir örgüte bir de 'basın-yayın' ayağı lazım değil mi" sorusunu da formüle ediyor. Cevabı "hem kemalist-hem islamcı gazete" olarak verilmektedir. Bunun bugünkü dile çevrimi, kemalizme ihanet halinde yüksek komutanlar, islamizasyonu realize ettiler,** olmaktadır. Burada bırakıyorum.

Bir parentez yararlı olabilir, burada yararlandığım kaynaklar, tekrar ediyorum, akademik dünyanın dışından geliyorlar; Gökdemir, Özakıncı, Özoğlu bu türdendirler, Çakır'ı ayırıyorum, bir tez'i görülmüyor ve öncekilerin tezleri var. Çakır'ınki de yararlıdır; yalnız, "islamizasyon" olgusundan söz ediyorum ve akedemiya'nın, üniversitelerin habersiz olduğu sonucuna varabiliyoruz. Çok acıdır, bir, laisizm anayasal bir ilkedir ve iki, silahlı kuvvetler savunucusu olmakla hep övünmektedir. Üç, sanki eylülist darbe, bir de laisizmi tarihe gömmek için yapılmıştır; işte bundan bütün üniversiteler habersizdir.

Kemalistlerin kemalizme ve meslek sahiplerinin mesleklerine ihaneti işte budur.

Yapılanın geçici olduğunu düşünemiyoruz, bizler, 1983 yılı başında, sıkıyönetim komutanı emriyle, üniversitede profesörlüğümüz veya lisedeki öğretmenliğimiz ya da kamuda görevlerimizden atılırken yapılmak istenen bu idi.*** Üniversitelerde tasfiyeyi bir islamizasyon ve tarikatlaştırma politikasının sektörlerinden birisi olarak görmek zorundayız.**** İslamın altın çağı'nın kuruluşu için gerekli olmuştur ve devam ediyor.

* Devletin Din Operasyonu, op.cit. ss. 34-35.

** Hiçbirini diğerinden ayıramayız; Ekbay Kumkale'nin, içerde ve dışarda "islamizasyon" sektöründe çalışırken de Gülen Tarikatı'na yakın olduğunu düşünmemiz yerindedir. Şimdi tartışmalı doktorası ile Gülen Üniversitesi'nde öğretim üyesi olmasını bekleyebiliriz.

Başka isimler de var, sadece Doğramacı'yı not ediyorum. Ana dili kadar İbrani bildiğini çıkarmış durumundayım; İsrael sektörünü ihmal etmemek için not ediyorum.

*** Ankara Sıkıyönetim Komutanı, General Recep Ergun'du, bizleri üniversite dışına çıkardı, kendisi anap'a girdi ve saylav oldu. Anap başkanı Turgut Özal tarikatçı idi, nakşibendi olduğu biliniyor ve içişleri bakanı yaptığı Abdülkadir Aksu'nun da tarikatçı olduğu müseccel'dir.

**** Seksenli yıllardan önce başladı, üniversitelere, kemalist ve solcu asistan alamıyorduk, ne kadar başarılı ve kabiliyetli olurlarsa olsunlar, "güvenlik barajı" vardı, atamadan önce mit'ten rapor geliyordu. Mit o sıralarda daha çok genelkurmay denetimindeydi, böylece eylülizm döneminde üniversiteler zorunlu olarak tarikatçılarla dolduruldu. Bugünkü biat ve çürümüşlüğün en önemli nedeni budur.

Taha Parla

İSLAMİZASYON ÇAĞI

Başlığı ben koydum. Bazı paragraflarını alıyorum. İslamizasyon'a bir karşıtlık sezmiyorum. Çok nesneldir ve bu açıklıkta ilk ve değerli bir tespittir.

•••

12 Eylül'den sonra kamu yaşamında bir çok değişiklikler meydana geldi. Bunlardan biri de, din-devlet ilişkisi konusunda 60 yıldır olmakta olan bir kültür savaşının ve siyasi mücadelenin taraftarlarının ve bunların güç konumlarının değişmesidir. 1980-1986 yönetimleri, klasik kemalist laiklik ilkesini, hiç değilse kısmen ve fiilen terketmişlerdir; dini, devletin gözetiminde tekrar kamu yaşamının hatta siyasi yaşamın sınırları içine almışlardır. Din, ama belli bir tür din ve dinsel gruplar, toplumda zaaf noktasından kuvvet noktasında geçmişlerdir.

•••

İşte 12 Eylül'den sonra meydana geldiğini düşündüğüm değişiklik, yönetimlerin ve bürokrasinin klasik laik çizgiyi bırakarak, Türk-İslam Sentezi adı altında, vurgu Türk'te, oluşmaya başlayan dinci bir milliyetçiliğe, vurgu milliyetçilikte, razı gelişleridir. Bu sentezde din, bir ahlak sistemi ve toplumsal kurum olmaktan çok, bürokratik-otoriter devletin elindeki toplumsal denetim araçlarından biri olarak görülmektedir.

Burada bir al-ver dengesi sözkonusudur. Bürokratik-otoriter devlet, seçilmemiş ya da güdümlü yönetimlere kitlesel popülarite sağlayabilmek, halkı karşısına almamak için, geleneksel kamalist laiklikten ödün vermiş; buna karşılık, dinin ve belli dinsel grupların, devlet denetiminde de olsa, kamu yaşamındaki statüleri ve meşruiyetleri 1980 öncesine göre çok yükselmiştir.

◆◆◆

1980'lere kadar ancak "horlanabilen" ve de kovalanan din, bu kez yönetimlerin refakatinde emin adımlarla sahneye gelmiştir. Her Türk yurttaşının nüfus cüzdanında İslam yazmasına karşın 1980'lere kadar neredeyse bir "alt-kültür" statüsünde kalan dinin, ortodoks devletçi türü, artık "resmi ideoloji" kemalizm'in yanı başında "resmi kültür" olmak yoluna girmiş bulunuyor.

◆◆◆

Anayasası'nın 42'inci maddesi eğitim ve öğretimin Atatürk "ilke ve inkilapları" doğrultusunda yapılmasını öngörürken, Başlangıç'taki "Türklüğün tarihi ve manevi değerleri" ibaresi, islamiyetten başka ne olabilir ki, ilk ve orta öğretime konulan zorunlu din ve ahlak derslerinin anayasal dayanağını oluşturmaktadır. Yeniden yazdırılan tek-tip ders kitapları, müfredat ve disiplin politikaları, milli tarih ve coğrafya konuları, Türk-İslam temaları ve bunlara karşılık Batı biliminin yasaklanan ürünlerine, burada girecek yerimiz yoktur.

Artık Atatürk milliyetçiliği değil, en azından, Atatürkçü ve dinci bir milliyetçilik söz konusudur.

◆◆◆

Anayasa'nın "kutsal" kıldığı Türk Devleti'nin yürütme organının bir dairesi haline gelmiş bulunan trt'nin aynı yöndeki yayın ve kültür politikasının, burada, yalnızca bir ürününü hatırlatmak istiyorum. 1985 sonbaharında yayınlanan "laiklik" açık oturumlarında, Osmanlı Devleti'nin teokratik olmadığı, Atatürk'ün "2000 yıllık Türk-İslam Sentezine" göre düşündüğü, laikliğin din-devlet ayrımı olmayıp tam tersine, laik öğretimin, dinin denetim ve gözetimi altında bizzat ve önemle devlet tarafından öğretilmesi olduğu, bilimsel ve mantıklı bir biçimde anlatılmıştı.

Ve farklı görüşlere yer vermediği için de bu bir endoktrinasyon girişimi olmuştu.

•••

Irkçı milliyetçiler bile, mevhum da olsa- fizyolojik kaynaklara başvuruyorlardı. 20'inci yüz yılda "dualı" milliyetçilik, modernleşme'yi değil yeniden gelenekselleşme'yi temsil etmiyor mu?

Etienne Copeaux

AYDINLAR OCAĞI VE "Tİ" SENTEZİ

1970'e ait bu küçük metin, Türk-İslam sentezinin yolunu hazırlamaktadır. Aynı yıl, tarihçi İbrahim Kafesoğlu bu fikirlerin yayılmasında en etkin kurum olan Aydınlar Ocağı'nı kurar. "Hümanist" hareket, bazı okul kitaplarında 1986'ya kadar sürer, sonra yerini milli kültür'e, kemalizm, milliyetçilik ve islam arasında bir sentez oluşturan yeni tarih görüşüne bırakır.

•••

Türk-İslam sentezi, kısmen, Batı karşıtı bir tepki olarak tanımlanabilir. İslam'ın ideolojileştirilmesinin bir biçimidir, ama sadece Kuran'daki değerlere kapanmak yerine Türkler'in kendi geçmişleriyle islamiyet arasındaki sentezin bir ürünü olarak görülen Türk milli kültürü'ne dönüşü öne çıkartmaktadır.

Bu görüşe göre, islam Türk kültüründen üstündür ve eğer o olmasaydı Türk kültürü yaşayamazdı; ama Türk kültürü de islamı korumuş ve güçlendirmiştir. Türk kültürü olmasa islam dumura uğrardı. Bunun sonucu, Türk-İslam sentezinin söylemi ağırlıklı olarak tarihe ve özellikle de Türklükle islamiyet arasında buluşmanın yaşandığı dönemin ve yerlerin tarihine dayanmaktadır: Aral-Hazar Bölgesi, İran-Afgan yaylası, 9-11 yüzyıllar arası Anadolu.

•••

Milliyetçilerin ve dincilerin görüşlerini karşılaştırabilecekleri, iki tutucu akım arasında tartışma yeri olan, Aydınlar Kulübü 1961'de kurulur. Osman Turan ve İsmail Hami Danişmend gibi tarihçiler de kulübe sürekli gidip gelenler arasındadırlar. Kulüp, 1965'de kapanır, ama 1968'de devrimci çalkantıya bir tepki olarak Ülkü Ocakları kurulur. Yine üniversitelerde giderek büyüyen çalkantı, milliyetçilerin iki kongrede bir araya gelmelerine ve İbrahim Kafesoğlu'nun şu parolasını gerçekleştirmelerine neden olur: "Büyük tehlikelerle karşı karşıya olan Türkler'in, cesur bir atılıma ve inanca dayalı bir harekete gereksinimleri vardır." Aydınlar Ocağı, 14 Mayıs 1970'de, Kafesoğlu'nun başkanlığında böyle kurulur.

Kurucu üyelerin çoğu, üniversite ve bilim adamlarıdır, Orhun yazıları uzmanı tarihçi ve filolog Muharrem Ergin, daha sonra Ocak başkanlığına gelen ve birkaç yıl Türkiye Gazetesi'nin sorumlularından biri olan ekonomist Nevzat Yalçıntaş, aynı gazetede köşe yazarlığı yapan Ahmet Kabaklı bu üyeler arasında dikkat çekici isimlerdir. Türkiye'de istikrarın tehlikede gözüktüğü bu dönemde, Ocak, milliyetçilerin ve dincilerin görüşlerini, "Türk insanının ve Türk ulusunun kişiliğinin ve hatta varlığının kaynağı" olan Türk-İslam sentezi çevresinde birleşmelerini sağlar.

•••

Aynı dönemde, Ocak ile yakın ilişkiler kuran İlim Yayma Cemiyeti adında dinci bir hareket de vardır. Bu cemiyet, bir süre sonra, ilk üyeleri arasında gelecekteki Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın da yer aldığı, bir vakfa dönüşür. Böylece Ocak, Türk sağındaki aydınların iki bileşenini bir araya getirir ve üyeleri da ters orantılı bir şekilde iki akımdan çıkan örgütler arasında bölünür. Batı emperyalizminin silahı olan "hümanist" hareketin tarih anlayışıyla Türk ulusuna, laiklik ruhuyla da islamiyete zararlı olduğu fikri bu çevrelerde gelişecektir. Sonuç olarak, Türklere kişiliklerini veren din, diğer ulusal değerlerle bütünleştirilmelidir.

♦♦♦

Ocak taraftarlarına göre, Türk kültürünün Batılılaşması milli eğitim, radyo-televizyon ve Türk Dil Kurumu gibi bazı büyük kültür kurumları aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle, Mayıs 1980'de, devletin bu kurumları daha sıkı denetlemesini isterler.

Aydınlar Ocağı, Eylül 1980'deki askeri darbeden zarar görmemiş, tam tersine bir yandan kemalist tapıncı güçlendirirken, diğer yandan da her düzey okulda din eğitimini zorunlu tutarak ve İmam Hatip okullarının gelişimini tamamen özgür bırakarak, İmam-Hatip okulları o zamandan beri kayda değer bir gelişme göstermiştir, dinin toplumdaki yerini resmileştiren yeni iktidar tarafından, çalışmaları onaylanmıştır.

Devlet Planlama Teşkilatı, 1983'te, devletin kültür politikası üstündeki denetimi artırmak ve sürekli kılmak için bir "milli kültür raporu" önermiş, 1982 Anayasası ile kurulan "Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu" ise, 1986'da, dönemin basınınca "Aydınlar Ocağı" fikirlerinin onaylanması olarak değerlendirilen bir politikayı kabul etmiştir.

♦♦♦

Çeşitli yazarlara göre, "Aydınlar Ocağı" ideolojisi 1983'ten itibaren resmileştirilmiştir. Planlama raporuna göre, devletin kültür politikası, temellerini gerçek Orta Asya değerleri ile islamiyetin oluşturduğu milli kültüre yerini yeniden vermeli ve korumalı ve Batı ile ilişkiler Türk ekonomisine yararlı tekniğin geliştirilmesiyle sınırlanmalıdır. Kültür ile din arasındaki ilişkiler şöyle formüleştirilmiştir. "Din kültürün özü, kültür ise dinin bir biçimidir." Bu görüşler, 1982'den sonra resmi kültürel yaşamı merkezileştiren Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu tarafından somutlaştırılır ve resmileştirilir.

Etienne Copeaux

CUNTA, AYDINLAR OCAĞI'NI TAKDİS ETTİ

C'est pourquoi le Foyer des intellectuels, qui n'a pas été menacé par la coup d'Etat militaire de septembre 1980, a au contraire reçu une consécration de la part du nouveau pouvoir qui, en meme temps qu'il renforçait le culte kémaliste, officialisait la place de la religion dans la société, en rendant obligatoire l'enseignement religieux dans les écoles de tous niveaux, et en laissant toute liberté au développement des écoles pour imams et prédicateurs", qui connaissent, depuis, un éveleoppment spectaculaire.

♦♦♦

Türkçesi güzel olmamakla birlikte çeviri tatminkârdır. Ancak önemli paragraflarda anlam azalmasını teşhis edebiliyoruz.

Doktor Copeaux, hem aydınlar ocağı'nın ve hem de "Türk-İslam Sentezi" kampanyasının, solun ve sosyalist düşüncenin çok güçlenmiş olmasına bir tepki olduğu görüşündedir. "Hümanizm", ilerleme teoremi misli, kemalizm ile sosyalizmin ortak paydasıdır ve Türk gericiliği, sosyalist ideolojinin yayılmasıyla birlikte, hümanizme karşı bir savaş açmıştır. Copeaux'ya göre Aydınlar Ocağı, işte budur ve Eylülist Cunta ile birlikte desteklenmiş ve iktidara gelmiştir.

♦♦♦

Bir, Aydınlar Ocağı, Eylül 1980 Askeri Darbesi'nden ürkmedi ve kendisini tehdit altında, menacé, hissetmiyordu.

İki, "Ocak", yeni iktidar tarafından bir tür takdis ediliyordu. Bir "consécration" söz konusudur.

Üç, 12 Eylül, doğru, kemalist kült'ü, le culte kémaliste, destekledi, ama aynı zamanda da dinin toplumdaki yerini resmileştirdi, toplumsal ağırlığını artırdı.

Dört, her seviyede, okullarda din eğitimini mecburi yaptı ve imam-hatip okullarının gelişmesi için, her türlü imkân ve özgürlüğü sağladı.

Beş, imam-hatipler, o tarihten itibaren, qui connaissent, depuis, un développement spectaculaire, parlak bir gelişme kaydetti.

•••

Doğru çeviri, budur. Diğer anlam kayıplarını ihmal ediyorum.

Yalçın Küçük

ATATÜRK MERKEZLERİNİN İŞGALİ

Burada "Türk-İslam Sentezi" adı verilen, kuluçkası tarikatçı ve ırkçı üniversite öğretim üyeleri ile bürokratları birleştiren "Aydınlar Ocağı" olan ve Arabistan'dan hareketle İç Asya'ya yönelen totaliter-ekspansiyonist ideoloji üzerinde tekrar ve ayrıntılı bir açıklamaya gerek duymuyorum, referans olarak kullanılabilecek çalışmalar var; bizde etkisiz ölçüde her zaman var olan bu eğilimin güç kazanması, 1980 tarihli, eylülist cunta ile birliktedir. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Evren, diğer kuvvet komutanları ile birlikte, yönetime el koyunca, "Türk-İslam Sentezi" ideolojisini resmi ideoloji haline getirdi, hep biliyoruz.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın ders kitapları, "Aydınlar Ocağı" kadroları marifetiyle, "Türk-İslam Sentezi" ideolojisine uygun olarak değiştirildi* ve Fethullah Gülen adında bir nurcu vaizin vaazları da eğitim programlarına yardımcı kitaplar olarak resmileştirildi; Kültür Bakanlığı kadro ve programları da buna göre düzenlenirken, halkçı-laik elemanlara tümüyle kapatılan üniversiteler, "Türk-İslam Sentezi" akıncılarına, tımar olarak verildi, iç savaş dönemindeki seferlerden biri de budur.

Genelkurmay Başkanı Evren ve işbirliği içinde olduğu kuvvet komutanları, devam eden iç savaş şartlanması içinde, Türk Dil Kurumu ve hatta Türk Tarih Kurumu'nu, düşman mevzileri olarak görüyordu; bunları işgal etti ve doğallıkla, "Türk-İslam Sentezi" kadrolarına bıraktı. İlk anda bu kadrolar, bu ideolojinin kurucuları, Sovyet Devrimi öncesi Rusya üniversitelerinden geçmiş ve bilim metodu almış kimseler ve hem de Türk üniversitelerinin altın çağında yetişmiş oldukları için, yine de bilim-dışı yönelişlerini frenleyen bilimsel süzgeçlerin etkisinde idiler; dolayısıyla her geçiş sürecinde olan bulanıklıkla karşı karşıya bulunuyorduk.

Halbuki arkadan gelen "Türk-İslam Sentezi" kadroları ve özellikle üniversitede kariyer yapanlar, her türlü bilimsel yöntemden habersiz, bir yabancı dil dahi bilmeyen, doğru cümle kurmaktan aciz ve söz uygunsa, tam iç savaş vaizi değerindeydiler; şimdi "Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Kurumu", işte bunların elindedir.

Taha Parla, Dini Milliyetçilik, Yeni Gündem, 19 Mayıs 1986
Orhan Gökdemir, Devletin Din Operasyonu, İstanbul, 1995-1998
E. Copeaux, Türk Tarih Tezinden Türk-İslam Sentezine,İstanbul, 2006. ss. 81-86
E.Copeaux; Espaces et Temps de la Nation Turque-Analyse d'une historiogaphie nationaliste 1931-1993. Paris, 1997. p. 80
*Türkiye'de büyük sol yükselişi ve aydınlanmayı tümüyle görmek istemese de, "Türk-İslam Sentezi" buna karşı bir silah olarak geliştiriliyordu. Doktor Copeaux'un çalışması, "Türk-İslam Sentezi" ideolojisinin resmileşmesinin mükemmel bir dokümantasyonunu sağlamaktadır ve bu açıdan çok yararlıdır.
Bu dipnot, "Tekelistan" çalışmasında var. Copeaux'nun kitabının bibliyografik bilgilerini tekrarlamıyorum. Tekelistan'ı, Gebze Mapusu'nda tamamladım. İlk baskısı 2000 yılında olmalıdır.
Yalçın Küçük, Tekelistan, İstanbul, 2004. ss. 521-522, ilk baskı, Kasım 2000.

Üniversitelerde tasfiye ve izleyen islamizasyon, bir cahiliye ameliyesidir ve Orta Çağ'a dönüşün koşulları arasında yer almaktadır. Ameliyeler arasında bir tutarlılığı görebiliyoruz.

Parentezi kapatıyorum, her çalışmamda akademik olmayan yayınları özellikle inceliyorum ve oradaki bilgi ve haberleri sistematize ederek sunuyorum. Bu ise üniversiter sisteme büyük bir darbedir ve kurşun sıkmadır, bilerek sıkıyorum.

Bir eksikliğimi ve teşekkürümü dile getirerek bu ara-bölümü bitirebilirim, Taha Parla'nın yazısını görmemiştim, Gökdemir'de rastladım. "İslamın Altın Çağı" üzerine

ilk tespitlerden birisi olarak ele alıyorum, 1986 tarihindedir.* Burada kısaca sunmak durumundayım.

Dine dönüş, sol'un yükselişine karşı bulunan tertip olmuştur. Silahlı Kuvvetler üst kademeleri, bunu, bu büyük dönüşü, kemalist edebiyatı yüksek tutarak gizlemeye çalıştılar. Benim çalışmalarım, demek ki, iki yüzlülüğü açma çabası olarak da ortaya çıkıyordu. Şu var; kemalizm'e ihanet ile çıkıştaki sabetayist-judaik partiyi analizin merkezine almadan gelinen noktayı anlamamız imkânsızdır. Şimdi alıyoruz ve anlamaya başlıyoruz.

Bu nedenle, bir, birinci iç savaş'tan Tanzimat ve iki, ikinci iç savaş'tan cumhuriyet'in çıktığını tespit edebilecek bir durumdayız ve ediyoruz. Üç, üçüncü iç savaş'tan ise, orta çağ'a dönüyoruz.

Orta Çağ

Çöküş varsa, Orta Çağ'a "dönüş" var.

Peki, nasıl anlamalı, "Orta Çağ" kavramını, "dünya, yirminci yüz yılın orta çağı'nı yaşıyor" tespiti ile birlikte, Türkiye'de ve benim bilgi ve bulgularıma göre dünyada, ilk kez, ben, söylemiş durumdayım.** 1984/1985 yılındadır ve bu, bilimsel açıdan son derece şaşırtıcıdır. Tabii söylerken şaşırtıcı gelmiyordu, fazla cüretkâr buluyordum ve ayrıca Marx'ın lafzına uyduramıyordum, fakat sonradan okurken ve retrospektif planda, çok şaşırtmaktadır. Artık daha çok bilim yolundadır, demek istiyorum.

* Düşünce tarihimizi ilgilendirebilir, "Yeni Gündem", iletişim yayınları tarafından çıkarılıyormuş ve Murat Belge'nin yönettiği bir haftalık dergidir. Tam o yıllarda biz eylülizme karşı mücadele ediyorduk ve "Yeni Gündem" de bizimle mücadele ediyor ve dolaylı bir şekilde eylülizmi destekliyordu; ne yazık ki, okumuyorduk.

Şimdi Murat Belge ve arkadaşlarını, İsrael, Barzani ve akepe destekçisi olarak görüyoruz. Radikal'de ve Taraf'ta yazıyorlar, bana karşıtlıklarını artık küfür düzeyine çıkarmış haldeler. "İletişim", daha çok Pro-İsrael kitaplar yayınlamaktadır, artık yerlerimiz nettir. 1970 yılından beri karşıt yerdeyiz ve bugün, bu karşıtlığın çok yerinde ve haklı olduğunu daha açıklıkla görüyoruz.

Ekin-Bilar'ı kuruyorduk, Hükümet, bizim şirket kurmamızı dahi engelledi, 1985-1986 yıllarında idi, kurulmuş bir şirketi almak istedik, İstanbul'da böyle bir şirket olduğunu duyduk, Ankara'dan kalkıp gittim. Sahibi ve karar sahibi üç idi, Levent'te bir evde buluştuk, Burhan Şenatalar, Nail Satlıgan ve Taha Parla, atıldı ve çalıştırmıyorlardı. Burhan ve Nail hemen devrini kabul ettiler ve Taha Parla reddetti; Burhan ve Nail ikna edemediler. Benim ikna etmem ise imkânsızdır. Bizim cuntaya karşı mücadele etmemizden rahatsızdılar.

Taha Parla'nın yazısını, özür ve teşekkürlerimle alıyorum. Yolumuza devam ediyoruz.

** Yalçın Küçük, Quo Vadimus - Nereye Gidiyoruz, İstanbul, Nisan 1985. s.310

Minc'in, "Yeni Orta Çağ" çalışması çok sonradır.

A. Minc, Le Nouveau Moyen Age, Gallimard, Paris, 1993.

Ama şimdi, bunu bana eylülist darbenin söylettiğini anlıyorum. Toplumun çalışma dinamikleri ile aklımın çalışma yasalarının özdeşleşmekte olduğu sonucunu çıkarıyorum. Yansımadır ve benim yansıyanı formülleştirebildiğim ve dile dökebildiğimi kabul ediyorum. Finlandiya, Sibelius'a Finland'ı yansıtmıştı; demek ki Türkiye, "Soğuk Savaş" ilanında, islamizasyon açılımında ve Orta Çağ'ın restorasyonunda öncelik sahibi olmuştur; gerçeklerini yansıttığını söyleyebiliyorum. Formülasyonları bunlardır ve buradadır.

Hep bir teoremden söz ediyorum, tekrar'dır, 1979-1980 yılında, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin iktidarı alıp, Erbakan'ı hapsettikten sonra Erbakan'dan daha fazla dincilik yapacağını haber veriyordum ve "Orta Çağ'a dönüş" teoremi bunun devamıdır. Tabii yazarken devamı olduğunu bilmiyordum ve şimdi görüyorum. Bu daha önemlidir; şaşırtıcı olan, bilmeden, aynı kalemden çıkmasıdır.

Eylülizm, "aşırı dinsellik" teoremi ile "orta çağ'a dönüş" teoremi arasındadır. Artık bu iki hedef için yapıldığını çok açıklıkla görebiliyoruz. Katliamlar ve tasfiyeler, laisizmin, rasyonalizmin, kemalizm'in kökünü kazımak içindi, gereklidir. Bellek kazıma, ancak, öldürmek ve korkutmakla mümkündür; Huizinga "yitik-akıl" diyordu; öldürmek, işsizlik ve korkutmak, dementie, için en kestirme yoldur, böylece ve sürekli olarak daha az akıllı yapıyoruz.

Bu araya, iki teorem arasına, kemalistlerin kemalizme ihanetleri girmektedir. Kenan Evren çıkmaktadır. Hiç şüphesiz, Canaan Ever, karanlıktan gelmektedir. Kemalist Cumhuriyet'i çökertmekle yükümlüdür. Caligula görebiliyoruz.

Çöküş, karanlıktır.

Cehennem, bütün ateşine rağmen, hem diptedir ve hem de karanlık'tadır.

Cehennem mi, nerede mi; cehennem, zamanın bittiği yerdir. Yerdedir.

Orta Çağ ise hep kendisini tekrarlayan bir an'dır.

O halde, yine de, iki soru var, bir, "Orta Çağ" nedir ve iki, "Dante" kimdir, iç içe olmasa bile her ikisini de daha önce sormuş olduğumu, cevaben kaydedebiliyorum.* Daha önce de aktarmıştım, F.Heer, Dante'nin, Orta Çağ sanat ve uygarlığında bir doruk olduğunu söylüyordu, tekrarlıyorum.** Buradan hareketle İlahi Komedya'nın, Orta Çağ'ın esansını haber verdiğini ileri sürebiliriz; İlahi Komedya Orta Çağ'a çok yakışmaktadır.

Cennet var ve cennet'te aydınlar var, Orta Çağ'da entellektüelleri yazmış olan Le Goff, Dante'nin Orta Çağ'da aydınları görmüş olmasından ve bunları cennete koymasından çok memnundur; kim memnun olmaz ki, Orta Çağ'da aydın görmek, aydınları her yerde bulmak anlamındadır. Orta Çağ'da da varlarsa, her yerde varlar ve tükenmezler.

Aydın mı, tükenirken, aydın doğuran canlı'dır. Eşsiz'dir.

Aydın mı, sancılı dönemindedir.

* Yalçın Küçük, Tekeliyet, birinci baskı, İstanbul, 2003.

Birinci Bölüm, "Orta Çağ".

** F. Heer, The Medieval World-Europe 1100-1300, London, 1961-1993. p. 11 ve aynı zamanda, İbid., p. 25

Şöyle devam ediyorum, "fakat ben Cehennem'e bakıyorum, yerin dibine doğru alt alta dokuz çukurdur, Cehennem, bir çukurdan diğerine inildikçe daha cehennem olmaktadır", bu cümleyi, Tekeliyet'ten aktarmış oluyorum. Dante, Cehennem'i, Şair Vergilus'un rehberliğinde geziyordu, Vergilus, çukur çukur cehennemin mahkûmlarını anlatıyordu. En çukura, Cehennem'in en çökük yerine, geliyoruz ve benim merakımı buradaki Cehennem mahkumları çekmektedir. Merak ediyorum.

•••

"En büyük cezaya çarptırılan,
Şu yukardaki ruh" dedi, ustam, "İskaryot Yahuda;
başı ağzın içinde, çırpınan ayaklar boşlukta.
Baş aşağı duran iki ruhtan,
kara yüzden sarkanı Brutus,
gördüğün gibi, kıvranmakta hiç ağzını açmadan!
İri kıyım öteki Cassius.
Gece oluyor artık, gitme zamanı geldi,
Gördük sayılır her şeyi."

•••

"Cette ame qui la-haut subit la pire peine
est Judas l'Iscariot, dit mon maitre; en la gueule
est sa tete, et dehors il agite les jambes.

Des des autre damnés, qui ont sa téte en bas,
Celui qui pend du noir mufle est Brutus:
tu vois comme il se tord et comme il ne dit mot!

L'autre, c'est Cassius, qui parait si membru.
Mais voici revenir la nuit, et, cett fois,
Il faut partir, car nous avons tout vu."

•••

Pek güzel, "ne kadar güzel ve ne kadar kalıcı! En günahkâr, en cehennemde, müebbeden işkence görenlerden birincisi, İsa'ya ihanet eden Yahuda'dır, İsa'nın en yakınındaydı, da Vinci, 'son akşam yemeği' tablosuyla bu ihaneti ölümsüzleştiriyordu, artık bir sadakat kırıcının adıdır." Bunu da aynı yerden aktardım; kısaca devam ediyorum, Orta Çağ'da temel prensip sadakattır ve her akitin hep bir ritüelle gerçekleşmesi bu nedenledir.

yirminci yüzyılın orta çağı

DİNCİ – TEFECİ – ALSATÇI

Bir çağ, birçok yüzyıl'dan meydana geliyor ve bunu ilk okullarda öğreniyoruz. Ancak yine de sorulabilir, yüz yıl mı, yoksa çağ mı daha uzun? Böyle bir soru hep kalıcıdır ve hiç çıkmıyor.

Bu soruyu şöyle cevaplandırmak mümkün; orta çağ, zamansızdır, kısa'dır; fakat "yeni" çağ uzun'dur. Orta Çağ, kendisini tekrarlayan eylemlerle sürdürüyor. Buradan hareket ediyoruz.

Dünya, yirminci yüzyılın Orta Çağı'nı yaşamaktadır.

Kanıtları pek çok, bazısını sayabilirim. Orta Çağ'da imalât sanayi var, üstelik uluslararası ticarete konu olan imalât sanayi; "Grand Industry" deniyordu, Orta Çağ'ın en büyük aktiviteleri arasındadır. Fakat buna rağmen Orta Çağ, tüccar düzenidir.

Orta Çağ'da tüccar önde geliyordu ve yünlü dokuma sanayinin uluslararası ticarete konu olması, nerede ise Orta Çağ'da imalât sanayi olmadığı izlenimi veriyordu. Ne yazık, tüccar şimdi de ön plandadır.

•••

Din egemen'dir.

Orta Çağ'da dünya iki din merkezi arasındaki çatışma etrafında dönüyordu.

Parçalı ve birbirinden kopuk adacıklardan oluşan yeryüzünde din, tek birleştirici olmaya çalışmaktadır. İki merkez ya da kamp olduğu için çatışma da var.

Merkezlerden birisi Güney Afrika'dan çıkıyor ve Kuzey'de saray kuruyor. Diğeri Batı Asya'dan çıkıyor ve Roma'da devlet oluyor. Şimdi de iki merkez var, İslamik merkez eski yerine dönmüş ve Papalık ise, Washington'a nakledilmiş durumdadır.

♦♦♦

Orta Çağ tarihçileri pek şaşırıyorlar.

Orta Çağ bir yeteneksizler yönetimidir.

Tarihçiler, Orta Çağ'da yönetime gelmiş kişilerin yeteneksizliği, iki yüzlülüğü, aptallığı nedeniyle pek çok şaşırıyorlar. Ancak tarihçiler, bu yeteneksiz, iki yüzlü yöneticilerin, yalnız kendilerinin bilebildikleri, tarihin sayfalarından kaçan ve bütün eksikliklerini örten birer üstün yetenekleri olduğunu varsayarlar; üstün tarihçi de bunları bulup çıkaran olmaktadır. Doğru, bu hünerleri de olmasa, bu yeteneksizler yönetimini ve neden ayakta kalabildiklerini açıklayamıyorlar. Böyle bir dummy değişkene ihtiyaçları var.

♦♦♦

Ama böyle bir arayışa, değişkene ve joker'e hiç ihtiyacımız yoktur; parçalı, taşralı, dışarılıklı, kentlerin tekrar köye çevrildiği, "inanıyorum, öyleyse doğrudur" ilkesinin yönetim dogması olduğu bir dönemde yönetebilmek için yeteneksiz olmak zorunludur.* İnsanın değerini silmeyi başaran bir çağda, yetenekli insanların yönetimi mümkün mü; harmoni kaçınılmazdır.

Yönetilenler ile yönetenler birbirini benzetiyorlar ve sonunda birbirine benziyorlar.

♦♦♦

Cüneyt Arkın'ı, Türk sinemasının vurucu-kırıcı aktörünü, Türkiye'de Devlet Başkanı olarak düşünebilir miyiz;** ama Amerikan sinemasının vurucu-kırıcı aktörü Ronald Reagan, iki dönemdir, dünyanın en gelişmiş kapitalist ülkesinde başkandır. Filmlerde bir sığır çobanı, bir kovboy, demek ki, dünyanın en ileri teknolojisine sahip bir ülkede yönetim-başı olabilmektedir.

Dünya Orta Çağı'nı yaşıyor. Ve Orta Çağ, saman lezzetinde, kendini tekrarlayan eylemler dönemidir; öte yandan, saman lezzetinde ve kendisini tekrarlayan eylemler, insan beynini samanlaştırmaktadırlar. Demek ki, monoton, tek-vurgu, tekrar,*** beyni samanlaştırmanın en kestirme yoludur.

***

Orta Çağ, simyacılar çağıdır ve yarı-rahip ve yarı-kaçık simyacıların bilgin yerine geçtiği düzendir. Halk, simyacılardan hem ürküyor ve hem de otoritesini kabul ediyor. Simyacı, zaman zaman büyük halk yığınlarını sürükleyebiliyor; mevcut değerlerin üzerine salabilmektedir. Değerler, yıkılmaktadır.

Orta Çağ, ilk çağdan gelen değerleri yıkma dönemi'dir.

Yalçın Küçük, Quo Vadimus Nereye Gidiyoruz? İstanbul, Nisan 1985. ss. 309-311
Sadece stilistik düzeltmeler yaptım. 1984/1985 yazımıdır.
*Birikimsizlerin, birikimlileri kovduğu çağlar var. yeni ekleme, yk.
** O zaman A.Gül'ü hiç düşünemediğimi şimdi düşünebiliyorum.yeni ekleme, yk.
***, yeni ekleme, yk.

Feodalite ile özdeşleşmiş tören tutkusunun nedenlerinden birisini burada buluyoruz. Ancak Orta Çağ'da sadakat ilke olsa da ihanet de çoktur ve çok olan, büyük günah'tır. Bunu bir de Dante'de okuyoruz; Orta Çağ sanatının zirvesi Dante , bize, ihanetin en büyük günah olduğunu duyuruyor ve Cehennem'in en dip çukuruna en büyük haini yerleştirmekte tereddüt etmiyor.

Yahuda, adı üzerinde, İbrani idi. İsa'ya ihanet etmişti; Cehennem'in en çökük katına konmuştur. Güzel, buna eklenecek olan ise şudur; Hıristiyanlık için Yahuda ne ise, kemalizm tarihinde Kenan Evren odur, kemalizm'in en büyük ihanetçisi olmuştur. Birisi İsa'nın ve diğeri kemalizm'in sonunu hazırladılar. İhanet ettiler.

Kenan Evren, aynı zamanda Orta Çağ kapıcısı oldu. Çok bilgisizdi, "Vahdettin de aydındı" diyen odur. Genelkurmay Başkanı olduğu sırada realize edilen aydın katliamında en seçkin aydınlarımızın ölümlerine doymamıştı, "idam etmeyip de besleyecek miyiz" diyen de budur. Manisa doğumludur ve İbrani asıllı olarak biliyoruz.

İslamizasyon'un ve Orta Çağ'a Dönüş'ün failidir. Kenan Evren, meçhûl değil malumdur. Çöküş'tedir.

Nereden çıkıyor, bilimsel kökümüzü sorabilir miyiz; herhalde Hobson ile başlamak zorundayız. Lenin, Hobson'u kalıcı yapandır, ancak Lenin, Hobson'un bu öncü çalışmasının ekonomik analizlerini ve sosyalist mücadele açısından önemli işaretlerini ön plana çıkarmıştı, emperyalist düzenin, insan üzerindeki etkileri ise hep dikkatlerden uzak kaldı. Lenin'in tanıtımı, bunu ve demokrasinin sonunun işaretlerini görmemizi engelli-

yordu, kaldırmaya çalışıyorum. Emperyalizm'in iç cephedeki düzenine corporatism, ya da benim önerdiğim şekliyle "tekeliyet", diyecek olursak, Hobson, tekeliyet'te hem parlamenter demokrasinin olmayacağını yazıyor, "imperialism and popular government have nothing in common, they differ in spirit, in policy, in method" tespiti Hobson'a aittir ve hem de insanın sürüleşeceğini görüyordu, 1902 tarihindedir.* Hobson, emperyalizmin insanda ve toplumda, insanın yüksek niteliklerinin yeşermesini reddeden bir düzen olduğu meselesinde mutlak'tır.

Hobson'dan sonra, Virginia Woolf'un bir-iki işareti bir yana, F. Kafka'nın, 1915 tarihli Metamorphosis'i, herhalde, yeni bir Orta Çağ'ı haber veren en önemli çalışmadır; düzenin, ezen olduğunu ve insanın böcekleştiğini, okuyanı pek çok rahatsız eden bir güzellikle yazıyordu.** Kafka'nın bu haberini yeteri kadar değerlendirememek, Orta Çağ'ın restorasyonu'nu görmeyi çok geciktirmişti, tekrar not ediyorum. Geç de olsa değerlendirebiliyoruz.

Huxley ise sürü üretmenin bir manüfaktür olduğunu görmüştü; A.Huxley'in 1928 makalesi, "The Outlook for American Culture", Amerika'daki insan'ın artık başkalaştığının ilk ciddi haberidir.*** Gelmekte olan insan, artık insan'a yabandır; Huxley'in Harpers

* Çalışmasının son paragrafı şudur: "Its adoption as a policy implies a deliberate renunciation of that cultivation of the higher inner qualities which for a nation as for an individual constitutes the ascendency of reason over brute impulse. It is the besetting sin of all successful States and its penalty is unalterable in the order of nature."

J. A. Hobson, Imperailism -A Study, London, 1902. p.368

Tabii Lenin'in görmediğini söylemek istemiyorum, vurgusu başka yerdedir.

"...parasitism, which is characteristic of imperialism."

"the deepest economic foundation of imperialism is monopoly."

Parazitizm ve tekeller, emperyalim'in temel niteliklerdirler, Lenin, not etmiş durumdadır. Parazitler, sürü olmaya mahkûmdurlar.

V. İ. Lenin, Imperislism - The Highest Stage of Capitalism, M., 1916-1978. p. 93.

Bu arada not edebiliyoruz, "imperialism" keşfi Hobson'a ait olmakla birlikte, 1898 yılında, Amerika Birleşik Devletleri'nde "anti-imperialist" hareket başlamıştı. Kısa sürdü.

R. L. Besiner, Twelve Against Empire: The Anti-Imperialists 1898-1990, N.Y., 1968

** Öyleyse, Veblen, Hobson ve Kafka'nın aynı zaman kesitinde yaşamalarını da bir rastlantı sayamıyoruz.

Yalçın Küçük, Tekeliyet 2, İstanbul, 2003. s.156

Woolf'un, insan karakteri'nin değiştiği işareti, 1910 yılında olmalıdır, R.Robbins, "On or about December 1910, wrote the novelist Virginia Woolf, human character changed" demektedir.

R. H. Robbins, Global Problems and the Culture of Capitalism, N.Y. 1999-205. p.1

André Siegfried'in işareti ise daha net ve daha sonradır; "the very basis of the American civilization is no longer the same" diyordu. Amerika'ya daha önce de gitmişti ve 1901 yılında Amerikalı'nın Avrupalı'ya benzediğini düşünüyordu, 1914 yılında değişikliği hissetmiş ve 1914 yılında farkı görmüştü. Demek hep aynı tarihlerdeyiz.

William Leach, Land of Desire -Merchants, Power and the Rise of a New American Culture, N. Y., 1993. p. 266

*** A. Huxley, The Outlook for American Culure: Some Reflections in a Machine Age, Harpers' Magazin, August 1928.

Magazine incelemesini, "Cesur Yeni Dünya" romanı izliyordu, burada artık, tekeliyet düzenlerinin sürü imalâthanelerine dönüştüğünü okuyoruz. Gerçekten cesur'dur ve Aldous Huxley, bu romanında, "Brave New World" tamamen ve hassaten kapitalist de dediğimiz corporation düzenini hedef alıyordu; o tarihte Sovyet düzeni hem bilinmiyordu ve hem de hâlâ ütopik cazibesini koruyordu. Hedef değildir ve o tarihte sürü Batı'dadır.

Bundan emin olabiliriz, Huxley'in biyografisini yazan Murray, Huxley'in, tiranlığın, "a population of slaves who do not have to be coerced, because they love their servitude", insanlara baskı uygulanmasından değil, köleliğini seven insanların çıkacağını gördüğü için geleceğine inandığını kaydediyordu.* Huxley, bu düşünceyi, romanının yeni baskılarından birisinin önsözüne de eklemişti; reklâmcılık ve beyin yıkama, by advertising and brainwashing, köleliğini seven insanlar imal ediyordu, bunlar ise sadece, yeni tarif ile, tekeliyette varlar. Huxley'in büyük yaratcılığı, sürü imalâtının zorlamadan realize edildiğini göstermesidir; hedefinde, fordizm ve Amerika var.

Çok çok kısa bir secere vermeye çalıştım, James Burnham ile Hannah Arendt'i bunun dışında bırakamayız; tarif, tasvir ve işaret edenler bunlardır. Ancak adını koyamıyorlardı, hem "kapitalizm" kategorisi çok yerleşmişti ve hem de sosyalizm dışında tedavülden kalkabileceğine inanamıyorlardı; "Cesur Bir" dünya diyorlardı, ama kapitalizmden çıkacak ve üstelik daha gerisine gidecek kadar cesur olamadılar. Ben ise uzun yıllardan beri "kapitalizm" şemasının açıklayıcılığını yitirdiğini düşünüyordum. Öyleyse, görmek mümkündür.

Kapitalizm, ezenin yükseldiği** düzendir.

Tekeliyet, ezenin alçaldığı düzendir.

Tekeliyet, a, tabansızdır, b, sürü'ye dayanmak zorundadır, c, karanlığa ve dolayısıyla dine muhtaçtır.

O halde tekeliyet varsayımı yapılırsa, Orta Çağ'ı indirmek kaçınılmaz ve kolaydır. İkisini ayrı ayrı görebildiğim ve indirmiş olduğum kesindir.

Ancak hiç haberi olmadan her ikisini birbirine bağlayan ise Huizinga'dır, l'Automne du Moyen Age, 1919 yılında Hollanda'da yayınlanmıştı; Fransızca'ya ilk önce 1932 yılında "Le Declin du Moyen Age" olarak çevrilmişti. Orta Çağ'ı yazdığına inanıyordu ve bana göre yaşadığı dönemi çok görüyordu, çünkü, Tekeliyet ile Orta Çağ'da insanın, neredeyse aynı olduğunu Huizinga'da buluyoruz; ilk çeviriyi "Orta Çağ'ın Çöküşü" ve ikincisini "Orta Çağı'ın Son Baharı" olarak anlayabiliriz.

Amerika üzerine iki küçük kitabı var, birisini Amerika'yı hiç görmeden yazmıştı, 1918 tarihindedir ve ikincisi, Amerika'ya seyahatten sonra ve 1926 yılındadır. İlkinde, 1918 yılında olduğunu tekrarlıyorum ve "l'Automne" 1919 tarihinde yazılmıştı, "anyone who has travelled in America will tell you of the extraordinary herd spirit which prevail there" diyordu.*** Amerika'da fevkalade sürü ruhu var; demek, Amerika'yı görmeden sü-

* N. Murray, Aldous Huxley – An English Intellectual, London, 2002, p. 257

** En azından "Komünist Manifesto" bize bunu vaaz ediyordu, ekliyorum.

*** Johan Huizinga, America, N.Y., 1972, p.173

rüleri görmüştü, bunu görmesi, belki de Orta Çağı tespitine yardımcı olmuştur. Tarihçilik mesleğinde zaman zaman bugünden dünü görüyoruz.

Başka yardımcıları da olabilir, Jacques Le Goff, l'Automne'un çevirisinin başında yer alan mülakatında, Spengler'in "Batı'nın Çöküşü" kitabından etkilendiğini not ediyor;* demek, yirminci yüz yılın başlarında düşünen insanlar insanın çöküşünü gördüler. Sonra görmez oldular; iyileştiler mi, yoksa körleştiler mi, soru budur.

Spengler düşünceleri ile ilgili olarak da Tekeliyet'te yeterli analiz var, adı duyulmamıştı, bir kitabı ile pek çok ün kazandı ve görüşlerinin Nazi ideologları tarafından benimsenmesiyle birlikte hızla unutulmaya yüz tuttu. Anlaşılabilir, Spengler'in kendisi de, "Batı'nın Çöküşü" çıktığı zaman, "Copernic de l'Histoire" iddiasını yüksek sesle dillendiriyordu. Öyle mi, ayrı; ancak ben çalışmasının İngilizce çevirisinden aldığım, "formerly a man did not dare to think freely, but, now he does, but cannot" tespitini çok ve hâlâ değerli buluyorum.** Eskiden insanlar özgürce düşünmeye cesaret edemiyorlardı ve şimdi ediyorlar, amma, düşünemiyorlar, diyordu; burada bir "Kopernik Devrimi" çağrışımı var ve Spengler, ilm-i tarih'te Kopernik olduğu savındadır.

Buradan, Huxley'in, "Brave New World" şaheserine mesafe pek kısadır. Ayrıca Huizinga'nın pek önemli teoremleri ile aynı aile içinde sayabiliriz. O halde Huizinga'ya yaklaşmış durumdayız.

Yaklaşırken şunu not etmem gerekiyor, bizdeki insandan-çıkmış "insan" haline bakarak Huizinga'yı daha rahat okuyabildiğimi söyleyebilirim ve Huizinga'yı okuyarak sürüleri ve sürülerimizi zahmetsiz görebiliyorum. Yalnız gördüklerim mi, önceki çalışmalarımda pek çok kez yazmış bulunuyorum ve burada tekrarlamak istemiyorum. Şimdi, bir kaç çizgi ile değinmek ve bu bölümü de bitirmek durumundayım.

Bir: Puerilism we shall call the attitude of a community whose behaviour is more immature than the state of its intellectual and critical faculties would warrant, which instead of making the boy into the man adapts its conduct to the adolescent age.*** Huizinga, "puerilism", çocuksuluk kavramından hareket ediyor ve bunu bir toplumun davranış hali olarak ele alıyor; eğer bir toplum, entelektüel ve karar verme yeteneklerinin gerektirdiğinin altında ve toy davranışlar sergiliyorsa, buna "çocuksu" davranışlı toplum diyoruz. Böyle toplumlar, bir çocuğu bir "adam" yapmak, yetişkin hale getirmek yerine, hep genç yaşta bırakmaktadır. Alıklar çağına yaklaştırmaktadır.

Güzel ancak biraz karışık; belki de bu nedenle Huizinga, "national puerilism" kavramına geçiyor, "çocuksu millet" diyebiliriz ve bunun için de Amerika Birleşik Devletleri'ni seçmede hiç tereddüt etmiyor. İster masum ve isterse ikna edici olsun ve özellikle mücrim söz konusu olunca, milletçe çocuksu hali en mükemmel bir şekilde Amerika'da

* Sans doute J. Huizinga a-t-il été influencé par le célebre livre de Spengler: Déclin de l'Occident qu'il a d'ailleurs autant critiqé que loué.

J.Huizinga, L'Automne du Moyen Age, Paris, 1995. p.1

** O. Spengler, The Decline of the West, Vol. II, translated by Ch. F.Atkinson, N.Y., 1928-1957. p.463.

*** Johan Huizinga, In the Shadow of Tomorrow, N.Y., 1936-1964, p.170

Yalçın Küçük
Tekeliyet-1

İNSANIN ÇÖKÜŞÜ: NOTLAR

Daha önce de işaret etmiştim, Alain Minc'in, bazen "İkinci" ve çok zaman da "Yeni" sıfatıyla belirlediği Orta Çağ çözümlemesinde, Sovyetler Birliği'nde sosyalizm çözülüşü ayrı ve önemli bir yer tutmaktadır; aklı en uç noktasında canlı tutmakla, komünizm düşerken, aklı da sürüklediğini ve dolayısıyla en dibe inmesine neden olduğunu yazıyor.* Yalnız bunu yaparken bir suçlama izlenimi almıyoruz; tam tersine, akıl söz konusu olduğunda bu ilk ve büyük deneyimi abarttığını bile düşünebiliriz.

Aklın en dibe çökmesini analiz ederken, bu bölümün başlığı "la raison au plus bas", Minc, Sovyet sistemini, öncelikle, bir yandan naif ve diğer yandan aşırı gururla malûl olsa da, realiteyi yenme iddiasında bir doktrin alanı olarak görüyor; eninde-sonunda aklı yüksek tutmaktadır. Doğrusu hiçbir zaman sosyalist ve hiçbir zaman Sovyetler Birliği dostu olmamış bir Fransız işadamı-düşünüründen bu tür değerlendirmeler çıkması, pek çok sosyalisti ve Sovyet dostunu sevindirir, fakat Sovyetler Birliği'nin yıkılışına böyle aşırı vurgunun analitik açıdan isabetli olduğunu düşünemiyorum.** Hiç şüphe yok, Sovyetler Birliği'nin yıkılışı, geleceği akılla düzenleme projelerini ve her türlü ütopya kuruculuğunu, sosyal anlamda "démodé" ediyordu; halbuki ütopya, verili aklın sınırlarını aşabilen akıl olduğu için, aklı sürdürebilmenin gerekli koşullarından birisini sağlıyordu. Buna ek olarak, yıkılış, akıldan kaçmaya mahkum akımların önünü açıyor ve aklı savunmak isteyenlerin işini zorlaştırıyordu. Bütün bunları öne sürmekle birlikle, la chute du communisme = la chute de la rationalité eşitliğini, Orta Çağ'a dönüş çözümlemelerini zenginleştirici bulamıyorum.

A. Minc

YENİ ORTA ÇAĞ: AKLIN ÇÖKÜŞÜ

Nouveau Moyen Age, en effet: l'absence de systemes organisés, la disparition de tout centre, l'apparition de solidarités fluides et évanescentes, l'indétermination, l'aléa, le flou.

♦♦♦

Nouveau Moyen Age: l'affaissement de la raison, comme principe fondateur, au profit d'idéologies primaires et de superstitions si long-temps disparues.

Nouveau Moyen Age: le retour des crises, des secousses et des spasmes, comme décor de notre quotidien.

Nouveau Moyen Age: la place de plus en plus réduite de l'univers "ordonné" face a des espaces et des sociétés, eux, de plus en plus plus impermeables a nos instruments d'action, voire a nos capacités d'analyse.

♦♦♦

Orta Çağ, bir, aklın çöküşü, iki, merkezin ortadan kalması, üç, hurafenin motor-prensip olması, dört, düzen'in küçülmesi ve aklın ve analiz kabiliyetinin giremeyeceği alanın büyümesidir. Özetle budur.

Alain Minc, Le Nouveau Moyen Age, Gallimard, 1993. pp. 10-11

Diğer taraftan A. Minc, daha önce not etmiştim, Orta Çağ'a dönüş düşüncesini, Nikola Berdiav'dan aldığını ifade ediyordu, ancak, Berdiav'dan kısa bir paragraf aktarmakla yetinmişti ve burada Berdiav, meşru yönetim yerine, zor kullanımın yönetme ilkesi haline gelmesini, Orta Çağ olarak tanımlamaktadır. Berdiav'ın çözümlemeleri bununla sınırlı olmamakla birlikte, Minc'in işaret ettiği bütün bağ bundan ibarettir.

Minc'in, bu hiçbir bibliyografik açıklaması olmayan referansı, Berdiav'ın hâlâ bilinen ve etkin bir düşünür olduğu kanısını uyandırıyor, ki doğru olmaktan uzaktır. Bütün bu eksiklikler bir yana, daha da önemli bir nokta da, Berdiav'ı, Minc için, uygun bir guru saymanın imkânsızlığıdır; çünkü Minc, Orta Çağ'a dönüşe teessüf ederken, Berdiav, bir kurtuluş olarak görmektedir.*** Modern Çağ'ın sonunun geldiğini ilan eden Berdiaff, adının transliterasyonu değişiklik göstermektedir, insanların çürümekten kurtulacakları, "yeni orta çağ" müjdesi vermektedir, Minc'in, kendi zıddını ilham kaynağı saydığını görüyoruz.

Nikola Berdiav, adının Batı dünyasında duyulmasına yol açan çalışmasının Fransızca çevirisine yazdığı önsözde, ce livre, rédigé d'aprés les conférences que j'ai faites a Moscou en 1919-1920, demektedir ki, bundan düşüncelerini ilk kez Devrim Moskova'sında verdiği konferanslarda formüle etmiş olduğunu anlıyoruz. Bu tarihlerde Kandinski de, Moskova'da eğitim bakanlığındadır, tarihin, yön ve aynı anlama gelmek üzere, manasını, incelediği bu konferanslarda Berdiav, Batı dünyasına olumlu bakmamakta ve Sovyet Devrimi'ni de kurtuluş saymamaktadır, tarihin hep bir Mesih anlayışı ile özdeş olduğunu not ederek, her kurtuluşun, tarih için, bir son olduğunu ileri sürmektedir.

Berdiav, dünyanın her yerinde çağdaşı insanları yeterli ölçüde inançlı kabul etmiyor, inanç Orta Çağ'da kalmıştır, bir özlemi dillendiriyor, tarih felsefesinin esası buradadır.

♦♦♦

Berdiav'ın düşüncelerinin ayrıntılı bir analizine girmeye gerek görmüyorum; bir nokta önemli olabilir, geçen yüzyılın yirmili yılların

da, yeni Sovyet düzeninde, en yüksek tutulan döviz, "makinalaşmak" idi ve en üst düzeyde yeni makine kullanımıyla bunların o zamanlarda uygulamasının adları sayılan "taylorizm" ve "fordizm" kutsal bir doktrin olmuştu; kabul etmeyenler, Sovyet sisteminin kurulması ve yaşamasını istemeyenler ve gericiler sayılıyordu. Bu zamanda, Rusya'da, muhtemelen parti üyesi bir komünist olan Berdiav ise makinenin icadı olmasa bile yaygın olarak kullanılmaya başlanmasını, insanlığın sonunun başlangıcı olarak görüyordu, şimdi buradayız.

♦♦♦

Spengler'in görüşleri, ölümüne yakın, Almanya'da Nazi ideologları tarafından benimsenmiş ve asimile edilmişti ve benzer analizler yapan Burckhardt veya Gasset, hep tutucu ve hatta faşizme yatkın kabul ediliyordu.

♦♦♦

Böyle olabilir, fakat benim için, Spengler'in şu tespiti ve üstelik 1922 yılında yapmış olması, çok değerlidir; bunu, İngilizce çevirisinden aktarmak istiyorum: "Formerly a man did not dare to think freely. But now he does, but cannot."**** Sorun,eskiden insanların özgürce düşünmeye cesaret edememeleriydi ve artık cesaretleri var, ama sorunumuz, özgürce düşünememelerindedir. Spengler, düşünmeyi sadece direktifleri düşünmek sayan ve bunu tek özgürlük kabul eden bir insan türüne işaret etmektedir; Batı'nın çürümesinden söz etmesi Naziler'e malzeme sağlamış olsa da, bu tespitleri, karşılarındadır.

Spengler'in bu formülasyonu, faşizmden çok daha kalıcıydı ve bu formülasyon haklılığını koruduğu sürece faşizmi kazımak hayalidir ve belki de artık karanlık bir hayal dünyasında yaşıyoruz.

♦♦♦

Analizleri, sahiplerinin taraftarlarına göre almama eğilimindeyim;

bu nedenle, görüşleri talihsiz ellere düşmüş yazarların düşüncelerinden söz etmeyi sürdürmeyi planlıyorum. Yalnız, bunun için, daha zamanımız var; şimdi Johan Huizinga'nın sırasıdır. XX. Yüzyıl'ın başlarına ait bu çok saygın medyavelistin, tarihi değil de yaşadığı zamanı ele alan çok önemli bir çalışmanın ilk cümlesi şudur: "We are living in a demented world".***** Bir yitik-akıl dünyasında veya bunamışlar aleminde yaşıyoruz, anlamındadır.

*Ne kadar eksikli olursa olsun sosyalist ve/veya komünist düzen kurmak bir ütopya realizasyonudur, çöküş, ütopya'nın yıkılışı ve akıldan-kaçış'tır. Sovyet sosyalizminin yıkılışına yakın zamanlardan itibaren akılın çöküşünü görmemiz gerekiyordu, bu Hobson-Kafka-Huxley görüşüne ektir. Sosyalizm'in kuruluşu çöküşü örtmüş ve çözülmesi karanlığı yırtmıştır. Demek, sosyalizm'den kopuş, akıldan-kaçış ile özdeş bir haldir. Yeni ekledim.

** "Le mort du socialisme incarne, de ce point de vue, la fin des philosophies de l'ordre. Ce n'est pas uniqument un systeme fossilisé et nature qui s'effondre. C'est aussi l'idée que les sociétés peuvent avancer au nom d'une espérance."
A.Minc, Le Moyen Age,Paris, 1993.p.206

*** "C'est ainsi que finit la période moderne qu'en commence une autre que j'ai appelée, par analogie, 'nouveau moyen age'; au cours de celui-ci l'homme doit de nouveau se lier pour se retrouver, il doit une nouvelle fois se soumettre a un principe supériuer s'il ne veut pas périr."
N.Bediaff, Le Sens de l'Histoire, Essai d'une Philosophie de la Destinée Humaine, Paris, 1948, p.163

**** O.Spengler, Th Decline of the West, Vol.II, translated by Ch. F.Atkinson, N.Y., 1928-1957. p.463

**** J.Huizinga, In the Shadow of Tomorrow, N.Y., 1936-1964. p.15
Buradaki "de-mented" ve benzeri sözcüklerin Türkçe karşılığını bulmakta zorlanıyoruz. "de-", yok etme veya ortadan kaldırma, "-sız" yapma anlamındadır; "ment", akıl, raison, olduğuna göre, burada söz konusu olan, yokolmuş-akıl veya yitmiş-akıl durumudur. Dezenfermasyon'a, haberi-yoketme diyoruz, uygun bir modeldir. Bu sözcüğün substantıf haline, dementia, tıpta "bunama" denmektedir; Afşar Timuçin de felsefe sözlüğünde, bu karşılığı öneriyor, yalnız böyle bir çözümde, "ment" veya "akıl" kayboluyor ki, kullanımında tereddüt ediyorum.
Yalçın Küçük, Tekeliyet 1, İstanbul, 2003. ss. 48-51

görebiliyoruz.* Demek, Huizinga'ya göre, Amerikalılar, toptan bir çocuk millettir. Yetişmede geri kalmış bir toplum olmaktadır, bunu anlıyoruz.

Huizinga'nın aynı yerde bir eklemesi var, the exaltation of the heroic is in itself a crisis phonemenon,** diyor, herhalde başına bir "sürekli" sözcüğü eklememiz isabetlidir; bir toplumda hep kahraman yüceltmek, bizatihi, bir kriz işaretidir, demektedir. Gerçekten de Amerika'da en yaygın film "kahramanı", galant man idi ve pek doğrudur, "kahraman" ve "mesih", insanı hiç büyütmeyen ve hep çocuk bırakan iki önemli araçtırlar. Kahramanlar en çok Orta Çağ'da ve bir de Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyorlar.

Kahraman mı, akıl yoluyla tartışılamayan ve hiçbir zaman eleştirilemeyen'dir.

İki: "Weakening of judgement", yeni insanın eski halidir;*** bunu, insanın karar verme ve iyi ile kötüyü birbirbirinden ayırma kabiliyetinin zayıflamasını, bu ikinciye tenkid ya da eleştiri diyoruz, Huizinga, çürüme ve tehlike dolu, a crisis full of decay and danger, bir bunalım olarak nitelemektedir. In a society characterised by universal popular education, extensive and immediate publicity of day-to-day life, and advanced division of labour, the average person grows less and less dependent on his own faculties of thought and expression; teknoloji pek ilerliyor, genel eğitim var, her türlü bilgi "üretiliyor", ama insanlar artık kendi düşünme ve ifade etme yeteneklerini her gün daha az kullanıyorlar. Bunu her gün biraz daha insanlıktan uzaklaşıyorlar şeklinde anlayabiliriz.

İnsanlar gün geçtikçe daha az dans ediyor ve her gün daha çok dans seyrediyorlar. İşte bu, çürümedir ve çok tehlikeli saymak zorundayız. Darwin'in çok yol açıcı tespitlerinden birisi de, çok not ettiğimi biliyorum, gören bir canlının, yeterli süre, bir mağarada kalması halinde, görme kabiliyetini yitireceği üzerindedir ve artık insanların kabiliyetlerini kaybettikleri bir dönemdeyiz. Teknolojinin en çok ilerlediği ve iletişim imkânlarının son derece geliştiği bir çağda, insanlar, Orta Çağlılar misli karar vermekten aciz hale geliyorlar. Ne demek, eleştiri hürdür ancak eleştiri yetenekleri tükenmiştir ve bu nedenle artık yoktur; bu demektir. "Paradoks" dahi diyemiyoruz, bu sözcük, "ortodoks" karşıtı sayabiliriz, "doğru-yol" anlamındadır; "doğru" ya da ortak görüş'e aykırı bir durumu "paradoks" kabul ediyoruz ve paradoks'u görmeyi sansür eden bir dünyadayız.

Şimdi "consensus" imalâtı esastır ve bu dönemin , "tekeliyet", motor prensibi budur. Görüş ayrılığının ve eleştirel fikir ortaya koymanın bir anomali ya da bir hastalık sayıldığı bir zamanda yaşıyoruz; "paradoks" tespiti dahi bir yargı ve hatta bir tenkit olabil-

* ibid, p. 173.

Henüz Huizinga'yı tanımamıştım, Amerika'daki ilk günlerimde, ortalama Amerikalı'nın ne kadar çocuksu ve hatta alık olduğunu görmekle pek şaşırmıştım. O sırada Amerika'da televizyona fool's box, aptal kutusu, deniyordu ve ben, aptallaştırma makinası olarak görüyordum. Şimdi yazıyoruz.

** ibid., p. 167-168

*** The social life of our time shows a multitude of disquieting symptoms which can best be grouped under the heading "Weakening of Judgement".

In the Shadows of Tomorrow, op.cit. p.70

mektedir. Artık yoktur.

Huizinga da, Marx izinde, bir iş-bölümü muarızıdır, bilginin kendisinde de aşırı bir iş-bölümü ortaya çıkmış durumdadır; o kadar öyle ki Huizinga, today average inhabitant of the western hemisphere knows a little of everything, her şeyden biraz bilen insanlar çağına girdiğimize işaret etmektedir. Bilgi hem fragmente olmuş, parçalara ayrılmış ve hem de son derece yüzeyselleşmiştir; yüzeysel bilgiyi depolamış insanın kendisi yüzeyseldir. Bunu ise basit sayamayız, karar verme kabiliyetinin de zayıfladığı bir ortamda kararı başkalarının vermesi kaçınılmaz olmaktadır.

Yazdığı zamanda henüz televizyon yoktu, bu nedenle, standardize edilmiş genel eğitim ile reklamcılığı, "karar verme yeteneğinin zayıflaması" olgusunun temel nedenleri olarak görüyordu. Hem çok çeşitlenmiş hem yüzeysel bir bilgi ve tenkit ekipmanı ile donatılmamış bir göz için çok geniş bir entellektüel ufuk varsa, ikisi birliktedir, karar verme kapasitesinin zayıflaması kaçınılmazdır*, Huizinga'dan çıkardığım teoremlerden birisi de buradadır.

Üç: "Barbarisation", barbarlaşma, may be defined as a critical process whereby an attained condition of high value is gradually over-run and superseded by elements of lower quality."** Yüksek bir kültürün, düşük kültürlüler tarafından işgali, buna "Orta Çağ" da diyoruz ve düşük kültürün, yüksek kültürün yerini almasıdır; "barbarizasyon" dediğimiz budur. Bunu, Orta Çağ'dan çıkarıyoruz.

Doğru, "Yarın'ın Gölgesinde" adlı çalışmasında Profesör Huizinga Orta Çağ'a hiç atıf yapmıyor , o kadar öyle ki, "Our knowledge of general and thorough barbarisation in the past is limited to only one instance" dediği zaman da "Orta Çağ" yerine, "the decline of ancient civilization in the Roman Empire" tarifi ile yetiniyordu. Bu, barbarizasyon, tarihte ve eskiden bir kez olmuştu, Roma İmparatorluğu'nda kadim medeniyet çökmüştü; güzel, "çöküş" diyebiliriz, bu Orta Çağ'dır. Birbirinin yerine kullanabiliyoruz.

Peki nasıl oluyor, Huizinga'yı izliyorum, çünkü benim görüşlerime pek uygun ve aynı zamanda bugünü çok güzel anlatmaktadır. Üç yolu var ve bir, sınırlar dağılıyor, ülkeye yaban'lar geliyor ve işgal ediyorlar ve devlet, işlemez hale gelmektedir. Sınırların, sınır olmaktan çıkması ve devletin çözülmesi, barbarizasyon, çöküş ya da Orta Çağ'ın, üçü aynı anlamdadır, mekanizmalarından birisidir; böylesine bir açıklık ve basitlikle teşhis edebiliyoruz. İki, ekonomik canlılığın kaybedilmesi, daha geri bir ekonomik düzeye iniş; barbarizasyon anlamındadır. Üç, the rise of a higher form of religion which became largely indifferent to the old culture and whose solid organisation enabled it to take over the power of regulating the cultural life. Harika, eski ve mevcut kültür ile hiçbir yakınlığı olmayan dinin, yüksek bir forma ulaşmış halde, sağlam ve bütün yapısıyla,

* A knowledge which is as diversified as it is superficial and an intellectual horizon which is too wide for an eye unarmed with critical equipment, must inevitably lead to a weakening of the power of the judgement.

ibid., p.74

** ibid., p.212

kültürel yaşamı düzenleyici güç olması'dır. Demek ki barbarizasyonun üçüncü ve belki de en önemli mekanizması yüksek düzeyde dinselleşmedir ve dinin, kültürel yaşamı tamamen ele geçirmesi de diyebiliriz.

Dinselleşme mi, çöküştür, aklın yitirilmesi ve Orta Çağ'dır. Birbirinin yerine geçebilmekteler.

Huizinga, yüksek teknolojik düzeyinin ve evrensel eğitimin, dinin bu egemenliği ve yönetici rolüyle çelişmediğini de not etmektedir. Bu notta herhalde çok sağlam Orta Çağ bilgisinin rolünü tefrik edebiliyoruz. Nitekim Huizinga, l'Automne'da ve bir yerde, "l'ordre de chevalerie ne peut etre séparé des 'confrérie' chez les peuples savages" diyordu; şövalye düzenini, ilkel, aynı anlama gelmek üzere, vahşi toplumlarda, tarikatlardan ayırmanın imkânsızlığını yazıyordu.* Bu yazım çok yerindedir, çünkü, Kudüs'ün Haçlılar tarafından alınmasını izleyen dönemde ortaya çıkan pek çok şövalye düzeninin tarikatçı olduklarını hep biliyoruz.

Tarikatların bir özel yerleri var, dinleri de bozabiliyorlar; diğer yandan, feodalite ve Orta Çağ'da var olan tarikatlara, "Yeni" ya da "İkinci" Orta Çağ'da yeniden rastlıyoruz.** Bunun bir mantığı olmalıdır; Huizinga'nın, Kudüs'ün Haçlılar tarafından fethini, "as a work of piety and heroism, that is to say, chivalry" olarak nitelemesi dikkat çekici görünüyor.*** Buradan, Huizinga'nın, şövalye düzenini, dindarlık ile kahramanlığın amalgamasyonu olarak analiz ettiğini, anlıyoruz; körü körüne bağlılık ile fetih iç içedir. Hem çürümeye ve hem de tekeliyet'e son derece uygun düşmektedir; siyasi ve sınıfî işlevleri var, görebiliyoruz.

Dört: "Age of immense sadness", Huizinga, Orta Çağ'ı, müthiş keder dönemi olarak tarif ediyordu. "Sadece acı çekmeyi ve yoksulluğu temaşa etmek revaçtadır",**** bugün aynı yere gelmiş bulunuyoruz.

Orta Çağ mı, hiçbir umudu olmayan insanlar çağıdır. İnsanın sadece kederi var. Yalnızca anı yaşıyorlar. Tarihleri ve gelecekleri yoktur ve bu, belleklerinin de olmadığı anlamındadır. Le Goff, "Orta Çağ Uygarlığı" çalışmasında, the mentalities and sensibilities of the medievel men were dominated by sense of insecurity which determined the basis of their attitude, Orta Çağ dönemi insanının mantalitesi ile duyarlılığına güven-

* l'Automne du Moyen Age, op.cit. p.87

** Düzen, Almanca "Stand", İngilize "Order" ve Fransızca "Ordre" kullanıyoruz, Huizinga, "le mot 'ordre' conservait encore en grande partie une signification religieuse, on le remplacait parfois par le mot religion, qu'il ne faut pas croire limité aux seuls ordres religieux" notunu da kaydediyor ki son derece açıklayıcıdır. "Order" ya da "Ordre" sözcüğü, sadece bir yapı'yı, bir yöneten düzen'i değil, aynı zamanda din'i de anlatmaktadır. Bağlılık ve sadakat, hem şövalye düzeninde ve hem de din'de ön plandadır.

ibid., p.88

*** "l'Automne", İngilizce'ye çeşitli başlıklarla çevrilmişti, kartlarımı çeşitli baskılarına göre almış bulunuyorum.

J.Huizinga, The Waning of the Middle Age, London, Folio, 1924-2000. p.84

**** ibid., p.31

sizlik duygusunun damgasını vurduğunu söylüyordu ve bu da, davranışlarının temelini belirlemektedir.* Öyleyse ve eğer "sürü" yerine insan dersek, "insan" kökten bir ensekürite içinde yaşıyordu ve bu nedenle de gelecek günlerden ve tabii hayattan müthiş korkuyordu; buraya varıyoruz. Böylece, Orta Çağ üstadı sayılan Le Goff'un yardımıyla geleceği olmayan insanı tarif etmiş oluyoruz. Geleceği olmayan ya da gelecekten korkana, "sürü" demek isabetlidir. "İnsan" ile başladık, tarih ve mantık yoluyla, sürü'ye geldik. Bilimsel açıdan doğru yerdeyiz.

Şöyle devam edebilirim, bir, İngilizce, "I will go" diyoruz ve "gitmek istiyorum" demektir, ama artık "gideceğim" olarak anlıyoruz. Fransızca, "Je veut aller" ve Farsça, "men hahım reft" aynı konstrüksyondadırlar, "istemek" fiili ile kuruyoruz ve "gideceğim" anlamında söylüyoruz. Bütün bunlardan çıkarabildiğimiz bir sonuç var; pek çok dilde, "gelecek" eylemi yeni zamanlara hastır. "Çöküş'ün önsözünde..." önsözünde var, daha önceki zamanlarda insanlar "gelecek" olanı umut edemiyor, düşünemiyor ve söyleyemiyorlardı. Sonradan, ufkun ortaya çıktığı bir çağda icat edilmiştir, "istemek" fiili ve bazen da geniş zaman ile anlatılması bu nedenledir. Böyle bir sonuca varıyoruz.

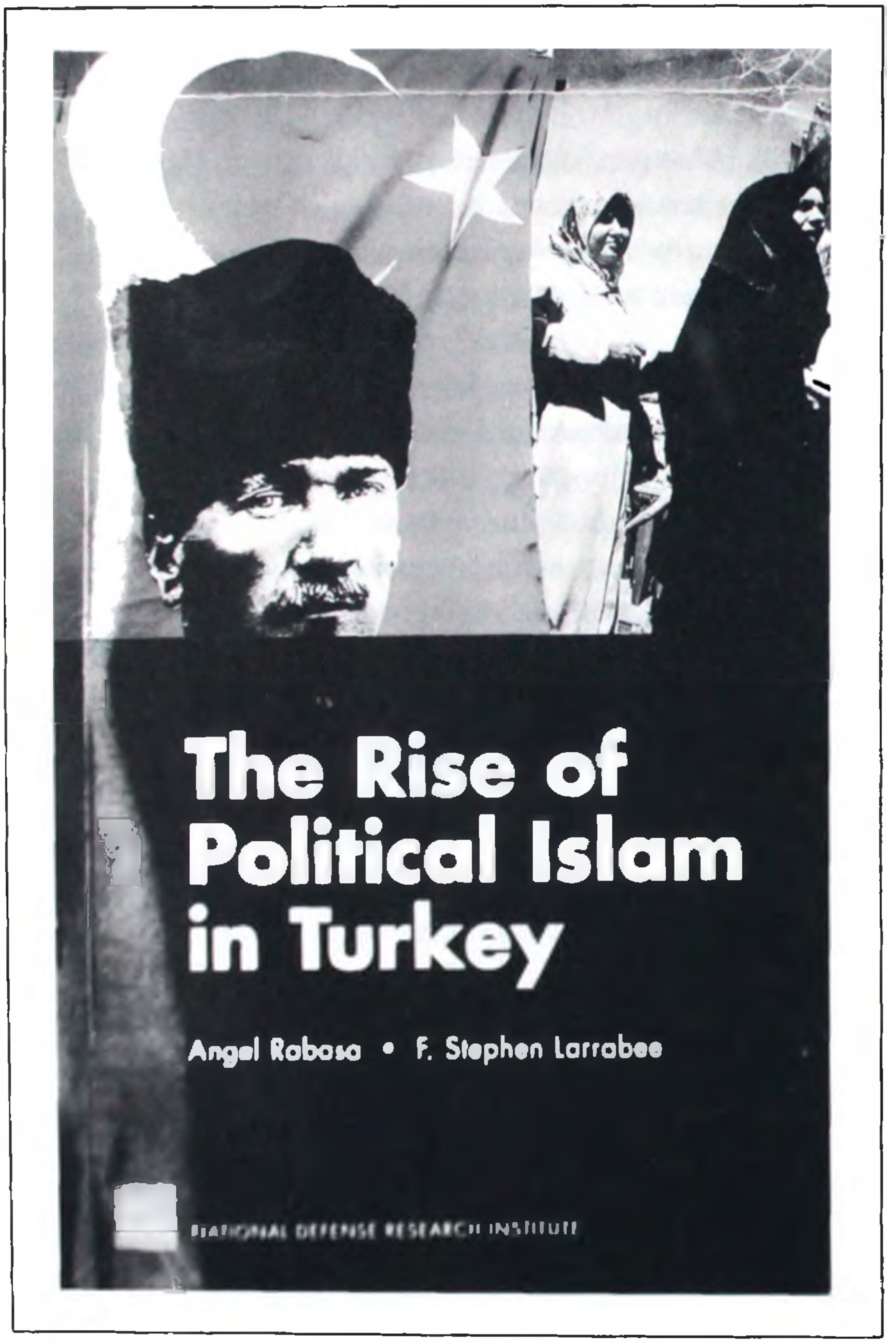
Şimdi insanın temel hali yine güvensizliktir.

Gelecek, artık, tekrar yok olmuş durumdadır.

Artık halimizi anlatan temel sözcük "précarité" olmuştur, Türkçe "iğretilik" olarak söylüyoruz. Şimdiki insanın temel halidir, hep iğreti'dir ve hep, güvensizlik içindedir. Bir bilinmeyene bağlanması kaçınılmazdır. Buradayız.

Refah Devleti yıkıldıysa, "iğreti" artık insan ise, islamizasyon vesiledir.

* Jaques Le Goff, Medieval Civilisation, translated by L. Barrow, Oxford, 1964-1992. p.325

The Rise of
Political Islam
in Turkey
Angel Rabasa • F. Stephen Larrabee

birinci bölüm için
birinci ek

Orhan Gökdemir

İSLAMİZASYON: KISA TARİH

Hocam,

Fesadiye'nin bana gönderdiğiniz bölümünü okudum. Fesat, bizdeki islamizasyon için en uygun terimdir. Başından beri bir fesatla ilerlediler. "Komünizmle Mücadele Dernekleri" içinden geliyorlar, Kanlı Pazar'da siyasete atıldılar, Fethullah Gülen dâhil, pek çok önderi fesadın büyüttükleridir.

12 Eylül Cuntası TİB'i 1983'te kurdu. Cunta bu tarihte oturmuştu. TİB*, Genelkurmay Genel Sekretirliği'ne bağlı olarak gizli bir kararname ile kuruldu. Adındaki "Toplumla İlişkiler" TİB'in toplumu İslamize etme amacının işaretiydi. DİTİB ise bir yıl sonra kuruldu, yurtdışında, sizin de işaret ettiğiniz gibi Almanya'da faaliyet gösterdiler. Aralarında Tahir Taner Kumkale'nin de bulunduğu subaylar DİTİB'de toplantılar yaptılar; "yıkıcı ve bölücü" akımları anlattılar, halkı DİTİB** şemsiyesi altında camilerde toplanmaya çağırdılar. Cuntanın oluşturduğu danışma meclisi'nde de sivil uzantıları vardı. O meclise cunta kontenjanından atanan Ertuğrul Zekai Ökte, MGK danışmanıydı; TİB'i kurmayı da üstlendi. Bir yıl kadar önce "Aksiyon" dergisine geniş bir mülakat verdi, "Ailenin" önemini anlatıyor, yeni bir döneme girdiğimizi haber veriyordu. Cengiz Özakıncı'nın da atıf yaptığı Belgelerle Türk Tarihi Dergisi'ni 1965'ten bu yana aralıklarla çıkarmaktadır.

TİB'in önde gelen subaylarından Oğuz Kalelioğlu Kıbrıs'tadır, parti kurmuştur ve görünüşe göre milliyetçi'dir. Kalelioğlu, Diyanet'in başdanışmanıydı, şimdi Kıbrıs Adalet Partisi'nin genel başkanıdır. Tahir Taner Kumkale Fatih Üniversitesinde "Atatürkçülük" dersi vermektedir. Albay Altan Ateş, ışıkçı'ların kanalı TGRT'nin başındaydı. Dediğiniz gibi, başından beri tarikatların içinde olduklarının işaretidir. Bu durumda bizdeki tarikatlar birer Siyasi Devlet Teşekkülü'dürler. Ve aralarında en büyüğü olan DİTİB doğrudan devlet eliyle kurulmuştur.

Gazeteci Fatih Güllapoğlu'nun iddiasına göre DİTİB ile TİB arasındaki benzerlik rastlantı değildir. Toplumla İlişkiler Başkanlığı ve Türk İslam Birliği bir ve

aynıdır. Bu durumda Genelkurmay, Türk İslam Birliği'ni bizzat organize etmiş olmaktadır.

DİTİB başlangıçta "ülkücü" bir girişimdir; MHP kökenli Selahattin Saygın ve Tayyar Altıkulaç kuruluşta yer almışlardır. Fesadiye'de öngördüğünüz gibi Almanya'da ilk örgütlenenlerin Erbakan'ın "Milli görüş" ve Türkeş'in islamize edilmiş ülkücü kadroları olması da asla rastlantı değildir. TİB doğrultusundadırlar...

Orgeneral Evren, Uğur Mumcu Rabıta'yı açığa çıkardığında reddetmemişti; yurtdışına Diyanet'in gönderdiği din görevlilerinin maaşının Suudi Arabistan tarafından ödenmesini normal bulmuştu. Ancak Rabıta'daki rabıta Orgeneral Evren'in ve Mumcu'nun gösterdiği gibi değildir. Buradaki asıl rabıta İslam Kültür Merkezlerinin Türkiye, Suudi Arabistan ve ilgili Avrupa ülkesi tarafından ortak olarak kurulmuş olmasıdır. Diyanet'in din görevlileri, ilgili Avrupa ülkesinden maaş almaktadır. Avrupa'daki Türk vatandaşlarını islamize etmek için kurulmuş olan İslam Kültür Merkezleri Türk ve Suudi görevlilerce ortak yönetilmektedir ve yapılan protokol gereği Türk Büyükelçileri*** "ikinci başkan" olmaktadır. Özetle, islamizasyon ortak bir projedir. Bugün "İslami iktidarın" en önde gelen destekçisinin AB olması asla şaşırtıcı değildir.

12 Eylül'de Turgut Özal'ı buldular; tarikatçıydı. Halkı düşkünleştirme**** işini o üstlendi. Başı dik olanlar zaten bastırılmıştı. Siyasi devlet teşekkülleri tam üstüne geldi. Gülen Tarikatı için 12 Eylül Cuntası ve Turgut Özal bir milattır. Toplumla İlişki kurmak için Milli Eğitim'i de TİB'in emrine verdiler; TİB milli eğitimi tarikatlara açtı. Tarikatların en örgütlü olduğu alanlardan biridir şimdi.

İslamizasyon açısından ikinci milat 1996-1997 yıllarıdır. TİB'in "teorisyeni" Ertuğrul Zekai Ökte***** ara verdiği Belgelerle Türk Tarihi dergisini yeniden çıkarmaya karar verdi. Şubat 1997 tarihini yeni bir başlangıç saydı; dergi, başlangıçtaki İslami tonunun tersine "Yeniden Müdafaa-i Hukuk" kapağıyla çıktı. Emekli General Mahmut Boğuşlu'nun din tehlikesini önlemek için herkesi dindar yapma önerisi de bu tarihtedir.

Biliyorsunuz aynı yıl 28 Şubat kararları açıklandı. Sonra, adında müdafaa-i hukuk, kuvva-i milliye, Atatürkçülük olan pek yeni örgüt ortaya çıktı. Çıkış noktaları Belgelerle Türk Tarihi dergisidir.

Ancak 28 Şubat artık karşılıksızdı. İslamizasyon tamamlanmıştı, ne TSK'da, ne de bürokrasi de laik bırakılmıştı. "Ergenekon" da budur; laikliği korumak için yapılan son ve çaresiz hamle ile hesaplaşılmaktadır.

Orgeneral Evren çizgisi artık oturmuştur ve yüksek komutanlar arasında "inancını" göstermek artık bir gelenektir. Direnç herhalde alttan gelmektedir ve o direnç de çok sert bir biçimde kırılmaktadır.

Şimdi şunu görebiliyoruz; laisizm silahsızlandırılmıştır. Laisizm, kendisini koruyacak bir orduya sahip değildir artık. Ancak buna karşın toplumsal bir tabanı olduğu da ortaya çıkmıştır. Bu nedenle savaş, halk ile "Siyasi devlet teşekkülleri" arasındadır.

Katılıyorum, refah devleti yoksa, bu durumda büyük Fransız Devrimiyle boy veren devlet yoksa, genel olarak din, özel olarak islamizasyon gereklidir. Fesat insanı bitirmek ve alanı düzlemek içindir. Ne kadar azız artık!

Tamamını görmek için sabırsızlanıyorum. Elinize, yüreğinize sağlık.

Songül'le birlikte selamlarımızı yolluyoruz.

*TİB, Toplumla İlişkiler Başkanlığı.

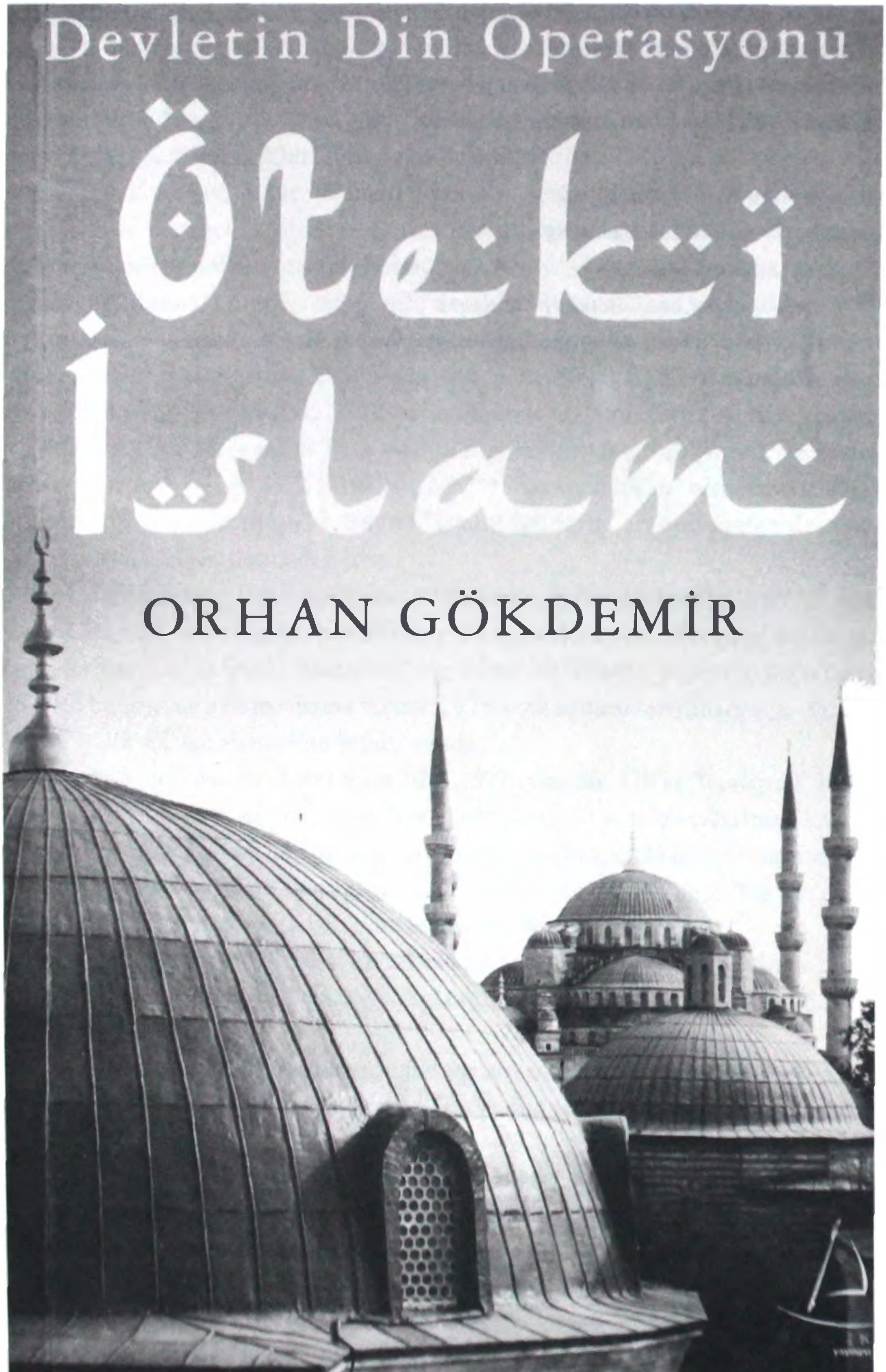
** DİTİB, Diyanet İşleri Türk İslam Birliği

*** Onur Öymen, bunlardan birisidir.

**** "Düşkünleştirme", bayağılaştırma ve sürüleştirme.

***** "Ökte" İbraniler tarafından taşınıyor ve güvendiğim kaynaklar, çıplak İbrani kabul ediyorlar.

Notları ben ekledim, yk.

Devletin Din Operasyonu
Öteki İslam
ORHAN GÖKDEMİR

ikinci bölüm

KONSPİRASYON

Dinsellik mi, eninde-sonunda öğrenme kabiliyetini tüketmek olmalıdır.

Tarikat mı, eninde-sonunda dini bozmak'tır, demeliyiz. Diyoruz.

Sufizm mi, tasavvuf da diyebiliriz, eninde-sonunda akıldan çıkmak'tır. Sürekli vecd ya da nöbet halidir.

Tasavvuf mu, Türkiye'de, eninde-sonunda islam'ı judaize yoludur. İslamo-judaik bir tarik arayışıdır, öyle telakki ediyoruz. Az-çok kabal'dır* ve yerindedir.

İslamizasyon, eninde-sonunda, Türkiye'de insanı bozmak operasyonu'dur. Bozuculukta, şimdi, magazin ve dizilerle yarışmaktadır.

* cabal, 1.a secret intrique. 2.a political clique. F.L=cabbala

The Oxford Reference Dictionary, p.120

cabale, interprétation rabbinique de l'Ancien Testament et "machinations secretes", hebreu qabbalah, tradition..

Dictionaire Etymologique de Français, p.65

"machinations secretes", Türkçe "kumpas", gizli tezgah kurma, gizli mekanizma şeklinde de anlayabiliyoruz. Kabal, hem "kabala" hem de "fesad" anlamına gelmektedir.

cabale, kabalistika, kov', kovarstvo, zagovor', umısel'..

Dictionaire Français-Russe, p. 163

Rusca "zagovor'" ve "umısel', sözcükleri, "fesad" ve "desise" manasındadırlar, "kabalistika" yanında bunları da not ediyoruz.

Sınıfı'dir, bozarak, fabrika'da sulh peşindedir. İslamizasyon, kolay-yönetim ve diktatoryal rejim için taban hazırlama işidir. Cahil ve tabi insan ya da yaratık imalâtı demek mümkündür ve oradayız.

İşçilerden sürü imalâtı için, bir tertip olarak ortaya çıkıyor. Huizinga'nın "l'ordre de chevalrie ne peut etre séparé des 'confréries' chez les peuples sauvages" tespiti*, ki feodalite döneminde geçerli idi, bugün aynı ölçüde doğru görünmektedir; şövalye düzeni ile tarikatlar birbirinden ayrılamıyordu ve şimdi fabrikalarla tarikatları ve genel olarak sufizmi birleştirmek esastır. Şimdi islamizasyon'un bu yeni aşaması, fabrika düzeni ile tarikat düzeninin amalgamasyonu demektir ve hedef budur.

Şahane Altmışlı yıllara bir çare olarak düzenlendiğini tespit etmiş durumdayız.

Devlet politikası derecesinde telakki etmek zorundayız.

Magazin ve islamizasyon, el ele ve birlikte "magaza-islam"** bir bozma yoludur; islamistlerin, en ahlak-dışı olanlar da dahil, magazin-dizilerine hiç karşı çıkmamalarında, birlikte bozgunun delilini buluyoruz. İslam, ahlak-dışılığı yükselttiği ölçüde, magazin'i içselleştirmiş olmaktadır.

Türkiye mi, bugün bilmeyenlerin ve bilme yeteneğini kaybetmiş olanların yönetimde oldukları bir ülke telakki etmek durumundayız. "Mülk-ü Ümmi"*** pek uygun düşüyor ve bu nedenle de, şimdi Türkiye'yi bilgi'nin itibarsızlaştığı bir yer olarak tarif edebiliyoruz. Çapulcuların yükseldikleri bir iklim'dir. Yakup Kadri'nin Nur Baba'sından biliyoruz ve "Nur Baba", Cumhuriyet ile yaşıttır.**** Karaosmanoğlu, Nur Baba'da tekke'yi,

* J.Huizinga, L'Automne du Moyen Age, Editions Payot, p.87

** Bu sözcük, Fransızca "magasin" ve İngilizce "magazine", bizim "mağaza" olarak kullandığımız "mahazin" ya da "hazane" sözcüklerinden geliyor, Batılılar tarafından ilk kez İspanya'da kullanıldığını kabul edebiliriz, Arap egemenliğinden kalmadır ve "anbar" ve "depo" anlamı esastır, "mahzen" de köklerinden birisi olmaktadır. Tüccarların, çeşit çeşit mallarını depo ettikleri yer idi, çeşitlilik belirleyici olmaktadır. Matbuat ve televizyona "magazin" olarak girmesi de buradan geliyor, matbuat, torba torba ya da çuval çuval mallarını depo ediyor ve satıyorlar.

Büyük Türkçe-Farsça Sözlük'te, Türkçe "magaza" için, "magaza" ve "fruşgah" denmesi, "satış yeri" anlamındadır ki "malumat-furuş" sözünü biliyoruz, "malumat-satan" olarak anlıyoruz, teyid etmektedir.

Dictionaire Français-Persan ise, "magasin" karşılığında, "dukan", magaza, "anbar" ve "mahzan" işaretlerini veriyor.

Burada "anbar" üzerinde , "ambar" yazılmıyor, durmak durumundayım.

Dr. M.Kanar, Büyük Türkçe-Farsça Sözlük, s.290

Ferhang Moaser Dictionaire Français Persan, p. 384

*** "Üm", Arabi "ana" demektir ve "ümmi" kelimesi, "anadan" ve daha doğrusu "anadan-doğma" anlamına geliyor, doğduğu halde kalmıştır, hiçbir ekine uğramamış, sürülmemiş demektir. "Cultivé" karşıtı ve benim bilgime göre "ümmi" kelimesini, yüksek makamda bir şahıs için, ilk kez Elli'li yılların ikinci yarısında İsmet Paşa Hazretleri, ol tarihte Çankaya'da cumhurbaşkanı olan Celal Bayar için kullanmıştı. Bayar, yüksek bir yerde ve tek ümmi idi. Şimdi çoklar ve yönetimdedirler.

**** Yakup Kadri, Tekke'leri insanın vücudunu ve aklını boşaltma yeri olarak yazmıştı, Cumhuriyet'ten öncesini telif ediyordu ve Nur Baba, Sefiri Kebir Refikası Nigar'ı boşaltmıştı. Boşaltılmış Nigar artık şunları söylüyordu: "Yetişin, yetişin, mazinin aziz çehreleri, Nigar Hanım nihayetsiz bir çölde yolunu şaşırdı. Zavallı, senelerden beri yürüyor, yiyecek, içeçek namına dağarcığında nesi varsa hepsini tüketti. Şimdi bir boş kuyunun başında çömelmiş bir Sfenks'le yüz yüzedir ve bu Sfensk'in gözleri o kuyudan daha boş, daha kurudur."

bir dizi düzeni ve bugünkü sözcükle bir magazin yaşamı olarak anlatıyordu; ahlaksızlar ve çapulcular tekkesi'dir.

Şimdi bir tekke'deyiz ve bir dergâh'tayız.

Özbekler Tekkesi'nden çıktık ve Tacettin Dergâhı'nda "Marş" yazdık. Doğru mu, Çöküş'te, her ikisinin de gerçek dışı olduğunu gösterdim. Doğru olmayan çıkış'tır ve marş'tır; yoksa, Özbekler Tekkesi ve Tacettin Dergâhı varlar ve sadece, Kuruluş'taki tarikat bağlarına ve islamo-judaik kanallara işaret değerindedirler. "Gizli Tarih" işte budur, ancak, çok daha fazla olduğunu söyleyebiliyorum.

Asıl bilim, bir kapı'dan giriştir; başlangıçta pek küçük ve geçişi pek zordur.

Tarik-i ilm'de kapılar, sonra genişlemekte ve daha sonra yok olmaktadırlar.

Tacettin Dergâhı ve Özbekler Tekkesi mi, "konspirasyon içinde konspirasyon'dur" ve her ikisinde de judaizm ile islamizm iç içedir. Her ikisinde de emperyalizm ile sömürgecilik kucak kucağadır; birlikte kucak kucağa düzenini kurmak için çalıştılar. Özbekler'den Tacettin'e bir yalan yol açtılar. Kapatıyoruz.

Aynı zamanda becerilerin kapandığı bir yerdeyiz. Profesör Le Goff, Orta Çağ'a dönüşle birlikte, "there was a decline in skills" tespitini yapıyordu; çok öğretici olmalıdır, Orta Çağ ile birlikte becerilerde bir düşüş ve bir çöküş görülüyordu.* Şehirler köy oluyor, taş ocağı, nakliyat, taş işleme işlerinde ustalık kayboluyordu ve beceri sahibi emekçi yok oluyordu; o kadar öyle ki ağaç yine temel inşaat materyali durumuna yükseliyordu.** Antik Çağ'ın rasyonel'i gitmiş ve yerine köylü hurafeleri gelmiştir; cinsel ilişkilerde sapıklık ve şiddet öne geçiyor, daha tiksindiricidir, diyebiliyoruz. Dinde gerileme, paganizme dönüş şeklinde kendisini gösteriyor; din adamları cahilleşiyor ve cahillerden seçiliyordu; her cephede insanlar çok daha kabadırlar. Çok bayağıdırlar ve dinsellik adına satanizme yaklaşıyorlar. O halde, eğer herhangi bir yerde, böyle bir teşhis yapabiliyorsak, Orta Çağ'a "dönüş" ve bir "çöküş" halindeyiz. Buradayız.

Elenistan'da ve Roma'da ölüm heroik'dir ve Sokrat ile Spartakus kahramanca öldüler. Ölümü yükselttiler ve şimdi Türkiye'de en bayağı olan ölümdür. Ölmeden bayağılaşıyorlar ve ölüm işte budur. Şimdi ülkede ölenlerin öldüklerini anlayamıyoruz ve çünkü, yaşarken ölüdürler.

Sürüler, ölümsüzdürler.

Tanrılar, ölmezler.

Tanrılaşırken sürüleşmek mi, buna tarikatçılık diyoruz.

Tarikat yolu, dinden çıkış kapısı'dır, böylece biliyoruz.

Sfensk, Şeyhi Nur Baba'dır. Artık Nigar, artık sadece, "karanlıkta kalmayı istiyordu" ve Şeyhi'ne, "bu gece sesten, hareketten ve aydınlıktan korkuyordu" diyordu ve "sus", ekliyordu.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Nur Baba, İstanbul, 1987. ss. 187-191

* J. Le Goff, Medieval Civilization, Oxford, 1964-1992. p.32

** Sakıp Sabancı'yı, çocukluk yıllarımda tanırdım, yazlarımız, İskenderun'un en güzel yaylası Soğuk Oluk'ta geçerdi, daha çok poker oynardık ve sonra Lise'ye, Kabataş'a giderdik. O zamanlar güzel Tükçe konuşmaya özenirdi, hep birlikte İstanbul'a Lise'ye gitmemiz,özellikle güzel Türkçe sevdamızdandı. Sonra tekeliyet geldi, Sakıp, tekelleşti ve köylüce dilini taklit etmeye başladı. Sonradan köylüleşenlerdendir.

Ümit Burhan Toprak, Erkan-ı Umumimiye Reisi Fevzi Paşa'nın kutsi damadı idi, Yunus Kapısı'nı açarken "désinstrui" diyordu ve "cahilleşme" olarak anlayabiliriz. Bayağılaşma'ya bir yol var.

Çok hoş, Marcuse, ben ise tüm kitaplardan bir kitap çıkarmayı deniyorum, tekboyutlu insanı teşhis ederken bir de "desublimation" tabir ediyordu ki "bayağılaşma" olarak anlayabiliriz. Bayağılaşma mı, her şey'in sıradanlaştığı ve sürülere yakıştığı bir dünyaya geçmiş haldeyiz. Eğer bayağılaşma varsa, kendimizi görmek zor olsa da, kendimizi, Huxley'in imalât hatalarından birisinin yerine koyarsak, sürüleri görebiliriz. İonesco'nun Gergedan'ındayız.

Pek hoş, İonesco'yu okumamış ve Gergedan'ı sahnede görmemiş olanlar yine de talihlidirler; magazinler ve televizyon dizileri sadece gergedan sürülerini sergiliyorlar. Bir garip yerdeyiz ve ne tesadüf şimdi üniversitelerde, İonesco'nun Ders'inden öğrenciler profesör oldular. Elleri boynuzlarında bir kürsüden diğerine koşuyorlar.

O halde çöküş'e toptan bir "bayağılaşma" demek daha doğrudur, hem her yerde var, global'dir ve hem de her cephede fark edebiliyoruz. Farisi "her ca-i" tabir ediyoruz, demek globlize'dir ve bu nedenle, yeni bir söyleyiş ile, "sız'laşma" demeyi öneriyorum; -de veya –des, "dez-enformasyon" şekliyle dilimize girmiş ve yerleşmiş durumdadır. Fransızca'dan aldığımız "de-mense" ya da "de-mentie" de var, "yok-akıl" ya da "yitik-akıl" hali diyebiliriz, o halde "sız'laşma", topyekün yoksullaşma olmalıdır. İnsanların bütün değerlerini yitirdikleri bir dünyadayız. Huizinga, bir "yitrik-akıl" çağına girdiğimizi ilk haber verenler arasındadır.

Bir paradoks mu, tarikat'lar gnostik'tirler, Tanrı'yı bilme anlamındadır; Tanrı ile buluşmayı kabul ediyor ve buluşma ile akıl gidiyor. Sufi ya da suhte, aklını yitirmek için Tanrı'nın huzurunu arıyor ve ışığından yanarak akılsızlaşıyor, doktrin işte budur. Tasavvuf'a göre, artık çok iyi biliyoruz, en âkil ya da kâmil adam, en yok-akıl'lı olandır. Yine hep biliyoruz, vecd ile aklın uçması aynı anlama gelmektedir. Ölmek, yanmak ve uçmak, birdir.

Çöküş, Orta Çağ'a dönüş'tür.

Orta Çağ mı, kabiliyetsizler, sadece kabiliyetsizlerin yükseldikleri, kabiliyetsizlerin yönetici oldukları ve işsizler dünyasıdır. Tersinden de söyleyebilirim, eğer öyle bir düzende isek Orta Çağ'dayız, demektir.

Çağlar olarak düşünecek olursak şimdiki kabiliyetsizlik, ümmi değildir ve sonradan olma, demek durumundayız. Şöyle açıklayabilmeyi umuyorum, Darwin'den sık sık hatırlayıp hatırlattığım bir tespit var; gören bir canlı bir mağaraya düşerse zaman içinde ve dönemler geçince, görme kabiliyetini kaybetmektedir.* Bu nedenle ve çok

* Sultanahmet'te bir süre yerin altında, mağara benzeri, çok nemli ve sadece farelerin yaşayabildiği bir hücreye kapatılmıştım, uzun mesafeye bakma imkânım kalmamıştı, zamanla gözümün içine çok büyük bir gülle konduğunu hissetmeye başlamıştım. Ayrıca havasızdı, zaman zaman kapının bir deliğine ağzımı dayayıp içime hava çekebiliyordum; amma talihim yaver gitti ve benim hücre ve mağara zamanım kısa oldu, buna karşın, hücre yaşamlarının uzun olanların hepsinin görme kabiliyetlerini, önemli ölçüde, yitirdiklerini biliyoruz. Darwin, doğrudur. Ve ben Darwin'in doğrusunu kısmen yaşayarak sınamış durumdayım. Doğru'dur.

büyük bir rahatlıkla, kabiliyetsizleşmenin de dönemleri gerektirdiğini; düzenle ilgili olduğunu söyleyebiliriz; kabiliyetsizleşme, sınıfî'dir. Kabiliyetlere, uygun pozisyonların kapatılması ve açık yerlerin hepsinin ise ahmaklara bırakılması şarttır. Böylece kabiliyet sahipleri işsiz kalmaktadırlar ve kabiliyetlerini kaybetmeye mahkumdurlar. Bu ise erken kapitalizm'in dışında bir düzeni gerektiriyor; tembellikle* birlikte düşünmek zorundayız.

Tembelse, kabiliyetsizleşiyor ve kabiliyetsizleşme ancak tembellikle mümkündür. Birbirinden ayıramıyoruz.

Devam edersek, sosyalizm, çalışma'yı insanın yazgısı olmaktan çıkarmayı amaçlıyordu; sosyalizmde nihai hedef, "hoş-zaman" yaratmaktır ve insan, çalışmaya değil, hoş-zaman'a layıktır, sosyalist doktrin budur. Kapitalizm'de ise insan "çalışan canlı" olarak tarif ediliyordu ve şimdi öyle bir tarife sahip değiliz. Şöyle de söyleyebilirim, "bu" ya da "reel" kapitalizm, çalışma'yı insanın ölçülerinden birisi ve en başta olmaktan çıkarmış durumdadır. Buna, "kapitalizm'in intiharı" diyebiliriz.** İntihar, kendi kendini ortadan kaldırmadır, her intihar'ın, bir ölçüde, "teorik" olduğunu düşünebiliyorum; Tanrılar ise yaşamadıkları için intihar kabiliyetinden yoksundurlar. Tanrı'yı, demek ki, "pratik" bir düzenleme telakki edebiliyorum ve sadece dışarıdan kaldırılabiliyorlar.

Akli şiddet zorunludur.

Artık yaşadığımız düzene kapitalizm demek akıl dışıdır. Diyenler, yitik-akıllıdırlar.

Buna "dementie" hali diyebiliriz ve buradayız. Başka nedenler bir yana iş verememektedir ve şimdiki düzende yaşamanın temel karakteristiği "iğreti" olmasıdır; "précarité" dendiğini biliyoruz.

Bir "sız'laşma" dönemine girdik ve bir fetret zamanındayız. İç savaş anlamındadır.

Üçleme'sizleşiyoruz, teslis ya da trinite tabir ediyorduk, hep üçleme görüyorduk ve şimdi dışına çıkmaya zorlandığımızı kabul etmemiz yerindedir; ayrıca trinite'nin uzantısı olan ilerleme ya da lineer ilerleme teoremimiz de tehlikede görünüyor. Tanrı-Oğul-Kutsal Ruh ya da ilk çağ-orta çağ-yeni çağ misli feodalite-kapitalizm-sosyalizm üçleme-

* Yazı makinası "tenbel" yazmama imkân vermiyor, bunu yanlış gösteriyor ve "tembel" yazmamı emretmektedir. Ancak ödünç aldığımız dilde "t.n.b.l." yazılıyor ve konsonantal bir dil olduğu için arada ünlü karakter bulamıyoruz. Fransızca-Farsca sözlükte de "paresseux" karşılığı olarak "t.n.b.l" ya da "tenbel" okuyoruz.

** İki Dünya Savaşı'nın en muhafazakâr düşünürlerinden birisi olan Gasset, 1930 yılında, Avrupa ve Amerika'nın işsizlikle yandığı bir dönemdir, gelecek beş yılda, Avrupa'nın, Bolşevizm için büyük coşku ve istek duyacağını ileri sürüyordu. "Bolşevizm'in içeriği ne olursa olsun, Bolşevizm, devasa bir insanlık teşebbüsüdür" demekten geri kalmıyordu.

Avrupa, bir tür tiksindirici bitkisel hayattadır, hareketsizlikten artık hantallaşmıştır, if Europe, in the meantime persists in the ignoble vegetative existence of these last years, it muscles flabby for want of exercise, without any plan of a new life, how it will be able to resist the contamninating influence of such an astounding enterprise, bir yeni hayat için planı yoksa, bu göz kamaştırıcı yeni girişimin bulaşıcı etkisine nasıl dayanabilir: sorusu işte budur.

Jose Ortega y Gasset, The Revolt of the Masses, N.Y., 1930-1993 p.185

Gasset, hantal, tembel, çöküş halinde bir Batı tasvir etmektedir.

si de artık güvenirliğini yitirmek üzeredir. Şimdilerde "tez-anti tez-sentez" mantığı da eskimeye yüz tutmuş halde ve dahası var, sosyalizm'den sonra komünizmin geleceğine inandırılmıştık, gelmiyor; gelene ise, Batı'da daha çok "corporatism" diyorlar ve ben "tekeliyet" önerisinde ısrar ediyorum.* Tekeliyet mi corporatism mi, tartışılabilir veya bir başkasını buluruz, bulamayacağımız ise kabiliyetlerdir ve artık, kabiliyetlerin kuruduğu ve tembelliğin insanın tariflerinden birisi olduğu bir düzenden söz etmek zorundayız.

Bilgili insan mı, çok bilmek mi, ben Tanzimat kadrolarının İslami ve Osmani meselelerde, daha az "şinas"** olmalarından hep memnuniyetle söz ediyorum; dönüşüm eşiğinde pek de "ağah" olmamak meziyettir, diyebiliyorum. Çünkü ve "tabii ki" insanlar hep çok bildiklerini göz önüne alabiliyor ve tutuyorlar; daire'yi bilen Kepler'in, dünyanın hareketini formüle ederken elips'i düşünebilmek için tam on bir yılı heba ettiğini unutamıyoruz ve büyük dersler içerdiğinden hep tekrarlıyorum. Doğru, şimdi kapitalizm'i daha çok biliyoruz ve düzenimizi anlamaya çalışırken hep "kapitalizm" görüyoruz; insanlık halidir. Amma Kepler'in daire'ye düşkünlüğünü de unutmamak durumundayız; bu nedenle de olabilir, ben tekeliyet'i görüp anlamaya çalışırken gözümü hep feodalite'ye çeviriyorum, bir başka devlet biçimidir.

Artık kapitalizm, benim için, doğduğum konaktan, Alexandretta'dan Halep'i görmemi engelleyen Toros Dağları silsilesidir. Paradigmalar'ın görmemize yardım etmeleri esas'tır ve Kuhn bize paradigmalar arası savaşı hatırlatmıştı; şimdi savaştayız.

Feodalite, tekeliyet'e ipuçları verirken, başkaları bir yana, devletin küçülmediği ve tam tersine büyüdüğünü anlatıyor, kamusal işlerin parsellendiği ve iktidarın özelleştiği kavramlarına da buradan yaklaşıyoruz. Sınırlar zayıflıyor, bireyler yok, manidar parçalar ya da parseller var, devlet var, ancak, ulus-devlet yoktur. Tavan var ve taban bulunmamakta, istenmemektedir. Kabul etmek zorundayız, bir yeni soyutlama ve kavramlaştırma eşiğindeyiz.

İslamizasyon, tabansızlaştırma işidir. Feodalite ve tekeliyet, tabansız'dırlar.

Devletin tekelleştiği ve tekellerin devlet olduğu bir düzene, jenerik olarak, feodalite demek durumundayız.

Feodalite mi, parselleşmiş devlet biçimidir.

Önümüzde kapitalizm yerine böyle bir model var. Buradan devam ediyoruz.

Quo Vadis, tabii böyle bir anlayış bizi, bir yandan, yönetim biçimi olarak, "oryantal despotizm" şemasına ve tarihsel dönem itibariyle de, diğer yandan, "osmanization" çözüm ve teşhisine de çok yaklaştırıyor; "osmanizasyon" bundan sonraki bölümün meselesidir. O halde, Orta Çağ'a gitmesek de yeniden bakıyoruz ve demek ki bir tutarlılığa yaklaşıyoruz.

* Sovyetler Birliği çökünce ortaya çıkan dokuz en büyük zengin için, ki dünyanın da en önde gelen zenginleri arasındadırlar, hiç kimse bir kabiliyet yüklemedi ve hepsi sıradan sayıldılar. Bir özellikleri var, en azından sekizinin Yahudi olduğunu tespit edebiliyoruz.

** Büyük Tanzimatçı Şinasi'ye babasının "Şinasi" adını koymasını, "Bilen" anlamındadır, hem paradoksal ve hem de çok düşündürücü buluyorum. Şinasi, belki de isminin ilkidir ve öyleyse çok yakışıyor.

Bu tutarlılık için de "osmanizasyon" çözümünün bir İsrael projesi olduğunu, hemen, not etmek durumundayım. Analizi ise bekleme odasındadır. İsrael, tarihsel nedenlerle, konspirasyon işinde en ustadır ve genişlemesinde daima konspirasyon görüyorum.

İsrael'i, devlet olmuş bir konspirasyon olarak tarif edebilirim.

Demek ki, Orta Çağ ve feodalite, şimdi bize daha yakındırlar. Önümüzde model oluyorlar ve anlamamızı kolaylaştırıyorlar; modele ihtiyacımız var. Tembellik, düşünememe, tabansızlık, parsellenmiş devlet ve şiddet ile konspirasyon feodalite'yi tarif ediyor, bir model'dir. Bakıyoruz.

Şunu da ekleyebiliyorum, yıllar önce, Paris'e göçtüğümde, "Marx ne biliyordu, neyi nereden aldı" konulu bir çalışma yapmak istiyordum, yayınlamak için zamanım olmadı; ama önemli ve tanımlayıcı kavramlarının hiçbirisinin, sınıflar ve proleterya diktatoryası baştadırlar, Marx'ın kendine ait olmadığını biliyoruz ve Weydemer'e mektubu, bu açıdan da , önemli bir kanıt olarak önümüzde duruyor. Marx ve Lenin, orijinal düşünür olmakla birlikte ve belki de daha önce, birer büyük asimilasyon ustasıydılar. Kitap kurdu sayılmaları ve yaratıcı düşünceye verdikleri büyük değer, burada büyük asimilasyonun bileşenlerini oluşturuyorlar; ama bu büyük asimilasyon'u her açıdan olumlu ve verimli görmüyorum. Zaman zaman ortaya çıkan eklektizm sorunlarını bu ustalığa bağlayabiliriz.

Sadece kavramlar değil, çok önemli kitaplar da olduğunu biliyoruz. Marx için Feuerbach'ın "The Essence of Christianity" ve Lenin için de Hobson'un Imperialism'i ilk akla gelenler arasındadır. Başkaları da varlar; önemli ölçüde yönlendirici rollerini kabul etmek durumundayız. Düşüncelerine yeni eksenler verdiler; büyük çalışmaları içselleştirdikleri kesindir.

İzleyicileri-düşünürlerin aynı yönde yürümediklerini biliyoruz ve belki de tam tersine en yakınlarına en düşman durdular. Bu, en yakınlarına en çok düşman kalmak, sovyetizm ile birlikte, politikada ve düşüncede, neredeyse bir kural olmuştu, sonra yayıldı; Sovyet Marksizm'i, Marx-Engels ile Lenin'in görüşlerini sonsuzluğa doğru genişletmekle birlikte, hem eklektizmi ululaştırıp radikal düşünmeyi dondurdular ve hem de insanlığın yeni düşünsel kazanımlarını, ya karşılarına aldılar ya da "killing by silence" yolunu denediler. Güvensizlik sendromu sayabilirim.

Bununla birlikte her zaman başarılı olabildiklerini ve öldürebildiklerini söylemek imkânsızdır. Ayrıca bu, özellikle ikiye ayrılmış bir dünyada, pek de mümkün olmayabiliyordu. Daha da önemlisi, teorilerin tekrar tekrar dirilme dinamikleri olduğunu biliyoruz.

Thornstein Veblen, "The Theory of Leisure Class" çalışması, ki ilk baskısı 1899 tarihlidir ve Hobson'un "Imperialism" çalışmasından üç yıl öncesine denk düşüyordu, ilk olarak işaret edeceğimiz eser olmalıdır; "Aylak Sınıf" olarak dilimize çevrilmişti.* Ben, "Sefa Sınıfı" demeyi hep öneriyorum, çünkü hem "leisure" sözcüğü "aylak" anlamına gelmiyor ve hem de Veblen bunu anlatmamaktadır. Veblen, Amerika'daki zenginlerin hem

* Thorstein Veblen, The Theory of The Leisure Class, NY., 1899-2001

A.J.Hobson, Imperialism – A Study, London, 1902-1988

Global Karşı-Devrim

SIZ'LAŞTIRMA & ÜMMİLEŞTİRME

bunların hepsini en son yazılmış
kitaplardan derledim.

de-bourgeosification	burjuva-sızlaştırma/ şehirli-sizleştirme/şehirleri yok etme-orta-çağ'laştırma /sürüleştirme
deideologization	ideoloji-sizleştirme, görüşsüzleştirme, kişilik- sizleştirme
desurbanisation	şehir-sizleştirme/köylüleştirme/ köyleşme
de-skilling	beceri-sizleştirme/bilgi-sizleştirme/ birikim-sizleştirme/köleleştirme
des-articulation	eklem-sizleştirme/dezartikülasyon solucanlaştırma
deshumanisation	insani-sizleştirme/dezümanizasyon/ bayağılaştırma
desintellectualisation	aydın-sızlaştırma/ dezentellektüelizasyon/ belkemiğini kırma
delocalisation	yer-sizleşme/bağ-sızlaşma/ kök-süzleşme/taban-sızlaşma/ delokalizasyon
destructuralisation	yapı-sızlaştırma/amipleştirme/ taşaronlaştırma-/ destrüktüralisazyon/dezartikülasyon
dereasonment	akıl-sızlaştırma/derezonman/ ahmaklaştırma

deradicalisation	görüş-süzleşme/temel-sizleşme/ sıradanlaşma/karar-sızlaşma/ deradikalizasyon
denationalisation	milli-sizleşme/vatan-sızlaşma denasyonalizasyon
deliberation	hür-süzleşme/tabileşme/ bağımlılaşma
depolitization	siyasa-sızlaşma/hayvanlaşma depolitizasyon-politika-sızlaşma
desublimation	yüksek-sizleşme/alçalma/ aşağılaştırma/bayağılaşma bütün değerlerin ucuzlaması-iyi-sizleşme/ güzel-sizleşme
demeritocracy	liyakat-sızların idaresi, çapulcular rejimi

bir lüks içinde yaşadıklarını ve hem de bayağı bir yaşam sürdürdüklerini ileri sürüyordu. "Sefa" düşkünüydüler ve pek bayağı idiler. Veblen'e göre artık Amerikan kapitalistleri toplumsal meşruiyetlerini, varlık nedenlerini, reason d'etre, kaybetmiş görünüyorlar; Orta Çağ'daki asilzadelere benzetebiliriz, ancak asiller yüksek kültürlü bir yaşam sürdürüyorlardı, yeni sınıf hem tembeldiler ve hem de sadece gösteriş için tüketiyorlardı. Sanki "tüketiyorum, o halde varım" demek istiyorlardı, bu, tükettiklerini göstermeleriyle mümkündür. Varlıklarını hep birbirini aşan harcamalarla haklı göstermeye çalışıyorlardı; buna "conspicious consumption" adını vermişti ve biz "gösteriş istihlaki" diyorduk, sigaralarını kâğıt dolarlarla yakmak büyük hazlarıdır. Incarné "hedonist" idiler ve amerikanizm ile hedonizm'i birleştirmede rolleri büyüktür; Veblen, bunu ortaya çıkardı ve sert bir şekilde eleştirmiş olduğunu not ediyorum.

Veblenizm işte budur; pek çok ihmale uğramış önemli çalışmalardan birisi olarak görüyorum. Çubuğu tersine bükmeye çalıştığım hep biliniyor; Veblen siyasal iktisatta ve toplumsal eleştiride yüksek bir yerdedir. Bir non-komünist olarak, Komünist Manifesto'yu düzeltiyor; ihtiyaç var.

Hobson'a gelince, Lenin, çalışmasının "emperyalist" çatışma ve savaşlara işaret eden yanına daha çok önem vermişti; Hobson, iç ekonomideki çürümeye ve parlamenter düzenin çöküşüne de ısrarla parmak basıyordu. Hobson'un Lenin'de okunduğu bir çağda,

bu, demokrasinin bir devlet biçimi olarak sona ermekte olduğunu ve ortaya çıkmakta olan corparatism'i görmeyi zorlaştırıyordu. Tabii burada, Marx'ı çok iyi bilmesinin ve mükemmel bir "marksist" olmasının etkisini, ancak şimdi, okuyabiliyoruz; bu nedenle, eninde-sonunda, "en yüksek" de olsa bir aşama ile karşı karşıya geliyorduk. Hobson'un mahkûm edici tespitlerinin arka planda kalmalarını bu şekilde anlayabiliriz.

Veblen'e gelince, plütokrasiye daha sert ve yıkıcı hücumlar yapıyordu; Amerika'nın zenginler sınıfını yerle bir ediyordu. Marx yükseltmişti ve Veblen, aşağılıyordu; kabiliyet yoksunu ve sefa düşkünü tarif ediyordu ve işsiz ve tembel bir kapitalist sınıfı öğreniyorduk. Komünist Manifesto'daki kapitalist sınıfına düzülen övgüler karşısında pek çocukça ve amatörce bulunduğunu söyleyebiliyoruz. Amma bugün gerçekliğe çok daha yakındır.

Veblen, etkileyebildiği ölçüde, kapitalist sınıfı, yaratıcı ve üreticilere ait tahttan indirmişti; Keynes ise kapitalizmi işveren kapasite ve kabiliyetinden yoksun ediyordu. En azından bu tahtı salladığını söyleyebiliriz; o tarihe kadar, bu düzenin, iş isteyen herkese iş sağlayabildiğine inandırılıyorduk. İşsiz olabilirdi, ancak işsiz, sadece gönüllü işsizdir; piyasada var olan işi kabul etmeyendir. John Maynard Keynes, iş aradığı halde iş bulamayanların da olduğunu gösterdi, "involuntary unemployment" diyordu, "gayri iradi işsizlik" diyebiliriz; kapitalist sistemin, en düşük ücretle de olsa çalışmak isteyenlere iş sağlayamadığı zamanların olduğunu gösterebiliyordu. 1929 yılında patlayan "Büyük Bunalım" zamanında ise herkes bunu yaşamıştı ve bu nedenle Keynes'in 1936 tarihli "General Theory" adlı eseri, ilk önce anlaşılamaz bulunsa da, hızla taraftar kazandı.* Adeta yeni bir İncil ve yeni bir Peygamber'e kavuşmuştuk; İkinci Dünya Savaşı sonrasında "kapitalist" dünya bu yeni haberlere göre düzenlendi, burada kalıyoruz.

Öyleyse şuraya geliyoruz, yirminci yüz yılın ilk yarısında, kabiliyetsizleşme, plütokrasinin tembelliği ile işsizlik artık temel olgular olmaya başlamıştır; artık insanı bunlar tarif ediyordu. Bu ise, tarif edilen, demek istiyorum, başka bir insan'dır; ancak, İkinci Dünya Savaşı'nın Sovyetler Birliği ile "Hür Dünya" zaferle sonuçlanması, Sovyetler Birliği'nde sanayileşmenin beklenmedik bir ilerleme kaydetmesi ve Amerika'da devresel bunalımların artık tarihten silindiğine inanılması herhalde bu öteki insanı görmemizi engelliyordu. Gözümüze bir perde indiğini düşünmemiz yerindedir.

Corporatism'in, bir düzen olarak, teşhis ve tespit edilmesinin sovyetizm'in yıkılışının senkronize oluşunu, hiçbir şekilde ihmal etmemek durumundayız. Şöyle de söyleyebilirim, insanlığın bu büyük ütopyası'nın, İkinci Dünya Savaşı ile birlikte gerçeklik haline gelmesi, pratik olmasının dışında analitik ve teorik bir öneme sahiptir. Sovyet düzeninin çözülüşü ve ortadan kalkması, asıl, kapitalizmin sonunu açıklıyordu; perde kalkmıştır. Kapitalizm'in çöküşünün görülmesinden korkmadıkları bir döneme giriliyordu; devrim ve sosyalizm tehdidinden kurtuldular.

Şöyle bir formülasyona hakkımız var mı, sovyetizm'den belki de en çok sosyalist olmamış kapitalist ülke halkları yararlandılar; en gelişmiş olanlarında bir teorem gelişti-

* J. M. Keynes, The General Theory of Employment Interest and Money, N.Y., 1936

rilmişti, enflasyon ve işsizlik yüzdelerinin beşin altında tutulması şart görülüyordu, üstü tehlikelidir. Çünkü Rusya ve Çin ihtilal ile sosyalist oldular, sovyetik düzende işsizlik kalmamıştı ve enflasyon yoktu, kapitalist ülkelerde bu yüzde beş çizgisinin üstü kızıl sayılıyordu; bu nedenle "refah devleti" formülü icat edildi. İhtilal korkusunun karşılığı oldu, bunun için, tam istihdamı sağlamak ve devleti sosyalize etmek esastır. Devrim cellat ve Keynes peygamber hayaleti oldular; dünyayı konvansiyon ve teşkilatlarla yönetmeyi denediler; kapitalizmi yaşatabilmek için zincirlerle bağladılar. "Refah Devleti" ile "Soğuk Savaş" ve "Demir Perde" işte bu dönemin icatlarıdırlar. "Zincirli kapitalizm", bir sürdürme yoludur.

Ne kadar sürebilirdi, tabii kapitalizmin yıkımı, sosyalizm şeklen çözülmeden önce başladı ve pek çok deneme yapıldı, thatcher-reagan karşı devrimi sonuç alıcıdır. Bununla sadece refah devleti'ni değil, asıl kapitalizmi ortadan kaldırıyorlardı; bildiklerini düşünebiliriz. Hiç şüphe yok, thatcher-reagan yıkıcılığına bu ülkelerin işçi sınıfının seyirci kalması sovyetizmin de sonudur. İki cephede bir deneme var.

Refah Devleti dönemi aynı zamanda soğuk savaş yıllarıydı, tekrarlıyorum, soğuk savaş, içerde faşizan kurumların devamını ve insanın daralmasını sağlıyordu, buna karşın, övünme dolu kavram ya da formüller icat edildiğini biliyoruz. "Embourgeoisement" bunların başındadır, şimdi burjuvaların deburjuva olduklarını söyleyebiliyoruz ve o tarihde işçilerin burjuvalaştıkları, övünçle ileri sürülüyordu. Ayrıca "end of ideology" tespiti çok modaydı, ideoloji sona eriyordu, bunu kapitalist bakışın egemenliği şeklinde anlayabiliriz; bir korku daha aşılıyordu. "Büyümenin Aşamaları" ise bir başka moda-iddiadır ve artık sosyalizm ve/veya komünizm'in hiç gelmeyeceği, tüketimin daha da yaygınlaşacağı bir dünyanın gelmekte olduğu ilan ediliyordu. Ham bir övünme ve temelsiz bir kendini beğenme, complacency, döneminden geçiyorduk.

Bir yeni düzene geliyorduk. Kapitalist işsizlik ve keynesian unemployment derken, daha sonra kalkınma iktisatçıları, "disguised" ya da "hidden" unemployment'u buldular, bu, insanların iş sahibi görünürken aslında işsiz olmaları anlamına geliyordu, yoksul ülkelerin insanları, aslında, hep gizli işsizdiler. Daha çok tarım sektöründeydi ve corporatism ya da tekeliyet, bunu, şehir kesimine taşıdı. Yılın pek az ayında, ayın pek az gününde, günün pek az saatinde "çalışan" insanları keşfettik ve buna tekeliyet bir de delocalisation'u ilave ediyordu. İş, bir bilinmez ve yaşam iğreti olmuştu ve delokalizasyon ise, Sennett'in* çok iyi tespit ettiği üzere, karakter çürümesine, var olan ahlakın

* R. Sennett'in bu önemli çalışması, Türkçe'ye, "Karakter Aşınması" olarak çevrilmiş, "Kişiliklerde Çürüme" hem aslına ve hem de içeriğine çok daha uygun düşüyor. İkinci adının "Yeni Kapitalizmin İşin Kişilik Üzerine Etkileri" olması da bu tercihi desteklemektedir; ayrıca "corrosion" sözcüğü "çürüme" anlamındadır. Sennett de "kapitalizm" sözcüğünden tatminsiz görünüyor, başına "yeni" koyuyor ki bunu da artık yetersiz saymamız isabetlidir.

Kısa bir ek var, en önemli paragraflarından birisini buraya alıyorum.

Sennett'in , "Kamusal Adam'ın Çöküşü" çalışması da önemlidir.

It is the time dimension of the new capitalism, rather than high-tech data transmission, global stock markets,

tahrip olmasına ve evlilik kurumunun ortadan kalkmasına yol açıyordu. İşin delokalize ve précarité'nin hayat hali olması, cinsel ilişkiyi de evliliğin dışına çıkarıyordu; böylece sosyalistlerin yapamadığı bir yıkımı, geçiş düzeni gerçekleştirmiş olmaktadır.

Bir parantez açmamın yeridir, burada yazdıklarımın önemli bir bölümünün yeni olmadığını, bilindiğini düşünmekle birlikte, yine de haber vermek durumundayım. Yeni olan azdır ve belki de birisi şudur; tekeliyet, kütlesel ve planlı işsizliği, bir kırbaç olarak kullanmayı keşfetmiş görünüyor. İlk ve Orta Çağ'larda kırbaçla köleleştiriyorlardı ve şimdi işsizlikle sürüleştiriyorlar; işsizlik, sürüleştirmenin yollarından birisidir ve vazgeçeceklerini sanmıyorum.

Abartma payıyla buradaki analizlerin çoğu, daha önceki çalışmalarımda, muhtemelen farklı bir sistematik içinde, ama vardırlar. Burada ve özellikle "Tekeliyet" çalışmalarımdan, eksik kaldığını düşündüğüm, iki referans daha almak ve aktarmak istiyorum. O.Spengler ve Carl Schmitt'ten söz ediyorum. Bir canlandırmadır ve kitaplardan kitap yazmaya çalıştığımı tekrarlıyorum.

Gerçekten de sovyetizm'in uzun bir Hint Yazı olduğunu artık daha iyi anlamak durumundayız; demokrasi bir iki yüzlülük idi, parlamento sadece bir dekor olmuştu ve artık düşünmeyi unutmuş bir yığınla yüz yüze gelmiştik. Buna bir de kütlesel ve artık yaşam biçimi olan işsizliği ekleyebiliyoruz. İğretilik bir düzendir ve korku yaşamın kendisidir; bu ikisi yan yana gelince, feodaliteyi de tanımlamış oluyorum. Bir başka açıdan

---

or free trade, which most directly affects people's emotional lives outside the workplace. Transposed to the family realm, "no long term" means keep moving, don't commit yourself, don't sacrifice.

Rico suddenly erupted on the plane, "you can't imagine how stupid I feel when I talk to my kids about commitment. It's an abstract virtue to them; they don't see it anywhere". Over dinner I simply didn't understand the outburst, which seemed apropos of nothing. But his meaning is now clearer to me as a reflection upon himself. He means the children don't see commitment practiced in the lives of their parents or their parents' generation.

İnsanların işyeri dışındaki duygusal yaşamlarını en fazla etkileyen olgu, yüksek teknoloji bilgi aktarımı veya kitlesel hisse senedi piyasası veya serbest ticaretten ziyade yeni kapitalizmin zamansal boyutudur. "Uzun vade yok" sloganı, aile ilişkilerine aktarıldığında, "bırak git", "kendini adama"**, veya "fedakârlıkta bulunma" anlamlarına gelir.

Rico, uçak yolculuğunda, birden içini dökmeye başladı; "bağlılık konusunu çocuklarımla konuştuğumda kendimi ne kadar aptal hissediyorum, bilemezsiniz. Bu onlar için sadece soyut bir erdem, onu hiçbir yerde göremiyorlar ki." Bu nedensiz, ani patlamayı, akşam yemeği sırasında anlamamıştım. Ancak artık bunu Rico'nun kendi bakışı olarak anlamlandırıyorum. Rico, çocuklarının, bağlılığın hayata geçirilmesini, ne kendi ana babalarının ne de anababalarının kuşağının yaşamında görebildiğini kast ediyordu.

** "kendini adama", İngilizcesi "don't commit yourself", "bağlanma" demektir. İnsanların her türlü bağlanmayı bilmedikleri bir düzene geçiyoruz. An'ı yaşıyorlar, iğreti haldeler, "bağlanma", ahit, mukavele, gitmiş, evlilik dışı cinsel ilişki kurallaşmıştır.

R. Sennett, The Corrosion of Character -The Personal Consequences of Work in the New Capitalism, N.Y., 1998. p.25

R.Sennett, Karakter Aşınması -Yeni Kapitalizmde İşin Kişilik Üzerine Etkileri, İstanbul, 2002. s.24

R.Sennett, The Fall of Public Man -On the Social Psychology of Capitalism, N.Y., 1978.

Tekeliyet'te Spengler ve Schmitt

SPENGLER: DÜŞÜNEBİLMENİN SONU

Spengler, bize, "Orta Çağ" deyişinin, ilk önce 1667 yılında Leyden'li Profesör Horn, tarafından icat edildiğini haber veriyor;* doğrusu çok zamanlıdır. Çünkü bu tarihte, Batı'da, toplumun her kesimi ve her düzeyinde biçimler beliriyordu; bu belirleme, Orta Çağda biçimsizliğin egemen olduğunu görme imkânı da yaratıyordu. Doğmakta olan modern zamanlardan bakıldığında Orta Çağ'da, kalelerin dışında, her yerde bir yapısızlık, destrüktürasyon hakimdi; postmodernizm de her türlü biçim ve strüktürden yoksun kalmak demektir. Önceden varsa düzlemek anlamına geliyor.

•••

Spengler'in görüşleri ölümüne yakın, Almanya'da Nazi ideologları tarafından benimsenmiş ve asimile edilmişti ve benzer analizler yapan Burckhardt veya Gasset** hep tutucu ve hatta faşizme yakın kabul ediliyordu.

•••

Böyle olabilir, fakat benim için, Spengler'in şu tespiti ve üstelik bunu, 1922 yılında yapmış olması çok değerlidir ve İngilizce çevirisinden aktarmak istiyorum: Formerly a man did not dare to think freely. But now he does, but cannot."*** Sorun, eskiden insanların özgürce düşünmeye cesaret edememeleriydi ve artık cesaretleri var, ama sorunumuz, özgürce düşünememelerindedir.

Spengler, düşünmeyi, sadece direktifleri düşünmek sayan ve bunu tek özgürlük kabul eden bir insan türüne işaret etmektedir. Batı'nın çürümesinden söz etmesi Naziler'e malzeme sağlamış olsa da, bu tespitleri karşılarındadır. Spengler'in bu formülasyonu, faşizmden çok daha kalıcıydı ve bu formülasyon haklılığını koruduğu sürece faşizmi kazımak hayaldir ve belki de artık karanlık bir hayal dünyasında yaşıyoruz.

SCHMİTT'İN DÖNÜŞÜ: PARLAMENTO "FUZULİ DEKOR"

Şimdi ileri sürebilir miyim,**** İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, pek çok büyük "eylem" oldu, fakat, sosyal ve siyasal alanda "büyük" hiçbir düşünce çıkmadı ve belki de "pırıltı yoktu" diyebiliriz. Soğuk Savaş, düşünce verimlerini, yüzeysel olan ile propagandaya mahkûm ediyordu ve sadece bunlara "Nobel" dahil her türlü ödül veriyordu, vulgaire "teorisyenler" rantiyeydiler, kabul etmesek bile anlaşılır bulmak mümkündür. Şimdi bunu saptamış olduk, bir ekleme yapabilirim; özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan önce, Batı demokrasisini reforme etmek isteyenlere ve hiç kuşkusuz sonunun geldiğini ilan edenlere, sol platformda yer yoktu ve sağın, özellikle de nazizmin kucağına düşmeleri kaçınılmazdır.

Schmitt burada monumental bir örnek olarak karşımıza çıkıyor ve belki de, 1920 yıllarında, the socialists were convinced that they were the true heirs of democracy,***** derken, kendi yazgısına da ışık tuttuğunu bilmiyordu; Schmitt'in bu yargısı XIX. Yüzyılı kapsıyordu. Ütopyacı sosyalizmi kapı dışarı eden bilimsel sosyalistler, proleterya diktatoryasına arada bir, lip-service göndermekle birlikte, demokrasinin gerçek varisi olduklarını ilan ediyorlardı. Demokrasinin sona erdiğini vaaz edenlere, Schmitt bunların arasındadır, XIX. Yüzyıldan itibaren reel sosyalist discours'da yer kalmıyordu ve şimdi Schmitt'in dönüşü yaşanmaktadır.

•••

Parlamentoyu, "fuzuli dekor", superfluous decoration, saymasını fazla önemsemeyebiliriz, çünkü daha önemli nitelemeleri var. Schmitt'e

göre artık, XX. Yüzyılın yirmili yıllarında yazıyordu, "gö ünmez yönetenlerin", büro ve komitelerine açılan bir bekleme odasıdır, bu kadar kısa bir tarifle karşı karşıyayız. Kuşkusuz bu bir mahkûmiyettir, ama yine de, "devasa bekleme odası" diyerek yücelttiğini düşünebiliriz; "yüce antre" anlamındadır.

Sözcük olarak, "konuşma yeri" diyebiliyoruz; bu fikirlerin çatıştığı mahal olarak anlaşılıyordu. Burada, a process of confrontation of differences and opinions, from which the real political will results, farklılıklar ve fikirler biribiriyle çarpışacak ve bu çarpışmadan siyasal irade çıkacak; tarifi budur. Schmitt, bu nazariyeye artık sadece iki yüzlülerin itibar edeceğini düşünmektedir.

•••

"The situation of parliamentarism is critical today because the development of modern mass democracy has made argumantative public discussion an empty mentality."

•••

Profesör Schmitt, "eşitlerin cumhuriyeti" demiyor, fakat demokrasiyi homojenlerin, özdeş olanların yönetimi olarak tarif ediyor ki, bu eşitler cumhuriyetini de içermektedir. Schmitt'e göre demokrasi, eşitlerin, kendi sözcükleriyle, özdeşlerin yönetimi olmasına asla müsaade etmez; özdeş olmayanların düzenini önlemek için istisnai kararlar almak durumundadır. Heterojenlerin düzeninin oluşmasına müsaade etmek, demokrasiden ayrılmak anlamındadır.

Ne demek; bu örneği kullanmıyor, fakat açıkça çıkarabiliyoruz, tekellerin var olduğu bir düzen demokrasi değildir ve tekelleri ortadan kaldırmaksa, demokrasidir. Burada bir kez daha, Schmitt'in paradigma karşıtı olduğunu görebiliyoruz.

*O.Spengler, The Decline of West, Vol. 1, N.Y., 1922-1966, p.22
Y.Küçük, Tekeliyet I, İstanbul, çeşitli baskılar, s.77

** Öyleyse bir soru formüle edebiliriz, Huizinga'nın bu analizleriyle İspanyol filozof y Gasset'in bir zamanlar bütün tutucu kanallarda etkili olan "kütlelerin isyanı" çözümlemeleri arasında bir akrabalık kurabiliyor muyuz; hiç kuşkusuz akrabalık olmasa da bir teğet noktasını görebiliyoruz. Y Gasset de Avrupa'nın yittiğini düşünüyordu, Avrupa'nın hiçbir moral yasası kalmamıştır sözü,Gasset'e aittir. Komünizm'i ise, "uç" olmakla birlikte tamıtamamına bir ahlak kuralları bütünü olarak kaydediyordu. Huizinga da, XIX. Yüzyılın sonlarına doğru yayılan dekadans ruhunun, edebiyat alanının dışına çıkıp her tarafı kontrol altına almasını, sosyalizmin bir reform hareketine dönüşmesine bağlıyordu; burada bir işaret ortaklığı var.
Jose Ortega Gasset, The Revolt of the Masses, N.Y., 1930-1993. p.11
İbid., s.67
***O.Spengler, The Decline of the West, Vol.II, N.Y., 1928-1957. p.463
****Y.Küçük, Tekeliyet II,İstanbul, 2003. s.218
***** Carl Schmitt, The Crisis of Parliamentary Democracy, Mit Press, 1923-1996. p.23
Tekeliyet'te önde bir yerde olmayan ve aynı yönde iki kaynağı daha ekleyebiliyorum. Deniz'in işaretidir, not ediyorum.
Karl Jaspers, Man in the Modern Age, 1933
Emil Lederer, The State ofthe Masses, 1939

baktığımızda tembellik ve konspirasyon, feodalitenin olmazsa olmaz iki temel çizgisidir, tekraren diyebiliyorum; taban yoksa, konspirasyon mutlaka vardır.

Hem tembellik ve hem de konspirasyon, hem feodalitede ve hem de tekeliyet'te varlar. Her ikisi için de sine qua non koşullar diyebiliyoruz.

Hatırlayabiliriz, bir anarşist olan Michel Zevaco'nun ölümsüz eseri "Pardayanlar" hep konspirasyon çözme üzerinedir. Ciltler çok ama Pardayanlar'da kahramanlar pek azdırlar; konspirasyonlar, az sayıların geçerli oldukları rejimlerde politik mücadele yoludur. Şöyle de söyleyebiliriz, yurttaşlar artık başta düşünme olmak üzere her türlü kabiliyetlerini yitirdilerse, tembellik en önemli tarif ise, "konspirasyon" seçimin yerini almış durumdadır ve biz de buradayız.

Aforizmaları ile

DEMOKRASİNİN SONU

HOBSON

Demokrasiyle zıtlaşma, antagonizm, emperyalist politikanın temelidir.

◆◆◆

Emperyalizm ile halk yönetiminin, popular government, ortak hiçbir yanı yoktur; ruh, politika ve yöntem itibariyle biribirinden farklıdırlar.

◆◆◆

Temsili kurumlar, representative institutions, emperyal düzenlere, hem kadroları ve hem de metodları açısından, uymazlar.

◆◆◆

Bir yanda ne istediğini bilen güçlüler, strong interested, uyanıklar ve diğer tarafta ne istediğini bilmeyen güçsüzler, weak disinterested, uyumuşlar, işte bunların karışımı, çağımızın karakterini veriyor. Emperyalizm'in insanlığa biat ve tazim etmesi, it is the homage which Imperialism pays to humanity, işte bu nedenledir.

◆◆◆

Amerikan emperyalizmi, Amerikan kapitalizminin birdenbire büyümesinin yol açtığı sıkışmanın doğal sonucu oldu; içerde mahreç bulamayınca dış pazar ve yatırım ihtiyacı doğmuştu.

♦♦♦

İşçi sendikaları ve sosyalizm, emperyalizmin, doğal düşmanlarıdırlar. Çünkü her ikisi de, emperyalizmin ekonomik özendiricisi olan artık değerleri, emperyalist sınıflardan kaparlar.

♦♦♦

Emperyalizmde var olan eğilim, sendikaları yok etmek veya taksit taksit bitirmek, to "nibble" ya da ya da asalak bir tarzda Devlet Sosyalizmi'ni, State Socialism, sömürüp işletmektir.

♦♦♦

Emperyalizm, her zaman çarpık, false, ekonominin mahsülüdür ve çaresi var, "toplumsal reformasyon" diyoruz.

ARENDT

1884-1914 arası, bu otuz yıl, Ondokuzuncu Yüzyılı'ı ayırmaktadır...

♦♦♦

Buna emperyalist dönem diyoruz.

♦♦♦

Kapitalist üretimi elinde tutan yönetici sınıf için, ekonomik gelişme, ekspansiyon, milli sınırlarına gelip çarpınca, emperyalizm doğdu.

Imperialism was born when the ruling class in capitalist production came up against national limitations to its economic expansion.

♦♦♦

Politikanın kesintisiz ve en yüksek hedefi olarak ekspansiyon, is the central political idea of imperialism, emperyalizm'in temel politik fikri'dir.

♦♦♦

Her tutarlı emperyalist politikanın jenesisinde, tekvin ya da doğumunda, sermaye ile sürülerin, mob, ittifakı vardır.

♦♦♦

Her emperyalistin mutlak istediği, bir siyasal organizma, body politic, kurmadan, siyasal iktidarını genişletmektir.

♦♦♦

Emperyalist aşamada, biznesmen, iş adamları, politikacı, politisyen, olurlar ve devlet adamı olarak alkışlarla yüceltilirler.

In the era of Imperialism, businessmen became politicians and were acclaimed as statesman.

♦♦♦

Emperyalizm, kapitalizmin son aşaması değil, burjuvazinin siyasal yönetiminin ilk aşaması sayılmalıdır.

♦♦♦

Hobbes was the true, though never fully recognised, philosopher of the bourgeoisie.

LENİN

Kapitalizmin en yüksek aşamasının, demek ki emperyalizmin, belirleyici niteliği, karekteristiği, asalak olması, parasitizm ve çürümesi'dir.

***

Kapitalizmin en son aşamasının temel özelliği, büyük işverenlerin tekelci birliklerinin egemen olmasıdır.

***

Eğer, emperyalizm için, mümkün olan en kısa tarifi verecek olursak, emperyalizm, kapitalizmin monopoly, tekeliyet, aşamasıdır, demek zorundayız.

If it were necessary to give the briefest possible definition of imperialism we should have to say that imperialism is the monopoly stage of capitalism.

GORZ

Burjuva demokrasisi, kırk yıldır,* can çekişiyor.

La démocratie bourgeoisie est entré en agonie, il y a quarante ans.

***

Parlamento'nun siyasal fonksiyonu artık yoktur, zaman aşımına uğramıştır.

***

Il n'en subsiste que le decor; un parlement sans pouvoirs..

Parlamentolar artık yalnızca bir dekor olarak varlar ve iktidarları yoktur.

***

La mort de la démocratie bourgeoise ne résulte donc pas de la lutte des classes, mais de la concentration du pouvoir politique qu'exige la concentration capitaliste.

Öyleyse burjuva demokrasisinin ölümü, sınıf mücadelesinden olmadı; demokrasi, kapitalist konsantrasyonun kaçınılmaz neticesi olan siyasal iktidarın konsantrasyonu ve aynı anlama gelmek üzere, iktidarın bir azınlığın eline geçmesi sonucunda öldü.

A.J.Hobson, Imperialism, London, 1902.
Hannah Arednt, The Origins of Totalitarianism, Madison Books, 1951-1972
V.İ.Lenin, Imperialism, Moskova,1916
André Gorz, Réforme et Révolution, Paris, 1964-1969
* A.Gorz, demokrasi'lerin can çekişme tarihinin başlangıcı olarak, Birinci Savaş sonu ve 1920 yıllarının başlarını işaret etmiş olmaktadır.

Vasat-ı Şarki'de Lisan-ı Siyasi: Suikast

Nasıl başlamalı, yepyeni bir sayfa açabilir miyiz, soru işte budur. Biz "Ergun" dioruz, İngilizce'ye transliterasyonu "i" ile de yapılıyor ve "irgun" ile de karşılaşıyoruz. 'irminci Yüzyılın ilk ve en büyük terör örgütü olarak kabul edenler var ve hoş, "Erun", İbrani dilinde "Örgüt" ya da "Teşkilat" anlamındadır, yaklaşıyoruz. "Ezel" ise rtık dilimize girmiş haldedir, bir acronym'dir ve baştaki "E", Ergun'un e'si olmakla ımamı, "Milli Askeri Teşkilat" demektir. "z", zva'i ve "l", "leumi" inisiyalleridir ve deıek ki, hep beraber artık Türkiye'de kudsi, ya da İbrani "hakadoş" bir isim olan ezel'i ulmuş oluyoruz. Dolayısıyla bu Teşkilat'ı ya "Ergun" ya da "Ezel" tesmiye ediyoruz, irgun" transliterasyonuna ise bir itirazımız yoktur ve artık pek aşinayız. Ve şimdi ktidardadır. Başka bir deyişle, "the Irgun, was the ancestor of the Likud Party";* şimi İsrael'deki iktidar partisi Likud, Ergun'un devamıdır ve Ergun'u sürdürmektedir. ·uraya kadar gelmiş oluyoruz.

Bu sayfayı ihmal etmek zordur ve vurgulamak zorunluluğunu duyuyorum. Black ι Morris tarafından yazılan "Israel's Secret Wars" nam eserden aktarıyorum: "In Jeruılam, meanwhile, the government had changed. The dramatic result of the May 1977 eneral election had pushed Rabin's Labour Party into opposition for the first time since

Michel Warschawski, Toward and Open Tomb -The Crisis of Israel Society, Monthly Review Press, 2004. 11

1948; the Likud's Manachem Begin, former leader of the pre-state group Irgun and founder of the right-wing Herut Party, was the new premier."* Çok güzel ve çok yerinde, bir, 1977 yılında, İsrael'in kurucu partisi, Ben-Gurion'un Mapai'yi, "Emek Partisi", iktidardan uzaklaştırılıyor. Bunu, Cumhuriyet Halk Partisi'nin iktidardan kovulması olarak anlayabiliriz, ancak yerine geleni "Demokrat Parti" olarak düşünmemeliyiz, "ayan" daha mürtecidir. Tabii Demokrat Parti'nin unsurları var, ancak çok fazladır, Likud ile Akepe arasında bir benzerlik kurabiliriz, "Ergun", Likud ve "Akepe", her üçü de, aşırı dinsel, "şeriat yanlısı" da diyebiliriz, olmalarının yanında emekçi ve işçi düşmanıdırlar ve bu düşmanlık nettir. İlaveten her üçünü de, Avrupa ve şiddet ve dikta yanlısı olmakla "reactionaire" ya da "mürteci" sayabiliriz.** İki, "Ergun" iktidara gelmektedir; Likud'un başında, İsrael Devleti öncesinde "Ergun" Lideri Menachem Begin yer alıyordu ve Begin hakkında söylenecekler çoktur, burada ve şimdi net bir haşişiyun*** olduğunu not etmekle yetinebiliriz.

Bu pek değerli bir çalışmadır, o kadar önemli ki Uğur Mumcu'nun öldürülme tarihinin belirlenmesinde büyük bir yere sahip görünüyor.**** Bu önemli çalışmanın iki yazarından biri Benny Morris, İsrael'in "Yeni Tarih" ekolünün kurucularından kabul edilmektedir; "Yeni Tarih" okulunun en önemli paradigmalarından birisi Jabotinskiy ile Ben-Gurion arasında önemli bir fark görmemesidir.***** Jabotinskiy, başından itibaren, Filistin'in bölünmesine karşı çıkıyor ve Araplar'a, Filistin'de herhangi bir commonwealth tanımıyordu. Şiddeti, politik araç görüyordu, "Demir Duvar" doktrini Jabotinskiy'nindir ve bu doktrini, şiddet istimal ederek Araplar'ın iradesini kırmak olarak özetleyebiliyorum. Ben-Gurion'a gelince "İsrael Devleti" olarak her verileni kabul edip, hiçbir sınır tanımamak üzere devam politikasının mimarı'dır. Özetle ve tekraren, İsrael'e hiçbir sınır tanımıyordu; "sınır, savaşla belirlenir" nazariyesi, Ben-Gurion'undur. Demek ki hep sa-

* I.Black & B.Morris, Israel's Secret Wars, N.Y., 1991. p. 367

** Akepe'nin tekvin'inde, 1960'lı yıllar başlarında "Komünizmle Mücadele Dernekleri" yöneticisi Fethullah Gülen ve 1970'li yıllar ikinci yarısından itibaren Milliyetçi Cephe Hükümetleri var. Bu dernekler "çapulcu" ve bu Hükümetler, haşişiyun-perver idiler. Demek ki akepe'nin veladeti şiddet mahmul ve şiddeti hamiledir.

*** "assassın" sözcüğü, etimolojisinde, "haşişiyun" ile özdeştir. "h" düşer ve ş'ler, "s" olunca, "asasiyun" ile karşılaşıyoruz. Demek, "assassin" ve biz "asasen" söylüyoruz, Arabi'den gelmektedir. Begin, bir "haşişiyun" olup göstermek bize düşmektedir.

**** Uğur Mumcu'nun, bu kitaba dayanarak, Kuzey Irak'ta İsrael'in, Barzani peşmergelerini eğittiği yazısını 7 Ocak 1993 tarihinde yayınlamıştı ve 24 Ocak 1993 tarihinde katledilmiştir. Neden-sonuç ilişkisi var mı, korelasyonun saptanması öndedir.

N.Tavlaş'ın şu notu pek dramatik görünüyor: "Mossad-Barzani ilişkisini anlatan haberim Sabah gazetesi yönetimi tarafından "ilgisiz" olduğu gerekçesiyle yayınlanmayınca yazıyı Ağabey'im Uğur Mumcu'ya verdim. Konuyu, Cumhuriyet Gazetesi'ndeki "Gözlem" köşesinde 7 Ocak 1993 tarihinde yayınladı.

Nezih Tavlaş, Türk-İsrail Güvenlik ve İstihbarat İlişkileri, Avrasya Dosyası, 192, Cilt 1 Sayı 3, s.29

***** Yeni Tarihçilere, "revizyonist tarihçiler" de deniyor; ancak Jabotinskiy, "revizyonist siyonizm" kurucusu idi ve Doktor Morris, bu ekol'e, "revizyonist" denmesini uygun bulmuyor. Ayrıca, "revizyonizm" hoş olmayan bir çağrışıma sahiptir.

vaş bekleyecek ve hep savaş çıkaracaktır; buna "kesintisiz konspirasyon" politikası adını verebiliriz.

Ben-Gurion, incarné bir "fesatçı" ya da konspiratör'dür.

Kişiliğinde fesat var, o halde başkaları bir yana, Menderes'in ölümü ve Kennedy'nin assassination'unu, Ben-Gurion'un hanesine yazma zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Bu yazımda inandırıcılık esas'tır.

Benny Morris, İ. Pappé, A.Shlaim, Uri Bar-Joseph, İsraeli yeni tarihçilerin en başında yer alıyorlar ve "Yeni Tarih" de, Ben-Gurion'u bir komplocu, bir konspiratör olarak görmekte ve her fırsatta Araplar'a karşı bir savaş hazırladığını göstermeye çalışmaktadır. Buradayız.

Gerekli not şudur, İsrael üzerine "New Historiography" çalışmaları ile tanışıklığım, ki pek değerli ve cesurdurlar, benim Ben-Gurion değerlendirmelerimin oluşmasından daha sonradır. "Yeni Tarih", Türkiye ve Kennedy Amerikası'na pek önem vermiyor ve daha çok 1948 Arap-İsrael Savaşı'na dayanıyorlar. Bu, bir ve ikincisi, Menderes ve Kennedy üzerine, Ben-Gurion'un dosyaları ve ilgili İsrael arşivleri hâlâ gizlidir. Gizli olan arşivlere fazla ihtiyaç duymuyorum.

Tarih, teorik bir ilim'dir. Buradan devam ediyorum.

"Some critics have recently called the 'new' history 'revisionist'. I don't like the name for three reasons. First, it conjures up the faces of Ze'ev Jabotinsky and Menachem Begin, respectively the founder/prophet and latter-day leader of the Revisiyonist Movement in Zionism. The Revisionists, unpragmatic, right-wing deviants from the mainstream of the Zionist experience, claimed all of the Palestine and the East Bank of the Jordan River for the Jews. Until 1977, their place was on the fringe of Zionist and İsraeli history, though since then their vision, albeit in diluted form, has dominated the political arena in Jerusalem.To call the new history 'revisionism' is to cause unnecessary confusion and, to some, anguish."

Doktor Morris'in bu paragrafını,* özetlemek durumundayım. Bir, 1977 yılını, bir milat olarak sayma eğilimindedir, Menachem Begin başbakanlığında Likud İktidarı kurulmuş olmaktadır. İki, Le'ev Jabotinskiy'i, "Revizyonist siyonizm" hareketinde "kurucu-peygamber" ve Menachem Begin'i de yerini alan kimse olarak tanıtıyor. Üç, ekliyorum, "Ergun" Jabotinskiy tarafından kurulmuş ve Begin tarafından geliştirilmiş ve taçlandırılmıştır, Türkiye'de "Ergun" adının doğuş ve yayılmasını bu ikisine borçluyuz; "Ergun" önemli bir terörist örgüt'tür. Dört, siyonist harekette, right-wing deviant, bir sağ sapma'yı temsil ediyordu. Beş, biraz sulandırılmış olsa da, diluted, 1977 yılından itibaren iktidardadır. İşte durum budur.

Güzel, şimdi de, buraya bir giriş yapmak istiyorum, Kepel'in , "1977, 1978, 1979: during each of these three years, a change of direction occured in Judaism, Christianity and Islam alike" tespitini, tekrar not ediyorum.** 1970 yılının sonlarına doğru, judaizm, hıristiyanlık ve islam'da yön değişikliği oldu, diyor ki bu tespit pek önemlidir.

* Benny Morris, 1948 and After – Israel and the Palestinians, Oxford, 1990. p. 6

** Gilles Kepel, The Revenge of God, The Pennsylvania Stae Universty Press, 1994. p.6

Peki neden, bu önemli trinite değişikliğin ilki, Menachem Begin'in, Emek Partisi'nin iktidarına son vererek iktidarı alması olarak ortaya çıkıyor; İsrael'de ilk kez, "dini siyonistler" hükümet oldular.* İşgal edilen toprakları pekiştirip israelleştirmek ve ekliyorum, "yayılmayı" devlet doktirini ve siyonizm'in temel politikası yapmak, ki bunun içinde "osmanizasyon" da var, artık bundan sonra tek mesele'dir. Kepel'in bunu tespit etmesi ve önemli bir yere koyması tabii değerlidir ve bu nedenle, Doktor Kepel'in adını anarak bu tespiti hatırlatıyorum. Kepel'in adına yazmış oluyorum ve bilimde bir usuldür, demek ki yaptığım usuli'dir.

Dinsel siyonizm şiddet taraftarıdır ve acımasızdır.

İki, "Komünist Papa", Eylül 1978 tarihinde Vatikan'a geldi, Polonyalı Kardinal Karol Wojtula'dan, söz ediyoruz; Hıristiyan dünyasında laisizme ve aydınlanma fikrine büyük savaş açıyordu. Hıristiyanlık'ta irtica dönemi başlamıştır; Orta Çağ'a dönüş sayabiliriz ve Thatcher-Reagan Dönemi bunun üzerine oturmaktadır. Thatcher de Reagan da birer Orta Çağ kafası kadar ilkeldirler; adlarını koymuş oluyoruz. Üç, 1979 yılında ise İran'da Humeyni İhtilâli başarıya ulaşmıştı ve İran Şia taassubu altına girdi; Humeyni İhtilâli'nin her yerde ve her türden islamı etkilemesinden şüphe edemeyiz.

Devam ediyoruz, benim bakışımda, "tamamlama" önemli bir yere sahiptir ve Türkiye'yi yerine oturtmak durumundayız. Yetmişli yılların ikinci yarısını, Türkiye'de "Milliyetçi Cephe" Hükümetleri dönemi olarak yazmak zorundayız, islam en mutaassıb şekliyle, milliyetçilik en ırkçı ve kırıcı formuyla, kendisini inkâr eden ve aslında intihar halinde bir burjuva demokrat partinin başkanlığında hükümet oldular; daha sonradan "tekeliyet" adını verdiğim, tekel'li diktatorya peşinde yürüdüler. İç savaşta idik ve eylülist diktatorya'yı hazırladılar, 12 Eylül 1980 tarihindedir, ve islamizasyonun altın çağı'nı kurdular. Osmanizasyon için köprü inşa ettiler.

Bir tez yazabilir miyim; Milliyetçi Cephe Hükümeti, ülkenin bir "sosyalist devrim" için gebe olduğu değerlendirmesinin sonucudur. Bir "iç savaş" aleti idi; burjuvazi, islamiyet ve ırkçılıkla birleşerek sosyalist iktidarı önleyebileceği kararını verdi; eylülizm ve tekeliyet bunun sonucudur. Ve hâlâ buradayız.

İsrael'de revizyonist siyonist iktidar ile demir köprüler örmek de bu zamandadır ve İsrael'e bağlı bir hükümet partisi icat etmek ise kaçınılmaz olmuştu; ancak hem İsrael'le üst üste köprüler inşa etmek ve hem de akepe'yi yaratıp iktidarı vermek işinde en büyük rol, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ve daha açık bir söyleyişle, yüksek komutanlar'a aittir. Plütokrasi'nin tercihine ve sabetayist damara bağlandılar. Bunu yüksek bir kemalist söylem ile gizlemeyi denedilerse de, başarılı olamadıkları kesindir. "Kemalizm, kemalizm diye kemalizm'i çiğnediler" sözü burada ve yerindedir. Sözümüz'dür.

---

* In may 1977, for the first time in the history of the state of Israel, Labour failed to win enough seats in the election to form a government and Menachem Begin became prime minister. At these elections the Zionist religious movements, which had suffered along eclipse, made a breakthrough; in particular they stepped up the number s of settlements in occupied territories, in the name of the special covenant between God and the 'Chosen People'

ibid., p.6

**V. Jabotinsky
the Jewish Legion**

"ERGUN" KURUCUSU: TÜRKLER'E NEFRET VAİZİ

Jabotinskiy, 1909 yılında, İstanbul'da aynı anda dört siyonist gazeteyi birden yönettiğini açıklıyor. Burada adlarını vermemekle birlikte, birisi, "Jeune-Turc" olmalıdır, Fransızca yayınlanan Jön-Türk Dergisi'nin başında olduğu kesin ve belgelidir.

•••

In 1909 I had been chief editor in Constantinople of four Zionist Newspapers at the same time.

•••

O sırada Türkiye'yi Jön-Türkler yönetiyorlardı ve Jabotinskiy, "Türkler'in hakimiyetindeki bir yerde ne güneş doğar ne de ot biter" sonucuna kesinlikle ulaşmıştı. Filistin'in Yahudiler'in eline tekrar geçmesi için, Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalamak şarttır.

•••

The Young-Turks then ruled the Sublime Porte, and there and then I reached the steadfast conviction that where the Turk rules neither sun may shine nor grass may grow, and that the only hope for the restoration of Palestine lay in the dismemberment of the Ottoman Empire.

•••

Bunun dışında Yahudiler'in Türkler'e, ahmakça ve pek hissi eğilimleri vardır, "Emmioğlu İsmaili" diyorlar,* metinde "our cousin Ishmael" olarak geçmektedir.

•••

And besides, Jews nourished some foolish sentimental predilection for the Turk, "our cousin Ishmael."

•••

Doğru, bir Turan kavminden gelen Türkler'in semitik Işmael ile ne münasebeti var, buna cevap verebilecek bir bilgin herhalde yer yüzünde yoktur, ama işte söylüyorlar.** Nordau da, Hamburg Kongresi'nde Jön-Türkleri tersleyince işte o gürültü ile karşılaşmıştı.

•••

True, no scholar on earth could tell what relation the Turks, a Touranian tribe, could possibly be to Ishmael the Semite, but there it was and Nardau himself had had to face that music after his famous rebuke to the Young Turks at the Hamburg Congress.

•••

Nardau'ya olabilir, önemli bir bilim adamı ve siyonist idi, "Doktor" demiş, "bir takım budalaların bize politika dikte etmelerine izin veremeyiz", Jabotinskiy'nin ifadesidir.

•••

"Doctor" I said, "we canot let idiots dictate our policy."

***

Türkler'in bizim amca çocuklarımız olmamaları bir yana, değiller, bizim gerçek İşmael ile de ortak bir tarafımız yoktur. Tanrı'ya şükürler olsun, biz Avrupa'ya aitiz; ve iki bin yıldır Avrupa medeniyetinin inşasına yardım ediyoruz.

***

Not only are the Turks no cousins of ours; even with the real real Ishmael we have nothing in common. We belong to Europe, thank God, for two thousand years we helped to build European civilization.

***

Bu işte bizim baş düşmanımız Türkler'dir.
Türk'ün düşüş saati gelmiş, çatmıştır.
Biz herhalde elimiz-kolumuz bağlı, bir kenarda duramayız. Peki durabilir miyiz?

***

Our worst enemy in the undertaking is the Turk. Now that our of his downfall has struck, we cannot possibly stand by and do nothing, can we?

*Yahudiler, Türkler'e "İsmaili" derler, Abraham'ın Hacer'den olma oğlu Yışmail'e bağlıyorlar. Yahudiler için, "Türk" sözcüğü başka bir anlamdadır, "Öztürk" ise, ben pek bir anlam veremiyorum ve "Türk" anlamına gelmediğini tahmin ediyorum. yk

** Hamburg'taki Siyonist Kongresi'ne, Osmanlı Yahudileri adına, Jön-Türk Moiz Cohen, alias Münis Tekinalp katılmış ve Türkiye'nin "Erez İsrael" olduğunu ileri sürerek, dünya Yahudileri'ni Türkiye'yi "yurt" edinmeye çağırmıştı. Terslendiğini anlıyoruz ve Jabotinskiy de orada idi, söz etmemektedir. yk.

Vladimir Jabotinsky, The Story of the Jewish Legion, N.Y., 1945.

Jabotinskiy ise, geriye baktığımızda, mutlak başarılıdır. Önceki çalışmalarımda da not ettim, tekrarlamaktan kaçınamıyorum, yaptığını İsrael'in kuruluş felsefesinde bir "Kopernik Devrimi" olarak görebiliyorum. Şöyle söyleyebiliriz, Jabotinskiy'e kadar, siyonist hareket, Rusya Düşmanlığı'na ve Türkiye Dostluğu'na dayanıyordu ve Jabotinskiy, bunu tersine çevirmek istiyordu ve de facto çevirdiği kesindir. Bir, Türkiye'ye karşı savaşacak birlik hazırladı, o tarihte siyonist cephede düşünmek mümkün değildir ve düşünememin iki nedenini söyleyebiliyoruz. a, Ermeni yazgısı önlerindedir ve b, Jön-Türk İhtilâli'nden sonra, Türkiye'yi Yahudiler'e bir "yurt" olarak kabul edenler çoktular. Ben-Gurion'u bu cephenin başına koyabiliriz ve Jabotinskiy, Ben-Gurion'un "ihanet" telakki etmesine rağmen bir "Siyon Katır Birliği" kurdu, Çanakkale'de Türkler'e karşı mevzi tuttu.* Balfour Deklarasyonu'nun formülasyonuna katkısının büyük olduğunu hep kabul ediyoruz.

Ve iki, Britanya'nın yanında, Filistin'de, Türkler'e karşı harb edecek bir "Yahudi Lejyonu" düzenledi. Türkler'in Filistin'de yenilmesinde, Yahudi Lejyonu'nun önemli bir rol oynadığı da, hem tarihten ve hem de savaş fotoğraflarından anlaşılıyor, net bir durumdur.** Üç, İsrael'in kuruluşunu kesin bir Britanya dostluk ve ittifakında gördü ve bunda ısrar etti. Dört, Yahudiler'in Ruslar'a olan kinini, kalbinin derinliklerine gömebildi; Londra'ya dost olmak, Birinci Dünya Savaşı'nda, Moskova'ya hoş bakmayı gerektiriyordu, gerekeni yaptığını biliyoruz.

Lord Moyne ve Kont Bernadotte Suikastları

Buradayız, Jabotinskiy'nin, eylem planında, en büyük eseri, "Sion Katır Birliği" ve "Yahudi Lejyonu" dahil, Ergun'dur, diyebiliriz. İsrael resmi tarihi bunu görmezlikten gelmekte haklı olabilir, resmi tarih, Ben-Gurion üzerine kuruludur ve Ben-Gurion ile İsrael'i hep, Araplar ile dostluktan yana ve hep pasifist göstermek eğilimindedir. İsrael'in gizli tarihi ise bundan çok uzaktır ve resmi tarihlerinde, "Ergun", marjinal bir çıkış olarak gösterilmeye mahkûmdurlar. Gerçekte şiddet yanlısı ve şiddeti cömertçe kullanan bir "Örgüt" olmuştu; Yişuv'un savunma teşkilatı Hagana'dan kopanlar tarafında kurulduğunu biliyoruz. Tarihi tartışmalı görünüyor, 1936 Nisan Ayı, kuruluş tarihi olarak kabul edilmektedir.

Jabotinskiy'nin Çanakkale'de Türkler'e karşı savaşan Siyon Katır Birliği, Balfour Deklarasyonu'nda çok önemli bir etkendir.

* Türk kaynaklarında pek gizli tutulan bu Katır Birliği'ni, önceki çalışmalarda gün ışığına çıkarmış bulunuyorum. Çeşitli kaynaklar arasında birisini tekrar not ediyorum.

Harvey Sarner, The Jews of Gallipoli, Brunswick Press, 2000.

** Lieutenant-Colonol J.H.Patterson, With the Judeans in the Palestine Campaign, N.Y., 1922.

Ergun Terörü, Büyük Britanya'nın Filistin'den ayrılmaya razı olmasında çok mühim bir rol oynamıştır.

İsrael Resmi Tarihi, bunları görmemekte kararlı ve ısrarlıdır.

İsrael "Yeni Tarihi", henüz bunlara el atmaktan çok uzaktır.

Bu tarih için, Ergun'un kuruluş tarihi, iki nedene sahibiz, adının, "Irgun Zvai Leumi" olduğuna işaret etmiştim, sözcükler, İbrani, alef, tsade ve lamed karakterleriyle başlıyor ve biz "izel" ve çoklukla "ezel" diyoruz; İbrani "Etzel" ya da "Ezel" söylenmektedir. Judaica Ansiklopedisi, İngilizce versiyonunda, "ezel" demektedir; biz de acronym'i "ezel" söylendiği için "irgun" yerine "ergun" diyoruz. Kaldı ki bu karakterlere, Arabi alfabede, "elif" ile "za" ve "lam" diyoruz ve hem İbrani ve hem de Arabi'de elif'i "e" olarak da okuyoruz; yalnız, bu telaffuzumuzda "ergun" sözcüğünün Türkçe'ye benzemesinin ve Türkçe sanılmasının rolü çok büyüktür.* O halde ve binnetice Türkiye'de İbraniler'in ve sabetayistlerimizin İsrael savaşlarını çok yakından takip ettiklerini düşünmek durumundayız.

Bilim mi, onomastique olmadan, tarih ilminin gelişemeyeceğini tekrarlamak durumundayım, tabii sadece gözlemlere dayanabiliyoruz, bizde sözcük ve isimlerim atestasyonu üzerine çalışmalara sahip değiliz; Türkiye'de ve Türkçe'de "ergun" adına, 1936 veya 1937 yılı öncesi doğumlularda rastlamıyoruz. Bir, öyleyse "ergun" adı, bizde, Filistin'de terör örgütü Ergun'un başarılı çıkışından ve Örgüt'ün, tekrar edebiliyoruz, "Ergun", örgüt demektir, Türkiye'de duyulmasından sonra konmaya başlanmıştır. 1936-1937 öncesinde doğmuş bir "Ergun" bulmak zordur.** Bu hem bir kanıt ve hem de yepyeni bir açıklıktır, not ediyorum. "Ezel" adının ise 1967 yılından sonra isim olarak kullanılmaya başlandığını tahmin edebiliyoruz*** ve bir hipotez olarak öne sürüyorum.

İkinci nokta ise şudur, "ergun" ve "ezel" bizde biseksüel olarak taşınıyorlar, her ikisini de, hem iki cinste de buluyoruz; bu ise Türk isim-biliminde yoktur, bizde kural olarak, isimlerin tek cinsiyetli olduğunu biliyoruz. İsimlerde biseksüalite bir İbrani usulüdür ve bu da, Ergun'un bir ödünç isim olduğunu teyid etmiş olmaktadır. Buradayız.

---

* Nil-gun ile Er-gun aynı yapıdadır, ilki "nil" ve Farisi -gun ekinden oluşuyor, "gibi" veya "benzeri" yapmaktadır; "nil-gun", nil-gibi ve dolayısıyla "mavi" anlamına geliyor.

** Bir "Ergun", Avner Ergun, 1931 doğumlu olup, Haberci'de, Asala tarafından ölümü nedeniyle ele alınmış durumdadır. "Haberci", Asala'nın, yalnızca İbrani asıllıları katlettiğini kanıtlıyor; Türkçe "Evner Ergun" olarak çağırdığımız "Avner Ergun", Başbakanlık Devlet Planlama'da benim de çalışma arkadaşım idi, çoklukla "Enver" yazılır ve "Evner" yazıldığında yanlışlık olduğuna inanılırdı. Yahudi kökenliydi, çok kibar ve insan olarak pek sevdiğimiz bir arkadaşımızdı; soyadı yasası 1934 yılındadır, demek Evner'in babası, 1931 yılında İrgun'u tanımıştır. İrgun'un, Hagana'dan kopuşunun tarihi 1931'dir.

Haberci'de, Asala'nın katlettiği dört tanınmış Türk'ün İbrani asıllı oldukları gösterilmektedir. Bu da "Yeni Tarih" yazımının bir parçası değerindedir.

*** Bu adın "Ezel", dizi adı yapılarak yaygınlaştırılmasını ise Likud'un tekrar hükümet kurmasını, Türkiye'de kutlama olarak düşünebiliriz. "İsrael, Türkiye'de, İsrael'de olduğundan daha güçlüdür" teoremine uygun düşmektedir.

Bu arada not edebiliyorum, "Ergun" ya da "İrgun" adına İsrael'de ve "Buland", Türkçe'ye ayarlanmış şekliyle, "Bülend" ya da "Bülent", İran'da isim olarak taşınmamaktadır.

Böylece İbraniyet'ten isimlere değil, isim-bilim'den İbrani araştırmalara geçiş yapmış oluyoruz. Ergun'un Filistin Arapları'na karşı kazandığı büyük başarı, özetle büyük Arap İsyanı'nı bastırılabilmesi, Türkiye'de bazı damarlarda, büyük sevinçle karşılanıyordu. 1936-1937 yılını bir tarih olarak tespit ediyoruz; Türkiye'de isimlerle tespit ve teyit edilmiştir.* Okuyoruz.

Şimdi Menachem Begin'in tanıklığına başvurma sırasıdır ve aktarıyorum: "The Irgun Zvai Leumi -National Military Organization – was called into existence, April 1937 by the teachings of Vladimir Jabotinsky -after Herzl the greatest national political leader of modern Jewry."** Begin'in bu kitabı, "İsyan- Ergun'un Tarihi", hem hayatını anlatıyor ve hem de "Irgun" tarihini veriyor, 1937 Nisan Ayı'na işaret etmektedir.*** Jabotinskiy'yi, Herzl'den sonra modern Yahudi Tarihi'nin "en büyük milli-siyasi önderi" olduğunu kaydederek, Ergun'un, Jabotinskiy'nin öğretisine uygun olarak kurulduğunu da vurguluyor. Bu öğretide, gizlilik, şiddet, suikast ve Araplar'ı sürmek yerine "Demir Duvar" ile sıkıştırarak, iradelerini kırmak ve tabi hale getirmek var. 1977 yılında, bugün de hükümetin başı olan Likud ile iktidara gelen, ergun'cu ve terörist Begin, Ben-Gurion'a hiç değer biçmemektedir. Otobiyografisinde her yerde, Jabotinskiy'den, "the greatest Jewish personality of our era after Herzl" şeklinde söz ediyor, Herzl'den sonra en büyük ve tek Yahudi, Jabotinskiy'dir, bunu anlıyoruz. Ben-Gurion ise en fazla bir fırsatçı olabilir; bu, net bir iddia olarak ortada duruyor.

Doğru, iş "konspirasyon" ise Menachem Begin ile Itzak Shamir çok daha öndedirler, ustadırlar; ve bu, açıktır ve tarihte varlar. Bu iki terörist başbakanı, Kennedy suikastı nedeniyle ele almak zorunluğundayız.

Şu temel bilgileri hatırlatmanın zamanıdır, bir, "Yişuv", Filistin'deki örgütlü Yahudi cemaati idi, bir "commonwealth" diyebiliriz, devletsi bir örgütlenmedir ve "Siyonist Organizasyon" Yişuv'da dayanıyordu. Tabii Yişuv'un savunma teşkilatı var, "Hagana" deniyor ve Siyonist Yapı, daha sonra "Jewish Agency" adını almıştı, resmen ilan edilmemekle birlikte bir devlet olarak çalışıyordu. 1930 yılından itibaren Ben-Gurion, Yahudi Ajansı'nın lideri oldu ve Hagana'yı hep elinde bulunduruyordu; Hagana, İsrael Devleti

---

* Gizli Tarih II, "Çöküş" de diyoruz, burada, İsrael tarihi ile Türkiye Tarihi arasında bağlar kurdum, Gizli Tarih III, Fitne'de devam ediyor. Gizli Tarih I, Kuruluş, genişletilmiş basımda, Arap İsyanı ile Hatay'ın alınması arasında bağ kurulmaktadır.

Teorem ise şudur, "Musul kolay verilmiş ve Hatay kolay alınmıştır" ve kolaylık varsa araştırmak zorunludur.

** Menachem Begin, The Revolt -Story of the Irgun, N.Y., 1951, p. 3.

*** Sasson Sofer'in çalışması, bir anlamda da, İsrael'in kuruluşunun örgütler ve partiler tarihi'dir ve İbrani'den İngilizce'ye çevirisi, Cambridge University tarafından yayınlanmış bulunuyor; Begin'i , entellektüel planda, "vasat" görüyor, kitabı "Revolt" için de "boş" değerlendrimesini yapıyor. Not ediyorum.

His intellectual capasities were mediocre...

His book, Revolt, is full of emotional descriptions which lack historical perspective and reflect the auothor's inability to describe events as they actually occurred.

S. Sofer, Zionism and Foundation of Israeli Diplomacy, Cambridge University Press, 1998. pp.227 & 235.

:urulunca, "İsrael Savunma Kuvvetleri" adını aldı ki, Ben-Gurion, Başbakan olduğu .amanlarda da İsrael Savunma Bakanı koltuğunu hiç bırakmadı; hep dümendedir.

Terör Teşkilatı "Ergun", Arap saldırıları ve özellikle "Arap İsyanı" meselesinde görüş .yrılığından çıkmıştı; Judaica Ansiklopedisi de, kuruluşu konusunda, Begin'in verdiği ˈisan 1937 tarihini doğruluyor. Hagana içinde bir grup, Jabotinskiy'nin, Revizyonist ˈareketi'nden etkilenenler, Hagana'yı, İngilizce "Haganah" yazılıyor, fazla çekingen ve ›asifist buluyorlardı; Judaica, "Ezel or the Irgun, a Jewish underground armed organi-.ation founded in the Jerusalem in the spring of 1931 by a group of Haganah comman-lers" notunu düşerek başlıyor. Ayrılanlara, önce "Haganah-Bet" dendiğini biliyoruz, Hagana-B" anlamındadır ve Hagana militanları, esas olarak, Kudüs çevresindeydiler; onra ayrılanlar, Tel-Aviv'de, Betar militanlarıyla birleştiler.* Ancak, 1936 yılında "Arap syanı" bir şimşek misli başlayınca ihtilaf keskinleşti ve Hagana'dan ayrılık netleşti, Be-;in, 1937 Nisan Ayı'nda, Ezel'in kurulduğunu söylüyor ki Ansiklopedi Judaica teyid :diyor ve doğru tarih kabul etmek durumundayız.

Betar'a gelince, Jabotinskiy Hareketi'nin gençlik kolu olarak kurulmuştu, Begin, laha Polonya'da iken, Betar'ın Polonya Örgütü'nün başkanı olmuştu, I had become the ıead of the movement in Poland, gizli, silahlı bir örgüttür. "Betar" adı, Trumpeldor'dan ;eliyor, "Brit Trumpeldor" adının kısaltılmışıdır; Siyonist Hareketi'n kahramanlarından ozef Trumpledor, hem Gelibolu'da Türkler'e karşı, Sion Katır Birliği'nde, savaşmış ve ıem de 1919 yılında, İstanbul'a yerleşerek, Filistin'e göçmen kaçırma işini yönetmişti. .920 yılında Araplar'la bir çatışma'da öldü;** "Betar" ile adını yaşatmaya çalıştılar.

Devam etmeden bir özet yapabilir miyim, bütün bunlar bilinmiyor mu idi; bu so-'uya ancak "bilmek ne demektir" sorusuyla cevap verebiliriz. Bu soru ise üç bilinme-'eni içine alıyor; bir, tabii popüler tarihte bilinmediğidir. Bunun dışında hem Begin ve ıem de Shamir'in terörist oldukları ise netlikle biliniyor; Mearsheimer & Walt, çıktığı :aman pek çok tartışmalara yol açan çalışmalarında, Ben-Gurion'un yerine bıraktığı

Haganah-Bet ya da "Hagana-B", bir de "illegal" Hagana anlamına geliyor ve bu anlam Jabotinskiy'ye 'akışmaktadır. Diğer yandan iki cilt halinde Jabotinskiy biyografisini yazan Schechtman, aynı zamanda abotinskiy'nin mücadele arkadaşı, comrade in arm, idi ve Jabotinskiy'den, he had become the founder and he first commander of the Haganah, Hagana'nın kurucusu ve ilk kumandanı olarak, söz etmektedir. 1931-932 tarihinde bağımsız bir Hagana-B kurulduğunu ve o zamanda da "Irgun Zvai Leumi", Ergun, dendiğini klemektedir. Schechtman'ın anlatımından da net olarak ayrı bir Teşkilat'ın, "Ergun", ortaya çıkış tarihinin 937 olduğunu çıkarabiliyoruz.

.B. Schechtman, The Jabotinsky Story –Fighter and Prophet, N.Y., 1961. pp. 442-449

* 1880 yılında doğmuş bir Rus Yahudisi'dir, 1904-1905 Rus-Japon Savaşı'nın kahramanlarındandır, savaşta ol kolunu kaybetmişti, Jabotinskiy yolundadır ve Türk-karşıtı idi. 1920 yılında Araplar tarafından öldürül-lü. Erez İsrael'e çok bağlı idi, İsrael'in de kahramanlarından sayılıyor.

and the youth organization Brit Trumpledor (Betar)..

abotinskiy, "but above all I love Betar" diyordu. Party, ağacın kollarıdır, ancak Betar, bütün ağacın beslendi-;i köktür, ekliyordu. En çok Betar'ı sevdiğini okuyoruz.

.B. Schechtman, The Jabotinsky Story – Fighter and Prophet, N.Y., 1961. p. 405.

Yahudi lobisini kızdıran kitap

ABD'nin İsrail'e kayıtsız şartsız verdiği diplomatik ve askeri desteği sorgulayan kitap, iki ülkede de tartışma yarattı. ABD'nin en etkili iki siyaset bilimi profesörünün yazdığı kitapta, İsrail'e desteğin stratejik nedenlerle açıklanamayacağı, Yahudi lobisi, Hıristiyan muhafazakarlar ve Neocon'ların bunda payı olduğu savunuluyor.

CHICAGO Üniversitesi profesörü John Mearsheimer ile Harvard'dan meslektaşı Stephen Walt'ın kaleme aldığı "İsrail Lobisi ve ABD Dış Politikası" adlı kitap, gelecek salı günü ABD'de piyasaya çıkacak. ABD'nin Ortadoğu politikasını eleştiren eser, daha raflara çıkmadan tartışma yarattı. Geçen yıl tartışma yaratan benzer içerikli bir makaledeki görüşlerin genişletildiği kitapta, İsrail'e verilen tam desteğin ABD çıkarlarıyla çeliştiği iddia ediliyor.

John Mearsheimer

Yazarlara göre İsrail'e verilen desteği "stratejik ve ahlaki nedenlerle" açıklamak mümkün değil. Bu desteğin, Yahudi lobisi, fanatik Hıristiyanlar ve Siyonizme sempatiyle bakan yeni muhafazakarların baskıları sonucu geldiğini belirten yazarlar, sonuç olarak ABD'nin dengesiz bir Ortadoğu politikasına sahip olduğunu ifade ediyor. Bu politikanın da, Irak işgali ve İran ile Suriye'ye yönelik savaş tehditleriyle sonuçlandığı, son tahlilde tüm Batı dünyası için hassas bir güvenlik durumunun oluştuğu bildiriliyor.

"İsrail, birçoklarına göre ABD için stratejik bir değer değil. Soğuk Savaş sırasında öyle sayılabilirdi, ama giderek büyüyen bir engel haline geldi" diye yazan Mearsheimer ve Walt, İsrail'e Filistinlilere yönelik sert tavrı konusunda verilen koşulsuz desteğin dünya çapında Amerikan karşıtlığını desteklediğini, terör sorununu büyüttüğünü ve Avrupa, Asya ve Ortadoğu'daki diğer müttefiklerle ilişkileri bozduğunu belirtti. Yazarların önerisi, ABD'nin mevcut politikasını değiştirerek İsrail'e desteği "şartlı" hale getirmesi.

ADL: SİNSİ VE TARAFLI

Abraham Foxman

Geçen hafta sözde Ermeni soykırımını tanıyarak Türkiye'nin tepkisini çeken, ABD'deki Yahudi lobisinin önde gelen kuruluşlarından İftira ve İnkara Karşı Mücadele Birliği (ADL-Anti Defamation League) Başkanı Abraham Foxman, kitabı, "Arap-İsrail çatışması ve İsrail destekçilerinin ABD'deki rolü konusunda sinsi ve taraflı bir eser" olarak niteledi. Foxman, siyaset bilimi profesörlerinin kitabına, aynı gün piyasaya çıkacak kendi eseriyle yanıt vereceğini açıkladı. Kitabın adı, "En Ölümcül Yalanlar, İsrail Lobisi ve Yahudi Kontrolü Efsanesi."

Hürriyet Gazetesi:
31 Ağustos 2007

ve bir eğilim olarak pasifist Levi Eshkol'un, Begin'den sadece "the terrorist" olarak söz ettiğini haber veriyordu.* S. Sefer ise, Shamir'in terör örgütü Lehi'nin operasyon dairesinin başında olduğunu yazmaktadır.** Benim bu bilgilere ekleyeceğim, ilk planda, her ikisinin de daha sonra başbakanlık yaptıkları ve Kennedy Suikastı sırasında bildikleri işte olduklarıdır. Demek ki, terörist oldukları bilinen kimselerin başbakan olabildikleri bir ülkeden söz edebiliyoruz. Üç, Ben-Gurion'un konspiratör kimliği, İsrael'de yeni tarih yazımında netlikle çizilmektedir ve terör sicili ise bana kalıyor. Bu maksatla Menderes'in ölümü ve Kennedy'nin katlini ele almak durumundayım.

Bir hazırlığa ihtiyaç olabilir ve hep tekrarlıyoruz; tarih, teorik bir bilimdir. Buna bir de, dünden bugüne değil, bugünden düne bakma eğilimli olduğunu ekleyebiliriz. Bu eğilim hem kuvveti ve hem de zaafıdır ve eğilimin iki nedeni var, birincisi, bugün her zaman daha zengindir ve ikincisi, yaşadığımız günlerin problematiği'nden kurtulmamız çok zordur. Güncel problematique ya da galip paradigma'lar, bizi hep etkiliyorlar.

Bir, Mearsheimer & Walt, "The Israel Lobby" adlı çalışmalarında, bu eserin büyük hücumlarla karşılaştığını biliyoruz, bize şu teoremi verdiler: "Indeed, terrorism was one of the key tactics that the Zionists used when they were in a similarly weak position and trying to obtain their own state."*** İsrael'in benzer zayıf durumlarda kalması halinde, Filistin Arapları'nın haline işaret ediliyor, ve kendi devletlerini kurmaya çalışırken, terörizmin, en önemli taktiklerinden birisi olduğu ifade edilmektedir. Bunu şöyle anlayabiliriz; Filistin Yahudileri, devlet kurarken önlerine çıkan bir engeli ortadan kaldırmada ve/veya devleti kurduktan sonra önlerinin kapandığını ve İsrael Devleti'nin tehlikede olduğunu düşündükleri zaman, terörü bir çözüm olarak kullanmaktan çekinmezler. Bu teoremi doğru kabul etmekten yanayım ve bu teoreme bağımsız bir şekilde ulaşabildiğim için Mearsheimer ve Walt'ın teoremlerini görebiliyorum.

İki, Profesör Heller'den de şu tespiti aktarmak istiyorum ve tespit, Ben-Gurion üzerindedir. "During the Arab Revolt of 1936-39 he expressed his antipathy both for the Comintern and for Soviet Russia, because of their support of Arab terrorism."**** Buradaki tespit, tespittir ve önemli olan bunun İbrani asıllı bir İsrael uzmanı tarafından yapılmış olmasıdır. Üç unsuru açarak yeniden yazabiliyorum, İsrael'in kuruluşunda en büyük husumet Arap yanlılarına ve Sovyet düzenine yöneliktir ve buna Ben-Gurion husumeti de diyebiliriz. İkisi birleşirse, husumet daha da şiddetlenmektedir.

Peki nerde birleşti, bir, Menderes'in bir osmanizasyon politikacısı saymak için elimizde ek bilgiler var. Şimdilik şunu not edebiliyorum, İsrael gizli belgeleri, bunları çağdaş İsraelli yazarların yazdıkları ölçüde görebiliyoruz, Fatin Rüştü Zorlu ve Adnan Menderes'i "osmancılık" peşinde ve ekspansiyonist olarak değerlendiriyorlar. Doğru mu, tarih çok katı bir bilimdir ve Menderes'ten sonra Arap dünyasına hiçbir yakınlaş-

* J. Mersheimer & S. Walt, The Israel Lobby and US Foreign Policy, London, 2007. p. 102

** S. Sofer, Zionism.., op.cit. p. P.260.

*** J. Mersheimer & S.Walt, The Israel Lobby., op.cit. p.102

**** J. Heller, The Birth of Israel 1945-1949 -Ben-Gurion and His Critics, 200-2003, University Press of Florida, p.51

ma olmadığını biliyoruz. Şöyle de söyleyebilirim; Menderes'ten sonra Türkiye, Araplar'a arkasını dönmüştür ve Türkiye'nin çok büyük ekonomik sıkıntılar içinde boğulduğu ve Araplar'ın petro-dolar zengini oldukları zamanda Arap Kapılarını aşındırmayı ve İslam Konferansı'na gözlemci olarak katılmayı önemsemiyorum. Net olan, Menderes ile birlikte Arap Kapısı'nın kapandığıdır.

Bir de Menderes, Nisan 1960 tarihinde Sovyetler Birliği'ni ziyaret niyetini açıklamış ve bir bakanı öncü olarak göndermişti. O halde, düşmeyi ve ölümü hak etmiştir. O halde ölümünde, Ben-Gurion elini görmek zorundayız.

Kennedy'nin ölümü ise aynı kategoridedir; John Kennedy, başkanlığa gelir gelmez, Orta Doğu'da İsrael'in tek başına güçlenmesini sakıncalı görmüştü ve Mısır'ın popüler ve o zaman karizmatik lideri Albay Nasır'ı ciddiye alıyordu, Mısır üzerinden Araplar'a yaklaşmak istediği kesindir. Kabul etmek gerekir, Kennedy dönemi, Sovyetler Birliği'nin çok yükseldiği bir zamandı ve Gagarin, işte bu sırada uzaya gönderilmişti. Nisan 1961 tarihinde, Gagarin, uzaya çıkan ilk insan olmuştu ve Amerika Birleşik Devletleri'nin, teknolojik yarışta pek geride kaldığı anlamındadır. Bu çerçevede, 10 Haziran 1963 tarihli konuşması, tarihseldir.

O tarihte Amerika'da, Washington D.C., Dünya Bankası'nda staj görüyordum, bu konuşmanın ne kadar büyük bir heyecan yarattığını hatırlıyorum. Başkan Kennedy, Sovyetler'in de ayrı bir "düzen" olduğunu söylemişti, bu yaşayabilir olduğunun kabulü anlamına geliyordu. Bundan bir hafta geçmeden, 16 Haziran 1963 yılında, İsrael Başbakanı Ben-Gurion ise başbakanlıktan ve ansızın ayrılmıştı ve henüz bu çok âni ayrılışa hiçbir açıklama bulunamamıştır.

Bu tarihi, 16 Haziran 1963, Ben-Gurion tarafından Kennedy'nin ölümüne karar tarihi olarak düşünebiliriz; bilimsel hipotez budur. Levi Eşkol türünden saygıdeğer ve adı, terörizmden uzak birisinin başbakan olması çok uygundur. Ben-Gurion'un başbakanlıktan uzak kalması, her türlü çağrışım ve iddiadan uzak kalma açısından son derece isabetlidir. Gerçi Ben-Gurion, Hagana'nın devamı olan İsrael Savunma Kuvvetleri ile Mossad'a pek hakimdir ve iki güvenilir adamı Moşe Dayan ile Simon Perez, en elverişli yerdedirler.

Mümkün mü, iki nokta var, birincisi Kennedy'nin katli meselesi henüz çözülmüş olmaktan uzaktır. İkincisi, bunun, Ben-Gurion'un eli mahsulü olduğu çok ciddi olarak öne sürülmektedir. Üç, daha ciddiye almamız için pek çok nedene sahibiz.

Devam ediyoruz, eğer Roosevelt yaşasaydı, İsrael Devleti'nin kurulamayacağına inananlar çoktur, not ediyorum. Suudi Arabistan Kralı Abd-ül Aziz İbni Saud'a, bundan sonra, Araplar'ın görüş ve rızasını almadan, Filistin konusunda hiçbir açılım yapmayacağı mektubunu yazdığı tarih 5 Nisan 1945 idi. Güzel, ancak, Curtis'in çalışmasında ise şu notu buluyoruz: "His untimely death on April 12 1945 left unresolved the ultimate stand he might have taken on that too-often-promised land".* Demek ki, Roosevelt,

* Richard H. Curtis, A Changing Image : American Perceptions of the Arab-Israeli Dispute, Wash., D.C., 1982. p.23

Araplar'a, Filistin meselesinde bir teminat verdikten tam yedi gün sonra hiç beklenmedik bir şekilde bu dünyadan ayrılmıştı. Roosevelt, yaklaşık bir çeyrek yüzyıl önce çocuk felci geçirmişti, yorgundu; ama pek sevdiği çiftliğinde dinleniyordu ve hiç kimse ölümünü beklemiyordu.Curtis, "untimely death" diyor ki "zamansız ölümü" olarak anlıyoruz.

Burada soru şudur, "zamansız" mı, yoksa "timely", zamanlı mı, buradayız. Buna, bir soru daha ekleyebiliriz, bütün "zamansız" ölümler yoksa pek "zamanlı" mıdır; bazen böyle düşünmek, pek zamanlıdır.* "Zamanlı" ölümlere gelince, zaman zaman bunlarda bir yabancı-el aramak durumundayız; çünkü tekeliyet'teyiz. Az'ların yönetimidir, feodaliteye yakın buluyoruz ve Orta Çağı düşünebiliyoruz.

Öyle mi, "Encyclopedia Americana" belki de "büyük" ansiklopediler içinde ansiklopedi adına en uzak olanlardan birisidir ve öyle olsa da ve belki de öyle olduğu için şu aktarmayı yapabiliyorum: "In any event, the strain was too much for the president, whose health, impaired for 24 years, finally broke. While resting at the favorite resort at Warm Springs, GA., he suffered a cerebral hemorrhage and died."** Bir, çok yorgun ve bu nedenle de fazla gerginlik içinde olduğunu öğreniyoruz. İki, ancak, Warm Springs'da tatil yapıyordu. Üç, beyin kanaması oldu ve öldü, ölümünün "zamansız" teşhis edildiğini not etmiştim.

Güzel, ancak ölüm tarihi 12 Nisan 1945 idi. Arap Şefler'e, Filistin konusunda teminat vermesinden bir hafta sonra, belki de çok "zamanlı" bir şekilde bu dünyadan ayrılıyordu. Üç, Kasım 1944 tarihinde ve dördüncü defa başkan seçilmişti; bu, seçmene sağlık sorunlarını yenebildiği kanaatini verebildiği anlamındadır. Dört, doğru, başkanlık seçimi yorucudur, ancak ölümü ile seçim kampanyası arasında çok uzun bir zaman var. Üstelik, 1921 yılında bir poliomyelitis, çocuk felci geçirmiş ve paralize olmuştu, felçli olarak yaşamayı öğrendiğini biliyoruz, iradesi hem güçlü idi ve daha da güçlenmiştir. Artık gedikli ve yorgunluk tanımaz bir başkandır. Beş, ama yine de halsiz düşmüştü ve pek sevdiği çiftlikte dinleniyordu, beklenmedik bir zamanda beyin kanamasından ölümü işte buradadır.

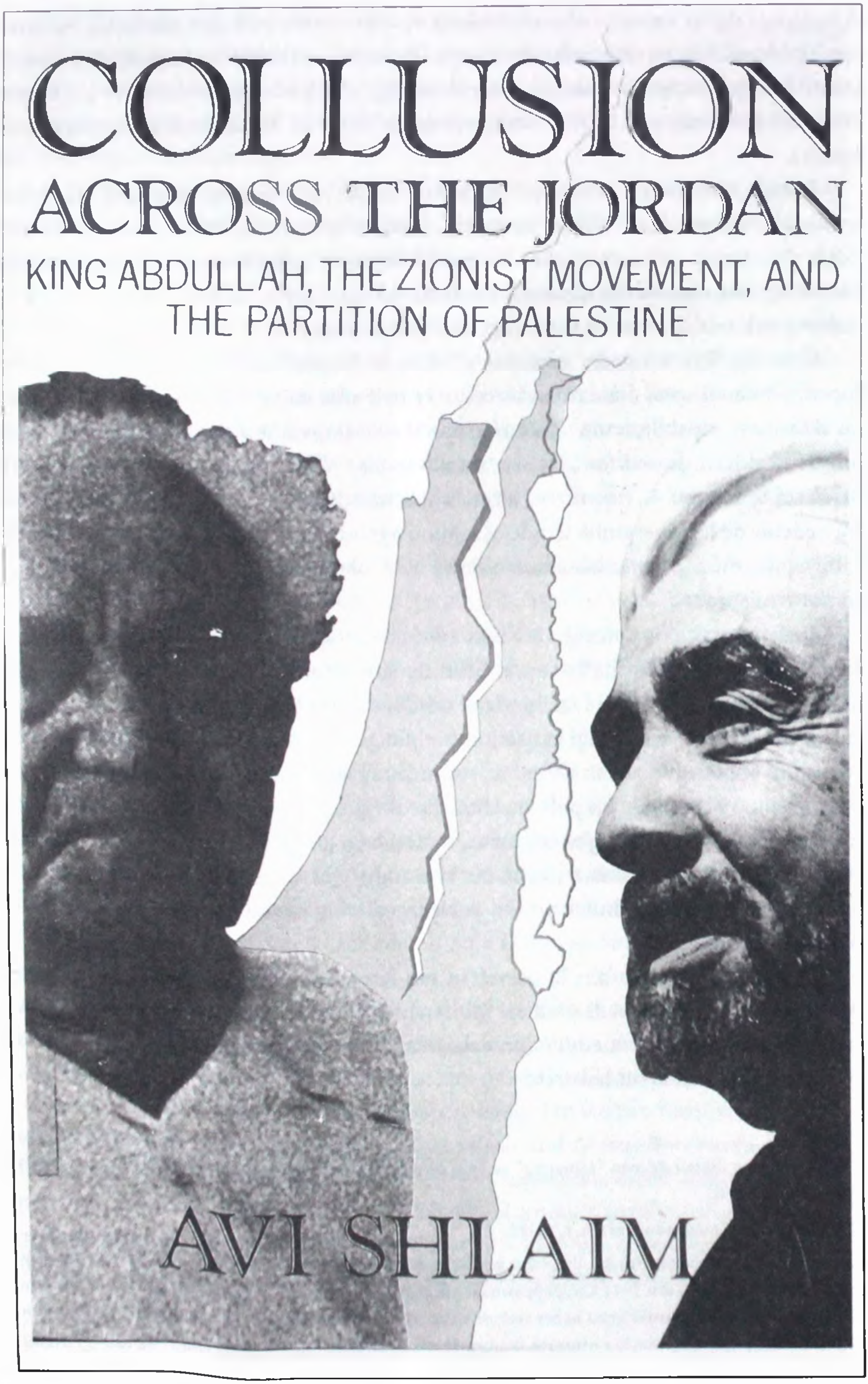
Zamansız ama tarihi'dir; Roosevelt'in son kez cumhurbaşkanı seçimi 1944 Kasım Ayı'ndadır; 7 Kasım 1944 diyebiliriz. Yalnız aynı ayda ve bir tesadüf bir gün önce, 6 Kasım 1944 tarihinde, bir önemli ölüm daha var, bugünden baktığımızda, bu ölüm, Lord Moyne'un katli, sanki bir habercidir.

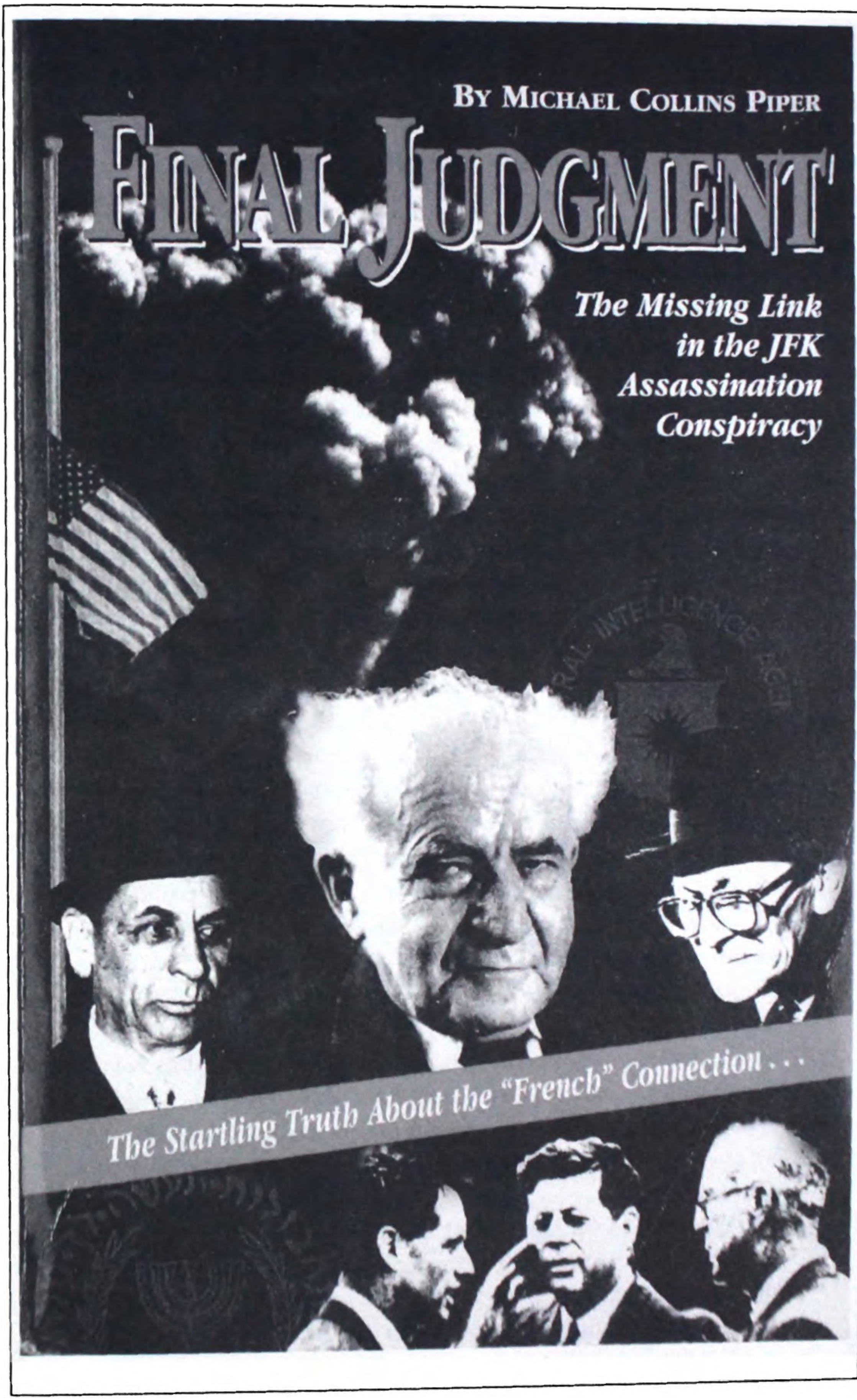
* Turgut Özal'ın ölümü de hem "zamansız" ve hem de pek "zamanlı" idi; o kadar "zamanlı" ki, öldürüldüğünü düşünebiliriz.

** Encyclopedia Americana, Vol.23., p..p.683

Ancak Britanica daha ayrıntılıdır, Yalta'dan geldikten sonra Roosevelt'in sağlık durumunun pek bozulduğunu not ediyor. Ve Kasım 1944 kampanyasında, rakiplerinin, Roosevelt'in sağlığının çok bozuk oluşunu bir kampanya haline getirdiklerini haber veriyor ve he was in such failing phsycal condition that he had to deliver his speech sitting, son kez oturarak konuşmak zorunda kaldığını, haber vermektedir.

Encyclopedia Britannica, Vol.19., p.605

COLLUSION
ACROSS THE JORDAN
KING ABDULLAH, THE ZIONIST MOVEMENT, AND
THE PARTITION OF PALESTINE
AVI SHLAIM

BY MICHAEL COLLINS PIPER
FINAL JUDGMENT
The Missing Link in the JFK Assassination Conspiracy
The Startling Truth About the "French" Connection . . .

ROOSEVELT'İN "MUAMMA" ÖLÜMÜ ÜZERİNE

Baba tarafından Hollanda'lı, dedeleri New York'a yerleşmişler, bu kentin ilk adı New Amsterdam, Franklin Delano Roosevelt'in annesi "Delano" idi, Roosevelt, kendisini hep Amsterdam'lı sayıyordu, New York'a yakın Hyde Park'ta, eski adı "Stoutenburgh", Dutch'ça, aile çiftliğinde dinleniyordu ve ölüm, Roosevelt'i işte burada buldu. Altmış üç yaşındaydı, "erken göçtü" diyebiliriz; yaşasaydı, beşinci kez başkanlık yarışına gireceğine kesin gözüyle bakılıyordu ve yarıştan "ansızın" çekildi, bu tespit var. Bir otopsi yapılmadı ve sade bir törenden sonra defnedildi.

Çiftlikte bir tek doktor vardı. Daha fazla doktor çağrılmış olsaydı, ölümü hakkında daha net ve ayrıntılı bilgilere ulaşmak mümkündü; bu tespit de daha önce yapıldı, ben aktarmış oluyorum. Tek doktorun teşhisi ile yetinildiği nettir ve orası Amerika Birleşik Devletleri'dir. Bu doktor, ölüm günü, 12 Nisan 1945 sabahı, Başkan Roosevelt'i muayene etmiş ve sağlıklı bulmuştu, bir ilaç verip vermediği konusunda bir kayıta rastlamadım. Atak geldiğinde iki mil kadar uzakta bir yüzme havuzundaydı, yetiştirdiler. Başkan'a önce hafif bir baş ağrısı, daha sonra şiddetli bir baş ağrısı geldi, bayıldı, yüzü kül rengine döndü. Doktor kalp uzmanıydı, yüzmeye gittiğine göre başkan pek sağlıklıydı, öyle düşünmek zorundayız, yetiştiğinde Roosevelt bilincini yitirmişti ve beyin kanamasından öldü. Hiç akla gelmediği de kesindir.

Hyde Park'ta tek doktorun adı, Howard G. Bruenn'dir, askeri doktor idi. İncelediğim kaynaklarda hakkındaki bilgi bu kadardır, ancak, onomastique işaretlere bakacak ve güvenecek olursak, Dr. Bruenn, Yahudi asıllıdır.* Roosevelt ve ölümü üzerine eserlerde, bu noktaya, hiç önem verilmediğini görüyoruz. Önemsiz olabilir,** ancak, yine de ekliyorum.

Yahudiler mi, bir kural olarak çift sadakatlıdırlar. Bir de "sayan" var, İbrani sözcüktür, "yardımcı" anlamına geliyor ve Mossad çalışanı olmamakla birlikte her yerde yardımcı olanlara bu ad veriliyor. Sade not ediyorum. "Sayan" her yerde yardım eden ve karşılığını gören'dir.

EŞİ'NİN SON MEKTUBU: "NE GÜZEL, SAĞLIĞINA KAVUŞUYORSUN"

Roosevelt'in ölümünden hemen önceki ay ve haftalardaki sağlığıyla ilgili değerlendirmeler çelişik görünüyor. Zayıfladığını, titrek bir adam olduğunu, konuşurken sözcükleri yitirdiğini not edenler var. Ancak tam tersine çok sağlıklı bulanlar, eski günlerini hiç aratmadığını açıklayanlar da çoklar. Ailesi ve yakınları bu ikinci gruptalar.

Bir ölüm bekleyenler ise hemen hemen hiç yoktur ve Eleanor Roosevelt de bunlar arasındadır. O kadar öyle ki, Eşi Roosevelt, Başkan Roosevelt, Çiftlik'te dinlenirken normal ve rutin işlerini görüyor ve sürekli bir yerden diğerine gidip konuşmalar yapıyordu. Eşine yazdığı son mektubu 6 Nisan tarihlidir ve sağlığını kazanmasından büyük memnuniyet duyduğunu ifade ediyordu. Çiftlik'ten dönerken "170 pound olacaksın" diyordu, hiçbir kötümserliği olmadığını anlıyoruz. Olsa, yanında olmaz mıydı, mektup, dün gece pek neşeliydin, sözü ile, demek telefonla konuştular ve "sana hep bağlıyım" cümleciği ile bitmektedir.

•••

I am glad you are gaining, you sounded cheerful for the first time last night & I hope you'll weigh 170 pound when you return, devotedly ER.

•••

Freidel'in kitabı için, Arthur Schlesinger jr. "bizim, yirminci yüzyılda yaşamış, en büyük cumhurbaşkanımız hakkında, en iyi biyografi" diyordu ve Frank Freidel burada, the nation was stunned by the suddenness of Roosevelt's death, "Roosevelt'in bu çok ani ölümü, ulusu, sersemletmişti" değerlendirmesini yapmaktadır. Ölümün, hiç beklenmediği bir zamanda geldiği kesindir. "Ani" ölümlerin incelenmemeleri, Orta Çağ'da ve tekeliyet'te normaldir ve kurallara uygun olduğunu söyleyebiliyoruz.

•••

Roosevelt began April 12 with laughter over a remark of his black maid, who weighed two hundred pounds and said that in the next life she would like to be a canary bird. He told Dr. Bruenn he had a slight headache, but "he had very good morning, and his guests commented how well he looked." He sat in his favorite leather chair by the fireplace, joking as he worked on a card table signing letters and papers. "Here's where I make a law," he remarked as he signed a bill to continue the Commodity Credit Corporation. While he did his paperwork, Mme. Shoumatoff worked on her watercolor potrait.

At about 1:15 P.M., Roosevelt said, "I have a terrific headache", and slump over. Dr. Bruenn arrived a few minutes later to find the president unconscious, breathing heavily. He had suffered a massive cerebral hemorrhage.

Dr. Bruenn got him into bed, but nothing could have beneficial effect. Miss Delano and Miss Suckley remained in the living room; Mrs. Rutherford and Madame Soumatoff hastily packed and left. Dr. Bruenn pronounced the president dead.

•••

Demek ki, bu pek çok güvenilir biyografiye göre, öldüğü güne, Başkan Roosevelt çok neşeli başlamıştı, zenci hizmetçinin bir sözüne kahkahalar atmıştı, yanındakiler başkanın ne kadar sağlıklı olduğunu söylemeden edemediler. Gerçi Doktor Bruenn'e hafif bir baş ağrısı hissetiğini söylemişti, ancak, şaka yapıyordu, bir kanununu imzalarken, "işte böyle ben kanun yaparım" diyordu, çok neşeli olduğunun ayrı bir işaretidir. Ressam Shoumatoff, Roosevelt önündeki yazılar üzerine çalışır ve misafirleriyle şakalaşırken, sulu boya portresini yapıyordu. Pek sağlıklı ve iyi bir gününde olduğunu, bir daha, anlıyoruz.

Öğle üzeri, "başım müthiş ağrıyor" dedi ve yıkıldı. Bir kaç dakika sonra Doktor Bruenn geldi, çok zor nefes alıyordu, şuurunu kaybetmişti ve Doktor Bruenn, Başkan'ın öldüğünü, ilan etti.

♦♦♦

John Gunther'in çalışması daha eski tarihlidir, ama ölü üzerinde otopsi yapılmadığını buradan öğreniyoruz ve ölümü ile ilgili bilgilerden tatmin olmadığını da belli ediyordu; besides if new physicians were summoned, eğer yeni doktorlar çağrılmış olsaydı, daha objektif bilgiler edinebilirdik, diyordu. Demek tekeliyet düzeninde böyle oluyor, Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük başkanlarından birisi, all of a sudden, ölüyor ve orada sadece bir doktor var ve yüzme havuzundan geliyor, "başkan öldü" diyor, ölmüştür. Büyük başkanın hiçbir merak edeni yoktur.

Son kez Kongre'ye hitap ederken oturarak konuştuğunu biliyoruz. Yıllar önce çocuk felçi geçirmişti, ancak bunu, sanki kalçasında çok büyük ağırlık vardı, taşıması zordu, bu şekilde de açıklamıştı. Yalnız çocuk felcinden ölmediği nettir ve böyle iddiayı kimse ileri sürmemişti, not ediyorum.

Yalta'dan gelmişti, çok yorulmuştu, Stalin'e çok cömert davrandığını herkes ve kendisi de biliyordu. Sovyetler ile büyük bir antlaşma yapmak istiyor, güven vermeye çalışıyordu; kaldı ki Sovyetler, zaferin kazanılmasında herkesten çok büyük bir rol oynamıştı, o zamanlar kabul ediliyordu. Hyde Park'ta yorgunluğunu atıyor ve 25 Nisan 1945 tarihinde, yeni Birleşmiş Milletler'in açılışına hazırlanıyordu. Sağlıklı ve çok umutludur.

♦♦♦

Unless I have been grossly deceived it can be stated categorically on the highest medical authority that:

1-Roosevelt never had a stroke until the one that carried him off.

2.He never had any malignancy.

3.The manner of his death was not anticipated by anybody. The family and his physicians were taken completely by surprise.

4-He died of a massive cerebral hemorrhage.

5-He might have lived years longer if he had been able to get more rest.

6-For some time he had been suffering from a heart complaint, but this ailment was responding well to treatment, and was under control so long as he took care of himself.

7-His old poloimyelitis had nothing to do with the fatal stroke.

•••

John Gunther, bu tespitlerini, en yüksek tıp otoritelerine dayanarak yaptığını, özellikle ve öncelikle, not ediyor. Bir, ölümünün çocuk felci ile hiçbir ilgisi yoktur. İki, bir kalp şikayeti vardı, ama tedaviye iyi cevap veriyordu. Burada ben ekliyorum, Hayde-Park'ta tek doktor olan Bruenn, kalp mütehassisi idi ve demek ki, kalp uzmanından başka hiçbir doktor düşünülmemişti. Üç, daha önce hiçbir kriz va atak yaşamamıştı ve habis bir tümör veya benzeri asla mevcut bulunmuyordu. Dört, ölüş şeklini kimse beklemiyordu ve kimse tahmin etmiyordu. Ailesi ve doktorları için tam bir sürpriz'dir.

Demek, Roosevelt, hiç beklenmedik bir şekilde, ansızın, yakınları ve doktorlarını hayretler içinde bırakarak çekip gitmiştir. Buradayız.

Demek ki, tekeliyet, merak ve meraklı bırakmayan bir düzen'dir.

•••

Gunther'in, Roosevelt'leri tanıyan birisi olduğunu da eklemek durumundayım, John Gunther, 25-27 Mart 1945 tarihinde, ölümden iki hafta önce, Beyaz Saray'daydı, Kanada Valisi ve Prenses Eşi için bir kabul vardı ve Eleanor Roosevelt Gunther'ın da kalmasını istemişti. Gunther, daha sonra işte bu tarihte bir atak olduğunun ileri sürüldüğünü söylemekle bunu kesinlikle tekzip etmektedir. İlaveten, Başkan Roosevelt'in, çok önceki yılda yakalandığı çocuk felcinin dışında, kendisini alıp götüren son atak'tan başka hiçbir kriz yaşamadığı konusunda emindir. Güven vermektedir.

Eleanor Roosevelt, Gunther'den, Başkan Roosevelt'in özel çalışma odasına bir göz atmasını istemiş, 27 Mart 1945 tarihindedir ve bir yazardır; Gunther, Başkan Roosevelt'in özel çalışma dairesinde, masasının üzerine gördüklerini bize bırakıyor. Ve bir, a book, Palestine, Land of Promise, opened at page 42. İki, üzerine notlar olan bir ajanda. Üç ve sonrası kayda değer olmaktan uzaktır. Kayda değer olan, Roosevelt'in, ölümünden önce ve belki de en son, "Filistin-Vaad Edilmiş Toprak" adını taşıyan bir kitap okuduğudur ve kırk ikinci sayfa açık durumdadır.

♦♦♦

Özet şudur, a- 27 Mart 1945 tarihi itibariyle, Filistin üzerine bir kitap okuyordu. b- 6 Nisan 1945 tarihinde, Arap Şefleri'ne, Araplar'ın rızasını almadan bir açıklama yapmayacağını bildirdi. c-12 Nisan 1945 tarihinde, ansızın ve hiç beklenmedik bir şekilde öldü. Hepsi budur.

♦♦♦

Şunu ekleyebiliyorum, bir, 6 Kasım 1944 tarihinde, Kahire'de ikamet eden, İngiliz'lerin Orta Doğu ile sorumlu Devlet bakanı Lord Moyne, siyonist teröristler tarafından öldürüldü. Terörist Örgüt, Londra'nın Filistin'in taksiminden vazgeçtiğini düşünmüştü ve böyle düşündüğünde öldürmekten çekinmemektedir. 7 Kasım 1944 tarihinde, Amerika'da başkanlık seçimi vardı ve Roosevelt dördüncü kez seçime giriyordu. Seçilmesinin beklendiğini düşünebiliriz.

Kasım başı ile Nisan başı arasında beş ay var.

ROOSEVELT'İN SİYONİZM'E BAKIŞI: ÖLÜMÜNE YAKIN DAHA KÖTÜ

Doktor Heller, Ben-Gurion'un bir fesatçı, konspiratör, olup olmadığını açıkça tartışanlardan birisidir. Çalışmasının sonuna doğru "Siyonist Hareket, Konspiratoryal mı yoksa Pragmatik mi" ara-başlığı ile tartışılan da budur. Yalnız burada konspiratoryal olup olmadığı asıl araştırılanın Ben-Gurion olduğundan kuşku duymak için bir nedene sahip değiliz. Çünkü fesadiye nazariyesinin en etkin kurucusu Profesör Shlaim olup, Profesör Heller, Shlaim'in , Ben-Gurion'u " fesatçı siyonizmin atası" olarak gördüğünü aktarmadan edememektedir. Bu kadar da değil, Heller, Ben-Gurion için, Roosevelt, Churchill ve Stalin'dan gerçekten daha kötü mü, sorusunu da ortaya atmaktadır.* "Kötü" olduğuna inanıyor ve ciddi bir sorudur.

•••

Roosevelt's policy on Zionism did not improve as far as the Yishuv was concerned. On the contrary, it worsened after his meetings with Stalin and with King Ibn Saud of Saudi Arabia in February 1945, two months before his death. The president warned the American Zionist leader Dr. Staphen Wise that Zionist propaganda might ignite a third world world war and foment a jihad, holy war, against the Yishuv.

•••

Tarihçi Heller de Roosevelt'in, siyonizm'e bakışında bir kötüleşme olduğunu yazıyor; Yalta'dan ve Kral Suud ile görüşmesinden sonra kötüleşme çok daha nettir. Roosevelt'in bunu Siyonist Liderlere bildirdiğini biliyoruz. Kötüleşme ve bildirme, Roosevelt'in ani ölümünden iki ay öncesine denk düşüyordu. Ben-Gurion'un haberi var.

Birinci dünya savaşı öncesinden beri Batılı liderlerde "cihad" korkusu var. Roosevelt'in siyonist liderleri "cihad" tehlikesi ile korkuttuğunu anlıyoruz. Böyle bir tehlikeyi hiç ciddiye almayanlardan birisi Jabotinskiy idi ve Ben-Gurion'un da önemsemediği kesindir.

BEN-GURİON GÜNLÜKLERİ:
"ROOSEVELT YAŞARSA İSRAEL DEVLETİ DOĞMAZ"

Ben-Gurion'un günlükleri, notları ve önemli yazışmaları hâlâ gizlidir.

Ben-Gurion, dosyalarını, sadece Bar-Zohar'a açmıştı ve burada, doğrudan doğruya Ben-Gurion'a ait olan işaret ve ifadeler buluyoruz. Ancak dolaylı olanların bir bölümünü de Ben-Gurion'a atfedebiliyoruz.

Roosevelt, Yalta dönüşü, bazı önde gelen siyonist liderlerle görüşmüştü, Wise bunlardan birisidir ve bu görüşmeleri Ben-Gurion'a aktardılar. Ancak Ben-Gurion'un kendisine aktarılanları şüphe ile

karşıladığını anlıyoruz; Bar-Zohar'ın, Ben-Gurion took a very skeptical view of these reports, kaydının, Ben-Gurion arşivlerine dayandığından kuşku duyamayız Bar-Zohar not ediyor, In fact, Roosevelt's attitude toward the Palestine question displayed an astounding degree of double-dealing ve bu, Ben-Gurion'a göre, Roosevelt, Filistin meselesinde tam bir sahtekâr'dır, anlamındadır. Ben-Gurion, Roosevelt'in, Araplar'a da Yahudiler'e olduğu kadar cömert vaatlerde bulunduğunu düşünüyordu. O halde Ben-Gurion'un, Roosevelt'e hiç güvenmediği kesindir ve Yalta Konferansı'ndan sonra güvensizliğinin daha ileri noktalara çıktığını anlamak durumundayız.

◆◆◆

Together with his pro-Zionist statements to Jewish leaders, he was lavish with contradictory promises to Arab statesmen. On his way back from the Yalta Conference, he did indeed meet Ibn Saud but seems to have made him promises quite unlike those reported to Wise. On returning to Washington on 1 March, Roosevelt had declared : "I learned more about the Moslem problem and the Jewish problem by talking to Ibn Saud for five minutes than I would have learned about it by means of exchanging two or three dozen notes."

A few days later, Roosevelt sent a secret note to Ibn Saud in which he reiretared his promise that "I will not undertake, in my role as head of the executive branch in this administration, any action likely to be hostile to the Arap people." Roosevelt's pro-Zionism was unreliable.

Later, most observers were of the opinion that if Roosevelt had completed his term of office, it is doubtful whether a Jewish state would have come into being.

◆◆◆

Buradaki her görüş ve hükmün, Ben-Gurion'un dosyalarından çıktığını ve bir ölçüde uzaklaştırılmış formülasyonlarla da olsa, Ben-Gurion'u bağladığını düşünmek zorundayız. Hepsi, tarihsel gerçeklere uygundur; Roosevelt, Yalta dönüşü, İbn Saud ile görüşmesinden çok istifade ettiğini, abartılı olarak, açıklamıştı. Bu açıklamanın Ben-Gurion'u

çok rahatsız ettiğini kabul etmek zorundayız. Hele, daha önce işaret ettiğim, İbn Saud'a, 6 Nisan 1945 tarihli mektubu, ki bunda, Arap halkına düşman hiçbir adım atmayacağını taahhüt ediyordu, bardağı taşıran son damla olmalıdır. Roosevelt's pro-Zionism was unreliable, Roosevelt'in Siyonizm-yanlı duruşuna güvenilemez, hükmü hemen bundan sonra gelmektedir; Ben-Gurion'a aittir, çünkü, Bar-Zohar, Ben-Gurion'un biyografisini yazmaktadır.

Eğer dördüncü dönem başkanlığı tamamlamış olsaydı, Yahudi Devleti olmazdı, sözünün de Ben-Gurion arşivlerine dayandığını tahmin edebiliyoruz. Roosevelt'in istifa etmesini düşünemediğimize göre, ölümü tek yoldur. Bunu, bir temenni telakki etmek isabetlidir.

*Bruen, Bruenn ve patrymonic olarak, Bruenner, taşınıyor. Almanya Yahudileri kullanıyorlar, biz soyadı diyoruz, "aile" adıdır.
H.W.Guggenheimer & E.H. Guggenheimer, Jewish Family Names & Their Origins - An Etymological Dictionary, Ktav Publishing, 1992. p. 134
** Fatih Sultan Mehmet de ansızın ölmüştü, hiç beklenmiyordu. Hakimbaşı Yakup idi, Yahudi'dir, Yakup'un öldürdüğü iddiası var.
J. P.Lash, Eleanor and Franklin,N.Y., 1971. p. 720
Frank Freidel, Franlin D. Roosevelt -A Rendevous with Destiny, London,1990. p.606
J.Gunther, Roosevelt in Retrospect -A Profile in History, N.Y., 1950. p.374
Joseph Heller, The Birth of Israel 1945-1949 - Ben-Gurion and His Critics, University Press of Florida, 2003. p.304
Micheal Bar-Zohar, Ben-Gurion - A Biography, London, 1977. p. 125

Lord Moyne'un bir suikast sonucu ölümü ile Başkan Roosevelt'in beklenmedik kaybının senkronizasyonun, benim dışımda, hiçbir yerde yapılmamış olduğunu kabul ediyorum. Ancak Roosevelt'in de bir suikast ile yok edildiğini hiçbir zaman ileri sürmüyorum. Yalnızca, şimdiye kadar hiçbir yerde ve dilde yazılmamış bir tarih denemesi yapıyorum, hepsi budur. Buna bir "dosya açmak" da diyebiliriz.

Ölümünden bir hafta önce Suudi Kralı'na verdiği güvence ve son kez başkan seçildiği ayın başındaki ölüm, Filistin'i ve parçalanmasını ilgilendiriyordu. Yerine geçen başkan ise, bir anlamda, İsrael Devleti'nin kurucusudur. Buradan devam ediyorum.

Şöyle başlayabilir miyiz, Truman olmasaydı, İsrael Devleti'nin kurulamayacağına hep inanılmaktadır. Bu, Ben-Gurion'a bağladığımız bir başka teoremin, "Roosevelt yaşasaydı İsrael Devleti olmazdı" önermesinin bir başka şekilde söylenmesinden ibarettir. Demek ki, pek zamanlı ölüm gelip çatmasa ve Roosevelt yaşasaydı, Filistin'in bölünmesi ve bir İsrael Devleti imkânsızdı. Öyleyse bu ölümle, imkânsız olan mümkün olmuştur ve tekil bir adım olarak da görmüyoruz, Truman'ın, Filistin'i bölerek, kâğıt üzerinde bir Arap-Filistin Devleti ile gerçek bir İsrael Devleti'nin kurulmasına kapı açması ise 1947 tarihindedir ve aynı tarihte, Türkiye de "Truman Doktrini" ile Amerikan şemsiyesi altına alınmıştı. O halde Osmanlı İmparatorluğu topraklarında ve yerine bir planlama var.

Bu arada geçerken hatırlayabiliriz, "Gizli Tarih" dizisinin ikinci cildinde, "Çöküş", "İki İ" görüşünü ortaya atmıştım. Bir, Filistin'e İngiliz Mandası ile Ankara'da "Türkiye Meclisi" aynı tarihtedir, 1920 yılındadır. İki, İsrael Devleti'nin kuruluşu demek olan "Partition" ile, Türkiye'nin Amerikan hegemonyasına girişinin tarihi kabul edilen Truman Doktrini de aynı ve 1947 tarihindedir. Buradayız.

O halde bir parentez açabiliriz ve şunu kaydedebiliyoruz, "İki İ", resmi tarihi gözden geçirmeye davet anlamına da gelmektedir. Aynı zamanda "Yeni Tarih" arayışına da işaret olmaktadır. İsrael ve Türkiye kuruluş tarihlerinin bu denli iç içe olması, ilk bakışta fazla şaşırtıcı olabiliyor. Doğru bu durumu, iç içe hali, hep sakladık ve başkaları bir yana bir de bu nedenle, hep saklı bir tarihimiz oldu ve şimdi burada Çöküş'ün ipuçlarını buluyoruz.

Peki nasıl ve hangi tarihten hareketle devam edebiliriz; Jabotinskiy'in, son kitabından bir hüküm ile devam etmek pek uygundur, 1939 tarihli "White Paper" hakkında Jabotinskiy, "Siyonist ümitler için ölüm kararı", the death sentence of Zionist hopes" diyordu.* Kastedilen şudur, 1939 yılında Londra'da yayınlanan "White Paper" ile Büyük Britanya, Balfour Deklarasyonu ile açıkladığı vaadinden geri dönüyordu, Filistin'de Yahudiler'e bir "yurt" açma projesi artık tarihe karışmaktadır. Demek, 1939 tarihi Siyonistler için hem sevinçli bir yıl olmuştu ve hem de karanlık; sevinçli yan şudur, Arap İsyanı'nı bir İbrani İhtilâli'ne çevirebildiler. Geriye baktığımızda, Araplar'ın iradesini kırmayı bu tarihte başardıkları sonucuna varabiliyoruz; yalnız bu kadar değil, bir de karanlık bastırıyor ve şudur, bir Yahudi Devleti hayali çökmüştür. Böylece 1940 yılına gelmiş oluyoruz; aynı zamanda Jabotinskiy'nin ölüm yılındayız. Yerine geçen Menachem Begin'dir.

---

* V.Jabotinsky, The Jewish War Front, London, 1940. p.13

AMERİKA'DA YAHUDİ KONSPİRASYONLARI

düşen	**neden**	**gelen**	**yaptıkları işler**
Roosevelt-1945	ölüm	Truman	İsrael Devleti-1948
Kennedy-1963	suikast	Johnson	Arap-İsrael Savaşı-1967
Agnew-1973	istifa	G. Ford	Arap-İsrael Savaşı-1973
Nixon-1974	istifa	G. Ford	Yom Kipur-Kıbrıs-1974

Notlar:

1-En az bir kaynakta Roosevelt'in öldürülme ihtimali ima edilmektedir. Bunu güçlendirebilmiş durumdayım. Ancak hâlâ bir "tesadüf" derecesindedir.

2-Düşen başkanın yardımcılıklarından gelen Truman ile Johnson ve Ford'un 33'üncü dereceden mason ve "illuminati" olduğu yazılıdır.

3- Spiros Agnew, Nixon'un yardımcısı idi ve Yunan asıllı olup, İsrael'in orada görmek istemediği birisidir.

4-Watergate Skandalı'nın Yahudiler'in işi olduğu artık nettir. 1972-1974 arasında Nixon paralize edilmişti. Dümende, Ford'tan önce Siyonist Kissinger var.

5-Hem 1973 Arap-İsrael Savaşı'nda ve hem de 1974 Kıbrıs Çıkartması'nda Amerikan dış politikası'nda ipler Yahudi asıllı ve Siyonizm'den yana Kissinger'in eline geçmişti.

6-Kennedy'nin katili olarak yakalanan Oswald'ı hemen öldüren, kendisi de ansızın ölen, Ruby de, hiçbir yerde açıklanmamasına karşın, Yahudi idi.

7-Nixon'u deviren fbi ajanı ve haberi sızdırdığı iki büyük gazeteciden birisi Yahudi idi ve Nixon, öğrenmişti.

8-İsrael'in hiç memnun olmadığı Başkan Clinton'u uçurumun kenarına kadar getiren, Clinton düşmekten, Amerikan halkına yalvararak, kurtulmuştu, Monica Lewvinsky Yahudi'dir.

9-New York Valisi Spitzer'i Mossad'ın devirdiğine inanılmaktadır. Kullanılan fahişenin de Yahudi olması ihtimali yüksektir.

NEW YORK VALİSİ'NE KOMPLOYU Mossad KURDU

İŞTE O TELEKIZ

New York Valisi Spitzer'i istifaya götüren telekız "Kristen"i New York Times buldu. Vali ile Washington'daki Mayflower Otel'nde beraber olan kızın asıl adı Ashley. 22 yaşında. 17 yaşındayken şarkıcı olmak için New Jersey'den New York'a gitmiş. Ancak kendini lüks fuhuş şebekesi işleten Emperors Club'ın kızları arasında bulmuş.

Penthouse kapak yapmak istiyor

New York'taki fuhuş skandalında komplo teorileri

1 Vali Spitzer, İkiz Kuleler soruşturması kurbanı

New York Valisi Spitzer'in, 11 Eylül saldırılarında yıkılan İkiz Kuleler'in sahibi Larry Silverstein hakkında fon hırsızlığından soruşturma açmaya hazırlandığı için komploya kurban gittiği ileri sürülüyor.

2 Skandalda Mossad parmağı iddiası

İktidar çifti

Burada gerekli hatırlatma ise şudur, Arap İsyanı'nı püskürten ve sonunda bir İbrani zaferine çeviren, "Ergun" idi, "Örgüt" demektir, tekrarlıyorum ve bu zafer coşkusuyla olabilir, "Ergun", 1940 yılı başında, bir "ateşkes" ilan ederek, Büyük Britanya'ya karşı terör eylemlerini durdurdu. Kolay bir karar değil, "Ergun" terör için var ve Yishuv'da sağ partiler tarafından destekleniyordu, Abraham Stern, terörü sürdürmek üzere Ergun ya da Ezel'den ayrıldı; ama Ergun'a bağlıdır, nitekim "Ergun be İsrael" adını kullanıyordu. Ayrılanların, "Lehi", Lohamei Herut İsrael, ki "İsrael Hürriyet Savaşçıları" demektir, seçmeleri çok sonra olmuştu. Bir de "Stern Çetesi" adı var, 1942 yılında Abraham Stern'in, İngilizler tarafından yakalanması ve yakalandığı yerde infaz edilmesi üzerine bu adı aldılar; daha çok bu adla biliniyorlar. "Çete", büyük ve spektaküler terör eylemleri ile ünlü bir Ergun'dur.

1943 yılında Ergun'un başına Menachem Begin geçti, yeni bir dönemdir. Begin ile birlikte Ergun'un yepyeni bir dinamizm kazandığı konusunda bütün kaynaklar müttefiktir; bir tür liberasyon teşkilatı olmuştu. Bununla birlikte öyle anlıyoruz, "Ergun" ya da "Ezel" ile "Lehi" arasındaki ayrılık sadece kâğıt üzerinde kaldı. Çünkü, Begin'in Ezel'in başında olduğu dönemde, 1943-1948, en önemli terörist eylemleri "Lehi" yapıyordu;*

* Judaica Ansiklopedisi, Begin'nin liderliği ile birlikte terörist eylemlerin çok arttığını kaydediyor, "at the beginning of 1944 IZL, headed by Menachem Begin embarked upon a series of armed attacks", ancak, Lehi ile Ezel'i birbirinden ayırmamaktadır.

NIXON' U DEVİREN YAHUDİ İDİ

DERIN GIRTLAK, FBI BAŞKANI OLAMAYINCA NIXON'I GÖTÜREN WATERGATE SKANDALINI PATLATMIŞ

Ajanın intikamı

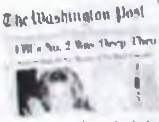

ABD eski Başkanı Nixon'ı istifaya zorlayan Watergate skandalının, FBI Başkanı olma hayali suya düşen "iki numaralı ajan" tarafından basına sızdırıldığı ortaya çıktı. O dönemde FBI'ın iki numarası olan Mark Felt, 30 yıldır filmlere, kitaplara "Derin Gırtlak" adıyla geçen meçhul muhbirin kendisi olduğunu açıkladı. Watergate skandalını ortaya çıkaran Washington Post, dün kaynağını "kahraman" ilan etti.

1913 Idaho doğumlu olan 90 Mark Felt, Federal Soruşturma Bürosu FBI'da kısa sürede yükselmeyi başarmıştı. Gözü FBI başkanlığında olan [illegible] ABD Başkanı Richard Nixon'ın adamlarını takip [illegible] Demokrat Parti'ye [illegible] Felt'in [illegible] başkanlığa başka birinin atanması Nixon'ı istifa etmeye zorlayan Watergate skandalının patlamasına yol açtı. FBI başkanı olamayan Felt, Washington Post muhabirlerine haber uçurarak, Nixon'ın [illegible] Watergate skandalını patlattı. Ve kimliğini tam 30 yıl sonra açıkladı.

Watergate skandalını ortaya çıkaran Bob Woodward ile Carl Bernstein'ın yolları Mark Felt ile bir tesadüf eseri kesişti. 15 Mayıs 1972'de başkan adaylarından George Wallace, Arthur H. Bremer tarafından vurulmuştu. Woodward, FBI soruşturmasıyla ilgili bilgi almak için Felt'i aradı. Felt, 29 yaşındaki bu gazeteciye gerektiği kadar bilgi verdi. İki hafta önce FBI Başkanı Hoover ölmüştü ve Felt [illegible] Bir [illegible] bu defa Demokrat Parti'nin Watergate merkezine giren 5 kişinin yakalanmasıyla ilgili olarak araştırıyordu.

FBI başkanlığına Patrick Gray'in atanmasının ardından Felt, [illegible] genç gazeteciye [illegible] başladı.

Artık o Washington Post'un "Derin Gırtlak" kod adlı kimliği açıklanmayan [illegible] haber kaynağıydı. Felt, gizli servis taktikleriyle buluşuyordu. Woodward [illegible] ters çevirdiğinde [illegible] talep ediyordu ya da ajan gazetecinin New York Times Gazetesi'nin 20'nci sayfasındaki saati karalayarak "buluşalım" diyordu. Bu arada Nixon yeniden seçilmişti. Ancak Felt sayesinde Demokrat Parti'nin Potomac nehri yakınlarındaki Watergate merkezine [illegible] yerleştirmeye çalışan Nixon'ın adamları olduğu anlaşıldı ve skandal Oval Ofis'teki başkanın konuşmasını kaydeden sistem sayesinde doğrulandı. Ve 1974 yılının Ağustos ayında Nixon, istifa eden ilk ABD başkanı oluyordu.

Kimliğini sırdı

Washington Post, Derin Gırtlak'ın kimliğiyle ilgili sırrı 30 yıl boyunca Coca Cola'nın formülü kadar iyi korudu. Ve sonunda meçhul kaynak Mark Felt kendi kendini ifşa etti.

WASHINGTON POST: O VATANSEVER BİR KAHRAMAN

"FBI'ın Watergate soruşturmasıyla ilgili detayları sızdırdığı [illegible] öğrenmiş oldu. Ancak verdiği karar doğruydu. Eğer sessiz kalsaydı, Richard Nixon görevi suistimal ettiği halde başkan olarak kalacaktı. Şunu unutmamak gerek, Hukukun elde ettiği zafer, Derin Gırtlak adlı kaynağın gizli vatanseverliğinin eseridir. Henüz hayattayken onu kendi ismiyle anarak onurlandırmak çok güzel."

■ Watergate skandalı nedir?

1972 yılında Richard Nixon'ın taraftarları [illegible] amacıyla Demokrat Parti'nin Potomac Nehri kıyısındaki merkezine giren beş kişiyi [illegible] yakaladı. Ancak Washington Post, "Deep Throat" (Derin Gırtlak) adlı kaynağı sayesinde skandalı ortaya çıkardı. Beyaz Saray'daki Oval Ofis'teki tüm konuşmaları kaydeden sistemle skandal doğrulanınca Başkan Richard Nixon istifa etmek zorunda kaldı.

■ "Derin Gırtlak" adı nereden geliyor?

Bob Woodward'ın haberlerinde gizli kaynağı önemli bir yer tutuyordu. Washington Post'un Genel Müdürü Howard Simons, takma bir isim verilmesini kararlaştırdı. "Derin kaynak" artık o dönemin popüler bir porno filmi olan Linda Lovelace'ın oynadığı "Derin Gırtlak" olarak anılıyordu.

NİYE 30 YIL

Bob Woodward ve Carl Bernstein, kaynak ölünceye kadar açıklanmayacağına dair söz vermişti. Ailesinin Vanity Fair Dergisi'ne Mark Felt'in "Derin Gırtlak" olduğunu açıklamasını şaşkınlıkla karşıladılar. Bugün Felt 91 yaşındaydı ve sağlık problemleri yaşıyordu. Ailenin gelecekte kazanacakları parayla bazı faturaları ödemeyi planladığı tahmin ediliyor.

NY Times: Şimdi böyle skandallar ortaya çıkarılabilir mi

Derin Gırtlak'ın kimliğinin açıklanması ABD'de Newsweek'in Kuran haberinden [illegible] kimliği [illegible] tartışıldığı döneme denk geldi. [illegible] gazetecilere kaynak açıklamaya zorlaması [illegible] NY Times, "Kaynak gizlemenin hakkının bu kadar saldırıya uğradığı ortamda acaba Derin Gırtlak sırlarını paylaşır mıydı" sorusunu sordu.

NIXON, 'DERİN GIRTLAK'IN KİM OLDUĞUNU BİLİYORDU

Bob Woodward ve Carl Bernstein Pulitzer Ödülü aldıktan sonra bu sırrı Genel Yayın Yönetmeni Bob Bradlee ile paylaşmışlardı. Başkan Richard Nixon da kim olduğunu öğrenmişti. Nixon ile Genel Sekreteri H.R.Haldeman ile arasında kaydedilen konuşma Nixon'ın bildiğini gösteriyor.

Haldeman: Kimin sızdırdığını biliyoruz.

Nixon: FBI'dan biri mi?

Haldeman: Evet efendim. Mark Felt. Ama birşey yapamayız, kaynağımızı ortaya çıkarır. Mitchell, bunu bilen tek kişi ve birşey yapmamanızın iyi olacağı görüşünde.

Nixon: Hiçbir şey mi? Asla.

Haldeman: Onu alırsak, ortaya çıkıp, herşeyi döker. FBI'da bilinen herşeyi biliyor. Hemen hemen herşeye giriş yetkisi var.

Nixon: Katolik mi?

Haldeman: Yahudi.

Nixon: Tanrı, bir Yahudi'yi oraya mı koymuş?

Haldeman: Evet, bu birçok şeyi açıklar.

Lord Moyne ve Kont Bernadotte suikastları bunlar arasındadır. Bunlardan ilki Menachem Begin ve ikincisi İzak Shamir adına yazılıdır; Shamir'i, 1944 yılından itibaren Lehi'yi yöneten üç kişiden birisi olarak biliyoruz. Hem Begin ve hem Shamir, İsrael Devleti kurulduktan sonra da konspiratif ve terörist eylemlerine devam ettiler* ve her ikisi de Likud ile birlikte başbakan oldular. Likud, tekrar edebiliyoruz, Ergun'un devamıdır.

Terörist eylemlere İngiliz kuvvetleri infaz ve idamlarla cevap vermeye çalışıyordu** ve pek de başarılı olduklarını söyleyemiyoruz. Bu nedenle 1944 yılı Ekim Ayı'nda 251 teröristi Eritre'ye sürgün ettiler, "Ergun", Londra'nın Arap yanlısı olduğuna kesinlikle inanıyordu. Begin, Londra'ya karşı savaş ilan etti. Asimetrik savaştır.

Jabotinsky ve "Ezel" ya da "İzel", Filistin'in bölünmesine kesinlikle karşıdır, Araplar'ın sadece tabi olarak yaşamalarını kabul ediyorlardı; Jabotinskiy'nin "Demir Duvar" nazariyesi bunu anlatmaktadır. Yalnız, böyle olmakla birlikte, Londra'ya savaş ilan etmelerinin asıl nedeni, Balfour Deklarasyonu'ndan vazgeçtiklerine inanmalarıdır. Daha sonra, Birleşmiş Milletler "Taksim" Programı'nı açıklayınca, bunu, kabul edilemez ilan ettiler. Fakat Kont Bernadotte'yi de bundan vazgeçtiğini düşündükleri için öldürdüler.

Lafta olmasa da fiiliyatta ve bu açıdan Ben-Gurion ile aralarında bir fark göremiyoruz. Ben-Gurion, "Ezel" ve Lehi'nin şiddet eylemlerine şiddetle karşı çıkıyordu; Begin'i faşist olarak nitelemekten hiç çekinmediği malumdur. Yalnız, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, Hagana, Ergun ve Lehi, "İbrani Mukavemet Hareketi" olarak, Hebrew Resisstance Movement, birleşip teröre devam edince, Ben-Gurion, Britiş'lere karşı savaşı ve sabotajları destekliyordu.*** Başkasını düşünemeyiz ve ayrıca, "Partition" Kararı'ndan sonra mediatör Kont Bernadotte'nin, Ben-Gurion'un bilgisi dahilinde öldürüldüğüne dair yeteri kadar ve inandırıcı işaret bulunmuyor.

Ezel ve Lideri Begin, Filistin'in bölünmesine karşı olmakla birlikte, Londra'nın bölünme planından vazgeçmesini, Londra'ya karşı savaş nedeni saymıştı. Ezel ve Begin, "White Paper" ya da diğer adıyla Peel Komisyonu'nun önerilerini böyle anlıyorlardı. Asıl bu nedenle, Taksim'den vazgeçildiğini düşündükleri için, 1944 yılı başında, Londra'ya karşı savaş ilan ettiler.

Güzel, burada paradigmatik bir parantez açmak ihtiyacı duyuyorum; Menachem Begin, Filistin'in tamamı için savaş ediyordu. Yalnız fiiliyatta Filistin'in bölünerek bir parçasında İsrael Devleti kurulmasını kabul ediyordu. Ben-Gurion, Filistin'in, ne kadar

---

* Shamir, 1955-1965 arasında Mossad'ta operasyon dairesini yönetiyordu. Kennedy suikasti de bu zamandadır. İlerde ele alıyorum.

** İdama mahkum edilen Lehi militanlarından birisi de Moşe Barzani idi, "Barazani" de yazılıyor, Erbil doğumludur, Kürt Yahudisi olduğunu tahmin edebiliriz, 1947 yılında idam edileceği gece intihar etmeyi başarmıştı. Judaica Ansiklopedisi'nde ismi var.

*** Ben-Gurion led the political struggle against the British and authorized the sabotage activities of the Hebrew Resisstance Movement.

Encyclopedia Judaica. cd-rom.

küçük olursa olsun, bir parçasında İsrael Devleti'nin kurulması için mücadele halindeydi. Bundan sonra hep tamamı için ve hep büyümek üzere savaş bekliyor, çıkarıyor ve yapıyordu. Jabotinskiy, Ben-Gurion'un ruhudur ve ikincisi, hep, birincisinin peşindedir.

Ben-Gurion, 1940 yılında New York'ta ölen Jabotinskiy'nin cenazesini , iktidarda olduğu sürece, İsrael'e sokmamıştı. Demek, kendisini hep sürükleyen ruhundan nefret etmektedir ve Jabotinskiy, şimdi Herzel tepesinde yatmaktadır.

Güzel, Lord Moyne'un öldürülmesine dönüyorum, başlangıçta böyle, Londra'nın taksimden vazgeçtiği şeklinde, anlamaları isabetlidir, ancak, Londra'nın, 1939 yılı dahil, bu yıldan itibaren, pek çok defa görüş değiştirdiğini de not etmek durumundayız. Nitekim, Begin'in Londra'ya savaş ilan ettiği zamanda, Londra'da Hükümet, bazı düzeltmelerle, ki bunlar Yahudiler aleyhine idi, tekrar taksim planına dönmüştü, fakat S.Sofer'in tespitiyle, though the Zionist leadership was unaware of this, Ezel ve Begin, bunu haber alamamışlardı.* Peki haberleri olsa Moyne'u öldürmezler miydi, tabii Sofer'in notundan bu izlenimi alıyoruz.

Tersini de düşünebiliriz, belki de haberleri vardı ve belki de Anglo-Sakson dünyasına bir haber vermek istiyorlardı. Lehi'den iki fedai, Moyne'u, Kahire'de 6 Kasım 1944 günü öldürdüler. 7 Kasım 1944 tarihinde, Amerika Birleşik Devletleri'nde başkanlık seçimi vardı ve Başkan Roosevelt'in dördüncü defa seçileceğinden kimsenin şüphesi bulunmuyordu. Seçilmiştir.

Lord Moyne'un kimliğinde iki yan önemlidir ve bunlardan birisi, Devlet Bakanı, ki "müsteşar" da diyebiliriz, İngilizce "minister", olmasıdır, Kahire'de mukim idi; Arap ve bu arada Filistin meselesinde en üst düzeyde İngiliz yöneticisi durumundadır. İşin başındadır ve ikincisi Başbakan Churcill'in çok yakın arkadaşı idi, Sofer, "Churchill was shattered by the murder of his close friend and for a while lost his goodwill toward Zionism", bu yakın arkadaşının ölümü nedeniyle Churchill'in yıkıldığını kaydediyor. Çok ilginç, 1915 yılında Çanakkale Savaşı'nı açanlardan, fakat, 1921 yılında, Yunaniler'i silah zoruyla İzmir Körfezi'nden çıkarmayı isteyecek kadar Türkofil ve Türk Devleti kurulmasının heyecanlı taraftarı Churchill şimdi de siyonizm yanlısı ve Yehuda Devleti savunucusu idi.** Lord, işte bu Churchill'in en yakını idi ve Ben-Gurion, Churchill'in siyonizm yanlısı çizgisini değiştirmesinden çok kaygılandı, Ezel ve Lehi kadrolarının yakalanması için bir "av" başlattı; Hagana, yakaladığı teröristleri, İngilizler'e teslim ediyordu. Begin'e dokunmadılar.

* At the end of 1943 the Committee reached the conclusion that a policy based on partition was the best if not the only solution to Palestine.

The government approved the Committee's recommendation at the end of January 1944, though the Zionist leadership was unaware of this.

S.Sofer, Zionism and Foundation of Israeli Diplomacy, Cambridge University Press, 1998. p.36

** Jabotinskiy'nin "Iron Wall", Demir Duvar, tespitinden Churchill'in Iron Curtain, "Demir Perde" ilanına mesafe son derece kısadır. Israel Devleti kurulmasını savunduğu zamanda, "Demir Perde" indirerek, Türkiye ile ilgili yeni bir sınır çiziyordu. Truman Doktrini hemen sonradır.

Çok kısa bir zaman sonra, hagana, ergun ve lehi'nin birleştiklerini, daha önce, not etmiş bulunuyorum. Öte yandan Moyne'un katli ile aynı ayda yeniden başkan seçilen Roosevelt'in de birkaç ay içinde, aniden, bütün yakınları ile doktorlarını şaşırtarak, in a shocking suddenness, öldüğünü artık biliyoruz. Yerine yardımcısı Truman geçti, Yahudi değildi, çok mutaassıp, evancelizm'e pek yakın, Yahudi finansmanını kabul eden, Kutsal Topraklar'ın Yahudiler'e ait olduğuna kalbinin derinliklerinden inanan birisiydi. Roosevelt misli en yüksek derecede masondu; diğer taraftan, Roosevelt, dördüncü kez seçime girerken çok muhafazakâr birisini seçim ticket'ine almaya mecbur görünüyordu, çünkü, büyük ekonomik bunalıma karşı uyguladığı "New Deal Politikası", ayrıca, savaşta ve sonrasında Sovyetler Birliği ile kurduğu yakın ilişkiler nedeniyle, neredeyse "komünist" sayılıyordu. Yakınları beşinci kez de cumhurbaşkanı olacağın düşünüyorlardı, sağlıklıydı, ölüm kimsenin aklına gelmiyordu; bir sonraki seçimde Truman'ı değiştirmek mümkündü, durum budur.

Truman, hem çok muhafazakâr ve hem de safdil ile alık arası bir yerdeydi, yüzünde hep bu türü hatırlatan bir gülüş vardı. Adı Harry S. Truman olup, "S" için sadece teorilere sahip bir haldeyiz; "smiling" pek yakışmaktadır. Tekeliyet'te ve feoadalitede de, alıklar büyük işler yapabiliyorlar; Truman, atom bombası patlattı, Soğuk Savaş'ı başlattı, Türkiye'ye Truman Doktrini ilan etti ve İsrael Devleti'nin kuruluşunu sağladı. Truman olmasa kurulamayacağı kesindir.

Truman hazırladı ve Birleşmiş Milletler, 1947 yılında, Filistin'in taksimini kararlaştırdı. "Taksim" ya da "Partition", 14 Mayıs 1948 tarihinde İsrael Devleti'nin ilanına yol açtı ve bir gün sonra da Araplar, İsrael'e saldırdılar. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi de 20 Mayıs 1948 tarihinde, Kont Bernadotte'yi bir ateşkes sağlamak ve arkasından bir barış planı düzenlemek üzere mediatör, arabulucu, atadı. Katli yakındır.

İsveç Kraliyet ailesinden "Earl" Bernadotte, amcası Kral ve kendisi de iyi bir isme sahip idi. İsveç Kızıl Haçı adına, Almanya ile Müttefikler arasında harp malulü savaş esirlerinin mübadelesini yapmıştı ve bu sırada dünya yahudiliğinin sevgisini kazandı, atanmasında bu sevginin önemi büyüktür. Ancak üzerine aldığı "ateşkes" sağlama görevi, savaşla birlikte sınırlar değiştiği ve İsrael çok daha fazla genişlemiş olduğu için, bir de bir barış planını zorluyordu; sınırların yeniden çizilmesi gerekmektedir.

İsrael tarafı, Bernadotte Misyonu'ndan, savaşta kazandıklarını ve hatta İsrael Devleti'ni kaybetme ihtimalini çıkardılar. Abarttıkları mutlaktır, yalnız Siyonistler, İsrael Devleti'nin kuruluşu veya varlığını tehlikede gördükleri zaman, tehlikenin kaynağına yöneliyorlar ve hedef alıyorlar. Burada bu teoremin bir başka uygulamasına tanık oluyoruz, kısa bir zaman içinde Kont Bernadotte'yi öldürdüler.

Kont Bernadotte, işine başlar başlamaz bir ateş-kes sağladı, güven ve moral vericidir ve buradan kalıcı bir barış planına yöneldi. Durum tespiti yaptığında ise şunu görüyordu, Filistin topraklarına sadece Yahudiler ve Ürdün Kralı Abdullah talipti, Filistin, bu şekilde bölünebilirdi. Bu ise, Filistin Arapları'nın bir devleti olmaması demektir; bir tesadüf, Büyük Britanya da buna meylediyordu. Planı, bir tür devletsizliği içeriyordu ve budur.

Peki nedir, İsrael'in "Yeni Tarih" ekolünden İlan Pappé bunu çok veciz bir şekilde dillendiriyor ve buraya alıyorum. "Bernadotte's final report could be described as a virtual attempt to impose a Pax Britannica in the area, though he was by no means 'a British agent' as Ben-Gurion suggested."* Bir, Ben-Gurion, Kont Bernadotte'yi bir Britiş ajanı olarak görüyordu, görüşü katıdır ve ben ekliyorum, Kont'un katledilmesi, o tarihte Başbakan Ben-Gurion'un bilgisi dahilindedir. İki, Bernadotte'nin planı, eninde-sonunda bir "Pax Britannica", olmakla birlikte, Kont kimsenin ajanı değildi, kalıcı bir barış için gördüğü çözüm budur. Bu çözüm, tek başına bir "İsrael Devleti" kurulmasından uzak ve bir tür federasyondur. Ayrıca tam teşekküllü devlet anlayışı zayıflatılmaktadır.

Pappé de, Profesör Shlaim misli telaffuz etmese de, Ben-Gurion'u fesatçı mütalaa edenler arasına konulabilir; Partition'ın ve kurulan İsrael Devleti ile izleyen savaşın, bu savaşa Araplar "nekbet", felaket, ve İsraeli'ler "Bağımsızlık Savaşı" diyorlar, büyük bir göçmen meselesi yarattığını tespit ile bunu çok önemli ve olumsuz bulmaktadır. Ben-Gurion ise kamusal açıklamalarda Filistin'li Araplar'a "birader" dese de, pek açıklanmayan konuşmalarında, Filistinliler'e tanıdığı tek hak ve bırakmak istediği tek açık kapı, "flight", kaçmak'tır. Daha açık söyleyecek olursak, fiiliyatta, Ben-Gurion, Filistin'li Araplar'a Filistin topraklarını terk etmekten başka bir yol tanımamaktadır. İsrael Devleti'nin sınırını ise, Ben-Gurion'un itikatına göre, savaş belirlemektedir; Ben-Gurion da savaşta elde edilen topraklardan vazgeçmeyi, bir tür, İsrael Devleti'nden vazgeçmek olarak anlamaktadır. Demek ki, 1948 yaz aylarından itibaren Kont Bernadotte ölüme yaklaşmaktadır.

Güzel, ortaya çıkan Bernadotte Planı'nı anlayabilmek için bir tespite daha ihtiyacımız var, Bolşaya Sovyetskaya Ansiklopedisi'nden alabiliyorum, Angliya rassçitivala sohranit' svoi pozitziii v Palestina, a SŞA –rasşirit' tam svoe vliyanie, Sovyet Ansiklopedisi, 1948-1949 Arap-İsrael Savaşı'nı değerlendirirken, İngilizler, Filistin'deki konumlarını korumak ve ABD de etki alanlarını genişletmek istiyorlardı, demektedir.** Bunu, şöyle de özetleyebiliriz, Büyük Britanya, Birinci Dünya Savaşı sonuna doğru ilan ettiği Balfour Planı'ndan İkinci Dünya Savaşı başlarken geri adım atıyordu; Orta Doğu'da etkinliğini korumak istemektedir. Doğru, Birinci Dünya Savaşı sonunda, Wilson ile birlikte, bütün halklara self-determinasyon vaat etmişlerdi ve bu vaadin realizasyonunu, "manda" idareleri ile erteleyebildiler. Şimdi de İsrael'e ve dolaylı olarak Filistin halkına söz verdikleri devletleri, hep Londra'ya sadık, Emir Abdullah'ın idaresini uzatarak sulandırmak, to dilute, peşindedirler ve bu yolla, Büyük Britanya hegemonyasının devamını sağlayabileceklerini düşünüyorlar. Plan'ın bir yüzü budur.

Ilan Pappé, bu arada, 1948 Ağustos ve Eylül Aylarında, pek çok Amerikan dışişleri bakanlığı görevlisinin, desteklerini "Partition" projesinden çektiklerini ve İngiliz Planı'na yaklaştıklarını not ediyor. İlaveten, New York Times'ın***, Bernadotte Planı'nın

* Ilan Pappé The Making of the Arab-Israeli Conflict, New York, 1990. p.158

** Bolşaya Sovyetskaya Entsiklopeadiya, T. 2. str. 162

*** Ilan Pappé, ibid., p. 15. New York Times, 17 Oct. 1948.

Rodos Adası'ndaki Bernadotte Karargahı'nda, İngiliz ve Amerikan diplomatları tarafından yazıldığını haber veriyor; herhalde İsrael tarafına "bu planı öldürmek" düşmektedir. Tabii, Bernadotte'yi öldürmek, Bernadotte Planı'nı öldürmekten daha kestirme bir yoldur.

Doğrusu uzun yola başvurmadıklarını söyleyemiyoruz. Mearsheimer ve Watt, "The Israel Lobby" çalışmalarında, Siyonist ve daha sonra İsraeli görevlilerin, önce 1947 yılında, "Partition", arkasından, kurulan İsrael Devleti'nin tanınması ve sonra da, to lobby against the abortive peace plan formulated by the UN mediator Folke Bernadotte in 1948, Folke Bernadotte'nin Barış Planı'na karşı lobby yapmak üzere, Amerikan Yahudi Şeflerini harekete geçirdiklerini yazıyorlar.* Hemen sonuç alamadıklarını anlıyoruz.

Bir nokta kalıyor ve şudur, neden, Amerikan Dışişleri Bakanlığı da dönüş yapıyor; bu sorunun cevabı çok kısadır. Çöküş'te var, General Marshall'ın başında bulunduğu Amerikan Dışişleri Bakanlığı, hem Taksim'e ve hem de İsrael Devleti'nin kuruluşuna şiddetle karşı çıktılar. Şimdi savaşta yenilmiş olsalar da Arap dünyasının topyekün karşı çıkışı, Filistinli Araplar'ın göç etmeye zorlanması, perişan halleri, Marshall'ın dışişleri bakanlığının işini kolaylaştırmıştır.

Burada bir önemli tespiti daha formüle etmemiz isabetlidir; Arap halklarını tümden ihmal etmek, sadece, ölen ya da istifaya zorlanan başkanların yerine geçen eski başkan yardımcıları, Truman, Johnson, Ford'un harcıdır; bunları bir tür "patsy" sayabiliriz. Bunun dışında, globalizm ile neo-conservatism'in pençesine düşmüş Reagen ve Bush'u bir kenara bırabiliyoruz, Amerikan başkanları hep Arap tepkisini hesaba kattılar ve bir denge peşinde oldular.** Carter, Clinton ve Obama denge politikaları izlediler ve devam ediyorlar.

Pappé, Bernadotte'nin, "Arap-İsrael ihtilafına kapsamlı bir çözüm öneren" ilk barış-kurucusu, "peace-maker" olduğunu not ediyor ki, sempati duyduğunu çıkarabiliyoruz. İsrael tarafını anlamak mümkündür, Arapları anlamak ise imkânsızdır, iki taraf da toptan reddettiler ve planı, başından düşürmüş oldular. Ancak planın düşmesi, Bernadotte'nin, İsrail tarafından, ölümü hak ettiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor. "Günahları" çok ve büyüktür.

Bir, Ürdün ile Arap Filistin'i birleştiriyordu. İsrael'in karşısına, Filistin değil, güçlü bir Arap Devleti çıkarıyor ve bunları bir federasyon haline getiriyordu. İki, devletlerin ne kadar devlet olacaklarını zamana ve görüşmelere bırakıyordu. Bir İsrael Devleti'ni değil, İsrael'in varlığını kabul ediyordu; iki üye devlete sahip federatif bir devlet var. Üç, Kudüs enternasyonalize ediliyordu. Sadece bu nokta, bir fesadiye ikliminde, bunu önerebilenin ölümü hak ettiği anlamına gelmektedir.

Birleşmiş Milletler, "Taksim" lehinde karar verir vermez, Irgun Komutanı Menachem Begin, "The partition of Palestine illegal" bildirisini yayınlamıştı. Kararı, illegal ilan

* John J. Mearsheimer & S.M. Walt, The Israel Lobby, Penguin, 2007. p.121

** Bir Yahudi kız, Monica Lewinsky, Clinton'u uçurumun kenarına götürebildi. Obama'nın Amerikan Yahudileri ve İsrael ile karşı karşıya olduğu ise günlük haberlerdendir.

ettiler. "Eretz of Israel will be restored to the people of Israel", Erez İsrael, İsrael halkınındır; yeraltından gelen bildiri böyle devam ediyordu. Bütün Erez İsrael, Yahudiler'indir ve ve ebediyete kadar; bildiri budur.

Üç "Stern Çetesi" militanı, Kudüs'te Kont Bernadotte'yi katlettiler. Öldürenlerin hiçbiri bulunamadı, Bernadotte, bir fail-i meçhul cinayet ile hayatını kaybetti. Yalnız, İsrael'de, Bernadotte'nin katli, İzhak Shamir'in hanesine yazıldı. Shamir ise, hiçbir zaman terörist eylemlerini reddetmedi, "yapmasaydım, İsrael kurulamazdı", dediği hep budur. Kennedy suikastında da aynı yerdedir, geliyoruz.

Bernadotte'den üç yıl sonra da, yine Kudüs'te, Bernadotte'nin Arap Filistin'i verdiği Emir Abdullah öldürüldü. Şimdi buradayız; ancak önce, Hüsnü Zaim'in öldürülmesi var. Doğru, Orta Doğu'da suikast bir siyaset dilidir. Bu bölümün sonuna yaklaşmış durumdayız.

Hüsnü Zaim ve Emir Abdullah

Zaim için, "Jön Türk" kuşağındandı, diyebiliriz, 1890 yılında, Osmanlı'nın moda şehri, "Halep oradaysa arşın buradadır" ve "Halep-işi" sözleri, buna işarettir, Halep'te büyümüş ve İstanbul'da Harbiye'de okumuştu. Türkler'in "adamı" hiç olmadı, Suriye'de mandater Fransızlar'ın ve daha sonra Nazi Vichy Hükümeti'nin adamı oldu ve tabii, Amerika Birleşik Devletleri, Truman Doktrini ve İsrael Devleti'nin kuruluşu ile, Orta Doğu'ya girince, Washington'a intisap etti. Amerikan elçiliğinin desteğiyle, darbe yaptı ve, millici cumhurbaşkanı Kuvvetli'yi devirdi, artık Suriye'de diktatördür, 1949 yılı yaz başındayız. Darbe'den önce İsrael'le daha iyi savaşacağını söylüyordu ve idareyi alınca, İsrael'i tanıyan ilk Arap lideri olmak istedi ve Ben-Gurion ile şartsız görüşmek üzere, Amerikan elçiliği kanalıyla, haber üzerine haber gönderdi. Dışişleri Bakanı Sharett'in yatkın olmasına karşın, Ben-Gurion, hiç yüz vermedi.* Bu durumda, General ve Diktator Hüsnü Zaim'e, İsrael ile onursuz bir mütareke imzalamak kaldı ve arkasından devrildi, 14 Ağustos 1949 tarihindedir. Yargılanması kısa sürmüştü, kurşuna dizdiler.

Zaim, Kürt idi ve darbeyi, ordu içindeki Kürt ve Çerkezler'e dayanarak yapmıştı. Milliyetçi Arap subayları tarafından devrildi, öldürüldü ve devirdiği Başkan El Kuvvetli, daha sonra tekrar cumhurbaşkanı seçildi. Arap birliğine inanıyordu, Nasır'ın Mısır'ı ile birleşme kararını yapan adamdır.

Abdullah ise, Şerif Hüseyin'in ikinci oğlu olarak Mekke'de doğmuştu, 1882 yılındadır. İstanbul'da ve rehine tutulan babasının yanında büyüdü, daha sonra mebus oldu,

---

* Judaica Ensiklopedisi'nin, Amerikan belgelerine dayanan notuna göre, Dışişleri Bakanı Sharett, Tel-Aviv'in, Ben-Gurion anlayabiliriz, Zaim'in görüşme talebine, repeated evasion and delays, hep baştan savmacı ve erteleyici bir şekilde yaklaştığını Amerikan tarafına bildirmişti. Savsaklanan bir Amerikan açılımıdır.

1916 yılında, Osmanlı'ya karşı Arap İsyanı'nı başlattı. 1921 yılında ise, Sömürgeler Bakanı Churchill, Transjordan, Mavera-i Ürdün, idaresini Abdullah'a verdi ve 1946 yılında Londra, Emir'i, Ürdün'ü kral yaptı; ancak Emir Abdullah, "Büyük Suriye" Kralı hayalini kuruyordu ve Filistin'i de krallığına katmak istediği kesindir. Yahudiler'le barış içinde yaşayabileceğine inandı; El Aksa Camii'nden çıkarken öldürüldüğü 20 Haziran 1951 tarihine kadar, aktif olduğu otuz yıl, sürekli olarak, siyonist şeflerle gizli görüşmeler yaptı. Tuhaftır, bu gizli görüşmeler, Abdullah'a, Büyük Suriye Krallığı yerine sadece ölümünü getirdi. Ben-Gurion'un, Abdullah'ın açılımlarını, karşılıksız bıraktığı kesindir. Açılım, ölüme açılım olmuştu, kaydını yapıyorum.

Abdullah'ın gizli buluşma ve görüşme muhatapları, Golda Meir ile Eliyahu Sasson idiler ve Eliyahu, İsrael Devleti kurulunca, Emir ile görüşmeleri bıraktı, Ankara'da İsrael elçiliğinin yönetimini üstlendi. Emir'i, Büyük Suriye Krallığı'na özendirdi mi, bilemiyoruz, göreceğiz, amma, muhtemeldir ve Kral arkadaşının katledildiğini öğrendiğinde Ankara'daydı, Tel-Aviv'in "Allah günahlarını affetsin" demesine ise çok üzüldü, İsrael'e hizmetlerinin çok olduğuna inanıyordu, Tel-Aviv'e bir protesto gönderdiği kriptolar arasındadır.

Truman, Washington'da İsrael Devleti için Amerikan Dışişleri Bakanlığı ile cenk ederken arkasında Abdullah'ın desteği olduğunu biliyordu ve Ben-Gurion, Filistin'de, Araplar'a karşı, bağımsızlık savaşı yaparken, Arap Orduları Komutanı Abdullah'ın bir danışıklı dövüşçü olduğundan emindi; Arabist Eliyahu Sasson, kavimdaşlarının, ölünün arkasından daha güzel konuşmalarını bekliyordu, üzülmüştür. Fakat üzüntüsünün uzun sürmediğini biliyoruz, "Osmanizasyon" bölümündedir, ve Şam doğumlu bu arabist Yahudi'nin Ankara'da da yüksek düzeyden yeni arkadaşlar bulduğunu görüyoruz. Bu dönemde, Eliyahu'nun Tel-Aviv'e gönderdiği kripto'lara inanacak olursak, Türkiye'yi yönetiyordu* ve zamanın başbakanı Menderes ile aralarında bir "birader" ilişkisi kurulmuştu. Ben-Gurion-Menderes, 1958 Gizli Paktı'nın mimarı ise, işte bu Sasson'dur.

Peki neden, Zaim Amerika'nın adamı, Avi Shlaim, "it was the American cia that had helped Zaim to plan and execute his coup", cia'nin, Hüsnü Zaim'in darbesini planladığını ve iktidara getirdiğini haber veriyor ki bu alanda Profesör Shlaim'in haberlerinin doğruluğundan hiç kuşku duymuyoruz.** Ve Suriye yönetimini alınca, Amerikan kanallarından iki defa, Ben-Gurion ile görüşme istedi ve İsrael'i resmen tanımayı, baştan, taahhüt ediyordu. İlaveten Galile Denizi'nin bir parçasının verilmesi karşılığında, 350 bin Filistinli göçmeni Suriye'ye yerleştirmeyi öneriyordu. Cömert ve büyük öneriler olduğunu takdir edebiliyoruz.

* Bundan sonraki "Osmanizasyon" bölümünde ele alıyorum.

Gizli yazışmalarda, "kripto", "Emir" adı yerine "Meir" kullanıyordu, uygundur, önemli olan "mr" karakterleridir. Bizde İbrani asıllılar, "Emir" adını severek taşıyorlar.

** Avi Shlaim, Collusion Across the Jordan-King Abdullah, Zionist Movement and The Partition of Palestine, Oxford, 1988. p. 425.

Bu herhalde Washington, Orta Doğu'da, böylece, ilk kez bir Kürd'ü devlet başkanı yapmış olmaktadır. Çok kısa sürüyor. Ancak Kürd-İsrael yakınlaşmasına tarih düşülmektedir.

TARİHTE DÜŞME:
İNÖNÜ-MENDERES-ERBAKAN

Adı ve Soyadı	Yaptığı İş	Sonu
İsmet İnönü	İsrael'i Tanıma:1949	Düştü:1950
Adnan Menderes	İsrael ile Gizli Pakt:1958	Düştü ve Asıldı:1960-61
Necmettin Erbakan	İsrael ile Gizli Pakt:1996	Düştü:1997

Araplar arasında büyümüş Dışişleri Bakanı Moşe Sharett, İstanbul'da okumuş, Osmanlı Ordusu'nda görev yapmıştı, görüşmenin kabülünden yanaydı. Arabist Sasson da, Suriye ile bir antlaşmanın Arapları böleceğini düşünüyor ve Zaim'in açılımından heyecan duyuyordu. Üç yüz elli bin Filistinli'in Suriye'ye yerleştirilmesi ise İsrael'in işini çok kolaylaştıcaktı; İsrael'de, Türkiye'den, 1923-1924 yılında, antlaşma ile, bir buçuk milyon Elen'in, topraklarından koparılarak Elenistan'ı göçerilmesini bir model sayanlar vardı.* Bu imkân çıkmıştır.

Doğrusu, Ben-Gurion'un, bu kapıyı tamamen ve sıkı sıkıya kapatmasının ve gerçekte hiç açmamasının arkasındaki mantığı tümüyle anlayabilmiş olmaktan uzağım. Öğrenebildiklerimiz ve anlayabildiklerimizin ötesinde başka nazariyeleri ve ileriye doğru planları var mıydı; ihtimal vermekle birlikte formüle edebilecek durumda değilim. Planları ciddiye alabiliriz, çünkü, Sasson Ankara'da büyük bir casusluk ağı kurmuştu ve bu arada, Suriye'de İsrael yanlısı darbe yapmak isteyen gruplar, Sasson kanalıyla, İsrael'den destek istiyorlardı; İsrael ise darbecileri ihbar etmektedir. Yalnız, İsrael, kendisinden yardım isteyen darbecileri Şam'a bildiriyordu; İsrael'in, İsrael yanlısı bu darbe hazırlayıcılarını, ateşkesi izleyen ortak askeri komite kanalıyla, Şam'a duyurarak yakalattığı kesindir.** Şaşırtıcı olsa da, İsrael'li araştırmaların inceleyebildikleri gizli diplomatik yazışmalar bu noktada çok nettirler. İhbar hakiki'dir.

* In some instances the solution lay in exchange of population, as in the case of Greece and Turkey.
Golda Meir, A Land of Our Own, N.Y., 1973., p.145

** For a variety of reasons, Israel opted to abort the attempted coup, transmitting prior information about it to the Syrian representative on the Israeli-Syrian armistice commission.
Amikam Nachmani, Israel Turkey and Greece, Frank Cass, 1987. p. 11

The question of whether Israel's relations with its Arab neighbours should be founded upon force or diplomacy extended back to the battles of war of 1948, when David Ben-Gurion had dismissed the feasibility of diplomatic initiatives directed towards various Arap entities.

Profesör Nachmani, Sasson ile İsrael dışişleri bakanlığı arasındaki gizli yazışmaların incelemesinden işte bu sonucu çıkarıyor; bundan böyle diplomatik mi savaş yolu mu izlenecek, cevap açıktır; Ben-Gurion, "güç kullanma" yolunu tek yol bilmektedir.* Bu sonucu şöyle teyid ediyor; the triumphant conclusion of hostilities had convinced Israel of the efficacy of forcible means in relation to its neigbours. Kazanılan zafer, şiddet yolunun etkin olduğunu ortaya çıkarmıştı; Ben-Gurion bundan dönüşü düşünememektedir.

Özet mi, Kürt kökenli Osmanlı zabiti Hüsnü Zaim, önce mandater Fransa'nın hizmetine girdi ve daha sonra Kuzey Afrika'da Nazi yanlısı Vichy Hükümeti'ne bağlandı. Tam Suriyeli oluşu çok kısadır ve Amerikan Elçiliği'ne kapılandı, artık cia elemanı'dır; Osmanlı Zabiti Kürt Zaim, buradan iktidara yükseldi. Maksat, İsrael'i tanımak ve anlaşmaktı; Ben-Gurion reddetti ve millici Suriyeliler, Zaim'i kurşuna dizdiler.

Peki maksat; daha uzun vadeli planlar var mıydı, söylemek zordur. Bir, gerginlik devam ederse, Araplar'ın iradesini kırmak kolaydır ve bu, Jabotinskiy'nin "Demir Duvar" nazariyesinin pratikteki halidir. İki, Sovyetler yine yanıldılar, Ergun ve Lehi'nin anti-Britiş terörüne bakarak kurulmakta olan İsrael Devleti'nin anti-emperyalist olduğu hayaline kapıldılar. Derhal tanımaları buradan kaynaklanıyor; halbuki Jabotinskiy, Begin ve Ben-Gurion tam Batıcı idiler. Araplar ile çatışma halinde olmak, Batı ile bütünleşmelerini kolaylaştıracaktır, öyle düşündüler. Kuşatılmış oldukları izlenimi, başta Amerika'da olmak üzere dünya yahudilerinden yardım yağması demektir. Daha da önemlisi silahlanabilir ve silah alabilirlerdi. Bu kadar açıktır.

Peki, bu tarihte ve hatta Ben-Gurion'un Darülfünun'da hukuk okuduğu tarihte, merkezi İsraeli olan bir "Osmanizasyon" Projesi var mı, söylemek çok zordur. Şimdiden söyleyebileceğim, "Osmanizasyon", bundan sonraki bölümün başlığıdır.

Devam edebilir miyim, fakat bütün bunlar o kadar önemli değil; eğer bir tek Arap ülkesiyle barış yaparlarsa, artık savaşmaları imkânsızdır. Savaş ise ekspansiyon yoludur; İsrael'in savaştan vazgeçmesi imkânsız görünmektedir. Unutmuyoruz, "Vaad Edilmiş Toprak" sınırsızdır, sınırları belirsizdir, demek istiyorum, ve demek ki barış imkânsız ve kesintisiz savaş olmak zorundadır. Bu noktaya gelmiş bulunuyoruz.

Ben-Gurion'un Emir Abdullah Komplo'suna gelince,** şöyle bir hatırlatmaya ihtiya-

---

* ibid., p. 15

** Avi Shlaim'in ve belki de İsrael "Yeni Tarih" ekolünün en önemli kitabı "Collusion Across the Jordan" başlığını taşıyor ve burada Profesör Shlaim, Ben-Gurion, "komplocu" ya da "konspiratör" olduğu görüşünü formüle etmektedir.

The Oxford Dictinary of English Etyomology, "collusion" karşılığını, "secret and fraudulent agreement" olarak veriyor ki "komplo" ve "konspirasyon" anlamını da veriyor. Profesör Shlaim, kitabında, Ben-Gurion'u,

cımız olabilir; Birleşmiş Milletler eliyle, Filistin'in parçalanarak iki devlete ayrılma sürecinde, Washington ve Yahudiler ile temas ve müzakere halindeki Arap Lideri, Ürdün Kralı Abdullah idi. Abdullah, "Büyük Suriye" Kralı hayaliyle Filistin'in diğer parçasını almak üzere Yahudiler'in bir devlet kurmasına rıza gösteriyordu; demek ki Filistin'in bir parçasını Yahudiler'e vermeyi kabul eden Arap Şefi'dir. Hiçbir Arap Lideri'nin bunu kabul etmediğini biliyoruz, Hüsnü Zaim çok sonra çıkmadır. Doğru, Abdullah ile görüşmeler çok gizli yapılıyordu, amma yine de sezildiğini düşünebiliriz; bu nedenle diğer Arap şefleri, Abdullah'a bir "cahoot" gözüyle bakıyorlardı, "gizli ortak" ya da "yüzdeci" diyebiliriz.

Bu, taksim'den önceki halidir, Araplar, kabul etmediler ve savaş açtılar, katılmak zorunda kaldı, buna, sonunda İsrael tarafı, "Bağımsızlık Savaşı" adını koydu ve ortak Arap tarihinde ise "Nekbe"* diyorlar ve biz "felaket" olarak anlıyoruz. Bu Arap Harbi mi, Araplar için bir gerçek felaket ve Abdullah için ise belki de bir felaket habercisidir; İsraeli Uri Bar Joseph, bu savaştaki durumuna bakarak, Abdullah'ı, "the best of enemies" olarak tavsif etmişti, düşmanların kreması, mütelaa edebiliriz.

Abdullah, savaş sırasında da gizli görüşmeleri sürdürdü ve Filistin topraklarından, sadece kendisine kalabileceğini düşündüğü bölgelere hücum etti. Filistin'li Araplar perişan oldular ve büyük bir kötümserlik içinde, bir kongre yapıp, Abdullah ile birleşmeye karar verdiler; Abdullah'ın istediği de budur. Bu ve diğer planları, diğer bütün Arap şeflerinin nefretini çekmeye yetiyordu ve artık, Filistin'in en azından bir bölümünü ve Suriye'nin tamamını almak için her türlü kötülüğü yapabileceğine kesinlikle inanılmaktadır. Nekbet'in müsebbibi olarak görüldüğünü tahmin edebiliyoruz. Bu arada not edebiliyorum, Filistin'in güçlü Hüseyni Ailesi, Abdullah'ın rakibidir ve millici idi; bu Aile'den Kudüs Müftüsü Hac Emin için ise Emir, bir işbirlikçi ve haindir. "Katli vaciptir" diyorlar.

Menachem Begin, Siyonist tarihte, Herzel'den sonra tek lider olarak Jabotinskiy'i görmektedir; Ben-Gurion ise, bir time-lag ile, zaman-aralığından sonra Jabotinskiy'nin politikasını uygulasa de, Jabotinskiy'den nefret ediyordu ve bir "faşist" olarak görüyordu. Müftü Hac Emin, Jabotinskiy'nin Arap simetriğidir, ikisini bir kalıbın girdi ve çıktısı olarak görebiliriz; her ikisi de Filistin'in tamamını istiyorlardı ve diğerine yer tanımıyordu. Jabotinskiy, Ergun Militanlarına, faşist formalar giydirse de, faşizmin iktidarının ilk yıllarında öldü. Hac Emin, Arap "Filistin" için Hitler'in yanına kadar gitti, başarılı olmadığı bir tarih bilgisidir.

Abdullah'a suikast, Hüseyni'lere atfedilmektedir.

"konspiratör" gören görüşlerden de söz etmektedir.

Redhouse ise bu sözcük için, "hile" ve "tuzak" ile "dolap çevirmek" karşılıklarını uygun buuyor.

Webster's New World Dictionary'sinde ise "conspiracy" deniyor. Öyleyse, collusion, "fesat" anlamındadır.

Avi Shlaim, Collusion Across the Jordan, Oxford, 1988.

* Biz, cumhuriya'ya, "cumhuriyet", edebiya'ya "edebiyat" ve nekbe'ye de "nekbet" diyoruz. Gramer bakımından bir sakıncası yoktur.

Abdullah ile gizli görüşmeleri yapanlardan birisi, daha sonra Dışişleri Bakanı ve Başbakan olan Golda Meir oldu ve Taksim'den hemen önce, Abdullah'ı eli-kulağında topyekün Arap savaşına katılmamaya ikna için, Amman'a geçmişti; bir Arap kadını kisvesinde Amman'a gidişi ve Abdullah ile yaptığı pazarlık, sonuçsuz olsa da, menkibevi'dir. Judaica, Abdullah ile gizli görüşmeleri yapanlardan sadece Golda Meir ile Eliyahu Sasson'un adını zikretmektedir. Bununla birlikte gizli görüşmeleri asıl yapanlar, Reuven Shiloah ile Eliyahu Sasson'dular; o toprakların çocukları olmakla Arabi sanki bir tür ana dilleri idi, her ikisini de her halleriyle, bir Arap'tan ayırmak zordur.

Nekbet'e rağmen, Doğu Kudüs ve Aksa Camii Araplar'ın elinde kaldı; bir Haziran Ayı'nda ve 1951 yılında Kral Abdullah, bir Cuma namazı için, el Aksa'ya girerken bir Filistinli tarafından öldürüldü. Ben-Gurion'un yoludur.

Suikast, Araplar'da ve İbrani'lerde bir politik dildir.

Şimdi, İsrael tarih yazımında "yeni tarihçiler" kategorisine dönmemizin zamanıdır, "revizyonist tarihçiler" olarak da biliniyorlar. İsrael tarihini gözden geçiriyorlar, pek çok itirazları var, Benny Morris bunlardan birisidi, Ilan Pappé de var. Avi Shlaim ise belki de en tanınmış ve etkili olanıdır; Profesör Shlaim, siyonizm tarihini, 1897-1948 arasını alabiliriz, tümüyle bir "Konspirasyonlar Tarihi" olarak görmektedir. Ben-Gurion'u ise toptan bir konspiratör olarak yazmaktadır.

Ben-Gurion'u mu, bir "pratik" politikacı olarak görebiliriz. Fakat "pratik" ile "oportünist" arasında sınır, çok zaman, sanıldığından da kısadır. Aynı şekilde Jabotinskiy ile arasındaki farkın, aslında, çok zaman "lafta" olduğunu düşünebiliriz. Şu örneği verebilirim, Zion Katır Birliği Projesi'ni, Jabotinskiy'nindi, nerede ise "ihanet" olarak niteliyordu, çünkü o zaman "osmanizasyon" taraftarıydı. Ancak bir-iki yıl sonra, Jabotinskiy'nin "Yahudi Lejyonu" projesini heyecanla destekliyor ve Türkler'e karşı İngilizler'le birlikte savaşmak üzere kaydını yaptırıyordu. Çünkü artık İngilizci olmuştur ve Jabotinskiy'nin izindedir.

Profesör Heller, Profesör Shlaim'in görüşlerini, "Ben-Gurion'u, hassaten, konspiratoryal siyonizmin atası olarak çizmektedir" cümlesiyle özetlemektedir.* Profesör Shlaim ise görüşlerini ayrıntılı incelemelere dayandırıyor; yayınladığı önemli kitaplarından birisi de Abdullah ile Ben-Gurion Collusion'ı üzerinedir; Profesör Shlaim'in, bu gizli temasları ele aldığı kitabına "Collusion" adını koyması, çok şaşırtıcı ve aynı ölçüde isabetlidir. "Konspirasyon" karşılığı saymak durumundayız.

Profesör Shlaim'in, "revizyonist tarihçi" sıfatını hak etmesinde herhalde en önemli katkı, "The Iron Wall" çalışmasından geliyor. "Demir Duvar" anlamındaki bu nitelemenin Jabotinskiy'nin icadı olduğunu biliyoruz; "coinage" Birinci Dünya Savaşı sonrasında idi ve Churchill bu sıralarda Filistin ve Yahudi meselesi ile yakından ilgiliydi, İkinci Dünya Savaşı sonrasında icat ettiği "Demir Perde" çok uzak durmuyor. Güzel, "Demir Duvar" ile Araplar ve "Demir Perde" ile Türkler, cendereye alındılar; yalnız Türkler'i daha hafif gördüklerini anlıyoruz, Türkler'e perdeyi uygun gördüler.

---

* Ben-Gurion especially is portrayed as the progenitor of conpiratorial Zionism.

Joseph Heller, The Birth of Israel 1945-1949 -Ben-Gurion and His Critics, University Press of Florida, 2003. p. 304

Black & Morris
Kral Abdullah'ın Casusu

BEDİRHANZADE KAMURAN BEDİRHAN

1921 yılı Mart Ayı'nda, Kudüs'te bir toplantıda, o zamanlar Sömürgeler Bakanı olan Winston Churchill, Abdullah'a, Mavere-i Ürdün'ün, Transjordan, yönetimini önerdi ve bu öneriden, "Ürdün Emirliği" doğmuş oldu; bunu, Ansiklopedia Judaica'da okuyoruz. Daha sonra Ürdün Krallığı'na dönüşmüştü ve Filistin'in parçalanması sırasında, Abdullah, İsrael Devleti'ne razı olarak, Filistin'in doğu yarısını ele geçirme sevdasına düştü. Hayalinde "Büyük Suriye" Krallığı vardı ve bunu, Filistin'in doğu parçasını, bir adım olarak görüyordu. Bu kadar ve böylece, Emir Abdullah'ın planını özetlemiş oluyorum.

Gizli temasları malumdur, Ben-i İsrael ile hep anlaşma yolları arıyordu ve Araplar için "Nekbet" denilen felaket aylarında da Yahudiler ile gizli gizli görüşüp pazarlık yapıyordu. Judaica Ansiklopedisi, prominent among whom Golda Meir and Eliahu Sasson, Abdullah'ın gizlice görüştüğü İsrael temsilcileri için, aralarında, önemli olarak, Meir ve Sasson'un olduğunu not etmektedir. Başkaları da var.

Yahudi dünyası, hep not ediyorum, ajan ve "sayan", ki "bu Mossad'a yardım eden" anlamına gelmektedir, ve sade "contact" açısından çok zengindirler. Her yerde varlar, "çifte sadakat" ile tavsif ediliyorlar, ama güçlendikçe "sadakat" tekleşmektedir.

İşbirlikçisi çoktur, nitekim, Black & Morris, alanında bir "ders kitabı" sayılan "İsrael'in Gizli Servisler Tarihi" nam eserlerinde, including the chief physician to King Abdullah, Kral'ın hekim başının da Yahudiler ile Emir arasında haber taşıdığını not ediyorlar. "Sayan" mı, ajan mı, burada bir açıklığa sahip değiliz. İlaveten Osmanlı'da Kürt Şefi Bedirhan'ın çocuklarının da İsrael casusu olarak Abdullah ile görüştüklerini ve Abdullah'ın önerilerini, Yahudiler'e rapor ettiklerini haber veriyorlar. Böylece medar-ı iftiharı Kürdi Bedirhanzade Kamuran Bey'in, İsrael casusu olduğunu bir kez daha öğreniyoruz.

Bedirhan, Osmanlı'da ilk kıyam eden Kürt Şefi'dir, Urfa çevresinde üç günde kırk binden fazla Süryanı'yi kırmıştı. Bu, bir tür Yahudiler'e hizmettir ve ahfadı hizmete devam etmektedirler.

Tabii, Kamuran Bedirhan'ın bir Yahudi casusu olduğunu önceki çalışmalarımda ortaya çıkarmıştım. Şimdi buraya, bir casus olarak, Kral Abdullah ile bağlantısını alıyorum. Kısadır ve diğer araştırıcıların kullanımını kolaylaştırmak üzere İngilizce aslını veriyorum.

•••

Another important agent who worked for the Middle East Affairs Department in this period was Dr Kumran Ali Bedirkhan, the European representative of the Kurdish national movement and a well-known chronicler of his people's neglected past. In the late July 1948 the department sent him to Transjordan, Syria and Lebanon, and to Egypt to meet some of Yolande's* contact in Cairo and generally to study the situation at first hand.

He returned carrying King Abdullah's "conditions for an arrangement" with Israel and a report on Syrian attempts to obtain military and political support from France. One of Bedirkhan's main proposals was that Israel should help organize revolts by discontented minorities in Syria and Lebanon, focusing on the Druse and Maronites. Successful revolts, he and his Israeli supporters argued, would knock these states out of the war and perhaps, by example, indirectly help the Kurdish national cause.

•••

Özetle, Kamuran Bedirhan'ın önemli bir Kürt lideri olduğunu ve Kürt ulusal hareketinin Avrupa temsilciliğini yaptığını öğreniyoruz. Bedirhan, bu turdan ve görüşmelerden, yanında, Abdullah'ın anlaşma şartlarını da getirmiş ve Suriye'nin Fransa'dan silah almakta olduğunu haber almış; rapor ediyor. İsrael'e, Suriye ve Lübnan'da, azınlıklar kanalıyla, isyan çıkarma tavsiyesinde bulunuyor ve bunun, Kürt milli davasına yarar sağlayacağını ekliyor. İstihbaratının hulasası işte budur.

* Yolande Hammar, Kahire'deki ünlü Yahudi kadın-casus. yk.

I.Black & B. Morris, Israel's Secret Wars – A History of Israel's Intelligence Services, N.Y., 1993. p.65

Yalçın Küçük, İsyan 1, İstanbul, 2005., ss.299-301

Böylece bu bölümün sonuna gerçekten ulaşmış oluyoruz, o halde, "Collusion" sözcüğünü, "Konspirasyon" ve buradan da "Fesad" ya da "Fesadiye" olarak anlayabiliyoruz. Güzel, yalnız, şimdi Shlaim'in "Fesadiye" çalışmasının en dikkat çekici bölümünü sorabiliriz ve buradayız. "Invasion", ki "İşgal" anlamındadır, belki de en şayan-ı dikkat ve düşündürücü kısmıdır, öyle düşünüyor ve öneriyorum.

Savaşlar ve stratejiler üzerine bir tartışma izlenimi verse de daha ötededir; önce Dr. İsrael Ber ile tanışıyoruz; Viyana'dan felsefe doktorası var. İspanya'da, İç Savaş'ta, Uluslararası Brigad'a bulunmuş, türünü bilmemekle birlikte, bir komünist olduğunu çıkarıyoruz. 1940 yılında, bu tarafta ve Hagana'dadır, Yarbay olmuş, özel harekat'ta çalışmış, önce Ben-Gurion'un muhalifi sol partidedir ve sonra Ben-Gurion'un yanındadır; bir ara İsrael Savunma Güçleri'nin de facto tarihçisi olarak görünüyor. Sonra, belki de sol damarı canlanıyor ve Ben-Gurion'u ve Batı ile ilişkilerini tenkid etmeye başlıyor; daha sonra Sovyet diplomatları ile buluştuğu ve bazı güncel bilgilerin yanında, Ben-Gurion'un günlüklerinden bölümleri de, Sovyetler'e verdiği ileri sürülüyor. Ben-Gurion'un günlüklerine, "Bağımsızlık Savaşı" üzerinde çalışırken aşina olmuştu, büyük "sırlar" arasındadır, 1961 yılında casusluktan yakalandı ve on beş yıla mahkum oldu. Ölümü hapistedir.

Kitabını, "İsrael'in Güvenliği: Dünü, Bugünü ve Yarını", hapiste yazdı ve ne yazık ki İbrani dilinde kaldı.* Profesör Shlaim, Dr. Ber'in kitabına çok önem veriyor, tartışıyor, tezlerini , önemli ve abartılı buluyor. İsabetlidir, bir, hapiste yazılanlar ve iki, Dr. Ber türü istikrarsız kişilik sahibi kimselerin görüşleri, abartılı olmak durumundadır. Öyle olsalar da önemlidirler ve kıymettar ip uçları gözüyle bakabiliriz.

Felsefe Doktoru ve bir ara Ben-Gurion'un yakını Dr. Ber'in birinci tezi şudur: Ben-Gurion, Emir Abdullah ile bir anlaşma ya da ittifak yapmayı hiç düşünmedi ve sadece, an agreement with Britain's chief agent among the Arabs, Araplar arasında Britanya'nın baş ajanı ile bir mutabakat sağlayarak,** İngiltere'ye yaklaşmak istiyordu. Büyük Britanya İmparatorluğu'nun kalıcı olduğuna güveni tamdı ve Londra'ya yaklaşarak genişlemeyi planlıyordu. Birinci tez, işte budur.

İsraeli "Yeni Tarih" Ekolü, hep 1948 savaşlarında kaldılar, bunu aşamadılar. Bir, 1956 yılında, Ben-Gurion'un, Sina Çölü'nü, Araplar'dan, Büyük Britanya İmparatorluğu ile beraber almıştı ve Başkan Eisenhower, Süveyş'ten çıkarttı. Demek ki gelecek yıllara uyan bir tarafını bulabiliyoruz.

İki, Eisenhower'ın, 1956 yılında, İsrael'i püskürttüğünü unutmamak durumundayız. Amerika önünde yalnızdı; o halde, 1948 yılında Abdullah'ın yerinde, 1958 yılında, Menderes'i düşünemez miyiz; Menderes ile bir pakt yaparak, İsrael kaynaklarında, "Brit", Ben-Gurion, bu kez, Amerika'ya ve Eisenhower'a yaklaşmayı deniyordu. Doğru mu, İsraeli "Yeni Tarih" Ekolü'nün böyle bir sorusu ve kaygısı yoktur. Üç, Ben-Gurion, özel konuşmaları ve günlüklerinde, Abdullah'ı pek küçümsüyordu, tırnak içinde "kral" diyordu. Ciddiye alabiliriz.

* Avi Shlaim, The Collusion, op.cit. p.231

** ibid., p.232

Abdullah'a gelince, Dr. Ber'in Abdullah saptamaları da değerlidir. a-Abdullah'ın dostları Arap Şefleri görünüyordu, dostları asıl düşmanlarıdır. b-İsrael, düşmanı sayılıyordu, aslen dostudur. Arap Birlikleri Komutanı olarak Abdullah'ın tek planı, Suriye ve Mısır Kuvvetleri'nin Filistin'e girmesini önlemektir. Ben-Gurion ise, "Partition" Planı'nda İsrael'e verilen toprakları korumak değil, Negev, Galile ve Kudüs'ü almak için savaşa çıkıyordu. İkinci tezi de budur. Yazılanlara pek mutabıktır.

İlk iki tezden, bir üçüncü tez çıkarabiliriz, Ben-Gurion ile Abdullah arasında bir "fesad" yoktu ve ben bunu tartışmak istemiyorum. Sadece buraya, Savaş'ta fiilen İsrael Genelkurmay Başkanı olan Yigal Yadin'in bir açıklamasını aktarmak istiyorum. Yeterlidir.

Contrary to the view of many historians, I do not believe that there was an agreement or even an understanding betwen Ben-Gurion and Abdullah. He may have wishful thoughts; Sasson may have planted hopes in his heart.

General Yadin, Abdullah ile Ben-Gurion arasında bir anlayış birliği veya ittifak olmadığı görüşündedir.* Abdullah'ın kendi hayallerini gerçek sanması ve ilavaten Sasson'ın Abdullah'ın kalbinin derinliklerine bu hayaller ekmiş olması ihtimal dahilindedir. Güzel, kalbe dikilen bu hayallerin, Abdullah'ı ölüme götürdüğünden hiç şüphe edemeyiz.

Ama bu, Şam'lı hayal bahçıvanı Sasson, Abdullah'tan hemen sonra Adnan Menderes'i bulmuştu ve bu kez, Suriye hayalini, Menderes'in kalbine serpmiş olabilir ya da gönlünde bir osmanizm varsa, büyütmüştür. Ölüme yaklaşmıştır. Böylece bu bölümü bitirmiş oluyorum.

Fakat yine de son sözü, Avi Shlaim'e ve bu kez "Demir Duvar" çalışmasına bırakmak istiyorum. İki nokta var, birincisi, bu kez Kral Faruk'un temsilcisi, İsrael'i tanımayı ve barış yapmayı öneriyordu. Ben-Gurion'un bu kapıyı da kapattığı kesindir. İkincisi, Abdullah ve Abdullah'ın sadakatı olmasaydı, İsrael savaşı kazanamazdı. O halde önümüzde fesat içinde fesat var.

Kamal Riad, an emissary for King Farouk, met in Paris with Elias Sasson, head of the Middle East Department at the Israeli Foreign Ministry, a native Arap speaker a leading moderate. Riad suggested Egypt's de facto recognition of Israel in return for agreement to Egypt's annexation of large strip of territory in the Negev.

Moshe Sharett wanted to explore this peace feeler, but Ben-Gurion bluntly brushed it aside.

The special relationship between Israel and King Abdullah was thus a major factor in determining the course and outcome of the Arab-Israeli war. This factor is largely ignored in Zionist historiography, because it does not sit easily with the heroic version of the war in which little Israel stands alone against the entire Arab world.

A closer analysis of the 1948 war, however, reveals that Adullah remained remarkably loyal to his original understanding with Golda Meir. Moreover, the special relationship with Abdullah was exploited by Israel shrewdly and skillfully in breaking the

* ibid., p.236

chain of hostile Arab states, in deepening the divisions in the Arab coalition, and in playing its members off against one another.

Had this special relationship not existed, Israel would have been unlikely to achive such a comprehensive and decisive victory in the first Arab-Israeli war.

Avi Shlaim, Ben-Gurion'un tanıma ve barış için Araplar'dan gelen her türlü öneriyi teyid etmeyi sürdürüyor; bu İsrael tarihi ile propagandasının iddialarının tam aksine bir durumdur.* İkincisi, Emir Abdullah'ın İsrael tarafından duyduklarına sadakatı olmasaydı, İsrael'in bu savaşı kazanması imkânsızdı, bu noktada da ısrarcıdır. Dolayısıyla, little Israel stands alone against the entire Arab world, küçük İsrael'in bütün Arap dünyasına karşı tek başına direndiği ve zafer kazandığı savı, gerçek dışıdır ve sadece propagandadır. İsrael resmi tarihin gerçekleri yazması halinde "mucize" miti çökecektir ve arşivlerin pek çoğunun hâlâ gizli olmasının bir nedenini de burada buluyoruz.

Ben-Gurion bir fesatçı ve İsrael mucizesi ise sadece bir hurafedir.

* Avi Shlaim, The Iron Wall, op.cit. 39

ikinci bölüm için birinci ek

BABEUF-FESAT-BABUVİZM

En doğru değerlendirmeyi, bir tesadüf sayamayız, yine Engels yapmış görünüyor, Babeuf'ü, Büyük Fransız Devrimi içinde, burjuvaziden bağımsız bir patlama olarak görüyor ve modern proleteryanın habercisi olduğunu haber veriyordu. Başkaları bir yana, Babeuf'ü ve sonraları "babuvizm" adı verilen hareketini, İngiliz Devrimi'ndeki "leveller", düzleyiciler, ile aynı yere koymaktadır. Babeuf, bir düzleyici'dir ve Fransız Devrimi öncesinde ön plana çıkan hukuki ve siyasal eşitliğin yetmezliğini ilk görenlerdendir; "gerçek" eşitlik peşindedir.* Bu, eşitliğin önündeki bütün tepeleri devirmek ya da düzlemek anlamındadır.

Babeuf, düzleyici'dir ve düzleme olmadan bir demokrasi'nin imkânsızlığını açıklıkla formüle eden ilk devrimcidir, diyebiliriz. Güzel, ancak geçici bir süre için, bir diktatorya kurulmadan da düzlemek ise imkânsızdır ve düzlemek, gerçek eşitlik kurmak demektir; bu görüşleri nedeniyle de, Bolşaya Sovyetskaya Ansiklopediya, priznanie neobhodimosti diktaturı yavilis' odnoy iz vajneyşih çert ideynogo naslediya babuvizma,** geçiş döneminde diktatoryanın gerekliliğini kabul etmesini, Babeuf'ün, ya da kurduğu akıma verilen ad ile babuvizm'in büyük katkısı saymaktadır. Proleterya diktatoryasının kökünü burada ve Babeuf'de buluyoruz.

Fransız Ansiklopedisi ise, Babeuf'den "milénariste" olarak söz ediyor;*** bu sözcük ve daha doğrusu kavramın kökünde "mille", bin yıl var ve şeklen "bin yılcılık" diyebiliriz. Ancak bundan çok ötedir; esas fikir, İsa'nın tekrar dünyaya geleceği ve bin yıllık bir yeni

---

* ...there were independent outbursts of that class which were the forerunner, more or less developed, of the modern proleteriat. ...in the great English Revolution, the levellers, in the Great French Revolution, Babeuf."

Marx & Engels, Selected Works, p.400

** Na osnovanii opıta revolyutsii B. prişol k vıvodi ... o neobhodimosti ustanovleniya vremennoy revolyutsionnoy diktaturı v period perehoda ot strago obşestva k kommunistiçeskoy.

Bolşaya Sovyetskaya Ensiklopediya, T. 2 Str. 1468

*** Fransızlar, Babeuf'ün geliştirdiği sisteme "babouvisme" diyorlar ve bu sistem için de, il fut une résurgence de l'espérance milléneraist, transmise par les livres mais enrichie et vivifié par l'observation sociale et par l'action révolutionaire et finalement systématisée, özetini veriyorlar. Çok zaman iddia edildiği üzere dogmatik değil, milenarist ümidin yükselişini temsil ediyor, doğru, ancak toplumsal gözlemler ve Fransız devrimi ile zenginleşmiş, hayat bulmuştur.

Encyclopedia Universalis, Vol.2. p.992.

egemenlik kuracağı üzerinedir. Konspirasyon teorilerinde yeri ve tarifi var;* ahiret ve bin yıllık cennet iç içedir. Bu açıklamadan kolayca anlaşılacağı üzere de, kökü Tevrat'tadır.

Şöyle de söyleyebiliriz, milleneralizm'in kökü dinsel olmakla birlikte zamanla dinle bağını koparmıştı, insanlığın bir canlanma ve yenilenme dönemi olarak algılanmaktadır, bu nedenle millenism'in sekülarize olduğundan söz edilebilmektedir.** Büyük bir teknolojik sıçrama ile geçmişle bağları koparak tam bir mutluluk dönemine girildiğini düşünmek mümkün; bu halde cennetin gelişi ilahiyattan kurtuluyor. Başta Owen, büyük ütopistlerin hepsi de çok büyük bir teknolojik devrimden sonra ortaya çıkmışlardı ve bunu, rastlantı kabul edemeyiz. Dolayısıyla, milleneralistleri ve bu arada Babeuf'ü bir ütopyacı saymakta hiçbir sakınca görmüyoruz; yalnız, Babeuf, büyük ütopyacılardan farklı olarak devrimci idi ve ihtilâl yapmaya çalıştığını biliyoruz.

Owen ve diğer büyük ütopyacılar, büyük teknolojik devrimlerin yaşıtıdırlar ve yeni tekstil teknolojisiyle, buhar makinalarıyla, vapur ve demir yolu ağlarıyla, Allah'sız cennete inandılar. Babeuf daha önce gelmişti, ancak Büyük Fransız İhtilâli ile yaşıttı, İhtilâl-i Kebir'i cennet kapısı olarak görüyordu, eksiklerini tamir etmek istiyordu. Demek ki, Babeuf'te İhtilâl, Tanrı'nın yerindedir. Bunu, kıyam, millenium'u sekülarize etmektedir, şeklinde de ifade edebiliriz.

Demek ki Babeuf'e göre, laik cennet, ihtilâlin ucundadır ve ihtilâl için ise bir ihtilalci teşkilata ihtiyaç var. Babeuf ile arkadaşlarının kurdukları örgütü, Fransız Ansiklopedisi "Universalis", "la conjuration des Egaux" olarak vermektedir ve bazı kaynaklarda ise "la conspiration des Egaux" geçmektedir.*** Demek ki Fransızca'da "conjuration" ve "conspiration" sözcükleri birlikte kullanılıyor; Babeuf için ise "conjuré" ve "conspirateur" sözcükleri uygun görülmektedir.

* Christian eschatology and millenialism – the study of and belief in the end of human history and the return of Christ that inaugurates a glorious age lasting one thousand years – have been central to Christianity since its beginnings and can be traced back at least to Jewish apocalyptic belief.

Mark Fenster, Conspiracy Theories, The University of Minnesota Press, 2008. p.197

** The term "millenium" originally referred to a period of the thousand years fortold by the New Testament, Book of Revelation, Apocalypse, to be period of Christ's reign on earth.

In scholarly usage, "millenialism" refers to belief in an early salvation, and no longer implies belief that the kingdom of God will last one thousand years.

The term "apocalypticism", meaning revelation of what has been veiled, has most often been applied to catastrophic millenium.

Apocalypticism has become so synonymous with universal cataclysm.

Millenium, Messiahs and Meyham, eds, Th. Robins and S.J.Palmer, Routlege, 1997. pp. 48-50

*** Babeuf ve örgütü hakkında temel kaynağımız Yoldaşı Buonarroti'nin yazdığı tarih-anı'dır ve 1836 tarihlidir. Buonoratti, Babeuf ile birlikte tutuklanıp yargılananlar arasındadır, giyotine değil, on yıl hapse mahkum olmuştu. Sadece Babeuf ve Darthé ölüme mahkum oldular ve her ikisi de anında kendi kendilerini hançerlediler; ancak darbeleri ölüme yetmedi. Mahkeme salonunda "katlediliyor" haykırışları yükseldi, hançerleri vücutlarında kaldı, bir gün sonra, giyotine gönderildiler.

Buonarroti'nin kitabı İngilizce'ye "Conpiracy" olarak çevrilmişti, tutuklulara da, "has the accused conspired, or provoked with the intention of conspiring or of provoking" sorularına izin veriliyordu. Fiilleri İngilizce'de "conspiring" sözcüğü ile ifade edilmektedir.

Philippe Buonarroti, Babeuf's Conpiracy for Equality,, 1836, reprint, N.Y., 1965. p.275

Nazım Hikmet

BEN BABÖFLE BERABERİM

Dördü de önümdeydi.
Kan içindeydiler.
Severim kanı:
anamın rahminde olduğu
ve giyotin sepetine dolduğu
için...
Dördü de önümdeydiler.
Kan içindeydiler.
yetiştim onlara
omzuma deydiler;
Kahrolsun Danton.
Ölmelisin Robespiyerim...
Yaşasın Marat!
Ben Baböfle beraberim –
dedim.
ve geçtim onları
Robespiyer Danton,
Baböf Marat...
Ne başlangıç, ne son,
Doğan, ölen, doğan, hayat!...

Nazım Hikmet, Bütün Eserleri, Cit 1, Sofya, 1967. s. 190 ve yıl 1930
Özgün adı, "İhtilali Kebir" ve değiştirdim.

Fransız İhtilâli'nin tanınmış tarihçisi Soboul, Babeuf'ü, la premiere forme de l'idéologie révolutionaire de la société nouvelle née de la Révolution elle-meme, İhtilâl'den çıkan yeni toplum için devrimci ideolojinin ilk formulasyonunu veren kimse olarak, tarif etmektedir. Babeuf, mülkiyette ve işte ortaklık öneriyor ve istiyordu. Soboul'un ekle-

diği ise şudur: Par le babouvisme, le communisme, jusque-la reverie utopique, fut érigé en un systeme idéologique finalement cohérent; par la Conjuration des Egaux, il entra dans l'histoire des luttes sociales et politiques.* İki nokta var, teori ve ideoloji planında, babuvizm ile ütopik hayaller sınırına kadar gelip dayanmış olan komünizm, tutarlı bir ideolojik sistem olarak ortaya konmuş olmaktadır. Öte yandan, "La conjuration" ile de, sosyal ve siyasal mücadeleler tarihine bir giriş yapılmıştır; böylece özetlemiş oluyoruz. Babeuf ile "ortaklık" ve gizli örgüt ile ihtilâl, sol mücadaleler tarih ve pratiğine sokulmuş durumdadır ve buna geçici bir süre için diktatoryayı ekliyoruz; çünkü, eşitlik düzleme olmadan mümkün değildir ve düzleme için de, daha sonra "proleter" tarifi eklenen, diktatorya kaçınılmazdır, bunu anlıyoruz.

Bir nokta da şu, Soboul da "conjuration" sözcüğünü kullanıyor; bu, normaldir, çünkü, "Universalis" Ansiklopedisi'nin Babeuf girişini de Soboul yazmıştı, Fransız İhtilâli üzerine temel kitabı daha geniş olmakla beraber Ansiklopedi ile "La Revolution Française" neredeyse aynı cümleleri kurmaktadır. Bununla birlikte Fransızca'da "conspiration" sözcüğünün de kullanılmakta olduğunu tekrarlıyorum, hatta daha yaygındır.

İngilizce "conspiration" ve Rusça ise "zagovor" yazıyoruz ve ikincisini "zagavor" söylüyoruz, önceden-konuşma ve hatta konuşmaya başlamak, olarak anlıyoruz. Rusça-Türkçe sözlük, "zagovor" için, "komplo", zagorşik, komplocu ya da fesatçı demektedir. Fransızca-Rusça sözlük de "conjuration" için "zagovor" ve "conjuré" için de "zagovorşik" karşılığını vermektedir ki aynı sonuca ulaşıyoruz.

Güzel, yalnız Rusça "zagovor" sözcüğünün bir de "büyü" anlamı var, fiil hali "zagovorit'" olmakla, "baş ağrıtmak" ile "büyü yapmak" karşılıklarını da okuyoruz ki, çok şaşırmıyoruz. Konspirasyon'da birlikte nefes almak esastır, gizli örgüt ve fısıltı halinde konuşuyorlar, büyücülük olmasa da büyü çağrışımları mümkündür. Uygun düşmektedir.

Bizde "conjuration" ve "conspiration" ayrımı yapmadan "fesat" deniyordu; yakın zamanlardaki ilk çevrisinde de "fesatçı" geçmektedir, Babeuf, 1795 yılında, kendilerine "fesatçı" dendiğini not ediyordu.** Eski yayınlarda Babeuf'ün kurduğu teşkilata, "Eşitlerin Fesadı" adı verildiğini biliyoruz,*** ancak, daha sonraki yıllarda, belki de "fesat" sözcüğünün olumsuz uzantıları göz önünde tutularak fesat'ın daha az kullanıldığını tespit edecek durumdayız.

---

* Albert Soboul, La Civilisation et La Révolution Française, Paris, 1988. p.123

** Devrim Yazıları-Babeuf Dosyası, S. Eyüboğlu ve V. Günyol çevirisi, İstanbul, 1974. İlk baskısı, 1964. s.80

Babeuf'le yaygın olarak, sol görüşlerin kütleselleştiği 1960 yıllarında tanışmıştık, ilk çevirisi yasaklandı ve çevirenler ile yayınlayanlar yargılandılar.

*** "Sendika.org", işçi sınıfını mücadelesi marksizm öncesi sosyalist düşünceleri meselesini incelerken, Baböf'ten söz ederken, "eşitler cumhuriyeti adını verdiği düzeni kurmak için Eşitlerin fesadı adında bir gizli örgüt kurdu" demektedir.

Buna mukabil, Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi ise Baböf'ün Teşkilatı'na "Eşitler Komplosu" adını uygun bulmaktadır; tabii "conspiration" sözcüğünün, "komplo" ile de karşılandığını biliyoruz.

Mücadeleler Ansiklopedisi, Cilt 1, s.31

Ancak çekinceler ne olursa olsun, "conjuration" karşılığı fesat'tan başka bir sözcüğe sahip olmadığımız kesindir. Fransızca'nın en güvenilir sözlüğünü bırakmış olan Tahsin Saraç, "conjuration" için, 1.Büyü, 2.Suikast, komplo, devlete karşı düzelenen fesat ve "conjurateur" karşılığında, 1.Büyücü, büyü yapan, 2.Suikastçı, komplocu, fesat düzenleyici ile "conjuré" mukabilinde, fesat arkadaşı, suikasta katılan kişi ve komplocu demektedir.* Öyleyse, "fesat" şimdilik kalıcıdır.

Tekrarlamama izin var mı, bizler, Arabi sözcükleri de, çok zaman Farisi'den alıyoruz, bunun üç nedeni var; bir, Türkler, daha doğrusu Türkmenler, bu tarafa geçmeden önce yüzyıllarca İran Platosu'nda kaldılar ve Farisi tekellüm ettiler. İki, "Küçük Ermenistan" nedeniyle, Türkiye ile Araplar arasında bağlarımız, On dördüncü Yüzyılın ikinci yarısına kadar yoktu, Arabi diline aşina değildik. Üç, gerileme dönemine kadar Farsça, bilim dilimizdi. İlaveten, Araplar, İran'ı ve dillerini sömürgeleştirmişlerdi; o kadar öyle ki, pek çok halde İraniler, Arabi sözcükleri kendi ağızlarına uyarlamak zorunda kaldılar. Biz de bu uyarlanmış sözcükleri ithal ettik, zaman zaman başka anlamlarda kullandık; "fesat" bunlar arasındadır.

Ferit Devellioğlu, "fesad" sözcüğüne, "bozukluk" karşılığını yazıyor ve günlük dilimizde "fesad-ı mide" var, bu bir Farisi konstrüksiyondur ve "mide bozukluğu" olarak kullanıyoruz. "Erbab-ı fesad" için Devellioğlu "eşkiya" dese de, "fesatçı" daha uygundur.

İran üzerinden alsak da Arabi'dir ve Arapça-Türkçe sözlük, "bozmak", rezil etmek, "doğru yoldan çıkarmak" anlamlarına ilaveten "yıkmak" da demektedir.** İrani'de ise "conspiration" için başka ve özel bir sözcük var, fesad'ı ise, çürütme ve bozma olarak kullanıyorlar, ama "isyan çıkarma" anlamını da biliyorlar.

Babeuf'ün maksadı ise yıkmak'tır ve "Eşitlerin Yıkıcılığı" Teşkilatı'nı kurduğunu biliyoruz. Grachhus Babeuf olarak tanınmıştı, "Grachhus", Roma Devrimcisi'nin adıdır ve Sovyetler, yabancı isimleri bozmadan kiril alfabesiyle yazıyorlardı, Bolşaya Sovyetkaya Ansilpedya'dan adının "Grakh Baböf" olarak söylendiğini çıkarabiliyorum. Bir gizli örgüttür, birlikte yemin ile başlayacak ve hep birlikte nefes alacaklar; eşitliği maddi planda anladıkları kesin, önlerindeki tepeleri yıkacaklar ve hep düzleyeceklerdi. Demek ki erken gelmiş bir tekel-yıkıcısı gizli örgüt ile karşı karşıyayız.

Comme les Jacobins, comme les sans-culottes, Babeuf proclame que le but de la société est le bonheur commun, la Revolution se doit d'assurer entre tous les citoyens l'égalité des jouissances. Bu paragrafı da Soboul'dan alıyorum; hedef ortak gönenç ve yararlanmada, tatmin olma imkânlarında eşitliktir.*** Babeuf, bu maksat-

* Saraç, "conspiration" için de 1.Hükümete karşı gizli fesat, komplo, 2. Ortaklaşa entrika açıklamalarını yapıyor ve demek ki birbirinden pek ayrılmıyorlar.

Tahsin Saraç Fransızca-Türkçe Büyük Sözlük.

** Serdar Mutçali, Arapça-Türkçe Sözlük, İstanbul, 1995. s.660.

*** Şerif Hulusi, Soboul'un önceki baskısını çevirisinde, Babeuf'ün programını, "toplumun amacı 'herkesin saadetidir', İnkılılap da, 'nimetlerden faydalanma eşitliği' sağlamalıdır", şeklinde özetliyordu. Hulusi, Konspirasyon için, "eşitlerin rejimi çevirme teşebbüsü" formülasyonunu bulmuştu; çeviri değil, tarif demek duru-

la bir konspiratör oldu ve Eşitlerin Konspirasyonu'nu kurdu; kurduğuna "fesadiye" diyebiliyoruz.

Soboul'un, Şerif Hulusi çevirisinde, şu paragraf da var: "Toplumun yeni baştan kurulması ve yeni kurumların yerleşmesi için gerekli zamanın devamınca, inkılapçı bir azınlığın diktatörlüğünü muhafaza etmek şarttır. Bu fikir Buonarroti vasıtasile Auguste Blanqui'ye geçecektir. Lenin'in işçi sınıfı diktatörlüğü akidesini ve uygulamasını da blanquiciliğe bağlamak şarttır." Böylece, Babeuf'ü ve konspirasyon'unu bir başlangıç sayma düşüncesine tekrar gelmiş oluyoruz.

Paris'te hakkında yayınlanmış bir monografi,* Babeuf'ün ölümünden söz ederken, "işte böylece, bu çok çekici, peygamber-benzeri, hep bir havarinin ateşi ile yanan adam yok olmuş oldu" diyordu. Sınıflı toplumdan sınıfsız topluma uzun yürüyüş tarihinde ilk yeri almıştı; Darthé ile beraber, giyotin kararını duyar duymaz, sakladıkları hançerlerle ölümü seçtiler ve bundan sonra yaşadıkları ya da yaşamadıkları o sahnelerle, sadece, mahkum edenlerin kinini çıkardılar, "sergilediler" diyebiliriz. Dökülen, sınır tanımayan sınıf kinidir ve o kadar öyle ki, c'est sans doute le cadavre de Babeuf qu'on porta a l'échafaud, bu kinle, giyotine, Babeuf'ün ölüsünü götürdüler. Ölüye, giyotin indirdiler.

Babeuf'ün ölüsünü öldürdüler.

---

mundayız. "Fesat" sözcüğünden duyulan yetersizlikten kaynaklandığını anlayabiliyoruz.

Albert Soboul, 1789 Fransız İnkılabı Tarihi, Ş.Hulusi çevirisi, İstanbul, 1969. s.546

* Ainsi disparait ce personnage attachant, prophétique, tout animé d'une flamme d'apotre.

Claude Mazauric, Babauf,Mssidor, 1988. p.71

ikinci bölüm için ikinci ek

Konspirasyon'da Konspirasyon

SİYONİZM İLE ÖLÜMLER: DR. NAZIM VE A. MENDERES

Komplo ile konspirasyonun yakınlığına daha önce işaret ettim, birincisi, ikincisinin içindedir. Konspirasyonda, ki birlikte nefes anlamındadır, nefes derecesinde konuşma da diyebiliyoruz, bir örgütlülük var, önce fısıldaşma, sonra yemin ve arkasından darbe geliyor; "komplo" işte bu aşamada önem kazanıyor. Demek, fısıldaşma ve yemin temeldedirler; yalnız, konspirasyon bir örgüt işi ise, komplo daha çok tepelerdedir.

Feodalite veya corporatism varsa, ben "tekeliyet" tabir ediyorum, komplo var'dır.

Bunun tersi çok daha doğrudur, komplo işliyorsa, konspirasyon başarılıysa, taban yoktur ve feodalite ya da tekeliyet düzenindeyiz. Demek, bir ayraca yol alıyoruz.

Modern zamanlarda artık politik yol oldu ve seçim yerine sayabiliriz. Yeni zamanlarda, seçimler, konspirasyon ve/veya komplo'dan sonra ve birlikte, sadece seyirliktirler, diyebiliriz. Bir cinayeti örtmek için tertipli düğüne benzetebiliriz ve seçim, temaşa sektöründedir; ihtiyacımız var, Orta Çağ'da insanlar idamları ve işkenceleri seyretmekten haz alıyorlardı ve şimdi, seçim zamanlarında eğleniyorlar. Yalnız kanıksandığını anlıyoruz, artık kanmıyorlar ve katılım zamanla düşüyor. Parlamento ise sahnedir.

Orta Çağ'da işkenceleri seyrederken acılarını dışa vuruyorlardı ve şimdi seçimlerde kendi kendilerini tatmin ediyorlar; mecbur oldular. Aksi takdirde "diktatorya" demek durumundalar; amma, diktatorya'dan kaçamasalar da realiteden uzaklaşmak zorundadırlar. Seçim artık realiteden kaçma halidir.

Epileptik arazlarından önemlisi "derealizasyon" idi ve tekeliyette insanlar, çoklukla, derealizasyon halindedirler. Gerçekliği yaşayamıyorlar.

Öyleyse, konspirasyon'un sine qua non şartı olan fısıldaşlaşma, illegalite ve dolayısıyla gizlilik anlamına gelmektedir. Bunu anlayabiliyorum, peki sonra, fesat ya da diğer

söyleyişle konspirasyon, İngilizce, "conspiracy", Rusça "zagovor",* taçlanmışsa, açıklanması doğaldır, bekleyebiliriz. Yalnız, Ben-Gurion konspirasyon ve komplolarının bir özelliği var, hep gizliliğe mahkûmdurlar ve gizli kalıyorlar. Doğru, "conspiration" ve "conjuration" sözcüklerini birbirinin yerine kullanabiliyoruz, fesat'ta ortak nefes ve ortak yemin esas'tır, ama Ben-Gurion'unkiler ebedi olarak gizli kalıyorlar; bu nedenle de kurucusu olduğu devlet için, hâlâ konspiratif, demekte haklı oluyoruz. Ve pek hoş, Ben-Gurion'un bütün belgeleri, anıları ve notları, hâlâ gizlidir ve içeridekiler ve dışarıdakiler için hep kapalı tutuluyor ve ancak az sayıda ve çok güvenilir eşhas bakabiliyorlar;** bu ise büyük bir anomali hali'dir ve ihmal etmemek zorundayız. Buradayız.

Herhalde "gizli tarih" ile izah edemeyiz. Ötesindeyiz ve İsrael, gizli bir devlet'tir, demek daha isabetli görünüyor. Sınırları çizilmemiş ve hâlâ bir haritadan yoksundur; konspiratif bir hal sayabiliriz.

İsrael, gizli bir devlet'tir.

Doğu Hindistan Kompani misli bir devlettir ve fesadi'dir.

Hep meşruiyet peşindedir.

Bir, hâlâ güvensizdir. İki, güveni, hep genişlemekte bulmak zorundadır. Üç, hep ekspansiyon bir yeni güvensizlik kaynağıdır. Dört, yönetemeyeceği genişliklere yayılmaktadır. Beş, yorucu ve tüketici'dir. Demek, diaspora ve Amerika Birleşik Devletleri olmasa ayakta kalması zordur. Ve tarihinin özetini burada buluyoruz. Ayakta tutan bir de Araplar'dır.

Peki, bu ne demek, kuruluştan önceki en az on beş ve sonraki kesin on beş, toplam otuz senenin, esasen, bilinemez olduğunu söylemenin bir başka şeklidir. Çünkü Ben-Gurion kuruluştan önceki on beş yılın mücadelesinde önder ve sonraki on beş yılda da

---

* Rusçası daha açıklayıcı, "govor", ki "gavor" okuyoruz, "konuşma" anlamındadır ve "zagovor", önceden konuşma, diyebiliriz. Rusça-Türkçe sözlük, "zagovor" için "komplo" diyor, buradan "konspirasyon" ile "komplo" arasında bir ayrım yapılmadığı sonucuna varabiliyoruz, "kumpas" karşılığı da var. Sostavit' zagovor, komplo kurmak, kumpas yapmak anlamındadır. Rusça'nın bir güzel yanı da şu, "zagovor" aynı zamanda "büyü" anlamına geliyor, komplo'nun büyü'ye yakın olduğunu düşünebiliriz.

"Zagovor" sözcüğünün fiil hali, "zagovorit", baş ağrıtmak ve büyü yapmak demektir ve bir de konuşmaya başlamak, anlamına geliyor. Böylece dillerin dilinden hareketle konspirasyon'u daha tam anlayabiliyoruz. Gizli bir konuşmaya başlanıyor, gizemli ve büyülü bir konuşma'dır.

Russko-Turyetskiy Slovar', Moskva, 1972. str.231

Fransızca'da, "conspirateur" kelimesine synonyme olarak, "completuer" ve "conjuré" de var ki, "yeminci" anlamının yanında "büyücü" olarak da düşünebiliriz.

** "Some of JFK's communications with then Israeli Prime Minister David Ben-Gurion are still classified. Not even top-level intelligence officials with special security clearence have been allowed access to these potentially explosive documents." Piper'den aktarıyorum.

M.C.Piper, çalışmasının ikinci başlığı, "Kennedy Cinayeti Konspirasyonu'nda Eksik Halka" idi, Kennedy-Ben-Gurion yazışmalarınıon hâlâ gizli olduğunu ve kimsenin göremediğini not ediyor.

M.Collins Piper, Final Judgement -The Missimg Link in the JFK Assassination Conspiracy, Wash., DC. 1994-1998. p.3

Piper, Kennedy suikastında baş konspiratör olarak Ben-Gurion'a işaret ediyor, kitabının ön kapağının ortasına yerleştirilmiş , bir Ben-Gurion fotoğrafı görüyoruz.

"BUSH SEÇİMİ ÇALDI"

Son 10 yılın en popüler komplo teorileri

Bush seçimi çaldı 11 Eylül'ü yaptı

AMERİKAN halkına en inandırıcı gelen komplo teorisine göre ABD eski başkanı George W. Bush 2000 yılında yapılan başkanlık seçimlerini hileyle kazandı. Son anketteki en "popüler" komplo teorileri arasında, 11 Eylül saldırılarının arkasında Bush Yönetimi'nin olduğu iddiası ikinci oldu. New York Daily News Gazetesi'nin internet sitesinde yer alan ve hâlâ süren bir ankette, en inandırıcı komplo teorileri şöyle:

2000 seçimlerini Bush çaldı - yüzde 31

Cumhuriyetçi aday Bush 2000 yılındaki başkanlık seçimlerinde ülke genelinde oyların yüzde 47.8'ini almış. Demokrat aday Al Gore yüzde 48.3'e ulaşmıştı. Ancak sistem gereği seçimi kazanan Bush oldu. Florida eyaletindeki 300 oyluk farkla seçilen Bush'un, yeniden sayım sürecinde Florida Valisi kardeşi Jeb Bush yoluyla hile yaptırdığı öne sürüldü.

11 Eylül'ün arkasında Bush vardı - yüzde 16

Bush Yönetimi, 11 Eylül 2001'de ABD'de gerçekleşen terör saldırılarından önceden haberdar olmuştu. Saldırgan bir dış politikayı meşrulaştırmak için El Kaide teröristlerini engellemedi. İkiz Kuleler'de kontrollü patlama yapıldı. Pentagon'u vuran ise uçak değil bir roketti.

Küresel ısınma uydurma - yüzde 14

Enerji sektörünü yeniden yapılandırarak sermayenin el değiştirmesini sağlamak isteyen çevreler, Dünya tarihi boyunca defalarca görülen doğal iklim değişikliğinin insan ürünü olduğunu öne sürdüler. Hatta artık aksini savunanları bilim camiasından dışlıyorlar.

Harry Potter'dan MJ'e diğer teoriler

ABD halkının yüzde 12'si, ABD Başkanı Barack Obama'nın ABD topraklarında doğmadığına, dolayısıyla Amerikan vatandaşı olmadığı için başkanlığının gayrimeşru olduğuna inanıyor.

Diğer popüler komplo teorileri şunlar:

Devlet vatandaşların tamamını gizlice gözetliyor. Prenses Diana kazada ölmedi, öldürüldü. Harry Potter, satanistlerin bir aracı. Michael Jackson ölmedi, 300 milyon dolarlık borcundan kurtulmak için bunu tezgahladı, şimdi Elvis Presley gibi rahat ve gizli bir yaşam sürüyor.

başbakandı; demek ki, kuruluştan önce ve kuruluştan sonra kurucudur. Öyleyse, kuruluşu önemli ölçüde "gizli" ya da "fısıltı" bir devlet ile karşı karşıyayız.

Şöyle de söyleyebilirim, konspirasyonlara dayalı bir devlettir ve Ben-Gurion'u bir devlet adamı olmaktan daha çok bir "conspirateur" olarak düşünmemiz pek yerindedir. Konspiratör için dilimizde "fesatçı" kelimesi var; ama yine de bir conspiration ustası demek daha isabetli görünüyor ve övücü'dür.

Herzel, başarısız bir fesatçı idi.

Weizmann kabiliyetsiz bir conspirateur kaldı.

Ben-Gurion, Rusça söyleyişle, usta bir zagavorşik'tir.

O halde Ben-Gurion'un bütün belgelerini ve anılarını saklaması kendisine uygundur; fesadının devam ettiği şeklinde anlayabiliriz. Türkiye ile ilgili belgeleri daha gizlidir.

Böylece İsrael Devleti saklanmış olmaktadır. İsrael gizli bir devlet'tir ve tekrarlıyorum.

Plonsk'ta, 1886 yılında dünyaya gelmiş, 1958 yılında 72 yaşındadır ve bu yılda, bir uçak arızası kisvesi ile, Ankara'ya inebilmişti, demek ki konspirasyon damarlarında var. İlk defa yapmıyor, 1956 Sina Saldırısı'ndan önce de Fransa'ya, Sevres'e, gizli gitmiş, Fransız ve İngiliz yüksek görevlilerle gizli görüşmeler yapmıştı. Ankara'ya gizli inişini, kimseler duymadı ve hâlâ ne olduğunu tam bilmiyoruz, Türk Başbakanı Adnan Menders ile buluştu, bildiğimiz, fısıltıların yayılmaması için Türk büyükelçilerin yemek servisi yaptıklarıdır ve hâlâ bu garson sefirlerimizin adları saklıdır;* hâlâ kimlerdir, bilmiyoruz. Bu kadar değil, Ben-Gurion pek temkinlidir, o kadar öyle ki siyonizmi revize ederek acilci ve maksimalist yapmak isteyen Jabotinskiy'nin amansız düşmanı oldu** ve yalnız yine de meraklıdır, uçak arızası bahanesiyle indiği Ankara'da kaldığı tek sabah, tebdil-i kıyafet edip bir taksi ile Ankara'yı dolaşmadan edemedi. İstanbul'da hukuk okumuştu, Darulfünun'u bitirdiği genel olarak yazılmakla birlikte doğru değil, Türkçesi var ve pek maceracıdır. Merakını yenemiyor ve hedefine gidiyor.

Hedefinin önüne çıkan engelleri yok etmeyi, bir oyun saydığını düşünebiliriz. 1961 yılında Adnan Menderes ve 1963 yılında John Kennedy öldürüldüler, her ikisi de son bahardadır ve Ben-Gurion kendi son baharını yaşıyordu. Bu iki ölümde aynı eli görebilir miyiz; araştırmak bilimsel bir merak'tır ve karşı duramıyoruz.

---

* Hepsi İbrani asıllı mı; soruyu ters çevirebiliriz ve "olmayanı var mı idi" diyebiliriz. Bunu bir sır misli sakladılar ve "kimin sırrı" işte soru budur. Hepsi sakladığına göre, her biri hepsidir. İsrael gizli belgelerine bakarak birisinin Adnan Kural olduğunu söyleyebiliyorum.

** İsrael'in kurucusu Jabotinsky'dir, ama liderlik ve başbakanlık Ben-Gurion'da kalmıştır. Ben-Gurion, Jabotinskiy'nin bir faşist ve bir nazi olduğuna inanıyordu ve söylüyordu, doğrudur; Jabotinsky'nin cenazesinin Erez İsrael'e gelmesine izin vermemişti, kindar olduğunu düşünebiliriz. Ancak, bütün bunlara karşın, Ben-Gurion'un, pragmatik ve oportünist bir Jabotinskiy-yolcusu olduğunu söyleyebiliriz.

Benzetme mi, bin dokuz yüz otuz'lara gelindiğinde, Trotskiy taraftarları, Stalin'in, Trotskiy'i uyguladığını söylüyorlardı ve Biltmore Oteli'nde de Ben-Gurion Jabotinskiy'nin ruhunu realize etmiştir.

İsrael, maksimalizm'den vazgeçtiği an öleceğini bilen bir acilcidir. Bu, Jabotinskiy'dir.

Jabotinskiy, Menahim Begin ile iktidara gelmiş ve devam etmiştir. İktidarı devam etmektedir.

Jabotinskiy için diğer çalışmalarıma bakılabilir; Çanakkale ve Filistin'de vardı ve karşıdadır.

Bu yıldan, Türk-İsrael izdivacından, beş yıl sonra Kennedy Suikastı gerçekleşti. Bu uikastın Ben-Gurion tarafından düzenlendiğini düşünebiliriz; düşünenler pek çoktur, te yandan önceleyen gizli Ankara İttifakı, Washington'a karşı bir güç gösterisiydi, Was- ington ile bağ kurmanın prelude'üdür ve Amerika'da Başkan Kennedy İsrael'in fazla üçlenmesini ve nükleer bomba yapmasını istemiyordu. Washington, İsrael'in nükleer ombaya sahip olmasının, bütün Araplar'ı daha çok Sovyet Kampı'na iteceğine inanı- ordu ve Kennedy, mutlak önlemek istiyordu, öyleyse, Ben-Gurion'a göre ölümü hak tmektedir. Bu tarihte yetmiş yedi yaşındadır.

1960 Nisan Ayı'nda Menderes, Sovyetler Birliği'ne gideceğini açıkladı. Mayıs ıyı'nda düştü.

1963 Yazı'nda, Kennedy, Sovyetler'i, kendi içinde, bir sistem olarak kabul ettiğini çıklıyordu. Sobbaharı'nda öldürüldü.

Sovyetler'e gitmek ve Sovyetler'i kabul etmek, Ben-Gurion'un kabul edebileceği hal- ːr değildirler. Sonuç ile bir mantık bağı var.

Türk-İsrael İttifakı'nı, Türkler, 45 yıl kadar hiç bilmediler. Türkiye'de ilk haber, be- im "İsyan" kitabımda yer aldı ve İsyan'ın ilkindedir. Bunu "Metres İlişkisi" ya da "Ta- ıamlayan Kavimler" başlığıyla duyurmuştum;* o zamana kadar Ben-Gurion, Türkiye'yi radaki yakın münasebeti bir "metres ilişkisi" türünden gizli tuttuğunu ileri sürüyor ve akınıyordu. İlişkileri resmileştirmekten yanadır.

İsrael-Türk evliliği, 1958 yılı Yaz Sonu'nda kağıda döküldü. Hep gizli tuttular ve açığa çı- arabilmek, bir anlamda, resmi tarihi delmek anlamına geliyordu; sırrı şuradadır. İki devlet vlendi ve azaldılar; bu tarihten itibaren ve İsrael ile Türkiye'nin toplamının, iki devletten az- ır ve "bir buçuk devlet" diyebiliriz. Birisi bir ve diğeri, yarımdır; hangisi, cevabı sorudadır.

Yalçın Küçük, İsyan 1, İstanbul, 2004. s.204 ve sonrası. İzdivacı, ilk yazan olmasa da, dünyaya ve daha doğ- ısu "uzman" sektöre duyuran ise Amikan Nachmani idi ve ben, Nachmani'den aldım.

. Nachmani, Israel Turkey and Greece, London, 1987

'oğru Bar-Zohar'ı saymazsak, 1978 yılındadır, İbrani 1977, İngilizce Nachmani ve Türkçe İsyan'dan başka u gizli ittifaktan söz eden bir kaynağımız daha var. 1964-1966 yılları arasında Genelkurmay İstihbarat Baş- anı Amiral S. Orkunt bunu bize haber vermiş durumdadır. Ancak o tarihte ittifak aklımızda olmadığı için miral Orkunt'un bu açık ve çok önemli haberini göremedik. Pek yazık olmuştur.

srail, Ankara'daki diplomat ve askerleriyle devamlı, dikkatli ve yumuşak girişimlerle, 27 Mayıs 'evrimi'nden evvel, 1958 yılında yapıldığı anlaşılan, üst yönetimdeki sivil ve asker on kişiden fazlasının ilmediği bir anlaşmanın askeri irtibatını Genelkurmay Başkanlığı ile idame ettirmek gayretindeydi."

.958 de hazırlanmış bir hareket planının İngilizce metni dosyalarda idi."

ːzai Orkunt, Türkiye-Abd Askeri İlişkileri, İstanbul, 1978. s.384

lüthiş, bu sadeliği içinde, ilk paragraftaki dehşet verici sırrı, algılamamız imkânsızdı, ancak, Nachmani ve aşkaları tarafından çok ciddi bir şekilde dikkatimizin çekilmesi gerekiyordu. Bu nedenle Orkunt'unkini bir aberden daha çok bir doğrulama saymak zorundayız. Böylece ve şimdi, Orkunt İfşaatı ile gizli tarih'in bir ölümü de açığa çıkarılmış olmaktadır.

ːinci paragraf, İsrael ile Türkiye'nin Suriye'nin zaptı için yaptıkları ortak savaş planını haber veriyor. Ge-

TÜRKO-İSRAEL METRES HAYATI

Eksiklikleri var, judaik çalışmaların her türlü zaafını taşıyor, ancak yeni bilgiler de sağlıyor; bununla birlikte, Kudüs'te, Hebrew University'de, öğretim üyesi Dr. Nachmani'nin bu çalışmasından Türkiye'de yararlanıldığını sanmıyorum. Halbuki Eliyahu Sasson, Ankara'da kaldığı sürece, Ankara'yı, Kıbrıs'ın tersine, İsrael'in Orta Doğu casusluk merkezi haline getirmişti ve diplomatik belgelerin Nachmani tarafından okunuşuna göre de, hem İsrael'in ve hem de, şaşırtcı sayabiliriz, Ankara'nın Orta Doğu politikasını, yönetmese de önemli ölçüde etkiliyordu; bir süre sonra yöntemleri demode bulunmuştur.

♦♦♦

Güzel ancak başka bir yerde başka bir bilgi var; "starting in September 1957 Eliyahu Sasson, then serving as ambassador in Rome, met regularly with the Turkish foreign minister Fatin Rüştü Zorlu." Buradan anlıyoruz, Türk Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu, Roma'da, 1902 Şam doğumlu ve önce Osmanlı ve daha sonra İngiliz mandasına karşı savaşmış, istihbaratçı ve şimdiki sözlükle "Mossadçı", Eliyahu Sason ile düzenli olarak, "regularly" buluşuyordu. Demek, Ankara'da, iyi bir diplomat ve "casus" olabilmek için, kendi söyleyişiyle, ileri yaşlarında dans dersleri alan ve o zamanın pek moda iskambil oyunu "canasta" partileri düzenleyen Eliyahu'yu incelerken, daha önemli bir bilgi ile karşı karşıya geliyoruz.

Önemi çok boyutludur; bunlardan birisinin Kıbrıs olduğundan hiç kuşku duyamayız. Şebeke'de, Kıbrıs'ın tarihindeki her dönüşte Yahudi manivelasını, sanıyorum, inandırıcı bir şekilde göstermiş bulunuyorum, Türkler tarafından alınması ise Yasef Nasi ile ilgilidir. İkinci Selim, Kıbrıs'ı Yahudilere yurt olarak vermek üzere almak istiyordu, almıştır ve Yahudi-Karşıtı Parti'nin muhalefeti nedeniyle verememiştir.

◆◆◆

Bir marranos olan Don Yasef Nasi'nin tedbirli davrandığı anlaşılıyor, Filistin'in kolonizasyonuna başlamasından bunu çıkarıyoruz. Ben-Gurion, Filistin'in israelleşmesini, Nasi ile başlatmaktadır. "As early as 1563, Don Yasef led his followers from Spain to Paletsine and founded an agricultural colony in Galilea, on the shores of Lake Tiberias"* diyordu.

D.Ben-Gurion, Israel : Years of Challenge, London, 1964. p.3
Y.Küçük, İsyan 1, İstanbul, 2004. ss.294-295

Devamla, Doktor Bar-Zohar*, bilebildiğimiz kadar, Ben-Gurion kısa ancak gerçek biyografisini yazan tek kimsedir. Önsözünde şunları kaydediyor: "Many distinguished writers, scholars and university dons have vainly tried to obtain Ben-Gurion's cooperation and the use of his documents, but the Old Man had agreed only to be interviewed by two writers, who never caught a glimpse of his files; the biographies they produced were mostly anecdotical and inaccurate."** Ben-Gurion, dosyalarını açmamak bir yana en seçkin yazarlara mülakat dahi vermiyordu; burada bizi, ilgilendirmeyen nedenlerle, 1964 yılında "Suez Ultra-Secret" adlı bir kitap yayınlayan Bar-Zohar ile kısmî bir işbirliğini kabul etmişti, Ben-Gurion tarafından bildiklerimizin hepsi bu kaynaktandır.*** Zengin bir biyografi olmadığı kesin, ancak yine de, Ben-Gurion, Bar-Zohar'a bazı sırları sızdırmış durumdadır.

İki adı var, "kurbağa-sıçraması" ya da "periferi" politikası; gizli devlet kurulmuştu, ama Araplar ile sarılıdır. Kurbağa misli bir sıçrama yapabilir ve çevrede, Etiopya, İran

* İsraelliler iki dili konuşurlar, İbrani ve Arami; "bar", Arami'de "ben" demektir. Arabi'de "bin" olduğunu biliyoruz, "zohar", zöhre ya da "zehra, karşılığıdır ve "z.h.r." belirlemektedir. Bulgaristan'dan göçen bir İsraelli'dir.

** Michael Bar-Zohar, Ben-Gurion -A Biography, London, 1978. p. XIII

*** İsrael'in dürüst araştırmacısı, Yahudi asıllı olması nedeniyle İbrani kaynaklarını da bilebiliyor, Seymour Hersh, Bar-Zohar'dan "his biographer" olarak söz etmekte ve kullandığım bu kaynağa, "the English edition of Michael Bar-Zohar's definitive biography of Ben-Gurion" demektedir. Sağda ve solda işaretleri var, ancak, bir bütün olarak kullanabileceğimiz tek kaynak ve yaşam öyküsü işte budur.

Seymour M. Hersh, The Samson Option-Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy, N.Y., 1993. pp. 22-45

ve Türkiye ile pakt yapabilir; bu, Amerika'ya önemini kanıtlamak için son derece önemlidir. Orta Doğu'da önemli bir güç olduğunu gösterebilecektir ve kısaca "güç" olacaktır; bunun için, Türkiye ile bir evlilik peşindedir.

Ben-Gurion dosyalarından çıkarabildiği ölçüde Bar-Zohar'ın yazdıklarından aktarıyorum ve bir "belge" değeri var. Bu nedenle yayınlandığı dilde vermeyi tercih ediyorum. Böylece cehalet ve inkar kapılarını kapatmayı deniyorum.

Golda Meir'in evinde toplandıktan sonra, Eisenhower'a bir memorandum göndermeye karar veriyor ve burada ilk kez, he presented the peripheral pact, çevresel pakt'ı dile getiriyor. Söz konusu olan, Ben-Gurion'un da formüle ettiği şekilde bir pakt'tır.

Formel ve açık bir ittifak olması zorunlu değil, Ben-Gurion gizli tutulacağı konusunda Esienhower'e ön bilgi veriyor ve de jure değil de facto bir pakt ön görüyor; demek, işin başında konspiratif niteliği bellidir. Ben-Gurion eski memleketi Türkiye'nin katılımına güveniyor; ama yine de, Washington, İran, Türkiye ve Etiopya'ya, Amerikan desteğinin sağlam olduğu duygusunu yerleştirmesi şarttır, Eisenhower'e bu da yazılıyor. Fesadi Ben-Gurion, Türkiye ile ittifakı Amerika'ya ve Amerika'nın desteğini Türkiye'ye karşı kullanmak istemektedir ki usta olduğunu not etmiş durumdayım.

Eisenhower'in da heyecanlandığını anlıyoruz, ancak, İsrael'e silah verme konusunda istekli görünmedi, bununla birlikte, o sıralarda, dış politika, daha çok Dışişleri Bakanı John Fuster Dulles'in elindeydi, bir soğuk savaşçı ve Sovyet düşmanıdır. Bu nedenle, when Dulles finally did reply to Ben-Gurion, he expressed a favorable opinion and encouraged the prime minister to establish the peripheral pact, Dulles'ı, bu izdivacın sahiplerinden birisi saymamız çok yerindedir. Dulles, kurbağa sıçramasını onaylamıştı, Ben-Gurion, harekete hazırdır.

Ben-Gurion gave the green light for the operation to be stepped up. On 28 August he took off on his nonturnal flight. Just after midnight his plane landed at a military airfield near Ankara.

Ben-Gurion'un gizli Ankara seferi işte böyle başladı, bir gece karanlıkta uçtular, Ankara yakınında bir askeri hava alanına indiler. Ben-Zohar yazmıyor, Ankara'ya iniş için uçakta arıza denecekti, "mecburi iniş" tabiri formüle edildi, tabii herhangi bir şekilde duyulması halinde bu açıklama hazırdı, duyulmadı. Tekrar ediyorum, Türkiye'de, İsyan'da açıklanıncaya kadar, gizli kalmıştı, demek ki, konspirasyon ya da fesat iki taraflıdır.

Ben-Gurion and his aides were driven to a sumptuous official guest house near the Turkish capital. The following morning, the Turkish premier arrived, accompanied by his foreign minister and a carefully selected retinue of senior advisers.

The meeting began with Ben-Gurion presenting a political survey. The topics discussed were cooperation in Western capitals in explaining the dangers of Nasser's expansiyonist politics; consultations on assistance to Ethiopia and Iran against Nasserit and Communist subversion; Israel's assistance to Turkey in industrialization, joint scientific research and the extension of trade between the two countries.

From Ben-Gurion to Eisenhower

LÜBNAN VE SURİYE'Yİ KURTARMAK

Our object is the creation of a group of countries, not necessarily a formal and public alliance, that will be able to stand up steadfastly against Soviet expansion through Nasser and might even be able to save the freedom of Lebanon and, perhaps, in the course of time, of Syria too.. We can carry out the mission... since... it is vital necessity for us, as well as a source of perceptible strength to the West in this part of the world.

•••

Two things are necessary: U.S. support -political, financial and moral, and the inculcation of a feeling in Iran, Turkey and Ethiopia that our efforts in this direction enjoy the support of the U.S.

M. Bar-Zohar, Ben-Gurion - A Baiogrphy, London, 1978., p.263

Golda Meir ile birlikte gece Ankara'ya geldiler ve Ben-Gurion'un notlarına göre, "Ankara yakınında" lüks bir konuk evine geçtiler; neresi bilmiyoruz, bir villa diyebiliriz. Sabah olunca Başbakan Menderes ve Dışişleri Bakanı Zorlu geldiler; yanlarında yüksek düzeyde bürokratlar vardı, sefiri kebir olmalıdırlar. Ben-Gurion, ziyaretin mana ve ehemmiyetini anlattı, sunuşu Reuven Shiloah yapmıştı; Herzel'den beri biliyoruz, Türkler'e yardım bohçasını açtı, sanayileşme ve bilimsel araştırma için yardım vaat etti, her görüşmede Yahudiler, Türkler'e bol yardım vaat ederler. Bu bir tür ayin'dir.

Burada not edilmiyor, Amerika'dan yeni bir borç alma ve Amerika'daki Yahudi lobisinin himayesi, bohçada olup da açılanlar arasındadır. Ankara ise, izdivaca çoktan razı idi; böylece, İsrael ve Türkiye, bir günde evlendiler.* 1958 yılı, yaz sonundaydık

* "Osmanizasyon" Bölümü'nde, Üçüncü Bölüm, ve "Menderes'in Ölümü" alt bölümünde devamı var. Menderes'in imzaladığı bu İttifak'ı çabuk unutmak isteğini görüyoruz. İttifak'ta Suriye'nin zaptının önemli

ve 29 Ağustos 1958 tarihini düşüyorum. Türkiye'nin ipotek altına girme tarihidir ve Washington'la yapılan gizli antlaşmalardan daha önemli olduğunu ileri sürüyorum.

The secret pact concluded in 1958 with Turkey, Iran and Ethiopia was long lasting. Uzun ömürlü bir pakt, oldu. Türkiye, yavaş yavaş, İsrael'in protejesi türü davranmaya başlıyordu; 1996 İttifakı ile pekiştirildi. 1996 İsrael-Türk İttifakı'nı da bir televizyon programında açığa çıkarmıştım. Artık çifti bir buçuk devlettirler.

Sonra Menderes'i korudular mı, yoksa kurtulmak mı istediler; sorudur. 27 Mayıs'tan sonra Menderes ve Zorlu, idam edildiler, bir bağ var mı ve varsa ne yöndedir, araştırılması gerekmektedir. Şu anda söylenebilecek olan, iki "cürüm" ortağının ortadan kaldırıldıklarıdır. Burada hepsi bu kadar ve devamı olmak zorundadır.

Yalnız, 27 Mayısçı subaylar, daha sonra, bütün "ikili antlaşmalar" üzerinde açıklamalar yaptılar. Ancak bundan hiç söz etmediler. Belki de açıklama işini, 27 Mayıs'ı yapanlardan birisi olarak, bana bıraktılar.

O gün mü, 27 Mayıs 1960 tarihinde, Dışişleri Bakanı olarak, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Fahri Korutürk ilan edildi ve altı saat sonra Milli Birlik Komitesi değiştirdi ve Selim Sarper getirildi. Sarper, bir siyonistti ve daima,Washington ile Tel-Aviv için çalışmıştı. Burada netlik var.

Siyonist Sarper, maksimalist ve muhtemelen de Osmanist Fatin Rüştü Zorlu'nun yerine getirildi. Fatin Rüştü, "Atatürk'ün Dışişleri Bakanı" namıyla tanınan Tevfik Rüştü'nün kızıyla evliydi; hem Rüştü Aras ve hem de Menderes'in eşi Berrin Hanım, 1926 yılında, İzmir Suikasti bahanesiyle idam edilen, efsanevi ihtilâlci Doktor Nazım ile akraba idiler. Diğer yandan, İsrael kaynakları, Fatin Rüştü Zorlu'yu hem Arap-yanlısı ve hem de Adnan Menderes'i "yöneten adam" olarak görüyor.

Doktor Nazım, İttihat ve Terakki önderleri içinde siyonizme pek uzak olandır "osmanizasyon" projesine pek yakın olandır. Jabotinsky, Menachem Begin'e göre İsrael'in hakiki kurucusu idi ve Ben-Gurion'a gelince, Jabotinsky'den nefret eder görünmekle birlikte hep Jabotinsky'nin topuğunun kalktığı yere basmıştı ve Jabotinskiy, Doktor Nazım'ın iktidarda en müessir olduğu bir zamanda, İstanbul'da bir siyonist yönetici olmakla otobiyografisinde şunları yazıyordu: "I was not successful with Nazim Bey, the Secretary General of the Young Turk Party, the author and initiator of the revolution, and possibly the decisive personal factor which accelerated the downfall of the Ottoman State." Demek ki Jabotinsky, başkaları bir yana, Doktor Nazım ile de temas halindeydi ve "Nazım Bey ile müzakerelerimde başarılı olamadım" diyordu; çok güzel, Ergun'un kurucusu Jabotinskiy, Doktor Nazım için, İttihat ve Terakki'nin genel sekreteri ve İhtilâl'in hazırlayıcısı ve başlatıcısı olarak söz ediyordu, önemlidir.* Doktor Nazım hakkında en değerli kayıtlardan birisi herhalde budur.

Sabetayist idi**, Berrin Menderes ile çok yakın akraba olduklarını biliyoruz, Ay-

---

yeri olduğunu anlıyoruz.

* Joseph B. Schechtman, Rebel and Statesman-The Vladimir Jabotinsky Story, N.Y., 1956. p. 158

** Türk araştırıcıların dışında, yabancı ve bu arada İsrael'li araştırıcılar da, Doktor Nazım'ın sabetayist ya da

dın Menderes de, konuşmalarımızda, "Büyük Dayım" diyordu, ancak, Türkiye'ye çok bağlıdır. Çünkü artık şunları da biliyoruz, bir, Jabotinsky, "aynı nakarat" demekten kendisini alamıyor ve Nazım, muhatabına, "Grek yok, Ermeni yok, biz hepimiz Osmanlıyız" diyordu; "we, all of us, Ottomans", Jabotinsky'nın notlarının İngilizcesi işte budur. İki, daha önemlisi ise, "we would welcome Jewish immigrations to Macedonia", sadece Makedonya'ya Yahudi göçüne razı olmasıdır. Bu noktada, Doktor Nazım, İttihat ve Terakki yönetimindeki siyonistlerden ve bu arada Talat'tan kesinlikle ayrılmaktadır. Üç, işte bu sıralarda, 1909 yılında, Hamburg Siyonist Kongresi zamanında, Jabotinskiy, "Jön-Türkler, siyonizm için en kötü baz'dır ve bunlar Filistin'den çıkarılmadan hiçbir şey olmaz" sonucuna ulaşmış bulunuyordu.* Jabotinskiy, işte bundan sonra, Çanakkale'de Türkler'e karşı savaşan Zion Katır Birliği'ni ve daha sonra Kudüs'te yine İngilizler'le birlikte Türkler'i Filistin'den çıkaran Yahudi Lejyonu'nu kurdu. Ben-Gurion, birincisine şiddetle karşı çıktı ve ikincisini hararetle destekledi; önce Osmanizasyon ve sonra Londra taraftarıydı, sık sık "kurtarıcı" değiştirdiğini biliyoruz.

Büyük İhtilâlci Doktor Nazım ile Doktor Tevfik Rüştü Aras, çok yakın akraba iki genç kız ile evlenmişlerdi; sabetayistler sabetayistlerle evleniyorlar, Fatin Rüştü Zorlu, Tevfik Rüştü'nün damadıdır. Diğer kitaplarımda büyük üzüntü ile yazdım, Doktor Nazım, nahak yere, İstiklâl Mahkemesi kararı ile, Ankara'da, Ulucanlar Cezaevi'nde asılırken, aynı gece, Tevfik Rüştü, çok yakında, yürüyüş mesafesinde, düzenlenmiş bir baloda dans ediyordu. Sabetayisttiler, Doktor Nazım, hep bu topraklara bağlı idi ve Tevfik Rüştü'yü ise İsrael Devleti'nin kuruluşunun çok öncesinden başlayarak hep İsrael yanlısı buldum. Ekleyebiliyorum, sabetayistler içinde hem Osmanizm'e ve hem Cumhuriyet'e bağlı olanlar, çok ve güçlü idiler, kuruluş'ta katkı ve rolleri büyüktür ve ne yazık, 1967 İsrael-Arap Savaşı'ndan sonra, türleri azaldılar. Bu Savaş'ı, Arapları hezimete uğratmışlar ve Sovyetler Birliği'nin prestijini tahrip etmişlerdi, İsrael Devleti'nin gerçek kuruluşu sayıyoruz. Buradayız.

Devam ediyorum, haksız yere asılmasında, maksimalist ve siyonizm'e karşı olmasının bir rolü var mı; bu soruyu hep sormak durumundayız. Çünkü, bulabildiğimiz İsrael

---

eski söyleyişle "dönme" olduğunu kayıt ediyorlar; bunlardan birisi Doktor Ehrlich'tir. Ehrlich'ten şunu aktarabiliyorum: "Dr.Nazım, Nuzhet Faik, Mustafa Arif, Muslihiddin Adil, Şükrü Bleda, Halide Edip Adıvar and Ahmet Emin Yalman were all active in the Young Turks and of Dönme families. Mehmet Kapancı, 1839-1924, who was a mayor of Salonica and and a well known banker founded the CUP and was a Donme". Burada Doktor Nazım, Nüzhet Faik, Mustafa Arif, Muslihiddin Adil, Şükrü Bleda, Halide Edip, Ahmet Emin Yalman ve Kapani Ailesi'nin reisi Mehmet Kapancı, sabetayist olarak göstermektedir. Bu listenin, yerli araştırmalara dayanması ihtimali yüksektir. Ayrıca Doktor Ehrlich, sabetayistlerin İttihat ve Terakki Merkez Komitesi'nde ağırlıklı olduğu görüşünü de ileri sürüyor ki aynı zamanda bizim görüşümüzdür.

A.Ehrlich, yakın zamanlarla ilgili olarak, T.Çiller ve Altan Öymen'inde sabetayist olduklarını ekliyor ki bu, Onur Öymen'i de içine almak durumundadır.

A.Ehrlich, Sabetean Messianism as Proto-Secularism: Examples in Modern Turkey and Zionism,

Mehmet Tütüncü, ed., Turkish-Jewish Encounter, Haarlem, 2001 p.301

* J. B. Schechtman, Rebel.. op.cit., p.159

belgeleri, bir, Fatin Rüştü'ye güvenmiyorlar ve iki, "osmanist" ya da "maksimalist" sayıyorlar; ilaveten, üç, Adnan Menderes'i bu yönde etkilediğine inanıyorlar. Eşinin eniştesi Doktor Nazım misli asılmıştır. Bağlıyoruz.

Menderes, 1960 yılı başında Moskova'ya gitme kararını açıkladı. Bunun üzerine, İsmet Paşa, Damadı Metin Toker'e, "Adnan'la Fatin tehlikeli bir oyun oynuyorlar" demişti, İsmet Paşa'nın sezdiğini anlayabiliriz.* Moskova yolunun ölümcül olduğu bir tarihte yaşıyorduk. Belki de ölümcül olan maksimalizm'dir.

Kennedy de, ölümünden hemen önce, Sovyetler Birliği'nin Washington Büyükelçisi Gromyko'ya, daha önce dışişleri bakanı ve daha sonra devlet başkanı, a people "of a particular nationality" olarak anlattığı, "malum kavim" olarak anlayabiliriz, bir kavmin temsilcilerinden korktuğundan söz etmişti. Genç Başkan Kennedy, bir Yahudi komplosundan korkmaktadır.

Ve Kennedy, Beyaz Saray'da, Gromyko'ya, bu Jewish Lobby ile ilgili olarak, İsraeli'ler, "think that always and under all circumstances the Kremlin will support the Arabs and be an enemy of Israel" değerlendirmesini tevdi etmişti. Devamla, "this group has effective means for making improvement between our countries very difficult" sözleriyle, korkusunu dile getiriyordu; Kennedy, bu malum kavmin, Sovyetler Birliği ile Amerika arasında ilişkilerin iyileşmesini önleme imkânına sahip olduğuna inandığını da söylüyordu.** Öldürmek üzere komplo da bir imkândır.

Görevde bir başbakan ve bir Cumhurbaşkanı öldürdüler. Bunlar Menderes ve Özal idiler. Her ikisi de , kısmen maksimalisttiler. Bildiğim ve ortaya çıkardığım budur.

Her maksimalistin ölümünde İsrael parmağını görürüm. Fesadi'dir. Daha açık not edebilirim, hem Menderes'in ve hem de Kennedy'nin ölümlerinde, Ben-Gurion'un büyük parmağı var. Ben-Gurion bir fesatçıdır ve sadece fesatçı'dır.

İsrael ile evlilikten boşanma, "rezerv devlet" derecesini aşma isteği, ne kadar müphem olursa olsun, ölüm getirmektedir. Birinci izdivacın hikayesi işte budur.

Bu ek, "Doktor Nazım ve Adnan Menderes İdamları" için sadece bir başlangıçtır.

Daha çok soruları ortaya koyuyor ve "Kennedy Suikastı" cevabı düşünmemizin aletleri arasındadır ve Fitne'de başka ipuçları görebiliyoruz. Bu ek için de bir "Kopernik Devrimi" diyebiliriz; "Yeni Tarih" için ihtiyaç var.

Devrimler, hep, eksikli doğarlar ve hepsi rudimentaire'dir, diyebiliriz.

* Metin Toker, İsmet Paşayla 10 Yıl, Ankara, 1966. s.200

** Andrei Gromyko, Memoirs, London, 1989. p.234

ikinci bölüm için üçüncü ek

BABA BUSH'U ÖLDÜRME PLANI

Bir noktada açık olmak gerekiyor, Mossad elemanları, kural olarak, ya İsrael dışında doğmuşlar ya da İsrael dışından evleniyorlar; Victor Ostrovsky, önemli bir Mossad ajanıydı, hayal kırıklığına uğradıktan sonra ayrılmış ve ifşaatta bulunmuştu, Kanada'lı, İsrael'de yaşamış, ebevynleri, İsrael'li ve daha önce, yeraltı teşkilatı Haganah'ta çalışmışlar, Amerika'da her zaman yakın akrabaları var ve kökleri Rusya'dadır. Mossad'ın kurucusu sayılan Reuven Shiloah ise İsrael'de doğmakla birlikte bir Amerikalı-Yahudi ile evlenmişti; bu hem casus ve hem de istihbaratçı olmak için büyük bir avantaj'dır. Ajanların, her cenahta, akrabaları, dostları ve tanıdıkları olduğu kesin ve her yerde yabancılar, yalnız hiçbir yerde yabancılık duymuyorlar.

Merkantilizm'in bir sistem olmasında, İspanya ve Portekiz'den saçılmalarının rolü büyüktü; bir tür tanıdıklar arasında ve benzer diller yazarak ve konuşarak ticaret yaptılar. Beynelmilel ticaret, sanki akrabalar arasında ticaret olmuştu; diasporada yaşamanın yararlarını topladılar. Mossad'ın yükselmesinde, saçıldıkları yerlerden toplanmalarının avantajlarını buldular, bunları görmek zorundayız.

İsrael'li mi, çifte sadakatları var. Şimdilerde birisi zahiri ve diğeri batıni'dir.

Bir İsrael'li hep ikilidir. Her yer sanki yurdu'dur ve şimdi Erez İsrael'deler; yalnız sınırlarını henüz bilmiyorlar ve bizlere söylemedikleri kesindir. Urfa'nın kuzeyine kadar uzandığı rivayeti var.

Şu soruyu sorabilirim, Mossad güçlü bir istihbarat örgütü mü, yoksa Mossad'ın işi çok mu kolay ve şöyle de formüle edebilirim, Mossad dünyanın en geniş ve en ucuz istihbarat teşkilatı mı; "enstitü" de diyebiliriz, sözcük, İbrani dilinde bu anlamdadır. Enstitü, Mossad'dır. Mossad, ucuz işçilik üzerine kuruludur.

Bir kaynakta, Afganistan'da, Kabil çarşısında esnafın çok büyük ölçüde Yahudi olduklarını ve her fırsatta Mossad'a çalıştıklarını okuyoruz. Bir başka yerden ise, son zamanlarına kadar, Sovyetler Birliği'nde, en yüksek görevlilerden oluşan bir gizli siyonist yapı olduğunu öğreniyoruz;* İsrael kaynağıdır ve haber toplayıp ihraç ediyorlardı. Man-

* Buna inanmak için her türlü işarete sahibiz, İsrael gizli servisleri hakkında en güvenilir araştırmalardan birisi olan "Israel's Secret Wars" adıyla yayınlanmış çalışmada, Black & Morris, Hruşov'un Stalin'i ve Sovyet tarihini kötülüyen ünlü konuşmasının Mossad tarafından elde edilerek cia'ya verildiğini kaydediyorlar. Tam,

da döneminde İngiliz Ordusu'nun en parlak elemanlarının bir kısmının, İsrael istihbaratı için pek gönüllü olduklarını da biliyoruz. Yahudiler'in en katı karşıtı Müfti Hac'ın telefonlarını dinleyip İsrael tarafını enforme ettiler, bir örnektir. Bize gelince, yüksek bürokrat, genel müdür, büyükelçi ve bakan Selim Sarper'in daima siyonizm için çalıştığından ise eminiz. Yeteri kadar kayıt var ve sadece bir örnektir.

Seymour Hersh de not ediyor, dünyanın her yerindeki Ben-i İsrael için bir sadakat ve çok kibarlaştırılmış söyleyişle, "çift sadakat" meselesi var.* İsrael Devleti'nin kuruluşu ile ilgili olarak Arendt'in nazariyesi ise çok öğreticidir; Hannah Arendt, emperyalizmin ortaya çıkışının, İsraelliler için, "milli" devlet ihtiyacını doğurduğunu kaydediyor. Emperyalizm, merkantilist ağları eskitmişti ve belki de İsrael oğulları eski önemlerini, bu arada saray yahudisi rollerini, bir "ulus devlet" ile başlayarak yeniden kazanabilirlerdi. Diğer yandan, Profesör Arendt, emperyalist aşamayı, burjuvazinin politikleşmesi olarak görüyor ki tutarlıdır.

1967 yılını, gerçek kuruluş tarihi sayabiliriz ve bu tarihten sonra her yerde sadakatın İsrael'e doğru kaydığını düşünebiliyoruz. İsrael'e sadakat ise her yerde ve her zaman Mossad'a çalışmak ve haber vermektir. Birinci vazife haber vermek ve gerektiği yerde yok etmektir; konspirasyon da diyebiliriz.

O halde Mossad olmak çok kolay bir iştir. Mossad'tan ayrılıp Mossad hakkında, zaman zaman reddedilmeyen bilgiler açıklayan Ostrovsky'nin yazdıklarına bakacak olursak, Mossad'ın, öyle iddia edildiği kadar, mükemmel çalışan bir mekanizma olduğunu düşünmek ise pek zordur. İçi, çekişme ve becerisizliklerle doludur ki normal telakki edebiliriz. Öte yandan İsrael oğullarını, Arabizm'in çok dışında tasavvur etmeyi ise bir safsata kabul edebiliriz; ilaveten, dünyanın başka topraklarında bilimsel, disiplinli ve taylorist çalışmayı öğrenmiş olanlar şimdi İsrael'de ve Mossad'tadırlar. O halde, Arabizm varsa , bir de bu var ve ayrıca, yine ek olarak, o kadar geniş, gönüllü ve sıfır maliyetli bir yardımcı-sayan ağını görebiliyoruz, "müthiş" bir enstitü olarak görülmesi ve görünmesini anlayabiliyoruz. Buna mahkumdur ve şanslıdır.

Mossad'ın Sayan'ı

Ostrovsky, Amerika Birleşik Devletleri'nde İsrael'in ve bu arada tabii Mossad'ın taban ve gücünü üç grupta ele alıyor. Bir, "sayanim" ki sayan'lar ve yardımcılar anlamındadır;**

İsrael'in Süveyş Savaşı'ndan öncedir ve cia ilişkilerini güçlendirdiğini eklemeye gerek kalmamaktadır.

In the months before the 1936 War, the Mossad's acquisition of Nikita Khrushcev's historic speech to the 20th Soviet Communist Party Congress had done wonders for its already healty relationship with cia.

I.Balck & B.Morris, Israel's Secret Wars-A History of Israel's Intelligence Services, N.Y., 1991. p. 168

* S.M.Hersh, Samson'un Tercihi, İstanbul, 1992. s.125

** Sayanim: Derives from the Hebrew word lesayeah, meaning "to help". The reference is to Jewish helpers who

para almıyorlar, Yahudi olmaları şart değil, çok önemli işler yapıyorlar. İki, çok geniş İsrael lobisi ekleniyor, daha militandırlar ve Ostrovsky, bunları, it would mobilize the Jewish community in forceful effort in whatever direction the Mossad pointed them, geniş Yahudi topluluğunu, Mossad'ın istediği yönde harekete getiren İsrael Partisi olarak, tarif ediyor, "lobby" sözcüğünü "parti" olarak kullanıyorum.* Üçüncüsü ise, and the last B'ney Brit, "Bney Brit" olarak ifade ediliyor, "Beni Brit" ya da "Beni Ahit", Ahit'in Oğulları Teşkilatı, diyebiliriz.** O halde tekraren not edebiliyoruz, "brit" sözcüğü, "ahit", testament, "alyans", ittifak ve "pakt" anlamına gelmektedir.*** "Ayin" manası ise daha çok biliniyor; "Brit Mila", Sünnet Ayini, olup önemlidir.

İsrael'in Amerikan Başkan Yardımcıları

Ostrovsky, teknik sözcükle, artık bir "defector" idi, örgütünü, Mossad'ı, terk etmiş-

---

do things for the Mossad. They're not paid, so it can never be said they're doing what they're doing for the money. Several restrictions govern their use. For example, a sayan cannot be asked to do a job inside an Arab country.

Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception-A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda. NY., 1994. p. 27

* ibid., p.32

** Ostrovsky, "and the last B'ney Brit" dedikten sonra, "members of that organization could be relied on to make friends among non-Jews and tarnish as anti-Semitic whomever they couldn't sway to the Israel cause" bilgisini veriyor; B'ney Brit, Yahudi olmayanlardan da "dost" ediniyor ve İsrael'in hedeflerine göre hareket etmeyen herkesi, "anti-semit" olarak damgalıyor ve karalayabiliyor. B'ney Brit'e bağlı, anti-defamatin league, karalama karşıtı lig, esas olarak, Ostrovsky'nin sözünü ettiği "karalama" işini yapmaktadır.

Ostrovsky, Saddam'ın, bütün dünyaya, bir kanlı katil ve tiran olarak gösterilmesini, bir "lap" işi, İsrael'in Psikolojik Savaşı, sözcüklerinin baş harflerinden oluşuyor, bir Mossad operasyonu, olarak anlatıyor; Irak-İran Savaşı'nda, Irak ve Saddam, Amerika'nın ve bu arada, İsrael'in dostu ve yıldızı idi. Sekiz yıl süren bu Birinci Körfez Savaşı'nda İran perişan oldu ve 1988 yazında, Birleşmiş Milletler'in ateşkes önerisini, koşulsuz, kabul etmişti ve bu sırada, öyle anlıyoruz, Irak ile İsrael arasında, bir barış cephesi kurulması için görüşmeler yapılıyordu. Ostrovsky'ye göre, Irak-İran Savaşı biter bitmez, Mossad, İsrael Dışişleri Bakanlığı'na, Irak ile barış görüşmelerini durdurmayı önerdi. 1989 başından itibaren de Mossad'ın harekete geçirmesi ile, sayanim, lobby ve diğerleri, Amerikan medyasını, Saddam'ın cinayetleri konusunda beslemeye başladı. Bizler ve dünya, Saddam'ın Kürtler'e yaptıklarını işte bu vesile ile öğreniyorduk.

The gruesome photos of dead Kurdish mothers clutching their dead babies after a gas attack by Saddam's army were real and the acts were horrendous, Halepçe Katliamı fotografları ve hardal gazı ile öldürülen Kürt bebekleri, bunlar arasındadır. Saddam'ın bir tiran ve katil olarak resmedilmesi tamamlanmıştır.

Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception, op.cit. p. 247

*** 1958 yılında, Ağustos Ayı'nda, Ben-Gurion ile Menderes arasında imzalanan gizli antlaşma, İsrael kayıtlarında, "Brit" olarak geçmektedir ki, "ittifak" ya da "pakt" olarak anlamak durumundayız. Burada da not etmiş oluyorum.

ti, kötülemesi ve karalaması beklenebilir bir durumdur; bu nedenle, abarttığını düşünebiliriz. Ancak aslında Mossad artık bir abartma enstitüsü'dür, hem kendi kendisini abartmakta ve hem de başkaları tarafından abartılmaktadır; yardımcıları ve işbirlikçileri çoktur, "sayan" ağının genişliğine bu nedenle de işaret etmiş bulunuyorum. Şüphe yok, her yerde ve her yerden yardımcıları olduğunu biliyoruz; işaret geldikten sonra, Kuzey Irak'ta hâlâ çok sayıda var olan Kürt Yahudileri'nin, Türkiye'de Kürtler'in yoğun olduğu yerlerde de çokturlar, Halepçe Katliamı'nın fotoğrafları sağlamış olmaları ihtimal dahilindedir.* Doğaldır, yandılar.

Bunları Ostrovsky'nin çalışmasının değerini düşürmek için not etmiyorum, ancak bu yapılsa da, çalışmasının bir yanı var ki ayrıca değerlidir ve benim tespitlerimle örtüşüyor. Ostrovsky, Mossad'ın, Amerika Başkanı George Bush'a bir suikast hazırladığını da haber veriyor; ancak önce Bush'u karalama kanpanyası başlattığından söz ediyordu ki akla yatkındır. Önce karalama var,** bu, bir anlamda, siyaseten öldürmek'tir. Bush, İsrael Başbakanı Yitzak Shamir'i, Filistin ile görüşme masasına oturtmak için bazı yaptırımlar uyguluyordu, buna mukabil Shamir de, Bush'un yaptıklarına "am-bush" diyordu.*** Herhalde "Amerika" ve "Bush" sözcüklerinden yapılan "ambush", İngilizce'de "tuzak" anlamına gelmektedir. Bush, İsrael'e "am-bush", bir pusu kurmaya kalkarsa, Mossad, Bush'a karşı suikast hazırlama hakkını elde etmektedir. Feodal dönemdeyiz; öyleyse, konspirasyon politikada yoldur.

Bu kadar değil, İsrael, görevdeki başkanı karalarken, buna "Birinci Başkan" diyebiliriz, yardımcı başkanı göklere çıkarmaktadır; Ostrovsky buna, "love affair with a vice president" adını vermektedir. Bush'u karalarken yardımcısı Dan Quayle'i göklere çıkarmaktadır. Bu ise, Ostrovsky'ye göre bir usuldür ve beni de, yazdıklarının en çok burası ilgilendirmektedir.

Victor Ostrovsky, kısa bir liste veriyor, Roosevelt-Truman ikilisinden söz etmi-

---

* Türkiye Kürtler'inden Dostum ve Değerli aktivist Musa Anter'in bir Kürt Yahudisi olduğunu göstermiştim. Diğer taraftan Bedirhan ahfadı Kamuran Bedirhan'ın bir "israel casusu" olduğu ise kayıtlıdır ve bunu da yazmış bulunuyorum.

"Bir İsrael Casusu Kamuran Bedirhan" için İsyan'a bakılabilir.

Y.Küçük, İsyan I, İstanbul, 2005. s. 299.

I.Black & B.Morris, Israel's Secret Wars, London, 1991, pp.65-184

** Benzer nedenle Başkan Obama'ya da yapılmakta olduğunu biliyoruz. Başkan Obama'nın, gizli tarihi bildiği için, daha tedbirli davranmakta olduğunu görüyoruz.

*** İsrael Başbakanı Shamir'den daha çok söz etmek durumundayız, Shamir, bir Mossad'çı ve aynı zamanda Mossad'ta "suikast" departmanı başkanı idi. Kennedy suikastı üzerine ayrıntılı bir çalışmada, ki Kennedy'nin İsrael tarafından öldürttürüldüğünü ileri sürmektedir, Shamir'in, former Jewish underground terrorist-turned-Mossad operative Yitzak Shamir, Kennedy suikastı zamanında da assasinasyon timi'nin başı olduğu, that Shamir headed the assassination unit from 1955 until 1964- the year after JFK's assassination, not edilmektedir.

Micheal Collins Piper, Final Judgement-The Missing Link in the JFK Assassination Conspiracy, Wash., D.C., 1998. pp. 57-58

yor. Eisenhower ile başlıyor ve şu notu, "whom Israel regarded as the worst president in history" düşüyor. Doğru mu, bildiğimiz Eisenhower'in, İngiltere ve Fransa ile birlikte Süveyş'i alan İsrael'i, şartsız geri çekilmeye zorlaması ve bunu sağlamasıdır. Bu, Eisenhower'in, İkinci Dünya Savaşı'nda müttefik kuvvetler komutanı olarak Yahudiler lehine yaptıklarının üstünün silinmesi için yeterli olmaktadır, artık en kötü başkan koltuğundadır. Bu kadar mı, Amerika'da, otomotiv sanayii merkezi olması nedeniyle, "Detroit için iyi olan Amerika için iyidir" sözü vardı ve İkinci Dünya savaşından sonra da, Amerika'da, İsrael'e hizmet etmeyen bir başkanın, "başarısızdır" hükmüne layık olması kaçınılmazdır, diyebiliyoruz. İsrael için kötü olan Amerika'da kara'dır ve Amerikan gazete ve televizyonları, İkinci Dünya Savaşı'nın bu sempatik komutanının, başkanlık dönemi için, donuk ve kararsız sıfatlarını uygun görmekte gecikmediler. Obama da, başkanlığının ilk sekiz ayı bile bitmeden, şimdiki İsrael Başbakanı Netanyahu'yu, Filistin ile masaya oturtabilmek ve işgal edilen yerlerdeki Yahudi yerleşimlerin yapılmasını durdurmak üzere zorladığı için, "en başarısız başkan" madalyasına çarptırılmış durumdadır. Zaman içinde bir yasaya yaklaşıyoruz.

İsrael, Mossad'ın bütün imkânları ile, Eisenhower'i karalarken yardımcısı Nixon'u göklere çıkarıyordu, ancak Nixon, 1960 yılında, Kennedy'ye karşı seçimi kaybetti. Kennedy'ye gelince, hem Sovyet İdaresi'ni bir "sistem" saydığı ve hem de haber aldığı İsrael'in nükler çalışmalarını durdurmak istediği için, İsrael'in sevmediği bir başkan oldu ve öldürüldü.* Johnson ise İsrael'in en sevdiği başkan oldu, Johnson, 1967 Arap-İsrael Savaşı'nda başkan idi; hem Sovyet müdahalesini önledi ve hem de, İsrael'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi yönündeki bütün baskılarda İsrael'in yanında yer aldı. Ostrovsky, the strong support Israel and the Jewish community gave Lyndon Johnson, notunu düşmektedir; İsrael, Johnson'a, gerçekten ve hep aşkla bağlı kalmıştır.

Yerine Nixon geçti ve Ostrovsky, Richard Nixon, himself became an enemy once he was president, Nixon için hem başkan ve hem de İsrael'in düşmanı oldu, demektedir. Yalnız İsrael'in düşmanı olmakla birlikte Kennedy'nin akibetine uğramadı, öldürülmedi; ama aşağılanarak, başkanlıktan düştü. Düşmesi taksit taksittir, önce yardımcısı Spiro Agnew tasfiye edildi, Elen asıllıydı, Yahudiler tahammül edemezler ve yerine büyük bir İsrael muhibbi olan Gerald Ford'u getirdiler. Ostrovsky, "that strategy was behind their hatred for Nixon and their admiration for Gerald Ford" demektedir;** Nixon'dan nefret ediyorlar ve Ford'a hayranlık duyuyorlar. Sonunda, Nixon, hapse girmemek için yerini Ford'a bırakmak zorunda kaldı; İngilizce "humiliated" diyoruz. Öldürülmedi ve düşkün bir adam olmayı kabul etti.

---

* Burada, "Konspirasyon" Bölümü'nde, İsrael ve Mossad tarafından öldürüldüğü iddialarını ele alıyoruz.

** Victor Ostrovsky, op.cip. p.278.

Baba Bush'a Suikast Hazırlığı

Sıra Baba Bush'a geldiğinde, İsrael'in kendine güveninin tam olduğunu söyleyebiliriz, sanki Osmanlı'nın yükseliş dönemindeydiler. Haritası olmayan bir devletti ve devamlı sınırları genişliyordu. Nixon'u düşürmek bir yana, Kennedy'den başka, Fatin Rüştü Zorlu ve Adnan Menderes'in yok olmasını da hanelerine kaydedebiliriz. O sırada, "Firavunları ortadan kaldırdık, Bush'u mu kaldırmayacağız" sözü herhalde parolalarıdır.* Birinci Bush başkan iken Shamir başbakandı, Kennedy'nin katli sırasında Mossad'ın suikast departmanını yönetiyordu, Mossadçı'lar, Shamir'e çok güveniyorlar; Mossad, Shamir'in politik engeller olmazsa, her isteneni yapacağına inanıyor, durum işte budur.** Baba Bush ise Shamir'i masaya oturtabilmek için İsrael'e yaptırım uygulamaktadır.

Bush'un assasinasyonu, İspanya'daki bir toplantıya katılmasına göre planlanmıştı. Kennedy suikastı nedeniyle artık öğrendik, pek çok film de çekildi, bu tür suikastlarda Amerikan dilinde "patsy" denilen, biz çok argo olmakla birlikte "çakma" ya da "hazırlanmış" katil diyebiliriz, "çakma" katiller de tertiplenmişti. Ostrovsky, three Palestinian extremiststs were taken by a Kidon unit from their hiding place in Beirut and relocated incommunicado in a special detention location in Negev desert, demektedir.*** Adları B. Salameh, M.Hussein ve H.Shahin idiler, üç Filistinli mücahit derdest edilerek İspanya'ya nakledilmek üzere Negev'e yerleştirildiler.

Bunları Kennedy suikastının Oswald'ı saymak zorundayız, Robert Kennedy'de bir "çakma" Orta Doğulu bulmuşlardı. Ostrovsky, Bush'u öldürüp sorumluluğu, on some extreme group, Filistinliler'in üzerine atacaklarından emindi, Mossad içinden birisi, bu planı kendisine haber vermişti; haberi duyurmaya çalıştı. Sonunda, Temsilciler Meclisi eski üyesi P. McCloskey, Ostrovsky ile temasa geçti. Bundan sonra önlenmesi kolaydır.

Ne kadar gerçek, uydurulmuş olsa da gerçekten daha gerçek olduğunu söyleyebirim. Ayrıca Amerikan medyasında tespit edildiği kesindir; pek itiraz edilmiyor.**** Üç Filistinli, Selami, Hüseyin ve Şahin ise yok edildiler. Hepsi budur.

---

* "We have overcome the pharaohs, we will overcome Bush".

ibid., p.277.

** ibid., p.278.

*** ibid., p.279

**** The information leaked to the media, and in a syndicated column, Jack Anderson presented the whole story. So did Jane Hunter in her newsletter, which is a must for any Washingtonian specializing in the Middle East.

ibid., p.282.

ikinci bölüm için dördüncü ek

Richard Sennett

YENİ KAPİTALİZMDE KİŞİLİK ÇÜRÜMESİ

Rico'nun arkadaşlarına, "ben bu işi yaparım, şundan sorumluyum" diyebileceği sabit bir görevi yok.

•••

Rico, bana, kendisinin ve Jeannette'in ancak işyerlerindeki insanlarla arkadaş olabildiklerini ve son on iki yıldır sık sık taşındıkları için bu arkadaşlarının çoğundan uzaklaşıp, onlarla ancak internet üzerinden görüşebildiklerini söyledi. Enrico'nun hademeler sendikasının toplantılarında hissettiği cemaat duygusunu Rico elektronik iletişimde arıyor, fakat, on-line iletişimin hep kısa sürdüğünü ve aceleye geldiğini söylüyor.

•••

Rico, çocuklarının, bağlılığın hayata geçirilmesini, ne kendi ana babalarının ne de ana babalarının kuşağının yaşamında görebildiğini* kastediyordu.

•••

Bence Rico hem başarılı, hem de kafası karışık bir adam. Ona başarıyı getiren esnek

* ..ne ... ne olumsuzlarından sonra fiili olumlu kullanmak kural olarak öğretilse de henüz yerleşmemiştir ve bu nedenle "göremediklerini" şeklinde de çevirebilirdik. Artık "bağlılık" ya da " sadakat" yoktur. Burada Fransızca'nın etkisini görüyoruz ve İngilizcesi daha açıktır.

He means the children don't see commitment practiced in the lives of their parents or their parents' generation.

davranışlar, kendi karakterini kolayca onarılamaz biçimde zayıflatıyor.

•••

Dolayısıyla işçiler, iktidara boyun eğmenin bir biçiminden diğerine, yani yüz yüze olandan elektronik olana geçer; Jeannette de abd'nin doğusunda daha esnek bir işe geçtiğinde bunu hissetmişti. Smith'in iğne fabrikasının ya da fordizm'in kötülüklerine kıyasla, zamanın düzenlenmemiş gibi göründüğü anlarda bile zamanın mikroyönetimi söz konusudur. Daniel Bell'in bahsettiği, zamanın "metrik mantığı", masa saatinden bilgisayar ekranına geçmiştir.

İş fiziksel olarak merkezsiz hale gelse bile, işçinin üzerindeki iktidar daha dolaysız hale gelir. Evden çalışma, yeni rejimin vardığı en son nokta, en son adadır.

•••

Esnekliğin zamanı, yeni bir iktidarın zamanıdır.

•••

Abd'deki fast food restoranlarının müşterileri, kendilerine hizmet eden kişilere, hiçbir İngiliz Pub'ında ya da Fransız café'sinde kabul edilmeyecek kadar kayıtsız ve terbiyesiz bir biçimde davranır. Kitlelere, insan gözüyle bakılmadığından, önemli olan kişinin kendisini kitleden ne kadar ayrıştırabildiğidir.

•••

İnsanların mesleki kimliği son derece zayıf. Bill Gates'in özel bir ürüne uzun süre bağlı kalmaması gibi, yeni kuşak da özel bir emeğe kayıtsız.

•••

On dokuzuncu yüzyıl romanlarında, Stendhal'ın Julien Sorel'i ya da Balzac'ın Vautrin'i gibi figürler, karşılarına çıkan büyük fırsatları değerlendirip, kendilerini psikolojik açıdan geliştirirler. Her şeyi riske alma arzuları onları adeta birer kahramana dönüştürür. Ekonomist Joseph Schumpeter girişimcinin "yaratıcı yıkım" gücünden bahsederken, bu roman kahramanlarıyla aynı duyguları paylaşır.

Sıradışı insanlar, sürekli uçurumun kenarında yaşayarak bilenirler.

•••

"Güven", "karşılıklı sorumluluk", "bağlılık" gibi kelimelerin tamamı, "komüniteryanizm", cemaatçilik, denen hareket tarafından sahiplenilmiştir.

Bu hareket, ahlaki standartları güçlendirmeye çalışır, kişiden başkaları için özveride bulunulmasını talep eder ve insanın ortak ilkelere uyması durumunda, tek başına yaşayamayacağı bir karşılıklı güç ve duygusal tatmin hissi yaşayacağını vaad eder. Komüniteryanizmin güven ve bağlılığı sahiplenme biçimi, bana göre, epey sorunlu; bu hareket, yanlış yere, bir cemaatin gücünün kaynağının birlik duygusu olduğunu savunuyor ve yine yanlış biçimde, cemaatin içinde çelişkiler belirdiği zaman sosyal bağların tehlikeye düşeceğini düşünüyor.

•••

Bütün paragraflar, Sennett'e aittirler. Değiştirmedim.

Richard Sennett, Karakter Aşınması, İstanbul, 2002.

Richard Sennett, The Corrosion of Character, NY., 1998.

üçüncü bölüm

OSMANİZASYON

Şöyle bir soru ile başlayabilir miyiz, Osmanlı İmparatorluğu yıkılırken yeni bir "Osmanlı İmparatorluğu" demek belki aşırı sayılabilir, ama "osmanizasyon" projesi diyebiliriz, benzer bir proje var mı idi; herhalde ortaya konması gerekli bir sorudur ve bir cevap bulamasak bile, böyle bir soruyu postüle etmekle ekonometrik bir "null hypothesis"* kurmuş oluyoruz. Ayrıca artık "Osmanlı" ile "Osmanizasyon" işaretlerini birbirinden ayırma zamanı çoktan gelmiştir ve geçiyor. İkincisini, "Osmanlıcılık" ya da "Yeni Osmanlıcılık" karşılığı olarak anlamakta hiçbir sakınca yok, olabilir, yalnız "osmanizasyon" söylenişinde bir "yabancı" konotasyonu var. Bu nedenle, bunu, "osmanizasyon", tercih ediyorum. "Yeni Osmanlıcılık" ya da "Osmanizasyon" projesinde yabancı parmağı var.

Peki, tarih felsefesini, tarihin ya da yerin derinliklerindeki kılcal damarları yakalayıp harekete geçirme ve anlamlandırma olarak düşünebilir miyiz; şimdi bunu denemek istiyorum. Şöyle, Dışişleri Bakanı Balfour'un, daha önce başbakan idi ve kendisinin ve başbakanı Lloyd George'un, "Balfour Deklarasyonu" ile, Yahudiler'e, Filistin'de bir "yurt", national home, vaad ettikleri zaman, bir "devlet" anlayışına sahip olduklarını, Churchill'e haber ettiklerini biliyoruz. Churchill, Transjordan'ı, Emir Abdullah'a bah-

* null hypothesis, the assumption that any observed difference between two samples of a statistical is purely accidental and not due to a systematic cause.

Webster's Third Intarnational Dictionary, Vol.II, p.1548

şederken bunu biliyordu. Demek, 1917 yılında, 2 Kasım tarihinde, Londra, Osmanlı mülkünde, bir "Yahudi Devleti" planlanmıştı ve bu planın, Washington'un ve zamanın Başkanı Wilson'un bilgisi dahilinde ilan edildiğinden hiç kuşku duymuyoruz. Peki embriyonik halde, "osmanizasyon" mu, hipotezi doldurmaya başlıyoruz.

Ne tesadüf, Bolşevik Devrimi'nden hemen iki haftadan az bir zaman önce idi; "Ekim Devrimi", yeni tarihle Kasım Ayı'ndadır. Bolşevik Devrimi'ni bekleyebilseydi, ilan edilmezdi, böyle düşünenler var. Yalnız, doğru, Londra, başında, bolşevizm'i bilmiyor ve iktidarın sadece "maksimalist" haydutların eline geçtiğine inanıyordu, Vasat-ı Şarki'nin masun olduğunu sanması ihtimal dâhilindedir; öğrendikten sonra, yine de Deklarasyon'u, deklare edeceğini düşünebiliriz. Çünkü, Osmanlı İmparatorluğu'nun yerine bir devlet ya da imparatorluk arayışı mutlaktır. Londra, Osmanlı mülkünün, Londra merkezinden yönetilemeyeceğinde fikr-i sabit sahibidir.

Lawrence, bu itikattadır ve Arabi bir tercihi var. Sykes, bu kanattadır ve İbrani'ye hem "taraf" haldedir. 1916 yılında iki arabizan birbirine karşı pehlivandırlar.* İki yol, birbirine rakiptirler, demek istiyorum.

Öyle mi, şöyle devam edebiliriz, Balfour Deklarasyonu'ndan iki hafta kadar sonra Bolşevik Devrimi gerçekleşti ve beş hafta geçmemişti ki, Kudüs, İngilizler'e düştü; Mısır'dan gelen Büyük Britanya Orduları Komutanı General Allenby, Kudüs Kapısı'nda, atından indi ve yürüyerek Kudüs'ü, Türkler'den aldı. Kudüs'ün alınmasında, Çanakkale'de Türkler'e karşı savaşan "Sion Katır Birliği" misli Jabotinskiy'nin fikri mahsülü olan "Yahudi Lejyonu" önemli rol oynamıştı. Jabotinskiy, revizyonist siyonizm'i, İngilizler'in yanında Türkler'e karşı savaşma ve ilaveten şiddet kullanma esaslarına göre geliştirmiştir. Bu yolla devlet olmayı hak edebileceklerini ileri sürüyordu, tarihin korelasyonu haklı çıkarmışa benzemektedir. Demek ki siyonistler'in Osmanlı Türkleri'ne karşı, Britanya'nın yanında, Siyon Katır Birliği ile Çanakkale'de ve Yahudi Lejyonu'yla Kudüs'te savaşmaları, Londra'dan devlet olma izni ve hakkı kazanmaları yolunda ciddi adımlar oldular. Küçük bir stratejik ortak oldular ve devletlik hakkını aldılar.

Bütün bunlara baktığımızda, Balfour Deklarasyonu'nun zaman içinde tekil olmadığını görüyoruz ve hepsinin, Deklarasyon, Şubat ve Ekim Devrimleri, Kudüs'ün düşüşü, hepsi ve hepsinin 1917 yılında olduğunu tekrarlıyorum. Bir yıl önce ise Sykes-Picot Protokolu var ve bunu, Düvel-i Muazzama'nın Osmanlı İmparatorluğu'na verdiği "tampon" rolünün sonu olarak anlamak durumundayız. Bir Fransız, Picot ve bir İngiliz, Sykes, biraraya gelip Osmanlı Topraklarını bölmüş ve kendi aralarında paylaşmışlardı. Musul'u, Toynbee'nin daha sonraki güzel yakıştırması ile, İngilizler kendi hırsızlık ortaklarından,

* Bu sözcük, "pehlivan", Farisi "pehlu" kelimesinden geliyor ve sonunda "vav" olduğu için "pehlev" okumak da mümkündür. "Pehlu", cenah ve "taraf" anlamındadır. Pehlavan, biz "pehlivan" söylüyoruz, Fransevi "héros", champion, "atlete" anlamındadır. Türki ise "bahadır", güreşçi, "savaşçı" demektir. Tabii, "rakip" manası esastır.

G.Lazard, Dictionaire Persan-Français, p.82

Ferhengi Ziya, Cilt I, s. 511

Fransa'dan çalmışlardı; savaş sonrasında taksimat, ana hatlarıyla, Sykes-Picot anlaşmasına uygun olmuştu, biliyoruz.* İmzalanması Mart 1916 ve diğer büyük ülkelerin katılımı ile tamamlanması Mayıs 1916 tarihindedir. Yalnız, sızdırılması ve bilinmesi daha sonra oldu; Balfour Deklarasyonu öncedir.

Şimdi "Sykes-Picot Treaty" ile Balfour Deklarasyonu'nu yan yana ve arka arkaya getirebiliriz; Judaica Ansiklopedisi, "Zionism" girişinde, "Sykes-Picot Mutabakatı" için, that already settled the future of Palestine, demektedir, bunu, İsrael Devleti'nin temellerinin, burada, Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanması sırasında atıldığı şeklinde anlayabiliriz. Bu giriş, herhalde pek kadoş'tur ve müthiş, birisinin yıkılışı ve diğerinin kuruluşu kararları aynı tarihtedir.

Sir Mark Sykes, önce Osmanlı-perver** ve hemen sonra siyonist olmuş bir İngiliz diplomatı ve entellektüeli idi. Judaica Ansiklopedisi, "Balfour Declaration" girişinde, the zionist gained an important supporter early in 1916, when Samuel attracted the interest of Sir Mark Sykes, one of the Government's most influential advisers on eastern affairs, bilgisini veriyor ki, 1916 yılı başında, Sykes'ın, Herbert Samuel tarafından siyonizme kazanıldığını öğreniyoruz, Londra Hükümeti'nin Şark Meselesi'nde yüksek müşaviridir. Buradayız, Mark Sykes, tarihe, Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanma haritasını çizen İngiliz olarak geçmişti ve şimdi bu tarihte siyonist olduğunu da ilave edebiliyoruz. Balfour Deklarasyonu'nda mutfakçıdır.

Herbert Samuel'e gelince, Disraeli'yi saymazsak, Londra'da bakanlar kuruluna girmiş ilk Yahudi telakki edilebilir ve İngiliz mandası-Filistin'de ilk yüksek komiser oldu ve Yahudiler tarafından da, binlerce yıl sonra, Kudüs'te ilk Yahudi Kral olarak kabul edildi. Samuel, 1917 yılı Şubat Ayı'nda siyonist Moses Gaster'in evinde, ileri gelen siyonistler için bir toplantı düzenlemişti; toplantıya katılanlar arasında, en yüksek memur Mark Sykes idi. Sykes'ın Weizmann ile tanışması işte burada ve bu tarihtedir.

Kudüs'de İngiliz Mandası'nın kabulü ile Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin küşadı, birbirine bir-iki ay yakınlığındadır. Ankara'ya manda, tartışılmış ve ama reddedilmiştir. Hep biliyoruz.

Deklarasyon'dan hem önce ve hem de ilanından hemen sonra gizli görüşmelerin

---

* Cependant, l'accord secret Sykes-Picot, conclu en mai 1916, avait prevu d'une toute autre maniere le démembrement de l'Empire ottoman.

Universalis, Sykes-Picot Gizli Antlaşması ile Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanmasına karar verildiğini tekrarlıyor; yalnız bu anlaşma adı üzerinde gizlidir. Hemen öğrenildiğini düşünmemek gerekir; Balfour'dan sonra açığa çıktığı ve muhtemelen Sykes tarafından Manchester Guardian'a sızdırıldığını düşünebiliriz. Sykes'ın, Balfour Deklarasyonu hazırlanırken, F Picot'ya bazı bilgiler verdiğini biliyoruz. Fransız devlet adamları, Deklarasyon'dan bu şekilde ve kısmen haberdar oldular.

Encyclopeadia Universalis, Vol. 11. p.418

** Türkçe'ye çevrilmiş ve çevrilmemiş kitapları var.

Mark Sykes, Darül-İslam, Ankara, 1904-2000.

Sir Mark Sykes, The Cliphs' Last Heritage -A Short History of the Turkish Empire, Macmillan, 1915-2002

çoğunu yapan Sykes'tı ve bir başka tarihi rolünü de kayıt etmek istiyorum. Londra'da Kabine toplanıp Balfour Programı'nı kararlaştırırken, daha sonra ilk İsrael Cumhurbaşkanı olan Weizmann'da bekleme salonundaydı. Kararı, ya da "hayırlı" haberi Bakanlar Kurulu'ndan alıp Weizmann'a götüren işte bu Sykes idi, "Dr Weizmann, it's a boy" demiş, "oğlunuz oldu" anlamındadır.* Çok hoş bir tesadüf olmalıdır, Osmanlı İmparatorluğu'nun kefenini hazırlayan ile İsrael Devleti'nin kuruluş kararını Siyonist tarafa duyuran aynı kimsedir. Burada tuhaf bir bağ buluyoruz.

Güzel bir özete ihtiyacımız var; tabii, hem Balfour Deklarasyonu ve manda sırasında Başbakan Lloyd George ve hem de İsrael Devleti'nin kuruluşunda Amerika'da başkan Truman, çok dindar Hıristiyandılar ve bu, Tevrat'ı çok ciddiye aldıkları anlamındadırlar. Her ikisi de Kudüs'ün Yahudilere restorasyonuna inanıyorladı, kuşkumuz yok. Yalnız, söz var, bir insanı dua ya da büyü ile öldürmek mümkündür, fakat, aynı zamanda kahvesine arsenik şarttır. Dindardılar, Hrıstiyanlıkları, Tevrat'a bağlılık ölçüsündedir; amma, her ikisi de Orta Doğu'nun geleceğini güvenlik altına almak istedikleri kesindir. Embriyonik halde bir "ottamanization" diyebilir miyiz, Chomsky'ye bakmak durumundayız.

Devam etmeden önce not etmem gereken şudur; Profesör Chomsky'nin, İsrael'in bölgede, bir "osmanizasyon" politikasına mahkum olduğu tespiti, bir yorum olmaktan daha çok siyonist belgelerin okunmasından ibarettir.** Bölgede, ülke sınırlarının anlamını

* Geoffrey Wheatcroft, The Controversy of Zion, N.Y., 1996. p.145

Sachar, Sykes'a "çöpçatan" diyor, Hükümet ile Siyonistler arasında gidip geliyordu. Nahum Sokolov, Weizmann'ın çok yakını, Bakanlık'tan çıkmıştım, Quai d'Orsay'ı geçiyordum, Orsay Rıhtımı, Dışişleri Bakanlığı anlamındadır, Sykes ile karşılaştım, acelesi vardı, görüşmeler hakkında kısa bilgi verdim, Nisan'da, Roma'da, İngiliz elçiliğine uğramıştım, Sykes'tan mektup ve direktifler beni bekliyordu, İtalya'da Bakanlıklar'a gittim Sykes oradaydı, Vatikan'a uğradım, bana yol açıyordu, bunları söylüyor.

Papa On beşinci Benedict'in, eğer Filistin'de Yahudiler olursa, Ortodokslar'ın, Rusları anlıyoruz, Filistin'e inemeyecekleri görüşüne gelmesinde Sykes'ın rolü olmalıdır ve İngiliz Hükümeti'ni, Jabotinskiy'nin Jewish Legion'ına ikna eden Sykes idi. Siyonizm taraftarı İngiliz Bakan Amery'ye söyledikleri ise şudur: "From purely British point of view, a prosperous Jewish population in Palestine, owing its inception and its opportunity of development to British policy, might be invaluable asset as a defense of the Suez Canal against attack from the north and as a station on the future air routes to the East." Filistin'de müreffeh bir Yahudi varlığı ve bunu, Britanya'ya borçlu olurlarsa, Suveyş Kanalı'nın savunması açısından müthiş değerlidir, Kuzey'den hücumu karşılar ve ilerde, Doğu'ya hava akınlarında bir istasyon işlevi görür; Sykes, 1917 yılında bunları düşünmektedir.

Howard M..Sachar, A History of Jews in the Modern World, N.Y., 2005. p.352

Amery ve siyonizm'e hizmetleri için, özet bir kaynak olarak, şunu, işaret edebiliyorum.

Joan Comay, Who's Who in Jewish History. p.24

** Peki tekeliyet'te "aydın" kaldı mı, feodalite'de komplo-kıran kahramanlar vardı. Hatırlayabiliriz, Beni İsrael'in bu hür çocuğu, Chomsky'den söz ediyorum, bir kez, hayatın son ve uzun yıllarını nükleer silahlanmaya karşı çıkan Filozof Russell için, Batı Dünyasının son aydını olduğunu yazmıştı. Başbakan torunu Lord Russell, bir kariyer-tekmeleyen adam çıktı, hapse girmeyi ve zaman zaman yerde sürüklenmeyi kabul etti; Chomsky ise bana göre Batı'da son aydındır. Medya'nın falsifikatör rolünü açığa çıkardı ve İsrael'in savaş kışkırtıcısı ve bölgeyi çürütmeye mahkum olduğunu ısrarla savundu. Filozof sayılıyordu ve bütün kapılar yüzüne kapandı. Batı'da "Son Aydın" diyebiliyorum.

N. Chomsky

ISRAEL'S OTTOMANIZATION STAGE

Surely Israel will not tolerate any military build-up in the surrounding region that it considers a potential threat, and there will be no end to such threats if there is no political settlement, a prospect virtually guaranteed by U.S.-Israeli rejectionism.

Furthermore, the costs of a permanent state of war are immense, and mounting costs that Israel is increasingly unable to bear and that cannot be reduced as long as tension exists and adversaries are not crushed. Hence the inducement to undertake a preemptive strike will always be high and with it, the likelihood of regional or even global war. It is only natural to expect that Israel will seek to destabilize the surrounding states, for essentially the reasons that lead South Africa on a similar course in its region.

In fact, given continuing military tensions, that might be seen virtually as a security imperative. A plausible long-term goal might be what some have called an "Ottomanization" of the region, that is, a return to something like the system of the Ottoman empire, with a powerful center (Turkey then, Israel with U.S.-backing now) and much of the region fragmented into ethnic-religious communities, preferably mutually hostile.

İSRAEL'İN OSMANİZASYON AŞAMASI

Şüphesiz İsrail bölgenin civarında, potansiyel bir tehdit olarak gördüğü herhangi bir askeri oluşuma iyi gözle bakmayacaktır ve eğer siyasi bir çözüme varılamazsa bu tür tehditlerin arkası kesilmeyecektir; böyle bir olasılık, fiilen, ABD-İsrael reddiyeciliğini garantilemektedir.

Üstelik, daimi bir savaş halinin getireceği maliyet korkunçtur ve gerilim sürdüğü, hasımlar ezilemediği sürece azaltılması olanaksız olan bu maliyetler bir süre sonra İsrail'in taşıyamayacağı bir orana ulaşacaktır. O nedenle, önleyici mahiyette bir saldırıda bulunma saiki ve tabii böylelikle bölgesel ve hatta global bir savaş olasılığı her zaman yüksek olacaktır. Temelde tıpkı Güney Afrika'yı bölgesinde buna benzer bir rota izlemeye yönelten nedenlerle, İsrail'in de civardaki devletleri istikrarsız vaziyette tutmaya çalışacağını beklemek çok doğaldır.

Aslında, sürekli bir askeri gerilimin varlığı düşünüldüğünde, bu neredeyse bir güvenlik zorunluluğu olarak görülebilir. Bazılarının, bölgenin "Osmanlılaştırılması" adını verdikleri şey, İsrail açısından, uzun vadede akla yatkın bir hedef olabilir. Yani güçlü bir merkez, (eskiden Türkiye idi, şimdi ABD destekli İsrail)* ve büyük bölümüyle, tercihen birbirine hasım olan etnik-dini cemaatlara bölünmüş bir bölgeyle, Osmanlı İmparatorluk sistemine benzer bir yapının ihyası.

ISRAEL'S DRIVE:
BREAKDOWN OF THE NATIONAL STATE SYSTEM

Israel's drive for a kind of Ottomanization of the region has been noted by others, among them, Boaz Evron, who describes Sharon's plan as "a revival of the Ottoman Empires's 'millet' system," that is, a system in which each religiuos-ethnic group (Druze, Armenians, Maronites, etc.) has its own internal administration but under Ottaman (Turkish) rule. "Sharon is now offering to set up a 'millet' of the same religiuos–ethnic kind, but one that is armed and tyrannising its own oppressed population. Moreover, since the 'millet' is not territorial, but organized along religious and ethnic lines, it can have no clear boundaries."

This plan aims at a breakdown of the national state system which was imposed by the colonial powers on the Middle East, as elsewhere, and is indeed an alien implantation, a fact that has given rise to endless turmoil and suffering; recall what happened during the hundreds of years when the national state system was consolidating itself in Europe, without the contributions of the external force.

İSRAEL HÜCUMU: ULUS-DEVLET SİSTEMİNİ YIKMAK

Aralarında, Şaron'un planını "Osmanlı İmparatorluğu'nun 'millet'** sisteminin, yani herbir dini-etnik grubun (Dürzilar, Ermeniler, Maruniler vs), Osmanlı (Türk) egemenliği altında kendi içsel yönetimlerine sahip bulundukları bir sistemin "yeniden canlandırılması" olarak tanımlayan Boaz Evron'un da bulunduğu pek çok kişi, İsrail'in bölgeyi bir tür Osmanlılaştırmak istediğine dikkat çekmektedirler. "Şaron'un bugün önerdiği şey, aynı dini-etnik kökenden gelenlerin birer 'millet' oluşturması, yalnız şu farkla ki, bu millet'in silahlı olması ve mazlum halkına tiranlık, zorbalık, yapmasıdır. Üstelik 'millet' teritoryal (toprak üzerinde hükümran ç.n.) olmadığı, din ve etnik bakımdan örgütlendiği için, açık ve seçik tanımlanmış sınırlara sahip olması mümkün değildir."

Bu plan, sömürgeci güçlerce Orta Doğu'ya dayatılmış, aslına bakılırsa bitip tükenmek bilmeyen karışıklıklara ve acılara yol açtığı aşikar bir yabancı aşı olan ulus-devlet sistemini yıkmayı amaçlamaktadır; ulus-devlet sisteminin Avrupa'da yerleşmeye başladığı yüzlerce yıl zarfında, hiçbir dış gücün gelişmelere müdahale etmediğini hatırlatırım.

* Yayınevi, "bugün ABD destekli İsrail, yarın Türkiye" diyor ki, aslı "Turkey then, Israel with U.S.-backing now", tam terstir. Osmanlı İmparatorlu'nun merkezi söz konusu olunca, Türkiye, geçmişte kalmıştır ve şimdi merkez İsrael'in elindedir; eskiden Türk merkezli idi ve şimdi İsrael merkezli bir "Osmanlı" İmparatorluğu kurulmaktadır, doğrusu budur. Bu kadar açık bir yanlışlığın kasıtlı olabileceğini düşünemiyorum. Kaldı ki "İletişim Yayınevi", İsrael yanlısı yayınlar yapmaktadır.

** Çevirmen, "millet" sistemi ve "ulus-devlet" kavramlarını bilmiyor ve ilk kez duymuş olduğu izlenimini veriyor. Bunları ve bir-iki kaba yanlışı da düzelttim. Fakat yine de varlar.

Bu önemli metnin Türkçe'de bulunduğuna işaret edebilmek için ayrı bir çeviri yapmadım. Bu arada son cümle de yanlış anlaşılabilir, dokunmadım.

Noam Chomsky, Fateful Triangle, Cambridge, MA. 1983-1999. pp. 455-459

Naom Chomsky, Kader Üçgeni, İletişim, 1993.

yitirmesi, ulus-devlet sisteminin çökmesi, etnisite ve dinsel cemaatlere osmanist "millet" formunun verilmesi, Chomsky'nin analizine göre, İsrael'de bir devlet politikasıdır. Kısacası, mantıksal ucuna doğru yürütecek olursak, İsrael, yeni bir "Osmanlı İmparatorluğu" peşindedir. Önemli fark, bu Osmanlı İmparatorluğu'nun merkezinde, İsrael var.

Güzel, bunun çok gelişmiş bir model olduğunu kabul etmek zorundayız; olabilir, insan da gelişmiş bir modeldir. Darwinist mantığa göre ise daha az gelişmiş türleri de gerekmektedir. Var mı, bunları araştırmak isabetli ve verimlidir.

Araştırma ise ilkelere dayanılarak yapılmalıdır, burada da daha ileri biçimlerin eksikli ilk hallerini, ki daha aşağı türlerde bulunurlar, ancak gelişmiş formları bildiğimiz zamanlar, görmeye ve anlamaya başlıyoruz, ilkesini yol gösterici alıyoruz.* Bu ilke, pek kısaca "the anatomy of man is a key to the anatomy of ape" olarak biliniyorsa da, Marx'ın "insan anatomisi maymun anatomisine anahtardır" teoreminden söz ediyorum, biz burada, gelişmiş bir formun, eksikli, gelişmemiş ve bu nedenle, yer yer çarpık hallerinin peşindeyiz.

Güzel, belki de her haliyle eksikli, yer yer çarpık, ama pek çok işaret dolu bir "tip", Moiz Cohen olmalıdır; Munis Tekinalp olarak da biliyoruz. Devr-i Cumhuriyet'te, Tekinalp adıyla Kemalizm'in ideolojisini yazmıştı ve Osmanlı döneminde Moiz Kohen olarak Jön-Türk ve Judaik bir aktivist oldu. Daha önce, diğer çalışmalarımda söz etmiş durumdayım, ancak yine de çok az bilindiğini biliyoruz. Moiz Cohen'in, Dokuzuncu Dünya Siyonistler Kongresi'ne "Osmanlı Delegesi" olarak katıldığını ise pek bilmek istemiyoruz ve bildiğimiz hallerde ise hemen unutmak istiyoruz. Kongre'de hitabetine "Biz Osmanlı Siyonistleri" olarak başlamıştı, geri kalmış bir form olduğuna işaret etmem gerekiyor.

Doğru, ol tarihte Osmanlı'da "siyonist" vardı** ama Cohen'in, dar anlamda "siyonist" olduğunu sanmıyorum. "Bundist" ya da "Alyansist" diyebiliriz, ilki Rusya'da ve ikincisi, daha çok, Osmanlı mülkünde bir politik yol sayılmıştı; alyansist olmaları, asimilasyonu kapsamaktadır, asimile olarak iktidara ortak olmayı kastediyorlardı. Dolayısıyla alyansistleri, en fazla eksikli ve/veya bulaşık "siyonist" sayabiliriz.

Ayrıca o tarihte siyonizm bir devlet kurmaktan çok Filistin'de toplanmak anlamına geliyordu, bu maksatla, Filistin'e "uçmak" siyonizmin en önemli problemi ve tarifi olmuştu. "Uçmak", İbrani'de "Aliya" olmakla biz "Aliye" şeklini kullanıyorduk.*** Bugünkü İsrael'e "Uçuş" anlamındadır.

---

* On the other hand, rudiments of more advanced forms in the lower species of animals can only be understood when the more advanced forms already known.

K.Marx, A Contribution to the Critique of Political Economy, Moscow, 1859-1981, p. 211

** Bu konuyu, siyonistleri, "Gizli Tarih" dizisinin, dördüncüsü olarak planladığım "Savaşlar" cildinde ele alıyorum. Burada sadece değinmek ile yetiniyorum.

*** 1880 yılları ve hemen sonrasında doğanlarda, daha çok sabetayistlerde, kızlarda "Aliye" adı çoktur ve şimdilerde, çoğu, Bülbüldere'sinde yatıyorlar. Çok çok yeni kuşaklarda "Aliye" adı pek istisnaidir, bunu, İbraniyet'e kuvvetli bir bağlılık işareti sayıyorum.

Moiz Cohen, Hamburg Siyonist Kongresi'nde, Osmanlı İmparatorluğu Yahudileri'ni ve tabii iktidardaki İttihat ve Terakki'yi temsil ediyordu. Konuşmasının, siyonist arşivlerin deşifrasyonuna dayanan şekli ile, en önemli bölümlerinden birisi şudur: "Yahudiler'in Türkiye'ye göçü konusu ilk defa Temmuz Devrimi* sonrası gündeme geldi. Birden kavuştuğumuz bağımsızlığın sarhoşluğu ve sevinci, bizleri, yaşadıkları ülkelerde zor durumda bulunan kardeşlerimizi Türkiye'ye göç ettirme düşüncesinde umutlandırıyordu. Anti-Siyonist düşüncelerden uzak kalmış tek ülke Türkiye'yi bizler, zamanımızın Kenan ülkesi, İsrailoğulları'nın kutsal toprakları olarak değerlendiriyor ve kardeşlerimizin modern ülkelerin zulmünden ve kentlerin uşaklık ve ezikliğinden kurtulmaları için tek çözüm olarak görüyorduk."** Görülüyor, Kohen, Türkiye'yi, "Kenan" ya da "Kutsal Topraklar" tarif ederek, Kardeş Yahudileri, Osmanlı mülküne göçe davet ediyordu. Şunları eklemektedir: "Türkiye'de ortaya çıkacak bir anti-Siyonist hareketi etkisiz kılacak bir başka gizil güç daha bulunmaktadır. Bu gizil güç de, Yahudilerin kendi aralarında dayanışmasından başka bir şey değildir. Evet, Türkiye'ye gerçekleştirilecek büyük bir Yahudi göçü ülkemizde dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayan atak bir güç olacaktır." Davet açıktır*** ve buradan devam edebiliriz.

Bir nokta var, bu tarihte pür siyonizm ilerlemişti, Yahudiler artık Yahudi olmak istiyorlardı, saf siyonizm işte budur, asimilasyonu reddedenler siyonistler içinde daha çoktular; böyle bir sorun var. Moiz Kohen'in buna cevap verdiğini görüyoruz ve şudur: "Ayrıca, bizde kendilerini asimile edecek daha yüksek bir kültür olmadığı için, göç eden Yahudiler kültürel kimliklerini koruyabileceklerdir." Teskin etmeye çalıştığı kesinlikle ortadadır.

Tabii siyonist kongrelerin arşivlerine sahip olmadığım için, ne yazık İbrani dilini henüz kullanamıyorum, Hamburg'taki, varsa, tartışmaların ayrıntılarını bilemiyorum. Yalnız, Jabotinskiy külliyatında bir ve pek önemli ipucuna rastlamak, benim için, bir şans oldu; Jabotinskiy'den öğrendiğimize göre, o tarihte çok önemli bir siyonist olan Max Nordau, filozof ve hatip, hem Herzl'in ve hem de Jabotinskiy'nin yakını idi, Dünya Siyonist Teşkilatı'nın kurucularındandır ve ağırlığını göstermesi bakımından her halde yeterlidir, Kohen'i azarlamıştı, İngilizce "rebuke" diyorlar. Devrim zamanında İstanbul'da bir siyonizm yöneticisi olan Jabotinskiy'nin de Hamburg'da delege olduğunu not ediyorum ve Jabotinskiy için, en yüksek derecede bir "Türk düşmanı" nitelemesi yerindedir.

---

* Meşrutiyet İhtilali'ne, "Temmuz Devrimi" de deniyordu, 1908 Temmuz Ayı'nda üç genç subayın dağa çıkışı ile başlamıştır.

** Jacob M. Landau, Tekinalp Bir Tük Yurtseveri 1883-1961, İletişim, 1996., s.87

*** Hep Yahudiler'i davet ettiğimizi, geçerken, not ediyorum. 1391 tarihinden itibaren İberik Yarımadası'nda pogroma uğrayan ve kovulan Yahudiler'in Osmanlı mülküne gelmelerinden, bunlara "kendigelen" de deniyordu, memnun olmuştuk. Sabetay Sevi'nin mesiya iddialarından yararlanmak istediğimizi ve judo-islam bir insan yaratmaya çalıştığımızı düşünebiliriz. Sabetay'ın çıkışının yarattığı sevinç bir göç heyecanı yaratmıştı. Şimdi, Temmuz Devrimi ile 31 Mart'ın bastırılmasından sonra açık davetiye çıkarıldığını görüyoruz.

Tevrat'a Göre Sabetay Sevi'nin Adı

İSMAİL MEHMET-TÜRK

Naftali Eşkenazi'nin İzmirli ya da İstanbullu olduğu tartışmalıdır ve sabetayizm'in büyük üstadı Scholem dahi, bu konuda, bir açıklık, sağlayamıyor. Yalnız Scholem, bize, Naftali Eşkenazi'nin, Tevrat'ta yaptığı araştırmalara dayanarak Şabtay Sevi'nin adının "İsmail Mehmed-Türk" olmasını önerdiğini haber veriyor. Yine üç isim var, İsmael, Mehmet ve Türk, bunu öğrenmiş oluyoruz.

ISHMAEL MEHEMED THE TURK

R. Naphtali Askkenazi (of Smyna or Constantinople) extracted from Genesis 41: 1-2 the prophecy that the Holy King Sabbatai Sevi would for some time be called Ishmael Mehemed the Turk.

♦♦♦

Sabetay Sevi'nin bir adının "Mehmet" olduğunu biliyoruz. "İsmael" adını taşıyorlar ve böylece, Türkiye'de "Türk" ve zaman zaman "Öztürk" adının neden bu kadar çok taşındığını da anlıyoruz.

İbraniler ve İbrani asıllılar için "Türk" başka bir anlamdadır. "Öztürk", ilk bakışta saçmadır, ancak batını bir işaret olduğu anlaşılıyor ki, böylece "saçma" olmaktan çıkmaktadır.

G.G. Scholem, Sabbatai Sevi The Mystical Messiah, Princeton, 1971. p.711

İsraeli'ler, Türkler'e "Türk" demezler ve "İsmaeli" dediklerini birçok kez yazmıştım ve tekrarlıyorum; Jabotinskiy, bu "Turan Kabilesi", nereden, "bizim İsmaeli emmioğullarımız oluyor" demekte ve pek kızmaktadır. İlaveten, and Nordau himself had had to face that music after his famous rebuke to the Young Turks at the Hamburg Congress, Nordau'nun, Hamburg'ta Jön Türkler'i tersleyince bu nakarata muhatap oldu, haberini de bize vermektedir.* Demek ki, Hamburg Siyonist Kongresi'nde, bir "Kutsal Toprak" tartışması yaşanmıştı; Türk delegeleri, Osmanlı mülküne işaret ettiler.

Jabotinskiy'nin yazdıklarından, Nordau'nun, Cohen'e, "why go to Turkey, to get assimilited there?", Türkiye'ye neden gidelim, asimile olmak için mi, şeklinde bağırdığını anlıyoruz. Eğer mesele asimile olmaksa, daha yakın ve dolayısıyla daha ucuz yer var, buluruz; bunları da eklediği anlaşılıyor. Tabii, İsmaeli emmioğullarına böyle bağırmasından rahatsız olanların varlığı, Türkiye'yi "Erez İsrael" kabul edenlerin de mevcudiyetini gösteriyor; ama azlar.

Hamburg'ta, 26-30 Aralık 1909 tarihlerinde yapılan Dokuzuncu Kongre'nin Jön-Türk İhtilâli ve 31 Mart Vakası'ndan sonrasına denk düştüğünü ayrıca not etmek durumundayım; siyonistlerin Türkiye'den yeni açılımlar beklediklerini anlıyoruz. Alyans mezunu Kohen'in alyansist kabul edilen davetine rağmen, umutlarını yitirmedikleri kesin görünüyor.

Yitirmeleri için de bir neden yok, çünkü, Jabotinskiy, Hamburg'a, İstanbul'dan gitmişti, İstanbul'da siyonist organizatör idi, I had been chief editor in Constantinople of four Zionist newspapers, o tarihte İstanbul'da dört siyonist gazetenin, "dergi" de anlayabiliriz, yayın yönetmeni olduğunu iddia ediyor, ki bunlardan birisi herhalde "Jeune Turc" idi, demek, İttihat ve Terakki yayınlarından ayırmak zordur.** Yalnız sadece bu bilgi dahi, siyonizmin İstanbul'da pek güçlü olduğunu gösteriyor. Bunu şöyle de özetleyebilirim, hem siyonist politika ve hem de İttihat ve Terakki içindeki tartışmaların önemli bir bölümü, siyonizm-alyansizm ikiliği üzerindedir. Jön-Tükler içinde alyansistler çoktular ve siyonistlerin az olduklarını ise söyleyemiyoruz.

Ancak bir savaş çıkma ihtimali, tabii o zaman "birinci" sıfatı kimsenin aklına gelmiyordu, bu ikiliği zayıflatmış görünüyor, yerini "ottomanization" politikasına bıraktığını anlıyoruz; Isaiah Friedman'ın çok değerli monografisi, bu konuda çok nettir. Net olan bir de, Jabotinskiy ve Nordau'nun işaretleri olmalıdır; bu işaretlerden, en azından Jön-Türk Devrimi ile Büyük Savaş arasındaki zamanda siyonist hareketin, Türkiye'de ve

* Vladimir Jabotinsky, The Story of the Jewish Legion, N.Y., 1945, p.35

** İngiliz kaynakları, bu yayının, Yahudi parası ile çıktığını kaydediyorlar.

Bunlar üzerine şimdiye kadar hiçbir araştırma yapılmamış olması pek dikkat çekicidir. Jabotinskiy'nin biyografisini yazan Schechtman, bize, kesin bilgi vermektedir. "During his activities in Turkey, 1908-1913, Jacobson acquired for the Zionist Movement, the French daily Courier d'Orient, which was renamed Jeune Turc and edited by Vladimir Jabotinsky" demektedir. Siyonizm, Courier d'Orient'i satın almış ve "Jeune Turc" adıyla bir Siyonist yayın olarak sürdürmüş, editörü Jabotinskiy'dir.

J.B. Schechtman, Rebel and Statesman, N.Y., 1956., p.155

İstanbul'da çok güçlü olduğu fikrine ulaşıyoruz. Başta osmanizasyon projesinin reddi normaldir, yalnız böyle olmakla birlikte, yavaş yavaş iki tehlike çıkıyor ve zaman içinde tehlikeler, birbirine yaklaşıyorlar; bunlardan birisi, Ermeniler'inkine benzer bir yazgının Yahudileri de bekleyip beklemediğidir. Doğrusu o tarihte İstanbul'daki Amerikan Büyükelçisi Henry Morgenthau, Yahudi asıllıydı ve Morgenthau ile birlikte, ardarda gelen üç Amerikan sefirinin de, Straus ile Morgenthau ve Elkus, Yahudi asıllı olduklarını biliyoruz, böyle bir ihtimalden pek çok kaygılanıyor ve bunu bir tehlike olarak görüyor ve gösteriyordu. Abarttığını sanıyorum, bunu, Morgenthau'un, İbraniyet kökünün Türkiye'de ne kadar güçlü olduğunu bilmemesine ya da bilmek istememesine bağlayabiliriz. Amma, yaklaşan savaş tehlikesinin tehlikeyi büyüttüğü pek doğrudur.

Friedman'in haberinin, Birinci Savaş arefesindeki durum tespiti, "ottomanization, however obnoxious, seemed to be the only course left to ensure the continuity of the Yishuv"*, Osmanizasyon, ne kadar itici ya da tiksindirici olursa olsun, Yişuv'un devamlılığını garantileyebilmek için geriye kalan tek yoldur, anlamındadır. Buradaki "Yişuv" sözcüğü, "yerleşim" karşılığı olmakla birlikte, Filistin'deki Yahudi Yerleşimi ve İdaresi'ni ifade ediyordu. "Settlement" ya da "Community" muadilidir; yalnız bir "body politic" gözüyle bakmamız yerindedir. Klasik İbrani'de ise "Eda"** kelimesi kullanılıyor. Demek ki "eda" ile "millet" sistemine yaklaşıyoruz.

Profesör Friedman, "osmanizasyon" politikasının siyonizm tarafından da "tek yol" olarak görülmesiyle birlikte, siyonist liderlerle İttihat ve Terakki şefleri arasında görüşme ve sıkı pazarlıkların arttığını ve Türkiye Yahudileri'nden Russo ile Masliyah'ın aktif olduklarını haber veriyor. Öyle anlaşılıyor, dünyanın her tarafından Yahudiler Türkiye'ye göç edecekler, Osmanlı vatandaşı olacaklar ve Türk tarım ve sanayiinin kalkınmasına katkıda bulunacaklar. Anlaşmaya varılmış görünüyor, siyonistlerden Nordau ve Wolffshon pek istekli değiller; buna mukabil Ahmet Rıza, Enver Bey ve Talat, projeye sempati ile yaklaşıyorlar. Peki ne kadar, Friedman, the most explicit statement, en net sözün,

---

* yeeshuv, yişuv, settlement.

Hebrew Dictionary, p. 452

Haim Baltsan'ın sözcüğü, İbrani-İngilizce ve İngilizce İbrani, "settlement için "yeeshuv" ve "community" de demektedir.

ibid., p. 737

** eda, edah, community, congregation.

Hebrew Dictionary, p. 61 Sondaki "h", a'yı "a" olarak okutmak için yazılıyor; eda'dır ve bir de "şahide", dişil şahit, anlamı var. Ancak "eda" ve sonra "yişuv", resmen devlet ilan edilmeden devlet-hali'dir, "polity" ya da "body politic" sözleri uygundur.

Profesör Weiker, The Jewish edah (the classic term for the Jewish polity), diyerek bir tür "siyasa" ya da tam örgütlenmemiş bir "devlet" anlamında olduğunu teyid ediyor. "Millet" sistemine yakındır. Profesör Weiker, bir başka yerde de, on beş ve on altıncı yüzyıldan itibaren Yahudi tacirlerin, "membership in the edah", eda üyesi olduklarını da kastediyor.

Walter F. Weiker, Ottomans, Turks and the Jewish Polity – A History of the Jews of the Turkey, The Jerusalem Center, 1992. pp. 3-82

Isaiah Friedman

SİYONİST YOL: "OSMANİZASYON"

Naturalization of foreign Jews had been the goal of the Porte for decades. Early in 1914 far-reaching facilities had been applied for naturalization.

Talaat Bey, the Minister of the Interior, constantly drew the Zionists' attention to this failure. Lichtheim in Constantinople, as well as his colleagues in Berlin, fully appreciated the importance of this problem and did their utmost to encourage Jewish settlers to embrace Ottoman nationality.

Eliezer Ben-Yehuda untiringly propagated this idea in his paper Haor, as did a number of prominent Palestinian leaders. Yet a few settlers accepted their advice; the notorious maladministration and miscarriage of justice at the hands of the Ottoman officials made any foreign resident think twice before jettisoning the advantages of consular protection.

However, with the outbreak of war, all former reservations faded. Consular protection almost ceased to exist. It was widely feared that, should Turkey join the Central Powers and become involved in hostilities, especially against Russia, all Palestinian Jews of a belligerent nationality might be expelled, there by bringing about most "disastrous consequences" to the entire Zionist enterpise. Ottomanization, however obnoxious, seemed to be the only course left to ensure the continuity of the Yishuv.

Isaiah Friedman, Germany Turkey Zionism 1897-1918, London, 1998. pp.191-192

Doktor Nazım'dan geldiğini not ederken, Nazım için, Merkez Komitesi'nin önde gelen bir âzâsı demektedir.

Siyonist arşivlerdeki bilgilere göre, bir "İmmigrasyon Kompani" kuruluyor ve Doktor Nazım, bu Kompani'nin yönetim kurulunda olmayı kabul etmektedir ve Türkiye'ye 6 ila 8 milyon arasında Yahudi almaya hazır olduğunu bildirmektedir.* Öte yandan Doktor Nazım, Filistin'e 2 ile 4 milyon Yahudi yerleşimine rıza gösterirken bunun üstünü "a danger", tehlike, saymaktadır. Jabotinskiy'nin Doktor Nazım ile görüşmelerinin olumlu sonuç vermediği işaretleri, herhalde buradan kaynaklanıyor.** Friedman'ın anlatımından ise bu osmanizasyon projesinde iktidar *** meselesinin ne ölçüde tartışıldığı konusunda bir açıklık bulamıyoruz; belki de çok gerekli görmediler. Önemli ölçüde iktidarda olduklarını düşünmeleri mümkündür.

Friedman'ın bulgu ve tespitlerine göre, Büyük Savaş'ın başlama ihtimali, "osmanizasyon" politikasını pratiğe döküyordu; aslında, sona erdirdiğini ve daha doğrusu, Türkiye'de eylülist darbe sonrasında yeniden başlamak üzere, akamete uğrattığını söyleyebiliyoruz. İlk önce ve ciddi olarak harekete geçmesi, Temmuz Devrimi ile birlikte olmuştu; dış kaynaklarda daha çok "Jön-Türk" Devrimi dendiğini biliyoruz.

Şimdi bu birinci "osmanizasyon" döneminin en renkli simalarından birisine, İsrael'in kurucusu olarak kabul edilen Ben-Gurion'a geliyoruz. Çok tipiktir; yalnız, Ben-Gurion kadar tipik olan da "Jeune Turc" yayını idi, bunun, Siyonistler tarafında, Courier d'Orient, "Doğu Postası", ceridesinin satın alınarak "Jeune Turc" adıyla çıkarılmasından ibaret olduğunu not etmiştim. Şimdi, şu özeti verebiliyorum, bir, Jabotinskiy, "became

* He would like to have six to eight million Jews in Turkey.

Isaiah Friedman, Germany Turkey Zionism 1897-1918, London, 1998. p.145

** Schechtman, Jabotinskiy'nin otobiyografisnde, tabii İbrani, "I was not successful with Nazim Bey" dediğini haber veriyor. Jabotinskiy, Nazım'ı Genç-Türk Partisi'nin genel sekreteri ve İhtilâl'in yapıcısı olarak gösteriyor. Doktor Nazım'ın Filistin'e değil, Makedonya'ya Yahudi kabulünden yana olduğu ortaya çıkıyor.

J.B. Schechtman, Rebel and Statesman -The Vladimir Jabatinsky Story -The Eraly Years, N.Y. 1956. p.160

*** Türk İhtilâl Hareketleri'nin en güzide dirijanlarından birisi olan Doktor Nazım hakkında, nahak yere, İzmir Suikastı bahanesiyle asılmıştı, önemli bilgilerden yoksun haldeyiz. Birisi Eyicigil ve diğeri İpekçi tarafından yapılmış iki tez çalışması var, ilki Ankara ve diğeri Yeditepe Üniversitesi'ndedir ve her ikisi de bilinenlere bir ilave sağlamaktan uzaktır. İlki, Doktor Nazım için "Türk" demekte, İpekçi, İbrani asıllı olduğu konusunda iddia olduğunu kayıtla, aksine meyletmektedir.

Bir, İbrani asıllı ya da sabetayist olmakta hiçbir sakınca yoktur. İki, artık hem Kurtuluş'ta ve hem de laisizm'de Yahudi ve sabetayist katkısının çok önemli olduğunu göstermiş bulunuyoruz. Üç, sabetayistler olmasa bu Cumhuriyet'in kurulmasının çok zor olduğunu kabül zamanı gelmiştir.

Doktor Nazım'ın sabetayist olduğundan kuşku duyamayız. Eşi Beria, Kapani görünmektedir, zor, ama Karakaşi olması ihtimalini atamayız. Kızı "Sevinç" idi.

"Beria", net İbrani adıdır ve 1926 yılında bu dünyadan ayrılmış birisinin kızının "Sevinç" olması önemlidir. "Sevi" ve "Enç" ya da "İnç" sözcüklerini birleştirerek üretebiliyoruz ve her ikisi de kesin İbrani kökünden geliyor. "Sevi-nç" ve bir de "Ar-ınç" biliyoruz, ebedi "Sevi" ve ebedi "Dağ" anlamındadırlar.

Ahmet Eyicil, Doktor Nazım Bey, Ankara, 1988, çoğaltma.

Vahit İpekçi, Dr. Nazım Bey'in Siyasi Yaşamı, İstanbul, 2006. çoğaltma,

the chief editorialist of Jeune Turc", iki, "Jeune Turc became one of Constantinople's leading and most influential dailies",* Jeune Turc'ün siyonistlerin sahibi olduğu ve Jabotinskiy'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı ve İstanbul'un en önde gelen ve etkili yayınlarından birisi kabul ettiğini öğreniyoruz. Buna şunu da eklemem gerekiyor; its nominal editor and publisher was Djelal Nuri Bey, a Turkish nobleman and son of a Minister, ancak görünüşteki sahibi ve naşiri Celal Nuri idi, biz artık "Celal Nuri İleri" olarak biliyoruz, bir asilzade ve bir nazırzade olduğu da kayıtlıdır. Kayıtlı olmayanı not etmek de bana düşüyor, bir sabetayist ve siyonist idi.** Herhalde bu not, "osmanizasyon" için vasatın pek uygun olduğunu göstermeye yetmektedir.

Bir, Tekinalp'ın, Hamburg Siyonist Kongresi'nde ifade ettiği üzere, Temmuz Devrimi, "osmanizasyon" kapısını açıyordu, açılan kapıya, "türkleşmek, islamlaşmak, garplılaşmak" kapısı da diyebiliriz. İki, Mısır eliti, Jön Türk Devrimi ile, Hilafet'in, Yahudiler'in eline geçtiğine inanıyordu ve Suriye Arapları ise, İstanbul'da, İttihat ve Terakki içinde bir muhalefet başlatmıştı. Bu Arap-milliyetçi muhalafeti, İttihat ve Terakki'de Yahudiler ile daha çok kaynaşma eğilimini güçlendiriyordu. Üç, Balkanları kaybetmek ise, Yahudiler'de ve bunlar içinde siyonistlerde, bu toprakları "national home", Yahudiler için bir "yurt" sayma kararlılığını artırıyordu; demek ki, Araplar'dan uzaklaşmak ve Hıristiyanlar ile savaşarak kopmak, Yahudilik için Türkiye'ye ve Türkler'e farklı bakabilmenin anahtarıdırlar.*** Türkler, Araplar'a sırtlarını dönerler ve Hıristiyanlar ile savaşırlarsa, Yahudiler ile kucak kucağadırlar. Buradayız.

İşte böyle bir ortamda, daha sonra İsrael Devleti'nin kurucusu olan David Ben-Gurion, 11 Kasım 1911 tarihinde, sisli bir havada, Selanik Limanı'na çıktı. O tarihte Selanik, dünyanın en yoğun Yahudi-emekçi kentiydi, Liman işçileri ise, neredeyse, tamamen Yahudi idi ve o kadar öyle ki Sabat'ta, Cumartesi, Liman tatil yapıyordu. Ben-Gurion'a gelince, o zamanlar henüz "Gruen" olarak biliniyordu, Plonsk'tan geliyordu ve orada, Rusya'da sosyalist mücadeleler tarihinde önemli bir yeri olan "Bund" pek güçlüydü, "Birlik" demektir, Yahudi ve ancak anti-Siyonist idi, Yahudi kültürünü korumak, ve Rus veya Polonyalı olarak kalmak istiyorladı; genç Gruen, Bund'a karşı amansız bir mücadelenin içinde yer almıştı. Poalei Zion, Siyon İşçiler, hareketine katılmıştı; Selanik Limanı'na girer girmez, "işte bir İbrani şehri, dünyada eşi yok"**** dediğini öğreniyoruz.

* J.B. Schectman, Rebel and Statesman, op.cit. pp. 156

** Esther Benbassa, Celal Nuri'nin Jeune Turc'ün editörü ve tabii sahibi, "Celal Nouri, l'éditeur du journal, ve siyonist olduğunu teyit ediyor.

Esther Benbassa, Une Diaspora Sepherade en Transition, Paris, 1993. p.89

*** Bu teoremi basitleştirerek iki yanlı hale sokabiliriz. Yahudiler ile ne zaman kaynaşma varsa, Araplar'dan uzaklaşma ve Hristiyanlar ile kapışma vardır, demektir. Tersi ise çok daha önemli bir işarettir; Araplar'a düşmanlık ve Hıristiyanları savaş ve/veya kovma varsa, Yahudiler içerdedir; güçlü bir teorem olduğunu düşünüyorum.

**** Shabtai Teveth, Ben-Gurion -The Burning Ground 1886-1948. Boston, 1987. p.78

Yazarın soyadı "Tevet" okuyoruz, Şarkıcı Tarkan'ın ve amcası meşhur anti-sosyalist ve islamist Fethi Tevetoğlu'nun da soy adıdırlar. İbrani'dir ve İbrani asıllıdırlar.

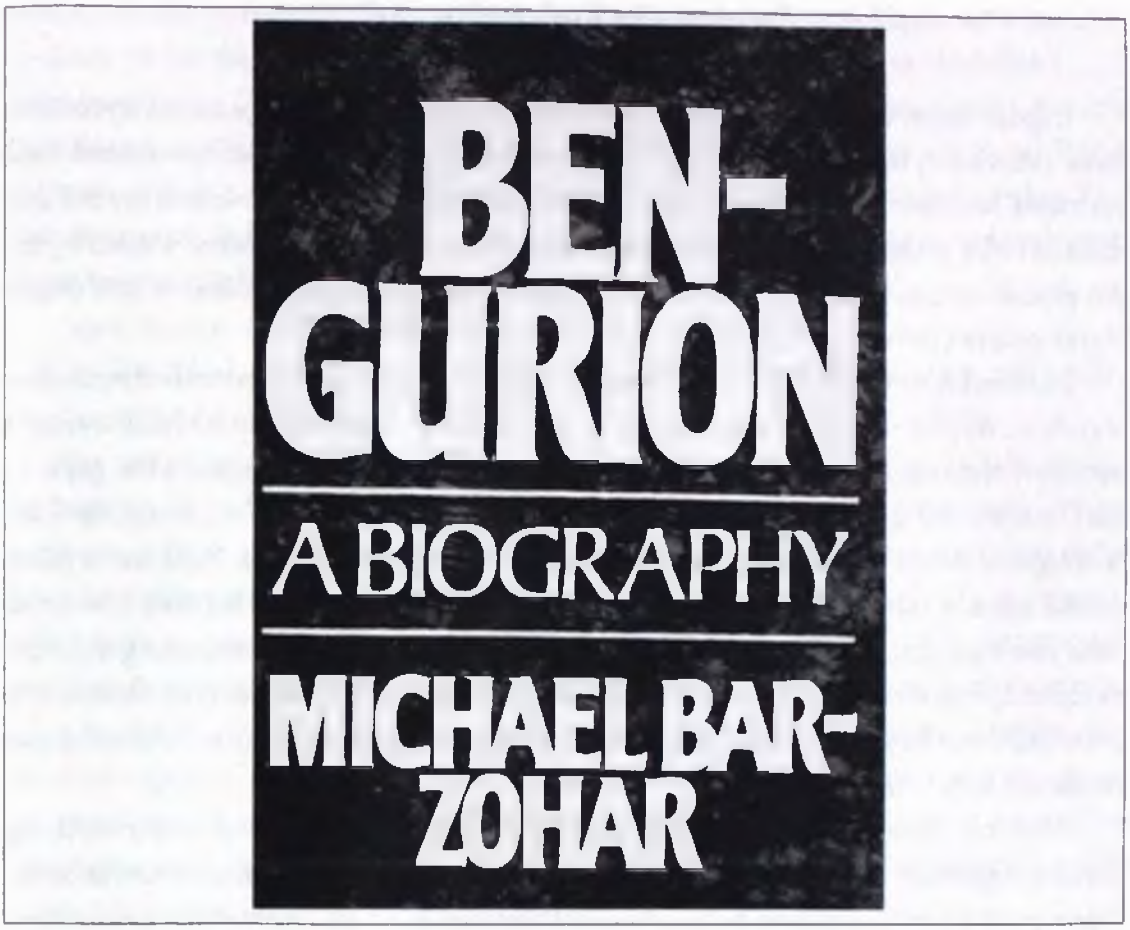
Bar-Zohar, Ben-Gurion'un tek "yetkili" biyografi yazarıdır, Ben-Gurion'un seçimidir, dosyalarına girmişti, izni ölçüsünde "sırları" yazabildi ve güvenilir bir kaynaktır, Ben-Gurion'un daha çocukken, "bir gün İsrael Toprağı'na yerleşip yaşayacağım", one day he would make his home in the land of Land of Israel, dediğini Bar-Zohar'da okuyoruz. Bu cümleden de, ilk önce Selanik'e ve arkasından İstanbul'a yerleşmesine hiç şaşırmıyoruz; bu dönemde tam bir Osmanlı-Türk'ü olmuştu, Darulfünun'da hukuk okuyor ve Meclis-i Mebusan'a girme planları yapıyordu. Siyonizmi hiç unutmadığı kesindir.

Tabii "osmanizasyon" politikasının ilk şartı,Osmanlı tebaası olabilmektir, bunu pek ciddiye aldığını Micheal Bar-Zohar'dan öğreniyoruz, en son Türk modasına göre, the latest Turkish fashion, giyinmeye başlamıştı.* Bu düzleştirilmiş bir fes, Türk usulü bıyık ve son moda bir İstanbul efendisi, in the fashion of the efendis, düğmeli uzun bir yelek ve tabii yeleğin ceplerinden birinde bir saat ile ışıl ışıl bir zincir demektr. İstanbul'a son derece a la mode olduğundan kuşku duyamayız. Bund'a karşı ve osmanizasyon'a taraftardır; İsrael'in "Yeni Tarih" yazarları, bu meselelere girmemekle birlikte, Ben-Gurion'un bir oportunist olduğuna inanıyorlar.

OSMANİZASYON: DAVID BEN - GURION

* Michael Bar-Zohar, Ben-Gurion A Biogrphy, London, 1997. p.31

Ben-Gurion'un osmanizasyon politikasına bağlılığının en net ve yüksek işareti, Jabotinskiy'nin Siyon Katır Birliği projesine tepkisi idi; büyük bir ihanet sayıyordu. Ancak, "Osmanlı" Türkü görünmesine rağmen siyonist politikalar sürdürdüğünü Suriye Komutanı Cemal Paşa, kesinlikle, tespit edince Filistin'den çıkarmıştı, New York'a indiğinde, karşılamaya gelen Poalei Zion âzâları, Ben-Gurion'u, pek kılıksız buldular, Bar-Zohar'ın yazdığına göre, pek kılıksız idi, İngilizce shabbily dressed, diyorlar; Osmani "efendi" giysisi bir yana başında kırmızı fesine pek şaştılar ve bunu politik bulmadılar.* Fesi, Siyonistler'in Şark Balosu'nda kullanılma ihtimalini düşünerek, fantazi giysiler mağazasına devrettiler.

Kovulmadan ve özellikle Balfour Deklarasyonu'ndan sonra Ben-Gurion, artık Büyük Britanya yanlısıdır ve o kadar öyle ki, bu kez de, yine büyük rakibi Jabotinskiy'nin beyninden çıkmış olan, Jewish Legion'a asker olmak üzere, New York'tan Mısır'a gitmek üzere acele ettiğini görüyoruz. Türkler'e karşı Britiş'lerin yanında savaşacak olan Yahudi Lejyonu, eğitimini şeklen Türkler'e ait olan Mısır'da ve İskenderiye'de yapıyordu; Ben-Gurion şimdi burada askerdir. Yalnız ve ne yazık, Türkler'e karşı savaşma şansını elde edemedi, cepheye gitmeden önce, Türkler, İngiliz ve Yahudi birliklerine teslim oldular. 1918 yılı Kasım Ayı'nda, İngilizler'in hakimiyetindeki Tel-Aviv'e geldiğini biliyoruz.

* ibid., p.33

Ankara'da Eliyahu Sasson

Çağdaş İsrael tarihinin iki şahıs ya da yol üzerine kurulu olduğunu söyleyebiliriz; birisi Jabotinskiy'dir. Diğeri ise Ben-Gurion olmalıdır ve bizim Karabekir-Kemal Paşa ayrımına benziyor; yalnız her ikisinin ayrı yolları olsa da bizimkinde yol ayrımı çok daha az ciddi ve daha az önemlidir. Bizde, Kazım Paşa önceleyen ve Kemal Paşa izleyendir, eninde-sonunda beraberdirler; İsrael'de Jabotinskiy çok daha radikal ve düz çizgili olarak ortaya çıkıyor.

Jabotinskiy'nin derinliği var mı, bana göre var, Savaş'tan önce Vedomosti muhabiri olarak, bir durum tespiti turuna çıktığında, Mısır'dan, bu "Cihat" ilanının hiçbir kıymet-i harbiyesi olmadığını gazetesine haber eden adamdır; bunu görebildiğine göre, çaplı ve fikri cesareti olduğuna hükmedebiliriz. Ayrıca, bütün siyonistler, yol'un, Osmanlı-Türk dostluğu ve Rusya düşmanlığı üzerine kurulu olduğunu savunurken, buna karşı çıkan önemli siyonist Jabotinskiy oldu, siyonizmi revizyona tabi tutuyordu. Bu, Ben-Gurion'u, daha işin başından itibaren önemsemediği ve fazla pratik gördüğü anlamına geliyordu. Benzetmeye devam edecek olursam, Kazım Paşa, Kemal Paşa ile beraber olmayı çok istemişti, buna büyük değer biçmekle beraber geçici saydığından eminim. Ama geçici sanılanlar kalıcı olmayı bildiler.

Vladimir Jabotinskiy, Büyük Britanya'yı çok önemsiyordu ve o kadar öyle ki, Londra'ya güvenle, İkinci Büyük Savaş'ın hemen öncesinde dahi silahların hiç patlamayacağını yazabiliyordu. Böylece peygamberliği kaçırmıştır; ancak, Türkler'den nefret etme ve Araplar'a şiddet tatbiki çizgisini hiç bırakmamıştır. Bizde ise Kemal ve Kazım Paşalar, Londra çizgilerinde mutabık ve musırdırlar; ikincisinin komünizm nefreti daha yüksektir. İbraniyet'e bakışları türdeştir. Demek, karşılaştırmalı tipoloji ve tarih deniyoruz.

Şu noktadayız, Jabotinskiy çizgi sahibi ve Ben-Gurion ise tek sözcükle çizgisizdir; dört çizgisi olmuştur. Bir, osmanizasyon dönemi, bunu izleyen Britiş devri ve bu arada, 1919-1923 arasında, kısa bir dönem ve belki de yüzeysel, bir Bolşevik olarak görüyoruz. Pek ehemmiyet atfedemeyiz, bu dönemde, dünyanın her köşesinde hemen hemen herkes Bolşevik'ti, bizde Fevzi Paşa'nın dahi moda-sever bir Bolşevik olmakla kızıl fes giydiğini biliyoruz. 1939 yılından sonra ve bunu netlikle, Biltmore Konferansı'na kadar uzatabiliriz, 1942, Amerikan yanlısı buluyoruz. İlaveten hep Arap'larla savaş istemiştir ve bunu hep saklamaya çalışmıştı. İsrael'deki "Yeni Tarih" ekolünün en önemli işi, Ben-Gurion'un buradaki iki yüzlülüğünü sergilemek olmuştu. Hep sulh-perver görünmeye ve hep savaş-tahrikçiliği yapmaya çalışmak; işte bu Ben-Gurion'dur. Bunu gören İsrael'in "Yeni Tarih" ekolü, Ben-Gurion'u bir "konspiratör" ya da fesatçı yazıyorlar. Yalnız, İsrael'in "Yeni Tarih" ekolü, Ben-Gurion'un "Menderes Fesadı" ile "Kennedy Konspirasyonları" işini hiç ele almıyorlar;* "müthiş" tarihlerdir. İlm-i Tarih ile Taharri tahririnin iltihak noktasında ve bir yerdeyiz.

Güzel, peki şunu söyleyebilir miyiz; Büyük Britanya döneminde, aslında Amerikan

* Bana kalıyor.

yanlısı olduğu zamanının ilk aşamalarında, Britanya ile açık veya kapalı bir ittifak peşindedir ve bu maksatla, Maver-i Ürdün Emiri Abdullah'ı kullandı ve Abdullah'a yaklaştı. Londra'nın Orta Doğu'daki en mutemet adamı Abdullah'a yakın olmayı, Londra ile yaklaşık ve müttefik olmakla bir tutuyordu. Amerika ile açık veya kapalı bir ittifak yapmak istediği zamanda da, Washington'un, Orta Doğu'da en mutemedi saydığı Türkiye Başbakanı Adnan Menderes'i buldu. Menderes ile ittifak, Washington ile ittifaktır, diyordu. Mantığı budur.

İşleri bitince hem Abdullah ve hem Menderes öldürüldüler.

Tarihte mühim zevatın nasıl öldükleri değil ölmeleri veya öldürülmeleri mühimdir.

Tarihe uygun zamanlarda bu dünyadan ayrılmaları,* bizatihi tarihi'dirler.

Bir nokta var, tarihi hep bugünkü gibi göremeyiz. Eisenhower'ın, İsrael'i, Fransa ve İngiltere ile birlikte Süveyş'ten çıkardığını unutamayız. Truman'ın bir İsrael Devleti projesine, zamanın Amerikan Dışişleri Bakanı General Marshall'ın ne kadar karşı olduğunu hep aklımızda tutmak zorundayız. Doğru, emperyalistler, Arap Birliği'ni ve muhtemel Arap isyanını pek çok abarttılar. Ama ne olursa olsun, İngiltere ve Washington'un, Arapları önemsememesi dönemi, Kennedy'nin öldürülmesi, Nixon'un istifaya zorlanması ve 1967 ile 1973 Savaşları pratiklerinden sonra geldi; bu savaşlar mı, Arapları saymamayı öğrenme sürecidirler. Menderes ve Kennedy ölümleri ile İsrael ve Ben-Gurion güçlerini bir kez daha tattılar ve öğrendiler. Bunlar, aynı zamanda, Sovyet Düzeni'nin çözülüşünün de habercileridirler. Ne yazık, Sovyetler, derslerini öğrenemediler. Her halde çözülüşün başlangıcı Orta Doğu'dadır.

Politikada büyük eylemler büyük derstirler. Türk eliti, Menderes'in ölümü ile Suriye'yi ve Özal'ın ani ufulü ile Musul'u istememeyi öğrendiler; Türk politika mektebi için maksimalizm, artık sadece tehlike taşıyıcısıdır. Bir daha hiç büyük düşünemediler; iki anlamdadır, ya ufukları küçülüyordu ya da küçük olanlar politikaya girebiliyordu. Sabetayist ve varlığı tartışmalı non-sabetayist deseleksiyon burada birliktedir.

Ya ufukları küçülüyor ya da dar ufuklular büyüyor.

Ben-Gurion'a dönerek devam edecek olursam, Ben-Gurion'un hem Britanya ve hem de Amerika'ya yaklaşırken senaryolar geliştirmesi tabiidir ve vasıtasız uygulanmayacağını bilmek durumundayız; her ikisinde de key-man Eliyahu Sasson oldu, çok güvenmiyordu, arabist buluyordu, ama kullanıyordu.** Eliyahu Sasson'un önce Abdullah'ta ve sonra Menderes'te, kendisi yaratmasa da tahrik etmiş olabilir, bir Suriye hükümdarlığı hayalini büyüttüğünü düşünebiliriz. Ben-Gurion'a gelince, Suriye'yi elde etmek iste-

* Turgut Özal, tarihi bir zamanda bu dünyadan ayrılmıştır, ilm-i tarih gözüyle, "öldürülmüştür" diyebiliriz. Tarih öldürmüştür, hepsi buradadır.

** Mossad'ın kurucusu, Sasson ile birlikte gizli görüşmeci ve tabii Ben-Gurion-Menderes Gizli İttifakı mimarı Shiloah'un biyografisini yazan Eshed, Ben-Gurion'un, Sasson'u Arap taleplerine karşı fazla yumuşak bulduğu için önemli pek çok işi Shiloah'a verdiğini not ediyor, he prefered him over Eliah Sasson, as he regarded as too lenient toward Arab demands; ancak Sasson yine de var.

Haggai Eshed, Reuven Shiloah - The Man Behind the Mossad ,London, 2005, p.330

yen herkesin ölümüne sevinmesi veya ölümünü kolaylaştırması kuvvetli bir ihtimaldir, amma, Sasson'un, Abdullah ve Menderes'e Suriye hayalleri kurdurmasına, tehlikeli bulsa da, izin vermesi akla daha yatkındır.

Kimdir, Sasson Sofer, İsrael diplomasisinin temelleri üzerine önemli çalışmasında, Arap cephesinde siyonist diplomatik inisiyatiflerin, esas olarak, Eliyahu Sasson'un görüşmelerine dayandığını, based largely on the talks held by Eliyahu Sasson, açıklıkla not ediyor.* Görüşmelerinin hemen hemen hepsi gizli idi, başta Kral Abdullah olmak üzere önde gelen Arap şefleriyle buluşuyordu, Mısır Başbakanı İsmail Sıdkı görüştükleri arasındadır; Mossad'dan önce önemli bir Mossad ajanı idi. Abdullah'ın öldürüldüğünü, Ankara'da öğrendi, sefaretteydi, Araplar'ı gücendirmemek için "büyükelçi" denmiyordu, "minister" olmuştu, elçiliği yönetiyordu. İlk açık diplomatik misyonudur.

Ankara'da Dışişleri Bakanı Fuad Köprülü'yle, yerine geçen Fatin Rüştü Zorlu ve tabii Başbakan Adnan Menderes ile çok yakın ilişkiler kurdu, aslında "ilişki" dememek gerek, daha ötedir, "içli-dışlı" daha doğrudur. Birbirine "kardeş" gözüyle bakıyorlardı, Osmani "birader" hitap ediyorlardı, şakalaştıklarını tahmin edebiliriz, Sasson'un Tel-Aviv'e gönderdiği kriptoların birisinden anladığımıza göre, Dışişleri Bakanı Köprülü, Sasson'a bir defasında, "bir gün bir Arap devlet adamı ile konuşuyorsun, sonra bir bakıyoruz o adam artık iktidarda değil" demişti.** Övüyor mu, yoksa yeriyor mu, kim bilir, biraderane sohbetlerdir, Sasson'un temasının sonrasında, bir kısmı öldürülüyor ve diğerleri düşüyordu. Ne acı, yalnız, bu nükteyi yaparken, Köprülüzade, tabii, kendisinin bir gün bir trafik kazasına kurban gideceğini ve Zorlu ile Menderes'in idam edileceğini hiç aklına getirmiyordu. Kim getirebilir ki, imkânsızdır. Bizimki ise bir tarih'tir.

Fatin Rüştü ve Adnan Bey, İsrael gizli belgelerine göre, maksimalisttiler; bu açıdan idamı hak ettiklerini düşünebiliriz. Köprülü, bir Osmanlı soyadını taşımasına karşın, kendisi değil eşi, Köprülü Ailesi'nden geliyordu, Osmanlı sınırlarını çoktan unutmuştu; trafik kazası bu unutkanlığa denk düşmektedir.

Eliyahu Sasson, 1902 yılında Şam'da doğmuştu, on sekiz yaşında, bir Suriyeli milliyetçi oldu, bir Yahudi olarak, Suriye Milli Komitesi'ne üye seçildi, Kral taraftarıdır, amma Suriye Kralı Faysal, Fransızlar tarafından kovulunca, Filistin'e geçti, 1930 yılındadır ve Siyonist Teşkilat'ın Orta Doğu Dairesi Arap meseleleri uzmanı olarak çalıştı, o tarihte en yetkili demektir. Tahsilini Beyrut'ta, Saint Joseph'te yapmıştı, pek çok dil biliyor, bir istihbaratçı idi, hep geziyordu. 1948 yılında, Yişuv ya da Eda'nın Silahlı Teşkilatı olan Hagana'nın gizli radyosunun Arapça bölümünü yönetti; 1949 yılında, Paris'te Arap şefleri ile gizli görüşmeler yapıyordu. Şöhreti başta Emir Abdullah olmak üzere Arap

* Sasson Sofer, Zionism and the Foundations of Israeli Diplomacy, Cambridge University Press, 1998. p. 48

** You speak with a Arap stateman one day, and the next, he is no longer in power."

A. Nachmani Israel Turkey and Greece -Uneasy Relations in the East Mediterranean, London, 1987. p.66

İsrael belgelerinde, Sasson ile Menderes'in iki "birader" tarzında konuştuklarına dair kayıt şudur: "He can speak with Elias as though he were his own brother."

ibid., p.25

yöneticilerle gizli görüşmeler yapmaktan kaynaklanıyor; ilk Dışişleri Bakanı Sharett, muhataplarının hoşuna gidecek konuşmalar yapmakta mahir olduğunu kaydediyor. Gizli görüşmeler sırasında Abdullah'ın, Büyük Suriye Kralı olma hayalini körüklediğine kesin gözüyle bakılıyor.

Nedenini pek bilemiyoruz, Ben-Gurion, bu istihbaratçı Şam Yahudisi'ni, henüz Abdullah ile görüşmeler bitmeden, Ankara'daki elçiliğin başına gönderdi, Türkiye, Orta Doğu'da tanıyan ilk ülke idi, Şah İranı da İsrael'e yakındı, Sasson'un İsrael'i aynı zamanda Tahran'da temsil etmesi söz konusu olunca, Sasson, Abdullah'ın tavsiyeci olmasını istedi ve Kral, bunu şeref duyarak yaptı, Şamlı Arap uzmanı, Türkiye'ye ilaveten İran'da da İsrael'i temsil etmeye başladı. İstihbarat ve casus ağını kurma ve genişletmede ustadır.

Şamlı olmasının iki etkisini biliyoruz. Suriye Diktatörü Zaim, Arap dünyasından İsrael'i tanıyan ilk ülke olmak üzere, Ben-Gurion'a önce teklif ve sonra ricalar gönderince, Arap meselelerinde otorite Sasson'un görüşleri hep soruldu, çok lehte tavsiyelerde bulunuyordu ve Zaim'in teklifi kabul edilerse Araplar'ın bölüneceğini söylüyordu. Abdullah'ın planlarına ise çok hayırhah bakılmasında ısrarlı oldu; Dışişleri Bakanı Sharett, Araplar arasında yaşamış ve Araplar ile birlikte yaşama yollarını hep araştıran bir Osmanlı Yahudisi idi, Sasson'u fazla "havada"* bulmasına rağmen bu teklifleri hep ciddiye aldı. Ben-Gurion, hem Zaim'in ve hem de Abdullah'ın planlarına hiçbir şans tanımadı, planlar öldüler ve arkasından önce Zaim ve sonra Abdullah öldürüldüler.

İkinci etkisini casus ağında görüyoruz; Sasson'un Şamlı olması ve davranış itibariyle Araplar'dan tefrik etmenin imkânsızlığı istihbaratının artmasında pek müessir oluyordu; Sasson ile birlikte Ankara ve Kıbrıs, İsrael için casus ve istihbaratın en bol olduğu iki merkezdiler. Gelen istihbaratlar arasında, Suriye'de darbe yapmak isteyen ve bunun realizasyonu için yardım arayan komiteler az değildi, daha önce not etmiştim**, Sasson, bunları, Tel-Aviv'e gönderiyor ve Tel-Aviv de, Ben-Gurion'un emriyle, isimlerini ve bilgilerini Şam'a bildiriyordu. Buna bakarak da Ben-Gurion'un, Suriye'nin, İsrael'e pek düşman bir yönetimin elinde kalmasına pek önem verdiği sonucuna ulaşabiliyoruz.

Ne yaptı, neden İsrael'de işini bitirmeden ansızın Türkiye'ye gönderildi, bazı işaretlere göre, "postalandı" ve neden Ankara'da çok kısa kalabildi, bunlara cevap arayacak ve verecek durumda değiliz. Bir ihtiyaç da yok, ancak Sasson'un Türkiye'deki iki yılı ve Roma'ya atanmasından sonra devam eden inanılması zor ilişkileri, "Menderes Dönemi" denilen bir on yılı, önemli bazı cephelerden ve yeniden değerlendrirebilmek açısından çok değerlidir; ilişkilerin en yüksek düzeyde devam ettiğini, 1958 İsrael-Türkiye,

* Bu sözcüğü, "havada", İngilizce "wishful" olarak da söyleyebiliyoruz. Profesör Heller'den, Sasson'un, Abdullah'a, "Yahudi Devleti" ile Ürdün'ü, Abdullah'ın liderliğinde birleştirmeyi önerdiğini öğreniyoruz. Heller, Sasson'un bu havada düşüncelerinin üstlerini, this wishful thinking by Sasson suited his, üstlerini, farklı cepheden Sharett ve Ben-Gurion olarak anlıyoruz, memnun ettiğini de eklemektedir. Ne de olsa repertuar zenginleşiyor.

J.Heller, The Birth of Israel 1945-1948, Florida 2003. p.83

** İkinci bölümde, "Konspirasyon" başlıklıdır. Bu bölümü ve "İsrael-Türkiye Evliliği" ekine, zaman zaman tekrar bakılmasını yararlı buluyor ve tavsiye ediyorum.

gizli ittifakı için yapılan gizli toplantıya katılması da göstermektedir. Ayrıca Sasson'ın Tel-Aviv'e gönderdiği kriptoların birisinde, burada Sasson Sasson'dan bir üçüncü şahıs olarak da söz ediyordu, neredeyse Türkiye'yi idare ettiğini iddia etmesini bir "Şarklı" ölçüsüzlüğü saysak da tümüyle reddedemeyiz.

Profesör Nachmani'nin monografisi, pek çok açıdan ve bu arada Sasson'u tanımamız bakımından son derece değerlidir. Monografi'nin asıl değeri ise, benim bilgime göre, Bar-Zohar'ın üstü örtük işaretini bir kenara koyacak olursak, Türkiye-İsrael Gizli İttifakı'ndan ilk kez Nachmani aracılığıyla haberdar olmamızdan ileri geliyor. Bütün bunlar bir yana, Profesör Nachmani, İsrael diplomatik arşivlerinden çıkararak bize şu bilgiyi de getiriyordu: "He has that kind of reputation with the government; Sasson has become a source (of information) for all the consulates and embassies and he advises the Turks on the Middle East Affairs."* Sasson'un "He" diye sözünü ettiği kendisidir; buradan anlıyoruz ki, Türk Dışişlerinin pek çok elçilik ve konsolosluğu, her türlü enformasyon için Sasson'a müracaat ediyor ve ayrıca Sasson, Türk Hükümeti'ne Orta Doğu meselelerinde müşavirlik yapmaktadır. Müthiş bir minister ve şaşırtıcı bir münasebet ile karşı karşıyayız.

Peki doğruluk derecesi, "doğru", ancak derecesini ölçmek çok zordur. Bununla birlikte üç işaret üzerinde durabiliriz; bir, İsrael gizli belgelerine göre, Köprülü, bir kez, "Turkey has benefited from the asistance of his friend Elyahu Sasson", Türkiye'nin dostu Elyahu Sasson'un yardımlarından istifade ettiğini ifade ediyor. Köprülü'nün şükran ile sözünü ettiği bu yardım, Türkiye'nin nato'ya girebilmesi için, Sasson'un dünya ölçüsünde bir basın kampanyası açılmasını sağlamasıdır. Şimdi Dışişleri Bakanı Fuat Köprülü, Tükiye'nin, Washington'dan 150 milyon dolarlık borç alabilmek için, Biraderi Sasson'un yeni bir himmetini beklemektedir.** O halde bir dönem için Sasson'un gerçekten önemli olduğunu hissedebiliyoruz, bu sırada, Sasson, Ankara'da minister-sefir pozisyonundadır.

---

* ibid., p.4

** Şimdi bunları, Herzl'in temaslarını, siyonist şeflerin Cumhurbaşkanı İnönü ile görüşmelerini bilenler için "Beş Yüzüncü Yıl Vakfı" işini ciddiye alması mümkün mü; Amerika'da çalışan İsrael Lobisi, var. Önceleri siyonizm ve daha sonra İsrael Devleti organları bunu, bir pazarlık, sonucu hep yapıyorlar. Bu Vakf'a hiç ihtiyaç yoktur.

Vakıf ise bir hurafe üzerinde kurulmuştur. Beyazid'in, İspanya'dan kovulan Yahudileri ülkesine kabul eden tek hükümdar olduğu bir "yalan" idi ve İsrael'de uydurulmuştur.

Israeli press was called upon to play its part, not by disseminating misinformation, but by "balancing" the facts. To balance references to the ant—Zionist policies of the Ottoman authorities, jounalists could mention that Sultan Beyazid was the only ruler of his time to welcome the Jews expelled from Spain at the end of the fifteenth cenury. And so on and so forth.

Profesör Nachmani, bunun, İsrael Dışişleri tarafından uydurulduğunu ve İsrael basını tarafından yayıldığını açıklıkla kayıt ediyor. Türkiye, İsrael'den hep himmet dilenerek borçlu görünüyordu ve hesabı denkleştirmek için bu uydurulmuştu.

Bu yalana pek çok kez işaret ettim. Bir, saçılma, 1391 yılındadır. İki, her tarafa saçıldılar, "diaspora"diyoruz. Üç, 1400 yıllarında Türkiye, bir "no man's land" idi, herkes gelebiliyordu. Hurafe'dir.

A.Nachmani, Israel Turkey... op.cit.p.60

Bir, 1991 yılında Sovyetler Birliği dağıldı. İki, 1992 yılında Yugoslavya çözüldü. Üç, 1993 yılında, Türkiye'nin çözülmesi için kazmalar atılmaya başlandı. 1992 yılı "Vakıf" bir hazırlıktır.

Shlaim & Bengio

ROMAN HOLIDAY: MENDERES VE ZORLU İLE SASSON

Turkey recognized Israel de facto in March 1949, and an Israeli legation was established in Ankara with Elias Sasson as its first head.

In December 1957 Sasson, who had in the meantime became Israel's ambassador to Italy, met Adnan Menderes, the Turkish prime minister, and Fatin Zorlu, his foreign minister, and reached an agreement to step up cooperation against the Soviet and Egyptian threats.

•••

Although now based in Rome, Sasson had retained close ties with high-ranking Turkish officials from his time in Ankara and was instrumental in bringing about the rapproachment. He met Menderes in Paris at the end 1957 and later sent him a letter that emphasized the importance of cooperation with Israel, as well as the need for Turkey to stand against anti-Israel decisions in the Baghdat Pact, whose members were scheduled to meet in Ankara at the end of January 1958.

TÜRK GENELKURMAY BAŞKANI ROMA'DA VE GİZLİ: SASSON'A BÜYÜK AŞK

Interestingly, in early January 1958, Sasson met the Turkish Chief of Straff İbrahim Feyzi Mengüç in Rome, who encouraged him to persue his efforts and promised his "full support" for rapprochment.

Avi Shlaim, The Iron Wall Israel and theArap World,N.Y., 2001. p.196
Orfa Bengio, The Turkish-ısraeli relationship, Palgrave Macmillan, 2004, p.42
İlkini, Slaim ve sonraki ikisini Bengio'dan aktarıyorum.

Hemen, 1952 yılında, "minister" olarak Roma'ya "posta" edildiğini biliyoruz. Güzel, ancak, Roma'da Sasson ile Türk Başbakanı Menderes ile Başbakan Yardımcısı-Dışişleri Bakanı Zorlu'nun sık sık ve gizlice buluşmaları çok şaşırtıcı ve açıklayıcıdır. 1957 yılını, özellikle not ediyorum. Devamı var.

Herhalde Eliyahu Sasson'u bir "Türk" ajanı sayıyorlardı; aksini düşünmemiz zordur. Bir Türk başbakanı ile başbakan yardımcısının bir İsraeli casus-diplomat ile Avrupa'da gizli gizli buluşmalarının bir başka açıklamasını düşünemeyiz. Türkiye'nin en önemli sorunlarını, Moskova ve Mısır'a karşı izlenecek politikaları, gelecek Bağdat toplantısınında tutulacak yolu hep hep ve birlikte görüşüyorlardı. Bu görüşmelerin bir "devlet politikası" olduğu da ortaya çıkıyordu. Türk Genelkurmay Başkanı İbrahim Feyzi Mengüç, üç ismi dikkat çekiyor, ajan-diplomata kalbi desteklerini sunuyor. Buraya gelmiş bulunuyoruz.

Devam etmeden önce bir parentez açmak zorundayım, yanlış ya da eksik anlaşılma ihtimalini ortadan kaldırmak istiyorum. Orgeneral Mengüç'ün bu İsrael bağlılığının tekil olduğunu sanmak son derece isabetsiz olmalıdır; Refik Tulga, 27 Mayıs Devrimi'nin İstanbul Valisi oldu ve daha sonra Genelkurmay'da ikinci başkanlığa yükselmişti. Ofra Bengio'nun, İsrael gizli belgelerinden çıkardığına göre, Orgeneral Tulga, İsrael maslahat- güzarına, Türk Genelkurmay'ının, İsrael'e büyük bir sevgi duyduğunu, "sympathized very strongly with Israel" demiş ve buna, "İsrael'i şartsız desteklemeyen bir tek yüksek rütbeli subayın olmadığını", high Turkish officer who did not support Israel unconditionally, eklemişti. He further expressed his regret that Turkish policy did not reflect the army's point of view; Refik Paşa, Ordu'nun bu büyük İsrael sevgisini politikada da göremediği için pek müteesirdir. Profesör Bengio'ya göre, demek ki, Ordu, İsrael ile bu sevgi ve destek dolu ilişkilerin, a kind of guardian, bir çeşit muhafızıdır. Herhalde İsrael de bunu biliyordu, sadece Washington, Londra ve Paris'te askeri ateşeleri, vardı; buna bir de Ankara eklenmiştir. O halde, Türkiye, askeri açıdan pek büyük önemdedir.

İşte Yirmi Yedi Mayıs'ı yapan Ordu'nun bağlantısı ve yönelişi budur. Bunun gerçekçi bir değerlendirme ve 27 Mayıs komitelerinin, Hürriyet Partisi misli, Kapani ağırlıklı olduğunu ekleyebiliyorum. Hürriyet Partisi bir "İzmirim"* politik hareketi olmuştu; bağı kurabilmiş durumdayız.

* Nachmani'nin İbrani'den İngilizce'ye çevirisinin yeterli olduğunu söylemek zor, bazı cümleleri anlamak kolay olmuyor. Birisi var ki, çözebildiğimi söyleyemem: An Israeli who once served in Turkey told the author that local officials, when speaking among themselves, were in the habit of refering to their Israeli collaguees as "Denmes", the name given to Jews in the eighteenth-century Ottoman Empire who followed the "Messiah" Shabtai Zvi and later converted to Islam. Buradan İsrael sefaretinde çalışan mahalli memurların aralarında konuşurken "denme", biz "dönme" yazıyoruz, sözünü kullandıkları anlaşılıyor. İngilizce metni düzeltmeyi denemiyorum, ama mahalli memurların bir bölümünün dönme olduklarını tahmin edebiliriz ve yalnız bu sözcük yerine, daha çok, "sabetayist" kelimesini kullanıyorum ve biliniyor.

12 Mart 1971, 12 Erylül 1980, 3 Kasım 2002 darbelerinin Genelkurmay Başkanları Orgeneraller Tağmaç, Evren ve Özkök'ün sabetayist olmaları ihtimalini yüksek görüyorum. Öyle yazıyorum.

A. Nachmani, Israel Turkey.. op.cit. p. 76

Sasson'a döndüğümüzde, ilk diplomatik misyonunda, Ankara'da, 48 yaşında idi, Tel-Aviv'e gönderdiği kriptolarda, hemen dans dersleri aldığını öğreniyoruz. Şamlı, sefarette sürekli "binbir gece" eğlenceleri düzenlediği, gelir gelmez kokteyl partileri ve yemek davetleri ile Ankara'yı çok hareketlendirmişti, sanki hayatını yaşıyordu; öğleden sonra, o tarihte pek moda olan, eğlenceli bir iskambil oyunu, canasta partileri düzenliyordu. Uzmanlığı istihbarat toplamaktı ve bunun en iyi bir şekilde içkili ve yemekli eğlencelerle olacağını, Tel-Aviv'e de yazıyordu. Şarap ve viski ödeneklerinin artırılmasını ve hizmet edecek yeni personel alımı için ödenek gönderilmesinde çok ısrarlı oldu. Kendisine yeni elbiseler ve silindir şapka almayı ihmal etmedi; Profesör Nachmani, bunları çok ayrıntılı bir şekilde yazmış durumdadır, Nachmani'den aktarıyorum.

Çok uzun yazılar gönderiyordu, yaptığı görüşmelerin hepsi ayrıntılı bir şekilde rapor ediliyordu; raporlarında diplomatik ilişkilerin yok denecek kadar az olduğunu da, bütün bunları sabırla incelemiş olan, Profesör Nachmani'den öğreniyoruz. Bunun yerine, Norveç'li minister'in, erkeklere eğilimli olduğunu, he is attracted to his own sex, Tel-Aviv'e bildirmede kusursuzdu, bu diplomatın, yeni homoseksüeller misli hem öyle ve hem böyle olması ihtimalini de göz ardı etmemişti ve the men of the Israeli legation were not put to the test either way, elçilik mensuplarının bu konuda pratiğe dayalı bir bilgileri olmadığını da ekleyerek Hükümeti'ni merakta bırakmayı unutmuyordu. İtalyan birinci katibinin ikide bir göğsünü açarak dövmelerini göstermesini de rapor ediyordu; önemli hiçbir bilgi eksik değildi, partilere gelenlerin hepsinin listesi şu anda İsrael gizli belgelerinde yerini bulmuş haldedir, masalar, içkilerin ayakta veya oturularak içileceği, hepsi hepsi yazılıdır.

İsrael sefaretinin salonlarında en iyi Havana puroları, en son filmleri bulmak mümkündü; Sasson, gelen hanımların giydikleri elbiseleri, şapkalarını, masada oturdukları yerleri anında Tel-Aviv'e bildirmişti. Yalnız diplomat eşlerinin genellikle altmışın üzerinde ve Türk hanımların şişmanca olmalarından şikayetçiydi; Elçilik'te kadın yüzünden bazı yumruklaşmalar olmuştu; bunlar da gizli raporlarda yerlerini aldılar. Ancak Sasson, yavaş yavaş, yazdığı raporlara cevap alamaz oldu, çok canı sıkılarak sorduğunda, Dışişleri Bakanlığı'nde müsteşar Eyton, "bunlara cevap versek, başka iş yapamayız" demişti, cevap vermemeye başladılar. Viski ve şarap ödeneklerini kıstılar, Türk Dışişleri Bakanlığı ile yazışmaları doğrudan yapmaya başladılar, Ankara'ya giden görevlilerine, elçiliğe uğramamasını tembih ettiler. Geç olsa da Sasson bunu anladı, üstelik, Türkiye'yi Orta Doğu bölgesinden çıkarıp Avrupa Dairesi'ne bağladılar; bu Ankara'nın isteği idi, biz hep "Avrupalı" sayılmak istiyoruz.

Sasson herhalde değerinin takdir edilmediğini en sonunda idrak etmişti, merkeze gönderdiği son raporların birinde yaptıklarını sayarak, "what more one can do for one's country" yollu çıkışmıştı. Bütün bunlara ilaveten bir insan ülkesi için başka ne yapabilir; soru budur. Bu soruya rağmen, Ankara'da iki yılı tamamlamadan, Roma'ya "postalandı", not etmiştim.

Neden, Sasson'u, Ankara'da bir talihsizlik bekliyordu, Washington'un Ankara sefiri George Wadsworth, ciddi bir diplomattı, manda döneminde Kudüs'te Amerikan konsolusu idi, her iki tarafı biliyordu, ama bir "arabist" idi. Arap yanlısıdır, hem Sasson'u kişi olarak sevmiyor ve hem de yaptıklarını biliyor, tepki duyuyordu. İsrael sefaretinin hiçbir davetine gitmedi, Sasson'u Amerikan elçiliğine hiç çağırmadı; Sasson'un bunu kabul etmesi ise imkânsızdır. Professör Nachnami, derin araştırmalar sonucunda, Sasson'un, merkeze, Wadsworth'u protesto eden tam iki bin mektup göndermiş olduğunu hesaplamış durumdadır. Bu mektup ve şikayet bombardımanının Sharett'i, bunaltmamasını düşünebilir miyiz, herhalde insanlığın "büyük" silahlarından birisi olan, Amerika'daki Yahudi lobisini harekete geçirdiği kesindir. 1952 yılında Wadsworth'u Ankara'dan aldılar, diplomasideki "reciprocality" ilkesi işlemiş olabilir, Sasson'un Ankara'dan ayrılması aynı tarihtedir.

Tabii Sasson'u Ankara'dan göndermek için binden fazla neden bulunabilir. Bu, belki de sadece biridir.

Ben-Gurion ile Menderes'in Ölümü

İsrael'de "Yeni Tarih" Ekolü, Ben-Gurion'un, Moshe Sharett'i, tasfiye etme işini önemle analiz ediyor; Osmanlı'da aile adı "Şertok" idi ve İsrael'i kuran üç Osmani'den birisi olarak tanıyoruz. Bu üçlüden Ben-Zvi, ikinci cumhurbaşkanı, Ben-Gurion ilk başbakan ve Şaret ya da Şertok, ilk Dışişleri bakanı ve ikinci başbakan oldular; Ben-Zvi'nin Yahudilikte kalmış bir sabetayist olduğuna inanılmaktadır. Üçü de İstanbul'da okudular, Sharett, Osmanlı Ordusu'nda görev aldı, ılımlı ve Araplar ile hep uzlaşma yanlısıydı. Çünkü, Filistin'de bir Arap köyünde büyümüştü, Arap yaşamını seviyordu, Arapçası mükemmeldi ve 1936 Arap İsyanı'nı "milli" bir hareket olarak gören belki de tek Yahudi liderdi; ama Ben-Gurion, fesadiye politikasını sürdürebilmek için Sharett'i tasfiye etmeye mahkumdu. Başbakanlığı bıraktı, Silahlı Kuvvetler Bakanlığı ile Mossad'ı bırakmadı, yerine Levi Eshkol'u önerdi, Sharett "iki" numaraydı, Parti, Ben-Gurion'a rağmen Sharett'i başbakan yaptı. Ben-Gurion, en yakını ve sadık iki adamını, Ben-Gurion'dan daha jingo* Moşe Dayan ve ömür boyu tam bir Ben-Gurion fesatçısı olan Şimon Perez'i en stratejik yerlere yerleştirdi; Sharett'in başarısızlığı kaçınılmaz oldu ve yerine tekrar Ben-Gurion'un geldiğini biliyoruz.** Sharett, İsrael Devleti'nde ilk Dışişleri bakanı ve

---

* Jingo, şoven-savaşçı için lakap, ilk kez, Disraeli'nin Türkler'e karşı, Türk sularını, Britiş donanması göndermesini müfrit bir şekilde destekleyen birisi için kullanılmıştı.

** Sharett, 1894-1965 arasında yaşadı, İstanbul'da Hukuk Fakültesi'ni bitirdi ve Birinci Savaş'ta Türk Ordusu'nda subaylık yaptı. Daha sonra London School of Economics'ten diploma aldı, on beş yıl, Siyonist Teşkilatın, Siyaset Departmanı'nı yönetti, Sasson, Sharett'e bağlı olarak çalışıyordu. Uzun süre Katznelson

Zaki Shalom

BEN-GURION versus MOSHE SHARETT MENDERES & KENNEDY: KURBAN

DAYAN: SAVAŞI TIRMANDIRMA POLİTİKASI

Basically, Dayan's strategic concept envisaged the employment of an escalatory policy toward the Arab states. This meant that Israel would respond to border violations by the Arabs with an overwhelming use of force. Dayan believed that this would convince the Arabs that their choice lay between the devil and the the deep blue sea: they could either persist in throughout the war of Independence-attacking Israel, and thus run the risk of a major conflict, or they could offer a tepid reaction that would reflect their military weakness. Faced with such a Hobson's choice, Dayan reckoned, they might eventually abandon the no war – no peace strategy.

DAYAN'I RED VE MODERASYON POLİTİKASI

Sharett flatly rejected Dayan's policy proposal.

ile birlikte, Parti Gazetesi Davar'ı, biz "Daver" diyoruz, ve isim olarak kullanıyoruz, "Söz" demektir, yönetti. Araplar'dan gelen her anlaşma önerisini iyi niyet ve istekle karşıladı, amma Zaim'in tekliflerini değerlendirebilmek için, Ben-Gurion duvarını aşamadı. Sasson'un şıp-sevdi ve ikili kişiliğini biliyordu, ama yine de, bir "arabist" olan Sasson'un hayallerini dinliyordu. Ne yazık Şetok, Ben-Gurion'un iki hizip adamı Dayan ile Perez'in manevralarına dayanamadı; Günlükler'inin önemli bilgi ve ipuçları içerdiğini anlayabiliyorum. Ama İbrani'dir ve Türkiye açısından bakabilecek araştırıcıları beklemektedir.

♦♦♦

Sharett, unlike Dayan, preferred to keep the conflict at a low-intensity level by avoiding escalation. At the same time, he searched for political initiatives that would convince the Arabs of the advantages –especailly economic ones – to be gained from peace with Israel.

♦♦♦

Tabii Dayan, Ben-Gurion çizgisini şiddetlendirerek izliyordu, buna, savaşı eskalede etmek politikası da diyebiliriz; Arap tarafından gelecek her sınır ihlaline, ne kadar önemsiz olursa olsun, çok sert tepki göstermek politikasını savunuyor ve uyguluyordu. Zeki Şalom, bu yola, "Hobson Tercihi" adını veriyor; Araplar "ya şeytana teslim olurlar ya da denizin derinliklerinde biterler", ya verileni alacaklar, ya da alacakları bir hiçtir. Böylece Arap tarafı "ne savaş-ne barış" politikasını bırakmak zorundadır. Dayan Politikası işte budur.

Sharett bu şiddetlendirilmiş politikayı toptan reddediyordu, mukabelede ılımlı olmayı, "düşük-yoğunluklu mukabele" diyebiliriz, savunuyordu. Diğer yandan Araplar'a barışın yararlarını anlatmak için görüşme kapılarını hep açık tutmak istiyordu. Politikası, budur.

SHARETT BAŞBAKAN:
BAŞBAKANLIK'TA KISA DEVRE

The choice of Eshkol as Ben-Gurion's successor would have been interpreted as the vote of no confidence in Sharett. Therefore, the Mapai elders decided to reject Ben-Gurion's recommendation and nominate Sharett.

♦♦♦

But the new political framework soon showed cracks. Relations between Sharett and Ben-Gurion were on short fuse and were seri

ously marred by their disagreement over two main issues: the nature, scope and frequency of Israel's retaliation policy, and the ongoing controversy over respective turfs of the foreign minister and defense minister regarding Israel's relations with Arab world.

♦♦♦

Ben-Gurion, yerine, Eshkol'u önerdi, bu, Sharett'i açıktan tasfiye etmek demekti. Parti'nin deneyimlileri reddettiler. Sharett, başbakandır.

Ama Sharett Hükümeti çalışamıyordu, kısa devre vardı, Dayan ve Peres, sürekli olarak, Ben-Gurion'dan talimat alıyorlardı. Silahlı Kuvvetler Bakanlığı, Dışişleri ve Mossad, Ben-Gurion elindeydi. Mukabelelerin dozajı ve sıklığı konusu ve Araplara karşı genel politikada, Sharett ile Ben-Gurion ihtilaf halindedir.

BEN-GURİON'UN YAVRUKURTLARI: DAYAN VE PERES

However, by the late fifties, the affair reemerged due to the political struggles waged against Ben-Gurion and his entourage. Senior members of Mapai felt that Ben-Gurion was sidelining them and transferring the Party's leadership to the young cubs led by Dayan, Peres and Giora Yosephtal. In the summer of 1958, Ben-Gurion had naively expressed this orientation.

♦♦♦

Ben-Gurion, hükümeti, Dayan ve Peres ve Yosephtal ile idare etmek istiyordu ve Zeki Şalom, bunlara, "Ben-Gurion'un yavrukurtları" demektedir. Başta Golda Meir ve Levi Eşkol, çok karşılar, yavrukurtlar her işe karışıyorlar, Golda Meir'in, bu nedenle, bir kaç kez istifa tehditi yaptığı biliniyor. Aslında Ben-Gurion'un bu planı, çok önceden, seziliyor ve biliniyordu. 1958 yılında, Ben-Gurion, bunu, açıklamak zorunda kalmıştı.

BEN-GURİON'UN MENDERES'E YANAŞMASI

In the spring of 1956 Ben-Gurion understood that Israel had no chance of procuring weapons from the United States.

•••

Ben-Gurion'un, Londra ile ittifak için Emir Abdullah'a ve Amerika ile anlaşma için Menderes'e yaklaşma senaryoları, benim, ileri sürdüğüm ikilidir. Shalom'un yazdıkları ile çelişmemektedir.

Ben-Gurion, 1956 yılı başında, Washington'dan silah alamayacağını anladı. Suveyş'te Amerikan tutumu bunun teyididir. 1957 yılı başında "Eisenhower Doktrini" ilan edildi ve Ben-Gurion Nato'ya girmek için yanıyordu; 1957 yılında red cevabı almıştı. Menderes'in peşine düşmesi bundan sonra başlamıştı. Sasson, Roma'dan harekete geçiriliyor. Hazırdır; Ankara'da ilk iş olarak dans dersleri aldığını biliyoruz.

KENNEDY SUİKASTİ

While Ben-Gurion and the Israeli government were grappling with the recrudescence of the "Lavon Affair" they also had to deal with a number of critical and complex political-security issues.

The most important was Kennedy's demand for tight inspection controls at the Dimona nuclear reactor, whose existence was revealed in the late 1960.

Kennedy pressure on Israel peaked in the summer of 1963. The President even threatened Israel with drastic economic sanctions if it failed to adhere the adminstration's demands.

Israel was left with two agonizing options: either comply with Kennedy's dictates and compromise the Dimona Project, or reject Washington's demands and risk a confrontation with its major ally on whose support it was heavily dependent.

•••

Bir, İsrael'de Sharett zamanında bir "Lavon" Skandalı vardı, Ben-Gurion açısından konspirasyon, diyebiliriz. Ben-Gurion'un, daha sonraki yıllarda, Amerika'da Nixon misli yalan söylediği ortaya çıkmıştı, bırakıyorum.

İki, İsrael, nükleer bomba imaline çalışıyordu ve Kennedy, gizli reaktörü, öğrenmişti, tam öğrenme 1960 sonundadır.

Üç, Kennedy, 1963 yaz ayı itibariyle, İsrael'i, nükleer bomba imalini, durdurmaya çağırıyor ve olmazsa çok büyük yaptırımlar uygulayacağını, diplomatik kanallardan, açıklıyordu. 1963 yazında, kriz çok yükselmişti, sonbaharında öldürüldüğünü ekliyorum.

Dört, Şalom'a göre, Ben-Gurion'un önünde iki yol var. Ya Kennedy ile anlaşacak ya da konfrontasyonu göze alacak, bunlar açıktır.

•••

1964 yılındaydı, Kennendy öldürülmüştü, Başbakanlık Planlama Teşkilatı'ndan, Türkiye delegasyonunda, Tel-Aviv'de yapılan bir uluslararası toplantıya katılmıştım. Yüksek düzeyde karşılanıyorduk, Golda Meir galiba Dışişleri bakanıydı, bize konuşmuştu, konuşmacılardan birisi, Yigal Allon idi, o zaman başbakan yardımcısıdır, bir işi yapmak için iki yol var, diyordu, "doğru yol" ve "yanlış yol", hep biliyoruz. Allon, bir de "third way" eklemişti, "Jewish way"; bir de "üçüncü yol var" ve bu "Yahudi yoludur", demişti, bunu hatırlıyorum. Kennedy meselesinde, "üçüncü ve Yahudi yol", Kennedy'i öldürmek mi, bu konuda bir ek var.

•••

Kennedy Suikastı ile Menderes'in Tasfiyesi tarihçe birbirine çok yakın ve politik olarak, pek iç içe görünüyor. Tarih ise bir de iç içelikleri çözme işidir.

Zaki Shalom, Ben-Gurion's Political Struggles 1963-1967- A lion in Winter, N.Y. 2006. pp 2-27

1954-1956 arasında başbakandır ve Ben-Gurion konspirasyonlarını gören ve ancak önleyemeyen bir isim olarak tarihte yeri var.

Sasson için en doğru değerlendirmeyi, Sharett'in yaptığını not etmiştim; hep muhataplarının hoşuna gidecek sözleri söyler, demişti ve tekrarlıyorum. Yalnız, bilemeyiz, sözlerinin, belki de daha doğru, ancak çok daha sert ve acımasız olanı da var; Sharett, Kişisel Günlükleri'nde, Sasson'un, Türk devlet adamlarının yanında, "efendisine yaltaklanan bir hizmetçi" gibi hareket ettiğini yazıyordu, like a servant fawning on his master; ve bundan çok üzüntü duyduğunu anlıyoruz.* Günlük'te, bu girişinde, Sharett, Sasson'u tepeden tırnağa falso dolu bir adam olarak çiziyor ve pek kederlidir. Sasson diplomatik misyonunda hemen "Şarklı" damgasını yedi ki, Sharett'i doğrulamakatadır.

Sabetayizm kökleri bir yana, bu da önemlidir, ama Yahudiler'in İsrael'de kalkınma alanında başarıları ve Sina Çölü'nü aşarak, 1956 yılında, Süveş Kanalı'na ulaşmaları, Türk eliti, tabii yüksek komutanlar ve devlet adamlarında İsrael hayranlığını pek artırmıştı. Şimdi tablo şudur, İsrael'den bir eski yurttaş, hem, Türk devlet adamlarının hayallerini devamlı okşuyor, devamlı tahrik ediyor ve hem de yanlarında hep bir soytarı misli hareket ediyor; bu tabloya bakarak, çok güvendiklerini, ciddiye aldıklarını ve bilmeden bir ölüm yolculuğuna çıktıklarını postüle edebiliriz. Postülasyon, herhalde, başlamaktır.

Türk başbakanı Adnan Menderes ile Başbakan yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'nun, başka zamanlar bir yana, 1957 ve 1958 yıllarında, böyle bir kimseyle gizli gizli buluşmalarını başka bir şekilde anlayamayız. Sanki büyük hülyalar peşindeydiler ve sanki, Enver kadar maksimalist ve fakat gizlideydiler.

Yöntemsel bir parentez açabilir miyim, tarih, fiziksel bir bilimdir, böylece, açmış oluyorum. Teoremler ve vektörlerle yazılmak zorundadır; şu anlamdadır, eğer, Ben-Gurion, a- Jabotinskiy'in arkasına dizilip, tek yol savaş, diyorsa ve b- hep sulh-perver görünmeye önem veriyorsa, c- Araplar'dan gelen her türlü uzlaşma ve anlaşma teklifini hasır altına sürmek istiyorsa, bütün bunlar varsa, Sharett yoktur. Gerçek şudur, Ben-Gurion Araplar'ın iradesini kırma ve Araplar'a sadece kaçma kapısını açık bırakma politikasının şampiyonudur; demek ki, Jabotinskiy, Ben-Gurion'da yaşamaktadır, amma, aynı zamanda bir güvercin olarak görünmek istemektedir. Bu, birbirinden çelişen iki vektör durumundadır; üçüncüsü, Araplar ile beraber yaşamayı hep isteyen, Araplar'dan gelen uzlaşma tekliflerine hep hayırhah bakan, gedikli bir siyonist, prestij sahibi ve Dışişleri bakanı Sharett var. Teorem ise Sharett'in tasfiyesi üzerine kuruludur. O halde, Ben-Gurion'un Sharett'i, hiç yokken başbakanlığı bırakması** tamamen yoketmeye yönelikti; mahkumdular.

İsrael'de "Yeni Tarih" Ekolü kurucularından Profesör Shlaim, Sharett için, "Ben-Gurion'un yönettiği egemen düşünce sistemine tek ciddi rakip idi" demektedir, ama

* ibid., p.27.

Nachmani, İbrani yazılı, Personel Diary'den, 2 May 1955 tarihini ve s. 713, işaretini veriyor.

** Bir kez daha ve ansızın bıraktı, bırakır bırakmaz Kennedy katledildi. Bu sırada başbakanlıkta olmaması ve Levi Eşkol misli bir ılımlının başbakan olması, herhalde bir üçüncü yol'dur.

tarihe ters düştüğünü de, "dengesiz bir zamanda dengeli bir adam ve şiddetin yükseldiği dönemde bir barış adamı" sözleriyle özetliyordu.* Doğru, kaybetmeye mahkumdur, ancak Ben-Gurion'un konspiratörler mangasından Dayan ve Perez, Sharett'in başarısız olması için ellerinden geleni hep fazlasıyla yaptılar. Shlaim ve diğer kaynaklarda bu nokta açık ve pek zengin, yalnız Dayan da saklamıyor; Dayan, anılarında, Ben-Gurion'un kendisi ve Peres üzerindeki otoritesinin, görev ilişkisinin gerektirdiğinden, infinitely greater, pek çok fazla olduğunu, belirtmekten geri kalmıyordu.** Gerçekten de öyle idi, her ikisi, Moşe Dayan ve Simon Peres, Ben-Gurion'a o kadar bağlıydılar ki, Ben-Gurion, yeni bir parti kurmak üzere, İsrael'in kurucu partisi Mapay'dan, Erez İsrael İşçi Partisi, ayrılıp Rafi'yi kurunca, peşinden gittiler.

Diğer taraftan, Menderes, bölge liderliğinde, Mısır ile çarpışma halinde idi ve Osmanist bir hegemonya peşinde olduğundan kuşku duyamayız;*** Cumhuriyet tarihinde, aynı zamanda "Balkan Paktı" ve "Bağdat Paktı" kuran sadece Menderes'tir, bu Belgrad'dan Bağdat'a bir yol oluyordu, Bağdat Demiryolu işte budur. Diğer taraftan, Kıbrıs ve Suriye, Filistin'in antresi durumundadır; Büyük Britanya'nın Kıbrıs'a el attığı bir zamanda, 93 Harbi hitamında, Rusya'nın, Kars'tan İskenderun'a inmek istemesinden kaygılanması, ki mesafe sanıldığından kısa, bu nedenledir. Birinci Dünya Savaşı sonuna, İskenderun ilk işgal edilen yer oldu**** ve Büyük Britanya, buraya çıkmak için hep planlar yapıyordu. Menderes de hep plan ve fırsat peşindeydi, Suriye'ye girmek istediği ise kesindir.***** O halde, Ben-Gurion tarafından, Menderes'in tasfiyesi bir hükümdür.****** Nasıl mı, ilm-i tarih'te, önemli olan "ölüm" değil, tarihsel ölümdür.

* A. Shlaim, Iron Wall, op.cit. pp. 96 ve 160.

** Moshe Dayan, Story of My Life, N.Y.,1976-1992. p.222

*** Menderes'in Osmanlı projeleri için bir ek var.

**** İlk kurşunun İzmir'de değil İskenderun çevresinde atılmasını, yabancı güçlerin ilk önce İskenderun'a girmiş olmalarıyla açıklıyoruz. Aslında "ilk kurşun" çok saçma bir kavramdır ve İzmir'de bir sabetayist tarafından atıldığı ise bir sabetayist falsifikasyondur.

***** Lise'yi İstanbul'da ve Fakülte'yi Ankara'da okuyordum, yazları İskenderun'da geçiriyordum. Birden fazla, yazları, Suriye'yi zapt etmek üzere, Reyhanlı'ya doğru geçen askeri birlikleri görürdük, önce heyecanlanıyorduk ve sonra almadan döneceklerini öğrendik, hiç önemsemiyorduk.

Gizli Tarih'in ilk cildi "Kuruluş" idi, genişletilmiş baskısına Hatay'ı alıyorum.

****** O halde Özal'ın Musul Seferi'ni, istifa ederek engelleyen Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay'ın dosyasını açmak zorundayız. Turgut Özal, "yirminci yüzyıl Türk yüzyılıdır" dedikten kısa bir süre sonra tasfiyeye uğramıştı, yazılmayan "tarih" işte budur.

Menderes, İsrael ile birlikte ve Özal, Amerika icazetinde, sorti yapmak istediler. İsrael ve Amerika, Türkler'in, eski Osmanlı mülküne girmeleri halinde, çıkmayacaklarına inanıyordu.

Türkiye, Kıbrıs'a siyonist-Amerikan Dışişleri bakanı Kissenger'in yüksek desteği ile girebildi ve akepe'nin hükümete getirilmesinde, Kıbrıs'tan çıkma için, bir önsöz kesildiğini hep yazıyoruz; Türkiye, akepe'ye rağmen, çıkmamakta direnmektedir.

Profesör Shanak'a göre "tüm Talmud yorumlarına göre Kıbrıs, Eretz Yisrael sınırları içindedir."

Israel Shahak, Açık Sırlar, İstanbul, 2003. s.161

Tarihte teoremlerden söz ediyorum, amma "Sırlar" yazdığım da biliniyor. Bu kitapta, "Sırlar", hem "Roy" ve hem de "Enverizm" bölümleri yeralıyor; "Enverizm", Enver Paşa'dan neşet ediyor, maksimalizm anlamındadır. Enver, Menderes ve Özal, Yirminci Yüzyıl Türkiyesi'nde ekspansiyonist politikacılardı; ikisi kesin, birisi büyük ihtimalle, ama üçü de öldürüldüler.

Bu ülkede maksimalistlerin öldürülmesi teoremi var.

Roy mu, Sırlar'da ve bir yerde şöyle tanıtıyordum: "Pişmanlığı da bilmediği kesindir; pişmanlık, insanın geçmişine küfrünün en önemli nedenidir ve sanki, daha sonra kullanmayacağı ismi, Narendra Bhattacharya için yaşamak, hayal kırıklığı bilmeyen bir ruhla sürekli yürümektir. Yaşama devrimci bir nasyonalist olarak başlıyor, devrimci bir komünist oluyor, 'devrimci hümanist' olur mu, yaşamını hümanist olarak tamamlıyor.Çok dalgalı bir dünyada, dalgaların en üstünde ve zaman zaman dibinde bir derviş olabiliyor; Roy ile bu dünyadan bir derviş göçmüştür."* Yazık, sadece Lenin külliyatında, Lenin ile polemiklerinde dipnotlarda kalmış ve yaşamıştır. Çok daha fazlasına layık olduğunu biliyorum.

Kemalizm'in sonu ve osmanizasyon çizgisinin ilk işaretleri burada var. Yalnız şimdi bunları bırakarak, Roy ile Enver'in buluşmasına gelmek istiyorum, Enver, Almanya'da bir imkân bulamayınca Moskova'ya geçmişti, Cemal Paşa ile birlikte güzel bir yerde misafir ettiler ve tesadüf, Roy'a komşu düştüler. Roy, Enternasyonal'da çok yüksek bir yerdeydi, ancak, Enver, yalnızca Roy'un Doğu'lu ve nasyonalist portresini görüyordu. Menderes, Sasson'u "birader" bulmuştu ve Roy, sanki Enver için erken bir Sasson'du. Enver hülyalıydı, amma ne yazık, artık Anadolu'ya geçme kapıları kapanmıştı, duramıyordu, İç Asya'ya gidip bir ihtilâl ile kuvvet toplamak ve imparatorluk kurma ve kurtarma mesleğine devam etmek istiyordu. Hayaldir, Roy da Doğu'ludur, hepsini anlatıyordu ve Roy'un Enternasyonal yöneticisi bir komünist olduğunu hiç hesaba katmıyordu. Bolşevizm'e isyan edecekti ve planlarını Roy'a bildirdi, ne de olsa bir birader'dir ve Roy'un, hepsini Lenin'e söylediğini hiç akıl etmedi. Lenin, şaşırdı ve ezcümle "bırakın gitsin, tedbir alın ve ortadan kaldırın" emrini verdi, öyle yaptılar. Enver'in ölümü işte budur.

Sırlar'da bu var. Ancak ben Sırlar'dan asıl şunu aktarmak istiyorum: "Bu, bir nefs-i müdafaa teşkilatıydı. Sonraları işler büyüyünce Menderes'in onayı ve Zorlu'nun isteğiyle, bütün Ada'da kolları olan T.M.T., Türk Mukavemet Teşkilatı, kuruldu. Başına da Türk Albay özel harpçı Rıza Vuruşkan getirildi. O'nun unvanı Bayraktar'dı ve diğer kentlerdeki şeflere 'Serdar' denmekteydi."** Bunu Büyükelçi Kemal Girgin'in anılarından öğreniyoruz, Ambasador Girgin, Arşiv Genel Müdürlüğü görevinde de bulunmuştu, arşivlere dayanmaktadır. Girgin'in yazdıklarından çıkarıyoruz, bu Teşkilat'ın kurulması için "istek" Zorlu'nundu ve "onay", Menderes tarafından verilmiştir. Bunu çok önemli bir bilgi sayıyorum ve daha önce kaydetmiş olduğum için memnunum, Zorlu'nun eylemli olarak ekspansiyonist olduğunu anlıyoruz. Tehlikelidir.

* Yalçın Küçük, Sırlar, İstanbul, çeşitli baskılar, s.95

** Kemal Girgin, Dünyanın Dört Bucağı – Bir Diplomatın Anıları, İstanbul, 1998. s.80-81

Yalçın Küçük, Sırlar, İstanbul, çeşitli baskılar, s.448

KEMALİZM – HAMİDİZM – ENVERİZM

Kemalizm, içe dönük ve kurucu idi. Enverizm, dışa dönük ve yayılmacıdır.

Hen Enver Paşa ve hem de Kemal Paşa, kişiliklerini ve formasyonlarını, Hamid'in saltanatında buldular; Hamid, Ermeni Politikası'na kadar, hem içte ve hem dışta modern bir prens sayılıyordu. Daha sonraki yıllarda üstü örtülmesine karşın hep modernizatör bir despot olarak kaldı; özgürlükten korkuyor ve modernizasyondan vazgeçmiyordu.

Bugün Türkiye yine bir hamidist tiyatrodur.

Geniş yığınların özgürlüğüne de düşman bir tiyatro kurulmuştur.

Her türlü etik ve estetikten yoksun bir modernizasyon ise kütleye emzirilmiştir.

Jön-Türkler'e özgü aç kurt hırsı bugün tekellere geçmiş durumdadır.

Tekeller, düzenlerini kurabiliyorlarsa, emperyalist arayışlar ve yayılmalar kaçınılmazdır. Enver, revizyonist bir emperyalist güce dayanarak, imparatorluğu anayurda doğru kaydırmayı hayal ediyordu. Mustafa Kemal ise, daha 1920 yılındaki mektuplaşmalarında, Enver'i, pan-türkist ve pan-islamist politikalardan uzak durmaya çağırıyordu.

Şimdi enverist ve osmanist çizgi, tekellere çok daha cazip geliyor; buna bazen, tarihle buluşmak adı da veriliyor. Aslında Türkler, çok din değiştirmeleri türünden, tarihlerini de hep geleceğe göre yeniden yazıyorlar

Peki hangi gelecek?

Zaman zaman değiştirse de insan, ancak tarihinden emin olabiliyor. Gelecek ise sınırın ötesidir ve sınırda yaşayanlar için hep meçhuldür.

Yine de yaşamların en güzeli, sınırda yaşamaktır.

Yalçın Küçük, Sırlar. İstanbul, 2001'ilk baskı, bu kısım yazımı Gebze Mahpusu, ss.292-293

E.Capeaux, eylülist darbenin başbakan yardımcısı ve daha sonra başbakanı, darbe lideri General Evren'in yerine cumhurbaşkanı olan Turgut Özal'ın da aynı hizip içinde olduğunu kaydetmektedir, fakat, Özal'ın, 1988 yılında yayınlanan La Turquie et l'Europe kitabı nedeniyle, "Aydınlar Ocağı" tarafından sert bir biçimde eleştirildiğini eklemektedir.
E.Copeaux, Espaces et temps de la Nation Turque, op.cit., p.85
Burada, Özal, Türk-İslam öğretisini bırakarak, Osmanlı İmparatorluğu'nun Greko-Roman karakteri üzerinde duruyor ve hizbini kızdırıyordu. Ancak bu işte Özal'ın fazla kusuru yoktur; çünkü, bu çalışma, Özal'ın daha sonra büyükelçi yaptığı üç diplomat tarafından yazılmıştır. Büyükelçi Gündüz Aktan'ın da içinde bulunduğu bu yazıcılar, ilk baskısı hemen önce çıkan ve etkili olan benim "Fatih" çalışmamdan fazlasıyla etkilendiler. Greko-Roman tezi oradan kaynaklanmaktadır.
Y.Küçük, Fatih Sultan Mehmet, İstanbul, İlk baskı, 1987.
Sırlar, op. cit. s.284

Burada bir küçük ayrıntı var, Türk Devleti, başka bir ülkenin mülkü olan bir yerde, bir silahlı örgüt kuruyor ve başına Özel Harp Dairesi'nden Albay Vuruşkan'ı getiriyor. Teşkilat, ilk açıklamasını 1957 yılı Kasım Ayı'nda yapmıştı ve 1957 yılını kuruluş yılı sayabiliyoruz.

Atamaların, Özel Kuvvetler ya da Özel Harp Dairesi'nden yapıldığını biliyoruz, 1970 yılında Türk soluna karşı cinayetler tertip ettiğine inanılan bu daire esas olarak ülke dışında örtülü savaş yapmak ve ülkenin yabancı kuvvetler tarafından işgal edilmesi halinde de mukavemet düzenlemek için kurulmuştu.* Özel Harp Dairesi hakkında doğru bilgiyi de Albay İsmail Tansu'dan elde edebiliyoruz; Kıbrıs'ta Teşkilat'ta da çalışmıştı ve Tansu, Özel Harp Dairesi'nin 1953 yılında kurulduğunu ve gizli olduğunu bildiriyor.** Böylece Özel Kuvvetler'in, kuruluş amaçları arasında, muhtemel bir Sovyet işgaline karşı rezistansı örgütlemek de var. Güzel, içerde mukavemet ve dışarda örtülü savaş yapmak bir özel kuvvetler tertibi ve dairesinin kurulması da Menderes Hükümeti zamanına denk düşmektedir.

Üçüncü noktaya geliyorum, Türk-İsrael Gizli İttifakı üzerine, Türkçe'deki tek kaynak ve işaret, daha önce not etmiştim, Sezai Orkunt'a aittir. Bunu tekrar tekrar aktarmakta yarar görüyorum, Amiral Orkunt, Genelkurmay Başkanlığı'nda "İstihbarat Başkanlı-

* Şimdi "Seferberlik Dairesi" deniyor ve 2010 yılında yasalara aykırı olarak aranması büyük tartışmalara neden olmuştu.

** Aksiyon Dergisi, "Türkeş TMT'yi Benden Öğrendi ve Boynuma Sarıldı", Sayı 701, 12 Mayıs 2008.

Albay Tansu, Mukavamet Teşkilatı'nın 1957 yılında kurulduğunu teyit ile, Milli Birlik Komitesi'nin, bunu, "Adnan Menderes'in Milis Gücü" olarak gördüğünü de eklemektedir. İlk adı, "Seferberlik Tetkik Kurulu" ve 1970 yılından sonra "Özel Harp Dairesi" olmuştu. Kıbrıs'a ilaveten daha sonra Musul'da da kolu olduğu biliniyor.

ğı" yapmıştı, Nato'da görev almış birisi'dir, daha sonra milletvekili oldu ve gazetelerde yazdı.* Amiral Orkunt, son derece eliptik bir dille de olsa, şu ifşaatta bulunmaktadır: "İsrail, Ankara'daki diplomat ve askerleriyle devamlı, dikkatli ve yumuşak girişimlerle, 27 Mayıs Devrimi'nden evvel, 1958 yılında yapıldığı anlaşılan, üst yönetimdeki sivil ve asker on kişiden fazlasının bilmediği bir anlaşmanın askeri irtbatını Genelkurmay Başkanlığı ile idame ettirmek gayretindeydi."** Güzel, yalnız, bunun, bir anlaşmadan çok öte bir "İttifak" olduğunu tekrarlamak durumundayım, İsrael arşivlerinde "Brit"*** sözcüğü geçiyor, askeri ve istihbarat kolları vardı, karşı taraftan görüşmeye, Sasson ile Mossad'ın kurucusu olarak bilinen, Reuven Shiloah da katılmıştı, Türk tarafının katılımın muadil dereceden olması gerekiyor. Shiloah'ın biyografisine göre bu işin kotarılmasını, İsrael, Shiloah ile Sasson'a vermişlerdi, Elias Sasson and Reuven Shilaoh were made responsible for seeking ways to achieve this, Türk tarafından bu ikilinin karşında ise Adnan Kural vardı, 1958 yılı boyunca sık sık bir araya geldiler.**** İlaveten, Menderes ve Zorlu da, Sasson ile gizli gizli buluşuyorlardı, zikredilmiş durumdadır. Bunu, "biraderler" buluşması mütalaa edebiliriz.

Dördüncü nokta ise şudur: "1958'de hazırlanmış bir harekat planının İngilizce metni dosyalarda idi." İngilizce bu "harekat" planının ise, Suriye'nın zaptı üzerine olduğunu tahmin etmek durumundayız.***** Birden fazla olması ihtimal dahilindedir.

Güzel, burada iki eklemeye ihtiyacım var; Ben-Gurion, sonunda, bir gece gizlice Ankara'ya indi, fark edilse, uçağın "zorunlu" inişi diyeceklerdi, ve Menderes ile bu Brit'i imzaladı; bu, Cumhuriyet'in, imzaladığı en önemli ittifaklardan birisidir, gizlidir ve tabii Büyük Millet Meclisi'ne sunulmamıştır. Diğer yandan, Ben-Gurion'un, 1957 ve 1958 yılı görüşmelerinden tamamen haberdar olduğunu artık biliyoruz. Bir Ben-Gurion projesi karşısındayız.

The unwritten alliance with Iran became the cornerstone for the establishment of a triangle. In April 1958, veteran Israeli diplomat Eliyahu Sasson held a meeting with the Turkish foreign minister, who expressed his government's considerable disquit over de-

---

* Yazıları ve konuşmaları zaman zaman "devlet sırlarının faşedilmesi" olarak gösterilmiştir.

Sezai Orkunt, Türkiye-ABD Askeri İlişkileri, Milliyet Yayınları, 1978. s. 11

** ibid., s.384

*** Bu sözcüğü "Beni Brit" deyiminden de biliyoruz, Siyonizm'in en önemli yapılarından birisidir, "Ahit'in Oğulları" anlamına geliyor; demek ki Türk-İsrael İttifakı, "Paktı" veya "Ahiti" demek zorundayız.

**** İngilizce "Koral" geçiyor, Arabi ve İbrani "vav", iki şekilde "u" ve "o" söylenmektedir.

Haggai Eshed, Reuven Shiloah The Man Behind the Mossad, op.cit., p.293

***** In 1957 America's plan to invade Syria with Turkey.

A.Shlaim, Iron Wall, op.cit. p. 190

Profesör Shlaim, 1957 yılına da işaret ediyor, Amerika'nın Türkiye ile birlikte Suriye'yi zaptetme planını açıklıyor. Birden fazla olabilir, ben, 1956 yılından sonra, birkaç yaz sonu, Türk birliklerinin, İskenderun'dan sınıra kaydıklarını hatırlıyorum. "Suriye'nin Fethi" olarak bilirdik, fethetmeden dönerlerdi, foklorumuzda var.

velopments in Syria. In the course of 1957, the Turks sexsed a clear threat against their country's security when an alliance was established between their northern neighbour, the Soviet Union, and their southern neighbour. The Turkish and Israeli representatives agreed on a timetable and agenda for further high-level meetings.

Bunları Bar-Zohar'dan* aktarıyorum, Bar-Zohar Ben-Gurion'un dosyalarına göre "A Biography" yazmıştı, buradan iki sonucu netlikle çıkarabiliyuoruz; Ben-Gurion, Sasson'un Zorlu ve Menderes ile görüşmelerini takip ediyordu ve istendiğinde, yönlendiriyordu, demek mümkündür. İkincisi, 1957 ve 1958 yılında, Türkiye'nin ve ekleyebilirim, İsrael'in, en önemli problemi Suriye idi. Bar-Zohar'a dayanarak Ben Gurion için de böyle olduğunu düşünebiliyoruz; öyleyse, Amiral Orkunt'un sözünü ettiği, İngilizce "harekat" planı bu olmalıdır, bir "zapt" harekatı telakki etmek isabetlidir. Plan, çok büyük ihtimalle, Türk tarafına aitti ve İsrael'e, bilgi ve örtülü destek için verilmişti; ancak geliştirdiğim teoremlere göre İsrael'in bunu kabul etmesi ve Washington'un izin vermesi imkânsızlık derecesindedir.

Türkler'in girdikleri yerlerden, pek çıkmayacakları inancı, Düvel-i Muazzama ve adaylarında yaygındır.** Suriye için "harekat" planında bunu eksikli olarak görüyoruz.

İkinci ekleme ise şudur; 1950 yıllarında, İsrael'de yeni yöneliş açısından iki çizgi var; Amerika'ya dayanma ve dolayısıyla nato'ya girme çizgisi ve Avrupa'ya dayanma politikası, diyebiliyoruz. Shiloah tam bir nato'cudur ve Perez'in Avrupa-merkezli olduğunu biliyoruz. Shiloah, bütün çalışmalarını nato'ya göre yapıyordu, New York'un Siyonist bir ailesinden gelen Betty Borden ile evlenmişti, Menderes ile temaslarında aklında hep nato vardı. Amma Haggai Eshed, Shiloah'ın nato politikasına itiraz edenler olduğunu not ederken bunlar arasında, his good friend, yakın arkadaşı Sasson'u göstermektedir; doğrusu Sasson, ne nato'cu ve ne de avrupa'cı oldu, Vasat-ı Şarki taraftarı olduğu mutlaktır. Bir tür Osmanlı İmparatorluğu heveslisidir; Menderes'i heyecanlandırmış ve tahrik etmiş olması büyük ihtimaldir.*** Demek ki, Roy, Enver'e kader komşusu oldu ve Sasson, Menderes'in önüne çıktı; talihsizlik'tir.

Önceki çalışmalarımda gösterdim, Ben-Gurion, Türkler'i pek küçümsüyordu, gerçi Türkler ile Yahudiler için, bir "complementary nations" sözü var, ama bunun, "İsmaili", tabirinden kaynaklanması mümkündür. Abraham'ın Hacer'den oğlu İşmayel'den gelenler ile Abraham'ın Sara'dan, "sarah" yazılıyor, oğlu İtzsak'dan gelenler, herhalde birbirini tamamlıyordu; İsraeli'lerin Türkler'e "Türk" dememeleri ve "İsmaili" tabir etmeleri de bu anlayışa

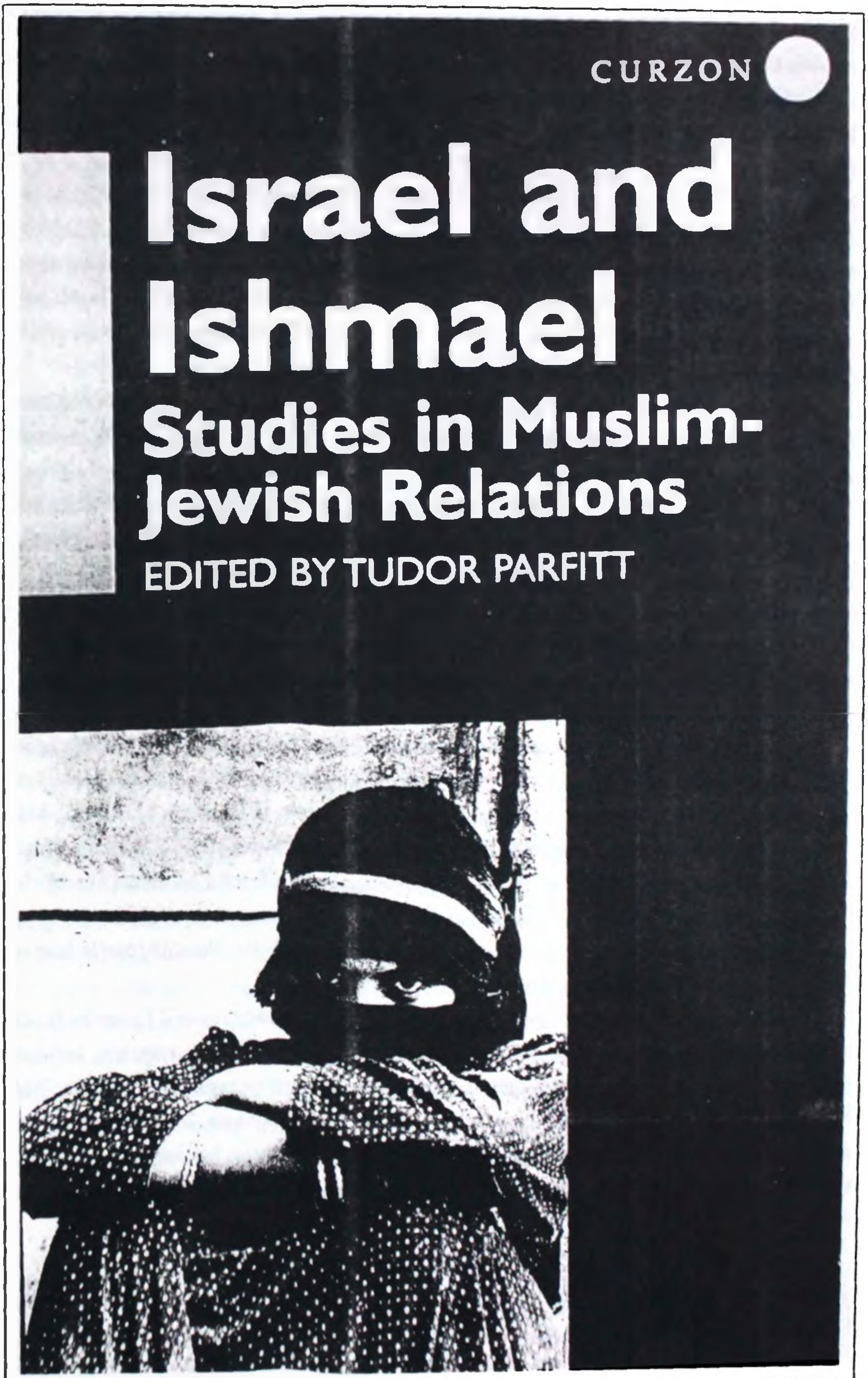
* Michael Bar-Zohar, Ben-Gurion., op.cit. p. 261

** Bu, yepyeni bir bakıştır ve "yeni bakış", eski olanı yıkıcıdır. Bir, Özal, Musul'a Amerikan şemsiyesi altında girmeyi deniyordu. Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay istifa ederek önledi. Bu, birinci Körfez çıkarmasındadır ve iki, ikincisinde, o zamanki hükümetin şiirsel destekçisi Genelkurmay Başkanı Özkök de Musul'a giriş için destekçi olmaktan kaçınmıştı, biliyoruz.

İsrael reddetmekte ve Washington herhalde razı olmamaktadır.

Torumtay ve Özkök hallerini, İsrael bakışından da değerlendirmek verimlidir.

*** "Menderes'in Osmanlı İmparatorluğu Tutkusu", bu bölüme birinci ektir.

CURZON
Israel and Ishmael
Studies in Muslim-Jewish Relations
EDITED BY TUDOR PARFITT

tetabuk ediyor. O halde "tamamlayan kavimler" tabirinin buradan kaynaklandığına meyletmemiz isabetlidir; çünkü, Ben-Gurion'un Türkleri, önemsiz olsa da, rakip gördüğü kesindir.

Bin dokuz yüz ellili yılların ortasını geçtiğimizde, Ben-i İsrael'de, "firavunları yendik, sizi mi yenemeyeceğiz" havası her hal ü kârda yerleşmişti; Ben-Gurion, Türk-İsrael münasebetinin "metres ilişkisi" düzeyinde kalmasından pek rahatsızdı. Gerçi 1958 Brit'i ile bunu yendiğini düşünmeye başlamış olsa da bu düşüncenin gerçekçi olmadığını anlamakta gecikmedi. Menderes, Ben-Gurion'un İsrael'i ziyaret ısrarını hep reddetti. O kadar öyle ki, Ben-Gurion, Menderes'in, İsrael'i gizlice ziyaret etmesine razı olduysa da, Menderes, bunu da kabul etmedi. Herhalde güvenmiyordu; İsrael tarafının bunu ağır bulduğunu düşünebiliriz. İsrael, ol tarihte dahi, kendisini, küçük bir coğrafya'da güçlü ve büyük bir devlet görüyordu, öyle tahmin ediyorum.

Öyleyse, burada bu "Brit" meselesinde, literatürün sığlığıyla ters orantılı bir yanlışı düzeltme imkânı doğmuş olmaktadır. Türk-İsrael gizli ittfakında, Bağdat'ta, krallığı yıkan 1958 Devrimi'nin etkisi, şimdiye dek, çok vurgulanmıştır ve şimdi, bunun abartıldığını söyleyebiliyoruz. Doğru, Irak Devrim'i, Menderes'in yakın dostu Başvezir Nuri Said Paşa ile Irak Kralı'nı da ortadan kaldırmıştı ve Kral ile birlikte, Menderes'in sabırla kurduğu bir osmanist halka da yok oluyordu. Çünkü, Adnan Bey, Bağdat'a sık sık gidiyordu, Kral ve Nuri Sait sık sık geliyorlardı; bütün bunların sonunda, Osmanlı Prensesi Güzel Fazıla ile Irak'ın Genç Kralı Faysal'ın evlenmesi karara bağlanmış ve nişan yapılmıştı; bu, Menderes'in mutlak kurulacağını düşündüğü Osmanlı düzeni yolunda, sembolik değeri büyük, bir nişan idi.* Şimdi hepsi yok olmuş durumdadır.

Bunlar doğrudur, yalnız burada ele almış olduğum ve şimdi açık olan, İsrael gizli belgeleri, bu Brit'in temellerinin, 1957 yılında atıldığını ve 1958 yılında geliştiğini göstermektedir. Brit'in hazırlanmasında, Bağdat Devrimi ve Türkiye'nin ekonomik kriz nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri'nden yeni bir borç almasının güçlüklerini, İsrael lobisi ile, yenme kaygılarından daha çok, Türkiye açısından, Suriye Meselesi'nin ağırlığı olduğunu anlıyoruz. İsrael açısından ise, kurbağa-türü sıçrayak periferi ile, Etiopya, İran ve Türkiye ile yaklaşmaktan daha çok, Türkiye köprüsü ile, Washington'la bağ ve nato ile ilşki kurmak ağırlıklı ve önceliklidir.

Bu görüşü destekleyen en önemli tespit ise şudur; Menderes, General Kasım'ın Irak'ı, Bağdat Paktı'ndan çekmesine ve Sovyetler Birliği'ne yakın olmasına rağmen, Irak'tan kopamıyordu. Birçok meselede, Bağdat'ın görüşlerini almaya ve tepkisini ölçmeye, Irak Devrimi'nden sonra da, pek çok önem veriyordu. Bu, Ben-Gurion'a, Menderes'in, Mısır hariç**, eski Osmanlı mülküne büyük bir inatla bağlı olduğunu, bir kez daha gösteriyordu; bu tespitten de, Ben-Gurion'un, Menderes'ten, çok kuşkulandığını ve rahatsız olduğu sonucunu çıkarabiliyoruz.

* Fazıla'ya, son şeyhülislamlardan Hayri Efendi'nin torunu ve Cumhuriyet başbakanlardan Suat Hayri oğlu, Hayri Ürgüplü ile evlilik kaldı.

** Bu Arap dünyasında, köken olarak Arap olmayan Mısır ile, Mısırlılar kendilerine "el Mısri" diyorlar, Türkiye, hep bölge liderliği yarış ve kavgasını yapıyorlar.

Şimdi devam etmeden önce bir soruyu ortaya atabilirim, Menderes'in idamını bir şekilde anlayabiliriz, Adnan Bey, iktidarın özü idi ve çok güçlü bir hürriyet kavgası vardı; Adnan Menderes'in bir hedef olduğu nettir. Peki Fatin Rüştü Zorlu neden, Türkiye'de Dışişleri bakanları her zaman sempatiyle karşılanırlar ve hepsi hep övülürler, bir tür "untouchable" olduklarını söyleyebiliriz. Peki neden Adnan Menderes ile aynı muameleye tabi tutuldu, şimdiye kadar formüle edilmemiş olsa da, soru budur; doğru, Fatin Bey hakkında bazı yolsuzluk iddiaları vardı; ancak yolsuzluk iddia ve ispatlarına dayanarak politikacı idam etmek son derece ender olmalıdır. Üstelik, kemalistlerin pek övdükleri ve çok sevdikleri, "Atatürk'ün Dışişleri bakanı" namdar Tevfik Rüştü'nün damadıydı, öyleyse yine "neden" sorusu var ve ortadadır.

Pek güzel, cevapsız kalmıyoruz, İsraeli Profesör Ofra Bengio'nun değerli çalışmasında, bu konuda, tabii İsrael gizli belgelerine dayanan, bazı ipuçları buluyoruz. Ofra Hanım, çoğu Eliyahu Sasson ve yerine gelen oğlu Moshe Sasson'un gönderdiği raporları ciddiyetle incelemiş görünüyor. Burada önemli açıklıklar var, İsrael gizli belgeleri, Adnan Menderes'te olduğu üzere, Fatin Rüştü Zorlu'da da hazır bilgilerimizi çok büyük ölçüde sarsmaktadır ve "yıkıyor" demek daha uygundur.

Yöntem açısından eklemek gereken şudur; benim bu "detay" kayıtları görüp ön plana çıkarmamı bir rastlantı sayamayız, yöntemsel gerekleri olmalıdır. Bir, görülüyor, daha önce kitaplarıma aldığım, Menderes ve Zorlu ile ilgili "detaylı" tespitlerle uyum halindedir. Nachmani veya Bengio'nun, Shlaim'in, İsrael diplomatik ve gizli yazışmalarından çıkardıkları, daha önceki tespitleri desteklemektedir. İki ve daha önemlisi, "maksimalist" kategorisi ve tipolojisi, kabul etmek gerek, sadece benim kitaplarımda ve benim paradigmalarımdadır. Dolayısıyla, İsrael gizli belgelerindeki maksimalist serpiştirmeleri bir başka araştırmacının görememesi ve ihmal etmesine, yöntem planında, şaşırmayız. Üç, Bengio'nun bulguları, o halde, daha önceki tespitlere eklemlenmektedir. Buradan devam ediyorum.

Önce şu, kısmen tekrar da olsa, Bengio'nun kazılarından çıkan gizli yazışmalar gösteriyor ki, Menderes, hem İsrael'e gitmeyi ve hem de Ben-Gurion'un resmen Ankara'ya gelmesini kabul etmemiştir. Daha önemlileride de var, İsrael, Suriye'de yaptıklarının benzerini Irak'ta da icra ediyordu, Abdül Selam Arif'in, Kasım'a karşı darbe hazırlığını Bağdat'a bildirimi ve Menderes'ten, Kasım'a bu büyük "hizmeti" duyurmasını istiyor; Bengio, and its request that Turkey inform Qasim of Israel's endeavors, were to no avail, Menderes'in bunu da yapmadığını ifşa ediyor. Çok daha ileri, Menderes, Kasım 1959 tarihinde, İsrael ile yaptığı "Brit" konusunda, Turkey should "take into consideration Qasim's possible reaction" to the country with whom he "finally" achieved close relationship, General Kasım'ın tepkisini almak gerektiğini düşünüyor.* Çok tehlikelidir ve

* Ofra Bengio, The Turkish-Israel Relationship, Palgrave Macmillan, 2004. p.48

Ofra Bengio, burada iki kripto kullanıyor ve birisi, 5 Haziran 1959 tarihli ve Roma çıkışlıdır, Eliyahu Sasson'un raporu olduğunu anlıyoruz. Demek, 1959 yazında, Menderes, Avrupa'da Sasson ile yine görüşmüştü; bu son derece tehlikeli düşüncesini Sasson'a söylerken, Sasson'un, bunu, Ben-Gurion'a bildireceğini herhalde hiç akıl etmemiştir. İkincisi 3 Kasım 1959 tarihini taşıyor.

burada Menderes'in bir çocuk misli saf davrandığına hükmedebiliriz. "Ahit" meselesinde ve İsrael ilişkilerinde General Kasım'ın tepkisini almak istemek, bir anlamda da, ölümle dansa çıkmaktır, bunu not edebiliyorum.

To judge from impressions gained by Israeli officials who were in touch with Turkish politicians at the time, it was Foreign Minister Fatin Rüştü Zorlu who prevailed upon Menderes to prevent the upgrading of relations. The Israeli chargé d'affairs in Ankara, Moshe Sasson, maintained that although Menderes had promised the upgrading, Zorlu was the person in charge of relations with Israel and at times obstructed face-to-face meetings, such as one planned between Sasson's father, Eliyahu Sasson -then ambassador to Rome - and Menderes. Moshe Sasson maintained that Zorlu preferred relations "with no marriage" and sought the best of both world.

Burada Doktor Bengio, bir döneme ışık tutan ve daha önceki kabülleri tersine çeviren saptamalar yapıyor ve hepsi, İsrael diplomatik yazışmalara dayanmaktadır. * Roma'da Eliyahu Sasson ve Ankara'da chargé d'affairs olan oğul Moşe Sasson, adı geçenlerdir. Şöyle özetleyebiliyoruz, Moşe Sasson'un, Tel-Aviv'e gönderdiği rapora göre, Menderes'e hakim olan ve Menderes'i yönlendiren işte bu Zorlu'dur. İki, Menderes, Türk-İsrael ilişkilerini geliştirmekten yanadır, pek çok zaman bunu vaad ediyor, amma Zorlu, izin vermemektedir. Üç, Zorlu, iki ülke arasında bir "evlilik" istememektedir, gizli bir "metres hayatı" yeterlidir. Zorlu, Menderes üzerinde öylesine etkilidir ki, Menderes ile Sasson arasında kararlaştırılan görüşmeye de izin vermemiş ve bu nedenle Menderes, Avrupa'da, Eliyahu Sasson ile görüşememiştir.

Özetle ve kısaca İsrael gizli belgelerine göre, Zorlu, bir Arabist'tir ve Türk Dışişleri Bakanlığı, İsrael'in en zayıf olduğu yerdir, Pro-Arap bir konumdadır. İsrael askeri istihbaratının yüksek rütbeli bir Türk subayından, soyadı Sargut, aldığı bilgiye göre, Zorlu her zaman, Zorlu had always been against the move,** İsrael ile ilişkilerde atılacak adımlara karşı idi ve bu istihbarat, 27 Mayıs'tan bir yıl önceki tarihte rapor edilmiş durumdadır. O tarihteki yüksek rütbeli subaylar, Zorlu'yu çok fazla Arap yanlısı görüyorlardı; hoşlanmadıkları kesindir. Fatin Rüştü Zorlu'nun, şimdiye kadar hiç sevilmemiş bir Dışişleri bakanı olmasını ve matbuatın, Zorlu'ya, hep hasmane bir tutumla yaklaşmasını, az veya çok, ama mutlaka, arabizm'e ve maksimalizm'e bağlayabiliriz.

Şu sonucu çıkarabiliyoruz, "Brit" var, ancak sadece bu varlığa bakarak, şimdiye kadar, ulaştığımız neticeyi değiştirecek bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. 27 Mayıs'a gelirken, Türk-İsrael ilişkileri son derece bozuk idi ve Türk Silahlı Kuvvetleri bundan pek rahatsızdı. Dışişleri Bakanlığı'na güvenmiyordu, o kadar öyle ki, İsrael askeri istihbaratını yönettikten sonra Mossad'ın başına geçen Meir Amit'in, Kürtleri eğittiğimizi Türk Ordusu biliyordu, fakat, Dışişleri'ne haber vermiyorlardı, tespit ve sözünü, burada hatırlıyoruz.

---

* ibid., p. 48

** ibid. p. 183 fn. 63

Profesör Bengio'dan aktardığım bu paragrafları, Bengio, hemen şöyle bitiriyor: "In the end, Menderes and Zorlu were both ousted, and executed in September 1961, without having normalized relations with Israel".* Sonunda, İsrael ile ilişkileri normalize etmeden, Menderes ve Zorlu düşürüldüler ve kısa zaman sonra da idam edildiler; arka arkaya geliyorlar. Hepsi budur ve demek ki yepyeni bir tarihle karşı karşıya geliyoruz.

O halde tam burada Kennedy'nin ölümü üzerine bir parentez açmak zorundayız; Ben-Gurion'a ait bir Konspirasyon olduğunu gösterebilmeyi umuyorum.** Çok kısa olanlar şunlardır, bir, artık İngilizce söyleyişle "patsy", Türkçe "hazırlanmış katil" veya "katil süsü", ya da argo dilinde ise "çakma katil", Amerikan film sanayinde kolay bir kazanç yolu oldu. Oswald'ın artık bir "çakma" katil olduğuna bütün Amerika inanıyor, yıllar yılı "katil" ve silahı kullanan tek kişi kabul edilmişti. Başkaları bilmiyor, ama Oswald'ı hemen öldüren Ruby'nin bir Yahudi ve aynı zamanda Yahudi mafyası ile bağlantılı olduğunu gösterebiliyoruz.

İki, hiçbir kaynak kullanmıyor, ben sık sık dikkat çekiyorum, Sovyetler Birliği'nin uzun yıllar Dışişleri bakanlığı'nı yapan, daha sonra Devlet Başkanı ve bir ara Washington'da büyükelçi, Gromyko'nun anılarında, Kennedy'nin ölümünden sonra değeri çok artan bir episod var, Başkan Kennedy, Gromyko'yu bir ziyaretinde, Beyaz Saray'da özel kütüphanesine çekmişti. Kennedy, o sırada Sovyetler Birliği ile ilişkileri normalize etmek istiyordu. Buna karşı çıkanlar ve çıkacaklar vardı, birisi, a people "of a particular nationality" demişti, Gromyko, he meant the Jewish lobby, demekte ve açıklık getirmektedir.*** Kennedy, "garip bir kavim" diyor ve Gromyko, "Yahudi Lobisi" anlıyor. Bunlar her zaman ve her koşulda, "Kremlin will support the Arabs and be an enemy of Israel", Kremlin'in Araplar'ı desteklediğini ve destekleyeceğini düşünüyorlar ve "Kremlin, İsrael'in düşmanıdır", diyorlar. Düşmanına gidenler de şüphelidirler; ekleyebiliyoruz.

Kennedy biyografilerinin birinde, R. Reeves'in çalışmasında, bu bölüme, "June 10, 1963" başlığı konmuş, o gün, Washington'da, American Universitesi'nde, Kennedy bir konuşma yapacaktı, hazırlayanlar, "Barış Konuşması" dediler, yaptı ve bir tesadüf o günlerde ben de Washington'da idim. Kennedy'nin bu konuşmasının yarattığı şaşkınlığı, sevinci, itirazları hatırlıyorum, sanki yeni bir devir başlıyordu. Sanki dünyayı sallamıştı, o kadar öyle ki, A. Summers da , yıllar sonra bunun için, "Başkan Kennedy'nin dış politikada yaptığı en önemli konuşma" diyordu; ekliyordu, "milletler arasındaki düşmanlık, şahıslar arası düşmanlıklar gibi, edebiyete kadar sürmezler".**** Summers'ın, nedenini pek analiz edemeden bu konuşmayı, Kennedy Konspirasyonu'nun önemli nedenleri arasına derc etmesi gerçekten önemlidir. Başkan, bir barış kapısı aralıyordu ve belki de ölüm kapısıdır.

* ibid., p.42

** Bu konuda bir ek var.

*** Andrei Gromyko, Memoires, London, 1989, p.234.

**** Anthony Summers, Conspiracy – Who Killed President Kennedy, Fanthom, 1980. p. 344

Öyle olduğunu anlıyoruz, Kennedy, Sovyetler için artık bir "düzen" diyordu, başka bir düzendi, ama "yaşayabilirdi", düşman düzen olma kategorisinden çıkarıyordu.* Peki, iki gün sonra, Moskova'daki Amerikan temsilci, Hruşov ile buluştu, Genel Sekreter, Cousins'e, "benden Kennedy'nin iyi niyetini kabul etmemi istiyorsunuz, peki, Başkan Kennedy'nin iyi niyetini kabul ediyorum" cevabını vermişti. Dünya yeni bir dönemin gelmekte olduğuna güveniyordu; dünya sık sık yanılmaya mahkumdur.

Kennedy, ölümüne yaklaşıyordu ve bu konuşmadan sonra Kasım ayına dört ay var, Kasım 1963 tarihinde katledilmişti. Daha önce not etmiştim, asıl neden, İsrael'in nükleer bomba imalâtı idi ve Kennedy, seçilir seçilmez ve henüz yemin etmeden, kendisine verilen bilgiler arasında, bunu not etmişti, sadece bir kuşkudur ve tespit etti, kesinlikle önlemek istiyordu; Orta Doğu'da bir denge peşindeydi. Mısır'ın o tarihte pek popüler lideri Albay Nasır'a sempati duyduğu kesindir; durdurmak için her türlü tedbiri aldığını biliyoruz.

Bu alanda en değerli çalışmalardan birisi, yine Hersh'indir, İsrael'in nükleer silahlanması ile Amerikan Dış Politikası'nın çatışmasına, "Samson Yazgısı" adını vermişti, "The Samson Option", bunu, Bush Dönemi'nde çok yükseklere tırmanan yeni muhafazakârlar'in liderlerinden Norman Podhoretz'den aldığını saklamıyor.** Samson, düşmanı tahrip etmek için, intihar ediyordu, fazla amerikanize ve az judaize olduğunu söylemek gereğini duyuyorum.

Nükleer silahlanma, hep "toptan intihar" olarak anlatıldı, bu anlatımın fazla imajiner bir tadı var, henüz nükleer silah deposuna sahip olanlardan intihar edenlere veya apokaliptik bir durumla karşılaşanlara rastlamadık. Nükleer depo, yalnızca hegemonik bir imkân yaratıyor; Ben-Gurion, sürekli yeni topraklar yutmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Bunun dışında, nükleer silahlanmaya ihtiyacını göremiyoruz; 1948 yılından, 1958 yılına gelirken hep büyüdüğünü biliyoruz. 1956 yılında, Süveyş Kanalı'na çıkmıştı ve Ben-Gurion'a göre, nükleer depo, İsrael'in ekspansiyonu için şarttır.

Şimdi Amerika'da genç bir adam bunu durdurmak istiyordu; İsrael'in durmasını ise Ben-Gurion kabul edemiyordu. Bir de, Sovyetler Birliği'ni bir düzen olarak kabul ediyordu ve sonu gelmiştir. Geldiğini biliyoruz.

Adnan Bey'e döndüğümüzde ise artık yepyeni bir tablo ve portre ile karşılaşıyoruz. Bir, ekspansiyonisttir, Osmanlı mülkünde yeni bir düzen peşinde olduğu nettir. İki, İsrael ile bir münasebet kurmuş, fakat geri dönüyordu; Sovyetler Birliği'ne yüzünü dönen General Kasım'a yüzünü çevriyordu. Üç, bütün bunlar yetmiyormuş, Sovyetler'e açılım peşindeydi, hem bir Bakanı, Lütfi Kırdar öncü olarak Moskova'ya göndermiş ve hem de hiç beklenmedik bir zamanda, Profesör Atıf Akgüç'e, Profesör Öztin Akgüç'ün babası, bir Sosyalist Parti kurdurmuştu. O halde düşüşü yakındır.

* R. Reeves, President Kennedy, N.Y., 1993. p.507

** Seymour M. Hersh, The Samson Option, N.Y., 1991-1993, p. 137, fn.

İSRAELİ PROVOKATİF İSİMLER

ALİYA/ALİYE

Bir nesil ekabir canibinde çok sevilen ve çok konulan isimlerdendir, Ahmet Cevdet Paşa'nın kızı ve Mehmet Ali Aybar'ın annesi "Aliye" idiler* ve daha çok 1880 yılından sonra rastlıyoruz. Ama devamı var, İbrani soyadlı, "Tevet" İbrani'dir, Fethi Tevetoğlu'nun kızı ile Sabahattin Ali'nin eşi de "Aliye" müsemmadırlar. İlk "Aliya", 1882-1903 tarihleri arasında gerçekleşmişti. Sayısı tam bilinmiyor, 20 ila 30 bin arasında Yahudi, ilk "Aliye" ile, Filistin'e "uçtular" veya "yükseldiler." İsim buradan geliyor, İbrani, "uçuş" ve/veya "yükseliş" anlamındadır. Aliya'lar çokturlar ve bir, iki, üç vesaire sayılıyorlar.

Yahudi isim sözcüklerinde "aliya" veya "aliyah" olarak yazılıyor, sondaki "h", a'yı, "a" olarak okutmaya yaramaktadır. Bülbülderesi'nde eski kuşak hanım mezarlarında "aliye" adını sıklıkla okuyoruz.

Edin Ailesi'nden Esat Edin, İbrani aslı "Adin" olup "güzel" manasındadır, Antalya yakınında intihar ederken, "sele kapıldı" demişlerdi, "intihar" saymak daha doğrudur ve sabetayistlerde intihar frekansı çok daha yüksektir, yanına, birisi hariç, diğer çocukları ile birlikte güzel kızı, sekiz yaşlarında, Aliye'yi de almıştı. Bu vesile ile öğrenmiş oluyoruz, en yeni kuşaklara da, daha az olmakla birlikte "Aliya/Aliye" konmaktadır. Şimdi güzel kız Aliye için, Maviliklere "uçtu" diyoruz.

ŞOMER/SOMER

İngilizce translitaresyonu "Shomer", çok zaman "Hashomer" yazılıyor, baştaki "Ha", belirteçtir, İngilizce "The", Fransevi "La/Le" ve Arabi "al/el", biz tam "Somer" söylüyoruz ve "Bekçi" demektir, "Muhafız" da diyebiliyoruz. İlk kuruluşu, İkinci Aliye ile birlikte oldu, yerleşim

yerinde, silahlı bir savunma teşkilatı ihtiyacı ortaya çıkınca, Şomer'i kurdular, 1909 tarihindedir. Biz İbrani'den aldığımız sözcüklerdeki ş'yi, s'ye çeviriyoruz ve "Somer" diyoruz, tam İbrani bir sözcüktür.

Somer, daha sonra gelişerek "Hagana" oldu, bu Yişuv'un silahlı teşkilatı idi, Araplar'a karşı savaşı Hagana yaptı. Ben-Gurion, Hagana'nın kontrolünü hiçbir zaman bırakmadı. Ergun/Ezel, Hagana'dan çıktılar; ezberimizde var, bir ara Hagana'yı Araplar'a karşı yumuşak buldular, önce "Hagan-Bet" ve daha sonra "Ergun" ve/veya "Ezel" dediler, sonra tekrar birleştiler; İsrael Devleti kurulunca, Somer'den gelen Hagana, İsrael Silahlı Kuvvetleri'ne dönüşmüştü. "Somer", şimdi İsrael'in muhafızıdır.

Bir de "Somer Hazair" var, 1916 yılında ortaya çıktığını biliyoruz. "Sosyalist Öncü Gençlik" diyebiliriz, Ansiklopedik çevirisi budur. Altmışlı yılların sonlarında, Soyalist Fikir Kulüpleri Federasyonu, Türkiye İşçi Partisi'nden kopup "Dev-Genç" olunca, 1970 yılında, Nihat Akseymen'in başkanlığında, Sosyalist Gençlik Örgütü'nu kurmuştuk. O sırada Kenan Somer de bizimle beraberdi, bu işlerde etkiliydi, o kadar öyle ki, Mahir Çayan'ın yazılarında nerede ise baş hedeftir. "Hashomer hazair" örnek oldu mu, mümkündür, ama söylemek zor; Somer Kenan bilebilir.

NİLİ/NİL

Nilli ile Nili'yi birbiriyle karıştırmamak gerekiyor; Arabi de şedde var ve bir tek "l" yazmak yetebiliyor, Ergun Poyraz'in, Emine Gülbaran Erdoğan'ın nüfus kütüğünü yazarken böyle bir hataya düşmüş olması mümkündür. Aslında sonuç olarak fark etmiyor, Bülbülderesi'nde de "Nilli" mezarlar var, yalnız bu "Nilli", Mısır'dan, Nil'den gelenler için taşınıyor. Bazı İbrani asıllılar, Kuzey Afrika'dan ve Mısır'dan geldiler, geldikleri yeri soyadı alırlar, "Mısır", Nilli ve "Mısırlı" soyadları sabetayizmde de bulunuyor ve "mazallah", gani'dirler. Çokturlar ve Emine Erdoğan'da, "Nilli", Gül ve "Baran", birbirine pek yakışıyorlar.

Yahudiler arasında bir kadın adı olarak kullanılan "Nili" bir acronym'dir, bir cümleciğin baş harflerinden oluşuyor. Cümlecik Tevrat'ta var, "Nezah Israel lo İşakare", bunu , İngilizce'ye "The Glory of Israel will not lie" ya da "Jewish Eternity of Israel will not lie" ola rak

çeviriyorlar, "İsrael'in zaferi ebediyete kadar yaşayacaktır" olarak anlayabiliriz, eski dilimizi hatırlayarak, "payidar olacaktır" da uygun, ama pek şiirsel olmuyor. Yalnız, İbrani aslını da göz önünde tutarak, "İsrael'in Şanı hep var olacaktır" ya da en doğrusu, "İsrael'in şanı hiç sönmez" şeklinde algılayabiliriz. Dolayısıyla fiil olarak "wither" ya da "wither away" daha münasip görünüyor, fakat, bu çeviriyi, pek görmüyorum.

Kısaca "İsrael sönmez", Israel lo İşakare, ve hatta yalın bir "sönmez" olabilir, yeterlidir. Sabetayizm bilinci yüksek ailelerde "sönmez" adının yaygınlığı, bu yorumu doğrulamaktadır. Öte yandan, "sönmez" adının ise Türkiye'de biseksüel olması sabetayizm bağlantısını güçlendirmektedir. Bu sözcük herhalde bu anlamda, dilimize, "sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" ile ve İstiklâl Marşı'nda girmiş oluyordu. Araştırmaya ihtiyaç ortadadır. Burada, tabii "sönmez" olan, al'dır.

Türk onomastique'de isimlerde biseksüalite yoktur ve dolayısıyla hem kadınlar ve hem de erkekler tarafından taşınan isimleri daha çok sabetayistlerde duyuyoruz. "Sönmez" böyle bir isimdir. O halde isimlerde biseksüalite, bilimsel bir ipucu değeri kazanıyor ve kazançlıyız.

Cemal Paşa, Suriye Valisi olduğu zaman, modern İsrael tarihinde çok şanlı, gizli bir casusluk ve ihtilâl teşkilatı kurulmuştu, dirijanlarının bir kısmı Cemal Paşa'nın yakınında çalışıyor ve bütün bilgileri, Mısır'daki İngiliz Komutanlığı'na gönderiyordu. Aronson Kardeşler bunlar arasında efsanevi oldular, sonunda haberci bir kuş yakalandı ve yakalandılar. Sarah Aranson yakalananlar arasındadır, önceleri sakin bir kızdı, 1914 yılında, İstanbul'lu bir Yahudi ile evlenmişti, ısınamadı, siyonist mücadeleye ve en tehlikelisine katıldı, casustu, yakalanınca hiç konuşmadı, işkenceye dayandı ve bir fırsatını bulup intihar etti, kahraman bir Yahudi kızıdır. Kahramanlar her yerde kahramandırlar, Aranson, "Harunoğlu" anlamına geliyor, doğrusu Sarah Harunoğlu, "Nili" kadar şanlı bir isim oldu, Sarah'nın yakın arkadaşı "Tuba" da yakalandı, bizde "Tuba" da biseksüeldir, tabii İbrani "Tuba" veya "Tuva" biliyoruz, İbrani'de "b", v'dir, ancak, bu Tuba önceden sönmüş ve hareketten çekilmişti. Bırakıldı, ceza vermediler.

Bizde "Nili" bu nedenle kullanılıyor; Yahudiler tabiatıyla taşıyorlar. "Nili" ya da "Nil", Türkiye'ye düşmanlığın adıdır. Taşıyoruz, "Nil" veya "Nili" kız görünce derhal omuzlarımıza çıkarıyoruz. Çünkü kendimize düşmanız.

Tabii, Türkler arasında, "Nili" adının kullanılması, 1915 yılından hemen sonra başlar. Aslı, İbrani'dir. Şimdi yükselmektedir.

Dikkatli olanlar, "Nilüfer" ya da "Nilifer" olarak taşıyorlar, amma, birbirine "Nili" derler. "Nil", Nili'nin bozulmuş hali olmakla, ayrıca, "Nil" Nehri'ni çağrıştırarak kamuflaj imkânı sağlamaktadır. Bizdeki isimlerde hem çağrıştırma ve hem kamuflaj biraradadırlar.

Türk onomastique bir dedektif ilim'dir.

İRGUN/ERGUN

İklim-i Türki'de, 1936 yılından önce doğmuş olanlarda bu ada rastlamıyoruz. "İzel" ve "Ezel" misli, "i" ya da "e" ile söyleniyor, "alef" ile başlamaktadır ve her ikisi de uygundur, ama "Ergun" diyoruz.

Yahudiler taşımazlar, "Ergun", Teşkilat ya da "Örgüt" demektir, taşımaları için bir neden göremiyoruz. 1936-1939 arasında Filistin'de çok büyük bir Arap İsyanı olmuştu, önce Yahudiler'e çok zarar verdiyse de, "Ergun", Arap İsyanı'nı bastırdı ve çok güçlü ve şanlı bir terör örgütü oldu.

Teşkilatın İbrani adı, İngilizce transliterayonuyla, Irgun Tzvai Leumi olup, İngilizce, "National Military Organization", ve Türkçe olarak, "Askeri Milli Teşkilat" anlamındadır. Jabotinskiy tarafından kurulmuştu, Menahim Begin tarafından geliştirildi, daha sonra Likud'tan başbakan olan Begin'dir, biraz da bu nedenle, "terörist" adı verilmişti.

Arap isyanını söndürdü, Araplar'ın iradesini çökertti, İsarel tarihinde önemli bir yer edinmişti. Türkiye'deki İbrani asıllılar bunları takip ediyorlardı, sevindiler, 1936 yılından sonra doğan oğul ve kızlarına, "Ergun" adını koydular. Bizde de "Ergun" biseksüeldir, İbrani onomastique izlerini taşıyor.

İZEL/EZEL

Mülk-ü Cumhuriyye'de "İzel" şinas idik ve şimdi "Ezel" ile mebzulen teşerrüf ediyoruz; aynıdırlar. "İrgun" ise, "İzel" diyoruz ve "Er gun"

ile "Ezel" telaffuz ediyoruz; "İrgun Zvai Leumi" adından bir acronym'dir, İbrani tsadik karakterini "tz" yazmakla, "z" ya da "s" biliyoruz, Sabetay Sevi'ye, "Sevi", ya da "Sebi" ve çok zaman "Zvi" dememiz buradan geliyor. "Ezel", "e", "z" ve "l" karakterinden olmuştur, İbrani ve Türki'de hiçbir anlamı yoktur. Yahudi isim lügatlarında yer almıyor; Türkiye'de İbrani asıllılar çok sevmeye başladılar.

Biz Türkler mi, Tezler'de var, hayli köksüz bir kavimiz, İstanbul'lular Salı günleri, uğursuz sayıp, çamaşır yıkamaz ve bazı işleri yapmazlardı. Çünkü çok eski İstanbul'da bu adet vardı, çünkü, İstanbul, bir Salı günü Türkler'e düşmüştü, Romalı, biz Arabi haliyle "Rumi" tabir ediyoruz, uğursuz sayarlar ve biz de uğursuz kabul ederiz. Çünkü kökümüzü bilmeyiz ve bulamayız.

Bu ad, "Ezel", Arapları perişan etmekle özdeştir ve Türkiye'de islamo-judaizm yayıldıkça, "ezel" adı her eve girmektedir. İbrani, bir addır.

İsrael politikasında "Ergun" ve "Ezel" birer paroladırlar; Ben-Gurion'un, Begin için, "sen Ezel Partisi'sin ve Hagana ile savaşıyorsun" demesi de bunun işaretidir. "Ezel", şiddetin ve Araplar'a karşı nefretin adıdır. İsraeli'ler için ise "Ergun", "liberasyon ordusu" demektir.

Biz Türkler, Araplara nefreti yaşarız ve hiçbir manası olmayan Ezel'i, alnımıza ad koyarız.

İsimlerimiz işte bunlardır.

ŞAY/SAY

Haganah'nın bir dairesidir, yine bir acronym'dir, "Şay", Sherut Yediot, isminin baş harflerinden oluşmaktadır ve Hagana'nın istihbarat işlerini yapıyordu. Ben-Gurion'un biyografi yazarı Bar- Zohar, "Şay/Say" için "Vaadedilmiş Topraklar'da Casuslar" adlı bir diğer biyografi çalışmasında, "her zaman fısıltı halinde söylenen bir hece" derken çok iyi ifade ediyor ve "Filistin'de yer-altı ordusu Haganah'nın esrarengiz istihbarat servisi" yollu eklemeyi de ihmal etmiyor. Bizde ise, kural olarak, istihbarat ile münasebeti olmayan İbrani asıllılar taşıyorlar ve adları veya soyadları sorulduğunda korkmadan, conjuré değil, fısıltıya baş vurmadan, "şay/say" diyorlar. Yükselmeye pasaporttur ve bildiklerimiz yüksektedirler. Ne kadar yüksek sesle çağrılırsa, yükseklik o ölçüde garantilidir; şaysay'ın alçakta olmasının imkânsızlığına işaret etmiş oluyorum.

İsimler şunlardır; "Yişuv", Filistin'deki İsraeli yerleşimin adıdır ve bir "devlet" ya da "body politic" telakki edebiliriz. "Hagana", savaş bakanlığı idi, önce "Şomer" adıyla kurulmuştu, biz "Somer" diyoruz, "Somer" İbrani "bekçi" anlamındadır ve "Şay" ya da "Say", istihbarat hizmetleri olarak, biliyoruz. 1940 yılında kurulmuştur.

Yişuv ve Hagana, hep Ben-Gurion'nun elindeydi, Jabotinskiy ve sonra taraftarları, Hagana'yı fazla yumuşak buldular ve önceleri Hagana-B denilen Ergun'u kurdular. "Ezel" adı daha yaygındır. Bizde İbrani "Ergun" adının daha önce ve daha çok taşınması, kamuflaj zenginliğinden kaynaklanıyor.

Tabii Şay'ın, ki biz İbrani'den aldığımız ş'leri "s" yapıyoruz, "aşer", eser ve "şalom", selam'dır ve bu nedenle "Say" da diyoruz. "Hediye" anlamı da var, İşaya'ya, dimunitif olarak "Şay" ya da "Say" da denmektedir.

Tay ile "Şay" ve Say'ı, "Taylan", Şaylan" veya "Saylan" olarak taşıyoruz. Adlarımızdır.

SAYAN

Dünyada en kolay iş, Mossad olmaktır, çünkü dünyanın her tarafında gönüllü yardımcıları var, para almazlar, her ne olursa olsun bir bilgi varsa, Mossad adamına götürürler ve verirler. Bunlara "sayan" deniyor; "sayan", Mossad'a yardım edenlere verilen addır. Bir sayan yatakta bir Mossad sanki cennettedir.

Her türlü hizmeti yaparlar, dünyanın her tarafında lüks-Yahudi fahişeler arasında "sayan" çoktur. Yatarlar, kalkarlar ve bildirirler ve gerektiği zaman ifşa ederler.

Sovyetler Birliği Politbürosu'nda da "sayan" olduğunu artık biliyoruz, "fahişe" mi, söyleyemeyiz. Çünkü genel sekreter Tavariş Hruşov'un Stalin'i kötüleyen konuşmasını, Mossad'a veren de bir sayan'dı ve Mossad'ın cia'ye hizmetleri arasındadır.

Sayan işlerden para almazlar. Diğerlerinden alırlar ve ama çok para kazanırlar.

Bu ülkede Mossad ve sayan el üstündedir.

Türkiye'de mit, sayan kadınları çok kullandı. Mit-Mossad bağlantısında sayan-kadınlar çok iş tuttular.

EDAH/EDA

İbrani "Yişuv" ile aynı anlamı var, ancak, "eda", sondaki "h", a'yı, "a" okutmak içindir**, Osmanlı döneminde "eda" kullanılıyordu "devlet", daha doğrusu "body politic", siyaset altında topluluk, sayabiliriz. Osmanlı düzeninde bir tür "millet" idi, başka bir anlamı yoktur. Bu nedenle "eda" için "devletlu" anlamı da tahmil edilmiş olabilir; tahmilde, biz şimdilerde "yükleme" diyoruz, serbestiyet müşahade ediyorum.

Biz, İrani'den ve İran üzerinden Arabi'den çok sözcük almış durumdayız. "Şükran" Arabi, "teşakkur", İrani'dir; İrani "eda", doğrusu uzun a'larla "ada", Türkçe hal ve tarz anlamındadır. İsim olması imkânsızdır. Arabi "eda" etmek, yerine getirmektir, "eda-i deyn", yahut "duyun", borç ödemek, demektir. Öyleyse hem Arabi ve hem İrani, eda'yı, isim yapmamız düşünelemez.

Bu adı, "eda", İbrani'den alıyoruz ve sanki "devlet" sayıyoruz.

Yeni yeni taşıyoruz, "eda" adını taşıyan, diğer söyleyişle, eda'lı kızlar üzerinde yaptığım araştırmalarda, tamamına yakınının İbrani asıllı olduğunu gördüm. Hasman'ın eski kohabitasyonu "Eda", İbrani asıllıydı ve İbrani asıllılar, sadece İbrani asıllılarla yatağa giriyorlar. Hasman'dan çıkıp Kozan'a giriyorlar; tedbir alınmak üzere not ediyorum. Kozan, Selanik yakınında bir kasabadır; Yasemin de oradan geliyor.

Eda'nın bir de "şahide", İbrani "dişil şahit" manası var ki, uygundur.

* Cevdet Paşa'nın annesi Ayşe Sümbül, babası İsmail, eşi ise Rabia idi, "Rabia", Sinekli Bakkal'da kahraman ve Bülbülderesi'nde pek çok mezartaşıdır.

** Aron, ya da Aranson'da, ilk "a" uzundur, transliterasyonda, "aaron" yazılıyor, "aron" demektir ve biz "Harun" diyoruz, "a" uzundur, mutlaka elif ile yazıyoruz. "Canaan" ise, Kenan'dır, a'yı uzun söylemek zorundayız, eskiden "şapka" vardı. Kenan'ı "canan" da alabiliriz. Edah, eda'dır ve Farisi aslında "elif dal elif" yazılmaktadır, d'nin her iki yanında da uzun "a" var. Biz ilkini e'ye çeviriyoruz ve ikincisini uzun a telaffuz etmek isabetlidir.

İsmet Paşa, Lütfi Kırdar'ın Moskova'ya doğru yola çıktığını öğrenince, Damadı Metin Toker'e, "Adnan'la Fatin tehlikeli bir oyun oynuyorlar" demişti. "Tehlike" diyordu, biliyor muydu, yoksa tahmin mi, söylemek zordur. Ancak hiç de gerekmiyor, çünkü doğrudur.

O sırada Ankara'da bir cia ajanı vardı, daha sonra, 27 Mayıs 1960 tarihinde, bir küçük konspiratörler çetesi, a small band of conspirators, Ordu'nun tamamının desteğini alarak, "milli birlik adına", iktidarı eline geçirdi, demişti.* Harris, 27 Mayıs'ın, önce önemsiz görünse de, bir süre sonra, güçlü solcu potansiyelin önünü açtığını ve büyük bir rüzgâr estirdiğini not etmekten geri kalmıyordu; sol, önce "kemalizm" giysileriyle çıkmıştı, "mantle of kemalizm" ve böylece sosyalistler, Atatürk'ün de kendilerinden olduğunu iddia ederek büyük bir meşruiyet kazandılar. Bu, Harris'in kaleminden, Altmışlı ve Yetmişli yılların anlatımıdır.

Siyonizasyon ve Osmanizasyon

Devam etmeden önce bir teoremi tekrarlayabilir miyim, "isim-bilim yoksa ve mezar taşları okunmuyorsa, tarih bilimi yoktur", bunu, hatırlatma ihtiyacı duyuyorum; tabii "yoktur" sözcüğü çok ağır, ambriyonik, "rüşeym" halde tarih, diyebiliriz, yalnız, ambriyo'da sakatlık olmalıdır, bu nedenle, "rudimentaire" kullanabiliriz, daha kibar ve ancak anlatımı çok daha isabetlidir. Ne demek, özetle, eğer "onomastique" disiplinden istifade edilmiyor ve mezartaşlarına bakılmıyorsa, tarih yazımı eksikli ve bozuktur, eninde-sonunda "kaba" tarihtir ve hulasaten budur; bunu söylemek ise çok daha yerindedir. Diğer yandan, yararlanmama ve bakmama amelinde bir ısrar tespit ediliyorsa saklama var, demektir ve o zaman deşifrasyon zorunludur. İşte buna, eksikli ve bozuk safhada bırakmamaya, ihtimam esastır.

Mezartaşları mı, "ölüm ilanları" ve hatta telefon rehberi, taşların yerini alabilir ve ben, isim bilim çalışmalarımda, New York'tan Brooklyn ve Manhattan rehberlerinden yararlanıyorum, biliniyor. New York'un mezartaşları da pek güzeldir, bizden oralara ve oralardan bize bir yol var. Peki, güzel, yalnız bir nokta da şu, en azından bunu, kendim bulduğumu sanıyordum; halbuki, onomastique biliniyorsa, ki çok eskiden beri aşina idik, telefon rehberlerinin bilimsel ve onomastique okumasını, daha önceden, yapanların var olmaları pek doğaldır. Buluyoruz.

Marx, normal inşaattan farklı olarak, bilimde, üst katın, temel atılmadan önce, kurulabildiğine işaret etmişti ve çok yerindedir. Bilimde ambriyo, pek çok zaman üst kata geliyor ve ilimde, her önceleyen, yeni ve genel teoriye güç katıyor. Belki de Hobson işte budur.

* George Harris, Troubled Alliance, Hoover Policy Study, Wash., 1976, p. 84

J. A. Hobson, denemiş görünüyor; "Imperialism" teorisini kuran Hobson'un Johannesburg telefon rehberini, Boer Savaşı'nı analiz ederken kullanması ilk bakışta şaşırtıcı olsa da, son çözümlemede, şaşırtıcı olmaktan çok uzaktır.* Yakışmaktadır ve yerini buluyor, çünkü, ihtiyaç varsa, keşif vardır, Hobson farklı bakan ve soyutlayabilen biri oldu ve yeni düşünce formülasyonları, eninde-sonunda, farklı görme aletlerine de dayanmak durumundadır; not etme sırası şimdi buradadır. Johannesbourg'ta, judaizm ile emperyalizmi bir arada görme imkânına kavuşmuştu, telefon rehberi vesiledir.

Londra'da, anti-emperyalistlerin, Boer Savaşı'na çok itiraz ettiklerini biliyoruz, itirazların merkezinde, Britanya'nın bir "Yahudi" savaşı başlattığı tezi yer alıyordu, sanki Yahudiler'e bir "yurt" sağlamak için Britiş ordusu hareket geçmişti. J. A.Hobson da bu görüşteydi ve üstelik tezini, "Johannesburg, esas itibariyle, bir Yahudi şehridir" iddiasına dayandırıyordu. Telefon rehberini incelemişti, pek çok Yahudi'nin isimlerini angilize ettiklerini**, başka bir söyleyişle, gentile adlara çevirdiklerini önceden kaydetmişti; incelemesinin sonucunda da, Johannesburg telefon rehberinde 21 Jones'a karşılık 68 Cohen bulmuştu, doğrusu bu yolu düşünmesine, basittir, diyemeyiz, ama yaptığı iş pek basittir.*** O tarihte telefonlara, iş adamları ve zenginlerin sahip olduklarını düşünürsek, ticaret, madencilik ve sanayiin çok büyük ölçüde Yahudiler'in elinde olduğu sonucuna varıyoruz. Hobson asimile isim sahiplerinin bir bölümünün de Yahudi oldukları vakasını ihmal etmiyor; durum budur.

Güzel, yalnız, bu ekzersiz ve netice, beni, burada, sadece metodolojik açıdan ilgilendiriyor ve tabii değerli, bununla, isim-bilim verilerinin önemli bir kaynak olduğunu, bir kez daha, görmüş oluyoruz. Bu kadarı yeterlidir ve böylece, Johannesburg Yahudileri'ni bırakıyorum. Artık tablomuza dönebilirim, yine önce, bazı ayıklamalara değinmekte

* Ne kadar ilgi çekici ve ne kadar verimli, Boer Savaşı başlayınca Hobson, bir dergide, 1899 yılında "Imperialism" başlıklı bir inceleme yazmış, Manchester Guardian, bu yazı üzerine, John Hobson'u, savaşı incelemek üzere, gazeteci kapasitesinde, Güney Afrika'ya ve tabii Johannesburg'a göndermişti. Hobson, "Bir Aykırı İktisatçının İtirafları" başlığıyla yayınladığı otobiyografisinde, iktisat-politika-etik üçlüsünün iç içe oluşunu burada fark ettim, diyordu. Hobson, bu seyahatinin verimleri olan "The South African War" ve "The Psychology of Jingoism" kitapları ile, sonraki ünlü çalışması "Imperialism" kitabının temellerini attığını açıklamaktadır, 1902 yılındadır.

John A. Hobson, Confessions of an Economic Heretic -The Autobiography of John A. Hobson, Sussex, 1976 edition, pp. 60-62

** Kirk Douglas'ın adı, Issure Danielovitch-Demsky, Woody Allen'in, Allen Stewart Konigsberg, Simone Signore'nin Simone Kaminker, Yves Montand'ın, Ivo Levi idi, devam edebiliriz ama şimdilik yeterlidir, hepsi Yahudi asıllılar, isimleri angilize, fransize etmek usuldür. Bizde de çok, Canaan İvrin veya Canan Evron ve hatta Canaan Evr olabilir, Yahudi isimlerdir ve "Kenan Evren" yapabiliriz. "Evren" Türkifiye, "Evrin" ve Evron" İbrani halidirler.

Len Chetkin, Guess Who's Jewish?, Norfolk, 1985.

Kenan Evren, benim yaptığım bir denemedir ve henüz Evren, teyit etmedi, ama bilimsel bir tahmin olarak yazıyorum.

*** J. A. Hobson, bunu, Manchester Guardian'da yazmıştı. Wheatcroft'tan aktarıyorum.

G. Wheatcroft, The Controvesy of Zion, Addison-Wesley, 1996. p. 102

yarar buluyorum. Bir, Türkiye'de kullanılan bütün İbrani isimlerini ve/veya bunlardan bir seçkiyi tabloya ithal etmedim; angilize Yahudi isimleri türünden, Türkifiye edilmiş isimler de var, bunlar tablo dışıdırlar.

Şimdi, devam ederken, Ben-Gurion'un ihmal edilmemesi gereken bir tespit ya da iddiasından söz edebilirim, İsrael'in kuruluşunda, ne Balfour Deklarasyonu, ne Birinci Siyonist Kongresi, tabii mühimdirler, ama birinci derece önemli değiller; çünkü, İsrael'in kuruluşunda en önemli iş, 1878 yılında Filistin'de açılan, ilk tarım okulu'dur, the first Jewish agriculture school in Palestine, ki buna "çiftlik" demek daha doğru görünüyor, "Mikveh Israel" adı verilmişti,* Ben-Gurion'un mühim nazariyesi budur. Yerleşimciler, burada bir köy ya da kibutz inşa etmişlerdi, "Petah Tikva" dediler, "Ümit Kapısı" olarak anlayabiliriz. "Mikveh" İspanyol, "Tikva" İbrani, "Ümit" demektir. Kapısındayız.

Bir parantez ile devam ediyorum, bana gelinceye kadar, Tanzimat Planı'nın hep Garp'tan geldiği ileri sürülüyordu, Tezler'de, düzeltmeye çalışmıştım. Tanzimat, İstanbul'a, Mısır'dan gelmişti, Mısır, Mehmet Ali'nin liderliğinde hızla modernleşmiş ve Mehmet Ali'nin oğlu İbrahim Paşa komutasında Mısır Ordusu, yene yene ve kapıları açа açа, Kütahya'ya kadar gelmişti, saltanat sallanıyordu. Modernizasyon, kendisini, zorluyordu; ya "Tanzimat" ya "Yıkım" kapıdaydı. Benimle birlikte yıkılan köhne itikatlardan biri de bu oldu; ehemmiyet atfettiğim mutlaktır.

Şimdi "tez" şudur, Cumhuriyet'in yaptığı önemli işlerde, Alliance'ın ve Alyans İsraelit kanalıyla, Filistin'deki yeniliklerin etkisini tartmak zorundayız, öyle düşünüyorum. "Tarım Çiftliği" bunlardan birisidir ve Osmanlı mülkü Filistin'de, Filistin Osmanlı idi, bir Alyans İsraelit marifeti idi; bir benzerinin Aydın'da denendiğini ve başarılı olmadığını not edebiliyorum. Başkaları da olabilir, bakmak verimlidir; "tez" yenidir, not etmekle yetiniyorum.

İsrael Tarihi ile Türkiye Tarihi'ni iç içe ele alıyorum. "Yeni Tarih" elemanları meyanında ve bu alıştadır.

Devamla ve öyleyse, bilmek yeni yol kazmaktır; Yahudi tarihinde bir başka "Tikva" daha var, etkilerinin daha yaygın olduğunu tespit etmek zor görünmüyor. Bu "Tikva", bir marştır, 1948 yılında İsrael Devleti'nin kuruluş toplantısında hep birlikte söylendiğini biliyoruz; Naphtali Herz Imber tarafından yazılmıştı, çok sevildi, çok tutuldu, çok söylendi, çeşitli versiyonları var, ilk defa 1884 yılında "Tikvatenu" adıyla kaydedildi, "Ümidimiz" demektir. Önemi şurada, "Tikva" zamanla siyonistlerin marşı haline geldi ve Judaica Ansiklopedisi'nde yazıldığına göre, under the mandate, Ha-Tikvah was unofficial anthem of Jewish Palestine, Filistin'de manda idaresi kurulunca, Filistin

---

* D. Ben-Gurion, Israel : Years of Challenge, London, 1964. p.4

Suite a la fondation de l'Etat d'Israel, le Premier Ministre d'Israel David Ben-Gourion allait souligner l'importance de cet établissement avec le mot suivants: "la base d l'Etat d'Israel n'est ni la Déclaration de Balfoour, 1917, ni le Premier Congrés Siyoniste , 1897. Ce n'est pas non-plus le Mouvements des Amants de Sion, 1892. C'est l'école agricole Mikveh Israel.

Denis Ojalvo, Le Lobbysme Juif en Turquie, Fevrier 2005, GU These. p.22

Yahudileri'nin, gayri resmi milli marşı, oldu ve hâlâ aynı değerdedir. Ancak asıl 1920 yılında parladı, Balfour Deklarasyonu'ndan sonra ve umulmadık bir zamanda Filistin'de Manda İdaresi kurulması ve siyonist H. Samuel'in Yüksek Komiser atanması, bütün Yahudiler'de Yahudi Krallığı'nın yeniden kurulmakta olduğu ümidini ve heyecanını yarattı; o yıl ve sonrasında, dünyanın her yerinde, Yahudiler, "Tikva" söylediler. Böylece, "Ümid", dünyanın her yerindeki Yahudiler için, ümid ve marş oldu.

1920 yılından sonra, 1921 yılından başlayabiliriz, Türkiye'de de Yahudiler ve Yahudi asıllılar, çok sevindiler, çok ümitlendiler; doğan çocuklarına, "Ümit" adını koymaya başladılar. İbraniyette isimler biseksüeldir, fark görmediler ve doğanlara "Ümit" dediler; bu adın tarihinin 1920 sonrasında ve 1921 yılında başlaması büyük ihtimaldir. Tespit edebildiğim ilk "Ümit", Ümit Haluk Bayülken, 1921 yılında, İstanbul'da doğmuştu.* Babası sanki bir ad değil, başına bir devlet kuşu kondurmuştu; ismi, daha sonra, Ümit Bayülken'e, 12 Mart 1971 Darbesi'nde, dışişler bakanlığı koltuğunu sağlamıştı ki böylece, "teori" her cepheden desteklenmiş olmaktadır. Ama ben burada "teori" ile kuvvetlendirilmiş Umit'i tabloya koymuyorum, çünkü "Tikva" adının, Türkçe karşılığıdır.

İkincisi, "tuba", merve, "sıla" vesaire var, bunlar, İbrani-sözcüklü isimlerdir, bu halleriye, İbraniyet'te buluyoruz, çoğu 1967 sonrasında isim sözlüklerimize girdiler. 1967 yılı, İsrael'in reel kuruluş tarihidir; doğrudan İbrani isimlerini taşımak için yürek buldular. Fakat bunları da tabloya ithal etmiyorum; provokatif bir tonları yok, isimdirler. "Tuba", "Tuva" da çağrılıyor, "Sıla", Sela veya "Selah" söylenebiliyor ve "Kaya" demektir, İbrani olmakla beraber, Araplar'a veya Türkler'e karşı terörizm ve/veya bir illegalite ile bulaşıklıkları yoktur. Ama tablo başkadır.

O halde tüm ayıklamalardan, eski söyleyişimizle, "ağyarını mani efradını cami" yaptıktan sonra, "İsraeli Provokatif İsimler", tablosuna dönebiliyorum, "bu ne demek", bu, mühim sualdir. Bir ülkede böyle bir adlar serisi olabilir mi, hiçbirisi Türkçe değil ve hepsi İbrani'dirler. Hepsi, siyonist savaşlarda bir zafer ve bir efsanedirler. Bunların hiçbirisi Türk adı olmamak bir yana, hiçbir Türk tarih klasiğinde de, şu veya bu şekilde, yer almıyorlar.** Tablo isimlerin çoğu, Araplar için bir "nekbe" ve Türkler için, en azından, bir "aldatılma" işaretidirler ve İsrael için ise bir sevinç ve övünç nedenidirler.

Bilimsel açıdan baktığımızda ise tezahür eden iki nokta var; bir, kök derinlerdedir ve hâlâ kök'tür. İki, isim, eninde sonunda bir "sadakat" yönelişidir, demek sadakat, İsrael'e doğrudur. İsrael'in gerçek kuruluşu olan 1967 tarihinden sonra, bunların, "ezel",

* Haluk, Haluz, "Öncü" karşılığıdır, ve "Ülken", Sabetay Sevi'nin ölümüne yakın yıllar yaşadığı yerdir ve kadoş bir özelliği var.

** Profesör Faruk Sümer'in abidevi "Türk Devletleri Tarihinde Şahıs Adları" ciltlerinde, "Aliye" ve "Ergun" adına hiç rastlamıyoruz. Diğerleri evleviyetle yokturlar.

Erk Yurtsever de, "Divan-ı Luga't-it Türk", Ergenekon Destanı, "İslam Ansiklopedisi", Oğuz Kağan Destanı ve benzerlerini tarayarak "Türkçe Adlar Derlemesi" yapmış durumdadır ve çok değerlidir. Bu Derleme'de de, tablo isimlere hiç yer almıyorlar.

Prof. Dr. Faruk Sümer, Türk Devletleri Tarihinde Şahıs Adları, iki cilt, İstanbul, 1999.

Erk Yursever, Türkçe Adlar Derlemesi, İstanbul, 1997.

tuba, "ebru", doğallıkla "ibr" ya da "evr" yerine ve "gülse" ya da "hande", İsak karşılığı ve "ata" ki her zaman "Abraham" anlıyoruz ve benzer adların artmasını, sadakatın açıklanması ile cüretin mecburi beraberliğinin bir ispatı sayıyoruz.

Tabii onomastique başlı başına bir disiplin olmakla birlikte, burada, tarihin aletleri ve yardımcılarından birisi durumundadır. O halde burada tarihi, tekraren, açma noktasına gelmiş oluyoruz. Bir, Braude ile başlayabiliriz, zaman zaman çizilen resimler abartılı olsa da, Yahudiler'in Osmanlı İmparatorluğu'ndeki pozisyonları, Avrupa'da her zaman sağlayabildiklerinden çok yüksekte olmuştur, önce bunu ifade ediyor.* Eklediği ise şudur; motifler ne olursa olsun, şartlar ne kadar değişirse değişsin, Türkler ile Yahudiler, hep işbirliği yolunu buldular ve that has repeated itself over the centuries, bu yüz yıllar boyunca devam etti; yirminci yüzyıl bunun içinde, devamlılık çizgisinde, kalmaktadır.

İki, Sachar, yirminci yüzyıl başında, Türkiye'de, 125 bin Yahudi olduğunu haber veriyor ve the world's largest Sephardic population, demek ki, dünyanın en kalabalık Sefarad nüfusu Türkiye'de yaşıyordu.** 1919 yılında, Filistin'deki Yahudiler ise ancak 55 bin sayılıyordu; Filistin'dekiler çok büyük ölçüde Eşkenaz'dılar.

Türkiye'deki Sefarad'ların zamanla azaldıkları kesindir, ancak ne kadar, bilmek zor; İsrael Devleti kurulduktan sonra, İsrael'e gidenlerin, Eşkenazlar ile, pek anlaşamadıklarını ve kalamadıklarını biliyoruz. Geçerken söylemek gerektiğini duyuyorum, Eşkenaz, Avrupa ve Rusya Yahudileri ile Seferad, İspanya çıkışlı Türkiye Yahudileri arasındaki uyumsuzluk serttir, devam ediyor. İkisi arasında, Birinci Dünya Savaşı'nın başından itibaren aralarında bir rekabet olduğunu müşahede ediyoruz.

Üç, Fromkin, in Cairo and Khartum it was believed that, as of 1914, the Caliph had fallen into the hands of Jews and Germans, 1914 tarihi itibariyle, Kahire ve Hartum, Halife'nin, artık Yahudiler ile Almanlar'ın eline düştüğüne inanıyordu, demektedir.*** Bu aslında, Londra'nın görüşü idi; Londra, Jön-Türk Devrimi'ni "Yahudi" görüyordu. O sıralarda Siyonizm'in bayrağı ise Almanya'nın elindedir. Bayrak ve Ben-Gurion, bu rekabete ve güce göre el ve yer değiştirdiler.

Dört, Siyonistler'e gelince, Temmuz Devrimi'ni çok önemsediler, hayaller kurdular ve gerçekleştirmeye çalıştılar. Bu cümleden, Revizyonist Siyonizm'in kurucusu Jabotinskiy'nin biyografisini yazan Schechtman'dan şunu aktarabiliyorum: "Ambitious plans were made for a systematic political enlightenment campaign in Constantinople and for the Zionization of Turkish Jewry which so far remained almost completely untouched by the Jewish and Zionist tendencies."**** Çok güzel, Jön-Türk Devrimi ile birlikte İstanbul'da çok iddialı bir siyonizasyon programı ve kampanyası başlatılmış oluyor, Türk

* Benjamin Braude, Myths and Realities of Turkish -Jewish Contacts, Mehmet Tütüncü, ed., Turkish-Jewish Encounters, Haarlem, 2001. p.27

** Howard M. Sachar, A History of Jews in the Modern World, N.Y., 2005. p..408.

*** David Fromkin, A Peace to End All Peace - Creating the Modern Middle East 1914-1922, London, 1989-1991. p.97

**** J.B. Schechtman, Rebel and the Statesman.., op.cit.150

Yahudileri'ni siyonize etmek baş hedefti. En önde gelen siyonist aktivistler, bu maksatla, İstanbul'da toplandılar, daha sonra Araplar'a "Demir Duvar" örmeyi bir strateji yapan Jabotinskiy en öndedir. İyi çalıştılar, Jön-Türk yayınlarının pek çoğunun siyonistler tarafından yönetildiğini not etmiştim.* Tekrarına gerek duymuyorum.

Demek ki, Birinci Dünya Savaşı'nın hemen eşiğinde, İstanbul'da çok yoğun bir "zionization", biz "siyonizasyon" diyoruz, faaliyeti var; her türlü tarihin bunu yok sayması çok acıdır. Bir tartışma ve bir çatışma olduğunu çıkarabiliyoruz, ipuçlarını şimdiye kadar verebilmiş olmayı umuyorum; çatışma var, güzel tarafları var mı, bu soruya cevap vermek zordur. Çünkü, işte bu tarihte, Osmanlı mülkünde 125 bin Yahudi'nin yaşadığını biliyoruz; pek bilmek istemediğimiz bir nokta, Selanik'ten İstanbul'u irticadan kurtarmak üzere gelen Hareket Ordusu'nda yedi ya da sekiz yüz Yahudi gönüllü savaşçı bulunuyordu; sabetayistleri ise saymıyorum. Herhalde başka bir ülkedeydik.

Ne demek, Hareket Ordusu Komutanı Mahmut Şevket Paşa, Alyans İsraelit'ten mezundu, Celal Bey, Alyans'ta okumuştu, Talat Paşa, Alyans Okulu'nda öğretmen ve Rıza Tevfik ise İbrani konuşan bir siyonistti;** bunları yalnızca manzara-i umumiyeyi takdim eyleyebilmek üzere arz ediyorum. Buna şunu da ekleyebiliyorum, Sabetay Sevi mi; bir proto-siyonist olduğundan hiç kuşku duyamayız. İzmir'den kalktı, Mısır üzerinden Kudüs'e geçti, "Mesih" oldu, Osmanlı mülkündeki bütün Yahudileri, etrafında, toplamak ve kurtarmak iddiasındaydı. "Mesih", Tanrı-Kral'dır ve Osmanlı'da krallık iddiasını açıkladı; daha sonra marksizm'de var olan diğer sınıfları da kurtarma projesine benzer bir şekilde, diğer din sahiplerini de kurtarmayı unutmuyordu. Bu nedenle bir sabetayist için siyonizm uzak bir proje değildir; buradayız.

İşte Ben-Gurion'un, Selanik limanından girdiği Türkiye'de fotoğraf böyleydi. Yalnız bir nokta kalıyor ve pek yazık, Ben-Gurion'un, açıklanan dosyalarında, daha doğrusu deklasifiye edilmiş dosyalara dayanılarak yazılanlarda, Türkiye Yahudileri, sabetayizm ve daha da önemlisi, kendisi dışında, "osmanizasyon" akımı ve çalışmalarından hiç söz edilmemesi, historiografi'nin, İsrael'de de ne kadar eksikli ve bozuk olduğuna güçlü bir işaret değerindedir. Halbuki Ben-Gurion'un ayak bastığı Osmanlı İmparatorluğu'nda, osmanizasyon ve siyonizasyon, aslında bunların birbirlerine karşı konumları, en önemli meselelerdi. Nitekim, Şabtay Teveth, Ben-Gurion biyografisinde, but Jemal Pasha had no patience for the slow Ottomanization of Palestine Jews, "Cemal Paşa'nın , Filistin Yahudileri'nin yavaş osmanizasyonlarına tahammülü olmadığını," yazıyordu ki önemli bir mesele olduğunu anlıyoruz; az osmanizasyon ve çok siyonizasyon, Cemal Paşa'nın, Ben-Gurion'u, Filistin ile tüm Osmanlı mülkünden kovmasının nedeni işte budur.*** Ce-

---

* Jabotinskiy'nin, Jön-Türk liderlerin Paris'te başka ve İstanbul'da başka konuşmalarından yakınması çok dikkat çekicidir. Paris'te siyonisttiler ve İstanbul'da çekiniyorlardı, yakınması bu merkezdeydi.

ibid.

** Kaynaklar ve çözümlemeler, "Gizli Tarih" dizisinin bundan sonraki çalışması "Savaşlar" kitabımızda yer alıyor. Gecikmeyeceğini umuyorum.

*** Shabtai Teveth, Ben-Gurion.., op.cit. p.94

mal Paşa, Ben-Gurion'un kâğıtlarına, to be banished forever from Turkish Empire, "bir daha Türk İmparatorluğu'na hiç giremez", damgasını vurdurmuştu ve işte bunun üzerine ve bir gemi yolculuğu mesafesinde, Türkiye'den kovulmuş Ben-Gurion'u, başında fesi, üstünde efendi giysisiyle New York'a çıkarken görüyoruz. Önünde yeni ve başka bir çizgi var.

Şöyle açabilirim, osmanizasyon politikasını, Ben-Gurion bulmadı ve bu politika Ben-Gurion'u buldu; hazırdı. Bunun tersi, İsrael resmi tarihinin büyük zaaflarından birisidir; doğru, aslında İsrael resmi tarihinde bu kadarını dahi okuyamıyoruz. Siyonist osmanizasyon ise, Ben-Gurion, Türkiye'de iken daha da olgunlaştı; bunun üç nedenini sıralayabiliriz. Bir, Balkan Savaşı ile başta Selanik Balkanlar gitti, Türkiye, Balkanlar ile birlikte önemli bir Hristiyan nufusunu kaybetmiş oluyordu. Doğru, Selanik bir "Yahudi" şehriydi, Yahudi kültürünün gelişmesinde çok önemli bir yere sahip, ayrıca işçi ve sosyalist hareketler burada doğdular ve geliştiler, biz buna, Selanik'e, "Kabe-i Hürriyet" dedik, ancak Kudüs ya da Urfa misli kutsal olmaktan çok uzaktı. Fazla üzülmediklerini tahmin edebiliyorum, asıl önemlisi, böylece Osmanlı İmparatorluğu, Hıristiyanlar'dan arınıyordu ve Tekinalp'ın Hamburg Kongresi'nde söylediği üzere Vaad Edilmiş Toprak ise, Hıristiyanlardan temizlenmesi sevindiricidir. Kaldı ki mübadele öncesindeydik, Yahudiler, sabetayistlerden kurtuluyorlardı, ol tarihte mübadele ile gelecekleri hesabı yoktur. İki, Ermeni Tehcir'i, Selanik'in kaybına bir tepki mi yoksa devamı mı; hemen arkasından geldiğini biliyoruz. Bu, Osmanlı Toprakları'nın, Hıristiyan halktan bir kez daha temizlenmesi anlamına geliyordu; tabii burada en passant söyleyebilirim, Ermeniler, "jenosid" dedikleri bu etnik nettoyage'da hep Yahudi ve Yahudi asıllıların parmağını gördüler.* Bu ayrı, amma netoyaj'ın, siyonistlerin, osmanizasyon planını çok ciddiye aldıkları bir zamanda realize edilmesi çok dikkat çekicidir. Siyonistler canibinde, "osmanizasyon" alternatifini daha çekici yaptığı kesindir.

* Üç noktayı kaydedebilirim, birincisi, Ansiklopedi Judaica, Ermeni Jenosidi'ni kabul etmiyor; "tehcir" girişine rastlamıyoruz. İkincisi, Ermeni netoyajı nedeniyle, hep Talat Paşa sorumlu tutuluyordu, Paşa ile ilgili olarak "çingene" tabirinin hiçbir dayanağı bulunmamaktadır. Paşa, politikada, her gün bir manevra ya da kılık ile çıkıyordu ve bu nedenle "çingene" sözünü layık gördüler. Politik bir yakıştırma idi, taraftarları da bunu, başka bir köken isnat edilmesinin önünü kesmek üzere, kabul ettiler. Ne de olsa Talat Paşa, bir posta memuru olmasına mukabil, Alyans İsraelit'de öğretmenlik yapıyordu. Üçüncüsü, "Talat" adı, Profesör Sümer'in ansiklopedik Türk isim çalışmasında geçmemektedir. Türk adı olmadığı kesin, geç Osmanlı'ya münhasır bir icat, diyebiliyoruz.

Geç Osmanlı ve erken Cumhuriyet'te "Talu" ve "Tali" var, "Tal" adından geliyor ve bizde İbrani asıllılar taşıyorlar. Tal, İbrani'de biseksüel bir isim olup bizde, "şebnem" karşılığı ile kızlara konuyor. "Talat", Arabi, "yüz" ya da "çehre" karşılığıdır, isim olarak kullanılması imkânsızdır; şu anda yaşayan en büyük "Talat" ise Talat Halman'dır. Bir de Kıbrıs'ta "Mehmet Ali Talat" var ki, bu Talat'ın ibrani asıllı olma ihtimalini, başka çalışmalarımda, kaydetmiş bulunuyorum.

Görülüyor, burada "Talat" üzerine soruları gösterdim, cevapları, "Savaşlar" çalışmamızı bekliyor.

Diğer yandan "jenosid" sözcüğü, sadece Yahudiler için icat edilmiştir ve tarifi gereği, tüm Yahudileri ortadan kaldırma şartı vardı. Tarife göre bir tek Yahudi'ye dahi dokunulmamış olsa idi, "jenosid" olmayacaktı. Ermeniler'de durum farklıdır ve by definition, jenosid yoktur.

Üç, Arap başkentlerinde, Payitaht'ın Yahudiler'in eline geçtiği nazariyesini hafife almak mümkün görünmüyor; Arap güzideleri ve reisleri, İttihat ve Terakki'nin, Yahudi yanlısı bir politika izlediğine inanmaya başladılar, İttihat ve Terakki'den uzaklaşıyorlardı, muhalefete geçtiler. Bu ise çok garip bir salınım hareketine yol açıyordu; Arap politikacıları böyle düşünüp buna göre hareket ettikçe, İstanbul, daha çok Yahudiler'e ve siyonizme yaklaşıyordu ve bu da Arapların, İttihat ve Terakki'den, daha da uzaklaşmasını garanti ediyordu. Tabii, bu siyonizmin oyununu oynamak anlamına geliyordu; burası ayrı, yalnız, Birinci Dünya Savaşı sonrasında Arap Şefleri'nin Osmanlı Birliği'nden ayrılmak istemelerinde bu salınımın payını ihmal etmemek durumundayız.

Ben-Gurion bir oportünisttir, ama ciddi ve çalışkandı, ufak tefek ve koca kafalıydı, Selanik'te çok çalıştı. Türkçe öğrendi ve hukuk fakültesine girdi, sonra İstanbul Hukuk'a geçti, mebus olmak istiyordu, bütün Yahudiler'i Osmanlı yurttaşı olmaya çağırıyordu. Yanında Ben-Zvi vardı, hiç ayrılmıyorlardı, bu yüzden ikisine birden "benim" dediler, "oğullar" anlamındadır. Yahudiler için İstanbul'da iki "oğul" oldular.

Bir çok kaynakta, Ben-Gurion'un İstanbul Darulfünun'unda Hukuk Fakültesi'ni bitirdiği kayıtlıdır, pek güvenilir Bolşaya Sovyetskaya Ansiklopeadya, "okonçil yudiç f-t Stambul'skogo unta" yazıyor ki doğru olmadığını biliyoruz. Fakülte'yi bitirmeden, Ben-Zvi ile birlikte Filistin'e gitmişlerdi; Cemal Paşa'nın ikisini birden kovması işte bu zamanda oldu. Judaica, bunu teyid ediyor; Ensiklopedia Judaica'da Ben-Zvi girişinde, "Ben-Zvi interrupted his studies at the University of Constantinople" diyor ki, bu tespit, Ben-Gurion için de geçerlidir.

Çok hoş, Judaica Ansiklopedisi'nin aynı girişinde bir de, "in Salonica he first encountered Shabbtean sect, later to become a subject for his research" açıklamasını da okuyoruz. İzhak Ben-Zvi, sabetean sect ile, "tarikat" diyebiliriz, ilk kez Selanik'te karşılaşmıştı ve bunu, hayatı boyunca sürecek bir araştırma konusu yaptı; çevirisi budur. Bunu, Yahudilik'te kalan bir sabetayist olduğu şeklinde anlayabiliriz; Selanik yangınından, 1917, kurtarılan sabetayizm arşivinin, Ben-Zvi Enstitüsü'nde muhafaza edildiğine dair kuvvetli rivayeti biliyoruz. Kim öyledir ve kim değildir, kayıtları oradadır.

Bolşaya Sovyetskaya Entziklopedia, Ben-Gurion'u, Mapay'ın örgütleyicilerinden birisi ve başı olarak yazmaktadır, Mapay için de, "pravosotssialistiçeskaya ve Siyonistskaya partiya", sağ-sosyalist ve siyonist etiketini uygun buluyoruz. Ben-Gurion'a gelince, "stronnik ekspansiyonistkogo kursa v politike İsrailya; odin iz vdohnoviteley agressivnih avantyur protiv arab. stran"* tasvirini buluyoruz. Sağ-sosyalist bir parti yöneticisi ve hep ekspansiyonist politika izleyen, Araplar'a karşı mütecaviz ve maceracı çizginin fikir babasıdır, anlamındadır. Doğru, Ben-Gurion, hep ekspansiyonist olmuştur; hep yeni sınırlar istemiş ve verileni hiçbir zaman kabul etmemiştir. Buradayız.

Bir özet yapabilir miyim, bir, siyonizm'in osmanizasyon dosyasının, Ben-Gurion'un geçici ve Türkiye yılları hevesi olarak görmek ve göstermek büyük bir falsifikasyon'dur.

* Bolşaya Sovyetskaya Entsiklopediya, T. 3. str. 565.

Ben-Gurion'un Selanik'e ayak bastığı tarihten önce ve Filistin'den çıkarıldığı tarihten sonra da siyonizmin osmanizasyon planı vardı. İki, Osmanizasyon planının Balfour Deklarasyonu ile birlikte siyonizm ile içselleştiğini söyleyebiliyoruz. O halde Balfour Deklarasyonu ile "Yahudi" Osmanlı İmparatorluğu'nun temelinin atıldığını düşünebiliriz. Üç, Ben-Gurion'un, sabetayizm'den habersiz görünmesi ise son derece şaşırtıcıdır ve temel savlarını kuşkulu bir hale getiriyor. Dört, Sabetayistler'den ayrı olarak, Türkiye'de, başta üç güzel şehrinde, Selanik, İzmir ve Beyrut'ta ve tabii İstanbul'da*, güçlü bir Yahudi yerleşimi vardı ve bunlar, Türkiye'yi "Erez İsrael" gördüler. Ancak bunlar asimilasyonist ve daha çok osmanist idiler. İttihat ve Terakki'nin Londra ve Kahire tarafından "Yahudi" sayılmasının dayanaklarından birisi buradadır.

Made-in Israel : Ottomanization

İsrael-işi osmanizasyon mu, var ve bugün Türkiye'de iktidara pek yakındadır; yalnız bu "made-in" İsrael, ya da "İsrael-malı" osmanizasyon için, herhalde "Kutsal Toprakları" bilmek durumundayız. Tabii ilk müracaatımız Tevrat'a olmalıdır, amma bu konuda bildiğimiz, Tevrat'ın net sınırlar vermediğidir. İki uç olarak Nil ve Fırat'tan söz ediyor ve Yahudilik, "Kayıp Kabileler" bir yana, "Vaad Edilmiş" toprakları burada arıyor. "Osmanizasyon" politikası için, biz de, daha çok aramak zorundayız.

Bu aramayı uzun tutmaya niyet etmiyorum, bir nedeni, şimdiye kadar İngilizce versiyonu ile "ottomanizasyon", üzerine yapmış olduğum tartışmalar yeterlidir. Hal-i hazırda mutmainiz, "Vaad Edilmiş" topraklar iklimi, neredeyse, Mülk-ü Osmani ile çakışıyor. Bu çakışmanın tarihi işaretlerinden yoksun değiliz ve yakınımızdalar.

Moiz Kohen'in, "Moshe Cohen" yazabiliriz, Cumhuriyet'ten sonra Munis Tekinalp adıyla, kemalizm'in ideolojisini kodifiye etmeye çalıştığını biliyoruz, Hamburg Siyonistler Kongresi'ne, bir "Osmanlı Siyonisti" olarak katılmış ve konuşma yapmıştı. Not etmiştim, burada tekrarlamak gereğini duyuyorum, "Yahudilerin Türkiye'ye göçü konusu ilk defa Temmuz Devrimi sonrası gündeme geldi" diyordu. Jön-Türk Devrimi, dünya

* Osmanlı Dönemi'nde İstanbul güzel sayılmıyordu, başkaları bir yana Falih Rıfkı şahittir, Selanik, İzmir ve Beyrut güzeldiler ve ayrıca, Halep, Yemen güzellik ile özdeş sayılırken, deyişler var, "yemeni" ve "halebi" güzel yerine kelimedirler, İstanbul güzel'e hiç yaklaşmamış ve bulaşmamıştı. İstanbul en çok "Kahpe Şehir" olmuştu ve Babil ile yarışıyordu; ben de İstanbul'u hiçbir zaman, öğrenciliğimde Kadıköy İskelesi ve Tünel'den itibaren Pera ile şimdi Nişantaşı dışında, hiç güzel görmedim.

Ankara'yı ihmal edemeyiz, güzel bir İttihat ve Terakki binası, daha sonra Millet Meclisi yeri oldu ve çok güçlü bir Yahudi yerleşimi vardı, ünlü hamamları ve bugünkü Radyo Evi'nin yerinde büyük bir mezarlığı olduğunu biliyoruz. Paşa Hazretleri'nin Ankara'ya ilk geldiklerinde, zengin bir Yahudi'nin evinde misafir kaldığı güçlü bir rivayettir. Beki Bahar'ın kitabı, bu bapta, çok değerlidir.

Beki L. Bahar, Efsaneden Tarihe Ankara Yahudileri, İstanbul, 2003.

Yahudileri'nin Türkiye'ye, "Osmanlı İmparatorluğu" ile aynı anlamdadır, göçü konusunda büyük umutlar yaratmıştı. Şimdi, dünya siyonistleri önünde bunu tekrarlıyordu; davet samimi ve aynı zamanda ateşlidir: "Anti-Siyonist düşünceden uzak kalmış tek ülke Türkiye'yi bizler, zamanımızın Kenan Ülkesi, İsrailoğulları'nın Kutsal Toprakları olarak değerlendiriyor ve kardeşlerimizin modern ülkelerin zulmünden ve kentlerin uşaklık ve eziklığinden kurtulmaları için tek çözüm olarak görüyorduk". Bu kadar basit bir ifade ile, Osmanlı Toprakları'nın "Kutsal Toprak", Terre Sainte, sayıldığını bir kez daha okumuş oluyoruz. Tarif ve davet var.

Bir de Menasseh Ben İsrael'den söz etmek istiyorum, "Espérance d'Israel" kitabı, belki de Yahudi tarihinin en dikkat çekici ve tartışmalı eserlerinden birisidir; 1650 yılında "Miqweh Israel" adıyla, tabii İspanyolca, Amsterdam'da yayınlanmıştı ve "İsrael'in Ümidi" demektir. Öte yandan, "mikve" sözcüğünden söz etmiştim, İbrani karşılığı "tikve" idi, "tikve" melodisi, 1920 yıllarında siyonizmin marşı olmuştu ve bizde "Ümit" adına kaynaklık ettiğini artık ezberletmiş haldeyim ve ezberlemiş haldeyiz. Bu hayli münakaşa celbeden eser, 1659 yılında yine "Miqweh Israel" adı ile ve İspanyolca olarak, İzmir'de basılmıştı. Demek ki, Sabetay Sevi'nin çıkış ve yükseliş tarihine denk düşüyor; Şabtay Zvi'nin, İbrani böyle çağırıyoruz, müslümanlığı seçmesinden hemen öncedir. Menasseh Ben Israel, Dünya Yahudiliği'ni, İzmir ve Türkiye Yahudileri'ni ve benim tespitlerime göre de Cumhuriyet dönemi elitini pek çok etkilemiş bir isimdir; ayrıca işaret etmek durumundayım.

İlaveten, 1648-Westphalia Antlaşması, Yahudiler'in Avrupa'da hareket ve kısmen de yerleşme hürriyeti kazandıkları bir tarih idi; İspanya yenilmiş ve Protestanlık kazanmıştı, şimdi Amsterdam çok cazip bir merkezdi ve yeni bir Selanik olarak düşünebiliriz. Fakat Selanik'ten çok İzmir'e rakipti ve İzmir'i boşaltma tehlikesini de barındırıyordu ve tarih, budur.

Ayrıca bu dönemde artık Hindistan'da kurulmuş olan İngiliz ve Felemenk Kompaniler Doğu ticaretini çoktan ve tam ellerine almışlardı, ticaret yolu olarak Türkiye'yi kullanmaz olmuşlardı, Türkiye'de yoksullaşmanın derinleştiği bir dönemdir ve en çok büyük liman şehirleriyle merkantilist bağları kurmuş olan Yahudi eda yoksullaşıyorlardı. Amsterdam, İzmir'i söndürüyordu; ne yapabilirdik, ol tarihte Deli İbrahim ile bir cahiliye devri deniyorduk; Westphalia Antlaşması ile Deli İbrahim'in düşüşü aynı yıldadır.* Sabetay Sevi Vakaı ile mantığı hiçbir zaman anlaşılamayan ve anlatılamayan Girit Seferi de aynı tarihe düşüyorlar; İzmir'in gerilemesi ile bağlantısı, henüz araştırılmamış durumdadır. Not etmiş oluyorum, işte böyle bir dönemde, önemli kitapların, Amsterdam'dan sonra, İzmir'de de ve asıl sefarad dili olan İspanyolca basıldığını öğreniyoruz.

En passant not etmemde sakınca var mı, hiçbir kurtarıcı sadece yıkım döneminde gelmiyor ve mutlaka "ümit" havası da olmak durumundadır. O halde yalnızca

---

* Köprülü Vezirler'in Sabetay Sevi'yi islama dönmeye zorlamalarında, Yahudi göçünü tekrar Türkiye'ye yöneltme hesap ve kurnazlığı var mı, en azından böyle bir soruyu formüle edebiliriz.

zincirlere mahkum kalmak, kurtarıcı ve kurtuluş getirmeye yetmemektedir. Demek ki, Sabetay Sevi yazımı ve kaba "kriz" analizi, başlangıçta sakatat ile maluldür. Ben Israel'e dönebiliyorum, yeni "kayıp kabile" buluyor ve Avrupa'yı yurt etme hayalleri ile sevindiriyor.

Menasseh Ben Israel'de, şöyle bir ifade ile karşılaşıyoruz, "...l'afflux des Tribus d'Israel en Egypte et en Assurie, antichambres de la Terre Sainte"* bu ifadeden Mısır ve Asurya'nın, Kutsal Topraklar'ın giriş'i ya da sofası olduğunu anlıyoruz. Bir kurtarıcı gelmiş, "mesih" diyoruz ve çok eski İsrael tarihinde, Yahudiler, Kutsal Topraklar'ın antresine, Asurya ve Mısır'a dolmuşlar. Böylece Kutsal Topraklar'ın uçları ya da giriş odaları hakkında bir bilgi daha edinmiş oluyoruz.

Mısır'ı biliyoruz, Asurya'ya gelince, Babil'in Kuzeyi'nde, Urfa'ya komşu, başkenti Ninova olan bir Asur Devleti idi ve çok büyük bir İmparatorluk tarihi var, işte büyüyerek genişlediği zamanlarda, Kuzey'de Van ve Kuzey Batı'da Tarsus** İmparatorluk sınırları içine giriyordu; Irak, Musul ve Suriye, Asurya'nın parçası oldular. Mennaseh bir açıdan doğru, tarihin belli zamanlarında, bu geniş Asurya'ya Yahudiler dolmuşlar, bugün Kürtler'in yoğun olduğu vilayetlerde, çok eskiden kalma Kürt Yahudileri varlar ve Urfa'yı, bir şekilde, kutsal kent sayıyorlar Abraham'ın kök olarak Urfalı olduğuna inanıyorlar; "Halilabraham" Urfa'dadır. "Halilallah" ile Abraham özdeştirler.

Doğru, haritaya baktığımızda, Asurya'yı Kudüs'ün girişi olarak görüyoruz ve Kudüs, Asurya ile Mısır arasındadır. O halde her ikisine de Kudüs'ün antresi demek isabetlidir.*** Tabii bir de şunu diyebiliriz, Moiz Kohen, Mülk-ü Osmaniye'ye "Kutsal Toprak" dediği tarihte, hem Mısır ve hem de Asurya, bu büyük memleketin parçalarıydılar. Burada da bir ittifak tespit ediyoruz.

Şimdi sırada Israel Shahak var; Edward Said, Profesör Shahak için, "günümüz Orta Doğu'sunun en dikkat çekici simalarından birisi" demişti ve Chomsky de, "olağanüstü kavrayış ile derin bilgisi olan" bir uzman olarak tarif ediyordu. Polonya doğumluydu, Nazi kamplarından kaçabildi, Filistin'e yerleşti, kimya profesörü oldu, İsrael Devleti'nin en önemli ve inatçı muhaliflerinden birisi haline geldi. İsrael Devleti'ni hegemonik ve ekspansiyonist özelliklerini öğrenmede, Profesör Shahak'a borcumuz büyüktür ve ne yazık ki artık yaşamıyor.

Profesör Shahak, İsrael'in hegemonik ve ekspansiyonist kimliği ile din ve tarihini birleştirmektedir. Bu, İsrael'in sınır tanımazlığı ile Kutsal Topraklar'ın sınırını birleştirmek anlamına da gelmektedir. Bu sonuca ulaştığı bir gün var, Profesör Shahak, Süveyş Savaşı'nın üçüncü gününe kadar, savaşın tüm gerekçelerine inandığını, ancak, üçüncü gün Knesset'te Ben-Gurion, "savaşın gerçek nedeninin Kutsal Kitab'ın çizmiş olduğu sınırlar içinde" Davud ve Süleyman'ın krallığını yeniden kurmak olduğunu açıklaması üzerine "uyandığını" yazıyor; Shahak, her fırsatta ateizm iddiasında bir

* Menasseh Ben Israel, Espérance d'Israel, Amsterdam-Paris, 1650-1979. p.93

** Havari Paul'un Tarsus'tan çıktığını unutamayız, Yahudi Kolonisi vardı, ekliyorum.

*** Encyclopaedia Universalis, Tom. 2. p. 648

Ben-Gurion'un bunu açıklamasına ve bunun üzerine Knesset'te komünistler de dahil bütün milletvekillerinin ayağa kalkarak milli marşı söylemelerine pek şaşırmış haldedir. Çok hoş, ben de her fırsatta şaşırmanın, sormanın ve anlamanın başlangıcı olduğunu not ediyorum; Profesör Shahak doğruluyor ve bundan sonra durmuyor. İsrael'in fiili politikalarının "Yahudi İdeolojisi" tarafından belirlendiğini tespit ile bunu, siyonist program ve aynı anlama gelmek üzere, Yahudilik ile birleştirmesi, işte bugünden sonradır.

"Haham otoritelerince İsrail devletine bağlanması için ideal görülen yerlere ilişkin yorumlara göre, İsrael devletinin Kutsal Kitap'ça belirlenmiş sınırlarının hangi bölgeleri kapsayacağı konusunda farklı versiyonlar yaygındır. Bunlar arasında en geniş sınırları içereni aşağıdaki bölgeleri kapsamaktadır: Güney'de, tüm Sina Yarımadası ile Kahire'nin Kuzeyi'nden itibaren tüm Kuzey Mısır; Doğu'da tüm Ürdün ile Suudi Arabistan'ın büyük bir bölümü, tüm Kuveyt ve Güney Fırat Havzası ile birlikte Irak'ın bir bölümü, Kuzey'de tüm Lübnan ve Suriye ile Van Gölü'ne kadar ki Türkiye topraklarının Güney bölümü, Batı'da Kıbrıs."

Bunları tabii Profesör Shahak'tan aktarıyorum;* Doktor Şahak burada kalmadı, siyonizm'in osmanizasyon programını da, Batı dünyasına açıklayan Profesör Shahak oldu. Daha önce işaret ettiğim Chomsky'nin değerlendirmeleri, Shahak'ın bu değerli hizmetine dayanıyordu, kısaca dönmek durumundayım.

Ancak önce bazı ara sonuçları not etmek istiyorum; eğer, İsrael'in Kutsal Topraklar'a yerleşmek politikası varsa, temel strateji bu ise ve bu Yahudi dininden çıkıyorsa, hem 1917 yılından itibaren var, demektir ve hem de Kutsal Topraklar, Osmanlı Toprakları'dır. O halde, siyonist ekspansiyonizm ile osmanizasyon bir ve aynı demektir. En azından şeklen ve coğrafya planında bunu kabul etmeye mecburuz. Öyle yazıyorum.

Ve bunu kabul ediyorsak, bir, İsrael'in, 1914 yılındaki Osmanlı topraklarında artık hiçbir güçlenmeyi kabul etmesi mümkün değildir, çevresine güçsüzlük ekmek zorunda olan bir devlet ile karşılaşıyoruz. İki, bu coğrafyada ekspansiyonist eğilimli hiçbir politikacı ve devlet adamının yaşama hakkı yoktur. Üç, böylece tarif edilmiş Kutsal Topraklar sınırları içinde, İsrael'in dışında, bütün devletlerin zayıflaması ve kuvvet kaybı esastır. Dört, Erez İsrael'de, İsrael dışındaki devletlerde, iç karışıklıklar ve bir tür "lebanization" ki "lübnanlaşma" diyebiliriz, yazgıdır.

Bunlar mı, Shahak'ın ilk kez yayınladığı, 1982 tarihli siyonist belgede varlar.** Os-

* Israel Shahak, Yahudi Tarihi Yahudi Dini,İstanbul, 2004. ss. 30-31

** Profesör Shahak, başka bir çalışmasında, buna, İsrael gizli servisleriyle bağlantılı olduğunu ileri sürdüğü Elie Kedourie'ye atfen "Kedourie Doktrini" adını veriyor.

"Kedourie doktrinin başka bir uygulaması da, 1950'li yıllardan başlayarak bugüne kadar İsrail tarafından yürürlükte olduğu gibi, Orta Doğu'da başka hiçbir güçlü devletin varlığına tahammül edilmemesidir. Böyle olmaya kalkışacak bir devletin tüm gücü tamamen yok edilmeli ya da en azından savaş yoluyla azaltılmalıdır. İran'ın teokrasisi, İsrail propogandası için yararlı oluyorken, oldukça seküler olan Nasır'ın Mısır'ı ise saldırıya uğramaktaydı."

manlı İmparatorluğu'ndan kalma toprakların, etnik ve dinsel cemaatlara bölünmesi politikası açıklıkla formüle ediliyor, görmek durumundayız.

Yalnız önce çok hızlı ve çok özet bir tarih resmine ihtiyaç duyuyorum; 1949 Ateşkes anlaşmasından sonra, ekspansiyonun, Sinai, ki "Sinay" diyebiliriz, kampanyası ile başladığını biliyoruz. Avi Shlaim, the Sinai Campaign was a major watershed in Israel's relations with the Arab world, Sina Kampanyası'nın İsrael'in Arap Dünyası ile münasebetinde tarihsel bir ayrım noktası olduğunu kaydediyor; bunun için de Ben-Gurion planında, önce Sharett'i başbakanlıktan tard etmek ve sonra, yerini almak gerekiyordu, 1956 Haziran Ayı'nda tamamlanmıştır.* Sharett'i artık bir alternatif olmaktan tamamen çıkarırken, Sinay Çölü'ne yerleşmeyi planlıyor ve asıl önemlisi, her gün biraz daha güçlenen, Arap Birliği politikası izleyen, hem Arap dünyasında pek popüler ve bütün dünyada merak uyandıran Albay Nasır'ı tepelemeyi hedef seçiyordu. Sinay Seferi işte budur, sonunda çok kazandığı ve aynı ölçüde kaybettiği de kesindir.

Sinay Seferi, ilk planda yoktu, gerçi Ben-Gurion'un en yakın hedefi olduğunu artık biliyoruz; ancak imkân, Ben-Gurion'a ummadığı bir zamanda geldi. Fransa ve Büyük Britanya, kanalı millileştiren Nasır'a ders vermek için Süveyş Kanalı'nı zapt etmek istiyorlardı ve İsrael ile Mısır arasında herhangi bir sürtüşme bahane olabilecekti; Ben-Gurion ile Sevres'de gizli görüşmelere oturdular. Ben-Gurion, bu üçlü görüşmeler sırasında, Fransa'yı, İsrael'in Sinai Çölü'nü işgal etmesi konusunda ikna etti; Profesör Shlaim, burada Ben-Gurion için, his usual expansiyonist self, bilinen ekspansiyonist kimliğine, bürünmüştü, diyor. Bir fesatçı ve bir ekspansiyonist olduğunda şüphemiz yoktur; kalmamaktadır ve pekiştiriyorum.

Yanında çok zaman olduğu üzere fesadiye ekibinden Şimon Perez vardı ve Ben-Gurion, Çöl'ün zaptı iznini koparırken Perez de Dimona'da kurulacak nükleer reaktor için Fransa ile bir anlaşma yapmayı başarmıştı. İsrael'in bir nükleer güç olmak üzere ilk adımı da böylece Paris yakınında Sevres'de gerçekleşmiş oluyordu; nükleer silah ile İsrael bölgede hegemonik bir konum elde etmiş olacaktı, Kennedy bunu öğrendi, önlemeye çalıştı ve sonunda hayatını kaybetti. Ne demek, evvela, İsrael, Kutsal Topraklar'da bir hegomonik rakip bir yana, böyle bir niyeti dahi, İsrael'in geleceğine hayati önemde bir tehdit olarak görüyordu. Saniyen, Ben-Gurion, nükleer silahı varlık nedeni haline getirmişti ve bunun önünü kesmeye kalkan herkesi de, İsrael'i ortadan kaldırmaya yönelen bir iblis veya en azından bir düşman sayıyordu; ortadan kaldırılmayı hak etmektedir.

Sina Çölü'nü alabilmek için Sharett'i başbakanlıktan düşürüp başbakanlığa gelmeyi uygun hesaplamıştı. Kennedy'nin düşürüleceği bir sırada da başbakanlıkta durmamayı tedbirlilik ve temkinlilik sayması mümkündür. Yalnız hem Sharett ve hem de Kennedy'nin düşüşlerinde, hem silahlı kuvvetler ve hem de Mossad elindedir; Ben-Gurion ile birlikte, iktidar Mossad ile silahlı kuvvetler elindedir.

Israel Shahak, Açık Sırlar, İstanbul, 1997-2003. s. 1o9

* Ben-Gurion failed to topple Nasser but he succeded in toppling Sharett.

Avi Slaim, Iron Wall, op.cit., p.185

Simon Peres

SEVRES'DE NÜKLEER BOMBA

Simon Peres'in anılarında Türkiye geçmiyor, Moşe Dayan ile her noktada anlaştıklarını sık sık yazıyor ve öyle görünüyor, en çok "Dimona" Nükleer Tesisi'ni seviyor. Övündüğünü anlıyoruz ve "ben yaptım" diyen bir hali var.

♦♦♦

Hem Sinai Çölü ve hem de N ükleer Bomba, bir tür "windfall", sanki rüzgâr getirmiş, hiç ummadıkları bir zamandadır. Albay Nasır, Süveyş Kanalı'nı millileştirmeye karar verdiği zaman, Büyük Britanya ve Fransa'da, Süveyş'i işgal için harekete geçtiler. 1956 Temmuz Ayı'nda, Nasır kararını açıklayınca, Fransa, İsrael ile temas için fazla beklemedi. İsrael olmadan, Mısır ile savaşı uygun bulmadılar. Gizli görüşmede Ben-Gurion, Sinay Çölü'nü ve Peres de, nükleer bomba için Fransız işbirliği ve bilgisini istiyordu. Her ikisini de aldılar.

Zor olmadı. İlk aşamada önemi yoktu, ama Fransız nükleer fizikçiler, çok büyük bir çoğunlukla, Yahudi kökenliydiler. Daha sonra yararı olmuştur.

♦♦♦

The French deputy chief, General Challe, suggested that Israel might "stage" an Egyptian bombing raid on Beersheba as a pretext to declare war on Egypt, thereby triggering the desired Franco-British intervention against Egypt.

Gizli görüşmelerde, Fransız Genelkurmay Başkan Yardımcısı Challe, İsrael'den, Mısır'dan İsrael'e bir saldırı "sahnelemelerini" istemişti; İsrael'in ve özellikle Dayan'ın bunu sık sık yaptığına inanıyorlar.* Peres'in anılarına göre, başta Ben-Gurion, bu yakışıksız öneriyi, yüzlerini ekşiterek, şiddetle reddettiler.

♦♦♦

Anılarından, Peres'in, Fransa'da çok güçlü olduğuna hükmedebiliyoruz. Bu sırada Guy Mollet başbakan ve Maurice Bourges-Maunory Savunma Bakanıydı ve Peres, I was very close friend with both of them, o sırada 33 yaşındaydı ve her ikisiyle de "çok yakın arkadaş" olduğu iddiasındadır. Hakikaten mi, bilemiyoruz, ama sözünü ettiği aylarda, Mollet Hükümeti düşüyordu ve Peres, Mollet'ye, Bourges-Maunory'nin meziyetlerini anlatmıştı, I tried to persuade Mollet to support Bourges-Maunory as his successor, arkadaş olduklarını artık biliyoruz, yerini Bourges-Maunory'ye bırakması tavsiyesinde bulunmuştu. Mollet derhal kabul ediyor ve tabii, müjdeyi, Bourges-Maunory'ye, bizzat kendisi, Peres demek istiyorum, veriyor, he could scarcely believe his ears, kulaklarına inanamadığını öğreniyoruz ki haklıdır.

♦♦♦

Dünya'da, demek ki, Yahudi olmak çok kolay bir iştir. Çok da hoş olmalıdır, hep iş yapıyorlar ve işlerini yaptırıyorlar.

Peres, Sevres'de, nükleer bomba için uzman ve izin işini, Bourges-Maunory ile bağlamıştı. Görüşmelerin en sıcak bir zamanında, Peres, Bourges-Maunory ile yeniden görüşmek gereğini duymuştu, Matignon'a koştu, Matignon başbakanlık demektir, toplantı vardı, derhal bir not yazdı, hemen özel kalemden birisine verdi, bu "birisi" için, he was also a good friend of us, diyor, "o da bizim bir yakın dostumuzdu" demek istiyor. Her yerde dostları var.

♦♦♦

I first met him at the home of another Frenchman I deeply admired. The three of us ate dinner together.

♦♦♦

Mitterand'dan bu şekilde söz ediyor, Mendes-France'ın evinde tanışmışlar. Üçü birlikte yemek yemişler.** Bu üçlüden Mendes-France'ı da Yahudi olarak biliyoruz.

•••

Israel was drawn into this rush of dramatic events almost immediately as was I. On July 26 Nasser made his nationalisation speech. On July 27 Bourges-Maunory invited me to his office for an urgent meeting. I arrived with Nahmias and was surprised to find the minister flanked by several of his senior generals. Bourges-Maunary wasted little time. How long, he asked, would it take the IDF to fight its way across the Sinai and reach the canal?

•••

Nasır, Temmuz 26 tarihinde, Süveyş'i millileştireceğini ilan etmişti.*** Bir gün sonra Fransız Savunma Bakanı Bourges-Maunory beni görüşmeye davet etti, iki tarafında yüksek rütbeli generaller oturuyordu. Hiç vakit kaybetmedi, doğrudan soruya girdi, İsrael Ordusu, ne kadar zamanda, Sinay Çölü'nü aşıp Kanal'a ulaşır, soru budur.

•••

Anılara bakacak olursak, o tarihte, İsrael'de yalnız üç kişi var, Ben-Gurion, Dayan ve Peres varlar; anılarında bir yerde, Ben-Gurion'un otomobilinin arkasına dolduk, diyor. Peres ve Dayan, doldular. Ben-Gurion'un en yakını idiler, "Emek Partisi" diyorlardı, bir zaman geldi, Dayan Partisi'nden ayrıldı ve Begin'in Likud Hükümeti'nde Dışişleri bakanı oldu. Ve bir zaman geldi, Peres de çıktı ve Likud-Kadima ile cumhurbaşkanlığını aldı. Şiddet tarafına geçtiler ve Likud emek düşmanıdır.

Yeni bir savaş görünüyordu, Ben-Gurion, usulüne uygun olanı yapmakta gecikmedi; Dışişleri Bakanı Sharett'i aldı ve yerine Golda Meir'i getirdi. Sharett, İsrael'in tek barışçı adamıydı, gerçi Golda da makul bir politikacıydı, Ben-Gurion'un şiddet yanlısı kararlarını sevmiyordu, ama hiçbir zaman karşı çıkmamıştır.

♦♦♦

Next morning, Ben-Gurion telephoned Dayan and me in Paris, and asked us to come to Sevres at once. Paris'e gizli gittiler, bir Fransız uçağına bindiler, görüşmelerde Britanya ve Fransa ile İsrael tarafları bulunuyordu. Bir gün, Peres ve Dayan, Paris'e inmişlerdi, Ben-Gurion'dan telefon geldi, "derhal Sevres'e gelin" dedi, döndüler. Ben-Gurion, pek çok soru formüle etmişti; Peres, karar veriyordu, demektedir. Üçü karar verdiler, Süveyş'e çıkacaklardı ve bunun için, Sinai Çölü ile nükleer bomba istediler.

♦♦♦

That brief "time-out" in Sevres among Mollet, Bourges-Maunory and myself marked the culmination of years efforts by a tiny handful of Israelis. It marked, too, the next, even more exiting and fateful phase, the phase of implementation. From the inception of the state, the issue of nuclear power had both fascinated and frightened Israel.

♦♦♦

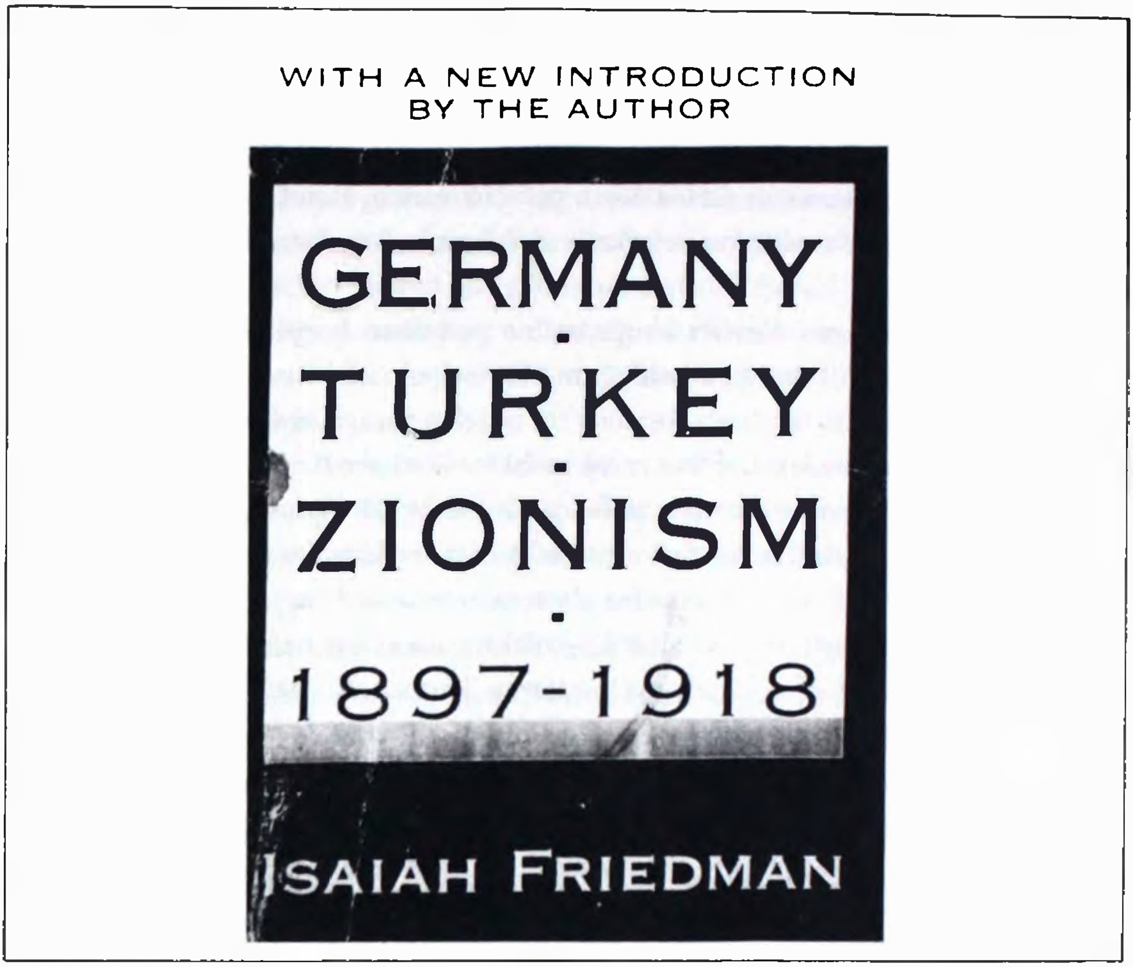
İsrael Devleti'nin başından beri nükleer güç meselesi, İsrael'i hem büyüledi ve hem de ürküttü.**** Ama Sevres'de, bir time-out sırasında, Mollet ve Bourges-Maunory ve Peres arasında bütün mesele halledildi. Hem planlama ve hem de uygulama hep kararlaştırıldı. Bu tarihten on yıl sonra, cia tespitlerine göre, İsrael artık bir nükleer güçtür. Hepsi bu kadar.

*Shimon Peres, Battling For Peace – A Memoir, N.Y., 1995. p.111

**ibid, p.182.

*** ibid.,106.

**** ibid., p.115

Güzel, Sinay Kampanyası ve İsrael kuvvetlerinin müthiş bir süratle Süveyş'e ulaşmaları hem İsrael'e ve hem de Ben-Gurion'a büyük bir övünç ve prestij kaynağı oldular. Eisenhower'in hem İsrael ve hem de Fransa ve Britanya'yı işgal ettikleri yerlerden çıkmaya zorlaması ve bunu sağlaması önemli politik sorunlar ve büyük kaygılar yaratmış olmakla birlikte, İsrael'in kazandığı yüksek prestiji hiç etkilemedi. Türkiye'de silahlı kuvvetler içinde, ki yüksek komuta kademelerinde, İbrani asıllıların çok belirgin bir ağırlığı olduğunu artık yazabiliyoruz, ve politikacılar arasında İsrael hayranlığının hızla artışı kayıtlıdır. 1958 İsrael-Türk gizli ittifakının oluşumunda artan hayranlığın rolü büyüktür.

Prestiji arttı, ancak, Ben-Gurion, Amerika'yı kaybetti; halbuki, artık Washington'a bağlanmak, Ben-Gurion için bir fikr-i sabit olmuştur. Jabotinskiy'den farklı olarak, başka bir sözcük olmadığı için kullanıyorum, "korkak" bir yanı da vardı, hep savaştan yana olmasına karşın hep barışçı görünmek istemesinin tabanında bunu tespit edebiliyoruz. Bazı zigzaglarla birlikte hep Jabotinskiy'nin izinden gitmesini de böyle açıklayabiliyoruz.

Profesör Shlaim şunu bildiriyor, ama benim anladığım şekilde anlamıyor; Süveyş Zaferi'nden iki yıl sonra, askeri istihbarat servisi başkanı Harkabi ile bir genel değerlendirme sırasında, Harkabi'nin, Ben-Gurion'a, "ikimiz arasında ortak nokta ikimizin de

şu anda İsrael Devleti'nin gerçekten var olduğuna inanmadığımızdır" dediğini yazıyor.* Shlaim, Başbakan'ın Harkabi'nin bu sözüne cevabının sadece homurdanmak olduğunu da ekliyor. Yerindedir. Bir kez de Golda Meir'in bulunduğu bir yerde, Ben-Gurion, kendisinden sonra, İsrael'in kalmayacağını söylediğini öğreniyoruz. Golda Meir, elinden geldiği ölçüde, teselli etmiştir; Golda Meir, pek çok zaman Ben-Gurion'u doğru bulmamakla birlikte hep Ben-Gurion politikalarını izliyordu, kendisine özgü bir politikası olmadığı yazılıdır.

Peki ne zaman, İsrael Devleti hangi tarihte gerçekten kuruldu; bu soruya, hep "1967-Altı Gün Savaşı" karşılığını bulduğum biliniyor olmalıdır ve İsrael için "milad" işte budur. Dünyanın her tarafında İbraniler'in, İsrael'in yaşayacağa inancına kavuştukları tarih de budur; çift sadakatlı idiler ve tek sadakata dönüşün başlangıcını da bu tarihte arıyoruz.** Kurulduğuna inanmaya başladılar; bunu "1973-Yom Kipur Savaşı" izledi; ancak ve her iki tarihte de Ben-Gurion artık iktidardan uzaklaşmıştı. Uygundur, çünkü, bu iki savaş dönemini, İsrael tarihinde bir interregnum sayabiliriz.

Tabii başka saydıklarımız da var, burada, çok kısa olarak hatırlamak durumundayız. Bir, Filistin'i bölerek İsrael'in kuruluşunu sağlayan Truman, Roosevelt'in beklenmedik bir zamanda ölümü üzerine başkan olmuştu; Roosevelt'in yardımcısı idi. Güzel, yalnız ben, Roosevelt'in, çok sağlıklı ve neşeli olduğu bir zamanda öldüğünde, yanındaki tek doktorun Yahudi olduğunu gösterebildim; kimselerin dikkat etmediği bir ayrıntıdır ve tekeliyetin, dikkatsizlik ile polisin dışında sorgusuz bir düzen sayılması gerektiği anlamındadır. Tabii şu soru var, peki önemli mi; önem, akıldaki soruların türevidir ve bir de Marx'ın işaret ettiği üzere, somutun zenginliğindedir. Soyut, somutun zenginliğinde gizlidir, demek istiyorum. Dikkatsizlik düzenlerinde, bilim adamları az ve olanların becerileri pek zayıftır; "beşik uleması" nizamını yad eyliyoruz.

İki, 1967 Savaşı'nda Amerika'da Başkan Johnson idi, Kennedy'nin öldürülmesi üzerine yardımcılıktan geldi. Bu arada ben, Kennedy için "hazırlanmış" katil, İngilizce "patsy", Oswald'ı hemen öldüren Ruby'nin de Yahudi olduğunu gösterebiliyorum; önem vermemişlerdi ve bu bilgi, bir dipnotta uyuyordu, uyandırmış oluyorum. Diğer yandan, artık, Kennedy cinayetinin bir Yahudi mafyasının işi olduğunu ve Ben-Gurion'a kadar uzandığını ciddi olarak düşünebiliyoruz. Gösterebilmeyi umuyorum.

Üç, 1973 Savaşı, büyük ölçüde, Kissinger'in elindeydi, Hersh, Kissinger'in savaşı neredeyse günü gününe yönettiğini yazıyor. Hem Hersh ve hem de Kissinger Yahudidirler, Hersh hep İsrael'i eleştiriyor ve Kissinger ise siyonist kabul ediliyor.*** Buradayız.

* What we have in common is that neither of us believes that the State of Israel really exists.

ibid., p.92

** Bizde, "tuba", merve, "emir", emre, "barış", ebru, "ezel", berg, "arzu" türünden adların hızla yayılmasının miladını da 1967 olarak alabiliyoruz. Bu isimlerin hepsinin İsrael'de karşılıkları var. İsim, her zaman, aile veya ülke'ye sadakat işaretidir; onamastique disiplinden her cephede yararlanabiliyoruz.

*** Chomsky ise, Kissinger'in, 1970 yılından itibaren Orta Doğu politikasını eline aldığını ve böylece redci "Büyük İsrael", rejectionist "Greater Israel", hedefinin Amerikan politikası haline geldiğini ifade ediyor.

Burada ilginç olan nokta, önce Başkan Nixon'un yardımcısı Elen asıllı Agnew istifaya zorlandı ve Ford, Nixon'a yardımcı yapıldı; Amerika'da Yahudi Lobisi ile çok yakın bir politikacıydı ve sonra Nixon, "Watergate" Skandalı nedeniyle mahkum olmak tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Skandalı çıkaran istihbarat görevlisinin de Yahudi olduğu artık müsecceldir ve hapse girmemek için istifa eden Nixon'un son zamanlarında da dış politikada dümen Kissinger'in elindeydi. Kissinger'in dümende olduğu bir zamanda, Türkiye, Kıbrıs Adası'nın önemli bir bölümünü zaptetti.* Şimdi, Kıbrıs'ın Vaad Edilmiş Topraklar içinde olduğunu not ediyoruz** ve ben, İsrael'in, en azından tamamının Hıristiyan Elenler ve bu yolla Avrupa'da olmasını hiç istemeyeceklerini hep ileri sürüyorum. Buradan devam ediyoruz.

Hem Johnson ve hem de Ford-Kissinger, Araplar'ın güçlü müttefiki Sovyetler Birliği'nin, her iki savaşa da, müdahalesini, beceri ile önlediler. İsrael'in iki zaferinde de Sovyet ataletinin etkisi büyüktür ve bu, belki de yirmi yıldan az bir zaman sonraki çöküşünün de zamanında fark edilemeyen habercisidir.

Truman'ı bir Hristiyan-Siyonist kabul edebiliriz. Johnson ve Ford, bütün siyasal yaşamlarında, Amerika'da, Yahudi Partisi'nin adamı oldular. Üçü de belki kendilerinin dahi düşünmedikleri bir zamanda, gerçek ölüm ya da siyaseten katl ile, bir tür "oldubitti" de diyebiliriz, başkan koltuğuna oturdular ve İsrael'i kurdular. Şunu söyleyebiliriz, oturuşları ve işleri ile, çok şaşırtıcı bir "ittifak" görüyoruz, o halde burada, Rusça, eta li sluçaynı, tavarişi, nyet tavarişi, eta ni sluçaynı, demek durumundayız. Böylesine vakalar ittifakını, bir tesadüfe bağlamak, gerçekten zordur. Kaldı ki "tesadüf" henüz kanıtlayamadığımız bağlantılara verdiğimiz ad olmalıdır ve buradan sürdürüyorum.

Şimdi sırada bir başka, aslında üçlü ve dörtlü olmaya aday bir tekrara gelmiş oluyorum. Yine Doktor Kepel'e dönüyoruz, bilim, bir açıdan da isabetli ve dolayısıyla, verimli ittifaklarla gelişiyor. Farisi'de "ittifak" sözcüğünün bir karşılığı "tesadüf" ise bir diğeri de hemrahi'dir ve hemrah'ın yoldaş olduğunu artık biliyoruz ve ittifak'ta hep aynı yolda buluşan ve gidenleri anlıyoruz. Kepel de, 1977 ve 1978 ve 1979 yıllarında , dünyanın farklı kıtalarında gerçekleşen üç olayı yan yana getirmişti, "buluşturmuştu"; esasında yaptığı bir tasnif amelidir, mühimdir, kabul ediyoruz ve şimdi buna dönüyorum. Kepel'in üçlü ittifakını, bu kez, tersinden ele alıyorum.

Üçüncüyü birinci alırsak, Doktor Kepel, Fransızca yazmasına karşın bende İngilizce çevirisi var, "The year 1979 began with the return of Ayatollah Khomeini to Tehran

---

Noam Chomsky, Fateful Triangle, South End Press, 1983-1999, p.43

* Menderes'e karşı mücadele ettim ve burada, Menderes'in rehabilitasyonunu yazıyorum. Hem yaptığım ve hem yazdığımın doğru olduğunu düşünüyorum ve Gazi'yim, zapt sırasında savaşta idim, birliklerimizin, Amerikan Altıncı Filosu'nun hayırhah gözetimi altında Ada'ya çıktığı o tarihte de işaret edilmişti. Şimdi çok daha geniş bir perpektife oturtmaya çalışıyorum; Kıbrıs'ta savaştığım için memnundum ve yazdıklarım ise yenidirler, doğru kabul edilmesini ümit ediyorum.

** Şimdi Kıbrıs'ın Türk Bölgesi'nin İsrael tarafından kolonize edildiği noktasında haberler var. Öte yandan Kıbrıs'ın, Eliyahu Sasson zamanında, İsrael için bir istihbarat merkezi haline getirildiği kayıt altındadır.

in February", 1979 yılının, Şubat Ayı'nda Tahran'a dönüşü ile başladığını, not ediyordu; dönüşü tek başına değil yoldaş vakalar ile anlamlıdır.* İran'da İslamik Cumhuriyet başlamış oluyor; Asya'nın ucunda çok önemli bir ülke, islamik kurallarla yönetimi seçmiş durumdadır.

İki, Roma'da, Polonya'da Kardinal olduğu için "Komünist" sıfatıyla da tanınan Kardinal Karol Wojtyla , Papa seçildi; İtalya dışından ilk papa oluyordu, aydınlanma'yı kökten reddediyor ve Avrupa laisizmini kemire kemire lağvetmek misyonu ile ortaya çıkıyordu. "A society dominated by reason alone", sadece akıl ile bir toplumun yönetilmesini abes telakki ediyordu, toplum, Hıristiyanlık temeli üzerine yeniden kurulmalıdır; yeni Papa İkinci John Paul, sanki yeni bir haçlı seferine çıkmıştı, bu islam'ın çıkışından bir yıl öncedir.

Bir, in May 1977, for the first time in the history of the state of Israel, Labour failed to win enough seats in the election to form a government and Menachem Begin became prime minister, 1977 Mayıs Ayı'nda, bizde 1 Mayıs Katliamı var, İsrael'in kurucu Emek Partisi ve Ben-Gurion'un Partisi, seçimde yenildi, Begin artık başbakandır.** Kim başbakan, artık biliyoruz, yüzüne karşı, Ben-Gurion'un, "Ergun Partisi" dediği ve Eşkol'un,"terörist" deyu bağırdığı Menachem Begin artık iktidarda idi; büyük bir partiler ittifakı ile, "Likud" adına, "Birlik" demektir, iktidara gelmişti, aslında, iktidara gelen İrgun ya da Ergun'dur. Arkasından da İsak Şamir başbakan oluyordu; çok büyük terörist eylemlerin planlayıcı olarak biliniyor ve Kennedy Suikastı sırasında ise, Mossad'ın suikast dairesinin başında olduğunu, biz de, biliyoruz.*** Chomsky, bu durumu, siyonizm'in ve İsrael Devleti'nin, bahusus 1967 yılından başlayarak, "sağcı müfritlerin", aynı anlama gelmek üzere, "terrorist liderliğin" eline geçişi olarak değerlendirmektedir.

Demek "Likud" dönemi başlıyor ve dört özelliği var, bir, katı bir emek karşıtıdır, iki, şiddeti politika olarak biliyorlar, üç, kesin ekspansiyonisttirler, dört, Kutsal Topraklar'a sonuna kadar yerleşmek resmi ve açık programdır. Görülüyor, aşırı dinselliği, moda sözcükle fundemantalizm'i saymıyorum, çünkü, dördü varsa, "köktencilik" kesin mevcuttur. Buradan devam etmek durumundayım.

Şimdi şu soru ortadadır, Kepel'in ittifakı üçlü mü yoksa dörtlü mü, bu sorudayız ve düşünme yöntemimiz üzerine bir merak olduğunu peşinen haber verebiliyorum. Bir

---

* Gilles Kepel, The Revenge of God, The Pennsylvania State University Press, 1991-1994. p.7

** Kepel'in çalışmasında, "re-islamization" ve "re-judaization" ile "re-christianization" deyimleri kullanılıyor, ben "islamizayon" ve "osmanizasyon" tabirlerini tercih ediyorum. "Re" ön ekinde, bir yenilik çağrışımı olabilir, bunu göremiyorum.

ibid., 57-58

Ancak "re-judaization" olsa da terörizm ile beraber gelmişti, Mersheimer & Walt, Başbakan Begin'i, Ergun'un şefi ve en tanınmış teröristlerden birisi olarak lanse ediyorlar ve Eshkol'un Begin'den her zaman "terörist" olarak söz ettiğini tekrarlıyorlar.

J. J. Mersheimer & S.M. Walt, The Israel Lobby, Allen Lane, 2007. p.102.

*** Noam Chomsky, Fateful Triangle, South Ende Press, 1983-199. p.456

kez şunu tespit edebiliyoruz, içerdeki köksüz ve ölçüsüz övünmemize rağmen, Batı ve özellikle Fransa, Türkiye'deki gelişmeleri hiç önemsememekte ve görmemektedir. 1980 yılı darbesini de önemsemediğini ve geçici kabul ettiğini düşünebiliriz. Bunun dışında, Türkiye'nin kemalist devrimi ile kemalizasyonun çok ciddiye alındığını görmek zorundayız; Batı ve Sovyet yazınının çok abarttığını ve abartmak ihtiyacında olduğunu ekleyebiliyorum. Garp ve Şark, emperyalizm ve sovyet sosyalizmi, kemalizmi yüceltmede birleştiler; "tampon" devleti meşrulaştırmak ile kemalizmi abartmak, bir madalyonun iki yüzü oldular; bu nedenle, Türk silahlı kuvvetlerinin kemalizme bir katolik nikahı ile bağlı olduğu bir Batı ve emperyalist dogmadır. Sınıf analizinden ve tarihten soyutlanmış bir bakışları var; 12 Eylül 1980 Darbesi ile Türkiye'de dinsel bir transformasyon yaşadığını göremediler ve hâlâ sezdiklerini dahi söyleyemiyoruz.

Tampon fonksiyon ömrünü tamamlayınca, kemalizm'den çoktan kopmuş bir kurumu, kemalist dogmatikler sayıp bombardımana tabi tuttular. 1993 tarihini başlangıç sayabiliriz. Uğur Mumcu, Jandarma Umum Komutanı Eşref Bitlis, "son ekspansiyonist" Turgut Özal, bu tarihte yok oldular. Aydınlar, Madımak'ta ve bu tarihte, toplu halde yakıldılar. Tansu Çiller, bu tarihte başbakan yapıldı* ve İsrael ile yeni bir "gizli ittifak" için hazırlık başladı; "Brit", 1996 tarihinde ve Erbakan-Çiller Hükümeti zamanındadır. Fonksiyonları ve hikmet-i hükümet işte buradadır.

Benim konumuma gelince, bir, 1979 yılında, "Türk Ordusu iktidara gelecek, Erbakan'ı hapse atacak ve Necmettin Erbakan'ın başında olduğu Milli Selamet Partisi'nden çok daha koyu dinsel bir politika izleyecek", bunu söyleyebilmiş haldeyim. Bir yıl sonra tekrarladım, bu nedenle sekiz yıllık bir hüküm ile hapse atıldım; güzel, ancak şimdi geriye baktığımda, formüle edebilmiş olmama pek şaşırmakla birlikte, tezlerimin düşünce sistemimde yön değiştirici ve yol gösterici bir etkisi olmadığını kabul etmek zorundayım. Yazdıklarım beni etkiliyor, ancak, bunun pek de etkilememiş olduğunu, derin teessür ile, not edebiliyorum.

Daha da ileri gidebilirim, eylülist darbe'nin en ağır zamanında, Türkiye'nin Orta Çağı'nı görebildim; Orta Çağ, aşırı dindar ve baskın ölçüde tüccar bir düzendir, bunlar da tespitli ve yazılıdır; yalnız bunun köktenci niteliği, hâlâ uzaktadır. Herhalde ilerlemenin doğrusallığı teoremi, sol bakışta, bir sine qua non değere sahiptir, çok dominant olmalıdır; Kepler için, dairenin uzun yıllar tek model olmasını hatırlatıyor. Elips'i çok geç bulabildik.

Ayrıca evrak-ı metrukem meyanında,Türkiye'de faşizmin ancak islami bir tabana dayanarak gelebileceği haberini de buluyoruz; bu haber, 1970 yıllarının tam ortasında verilmişti. Tabii tek başına değil, gelecek yıllarda, çok ciddi bir fakirleşme rejimi teşhi-

---

* Turgut Özal, yine ansızın ve çok sağlıklı olduğu bir zaman ortadan kalkınca, Süleyman Demirel cumhurbaşkanı oldu ve 13 Haziran 1993 tarihinde, İsmet Sezgin ve Köksal Toptan'ın katıldıkları bir "kayıkçı döğüşü" sonunda, Başbakanlık koltuğuna seçildi. Ben, 14 Haziran 1993 tarihinde, 15 Haziran 1993 tarihi ile, hiçbir yerde yayınlanmayacağını bilerek ve "tarihe not düşmek" üzere, "Darbe" bildirisi yazdım ve basına dağıttım. Kitaplarımda ve tarihte yerini aldı; 12 Mart ve 12 Eylül arkasından "Üçüncü Darbe" idi, bunu, görebildim. Amma "İsrael Darbesi" olduğunu göremedim.

si ile beraber ki islamizasyonu zorunlu yapıyordu.* Çünkü, ihracat kapıları kapanmış, üretim teknolojisi ve dolayısıyla verimlilik endeksi gerilemiş bir ekonomi, fakirleşme rejimine mahkumdur** ve bunu sürdürmek ise, ancak, islamizasyon ile mümkündür.

Peki, ne çıkıyor; Batılı bakış çok politik ve benim analizlerim ise çok ekonomik ve tabii sınıfî kaldılar. Bir de şu var, birinciler, çok dıştan ve uzaktan, ikincisi, çok içerden ve yakından bakıyordu. İkinciler sadece ağaçları ve birinciler yalnızca ormanı görebildiler. İlaveten, uzaktan bakmak, bir tür memnun olmak ve yakından bakmak ise yıkmak anlamları içeriyorlar; yakından bakmada tutku var.

Buradan dördüncü "hemrahi" meselesine geliyorum, eylülist darbe'den hemen önce bir zamanda, ne kadar önce olduğunu söyleyemiyorum, bu yemeğin ve konuşmanın önemini fark edebilen iki Fransız araştırıcıya, göre, quelques jours apres la chute du Shah, Şah'ın düşüşünden sadece bir kaç gün sonra,*** Albert Wohlstetter, İstanbul'da, Boğaz'da, yetiştirmelerinden Wolfowitz'in de içinde olduğu bir grupla birlikte yemekteydi; Wohlstetter çok ünlü bir strateji ustası ve tabii neo-konservatif olarak biliniyor. Şah devrilmiş, İslam alemi büyük bir sarsıntı içindeydi, masadakilerden Robert Bartley, merak etmişti; böyle bir zamanda, Wohlstetter, eşi ile bu grubu neden Türkiye'de toplamıştı, yoksa "was Turkey to be next problem?", sorusu budur.**** Bundan sonraki problem, Türkiye mi olacaktı; mesele buradadır.

Cevap ise tarihseldir, "Turkey was not the next problem", Türkiye'nin bundan sonraki bir problem olmadığını söylüyor; ülkede iç savaş vardı, en önde gelen aydınlar öldürülüyor ve günlük ölümler yirmiyi buluyordu, büyük strateji uzmanının çok sakin olduğunu öğreniyoruz. "Bir problem yok" ve Turkey was the next answer, Türkiye, cevaptır. Bu cevaptan çok kısa bir zaman sonra, 12 Eylül 1980 tarihinde Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren'in başkanlığında bir cuntanın iktidarı aldığını biliyoruz.

Profesör Wohlstetter Yahudi kökenlidir ve General Kenan Evren'e gelince, adı ve soyadı ile eşinin adı, "şakine/sekine", tam uyum içindedir, İbrani asıllı telakki ediyoruz. Büyük ihtimaldir ve darbe'nin bu kadar kısa bir zaman içinde gerçekleştirilmesi ise herhalde şaşırtıcı olmalıdır; yeni sorulara davetiye çıkarmaktadır. Wohlstetter ilk sualdir.

Neo-Konservatif literatürde Wohlstetter'in adı, daha çok, öğrencisi, genel olarak "protégé" tabirini görüyoruz, Paul Wolfowitz ile birlikte geçiyor; Wolfowitz'in ise

---

* Yalçın Küçük, Haberci, İstanbul, 2010.

** Fakirleşme'nin yoğunluğu karşısında islamizasyon dozajı yetersiz kalırsa, aşırı seksüaliteye banılmış ve çok banal bir magazin gereklidir; bunun için iletişim teknolojisinde devrimleri ve medya sektörünün özelleştirilmesi ile monopollere verilmesini beklemek zorunludur.

Şeriatın sınırlarında bir islamizasyonun, fuhuşa yatırılmış bir bayağılaşmaya hiç itiraz etmemesi dozaj problemi sonucudur.

*** A.Frachon & D.Vernet, l'Amérique Messianique -La Guerres des néo-conservareurs, Seuil, 2004, p.102

**** A. W.Marshall & J.J. Martin & H.S. Rowen, On Not Confusing Ourselves -Essays on National Security Strategy in Honor of Albert & Roberta Wohlstetter, Westview Press, 1991. p.vııı.

"a leading Straussian", önde gelen bir Straussyen sicili var.* Leo Strauss, Almanya'dan Amerika'ya göçmüş ve ancak ölümünden sonra, Neo-Konservatizm'in Oğul Bush'un iktidarına eklemlenmesinin arkasından şöhret olmuştur. Yalnız, Strauss'tan ders almış Neo-Konservatif yok denecek kadar azdır ve bunlar arasında Wolfowitz'in adı hep zikrediliyor. Hakikatte ise, New York Yahudi aydınlarını yazan A.Bloom, gerçek öğrencidir ve Wolfowitz, Strauss'un bir-iki dersini dinlemiş, o kadar; babası, Wohlstetter'in okul arkadaşı ve kendisi doktora öğrencisidir. Wolfowitz, Amerika'da Savunma Bakan yardımcısı ve Dünya Bankası başkanı oldu, David Brooks, Wolfowitz'i, R. Perle, D. Feith, B.Kristol ile birlikte "Neo-Konservatif Fitne" içinde, "The Neo-Con Cabal", göstermektedir.** Wohlstetter'e, buradan, bulaşmaktadır.

Fitne ya da Konspirasyon, "Komplo" da diyoruz, ne için mi, I. Stelzer, bir özet girişte, önde gelen neokon'ların, militan Siyonist olduklarını ve want to topple regimes in the Middle East to help Israel as well as the U.S., İsrael ve Amerika'ya yardım amacıyla, Orta Doğu'da pek çok devleti yıkmak istediklerini not ediyor.*** Joshua Muravchik de, neokon'ların, "önce İsrael" ilkesine bağlı olduklarını ekliyor; bunlar için, Amerika-İsrael çıkarları çatışırsa, öncelik, İsrael çıkarlarındadır. Sadakatları, bayırdadır.

Önde gelen neokon'lardan W.Kristol ile L. F. Kaplan'ın, "Yolumuz Bağdat'tan Başlar" kitapları, Irak'ın zaptından önce yol göstericisi olmuştu.**** Ancak asıl yol gösterici, Strauss idi; Alman göçmeni bir Yahudi'dir, Bağdat'ın zaptına kadar, üniversitelerin dışında, belki de hiç bilinmiyordu; neokon'lar "guru'muz Strauss" dediler. Pek anlayabilmiş değilim, genel olarak felsefe ve özel olarak Antik Çağ felsefesi üzerine yazıyordu;***** neden önemlidir, bilmek zordur. Bildiğimiz şudur, neo-konservatifler, Strauss'un yazılarından bazı umdeler çıkardılar. Bir, bir nizamda, son kafa tutan da ortadan kaldırılmadıkça, hegemonya kurulmuş olmamaktadır. İki, preemptive savaş esas'tır, karşı taraf hazırlan-

---

* James Mann, Rise of the Vulcans -The History of Bush's War Cabinet, Penguin Books, 2004. p.28

** The Neocon Reader, ed. Irwin Stelzer, New York, 2004. p.41

*** ibid. p. 6

"Jewish domination of neoconservatism, and neocon subservience to the interests clash with the interests of the United States".

ibid., p.7

**** W.Kristol-L.Kaplan, Notre Route Commence a Bagdad, Saint-Simon, 2003

Bağdat'ın zaptı ve Saddam'ın devrilmesi, buraya kadar geliştirdiğimiz teoremlere çok uyuyordu; Orta Doğu'da lider olmak istiyordu, kesin ekspansiyonist'ti, Kuveyt'i ilhak etmeyi denedi, İran'a kafa tuttu, halkının sevdiği bir diktatör olmuştu, İsrael'e karşıdır. Demek ki, Saddam'ı devirmek, İsrael'in kestanelerini ateşten almak anlamındadır. Irak'ın işgali, İsrael'in ottomanization politikası gereğidir.

Türk başbakanı Ecevit ise, hem Bağdat'a dosttu ve hem de Saddam'ı kurtarmaya çalışıyordu; İsrael'in düşman bilmesi ve düşürmek istemesi de teoremlere uymaktadır.

Öldürüleceği düşüncesi ise bu tutumunun ölüm getireceğini bilmesinden kaynaklanıyor.

***** Leo Strauss, On Tyranny, Chicago University Press, 2000.

madan vurulmalıdır, demek istiyordu. Üç, politikada ahlak, yalnız sürüleri, sevketmek içindir ve hepsi, budur.

Tabii Wohlstetter'i strausyen saymak güç olmalıdır, nükleer silahların yayılmasından korktuğunu biliyoruz ve dolayısıyla, Saddam Hüseyin'in nükleer silah depolarına sahip olduğu iddiaları, Wohlstetter öğrencilerinin işine yarıyordu. Öte yandan Wohlstetter, ahlak ve daha doğrusu ahlaksızlık konusunda Strauss ile aynı yerdedir; Sovyetler Birliği ile mücadelede Amerikan ahlakına dayanarak hareket etmeyi, ahlaklı olmak şeklinde anlayabiliriz, reddetmektedir ve Amerikan stratejlerinin ahlaklarını değiştirmelerini ısrarla önermektedir. Güzel, ancak, Wohlstetter'in asıl nazariyesi bu değil, Amerika'nın "vulnerable" olduğudur, "vurulabilir" bir durumdadır. "Vurulabilir", yalnız panik gereksizdir, diyordu, karşıdan gelen ilk vuruştan sonra, kütlesel bir karşılık isabetli olmaz, tavsiye etmiyor; bu nedenle hep hazırlıklı olmak ve karşı hücumları hafif'ten ağıra doğru çeşitlendirmek ve tabii önceden vurmak, şarttır.

O halde Wohlstetter'in, 12 Eylül 1980 Darbesi'nden, bir yıldan daha kısa bir zaman önce, "Turkey was the answer" sözü, hafif ve yumuşak bir "ön vuruş" demektir ve bunu, ne yazık, ancak şimdi görüyor ve anlıyoruz.* İlaveten, Amerika'nın ve İsrael'in, Türk Silahlı Kuvvetleri içinde bu kadar güçlü olmasına ise pek çok şaşmak durumundayız.** Demek, neokonservatifler ve bu arada, yetiştirmesi Wolfowitz, Türk yüksek komutanların kemalizmden çoktan kopmuş olduklarını çoktan biliyorlardı. Türk cunta'nın önüne "Likud" türü bir parti koydular; daha iyi koyuyoruz.

Quelques jours apres la chute du Shah, Wohlstetter dine avec des amis a İstanbul, dans un restaurant surplombant le Bosphore. "Est-ce prochain probleme?" se demande un convive, craignant pour la Turquie le sort de l'Iran. "Non, c'est la réponse au problem!" répond Albert. Richard Perle a pris chez son maitre l'idée d'une coopération tripartite étroit entre la Turquie, Israel et les Etats-Unis

Çok güzel, Uğur Mumcu'nun "karanlıklar prensi" dediği ve bizim neo-konservatif olarak bildiğimiz Perle'in de orada olduğunu öğreniyoruz. Fransız araştırıcılar, Perle'in ustası Wohlstetter'den, her zaman, Türkiye, İsrael ve Amerika arasında yakın bir üçlü işbirliği, muhtemelen "ittifak" kastetmektedir, olması gerektiği dersini da almış olduğunu işte tam burada ekliyorlar. Böylece eylülist darbede İsrael parmağını tespit etmiş oluyoruz. Aslında "Kenan Evren" adı, böyle bir tespit için, yetiyordu; şimdi sağlama güçlenmiş olmaktadır.

Bu durumda bu bölümün de sonuna gelmiş olduğumuzun anlaşılmasını umuyorum; bir netleştirmeye ihtiyacımız olabilir. "Ergun" ya da Likud'un iktidar olmasıyla,

* İsrael askeri istihbarat komutanı Şlomo Gazit, "İsrael'in ana görevi, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden beri, kesinlikle değişmemiş ve hayati bir önemde kalmaya devam etmiştir" dedikten sonra şunları da, "bu nedene, İsrail, kendi sınırlarının ötesinde bile olsa, kendisi açısından tahammül edilemez gördüğü değişiklikleri, gerçekleşmeden önce, askeri güç kullanmaya zorlanma pahasına da olsa, engelleyecektir" ekliyor.

Israel Shahak, Yahudi Tarihi Yahudi Dini., op.cit. s.33

** l'Amérique Messainique .. op.cit. p. 102

Begin'in başbakanlığıyla başlıyordu, siyonizmin ile İsrael Devleti'nin "ekspansiyonist", ya da başka bir söyleyiş ile "maksimalist" aşamaya girdiği izlenimini vermek istemiyorum. 1919 yılında "ekspansiyon" tohumu ekilmişti ve "Ergun" iktidarıyla, yayılmacılık resmileşmiştir, şiddet kullanımı resmi politika olmuş ve saklama ihtiyacı ortadan kalkmıştır. Orta Doğu'da ve daha doğru bir ifade ile kadim Osmanlı Mülkü'nde artık İsrael hegemonik haldedir ve bunu kabul etmeyen lider ve devletlerle, örtülü ve/veya açık bir savaş yapmaktadır.

Şunlar var, Mearsheimer ve Walt, Ben-Gurion'un, 1937 yılında, Siyonist Yöneticilere, "İsrael Devleti'nin kuruluşunun ardından büyük bir ordu olunca, taksimi redderek bütün Filistin'e yayılacağız", after the formation of a large army in the wake of the establishment of the State, we will abolish partition and expand to the whole of Palestine, dediğini yazıyorlar. Bar-Zohar da, Ben-Gurion'un, daha 1947 yılında, Taksim'den ve İsrael Devleti'nin ilan edildiği 14 Mayıs 1948* tarihinden hemen önce, karar tasarısındaki sınırı beğenmezsek, Yahudi Devleti'nin sınırlarını genişleteceğiz, açıklamasını yaptığını haber veriyor. Bar-Zohar, Ben-Gurion'un dosyalarındaki cümleciği, "we shall not lay down territorial boundaries" olarak aktarıyor ve bunu "sınırlarımızdan feraget etmeyeceğiz" şekilde anlayabiliriz. Peki sınır mı, tarifi, Talmud'ta yazılıdır.

Artık 1982 tarihine gelmiş oluyoruz. İki gelişmeden söz edebilirim, bir, 1981 yılında, Suriye'ye ait olup İsrael işgali altındaki Golan Tepeleri'nde İsrael kamu hukukunun geçerli olduğu ilan edildi. Bu Golan Tepeleri'nin de facto ilhakı anlamındadır. İki, 1982 yılında ise İsrael, Lübnan'ı işgal etti; Başbakan, Begin'di ve Savunma Bakanı Ariel Şaron idi; böylece, İsrael, Talmud'ta çizili "Kutsal Topraklar" haritasında, Batı'ya doğru önemli sınırlara, ulaşmış oluyordu. Diğer yandan İsrael'de hahambaşı, Lübnan'ın zaptını takdis etti, biliyoruz. Lübnan'a yayılmaya hiçbir itiraz görmüyoruz.

Lübnan'ın işgali, 1982 Haziran ayında oldu ve Oded Yinon'un, "Dokuz yüz seksenli Yıllarda İsrael için Bir Strateji" incelemesi ise, 1982 Şubat Ayı'nda yayınlanmıştı. "Kivunum" Dergisi'nde çıktı, "Yönelişler" anlamındadır ve Dünya Siyonist Teşkilatı'nın yayın organı olduğu bildiriliyor; Lübnan'ın İşgali ve Irak'ın zaptı ile "Ottomanization" çok açık olarak buradadırlar.

Bu siyonist dökümanı ve önemini gören, İngilizce'de, "A Strategy for Israel in the Nineteen Eighties" başlığıyla yayınlayan ise, tahmin edilebileceği gibi, Profesör Shahak oldu. Profesör Chomsky** ise, bu siyonist belgeye, bir doktrin açıklaması şeklinde bakıyordu; buna dayanarak, İsrael yayılmacılığını sistemleştiriyordu. Demek ki, Shahak

---

* İsrael'i tanıyan Hükümet Başkanı Şemsettin Günaltay'ın, Mehmet Akif misli Sebülülreşat'çı idi ve Araplar bu tanımaya, "Türkler bizi arkamızdan vurdular" dediler, genel seçimler için 14 Mayıs 1950 tarihini seçmişti. Böylece Ben-Gurion ve Adnan Menderes'in başbakanlıkları aynı tarihte, "14 Mayıs" doğmuş oluyordu. Günaltay'ın lütfudur. Peki Eğin'li Şemsettin Efendi, islamize mi yoksa judaize mi, bunun için mi, İsrael'in kurulduğu bir zamanda, başvekil oldu, soru budur ve Çöküş'e dönmek isabetlidir.

** Hoşnutlukla tekrarlıyorum, Chomsky, Bertrand Russel'i, Batı'da "son aydın" ilan etmişti. Ben de, Garp Cephesi'nde "son aydın Chomsky'dir" yazmıştım. Aynı yerde duruyorum.

ve Chomsky'ye, Yahudi kavminin bu iki büyük çocuğu, çok önemli bir aydınlanma işi yaptılar, geçerken, dillendirmiş oluyorum. Katkılarıyla formüle edebiliriz, bu yeni doktrinin iki işareti var, bir, İsrael artık, bölgede bir destabilizatör'dür ve bölge için ise tek yol, iki, osmanizasyon'dur. O halde katkıları gerçekten büyük ve işaretler de "fesadiye" kitabında geliştirilen teorem ve analizler ile tam bir tutarlılık içinde görünüyorlar.

Israel aimed at a peaceful settlement in which its position in the region would be recognized and its security achieved. The new conception is based on the goal of "hegemony", not "coexistence". No longer a status quo power, having achieved military dominance as the world's fourth most powerful military force, and no longer believing in even the possibility of peace or even its desirability except in terms of Israeli hegemony, Israel is now committed to "destabilization" of the region, including Lebanon, Syria, Saudi Arabia and Jordan. In accordance with the new conception, Israel now use its military dominance to expand its borders and "to create a new reality", a "new order", rather than seek recognition within the status quo.

Profesör Chomsky yalnız değil, İsrael kaynak ve yorumlarına bakıyor; bunlara da dayanarak, bu sonuçları dillendiriyor, kendisinin ve aynı zamanda bazı İsraeli politikacı ve uzmanların ortak görüşleridirler.* Bu uzmanlara göre, yeni dönem, Begin ve Şaron ile başlıyor; bu analizle ilgili itirazlarımı kaydetmiş bulunuyorum. Ancak, artık İsrael'i anlatan sözcükler, "destabilizasyon", hegemonya ve "ekspansiyon" üçlüsüdür ve "osmanizasyon" bunlar izlemektedir.

Vektörler ise yan yana gelirler ve yeni bir vektör oluyorlar; emek düşmanlığı ile şiddeti'nin yan yana gelmesi, mutlaka, islamizasyon'a hamile olmayı zorlamaktadır. Aynı şekilde, bölgede destabilizayon ve hegemonya planı varsa, osmanizasyon, mecburi istikamet'tir. Amma bu osmanizasyon, "a la Ali Kemal" Osmanlı düzenidir.** Böylece sonuca yaklaşmış oluyoruz.

Bir, 1982 tarihli siyonist doktrinasyon belgesine göre, şimdi, Rönesans'dan beri hakim olan, akılcı ve insancıl düzenin yıkılışını, the breakdown of the rationalist, humanist outlook, yaşıyoruz, bundan memnun görünüyorlar. Artık, insan davranışlarını yönetmede, the view that ethics plays no part in determining the direction of Man, ahlak etkisiz durumdadır, böyle bir dünyada yaşıyoruz. Tabii kolaylıkla görebiliyoruz, siyonist doktrin, neo-konservatif felsefeye uymaktadır.

İki, Arap-Müslüman dünya, İsrael'e hâlâ tehdit olmakla birlikte, herhangi bir kıymet-i harbiyeye sahip görünmüyor, is not the strategic problem, ve Mısır önemli değildir ve parçalanmayı hak etmektedir. İsrael'in yeni doktrininde, bu, breaking Egypt

* N.Chomsky, Fatefull Triangle, op.cit. p.462

** Haberci'nin bir haberine göre, Ali Kemal erken gelmiş bir A.Gül'dür. Ali Kemal'de ne Tanzimat'ın transformasyonu ve ne de İttihat ve Terakki'nin merkeziyetçi devlet anlayışı vardı; Gül ise, tabiatıyla, bunları bilmemektedir ve yalnızca karşı'dır. Şöyle de söyleyebilirim, Gül, bir ottomanizaton yolcusu olduğu için, Çankaya'ya çıkarılmıştır. O halde, İsrael'in destabilizayon vektörünün sonuçlarından birisi olarak kabul ve bu yolla, vakalar ile tefekkür arasında mutabakat teşhis edebiliyoruz.

down territorially into distinct geographical regions is the political aim of Israel in the Nineteen Eighties on its Western front, Mısır'ın coğrafi bölgelere parçalanması, seksenli yıllarda, Batı Cephesi'nde, İsrael'in batısı kastediliyor, İsrael'in politik hedefidir, cümlesiyle ifade ediliyor. Parçalamak esastır, "ilhak" üzerine bir vurgu bulamıyoruz; buna mukabil, regaining the Sinai peninsula with its present and potential resources is therefore a political priority, Sınai yarım adasının geri alınması önemlidir ve plan'dır, bunun siyasi önceliği var.

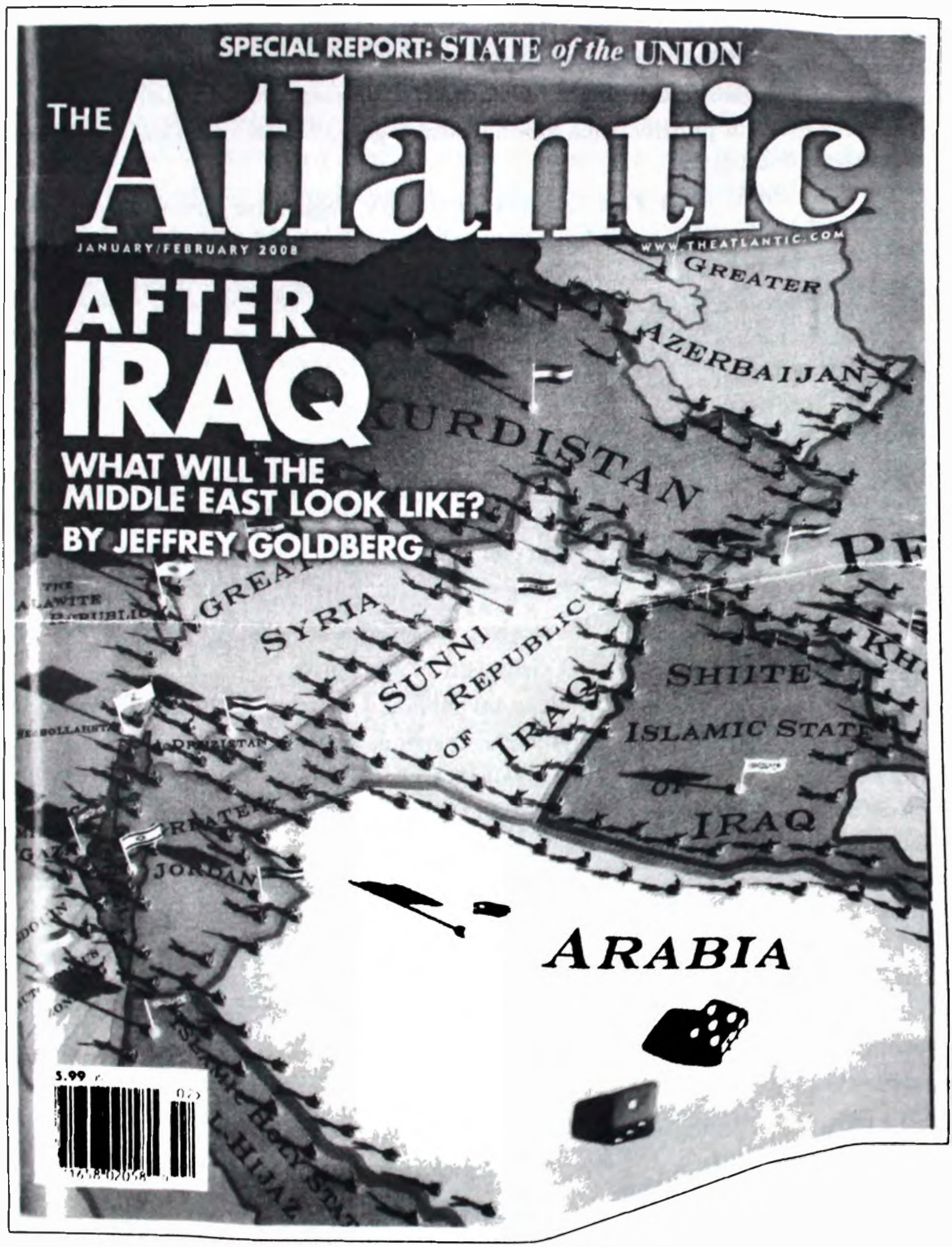
Üç, Irak, sünni, şii ve Kürt üç nüfustan ibarettir. Sağlam bir bütünlükten yoksun olmakla birlikte, kısa dönemde, İsrael için tek ve en büyük tehdidi ise, işte bu Irak oluşturmaktadır, in the short run it is Iraq which constitute the greatest threat to Israel ve mutlaka müdahale edilmek durumundadır.

Bir, Irak-İran savaşı, Irak'ı parçayacak ve sonunu getirecektir, cause its downfall at home even before it is able to organize a struggle on a wide front against us ve toparlanıp, bize, İsrael'e karşı bir savaş düzenlemesi zorlaşacaktır; bu ölçüde bir açıklık buluyoruz. Yalnız bu yeterli görünmüyor; izlenecek asıl yol, iki, in Iraq, a division into provinces along ethnic/religious lines as in Syria during the Ottoman times is possible, Osmanlı döneminde Suriye'de olduğu gibi, Irak'ı etnik/dinsel eyaletlere ayırmak olarak formüle ediliyor. Basra, Şii, Bağdat, Sünni ve Musul, Kürt, so, three or more states will exist around the three major cities, böylece üç devletin, temellerinin 1982 yılında atılmış olduğunu görüyoruz. Haritalar çizilmiştir ve görüyoruz.

Böylece ve nihayet, söyleye söyleye, bu bölümü de bitirmiş oluyorum, iki küçük ek orta yerde duruyor. Chomsky, yeni siyonist doktrinde, aydınlanma kapısının, enlightenment, ki rasyonalizm ve hümanizm olarak da ifade edilebiliyor, kapanışının yeni olmadığına dikkat çekiyor ve çok haklıdır. Hep biliyoruz, pek çok Yahudi kökenli düşünür, başta Levi-Strauss, ilerleme ve bir türevi olan aydınlanma düşüncesine savaş açmışlardı, Levi-Strauss'un ilkel yaşamı sevdirmeye çalışması, bu savaşın bir parçası idi, enindesonunda, doğrusal ilerleme teoremini yıkmak istiyordu. Bunun çok basit bir nedeni var, Yahudilik, Yahudi kimlik ve etnik yapının değişmemesine dayanıyor; ilerleme ve aydınlanma ise, kimlikte değişmeyi ve değişmenin "iyi" olduğunu gösteriyor ve savunuyor. Demek ki, aydınlanma felsefesi ile Yahudilik birbirinin karşısındadırlar; dolayısıyla, İsrael'de, aydınlanma karşıtlığının yeni bir yanını göremiyoruz, siyonizm, aydınlanma karşıtlığıdır, diyebiliyoruz. Ve Chomsky'nin, doğru bir noktaya parmak bastığını tekrarlıyorum; yalnız burada yine de doğru kalan bir nokta var, şurasıdır, dünya Yahudiliği, İsrael'de Likud, Tahran'da Humeyni, Roma'da Papa Karol ve Türkiye'de Eylülist "devrimler" ile rahatlamış durumdadır. Hepsi aydınlanma düşmanıdırlar.

Chomsky'nin asıl ve daha doğru işaretini daha önce işaret etmiştim, hatırlamak isabetlidir. Bu yeni doktrin, eninde-sonunda, bazılarının "Ottomanization" dedikleri modele indirgenebiliyor; bu da, bölge, Osmanlı İmparatorluğu sistemine dönmek zorundadır, anlamına geliyor. Doktrin'de sözü edilen yeni düzen, "new order", bir Osmanlı İmparatorluğu'dur, güçlü bir merkez olmalıdır, eskiden Türkiye idi ve şimdi Amerikan

BÜYÜK ISRAEL & KÜÇÜK TÜRKİYE

Abdullah Gül

DİYANET VAKFI'NDA VAAZ

TÜRK SİSTEMİ: HALKINA DÜŞMAN

Bugün söylemek istediği, hepimizin ne kadar coşkuyla işte beğendiğimiz, alkışladığımız konular. Şimdi halkına zıt, halkı ile barışık olmayan, ona düşman bir sistem, bu sistemdir ki bizi bugün Türkiye'nin ve ülkenin bütünlüğünü konuşmaya getiren, onu gündem noktası haline getiren böyle bir sistem içerisindeyiz doğrusu, 70 senedir.

İLKELLİK: "NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE"

Milliyetçilik, demin dediğim gibi öyle olmuş ki, Türkçülük şeklinde alınmış ve bu ister istemez, aksini de bazı insanların aklına getirmiştir. Mesela -bunları açık söylemek zorundayım- "ne mutlu Türk'üm diyene" lafını tutup her yere yaza yaza ve bunu özellikle hiç olmayacak yerlere yaza yaza, Türkiye aslında ilkel bir hale dönmüştür. "Bir Türk dünyaya bedel" gibi laflar aslında Türkiye'nin o bütünlüğünü, Türkiye'nin o geçmişteki bütün insanları islam kardeşliği etrafında toplayan bu bütünlüğünü tehdit eder anlama gelmiştir.

LAİKLİK: TÜRKİYE'NİN BÜTÜNLÜĞÜNÜ TAHRİP

Şu da bir gerçek, tarih boyunca görülmüştür ki en kalıcı ve birleştirici unsur din olmuştur. Ama bu demin dediğim gibi Türkiye'deki

resmi ideoloji tarafından tehdit altına alınmış. Moral değerleri açısından yine Türkiye'nin bütünlüğünü tehdit eden, en ziyade tahribatı vermiş olan, sistemin ilkelerinden birisi de laiklik ilkesidir.

ÜMİTLE BAKIYORUM: YENİ OSMANLICILIK

Bu açıdan bu ikinci cumhuriyet, yeni Osmanlıcılık kavramlarının ve bu tartışmaların ortaya gelmesini ben çok sağlıklı olarak görüyorum ve geleceğe çok ümitle bakıyorum.

Ali Özoğul, Şifre Çözüldü, İstanbul, 2007, ss.85-97

desteğine sahip İsrael var; böyle bir imparatorluk sistemi ve işte doktrin budur. Yalnız, tek başına bu, "osmanizasyon" olmaya yetmiyor ve gereken şudur, much of the region fragmented into ethnic-religious communities, preferebly mutually hostile, bölgenin, tercihen birbirine düşman etnik-dinsel topluluk ya da yerleşimlere bölünmüş olması elzemdir.* Bunlara Filistin'e izafeten "yişuv" ya da Osmanlı düzenini hatırlayarak, "eda" diyebiliriz.

Son nokta mı, siyonist osmanizasyon doktrininin açıklandığı 1982 yılından on yıl sonra, 9 Aralık 1992 tarihine, Ankara'da Diyanet Vakfı Konferans Salonu'na çıkabiliyoruz, konuşmacıyı kürsüye, Ali Coşkun, eski bakanlardan, çağırmıştı; "efendim, şimdi söz sırası çok değerli kardeşimiz ve milletvekili Doç.Dr. Abdullah Gül Beyefendi'de" buyurdular. Güzel, bu buyrukta önemli bir kısım gerçek dışıdır; Gül'ün doçent olmadığı ve bir doktora derecesini hiçbir zaman almadığı kesindir. Bile bile söylüyorlar, düzeltmiyorlar ve böylece yayınlıyorlar. Düzeltmeyi sürdürüyorum.

A.Gül, konuşmasını şu şekilde tamamlıyor: "Bu açıdan bu ikinci cumhuriyet, yeni Osmanlıcılık kavramlarının ve bu tartışmanın ortaya gelmesini ben çok sağlıklı olarak görüyorum ve geleceğe çok ümitle bakıyorum."** Pek güzel, "yeni osmanlıcılık" ile "ottomanization" bir ve aynıdırlar ve Gül ile , "osmanizasyon" İsrael'den kalkarak Ankara'ya inmiş olmaktadır.

Bölüm bitmiştir.

---

* ibid,, p.455

** Ali Özoğlu, Şifre Çözüldü, İstanbul, 2007, içinde, s.97

Gül'ün bu konuşması her yerde yok edilmiş haldedir. Ali Özoğlu, Silivri'de tutukludur.

üçüncü bölüm için birinci ek

MENDERES'İN OSMANLI İMPARATORLUĞU TUTKUSU

1955 yılında Türk Devleti'nin hükümet başkanı rahmetli Adnan Menderes, bir heyetle birlikte, Bağdat'a gitmişti. Hanefi mezhebinin büyük kurucusu İmam-ı Azam'ın türbesini de ziyaret ettiler. Bir cami içinde bulunan altın yaldızlı gümüş parmaklıklarla çevrili kabrin başında durup Fatiha okudular.

Menderes, derin bir düşünceye dalarak, uzun süre, mezarın başından ayrılmadı. Nihayet dışarı çıkıldığı zaman, heyettekilerden birisi, merhumun, yanına yaklaştı. "Beyefendi" dedi, "mezarın başında adeta murakabeye verdiniz, merak ettim, acaba o sırada neler düşündünüz?" Menderes, soru sahibini bir kenara çekti, aşağı yukarı aynen şöyle söyledi.

Osmanlı İmparatorluğu Zarurettir

"Osmanlı İmparatorluğu'nu düşündüm. Burada yatan zat, İslam aleminin büyük bir kısmında hâlâ hüküm sürdüren manevi bir nizam kurmuştu. Osmanlı Türkleri de hemen hemen aynı topraklar üzerinde yüzlerce yıl devam eden siyasi bir nizam kurdular. Bu nizam yıkıldı yıkılalı, dünyanın bu parçası hâlâ huzur ve sükunete hasrettir. Şimdi, başka temeller üzerinde de olsa, böyle bir nizamın yeniden kurulması bir zarurettir. Bunu da ancak biz Türkler yapabiliriz. Milletimizin tarihi hasletleri bizim bu ulvi maksadı tahakkuk ettirebileceğimizin teminatıdır. İmam-ı Azam'ın mezarı başında işte bunları düşündüm."

Bunları söylerken gözleri ışıl ışıldı, yüzü ay gibiydi. Karşısındakinin gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. "Ne o?" dedi, "ağlıyor musun, merak etme, bunu biz yapamasak bile günün birinde çocuklarımız muhakkak yapacaktır. Hadi, gidelim".

Millet Olmak

Bir millet, insanın yüzünü ay gibi güzelleştiren, gönlünü ışıklarla dolduran böyle bir inancı olmaksızın var olamaz, olsa da varlığını sürdüremez.

Sebati Ataman, Milliyetçilik ve Türkiye, Kervan Yayınları, s. 36-37

üçüncü bölüm için ikinci ek

BEN-GURİON'UN KENNEDY SUİKASTI

Oswald'ı, Kennedy'nin katili olarak yakalamadılar, Oswald da bu nedenle yakalandığını geç öğrendi, o kadar geç ki, öğrenmesinden hemen sonra da öldürüldü ve öyleyse hiç öğrenmedi, diyebiliriz. Öldüren Ruby idi, asıl adı "Rubinstein" olan bir Yahudi'dir, ölüme mahkum olduysa da, kimselere iş bırakmamak için olabilir, ansızın ölüverdi. Amerikan halkına gelince, "yeni Orta Çağ'dayız "diyorum, uzun yıllar Oswald'ı tek tetik çeken ve tek katil olarak bildi, öyle olmadığını ise, Kennedy'yi unuttuktan sonra öğrendi. Öğrenmek mi, bir meraktan sonradır ve merakın bittiği zaman, "öğrenmek" dediğimiz, öğrenmemek'tir. Demek ki tekeliyet'te "öğrenmek" ile "öğrenmemek" bir fiildir. O nedenle, hem Ruby'nin bir Yahudi olduğunu, Oswald'ı daha önceden tanıdığını, büyük bir Yahudi mafyası ile bağlantılı olduğunu hiç öğrenmedi. Kennedy'nin ölümünde bir numaralı faktör, bu mafyadır.

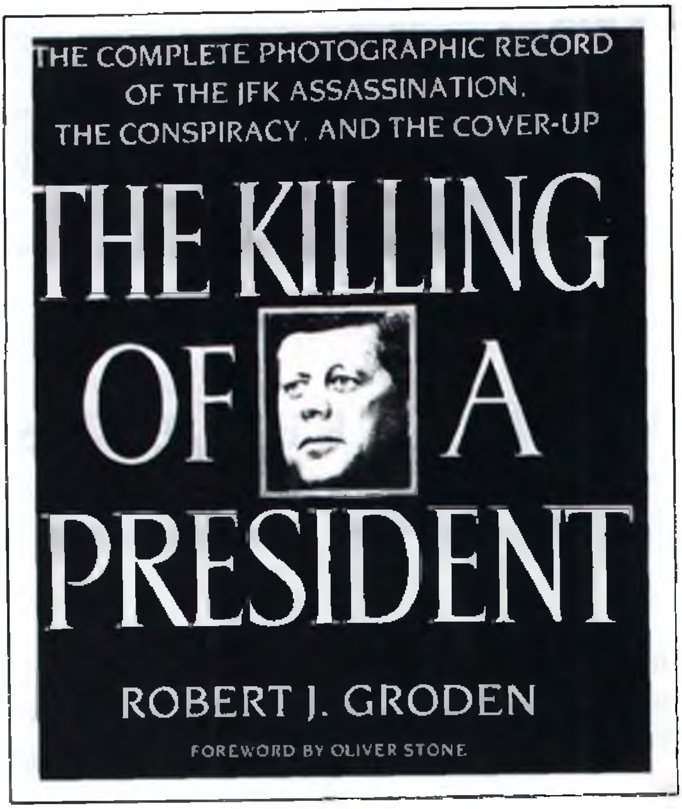
Burada yazdıklarımın hepsi, benden önce yazılmıştır. Fakat hiç kimseler bilmediler ve şimdi, burada yazdıklarımın hepsi, yenidir. Kaldı ki kanıtların arkasındaki teori benimdir; hepsini görebilen, bir araya getiren ve daha önce olmadık bir şekilde dizen, bu teoridir. Teori olmadan, görmek hiç mümkün olmamaktadır; tabii böylece görülebilenlerden yeni bir teori'ye yol açılmaktadır.

Eğer Orta Çağ'da isek, fesadiye esastır. Ben-Gurion, Orta Çağ'dan kalma bir fesatçıdır. "Konspiratör" de diyebiliyorum. Yoketmede ahlakı ve acıması hiç olmamaıştır.

Devamla, Oswald'ı, başka bir cinayet şüphelisi olarak yakalıyorlardı, ama hiçbir işten habersiz, yine de korkmuştu, "I am not resisting arrest" diye bağırıyordu, "gelin, tutuklayın, mukavemet etmiyorum" anlamındadır.* Öldürüldü ve geriye, sinema sanayiine, "patsy" tipini bıraktı. Merakı yüksek tutabilen, sineması kolay ve yapımı ucuz, çok zaman, politik cinayet filmleri bir "patsy" ile çekiliyor.

---

* Robert J. Groden, The Killing of a President – The Complete Photographic Record of the JFK Assassination, Conspiracy, and the Cover-Up, Viking Penguini, 1993. p.102

THE PATSY & "ÇAKMA" KATİL

The Perfect Patsy

The countdown to Oswald's murder began the moment the President was shot. From his actions immediately after the assassination, it appeared that Oswald realized — too late — that he was being set up as a patsy to take the blame for the killing. When he was arrested at the Texas Theatre, instead of trying to escape (providing the police with a "perfect" opportunity to shoot him), Oswald tried a desperate ploy to save his life by shouting, "I am not resisting arrest!" It has been theorized that Oswald was, from the moment he returned to the United States after his defection to the Soviet Union, subtly manipulated and deceived by the intelligence community for which he worked. His was one of the first "strange deaths" of numerous eyewitnesses and co-conspirators in the Kennedy case.

Oswald, under the alias of Alek Hidell, had purchased through mail order.

Ne denebilir, "şaban" demek mümkündür, "avanak" da olabilir, "kurban" daha da uygun düşüyor, cinayeti hazırlayanlar, şimdi her turistin bir kamerası var, cinayet yerinde birisini, sürekli bir şekilde tespit edebiliyor, "şüpheli" olması şarttır. Bu sırada başka yerde cinayet gerçekten hazırlanmaktadır ve "maktul" yere düşünce, bu "patsy", bu avanak, kurban, şaban, ad seçmek serbesttir, hemen öldürülmek durumundadır. Çünkü seçilmiştir, seçilmiş olan halk değil kurban'dır.

Hemen öldürülmezse, ilk fırsatta öldürülmelidir. Oswald, hemen öldürülemedi ve ilk fırsatta öldürüldü, tabii, Oswald'ı öldüren de öldü. Ama asıl öldürülen bir cumhurbaşkanı olduğu ve cia, İsrael devleti, Mossad, Amerika'da büyük Yahudi mafyası, İngilizce sözcükle "involve" oldukları için bir cinayetler zincirinden söz etmek mümkündür. Şöyle, bu cinayetle ilgili ve bilgili olanlardan hayatta kalabilen yoktur, diyebiliyoruz.

Oswald için artık "patsy" bir dil olmuş durumdadır, Kennedy Suikastı üzerine kitapların hemen hemen hepsinde "patsy" var. Bunu, "hazırlanmış katil" olarak türkçeleştirebiliriz, İngilizce'ye Fransızca'dan geldiğine inanılıyor, bir tür argo'dur ve şimdi, yeni argo Türkçe ile "çakma" katil de uyuyor. Oswald, bir "çakma" katil idi ve yok edildi. Buradan başlayabiliriz.

Lord Moyne ve Kont Bernadotte Suikastları

Daha doğrusu buradan devam ediyorum, önce iki aktörü hatırlamakta yarar var. Fitne'nin ikinci bölümünde ve "Lord Moyne ve Kont Bernadotte Suikastları" alt bölümünde, özet bilgi sunmuş durumdayım. Buraya sadece bir paragraf alıyorum ve yeterli olduğunu umuyorum. Tabii ikinci bölümün, ekler dahil, tamamına dönülmesini salık veriyorum.

Begin ve Şamir Suikastları

1943 yılında Ergun'un başına Menachem Begin geçti, yeni bir dönemdir. Begin ile birlikte Ergun'un yepyeni bir dinamizm kazandığı konusunda bütün kaynaklar müttefiktir; bir tür liberasyon teşkilatı olmuştu. Bununla birlikte öyle anlıyoruz, "Ergun" ya da "Ezel" ile "Lehi" arasındaki ayrılık sadece kâğıt üzerinde kaldı. Çünkü, Begin'in Ezel'in başında olduğu dönemde, 1943-1948, en önemli terörist eylemleri "Lehi" yapıyordu; Lord Moyne ve Kont Bernadotte suikastları bunlar arasındadır. Bunlardan ilki Menachem Begin ve ikincisi İzak Shamir adına yazılıdır; Shamir'i, 1944 yılından iti-

baren Lehi'yi yöneten üç kişiden birisi olarak biliyoruz. Hem Begin ve hem Shamir, İsrael Devleti kurulduktan sonra da konspiratif ve terörist eylemlerine devam ettiler ve her ikisi de Likud ile birlikte başbakan oldular. Likud, tekrar edebiliyoruz, Ergun'un devamıdır.

•••

Konspirasyon mu, bunlar olmazsa İsrael Devleti'nin kurulamayacağı sözü Şamir'indir. Bu sözü, sürdürülmezse, İsrael Devleti'nin ayakta kalamayacağı şeklinde anlayabiliriz. Yitzak Shamir, sözünün eri bir insana benzemektedir, çünkü, 1955 yılında, Isser Harel tarafından Mossad'a alınmış ve 1965 yılına kadar da burada kalmıştı. Kennedy Suikasti'nin gerçekleştiği tarihte, Mossad'ın suikastler dairesinin başındaydı. Bunu, eğer Kennedy'nin katlinde Mossad'ın parmağı varsa, bu Şamir'in parmağıdır, şeklinde anlayabiliriz.

Ergun'dan beri birbirini bırakmadılar, Likud'tan önce Herut Partisi'nde bir arada oldular. Michael Piper, "Son Hüküm" adıyla yayınladığı çalışmasında, Begin ile Shamir'in Kennedy suikastında da birbirlerini bırakmadıklarını iddia etmektedir;* Begin'in, 1963 bir diplomat kisvesiyle dolaştığını, "a roving diplomat", kaydettikten sonra, "gezgin" ya da "avcı" diplomat diyebiliriz,** Mickey Cohen and Menachem Begin very clearly were involved in the initial stages of what ultimately evolved into the JFK assassination conspiracy precisely because of Kennedy's difficult foreign policy struggle with Israel which sparked the plot against the American president, Cohen ile Begin'in tanıştıklarını ve "Kennedy Konspirasyonu" içinde olduklarını yazıyor.*** Cohen, Meyer Lansky Organize Suç Teşkilatı'nın Batı Kıyısı'nda güçlü adamıdır, İsrael'e bağlıdır, politikacılara lüks fahişe sağlamakta ustadır.**** Marilyn Monroe'yu Kennedy'in yatağına da Cohen'in götürdüğüne de bizi inandırmaktadır.

---

* Begin, 1977 yılında başbakan oldu, "Ergun" hükümete geldi, İsrael'in dinsel sınırlarını hedef aldı, Lübnan'ı zapt etti, fakat "Sabra-Şatila Katliamı" öylesine ürküntü ve tiksinti yarattı ki istifa etmek zorunda kaldı ve yerine Şamir'in geçtiğini söylemeye gerek yoktur.

** Bunu verifiye etmek kolay görünmüyor, yalnız, Encyclopedia Judaica'dak biyografisinde 1952-1965 yılları arası boştur. Bunu gizli ve asıl mesleğinde olduğu şeklinde anlamak mümkündür.

*** M.Collins Piper, Final Judgement - The Missing Link in the Assassination Conspiracy, Wash., D: c., 1998. p. 166.

**** İsraeli araştırmacı Tevet, "Teveth" yazılıyor, Osmanlı Selanik'te , Selanik Yahudileri'nde, Eşkenazların, hayatlarını pezevenk ve fahişe olarak kazandıklarını not etmişti. Bunu "herkesin bildiğini" de ekliyor. In Salonoki Jews it was common knowledge that all Askenezim earned their living as pimps or white slaves.

Shabtai Teveth, Ben-Gurion - The Burning Ground 1886-1948, Boston, 1987. p.75

Öte yandan Mossad için çalışan "sayan" kategorisinin, kadrolu değiller ve yaptıklarından para almıyorlar, "iş yapan" diyebiliriz, çok büyük bölümünün pahalı fahişe olduklarını not etmiştim. Yahudileri memnun etmeyen New York Valisi'ni deviren genç fahişe ile Başkan Clinton'ı, Beyaz Saray'da oral seks uyguladığını açıklayarak uçurumun kenarına kadar götüren Monica Lewinsky'nin de Yahudi olduklarını tespit edebiliyoruz.

Ben-Gurion, İsrael siyaset tarihinde hâlâ bir muammadır, Başkan Kennedy'nin, Sovyetler Birliği'ni bir "sistem" olarak kabul ettiği ünlü konuşmasından hemen sonra, "ansızın" ve "beklenmedik bir şekilde", başbakanlıktan ayrılmıştı, Haziran 1963 tarihindedir. Ben bunu, Kennedy'nin ölümüne kesin kararın tarihi olarak anlıyorum; bu, cinayet romanlarında çok okunan, suç mahallinden uzaklaşma tedbiridir. Ben-Gurion'un, Kennedy'ye büyük bir husumet duyduğu ve bunu her yerde ifade ettiği, yazışmalara döküldüğü hep biliniyordu; başbakanlıkta kalmış olsaydı, "İsrael parmağı" işaret ve tartışmalarının önünü almak imkânsız olurdu, isabetli bir iştir.

Güzel, fakat devam etmeden önce, karşımıza bir soru çıkabiliyor, bu şudur, "tedbirdir" denmekle birlikte örneği var mı, daha önce hiç sorulmamış olsa da, bu suali ciddiye almayı öneriyorum. Şimdiye kadar hiç sorulmamış olmasını ise Ben-Gurion'a, böyle bakılmasının usul olmamasına bağlayabiliriz. Kim bakabilir ki, eninde-sonunda, bir "mesih" ya da "efsanevi kurtarıcı" değil mi; demek ki burada, bir başka açıdan, genel "mesih" kategorisini de ele almış oluyoruz.

Ben-Gurion Kıbiye Katliamı'nda

Olay şudur, 1953 yılında, Kıbiye'de, İsrael'in o zamana kadar gerçekleştirdiği en büyük ve vahşi katliamı olmuş ve kısa bir zamanda 70 Ürdünlü köylü öldürülmüştü, "Lavon Skandalı" ile iç içedir. Büyük bir vahşet, büyük bir skandala dönüştü, yüksek mevkidekiler mesuliyeti birbirinin üzerine atmak üzere yarış ettiler, başbakan Ben-Gurion idi ve Bar-Zohar'ın yazdığına göre "I was on leave, and no one has to ask me whether or not to undertake a repraisal raid", izinde olduğunu ve kimsenin kendisine, Kıbiye'yi basmayı sormadığını söylemişti. Sharett ile Lavon arasındaki konuşmalar ise bunu yalanlıyordu; Ben-Gurion, katliamdan hemen önce, "bana izin verin" demiş ve Sharett'i Başvekil vekili bırakmış, dinlenmeye çıkmıştı. Başvekil Vekili Sharett'in katliama karşı çıktığı kesindir ve Moşe Dayan'ın yaptığı ise bilinmektedir. Hükümet'te tartışma olduğu da, daha sonraki tahkikat nedeniyle ortaya çıkmıştı, Lavon, Sharett'e, Ben-Gurion'un emrini durduramayacağı cevabını verdiğini, bu vesile ile, öğrenmiş bulunuyoruz; o anda başbakanlık koltuğunda Sharett oturmaktadır ve 70 Arabın katledilmesi de böylece Ben-Gurion'un iznine, bir tür "sabat izni" de diyebiliriz, rastlamaktadır. Hikayesi çok kısa olarak bu merkezdedir.

İki küçük noktayı ekleyebilirim, birincisi, "later, he was to confess to one of his confidents that he had lied", Bar-Zohar, daha sonra Ben-Gurion'un, yakınlarından birisine, "yalan söyledim", dediğini yazıyor; Ben-Gurion'un güvenilir biyografi yazarıdır, yazdıklarına güveniyoruz. Güzel ve şimdi, Ürdünlü köylülerin katlinden Kennedy'nin katline geçiyoruz.

Dürüst araştırıcı, tanınmış gazeteci, Amerikan Yahudisi olduğunu tekrarlıyorum, S.Hersh, bu konuda, şu notu düşüyor: İsrael toplumu "Ben-Gurion'un köşesine çekilmesinin bir başka sebebi olabileceğini hiç aklına getirmedi. Bu da nükleer silahlara sahip bir İsrail yüzünden Kennedy'le arasındaki artan gerginlik, çıkmaza giren ilişkiydi".* Cazip, fakat aynı ölçüde kazip olmasa da çok eksik bir değerlendirme saymak durumundayız; çünkü, Hersh, gerçeğin sadece bir kısmını görmektedir. Tabii Ben-Gurion'un başbakanlıktan uzaklaşmasının Kennedy ile ilgisi var, doğrudur, yalnız Ben-Gurion, gerginlik nedeniyle başbakanlığı bırakacak bir adam değildir; kaldı ki Dimona Nükleer Tesisi'ni, İsrael'in varlığı ile eş tutmaktadır. İsrael, hayati bir tehdit ile karşı karşıya gelmiştir, tehditi ortadan kaldırmak zorunludur, böyle düşündüğünü düşünüyoruz; o halde, Kıbiye Katliamı misli tedbir almıştır. Anlayabiliyoruz.

Tabii, başbakanlıktan ayrılışının hiçbir önemi yoktur; İsrael'de, kararları yüksek komutanlar ve Mossad alıyordu ve almaktadır; en önemli savaş ve suikast kararları, başlatıldıktan ve suikastlar realize edildikten sonra hükümete bildiriliyordu. Sistem budur ve böyle gelmiş böyle gidiyor, nitekim 1956 yılında, Fransa ile nükleer silah anlaşması yapılmasından ve yaklaşık 1960 tarihinde, "Dimona Nükleer Silah" tesisinin kurulmasından, Moşe Dayan ve Simon Peres türü Ben-Gurion'un fesadiye ekibinden bir avuç insan dışında, o tarihlerde Peres bakan değildi, kimsenin haberi yoktu.** Bakanlar geliyor ve gidiyor; bilmedikleri kesindir. Bilinen ise, Ordu ve Mossad'ın hep Ben-Gurion'un elinde olduğudur.

Güzel ve peki teorik bakmak ne demektir, bu soruya üç aşamalı olarak cevap vermek istiyorum; tabii, Ben-Gurion'u ya da İsrael yüksek komutanları ve Mossad'ı canavar olarak resmetmek istemiyorum, "mecbur kalmazlarsa" öldürmeyecekleri kesindir. Nitekim, Clinton'u öldürmeden düşürmek istediler ve Nixon'u, öldürmediler ve düşürdüler. Adnan Menderes ve hele hele Fatin Rüştü Zorlu, ölüme mahkumdular.

Birinci aşama ceza hukukunda ve siyaset tarihinde, "hak etmek" ve "mahkum olmak" aynı anlamdadır. Menderes ile Kennedy, aynı "suçları" işlediler; bir, Arabist olmasalar bile Araplar'a yaklaşmak istiyorlardı. İki, Kennedy, İsrael'in bölgede bir hegemonya kurmak ve hep yayılmak için "olmazsa olmaz" saydığı nükler silah imalâtını mutlak

* M. Bar-Zohar, Ben-Gurion –A Biography, London, 1977. p.202-205

Seymour M.Hersh, Israil Amerika ve Bomba, İstanbul, 1969.

** Peres, anılarında, Savunma Bakan Yardımcısı olduğu bir zamanda, 1963 yılında, Kennedy'nin, kendisini Beyaz Saray'a, quite unexpectedly, "hiç beklenmedik bir şekilde" davet ettiğini yazıyor ve birdenbire, suddenly, "nükleer alternatif mi inşa ediyorsunuz", are you building a nuclear option, yöneltiyor.

Shimon Peres, Battling For Peace- A Memoir, New York, 1995. p.223

Demek ki Kennedy, Peres'i biliyor ve ancak bu soruyla, ölüme biraz daha yaklaştığını bilmiyor.

Peres, üçüncü bölümde özel bir kutu var, Fransa'dan nükleer silah iznini almakla övünen bir kişidir, 1956 yılında idi ve "we will not be the first one to introduce nuclear weapons into the Middle East" cevabını veriyor; "biz Orta Doğu'ya nükleer silah getiren ilk ülke olmayacağız", cevap budur. Bu cevap ölüm getirmektedir.

durdurmak istiyordu ve Menderes de kendi liderliğinde bir yeni "Osmanlı İmparatorluğu" hayalinden hiç vazgeçmiyordu. İkisi aynı kapıdadır.

Menderes için hakikaten öyle mi, sorusu isabetlidir; gösterebildiğimi sanıyorum, İsrael'in abartmış olması ihtimali var, ama buna, Menderes'in bir Osmanist olduğuna, kesinlikle inanıyordu. Üç, Kennedy, Sovyetler'i yaşayabilir bir düzen kabul ettiğini açıklamıştı ve Menderes, Moskova'ya gitme planını ilan etti ve ciddi olduğunu göstermek için Bakan Lütfi Kırdar'ı öncü olarak göndermişti. O halde ölümü hak ettiler ve ölüme mahkum oldular.

Peki "teorik bakmak", zaman zaman pratik olanı ihmal ederek, derine inmek değilse nedir; ikinci aşamadayız, "öldü" ya da "öldürüldü" veya "düştü-düşürüldü" bunlar daha çok pratisyenleri ilgilendiriyor ve teorik bakış, başka yerdedir. Bildiğimiz şudur, Roosevelt öldü, Truman geldi, Kennedy öldürüldü, Johnson çıktı, Nixon düşürüldü, Ford yükseldi. Hiçbirisinin de çıktıkları yerlere çıkacaklarını düşündüklerini düşünemeyiz; düşündüğümüz şudur; çıkanlar, İsrael lobisinin adamlarıydılar ve zamanlarında İsrael Devleti, 1948 ve 1967 ve 1973-1974 olmak üzere, üç kez kurulmuş oldu. Teori, işte görülmemiş bir pratiği ortaya koyabilmektir.

Lyndon Johnson Vakası

Üçüncü aşamaya gelmiş olduk, Lyndon Johnson, ilk kez 1948 yılında hileli olduğu artık tartışılmayan bir seçim ile senato'ya girmişti ve senatör olarak, İsrael Partisi'nin direktiflerinin hiç dışına çıkmadı, Yahudi mafyası ile hep yakın temas halindeydi.* Buna mukabil, Kennedy, seçilebilmek için hem Amerika'daki Yahudi Partisi'nin desteğini ve hem de sağ oyları getirecek bir politikacının yardımına ihtiyaç duyuyordu; Johnson çok uygundur. Amma öldürüldüğü tarihten bir yıl sonra yeniden seçime girecekti, çok popülerdi ve Johnson'a ihtiyacı kalmamıştı; listeye almayacaktı, Kennedy'nin yaşaması halinde, Johnson'un siyasi kariyeri bitiyordu. Kennedy'nin öldürülmesi, hem Johnson'un siyasi yaşamını uzattı ve hem de başkanlık kapısını açtı. O halde, Kennedy'ye yapılan suikast, Johnson için gökten gelen bir lütuf'tur, diyebiliyoruz.

* Piper, Johnson'u, Kennedy'nin ölümünden, kişisel planda, en çok yararlanan kimse olarak tarif ediyor ve a political favorite of Israel and its allies in Meyer Lansky's organized crime syndycate, Israel'in ve Meyer Lansky Organize Suç Örgütü içindeki müttefiklerinin gözdesi olduğunu yazıyor. Piper'e göre, cinayet, Lansky ile cia nin eli mahsülüdür. Lansky, aynı zamanda Israel vatandaşı idi. Oswald'ı öldüren ve asıl adı Jacob Rubinstein olan Ruby için de, "gangster bağlantısı olan bir Amerikan Yahudisi" dendiğini aktarıyor.

Johnson Yahudi kökenli değil, amma Piper, Johnson'un yakın yardımcılarının, kesseniz, damarlarında, Yahudi kanı bulunur, dediklerini ekliyor.

M. Collins Piper, Final Judgement, op.cit., p.63

Katl işi tamamlanır tamamlanmaz Johnson'u başkanlık koltuğuna oturttular, çok acele ettikleri kayıtlıdır. Diğer yandan, Johnson da İsrael Başbakanı ile Savunma Bakanı ile yardımcısı Şimon Peres'i, Beyaz Saray'da ağırlamak için aynı ölçüde acele etmişti. 1964 Mayıs Ayı'ndadır, henüz yeni seçim yapılmamıştı, Peres'in anılarından öğrendiğimize göre, Johnson, İsrael Heyeti'ne, Washington'un "four square behind Israel" olduğunu söylemişti; Adana dilinde bunu "Allah'ına kadar İsrael'in arkasındayız" ve mafyaca ise "sapına kadar İsraelciyiz", ya da "dört dörtlük destekçiniz" olarak anlamak durumundayız.

Bu arada şunu ekleyebiliyorum, Johnson başkan yardımcısı iken Washington'da idim, Washington gazetelerinin "cemiyet hayatı" sütunlarında hep Johnson'un dili yazılırdı, Teksas ağzıyla konuşuyordu, çok kabadır ve devamlı alay konusudur. Bu bir yana, İsrael'in arkasında olmaya gelince, 1967 "Altı Gün Savaşı" sırasında bundan çok fazlasını yaptığı kesindir; demek ki, İsrael, bu büyük zaferi, önce Johnson'a ve sonra da Sovyetler Birliği'nin egoizmine borçludur.

Johnson'un ilk işi suikast için bir araştırma komisyonu kurmak oldu, başına, yüksek prestijli Başyargıç Warren'ı getirdiler. Ama içini "pek sağlam" üyelerle doldurdular. Birisinden söz etmek yeterlidir, o sırada temsilciler Meclisi üyesi Gerald Ford Komisyon'a üye oldu; J.Marrs, Ford için, temsilciler Meclis'nde cia'nin en iyi adamı ve Warren Komisyonu'nda da fbi'ın casusu, "spy", olduğu bilgisini veriyor ki genellikle kabul edilmektedir.* En yüksek dereceden mason, her zaman İsrael Partisi'nin sözünde kalan bir politikacı olduğu da hep yazılıyor;** önce Elen asıllı Agnew'in yerine yardımcı ve daha sonra da kişisel planda, anti-semit'e yakın Nixon istifaya mecbur edilince başkan oldu.

Jim Marrs, Başkan Johnson'un Komisyon Başkanı Warren'a, eğer Oswald'ın tek suikastçı olduğunu, lone assassin, bulamazsanız, "Üçüncü Dünya Savaşı çıkar" dediğini haber veriyor.*** Komisyon da söz ve emir dinliyor; "Oswald tek katildir", sonuç budur." Tek katil", literatürde "lone assassin" olarak geçiyor ama çıktığı andan itibaren buna inananı bulmak imkânsızdır. Nitekim, A. Summers, neticeyi, Warren Komisyonu'nun Oswald teorisi Amerikan halkını hiç ikna edemedi, şeklinde özetlemişti.**** Üzerinde çalışmayı sürdürmek zorunludur.

---

* Jim Marrs, Crossfire - The Plot that Killed Kennedy, London, 1999. p.466

Marrs, Johnson'un seçilmeden senatör olduğunu ve Kennedy'nin, 1964 yılında, Johnson'u listesine almayacağını da haber veriyor.

ibid., p.295

** Richard. Curtiss, Ford'un temsilciler Meclisi'nde hep İsrael lehine, voted a straight pro-Israel line, oy verdiğini tespit etmektedir.

R. H. Curtiss, A Changing Image: American Conceptions of Arab-Israeli Dispute, Wash. D.C., 1982. p.100

*** Jim Marrs, Crossfire., op.cit.,, p.492.

İronik, Marrs, Ford'un Komisyon'a, Nixon'un işareti üzerine alındığını da not ediyor.

**** Anthony Summers, Conspiracy -Who Killed Prresident Kennedy, Fontona, 1980. p.13

Böylece "Kennedy Cinayeti", aslında iki tanedir ve Başkan Kennedy'nin yakın çalışma arkadaşı ve kardeşi Robert Kennedy de, 1968 seçimlerine güçlü bir başkan adayı olarak hazırlanırken öldürülmüştü, böylece "komisyona havale etmek" aşamasına girmiş oluyordu. Suikast ile şu veya bu şekilde ilgisi olanlar, "ansızın", beklenmedik bir şekilde, "umulmadık yollarla", birbiri arkasından ölüveriyorlardı ve diğer taraftan Dallas'ta da en az iki ayrı silah sesi ve iki ayrı "shooter", nişancı, görüşü yerleşiyordu. Bu nedenle olabilir, Warren Komisyonu'nun sonuçlarını tasdik etmek için çalışan Temsilciler Meclisi Suikastlar Komisyonu da, ki bir tür "faili meçhul cinayetler" kurulu idi ve süreklidir, "iki nişancı var" ve bu nedenle de "konspirasyon", bilimsel bir gerçektir, sonucu ilan zorunda kalmıştı. Böylece, "thus a conspiracy is a scientifically basic fact", Amerikan yasama organı kayıtlarında yerini almış olmaktadır.

İngilizce "conspiracy", biz "fesat" diyoruz. Şimdi fesatçı'nın peşindeyiz.

Hersh: "The Sampson Option"

Devam etmeden önce tekrarlamak gereğini duyuyorum, bu bir teorik çalışmadır ve burada, bir, İsrael'in iç meseleler ile dış meseleler arasında bir fark görmediğini vurguluyorum. İsrael için bütün meseleler, iç meseledir. İki, suikast, bir politik yoldur ve diğer yollardan tek farkı, daha kestirme olmasındadır. Kolaylıkla kullanıyorlar, iç-dış ayırmıyorlar, bu cümleden de, önceki bölüme ekler arasında, Birinci Bush için bir suikast planı olduğunu göstermiştim; dışarda daha zor olmadığını söyleyebiliriz. Birinci Bush'a suikast girşimi, ne kadar doğru, ancak büyük bir ihtimalle doğru olduğunu ileri sürebiliriz; buna mukabil, Lord Moyne ile Kont Bernadotte'ye suikast tertip ettikleri kesindir; çünkü başarılı oldular ve öldürdüler.

Bin dokuz yüz kırk yıllarında Lord Moyne ile Kont Bernadotte'ye suikast düzenlemek, 1960 yılında, Kennedy'i öldürmekten çok daha cüretkâr idi. Kennedy de ölmüştür ve artık bir konspirasyona kurban gittiği ise mutlaktır. Burada teorik yana gelince, bunun İsrael işi ve Ben-Gurion'un marifeti olduğudur ve o tarihte İsrael ve Ben-Gurion için, başka bir opsiyon görünmüyordu ve bu teorik kesinlik olarak önümüzdedir.

Adding to the inevitable tension and danger in the Middle East was the fact that American intelligence reported as early as 1966 that Israel had built an atomic bomb. By the end of 1969, the Nixon Administration estimated that Israel had between twelve and sixteen nuclear warheads that could be deployed. The information was, of course, kept highly classified; equally classified, according to a cia report in my possession, was the extent of American knowledge of Israeli efforts to deny nuclear capability to other countries in the Middle East by assassinating their most sophisticated nuclear scientists.

Güzel, bu önemli paragrafı, Hersh'in "Samson Tercihi" çalışmasından değil, başka bir kitabından, "The Price of Power", alıyorum.* Şunlar var, bir Amerikan istihbaratı, İsrael'in 1966 yılında, atom bombası imal ettiğini tespit etmiş durumdalar. Burada iki nokta önemlidir, a, Kennedy, bunu önlemek için hayatından oldu. Bu sırada, 1966 yılında, Johnson, başkandı ve başka kaynaklardan, Johnson'un, cia'ya bu bilgiyi çok sıkı korumalarını istediğini ve Amerikan savunma bakanı'na dahi verilmesini yasakladığını öğreniyoruz. O halde, Johnson'un, İsrael'i "Allahı'na kadar destekliyoruz" sözü bu anlamda olmalıdır. Sözünü doğruluyor.

İki, Nixon döneminde ise, cia, İsrael'in, nakledilebilir, 12 ila 16 nükleer savaş başlığına sahip olduğunu da öğrenmişti. Artık İsrael, bölgede bir hegemonik güçtür.

Üç, bizi burada ilgilendiren ise işte budur ve Hersh, bu konudaki cia belgelerinin kendisinde olduğunu da eklemektedir. Buna göre, İsrael, nükleer imkânın, Orta Doğu'da yayılmaması için çok titiz davranıyor ve titizlikte ölçüsüz olduğunu anlıyoruz, çünkü, by assassinating** their most sophisticated nuclear scientists, bu titizlik gereği, en gelişmiş, sofistike, nükleer bilim adamlarını öldürüyorlar. İsrael'de beyin yiyen bir Dahak buluyoruz.

Bundan sonrası kolay ve bu eki de bitirebiliyoruz. Kennedy, bomba imalâtı hakkında bilgi sahibi olmak için ısrar ediyor ve tesislerin barışçıl olup olmadığını denetlemek istiyordu; Hersh'in kitabında var, Ben-Gurion'un silah imalâtını gizlemek için, Fransızların yardımıyla düzenleyip sergilediği sahneler, Paris'teki bulvar tiyatrolarını kıskandıracak ölçüdeydi. Kennedy, peşini bırakmadı, ama bırakmadı da ne oldu, sonunda, bir yakınına patladı, İsraelliler için "orospu çocukları" diyordu, "son of bitches lie to me constantly about their nuclear capability", bu orospu çocukları, nükleer silahlar konusunda bana hep yalan söylüyorlar" anlamına gelmektedir.*** Hersh'in yazdığına göre, Golda Meir'in Washington'a geldiği bir sırada, Ben-Gurion'u düşürebilmek için müzakereler bile yapmıştı ve diğer yandan da, kriptolardan, Dışişleri Bakanı Golda Meir'in de, Kennedy'ye, Ben-Gurion'un fesadiye ekibinden Peres ve Dayan'ı şikayet ettiğini öğreniyoruz.

Artık silahlar çekilmiş durumdadır; Kennedy, İsrael'e karşı bir savaş havasına girmişti. Ben-Gurion ise Kennedy'ye yazdığı son mektupların birinde, "benim halkımın var olma hakkı vardır" dedikten sonra, his existence is in danger, şimdi varlığı tehlikedir, diyordu. Sona yaklaşıyoruz.

---

* Seymour M. Hersh, The Price of Power – Kissinger in the Nixon White House, N.Y., 1983. p.214

** Burada "assassinate" sözcüğü kullanılıyor, hep biliyoruz, "haşişiyun" kelimesinden geliyor, Redhouse, suikast yapmak ve alçakça öldürmek, karşılıklarını sıralıyor.

*** Seymour Hersh, The Samson Option – Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy, N.Y. 1991-1993, p.117

Seymour Hersh, Samson'un Tercihi – İsrail Amerika ve Bomba, İstanbul, 1992. s.159.

Bir Amerikan senatörü de, durumu, "İsraelliler bize tıpkı bir at hırsızı gibi yalan söylediler" sözleriyle özetliyor. ibid., s.111

Fakat böyle başlamadı, gerçi, Yahudiler, Kennedy'nin babası John Kennedy'yi anti-semit buluyorlardı ve ayrıca Kennedy'ler katoliktiler ve ilaveten, Kennedy genç bir senatör iken, 1950'li yılların ikinci yarısında, Cezayir'in bağımsızlığını savunmuştu; İsrael'in buna tahammülü yoktur.* Ancak Kennedy, aday olunca ve İsrael Partisi'nin adamı Johnson'u yardımcı seçince ilişkiler yumuşadı. Abraham Feinberg'in açılımları ile kızıştı; İsrael ve Kennedy, birbirine çok yaklaştılar.

Önceki çalışmalarımdan hatırlayabiliriz, Clark Clifford, Truman'ın İsrael Devleti kurma kararını, yakın çalışma ekibinden, militanca destekleyen ve Dışişleri Bakanı Marshall ile mücadele ederek sonucu sağlayan bir genç danışman idi. Clifford'un anılarından çıkarabiliyoruz, 1948 Başkanlık kampanyasında, Truman ciddi bir mali krize girmişti ve işte tam bu sırada, with a last minute contribution by a liberal businessman from New York, Abe Freinberg, New York'tan liberal bir iş adamı olan Freinberg'in katkısıyla, kurtulmuştu ve tabii Başkan oldu.** Clifford'un "liberal" iş adamı dediği Freinberg, İsrael'in New York'taki en önemli adamlarından birisidir. Piper, İsrael'in nükleer tesisi için para topladığını, Hersh de, Ben-Gurion ile Peres'in New York'taki en sadık adamı olduğunu bildiriyorlar.

İşte bu Freinberg, Kennedy'nin seçim kampanyasında, uygun bir zamanda, kampanya direktörlerinden birisine, "mali sıkıntınız olduğunu duydum, yardım ederiz" sözü ile yaklaşmıştı; Kennedy tarafının, bu kadar kaba bir yaklaşımdan dolayı onurlarının kırılmış olduğunu anlıyoruz, ama sonunda, yardımı alıyorlar. İlişki böyle başlamıştır; Freinberg, önemli işler yapmış, nükleer hazırlık nedeniyle, ilişkilerin sertleşmeye başladığı bir dönemde Kennedy ile Ben-Gurion'u, New York'ta gizlice buluşturmayı başarmış görünüyor. Bu görüşmede, Kennedy, Ben-Gurion'a, Yahudi oylarıyla başkan olduğunu ve bir istekleri olup olmadığını soracak ölçüde yakın davranıyor, ama finale doğru gidişin değişmediği ortadadır. Freinberg, bir kez de, Amerikan teftiş heyetinin gidişi için aracılık yapmıştı; Hersh'in yazdığına göre, Ben-Gurion, teftiş için gelen Amerikalıları, Dimona yerine, yeni yapılmış bir "teftiş köyüne" sevketmiş, gelenler içinde İbrani-şinas kimse olmadığı için, İsrael tarafının çok eğlendiğini, çıkarabiliyoruz.

Ian Black & Benny Morris tarafından yazılan "Israel's Secret Wars" ile, bu eki de, kapatabilirim, İsrael'in istihbarat servislerini anlatıyor; çok ciddidir. Buradan üç noktayı çıkarıyorum; birincisi, "Mossad" olmanın harikulâde kolaylığı üzerindedir. Nasıl merkantilizm'in çıkışı kolaysa, "Mossad" da öyledir, her yerde varlar. Bu, "İsrael'in Gizli Savaşları" kitabından, Sovyetler Birliği'nde genel sekreter Hruşov'un destalinizasyonu başlattığı, 1956 yılı Yirminci Kongre konuşmasını da bir sayan'ın verdiğini öğreniyoruz.***

---

* Kennedy, Başkan olunca, Kahire'ye, John Badeau'yu büyükelçi olarak gönderdi; ambasadör Badeau, Arapça biliyordu, Kahire'deki Amerikan Üniversitesi'nin rektörlüğünü yapmıştı, Arapları seviyordu ve Araplar da Badeau'yu seviyorlardı. Bu şekilde Kennedy, Nasser'ın ülkesine bir arabist gönderiyordu; İsraellilerin, kabul etmeleri imkânsızdır ve düşmanlık saydılar.

** Clark Clifford, Counsel to the President, N.Y., n.d., p.231

*** Ian Black & Benny Morris, Israel's Secret Wars, N.Y., 1991. p.168

Herhalde Polit-Büro'da bir "sayan", Mossad'a ulaştırmış ve Mossad'ın da bunu, cia'ye hediye ettiğini not etmiştim, hep biliyoruz. Cia, çok memnundur ve bundan sonra ilişkiler sıklaşmaktadır.

Bu çalışmaya bakarsak, ikincisi, Ben-Gurion, sanki Mossad başbakanıdır, her işi ile ilgili ve hep içindedir. Çok enteresan, üçüncüsü, burada, James Jesus Angleton adında yüksek düzeyden bir cia yöneticisinin, 1951 yılında, Ben-Gurion'u, o zamanki cia direktörü Walter Bedell-Smith ile buluşturduğunu, buluyoruz. İsrael yeni kurulmuştu, Ben-Gurion, cia ile doğrudan teması arıyor, çok ender bir durum olduğunu kabul etmek durumundayız.

Piper ise, Kennedy konspirasyonunu incelerken, suikastın Ben-Gurion'un marifeti olduğunda ısrar ediyor ve cia-Mossad ile Meyer Lansky Yahudi mafyası üçlüsünü faktör olarak gösteriyor. Şu da var: "Angleton, in fact, had long-standing direct ties with Israeli prime minister Ben-Gurion himself, dealing with the Israeli leader on an intimate basis. If there was anyone in cia who new of Ben-Gurion's distate for JFK, it was Angleton".* Demek ki Angleton, Ben-Gurion ile "entim" idi ve Ben-Gurion'un, Kennedy'den hiç hoşlanmadığını yakinen biliyordu. Biz de, Ben-Gurion'un, Kennedy'yi hep hafife alarak, hep "Genç Adam" dediğini biliyoruz.

Cia'da karşı casusluk dairesi başkanıydı, Micheal Piper'e göre, Kennedy cinayetinde, cia'deki en yüksek noktadaki konspiratör Angleton'dı ve birinci derece Mossad'a bağlıydı, Oswald'ın "patsy" olarak ortaya çıkarılması dahil bütün perdelemeleri ve yanılmaları Angleton, düzenlemişti. Bunları da "Final Judgement" çalışmasından aktarıyorum; Mossad'ın daima ilgisiz katil adayları çıkarma yöntemi pratiğiyle burada da karşılaşıyoruz.** hepsi, budur.

Kennedy yeni seçildiği bir zamanda, bir gün, Beyaz Saray'da Andrey Gromiko'ya, Yahudiler'in, iki ülke arasında ilişkilerin düzelmesine hiçbir zaman razı olmayacaklarını fısıldamıştı. Korkuyor muydu, söyleyemeyiz ve ürküyordu. Castro da, "siyonistler, hiçbir zaman Sovyet Devleti'nin kuruluşunu ve Leninist Partisi'ni affetmezler ve affetmeyecekler" demişti. Bunu söylerken Castro da ürküyor muydu, cevabı tarihte ve yazdıklarımızdadır.

---

* M. C. Piper,Final Judgement,.. op.cit. p. 97.

** ibid., p.vii.

**üçüncü bölüm için
üçüncü ek**

YAKLAŞIK KATEGORİLER

Bilim, eninde-sonunda yüksek bir soyutlama işi ise, "kavramlar" ki "konseptler" ile aynı anlamda kullanıyoruz ve bunlara "kategori"* de diyebiliriz, bir bilimsel süreçte, önemli ve ara-verimler olarak önümüzdedirler. Şu anlamda, "kavramlar", bilimsel düşünme'nin ürünleri olmakla birlikte bilimsel düşünme'nin devamını da sağlıyorlar. Bilimsel süreç, her zaman var olan kavramlar kataloğundan başlamaktadır.

Bilimde kavramlar ve sanatta tipolojiler varlar. Sanatsal verimleri, çok zaman tipolojileri ile "alıyoruz" ve bilimsel planda düşünmemizi "kavramlar" ile sürdürüyoruz. Dostoyevskiy'de Raskolnikov ve Stendhal'da Sorel, hem sanatın verimleri ve hem de sanattırlar. Bilimde kavramlar ise, Sorel ya da Raskolnikov aynı paralel ve merdivende duruyorlar.

Lebanization/Lübnanlaştırma

Tabii "lübnanlaştırma" kavram ya da kategorisi yeni değil, çok kullanılmıştır, biliyoruz, ancak Jean-Marie Guéhenno'nun analizi, her açıdan çok dikkat çekiyor, bir, "Ulus Devlet'in Sonu" ile birlikte ele alıyor ve çok daha önemlisi, iki, "Dünyanın Lübnanlaştırılması" bölümünde inceliyor.** Guéhenno ile dünyanın lübnanlaştırılması iddiası ile yüz yüze geliyoruz, bunlar yeteri kadar dikkat çekicidir; ama daha da dikkat çekici olan

* Fransızca'da "catégorie", catégoreme, concept, critere sözcükleri ile synonyme kabul ediliyor.

İngilizce'de "category", one of the most abstract terms, concepts or notions, denilmekle daha soyut bir konsept ya da kavram olarak tarif ediliyor.

H. Bertaud du Chazaud, Dictionaire de Synonymes et Conraires, Paris, 1996. p.160

Webster's Third New International Dictionary, Vol. 1, p.352

Ancak "kategori" sözcükleri, Aristo ve Kant'a bağlı olarak ve daha çok felsefede kullanılmaktadır.

** Jean-Marie Guéhenno, The End of the Nation-State,London, p.33 ve sonrası.

nokta da şudur, Guéhenno'nun kitabının Fransızca adı "la fin de la démocratie" idi, demek "demokrasinin sonu" için "lübnanlaştırma" bir yoldur. Kavram, böylece, daha ayrı bir önem ve yer kazanmaktadır.

Burada kalmıyor, Guéhenno, bu küçük ve yer yer ufuk açan çalışmasına, adı "Demokrasinin Sonu" idi, Danyal Peygamber'in, "Nebuhadnezzar'ın Rüyası" ile başlıyor; Tevrat'ta yeri var ve millenaranizm analizlerinde çok yüksektedir. Yalnız, Kuran'da neredeyse bütün Yahudi Peygamberler'den uzun uzun söz edilmesine karşın, Danyal'dan hiç söz edilmemesi çok düşündürücüdür. Çünkü, Danyal, siyonizm'de ve Yahudi ütopyasında, İşaya ile birlikte iki önemli peygamberden birisi durumundadır. Neden mi, Yahudi İmparatorluğu'nun kurulacağını haber veren tek Peygamber Danyal'dı ve "haberci" olması, büyük ölçüde buradan kaynaklanıyor. İşaya ise mesih'i haber ediyordu.* O halde, Danyal'ın ve seslendiği Yahudi Ütopyası'nın, Kuran'da olmaması, Guéhenno'nun "Demokrasinin Sonu" çalışmasının başında bir yer bulması kadar şaşırtıcıdır. "Lebanization of the world" kategorisinin, Peygamberler İklimi'nde, bir Yahudi İmparatorluğu'nun kurulması hayali ile bir bağlantısı mı var; not etmeden geçemiyorum.

Guéhenno, "lübnanlaşma" ya da "lübnanlaştırma" kategorisini, İsrael'in bir "millet", ki bunu, "devlet" olarak da anlayabiliriz, olamaması ile irtibatlı olarak ortaya koyuyor; "is Israel a nation in the European sense of the term?", bu soruyu ortaya atıyor ve "there would no longer be nation but a community" cevabını veriyor; soru, İsrael, Avrupa anlamında bir millet ya da devlet mi ve cevap, hayır, artık bir cemeat'tır.** Guéhenno'ya göre, İsraelliler, birbirine bağlı oldular, güzel, amma birisi diğerini yakın kabul eden, birbirine affiliye insanlardan meydana gelen, bir topluluk olmaktan ileri gidemediler. Guéhenno, lübnanlaştırma kavramına, buradan geçiyor.

Buradan, tabii, Osmanlı İmparatorluğu'na uğramak zorundadır; Osmanlı İmparatorluğu'na gelince de, en güçlü olduğu zamanda dahi, Avrupa ile arasında belirli sınırların olmamasına işaret etmektedir.*** Osmanlı, sınır bilmemeye alışmış bir düzendi; içerde idari taksimat var, ama bunlar gerçek politik birim olmaktan çok uzaktadırlar. Bugün, bunu, en çok Lübnan temsil ediyor, müslümanlar, hristiyanlar, şimdi filistinliler

---

* All there shall be a fourth kingdom, strong as iron; as iron shatters and desyroys all things, it shall break and shatter the whole earth.

ibid., ilk sayfa.

Danyal Peygamber, Dördüncü Krallık gelecektir ve demir kadar güçlü, dünyayı sarsacaktır, diyor. Rüya tefsiri budur. Her mesih bunun için var.

Bu arada, "Dördüncü Krallık", Dördüncü Monarklık, Yahudi İmparatorluğu'nu bilmeden Sabetay Sevi ve İsrael yayılmacılığını anlamak imkânsızdır, ekliyorum.

B.S.Capp, The Fifth Monarcy Men -A Study in the Seventeenth-Century English Millenarianism, London, 1972

** Jean-Marie Guéhenno, op.cit., p.37

*** 1 Nisan 1998 tarihinde, Dışişleri Bakanı Robin Cook, Davit Frost'a mülakatında Türkiye'nın Doğu sınırlarının hâlâ ve Türk Hükümeti için dahi, belirsiz olduğunu söylemesi çok şaşırtmıştı. Osmanlı mirası mı, belki "evet" demek durumundayız.

ve tabii dürzüler, iç içe ve birbirinden sınırlar olmadan ayrı ayrı ve belli bir husumet ile birlikte yaşıyorlar. Yazgıları yapılan cemaat yaşamı, bir "devlet" ve bir siyasi güç olmalarının önüne demir duvar örmektedir. Sanki, Osmanlı nizamında "millet" sistemi devam ediyor ve siyasal güç ise başka yerdedir.

"Ottoman Empire"/"Osmanlı İmparatorluğu"

Their harsh, underreported crackdown on terrorism in recent years -and their desire for a functioning oil economy make them the perfect candidate to replace the Ottoman Empire as the stability-bringing power in the Middle East.

Öyle anlıyoruz, bir "Osmanlı İmparatorluğu" aranıyor ve burada Suudi Arabistan ileri sürülüyor. Şimdilik iki nedeni var, pek sözü edilmese de, terörizmi, sert bir şekilde ezebiliyor ve işleyen bir petrol ekonomisi kurabilmiştir.* Suudi Kralı için Osmanlı Sultanı'nın tahtını uygun gören M. Sieff, "Osmanlı İmparatorluğu- bugün Orta Doğu dediğimiz bölgedir" de demektedir.** Bu üçüncü faktör olabilir; Osmanlı mülküne şimdi "Orta Doğu" diyoruz.

Telefon rehberi türünden yararlı ve küçük bir kitap; ama önemli sayamayız. Kitabın yazarının Türkler'e bir hayranlığı ve Osmanlı İmparatorluğu'na bir övgüsü yok; sadece Osmanlı İmaparatorluğu'nun, bu bölgeye, uzun yüz yıllar istikrar getirmesine önem veriyor. Demek, Orta Doğu'da bir "stabilizatör" aranmaktadır; "Osmanlı" bir parola ve "osmanizasyon" bir yol olmaktadır.

Ignorance, apathy and squalor may have been the pillars of Ottoman Empire, but the result was long-lasting stability and tranquility. The empire's downfall was brought about not by the insidious doings of the big, bad Western empires, but by the the trendy shortsightedness of the Turks themselves -specifically, of the handful among them who had read Western book of political thought and made the appealling mistake of taking them seriously.

Osmanlı İmparatorluğu mu, eninde-sonunda, cehalet, kayıtsızlık ve miskinlik, demektir. Böyle, itici kavramlar, ama bunlar, bu bölgede, asırlarca, istikrar ve huzur sağlamaya yetiyordu. Ne oldu, neden yıkıldı; Martin Sieff, emperyalizmi ve dış güçleri asla sorumlu tutmuyor; sorumlu, bir avuç Osmanlı'dır, Sieff "aydın" demiyor ve anlatıyor, Garp'a gittiler, siyasi kitapları okudular, ve sersemce hatayı yaparak, bu kitapları ciddiye aldılar.*** İşte yıkılışının nedeni budur.

Çöküşü, modern, demokratik bir ülke olmak istemesinden ileri gelmişti. Hata etti, "ders" buradadır ve şimdi, Orta Doğu'da, kadim Osmanlı Mülkü'nde bir stabilizatör ara-

* Martin Sieff, A Politically Incorrect Guide to The Middle East, Wash., D.c., 2007. p. 3.

** ibid. 6

*** ibid. p. 13

nırken, bir devlet ya da bir modernite kesinlikle reddedilmektedir. Cehalet ve miskinlik yetmektedir. Cemaat, etnik ya da tarikat türünden, pek yeterlidir.

Tanzimat öncesi bir Osmanlı İmparatorluğu aranıyor.

Bizde karşı-devrim, Tanzimat öncesine dönmek içindir. Eklemiş oluyorum, çünkü, açıklık sağlıyor.

Egyptization/Kıptileştirme

Bu kategoriyi, David Fromkin'e borçluyum. Beni, "kıptileştirme" kavramına götüren, "egypt", kopt da denmekle birlikte, biz "kıpt" ve buradan da "kıpti" tabir ediyoruz, bir paragrafını buraya almak istiyorum.

Most recently, Kitchener had governed Egypt, a country officially still part of the Ottoman Empire, but which had in effect been an independent country until the British had occupied it in 1882, with the stated aim of restoring order and then leaving. Instead of leaving, the British stayed on.

Mısır uzun yıllar, resmen Osmanlı toprağı idi, Britişler, savunmak için girdiler ve bağımsız bir devlet olarak yürüttüler. Türkiye'den ayrılmamıştı, ayırmamışlardı ve Londra'ya bağlı ve Londra tarafından yönetilen bir devlet oldu.* Bu hale "kıptileştirme" veya "kiptileşme" diyorum.

Bu kategoriyi en iyi İsraelliler biliyorlar, Çanakkale'de Türkler'e karşı savaşan Siyon Katır Birliği ile Kudüs'te İngilizler'le birlikte Kudüs'ü Türkler'den alan Yahudi Lejyonu, Mısır'da hazırlandılar. Kudüs'te Cemal Paşa'nın karargâhında çalışanlardan kurulu "Nili" casusluk Örgütü, mensupları Türk Yahudilerdiler, enformasyonlarını Kahire'ye uçuruyorlardı. Buradayız.

Türk-İsrael tarihinde "kıptileştirme" oprerasyonunun ayrı bir yeri var.

Şimdi, Türkiye'nin bazı bölgelerinde tekrarlanması mümkündür.

"Kıptileştirme" teoremi, osmanizasyon programı içinde pek pivotal bir konumdadır. Tamamlıyorum.

---

* David Fromkin, A Peace to End All Peace -The Fall of the Ottoman Empire and the Creation of Modern Middle East, New York, 1989-2001. p.84

üçüncü bölüm için dördüncü ek

İsrael'de Şeri İktidarın Yolu

ÖNCE YÜKSEK MAHKEME'Yİ SONRA GENELKURMAY'I ALACAĞIZ

Ancak Rabin suikastından sonra çoğu İsrailli, NRP* yandaşlarının, İsrail ordusunda sayısal artışlarını, İsrail hükümeti ve genel anlamda İsrail rejimi için büyük bir tehdit olarak görmeye başlamıştır. Ran Edelist, Yerushalaim Gazetesi'nin 13 Eylül 1996 tarihli sayısındaki, "ilk yapmamız gereken yüksek mahkemeyi** ele geçirmek, ardından genelkurmayı", first we shall conquer the Supreme Court and then the General Staff, adlı yazısında bu konuyu çok iyi bir şekilde özetlemiştir.

***

Dinci Sağ***, Genelkurmay'ın merkezde olduğu güçlü mevkileri ele geçirme yaklaşımlarının meşru görülmesini kullanmaktadır. İsrail'in başlangıcından beri siyasetçilerin gizli sloganının "bizler öncelikle güvenlik birimlerini ele geçirmeliyiz, ardından Knesset ve hükümeti" olduğu söylenebilir. Ben-Gurion,**** Sharett ve Lavon'u kovduğunda bunu yapmıştı.

* nrp, national religious party, "Milli Dindar Parti" anlamına geliyor.

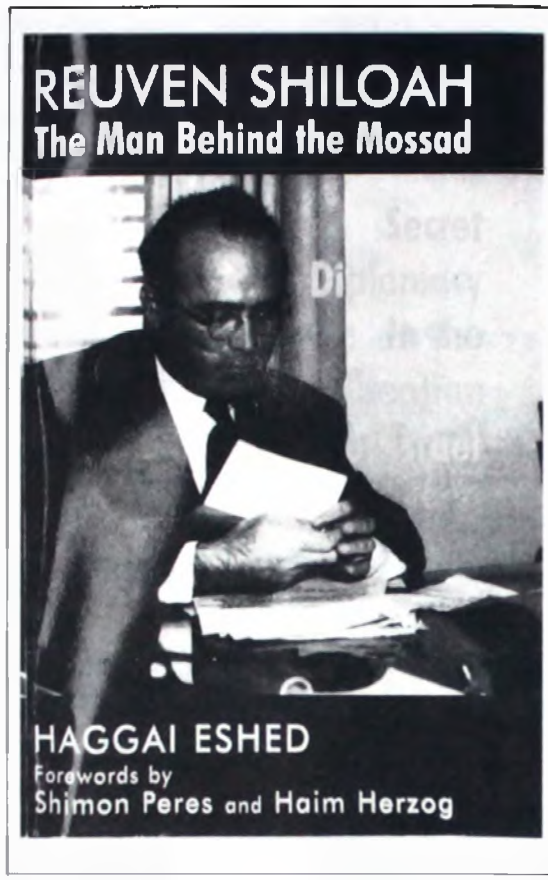
** Yanlış çeviri idi, "anayasa mahkemesi" yazıyordu, düzelttim.

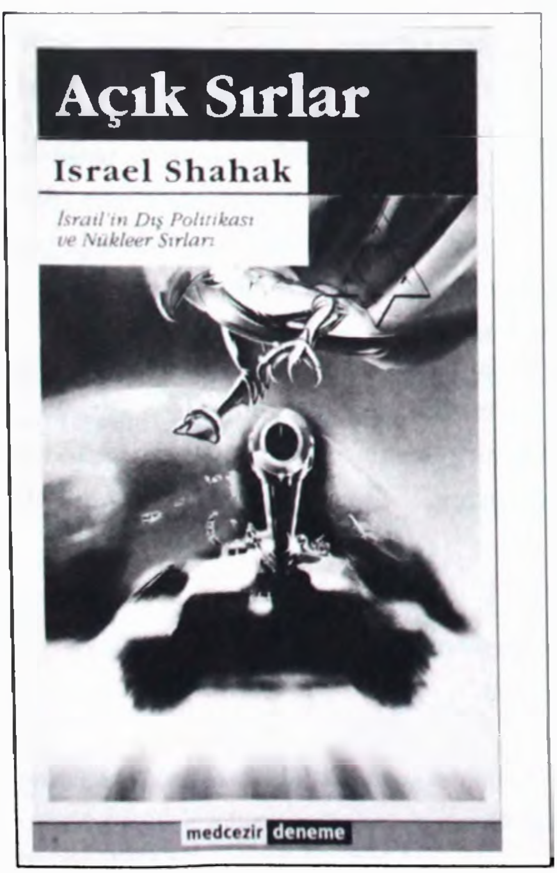
*** Bu paragraf da Ran Edelist'in yazısından alınmıştır.

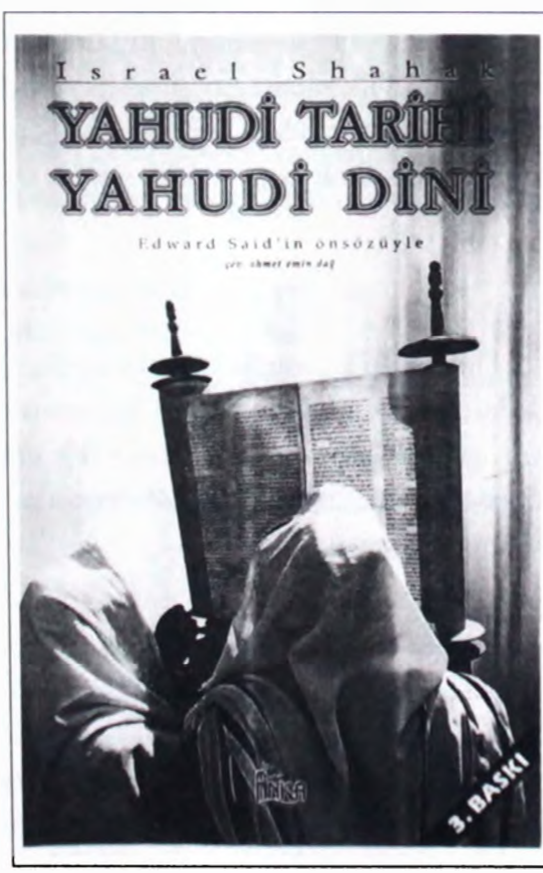
**** Ben-Gurion, Mossad ve silahlı kuvvetleri hiçbir zaman bırakmamıştı, Sharett'i, bunlara dayanarak, tasfiye ettiğini yazmıştım. yk

Israel Shahak & Norton Mezvinsky, İsrail'de Yahudi Fundamentalizmi, İstanbul, 2001. ss. 176-1777

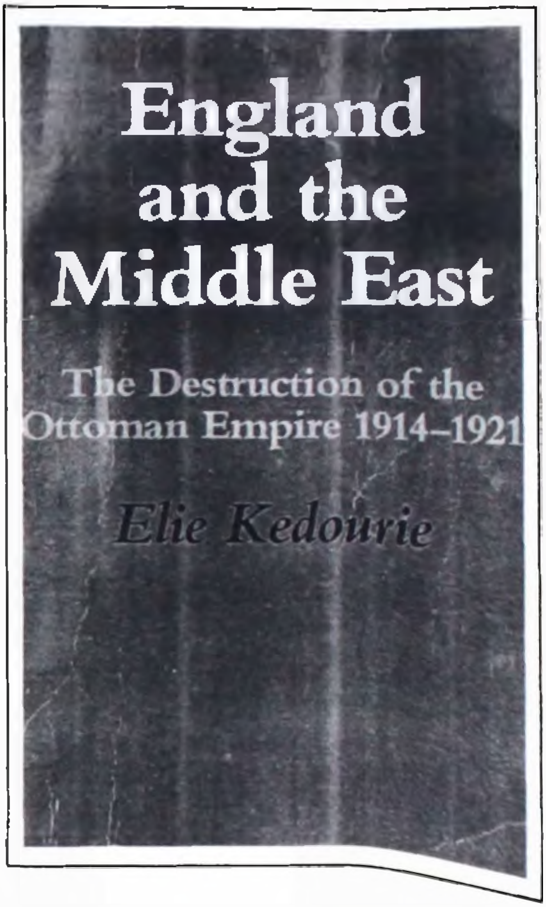

BABEUF
Ecrits
présentés par
CLAUDE MAZAURIC

REUVEN SHILOAH
The Man Behind the Mossad
HAGGAI ESHED
Forewords by
Shimon Peres and Haim Herzog

Açık Sırlar
Israel Shahak
İsrail'in Dış Politikası
ve Nükleer Sırları
medcezir deneme

Israel Shahak
YAHUDİ TARİHİ
YAHUDİ DİNİ
Edward Said'in önsözüyle
3. BASKI

ISRAEL
TURKEY
AND
GREECE
Uneasy Relations
in the
East Mediterranean
AMIKAM NACHMANI

England
and the
Middle East
The Destruction of the
Ottoman Empire 1914–1921
Elie Kedourie

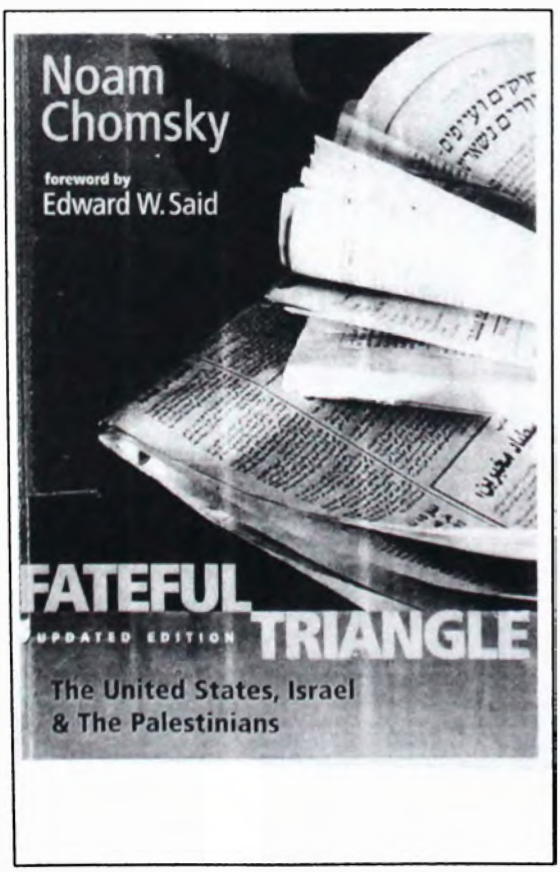

THE
TURKISH-ISRAELI
RELATIONSHIP
CHANGING TIES
OF
MIDDLE EASTERN
OUTSIDERS
OFRA BENGIO

MEMORIES
From Stalin to Gorbachev
Andrei Gromyko

Doç. Dr. Ali Osman Ateş
İslam'a Göre
CAHİLİYE VE EHL-İ KİTAB
ÖRF VE ÂDETLERİ

CENGİZ ÖZAKINCI
TÜRKİYE'NİN
SİYASİ İNTİHARI
YENİ-OSMANLI
TUZAĞI
genişletilmiş
gözdengeçirilmiş
güncellenmiş
15. basım

OFRA BENGIO
"İLK KEZ İSRAİL ARŞİVLERİ ve TANIKLARIYLA"
TÜRKİYE
İSRAİL
HAYALET İTTİFAKTAN
STRATEJİK İŞBİRLİĞİNE

Noam
Chomsky
foreword by
Edward W. Said
FATEFUL
UPDATED EDITION
TRIANGLE
The United States, Israel
& The Palestinians

İkinci Kitap

CAHİLİYE

birinci bölüm

KORKU

Çok korkaklar, Türkiye'nin büyük zenginlerinden söz açıyorum; belki daha net olabilmek için "en büyük" daha münasiptir, bunlara, en büyük zenginlere, hepsine birden veya tek tek, ete-kemiğe bürünmüş, incarné, "korkaklık" ya da sadece "korku" diyebilir miyiz, öyledirler, ama bir de soruyorum. Korkularını keseyi doldurmakta bulurlar ve bunlar mı, kriz demeden ve kriz dinlemeden, dünyanın sayılı dolar-milyarderleri arasında numaralarını hızla artırıyorlar; yalnız numaraları büyüdükçe yüreklerinin küçüldüğünü tespit edebiliyorum. Sanki her gün daha çok el koydukları artık değerleri değil yüreklerini yiyorlar ve yüreksiz büyüyerek yüreksiz kalıyorlar.

Türkiye'nin zenginleri mi, pek yüreksizdirler.

Mustafa Koç, tanıksız-kanıtsız ve sanki gizlide, bir tekne kazası yapmıştı, ilgilendim ve belki "geçmiş olsun" diyecektim, hiç bilgi bulamadım, yalnız Hürriyet internet, kazanın yapıldığı şamandıra demişti, bir şamandıra gösteriyordu, bütün matbuatta tek bilgi bu idi, baktım, çok dikkat ettim, orada bir şamandıra var, amma Koç vursa da vurmasa da, o şamandıra oradadır, uzakta yalnız ve kazasız bir şamandıra, o şamandıra bizimdir, hepsi budur; kazalarına bile samimi davranamıyorlar. Herhalde inandırıcı olamadılar, Yüce Gök'e şükür, bunu, anladılar ve kardeş Ali, açıklamalarıyla yardıma koşmuştu, "Mustafa Bey" veya "Rahmi Bey" diyordu, şahit bulmaya çalışıyordu. Çok hoş, henüz hiçbir yerleri terlememiş muhabir kızların akşam, millici çapacı-başını, bunu "anchorman" karşılığı kullanıyorum, "Uğur Dündar" deyu çığırdığı bir ülkede, bir plütokrat, ağa-

beylerine "Mustafa Koç" veya "Rahmi Koç" hitabından dahi pek korkuyordu. Demek, bunların kardeşleri ve babaları dahi beyleridir ve aralarında bey olmadan doğanları hiç yoktur. Doğru, hepsi dünyaya korku ile gelmişler, korku'nun çocuklarıdırlar; çevrelerine korku ile bakıyorlar ve yalnızca magazincilerinden korkmuyorlar. Kapıkullarıdırlar.

Yüreksizdirler, hiçbirinin aşık olduğu duyulmamıştır, 1909 yılından bugüne yüz yıl geçirdik, daha beybabalarının işaretinin dışında, hiçbir karşı cinsi görmediler; tabii boşanıyorlar, tekrar evleniyorlar, eş değiştirme var, ama bu da, misallerinden biliyoruz, büyük zenginler arasındadır. Yüreklerini yemişler.

O kadar korkaktırlar ki, plütokrasiden gelmeyen bir kızı daha sevmezler.* Yüreksiz yaşarlar.

Sorumsuz, hedonist, vatanlarını yitirmiş bir plütokrasimiz var.

Hepsi minimalisttirler ve hepsi, neo-klasik iktisat mektebinden, marjinalisttirler.

Kalpleri marjinal çarpmaktadır.

Bir tek Türkiye'nin plütokratları, eski topraklarına karşı, kalpsizdirler.

Kitapsızdırlar, ancak, "misak-ı milli", plütokrasi için bir Furkan** emridir. Emir'dir, biliyorum, ama neden öyledir, mantığını, kesinlikle bilemiyorum. 1970 yıllarına doğru, mahreç krizi yaşadıkları zamanlar bir ölçüde tereddüt ettiler ve bunun dışında, Furkan'a hep bağlı kaldılar. Türkiye'de plütokrasi, hep iktisat-dışıdır ve marjinalizm ve misak-ı milli sınırları içinde primitif akümülasyon hariç, hepten cahildirler.

Misak-ı Milli ile plütokrasi arasında katolik nikahı var.

Bunun, "Misak-i Milli" teoreminin bir de ikizi olduğunu biliyoruz, "yurtta sulh cihanda sulh" diyoruz, asıl samimiyetsizlikleri işte buradadır; çünkü yurtta sulhu hiç düşünmediler ve hiç sevmediler. Ülkede daima darbe istediler ve hep darp sipariş ettiler. Bütün darbecileri, birinci ordu komutanlığı sırasında, tuttular ve yetiştirdiler.*** Tağmaç, Evren, Özkök familya-adlarıdır, hep biliyoruz, birinci ordu'da, plütokratların rahlesinde, darbe tedris ettiler.

Neden bu kadar korkaktırlar; önermiyorum, ama her büyük imparatorluğun varisleri, kaybettikleri topraklara özlemle bakarlar. Türkiye'de en büyük zenginler, bakmaktan korkuyorlar. Korkaklar, Türkiye'yi yönetiyorlar ve yönetime plütokrasi, diyoruz.

Misak-i Milli sınırlarının içi çok güzel, yeşil ağaçları ve akan suları , az da olsa çağlayanları bile var. Ancak ve ne yazık, hiç petrolü yoktur. Petrolü, gayri milli sınırlar içinde kalmıştır. Hep eski topraklardadır.

Hem çok korkak ve hem de çok terbiyelidirler. Bakmıyorlar ve görmüyorlar.

Korkaklık saçıyorlar.

Korku'nun değişimi, Türkiye'de en büyük zenginlerin petrolüdürler, korku artınca ateşleri yükseliyor ve darbe çağırıyorlar. Geleni biliyorlar, Betty, "Vitali, ihtilal oldu" yollu şehevi bir ses çıkarınca, Vitali, yatakta derin bir nefes ile kalkıyor. Yatakta Vitali, ters darbe olmasından hiç korkmadığını anlıyoruz. Plütokrasi, darbelerinin sahibi'dirler.

---

* Hakan Uzan, tam bunlardan değil, yine de zengin olmayana düştü ve cezasını verdiler.

** Tevrat ve Kuran

*** Çetin Paşa, Birinci Ordu Komutanı Orgeneral Çetin Doğan, yetişmedi, hapse attılar.

Vitali Hakko

DARBE: "YATAKTAN DERİN BİR NEFES ALARAK KALKTIM"

Oğlum Cem'i, Türkiye'deki terör olayları dolayısıyla ilkokulu bitirir bitirmez İsviçre'ye göndermiştik. Tüm orta ve yüksek öğrenimini orada yaptı.

♦♦♦

Öylesine bir huzursuzluk ve korku içinde yaşıyorduk ki, hayatımda ilk defa, bütün bu yaptıklarımın, çabalarımın bir anlamı olup olmadığını sordum, kendi kendime.

♦♦♦

Arabada, işçilerin Pendik'ten yürüyüşe geçtiklerini, geçtikleri yerde katılımların olduğunu, Jak Kamhi ile Nejad Bey'in, Eczacıbaşı, öldürüldüklerini duyduklarını söylediler.

Beynimden vurulmuşa döndüm.

O sıralar, yaz aylarında, Yeşilköy'de, Çınar Oteli'nde kalırdık. Bu arkadaşlar beni palas pandıras otele götürdüler. Otelden sağa sola telefon ettim, çok şükür, haberlerden Jak Kamhi ve Nejat Bey'le ilgili olanların uydurma olduğunu öğrendim. Ama olaylar doğruydu.

Polis ve asker tarafından bastırılmıştı. Sıkıyönetim bekleniyordu.

Eşimle başbaşa verdik, konuşuyoruz. Bir süre için yurt dışına çıkmak, bu bir çözüm olabilirdi, ama doğrusu kendime yediremiyordum. İşimi gücümü bırakıp yurtdışına gitmek, kaçmaktan başka bir şey değildi. Hayır, işimin başında kalacaktım. Buna, hem diğer işadamlarına ve hem mesai arkadaşlarıma karşı mecburdum.

Çalışıyoruz. Ama normal bir düzende değil. Korkuyla, temkinle çalışıyoruz.

Geceleri uykularım karabasana döndü.

•••

Önümüzde 1980 sonbahar-kış defilesi var.

•••

Cuma akşamı, yorgunluktan erken yattım. Sabaha doğru bir telefon.

Münasebetsizin biridir diye açmıyoruz. Ama telefon ısrarlı.

Eşim Betty, uykulu uykulu, kalkıp telefona bakıyor. Sonra bana geliyor.

"Vitali, ihtilal oldu."

Doğrusu askeri bir hükümet darbesini beklemeyen yok gibiydi.

Yataktan derin bir nefes alarak kalktım..

Vitali Hakko, Hayatım Vakko, İstanbul, 1997. ss. 176-185-187

Peki bunun dışında korkmayanlar yok mu; önce bir ayrımı vurgulamak istiyorum. Burada en büyük zenginlerden, sınıfsal tahlil ile egemen olanlardan söz ediyorum; "elit" ya da "güzide" ve şimdi "seçkin" diyebiliriz, tamamı değil, tepesindedirler, bunların bakışı egemendir ve egemen bakış , egemenlerin bakışıdır.

Bu ülkede, egemen olan hal, korkakların halidir.

Korkmayanlar yok mu; kurumsal planda, birisi Jön-Türk Partisi ve ikincisi Devrimci Gençlik Partisi, birbirinden altmış yıllık mesafededirler. Her ikisi de maksimalisttiler ve marjilanizmi hep reddettiler.İlkinde Enver, İç Asya'ya doğru uzandılar ve ikincisinde, hepsi gençtiler, kendilerini "dev" gördüler, Orta Doğu'ya doğru, eski topraklara, inmek istediler. Hem Enver ve hem Deniz ve Mahir öldürüldüler.

Enver, orduda nizam-ı cedit yaptı, "enveriye" serpuşu, baş-giysisi demektir, Enver'in icadıdır ve Deniz, halk ordusu kurma sevdasına düştü. Cesurdular.

Bu kadar değil, partilerinin dışına çıkabilen, partilerine ekspansiyonist bir damga vuramamakla birlikte maksimalist olan iki politikacıyı artık biliyoruz; bu kimliklerini ortaya çıkarmış durumdayım. Adnan Menderes, net bir Osmanlıcı idi, gördüğü Osmanlı topraklarındaki heyecanını aktarmış bulunuyorum, öldürüldü; nasıl öldürüldüğü önemli değil, öldürülmüş olması önemlidir. Turgut Özal'ın, Musul'u Türkiye ile birleştirmek istediği kesindir; aynı ölçüde kesin olduğu ise öldüğüdür.* Demek ki burada dört maksimalist ve dört ölüm vakası buluyoruz.

Bir de yarı-ölüm var; Bülent Ecevit, başbakanlığının sonuna doğru hep öldürüleceği kuşkusu içinde yaşıyordu ve bir hastahanede zehirlenmek üzere olduğuna ciddiyetle inanıyordu. Kuşkusunda çok haklıdır; belki de Karlofça'dan sonra, Hatay'ı saymıyorum, ilk defa toprakları genişletebilmişti ve Başbakan Yardımcısı olduğu zaman, kendisine getirilen bir öneri üzerine, "Amerika'ya güvensem, Musul'u alırım" dahi demişti ve tedbirsiz davranmıştı, buradaki "güven" sözünü, yaşama güvencesi olarak anlama eğilimindeyim. İlaveten Saddam'a arka çıkmıştı; ölümü hakettiği kesindir ve bunu bildiğine inanmak durumundayız.

O halde ve özetle, Ecevit'i bir kenara bırakırsak, Özal, son maksimalisttir.

Beni "zehirleyecekler" diyen Ecevit'in önünde Özal yatıyor.

Maksimalizmin sonundan, bu tarihten itibaren, 1993, Türkiye korkak bir uydudur.

Neden bu ölçüde minimalist, tabii Türk zenginlerinin, kendi emekçilerini çok kolaylıkla sömürebilmesinin rolü büyüktür. Benim analizlerimin, 1970 yıllarından itibaren, Türkiye'ye hem fakirleştirme ve hem de islamizasyon rejimlerinin birlikte geleceği; haberlerimin arkasında yatan da budur. Vitali Hakko, Türk Silahlı Kuvvetleri'nde hep güçlü olmuştur ve Betty, "Vitali, oldu" dediği zaman, Vitali, yatağında derin nefese başlamaktadır ve kalkmaktadır. Yüksek Komutanlar, Vitali ile Kamhi'nin nefeslerine pek büyük değer biçmektedirler ve yakınlık hissiyatları köklüdür.

Darbe şefleri, 12 Mart 1971 Darbesi Yüksek Komutanı Orgeneral Tağmaç, 12 Eylül 1980 Darbesi Yüksek Komutanı Orgeneral Evren, 3 Kasım 2002 Darbesi Yüksek Komutanı Orgeneral Özkök, İbrani kökten geldiler.** Birinci Ordu'dan geçtiler.

Tabii savaşta Türk askerinin cesareti üzerine büyük bir efsane var, inandırıcıdır; ölümden korkmadıklarını biliyoruz. Ölümden korkmamak, yaşamı küçümsemek demektir ki, iki türü var; birinci tür, yaşamış ve yaşamı aşmış olanlar ve diğeri yaşamamış ve yaşamı bilmeyenler, yaşamı bilmeyenlerin cesaretini ayrı değerlendiriyoruz.

---

* Turgut Özal'ın ailesi Özal'ın öldürüldüğüne kesinlikle inanıyorlar.

** Birinci Ordu Komutanlığı'ndan geçmeyen tek genelkurmay başkanı Orgeneral Faruk Gürler oldu, 9 Mart 1971 tarihinde, Avcıoğlu- Madanoğlu hareketinden ayrılarak plütokrasi hizbine geçti; sonra iğfal edildi ve kanser oldu, öldü.

Savaş deneyimli ordular, iki ve üç sayılıdır ve üçüncü ordu komutanı Orgeneral Saldıray Berk, genelkurmay başkanlığına çok yakındır ve darbeci plütokratlar önünü kesmek için çalışıyorlar.

Sabah Gazetesi: 4 Mayıs 2002

EŞİ VE OGLUNDAN SONRA TURGUT ÖZAL'IN KARDEŞİ DE SESSİZLİĞİNİ BOZDU

Özal faili meçhul kurbanı

Korkut Özal, herhangi bir zehirlenme bulgusuna ulaşılması halinde, Turgut Özal'ın faili meçhul bir cinayete kurban gitmiş olabileceğini vurguladı:

Ağabeyim birçok şeyin önünde dururdu. Ölümüyle o duvar yıkıldı. Birilerinin onu saf dışı bırakmak istediği, 5 sene önceki suikastla ortaya çıkmış. Ciddi gerekçeler çıkarsa mezar açılabilir

BU İŞİ HÜKÜMET HALLETMELİ

"Turgut Özal'ın ölümü sadece ailenin değil Türkiye'nin meselesidir" diyen Korkut Özal, AKP'li Mehmet Elkatmış'ın başkanlık edeceği bir Meclis Araştırma Komisyonu kurulmasını önerdi

Ehil eller başkanlığında Meclis araştırması yapılsın

KORKUT Özal "Özal'ın ölümüyle ilgili olay sadece ailenin değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin ...

Korkut Özal, bu çekincelerine rağmen bir Meclis araştırması açılması halinde, Araştırma ...

MEHMET ELTİMALIOĞLU

SEKİZİNCİ Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölümü konusunda aile fertlerinin açıklamalarına rağmen sessiz kalıp tartışmalara girmek istemeyen kardeşi Korkut Özal içini SABAH'a döktü. Özal, kafasındaki büyük kuşkuyu dile getirirken "Türkiye'de 13 bin kişi faili meçhul cinayetlere kurban gitti" diyerek Turgut Özal'ın da üst seviyede bir organizasyon tarafından yönlendirilen "faili meçhul bir cinayete" kurban gitmiş olabileceğini söyledi.

Korkut Özal, "Ağabeyinizin de faili meçhul bir cinayete kurban gittiğini mi düşünüyorsunuz?" sorusuna şu yanıtı verdi: "Türkiye'de 13 bin faili meçhul cinayet var. Bunları kimin yaptığı belli değil. Öldürenler bulunmuyor. Cinayetlerin kimler tarafından, niçin, nasıl işlendiği mevzuu hala meçhul. Turgut Bey'in de bu şekilde bir terörle kurban gittiği düşünülecek olursa, onun çok daha üst seviyede bir organizasyon olduğunu düşünüyorum. Bir zehirlenme bulgusuna ulaşılırsa böyledir, faili meçhul bir cinayettir."

BENCE DE ÖLDÜRÜLDÜ

KORKUT Özal, ağabeyinin öldürülmüş olabileceği kuşkusunu dile getirdikten sonra şöyle konuştu: "Çünkü Turgut Bey'in gitmesiyle Türkiye yolunu değiştirdi. Kemal Derviş'in açıkladığı tablolarda, 1992'den sonra herşeyin bozulduğu açıkça görülüyor. Ölümünden sonra Turgut Bey'in yaptığı herşey tersine çevrildi. O çok şeyin önünde dururdu. Onun gitmesiyle o duvar yıkıldı."

Korkut Özal, ağabeyinin ölümünü Watergate skandalına benzeterek şöyle devam etti: "Bu ölüm, Watergate Skandalı gibi bir olay. Kişi işi değil, sistem işi. Watergate Skandalı da basit bir karışıklık diye anlatıldı ama ABD Başkanı Nixon'un istifasıyla sonuçlandı. Turgut Bey'in bu meselesi de basit bir olay değil. Bunu bir Watergate diye algılamak lazım."

MEZARI AÇILABİLİR

KORKUT Özal "Ağabeyinizin mezarı açılmalı mı?" sorusunu ise şöyle yanıtladı: "Çok ciddi gerekler çıkarsa mezar açılabilir. Balık avlar gibi mezar açılmaz. Ama benim kanaatim 9 sene geçti. Neler'in kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Kolay kolay 'açalım' deme yerine, onun açılmasını gerektirecek bilgi ve bulguların ortaya çıkması lazım."

Korkut Özal, 9 yıl aradan sonra Semra Özal ve Ahmet Özal'ın "zehirlenme" konusunu gündeme getirmelerini de şöyle değerlendirdi:

"Bu mevzunun 9 sene sonra gündeme gelmesinin yorumunu yapmak istemiyorum. Ailesi bu kadar zaman bir şey söylemedi, şimdi öldürülebileceği kanaatinde [illegible] Bu kadar sene sonra niye gündeme gelmesi? Bunu kendileri [illegible] Aradan 9 sene geçtiği için çok spekülasyon [illegible] Çetinsaya'un sözleri [illegible] li Aybars [illegible] Ersin Çalışan'a "Nereden biliyorsun" deyince "Baha söyledi" demiş. ABD'de bir hastanın durumu hakkında yakınlarından başkasına bilgi vermek suçtur. Bu bilgi doğru. Çünkü dediği çıktı. Ama bu bilgi nasıl gelmiş? Tüm bunlar ölümle ilgili şüpheleri artırıyor. Ben öldürüldüğünü çok kuvvetli bir ihtimal olarak görüyorum. Çünkü kendisine daha önce de suikast yapılmış. Birilerinin onu saf dışı bırakmak istediği 5 sene önceden ortaya çıkmış."

WATERGATE SKANDALI GİBİ

Ağabeyinin ölümünü Watergate olayına benzeten Korkut Özal: Bu kişi işi değil, sistem işi...

Karl Marx

EGEMEN İDEOLOJİ- EGEMENLERİN İDEOLOJİSİ

The ideas of the ruling class are, in every epoch, the ruling ideas, i.e., the class which is the ruling material force of society is at the same time its ruling intellectual force.

Marx-Engels,Collected Works, Vol. 5, p.59

Burada elit'ten söz ediyoruz ve korkaktırlar, ayrıca mutlak korkak olduklarını ileri sürebiliriz. Başka ne bekleyebiliriz, 1699 Karlofça ile birlikte hep yenilip hep kaybediyorlar; önceleyenlerini not ediyorum, Yahudi Prensi Nassi'ye yurt vaadi ile çıkılan Kıbrıs Seferi'nin arkasından gelen İnebahtı Yenilgisi'ni oyun sandık ve 1683 Viyana Bozgunu'nu da bir sadrazamın kellesini uçurarak geçiştirdik. İmparatorluk, neredeyse sona ermişti, kabul etmek istemiyorduk. Viyana, bir tür hitam'dır.

Ne yazık, 1800 yıllarından, On dokuzuncu yüzyılın başından, itibaren "tampon" olduk; düvel-i muazzama Türkler'e sürünmeyi uygun görmüştü. Sanki küçük bir suda Hemingway'in büyük balığı idik, düveli muazzama bir türlü yutmuyor ve hep bir parça koparıyordu. Yüz yıldan uzun bir zaman, bir kerpeten ile, hep bir parçası çekilen bir vücudun elitinden başka ne bekleyebiliriz; ürkek olmak üzere dağlandılar.

Jön-Türkler ve "Dev-Genç" bir imalât hatasıdır ve Kurtuluş Savaşı'nı abartmaya, mesyanik yazıma çıkarmaya mahkumduk.* Ayrıca "Jön-Türkler" ile Harika Altmışlı Yılları'nı da mesyanik anlayamayız; analizi mümkündür. Bir kez, 1905-1925 ile 1955-1975, olağanüstü iki yirmi yıl oldular; birincide Einstein ve ikincisinde Gagarin var. İlkinde uçtular ve ikincisinde aya indiler. Bütün insanların yükseldiği iki yirmi yıldı, ilkinde, Enver, Niyazi ve Eyüp Sabri dağa çıktılar. İkincisinde Paris'li gençler, Paris'i zaptettiler.

Dünyanın her yerinde insancıklar, güneşin zaptına çıktılar.

* Gizli Tarih II, "Çöküş", bir nazariye'dir. Fitne, Gizli Tarih III, artık "Yeni Tarih" yolunda ileri bir adım, sayabiliriz ve Kuruluş, Gizli Tarih I, genişletilmiş edisyonu ile bu yıla hazır durumdadır. Gizli Tarih IV, "Savaşlar" gelecek yıla kalmaktadır.

Tümüyle artık "Yeni Tarih" yazmış oluyorum. Köhne Tarihi, çöp sepetine atma zamanıdır.

Devalüasyon ile Rejim Değiştirme

Bazen buna, "Yalçın Küçük Yasası" da diyorum, adımı verebileceğim başka kanun'larım var, kelime, "canon" sözcüğünden geliyor, bize Konstantinopolis'ten geçti, zaptedince öğrendik,* enstrüman "kanun" da aynıdır, "yol" verir; bilimde ise yasa, kurallılık demektir. Kural, yolumuzu açar ve bilim budur; bilim her yerde, hareket yasalarını ortaya çıkarmak için mevcuttur. Devalüasyon yasası da "hareket" işareti vermiyor mu, arkasından rejim değişiyor; demek, hakikaten ilmîdir ve burada, böylece, bilim tanımı üzerine bir vurgu yazmış oluyorum. Marx'a borçluyuz.

Buradaki kurallılığı, galiba tablo haline ilk kez ben çıkarmış durumdayım, "Yalçın Küçük Yasası" deyişi, bir, mükemmel bir kurallılık göstermesinden ve iki, özendirmek için çok elverişli olmasından kaynaklanıyor. Bilim adamı hep kurallılık peşindedir ve dolayısıyla her bilim adamı, "sui generis" damgasına ve mesyanik tahlillere düşmandır. Bunu, bir tarif olarak da kabul edebiliriz.

Resmi tarih, mesyaniktir; tersini yazmaya çalışıyorum.

Kurallılık, kolaylıktır ve zaman zaman abartmış ve zaman zaman zorlamış olabiliriz, başlarda, ben de her devalüasyonun ileriye doğru bir atılım ve açılıma imkân vereceğini düşünüp yayanlar arasında yer alıyordum. Bunda, emekçi kütlelerin doğuştan dönüşümcü ve her krizin mutlaka devrimci olduğu yolunda, kaba marksizmin etkisi olduğu kesindir. Otomatizmi aşmak zorunda kalıyoruz ve 1950 başlarında ilk önce ileri doğru bir açılım vardı ve 27 Mayıs, mutlak devrimcidir, diyebiliyoruz.

Tablo yeteri kadar açıktır, hükümetler, hem devalüasyon yaparlar ve hem de çok korkarlar; korkmalarını, halk hareketinden kaygılanmalarına bağlayabiliriz. Çünkü, devalüasyonlar, ekonomik düşüşün fiyatını dar ve sabit gelirlilere yükleme işidir ve bunları "emekçi" tabir ediyoruz. Bu nedenle, zaman zaman hükümetlerin, devalüasyon yapmaya zorlandıklarını düşünmek durumundayız. Şubat 2001 Devalüasyonu için bunu ciddiyetle ileri sürebiliyoruz; Bülent Ecevit hem 2001 yılında devalüasyon ve hem de 2002 yılında seçim yapmaya zorlanmıştır; ilaveten, Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun görev süresini uzatmasının engellendiğini biliyoruz. Daha sonra bizzat Kıvrıkoğlu tarafından irtica eğilimli olmakla suçlanan Özkök getirilmişti; islamist darbenin yerleşmesini sağlayan işte bu Orgeneral Özkök oldu. 3 Kasım 2002 tarihinde, çok moda sözcükle, sözde "seçim" gününde, Washington'a kalkan bir uçağa binmesini de islamizasyon politikasına çok bağlı oluşunun bir başka kanıtı olarak sayabiliriz.

Washington'u rahatlatmaya ve Washington'un tercihine, Silahlı Kuvvetler'in bir itirazı olmaması bir yana, memnuniyetini bildirmek için şahsen gitmişti, devalüasyon yasasına uygun düşmektedir. İslamizasyon politikasının çavuşudur.

* Fatihler hep şekil verirler, sadece bizler, selçuklular, osmanlılar, ilhanlılar, ülke ile birlikte şekil aldık. Acıdır.

Yalçın Küçük Yasası

ALTI DEVALÜASYON VE ALTI REJİM

devalüasyon	başbakan	seçim/ devrim/ darbe	ek açıklama
Eylül 1946	R. Peker seçim*	Mayıs 1950	silindi-İnönü düştü
Ağustos 1958	A. Menderes devrim,	Mayıs 1960	düşürüldü, idam
Ağustos 1970	S. Demirel darbe,	Mart 1971	düşürüldü
Ocak 1980 **	S. Demirel darbe,	Eylül 1980	düşürüldü, enterne edildi
Nisan 1994	T. Çiller seçim,	Ekim 1995	düştü
Şubat 2001	B. Ecevit darbe,	Kasım 2002	düştü, ölümü gördü

*14 Mayıs 1950, bunun seçim olduğundan emin değilim, "darbe" olabileceği üzerine analizlerim var. Burada ele almıyorum.
14 Mayıs 1948 tarihinde, İsrael Devleti kuruldu.
** Devalüasyon tarihinin, sonbahar'dan, kış aylarına transformasyonu, Türk ekonomisindeki yapısal değişmelerden neşet ediyor. Devalüasyon takvimi, önceleri, birkaç ihraç kabiliyeti olan tarım ürününe göre düzenlenirdi, hasat beklenir, ithal stoklarının erimesine özen gösterilirdi. Tarım önemini ve ihraç kabiliyetini kaybedince, devalüasyon takvimi esneklik kazanmıştır.

Kısa tutmak zorundayım, kaldı ki, uzatmak kendimi tekrar etmekten başka bir anlama gelmez, görüşlerimin eski olduğunun bilindiğini umuyorum. Bir, başından itibaren "seçim" değil, "darbe" olarak gördüm, biliniyor. İki, gelen ekibi, otuz beş yıldır, yüksek komutanların en çok istedikleri tayfa olarak tarif ettim, biliniyor. Üç, "diktatorya" olarak niteledim, biliniyor ve şimdi daha çok kabul görüyor.

"2001 Devalüasyonu, İslam'ı tekrar devlet politikası yapma mekanizmasıdır. Ancak, 1971 yılında 'reformist' hükümet ile solu bozma politikası, 2001 yılında islamı bozma olarak renk değiştirmektedir. Bunları gösterebilmeyi umuyorum; ama değişmez olan da var, hem 1971 ve hem de 2001 rejimlerinde sabetayizm manivela rolü oynuyordu. Eskiden bunu göremiyorduk, perde inmiştir, artık görüyoruz."

EVET ÖZKÖK'Ü İSTEMEDİM

Mesut Yılmaz'ın Hürriyet'te çıkan açıklamaları için konuşan dönemin Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu, "Hilmi Özkök'ün Genelkurmay Başkanı olmasını istemiyordum" dedi.

Şükrü KÜÇÜKŞAHİN

İrticayla mücadele önemliydi

■ Kıvrıkoğlu, "Ben iki yıl süreyle Hilmi Özkök'ü komutan olarak izledim. Bu izlemelerim sonucunda Genelkurmay Başkanlığı'na irticayla mücadeleyi daha iyi yapacak birinin gelmesini istedim" diye konuştu.

Uzatma önerisini reddettim

■ "Başbakan Ecevit, görev süremin uzatılmasını önerdi. Kabul etmedim. 'Ama ben size yeni bir Genelkurmay Başkanı öneriyorum' dedim." (Kıvrıkoğlu o günün Jandarma Genel Komutanı Org. Aytaç Yalman'ı ima ediyor.)

Yılmaz'la hep tartışmalı oldum

■ "Yılmaz'la hep tartışmalı olduk. İlk defa Fethullah Gülen konusunda tartıştık. Cumhurbaşkanı olmak istiyordu. Olmaması için mektup yağdı. Ziyaretçi akını oldu. Görüşlerini başbakana ilettim." ■ 18

Hüseyin Kıvrıkoğlu

Hilmi Özkök

Hürriyet Gazetesi: 11 Mart 2008

İrtica eleştirisi bana haksızlık

■ Eski Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun "Onun Genelkurmay Başkanı olmasını istemiyordum" dediği emekli Orgeneral Hilmi Özkök, irtica ile mücadele konusunda kendisine yöneltilen eleştiriyi haksız bulduğunu söyledi.

■ Özkök, Kıvrıkoğlu'nun değerlendirmelerine, "Bilgim yoktu. Ama kulağıma geliyordu. Atama kararım hükümetin takdiridir. Polemiğe girerek TSK'yı yıpratmak istemem. Olayları tarih gösterecektir" dedi. ■ 22. sayfada

Şükrü KÜÇÜKŞAHİN-Özgür EKŞİ

Hilmi Özkök

Komutana bir soru

■ Bazı köşe yazarlarından sonra eski komutanların bir bölümü de Orgeneral Hilmi Özkök'e yönelik eleştirilerini dile getirmeye başladı. Ben bu tartışmalarda hep Özkök'ten yana oldum. Çünkü onun gerek askeri, gerek sivil kişiliğini çok beğeniyorum. Ama madem o dönemin perde arkası aralanıyor, benim de eski komutanlara bir sorum var. ■ 21'de

Ertuğrul ÖZKÖK

Hürriyet Gazetesi: 12 Mart 2008

İrtica ile mücadele için daha iyisi gelmeliydi

Doğru Özkök'ü istemedim

Eski Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kıvrıkoğlu, halefi Orgeneral Hilmi Özkök'ün Genelkurmay Başkanlığı'na atanmasına karşı çıktığını doğruladı. Kıvrıkoğlu, "Evet, doğrudur. Hilmi Özkök'ü istemiyordum" dedi. Kıvrıkoğlu, gerekçesini şöyle açıkladı: "Yüzbaşı iken farklı olunur, ama yetkili kişiyken farklı olunur. Komutan olarak 2 yıl kendisini izledim. İrtica ile daha iyi mücadele edecek birinin gelmesini istedim."

YENİ BİR KOMUTAN ÖNERİMİ SÖYLEDİM

GÖREV UZATMAYI BEN İSTEMEDİM

ÖZKÖK'Ü 2 YIL İZLEDİM, İSTEMEDİM

BAHÇELİ DE SÜREM UZASIN İSTEDİ

SİYASETİN PİNGPONG TOPU YAPMAM

UZATSALAR DA HEMEN İSTİFA EDECEKTİM

Orgeneral Kıvrıkoğlu, Genelkurmay Başkanlığı görevini 28 Ağustos 2002'de törenle Orgeneral Özkök'e devretti.

Özkök: Önce iyiydik sonra bir şey oldu

Ben emrettim

Onu rahat hareket ettirmedik

İLK ANLAŞMAZLIĞIMIZ FETHULLAH GÜLEN'Dİ

MİLLİ GÜVENLİĞİ ÖNEMSEMİYORDU

Hürriyet Gazetesi: 11 Mart 2008

Çok ilginç, bunları, 2004 baskılı "Tekeliyet 1" kitabımdan almış bulunuyorum.* Tekeliyet'te, uzun ve yararlı bir bölüm var ve tabloyu da içeriyor; ancak yıllar yılı sunduğum bu tabloyu, her defasında bir kez daha geliştirmeyi deniyorum. Yalnız, en az altı yıl öncesinde, bu devalüasyonu islamizasyon politikasının bir manivelası olarak yazmak, bir anahtar olarak kabul edilebilir, öyle öneriyorum.

Önceki darbe "reform" adına çıkmıştı ve toplumda reform istek ve beklentisi çok büyüktü; solu bozmak işini üstlendi, buradan başladılar. 2002 darbesi, başkaları bir yana, hem islamı devlet politikasına kakmak ve hem de islamı bozmak misyonları ile realize edildi; ikisinde de ideolojik tarafın ön planda olduğunu görüyoruz.

Bu iki darbe arasında, 12 Mart 1971 ve 3 Mart 2002, bir benzerlik de, her ikisinde de ekonominin yönetimi için, birer uzman-bakan ithal edilmesidir; ilkinde A.Karaosmanoğlu ve ikincisinde K.Derviş, Washington'dan, Dünya Bankası'ndan, gelerek, bakan koltuğuna oturtuldular.** Yalnız bu benzerlik, bir ölçüde, pek yüzeyde kalıyor; Karaosmanoğlu, reform yapabileceklerine samimiyetle inanmıştı ve gerçekten davet üzerine geldi. Kemal Derviş'in ise, Ecevit tarafından davet edildiğine, ilk önceleri, inandırıldık ve yıllar sonra, Ecevit, kendisini çağırmadığını ve empoze edildiğini, ne yazık, çok geç açıkladı. Empoze eden, Imf'nin o zamanki birinci başkan yardımcısı Stanley Fisher idi ve Amerikalı bir Yahudi olan Fisher, daha sonra, İsrael vatandaşlığına geçerek İsrael merkez bankası başkanı oldu. Açıklayıcı saymak zorundayız; Kemal Derviş, sabetayizmde köklü bir ailenin çocuğudur.

İsrael ile Amerika Birleşik Devletleri'nin, ilke olarak, birleştiklerini görüyoruz ve İsrael'i, Washington'un Orta Doğu uzantısı sayabiliriz. Ama bazen, insiyatif, İsrael'dedir. Devam edebiliriz.

"Derviş'in, Washington'dan Ankara'ya ihraç edilmesinin iki nedenini bulabiliyoruz; birincisi, merkezi devleti tekrar feodal devlet haline dönüştürmektir. Bu, devletin parsellenmesi anlamına geliyor; devleti, hiçbir merkezi devlet politikasını izleyemeyecek fragmanlara ayırmak ve bunların başına, tekellerin ve emeperyalizmin ortak kadrolarını yerleştirmektir."

"İşini yapabilmesi için K.Derviş'in, iktisat bilmesine gerek yoktu ve bilmediğini biz biliyoruz; Washington'un adamı olması ve yerel oligarşi tarafından kabul görmesi yeterlidir. Sabetayizm, burada pivotal değerdedir; bunu başından itibaren görebildiğim için deşifrasyona önem veriyordum, yine de önemli olduğunu kaydedebiliyoruz."

"Bu, konjonktürel olan misyondur; daha kalıcı olanı var, Bülent Ecevit, devalüasyonu yapmış ve kendi işini kendisi bitirmiştir. Şimdi Ecevit sonrasını düşünme, planlama ve kurma dönemi başlamaktadır; K.Derviş'in daha uzun vadeli misyonu burada görülmektedir. Aslında bu, konjonktürel olandan daha büyük öneme sahip görünüyor ve belki de devalüasyonu bile buna bağlayabiliriz, gelişmelerin içinde fark edememiş olsak da şu tarihte bunu netlikle tespit edebiliyoruz."

* Yalçın Küçük, Tekeliyet 1-Ansiklopedi, İstanbul, 2004. s. 425

** Tabii Kemal Derviş, 2001 yılında darbe öncesinde gelmişti, yaptıkları aynı ölçüde yıkıcı oldu.

Bu üç paragrafı da, Tekeliyet'ten, izleyen sayfalardan aktarıyorum.* Bu son devalüasyonun büyük bir transformasyonun manivelası olduğunu anlıyoruz. Büyük yığınlar, birdenbire içine düştükleri yoksulluk girdabında, ya yer yer kıyam ettiler ya da sürüleşme kayışında ilerlediler. Develaüsyon ile islamizasyonda asıl hedef sürüleşmedir.

Hem islamizasyon hem sürüleşme bir devlet politikasıdır. Akepe, sadece vesile oldu. Buradayız.

Esnaf ve Çiftçi Kıyamı

Yasa, yasadır; esnaf isyanı çok gecikmedi, 4 Nisan 2001 günü, başbakanlıkta, esnaf Ahmet Çakmak, koltuğunda getirdiği yazar-kasasını, on beş metreden, Başbakan Ecevit'in önüne attı. "Sayın başbakanım al, ben bir esnafım" diye bağırıyordu ve kasa, Ecevit'in önüne düşerken Ankara'da sitelerde beş bin mobilyacı esnaf harekete geçmişti. Pek örgütsüz olduklarını söyleyemeyiz, hepsi 5 Nisan tarihli gazetelerdedir.

Esnaf mı, tutuculuğun kalesi sayılıyor ve yönetenleri çok şaşırttığını tahmin edebiliriz. Şaşkınlık sonucu olabilir, Ankara esnafı, başbakanlığa doğru yürüyüşe geçtiğinde, Ankara polisleri tam bir acze düşmüştü, ne yapacaklarını bilemediler. 27 Mayıs'tan önceki yürüyüşlerde gençlerin marşıydı, "kardeş kardeşi vurur mu", kardeşleri vurmamak için Ankara polis şefleri, Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün'den yardım istediler. Aygün'ü önce protesto ettiler ve sonra anlaşma yollarını aradılar.

Devlet, topyekün ve belli başlı partiler, esnaf kıyamına karşı çıktılar ve "bizim esnafımız yapmaz" kanaati olmalıdır, hep birlikte "provokasyon" dediler. Altmış'lı ve Yetmiş'li yıllarda solcular tarafından kullanılan bu sözcük ilk kez karşı tarafa geçmiş oluyordu. Bu nitelemenin bu cenahta ve bu manada istimaline bazı sol gruplar da katıldılar.

Esnaf kıyamının durmadığını biliyoruz. Ankara esnafı hergün, Ulus ve Kızılay'a yürüyüşe geçiyor ve polis barajı ve biber gazı ile karşılaşıyordu; Nisan Ayı'na ait, özellikle küçük tirajlı gazeteler, esnaf kıyamının bütün Türkiye'ye yayılmasına şahitlik ediyorlar. Kahramanmaraş, Adana, Şanlıurfa, Bingöl, Denizli, Erzurum, Eskişehir, Nevşehir, Kocaeli, İzmir, Kırıkkale, Gaziantep, Kayseri, esnaf başkaldırısının en sürekli ve güçlü olduğu yerlerdi. Bir günde Kayseri'de 30 bin ve tüm Türkiye'de 200 bin esnafın yürüyüşe geçtiği tespit ediliyordu, 2001 yılına, esnaf kıyamının damgasını vurduğunu söyleyebiliyoruz.

Bir sonuç alamadılar, ama büyük korku saldılar.

Çözülürken, çiftçiler kıyama geçtiler, Ege Bölgesi çiftçi kıyamının daha büyük korku saldığını biliyoruz; 4 Ağustos 2001 günü, çiftçiler, Çiğli'den yürüyüp Alsancak'ta top-

*"Sabetayizm ve Emperyalizm" başlıklı katkı, ibid, s. 437-438

Yurdun her yerinde esnaf, işçi memur yürüyor, isyan ediyor

Mahmutpaşa ve Tahtakale esnafı, ilk defa "Ecevit istifa" diye sokağa döküldü. Erzurum gibi muhafazakar bir kentte bile esnaf patladı. Ankara'da mobilya sanayicileri dün sokaktaydı. Ankara Sanayi Odası Başkanı Sinan Aygün'ün sakinleştiremediği göstericilerin bir bölümü vergi dairesini taşa tuttu.

Gözcü Gazetesi: 5 Nisan 2001

Esnaf patladı

Kriz sonunda esnafı ve üreticiyi sokaklara döktü, Ankara, İstanbul, Erzurum, Burdur, Van ve Şanlıurfa gösterilere sahne oldu

Mobilyacılar öfkeli

İstanbul hareketli

Güneş Gazetesi: 5 Nisan 2001

Esnaf sokakta

Tepkiler çığ gibi

Finansal Forum Gazetesi: 5 Nisan 2001

Ekonomideki kriz nedeniyle hükümete tepki tırmanıyor

Esnaf da ayakta

Krizin ardından 45 gün geçmesine rağmen iyileşme sağlanamaması, dört bir yandaki binlerce esnafı sokaklara döktü. Emek Platformu üyeleri de protesto gösterileri yaptı

Ekonomik kriz, işçi ve memurdan sonra esnafı da sokağa döktü. Krizin patlak vermesinin ardından 45 gün geçmesine rağmen iyileşme sağlanamaması, protestoları artırdı. Dün yurdun değişik bölgelerinde işleri kilitlenen esnaf protesto eylemi yaparken Erzurum'da izinsiz gösteri yapan gruptan 15 esnaf gözaltına alındı. İstanbul'da Tahtakale esnafı İstanbul Ticaret Odası'na (İTO) yürüdü. "Hükümet istifa" sloganları eşliğinde yürüyerek Eminönü'ndeki İTO binası önüne gelen işyeri sahipleri alkışlı protestoda bulundu. İstanbul Alibeyköy esnafı da, krizi ve hükümeti protesto amacıyla dün, kepenkleri kapatarak, yürüyüş düzenledi.

'Yeni ek vergi yok' sözü

Ankara Siteler esnafı, hükümetin ekonomi politikasını protesto için dün yürüyüşe geçti. Hükümeti istifaya çağıran ve Başbakanlık'a yürümek isteyen esnafı, polisin yardım çağrısı üzerine olay yerine gelen ATO Başkanı Sinan Aygün yatıştırdı. Akşam saatlerinde görüştükleri Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan esnafa yeni ek vergiler getirilmeyeceği sözünü verdi.

Mersin ve Konya'da kriz nedeniyle işsiz bekleyen nakliyeciler de akaryakıta gelen yüzde 20 zamla yollara döküldü. Motorine gelen 17.24'lük zammı protesto eden nakliyeciler de Konya, Mersin ve Adana'da protesto için kontak kapattı. Dün Emek Platformu'nun 'Yoksulluğa ve Yolsuzluğa Hayır' kampanyası çerçevesinde de yurt genelinde eylemler yapıldı. Yeditepe Üniversitesi öğrencileri ise nisan ayı taksitlerini dolara endeksli almak isteyen okul yönetimini protesto ettiler.

Esnaf ayaklandı

Piyasalardaki durgunluk, için için kaynayan esnatı sokağa döktü. Başbakan'ın önüne atılan yazar kasanın ateşlediği hareket bir anda binlere ulaştı. Slogan atıp yürüyen topluluk vergi dairesini taşladı

ANKARA

Bugüne nasıl gelindi?

Ankara'da kendiliğinden toplanan mobilyacı esnafının sayısı bir anda 4 bine ulaştı. Polis protestocuların yolunu panzerlerle bir süre keserek bekletti. Slogan atarak yürüyen esnafı Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün yatıştırmakta zorluk çekti. Fotoğraf: AA

Milliyet Gazetesi: 5 Nisan 2001

ANKARA'DA, BAŞBAKANLIK BİNASI'NA DOĞRU YÜRÜYÜŞE GEÇEN 5 BİN HİDDETLİ ESNAFI ATO BAŞKANI SİNAN AYGÜN "YELTSİN MODELİ" İLE DURDURDU

SİNAN AYGÜN POLİS OTOSU ÜZERİNDE

Siteler esnafının beklenmedik protestosu bir çığ gibi büyüdü. Başbakanlık'a doğru yürümek isteyen esnaf, Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün'ün polis minibüsü üzerine çıkarak "Ben de sizdenim. Önce oturup konuşalım. Birlikte akılca hareket edelim..." demesi üzerine yatıştı.

BORİS YELTSİN DARBEYE KARŞI TANK ÜSTÜNDE

19 Ağustos 1991, Moskova. Komünist Parti büro şefi Boris Yeltsin bir tankın üstüne çıkarak darbe girişimine karşı geliyor ve bildiri okuyor... Hükümet binası önünde darbe girişimi yapan askerlere "dur" diyen Yeltsin, bu çıkış sayesinde daha sonra Rusya devlet başkanı olmuştu.

Sabah Gazetesi: 5 Nisan 2001

landılar. Bazı kaynaklar sayılarını elli bin olarak gösteriyordu, otuz bin minimum rakamdır; öküz arabaları ve pulluklarıyla hareket ediyorlardı, "defol Imf" ve "bu çiftçinin ayak sesleridir" en çok bağırdıkları sloganlarıdır.

Korkutucu idi ve herhalde bu nedenle büyük matbuatta hiç yer almadı. Ancak ders alınmadığını düşünmek ise imkânsızdır; esnaf ve çiftçi ayaklanmıştı; sürüleştirmek gerekmektedir.

11 Eylül 2001: Amerika'ya İslamist Taarruz

Ortalama Amerikalı mı, tüketimleri afyonlarıdır ve son derece hedonist olduklarını biliyoruz. Hedonizmi, insanlıktan çıkış kapısı olarak görüyorum; tüketimlerinde en küçük azalma ihtimali ve haz dozajına yönelik en küçük tehdit, ortalama Amerikalı'da korkuyu da aşarak paniğe yol açmaktadır. Ortalama bir Amerikalı telakki edebileceğimiz Başkan Bush'un, New York'taki ikiz kuleye, havadan islamcıların saldırısından ne kadar korktuğunu biliyoruz. Çok korktular.

Amerika'yı, ticaret kulesinde, vurdular. Vurulan, güvenleridir.

Biz mi, İngiltere'de "Londra aksırsa, Sydney nezle olur" sözü var. Bunun Türkçesi, "Amerika korkarsa, biz titreriz" olmalıdır; iki bin yılı sonbaharında, Amerikan korkusunu, içimizę çektik. Agrandize ettik.

ikinci bölüm

KOMPLO

Bir özetle başlamak istiyorum, siyasal ve toplumsal "Kondratieff Devreleri" var mı, sorudur, araştırılmaya muhtaç ve ben sadece işaret ediyorum. Ancak "1905-1925" ve "1955-1975" yirmi yıllarından ısrarla söz ediyorum. Bu ikinci yirmi yılın sonuna geldiğimizde, Avrupa ve Amerika, büyük petrol krizine girdi, Amerika'da otomobile evin uzantısı olarak bakıyorlardı, ev otomobille büyüyordu ve petrol kesilince hepsi durdu. Bu yetmedi, Amerikan büyükelçiliği mensupları, İran'da, toptan esir düştüler, zamanın Amerikan Başkanı, bunların geleceği için dua etmekten başka çare bulamıyordu, dua fotoğrafı, çok tarihseldir. Düşkün bir Amerika'yı resmetmektedir.

Yalnız, başlarken hatırlatmak istediğim asıl özet bu değil; yetmişli yıllar sonundaki üçlü transformasyonu düşünüyordum. Bir, 1977 yılında, İsrael'de, kurucu Emek Partisi yenilmiş ve ergunist Meneham Begin ile "Likud" iktidar olmuştu. İki, 1978 yılında Jean Paul II, papa olmuş, aydınlanmaya karşı haçlı seferi başlatmıştı, laisizme düşman bir rechristianization döneminin geldiğini kaydetmiştim. Üç, 1979 İran'da Humeyni İhtilâli gerçekleşmiş ve islami cumhuriyet kurulmuştu. Ben de, bütün bunlara işaret etmeden, seksenli yılların ortasından itibaren "Yeni Orta Çağ" diyordum. Hepsini içine alıyor.

Fitne ile beraber, eylülist darbe'nin, bu trinite'nin devamı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Daha açık ifade edebilirim, 12 Eylül 1980 Darbesi, mimarının Wohlstetter olduğunu yazmıştım, siyasal planlama olarak, tamamıyla bir "Likud" peşindeydi, önce Orgeneral Turgut Sunalp'a sipariş verilen "Milliyetçi Demokrasi Partisi" böyle bir

YIKICI TARİHÇE

1991 yılında Sovyetler Birliği çözüldü.
1992 yılında Yugoslavya parçalandı.
1993 yılında, sırada Türkiye var.

♦♦♦

1992 yılında, Özal, "yirmi birinci yüz yıl Türk yüz yılıdır" dedi.

1992 yılında, Demirel, geri kalmak istemedi, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar Türk dünyası" açıklamasını yaptı.

♦♦♦

Ocak 1993, Uğur Mumcu öldürüldü.

Şubat 1993, Jandarma Umum Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis, düştü.

Nisan 1993, Cumhurbaşkanı Özal, ansızın, Mossad'ı çağrıştıran bir sürpriz ile, ölüverdi. Anap'ın fiili sonudur.

Temmuz 1993, Sivas'ta 38 Türk aydını yakıldılar.

♦♦♦

14 Haziran 1993 tarihinde, hiçbir yerde yayınlanmayacağı bilerek, "darbe" açıklamasını yaptım.

♦♦♦

Üçüncü **Darbe**, 1993 yılındadır.

arayıştı. Turgut Sunalp başaramadı ve Turgut Özal'a razı oldular. Ancak, birçok açıdan ölçüye uygun olan ve hareket eden Özal, bir önemli noktada, tamamen tersti, ölümü buldu, arayış devam ediyordu. Bulunan ve yaratılan, akepe'dir ve o halde akepe, 12 Eylül Darbesi'nin kendisi, devamı ve en yüksek noktasıdır.

Akepe, Likud'tur.

Üç noktada Likud ile yüzde yüz çakışma halindedir. Bir, Likud ve akepe'nin en belirgin özellikleri, emekçi düşmanı olmalarıdır. İki, kesinlikle Batı ve Amerika çizgisindedirler. Üç, şeriat yanlısıdır, bu sözcüğü "şeriat", dinsel yasalara bağlı yönetim olarak, anlıyor ve kullanıyorum.

Bir dördüncü nokta var ki, akepe ile Likud birbirine kesinkes zıttırlar; fakat, bu zıtlık, birbirini kesinkes tamamlama anlamındadır. Diyalektik tartışmalarında sözü edilen, üretim ve tüketim arasındaki zıtların birliğinden çok daha ilerde, bu zıtlık ile akepe ile Likud, dişi ve erkek tarafları misli, birbirine girmektedir ve birbiri olmaktadır. Bir kalıbın iki tarafını hatırlatıyor, akepe dişil ve Likud eril; başka bir söyleyişle Likud aşırı maksimalist ve akepe aşırı minimalisttir; böylece birbiri oluyorlar.

Buradan ne çıkar, çıkan akepe'nin, 12 Eylül Darbesi olarak, Yahudilik tarafından kurulmuş olduğudur. Peki öyle mi, hiç kuşku duymuyorum, çünkü, önümüzde, Nasuhi Güngör'ün, ilk baskısı, çok mutlu bir tesaüdüfle 2001 Eylül ayında çıkan "Yenilikçi Hareket" çalışması duruyor.* Mükemmeldir ve hem akepe'nin bir Yahudi mamulâtı olduğunu gösteriyor ve hem de akepe kuruluşunda, Yahudiler açısından, Abdullah Gül'ün "keyman" rolü oynadığını pek inandırıcı olarak ortaya çıkarıyor. Demek, Güngör'e güvenirsek, Gül, akepe'nin kuruluşunda ve devamında İsrael ile Likud'un en güvendiği figürdür. Bulgularımıza pek uygun düşüyor ve buradayız.

Devam edebilmek için yeni paradigmalara ihtiyacımız var.

Bir Miyop: Turgut Özal

Peki ne görüyoruz; sonsuz tamahkâr bir plütokrasi ile karşı karşıyayız. Şunu ileri sürebiliyorum, her sömürgeci, Türkiye büyük zenginlerinden daha az sömürgecidir. Artık bunlar için "halkım" demek çok yersiz; her sömürgeci, sömürdüğü halka bunlardan daha yakın ve insaflıdır. Her sömürgeci bunlardan çok daha "kalıcı" ruh halindedir ve bunları, kesinlikle "kaçıcı" tarif etmek zorundayız.

Benim "Emperyalist Türkiye" adlı bir kitabım da çıkmıştı, bilindiğini varsayıyorum; o aşamada, birincil zenginlikleri ve işleri, imalât sanayi ve dayanıklı tüketim araçları

* Nasuhi Güngör, Yenilikçi Hareket, Ankara, 2001-2005

Nasuhi Güngör, siyonizme karşıt konumu nedeniyle, akepe'nin kuruluşuna karşı çıktı, fakat şimdi kabul etmiş durumdadır. Akepe taraftarı, Star'da yazmakta ve zaman zaman trt'de program yapmaktadır.

yapımı olan Türkiye'nin en büyük zenginleri mahreç zorluğundaydılar. İkincisi, yeni pazarlar için devlete muhtaç olduklarını hissediyorlardı ve Musul'u, ki Kuzey Irak'ın tamamıdır, almak ve ayrıca sovyetizm'in çökmesi üzerine açıldığını varsaydıkları İç Asya'ya kök salmak istiyorlardı. Bu politikanın vücut kazanmış hali Turgut Özal'dır. Paradoks sayılabilir, bu dönemde "enverizm" yüksekte tutuluyordu ve Enver Paşa, çok prestijlidir. Mezarının nakli işte bu emperyalist heveslere denk düşüyor.

İşte böyle bir zamanda, Özal, Musul'a girebilmek için, Birinci Irak Savaşı'na katılmak istiyordu ve Washington'un Kürt kartını göremiyordu ve belki de sadece ben o tarihte de Washington'un "Kürt Devleti" Projesi'ni çiziyordum. "Kürtler Üzerine Tezler" kitabımda var; Devrim Muhafızları'nın Tahran'da Amerikan Büyükelçiliği'ni işgal ile el koydukları gizli Amerikan belgelerinin bir bölümünü bana ulaştırdılar. Demek ki Amerika'nın "Kürt Devleti" Projesi belgelidir ve yayınlamış bulunuyorum.

Amerika'nın "Kürt Devleti" Projesi olduğu için, ayrıca Özal miyoptur, Washington, her ne şekilde olursa olsun, Türk Kuvvetleri'nin Musul'a girmesini istemiyordu; zaman zaman Musul'u Türkiye'ye ikram etmişti, ancak, kendisinin girmeye karar verdiği zamanda Türkler'i istemediği kesindir. Fakat Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay da karşı çıkıyordu; bu karşı çıkışta Washington'un işaretlerinin ne ölçüde etkili olduğunu takdir edemiyorum. Ancak bir yandan Washinton'un politikası ve diğer taraftan Orgeneral Torumtay'ın blokajı, Özal'ın heveslerini kursağında bıraktı, bir darbe'dir.

Özal'ın içerdeki "Kürt Açılımı" da bununla bağlantılı gidiyordu; hem ben uzman yardımcısı ve Özal yedeksubay-uzman ve hem de ben müdür ve Özal müsteşar, başbakanlıkta birlikte çalıştık, hiçbir zaman zeki ve bilgili bulmadım. Yalnız, her zaman fırsatları görebilen bir kafası vardı, fırsat gördü mü koşardı, yapmak istediğinin, Türkiye'yi büyütmenin yanında bir de "Kürt Birliği" anlamına geldiğini görebiliyordu. Kuzey Irak'ı ilhak için, bizim Osmanlı taksimatımızla "Musul" diyoruz, içerdeki Kürtler ile bir "pax" zorunludur; bunu anladığı mutlaktır. Tutarlı ve ısrarlı değil, ancak böyle bir arayış içindedir.

Vah zavallı Özal, hep miyoptu ve hiç düşünmediği yerlere gelmişti, kendisini abartıyordu, artık daha açık görebiliyoruz, demek ki, içerden ve dışardan püskürtülmüştür; "hevesi kursağında kalmıştır" yollu ekliyorum. Miyoptu, gücünü aşan hevesleri vardı ve ölümüne yaklaşıyordu; miyoptu, göremiyordu ve sanki Roma'dayız.

Ummadığı yerlere gelmişti ve elinde büyük güç tutuyordu; bu tür insanların püskürtülmeyi anlamaları zordur. İç Asya'ya saldırdı ve orada da, Enver'inki kadar olmasa da bir başka hüsran bekliyordu ve bilmiyordu. Sırlar'da çok net gösterdiğimi sanıyorum; Enver'in, İç Asya'nın sığ derelerinde öldürülmesinde Lenin'in kararı ve parmağı var. Özal'ın, İç Asya seferinden terslenerek döner dönmez Ankara'da ansızın ölümünde, Washington'un dahli var mı; ilerde, tarih'in kaçınılmaz olarak böyle yazacağına inanıyorum ve şimdi geride bıraktığı ailesi bir cinayet olduğuna yemin etmektedir.

Kapitalizmde, aktörler küçük ve/veya küçükçe ve çok sayıda oldukları için, komployu düşünemeyiz. Ama feodalitede ve tekeliyet'te, aktörler çok büyük ve çok azlar,

komplo esastır. Bu nedenle, tekeliyet'te öldürmek, seçmek'tir ve ya zehirle ya da hançerle yapılmaktadır. Birinci yüzyılda Roma'da kendisini hissettirmeyen zehirler vardı; Marx, Roma denilince eşitsiz gelişme yasasını akıl etmektedir.

Tekeliyet'te, darbe seçim'dir. Orta Çağ'da seçim, darbedir.

Komplo mu, "com", esası "con", hem ya da birlikte anlamına geliyor ve "plot", kurmak demektir ve "komplo", birlikte hazırlama veya planlama olup tekrarlamış durumdayım. Tekeliyet'te darbe ve usul olarak "komplo" esastır; az sayıların yönetimi olarak tarif ediyoruz.

Bilim kurallılık peşinde ise araçlarından birisi "birlikte" olanları ya da kümeleri bulmaktır, Kippel'in de yaptığı, nihayet bir kümelemedir, biz de yapabiliyoruz; Uğur Mumcu, Ocak Ayı'nda, Jandarma Umum Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis Şubat Ayı'nda ve Turgut Özal Nisan Ayı'nda yok oldular. Uğur, bombayla kurban edildi, Eşref Paşa için, anında "Vezir Düşürmesi" tabir ettim ve Özal'ın doğal olarak aramızdan ayrılmasını hep kuşkuyla karşıladım. 1993 yılındadır ve anında "Darbe" teşhisi yaptım. Gizli Tarih'te, adını koydum; artık, "İsrael Darbesi" yazıyoruz.

1993, "İsrael Darbesi" başıdır.

Peki, biz kimiz, biz "buldukları yla yaşayanlar" kümesindeniz; aynı yıl Türkiye'den ayrıldım, "gönüllü sürgün" oldum, İsrael Darbesi'nden sonra ve aynı yılda, birkaç ay gölgede yaşayarak emeklilik süremi doldurdum, çıktım. Çıktığımda, hakkımda hiç dava yoktu ve döndüğümde 37 dava açıldığını öğrendim. Bir "restorasyon" denemesi yapılıyordu, ayrıca hapisanenin, dışardan daha güvenli olduğunu düşünüyordum, hapse döndüm.

Dışarısı mı hür, yoksa hapisane mi azadi, bazen bilemiyoruz.

Çıktım, geldim, girdim.

Tekrar çıktığım tarihlerde, üç değişikliği, artık çıplak gözle de görebiliyorduk. Bir, Türk tekelleri daha da büyümüşler ve emperyalist deneyimleri artırmışlardı. Ve eşitsiz gelişme yasası işliyor, artık'ı yatıracak yerler arıyorlardı. İki, emperyalizm sömürgecilik mekanizmalarını tekrar kullanıyordu ve doğrudan doğruya gidip yerleşiyordu. Devletlerin birbirlerinin içişlerine karışmama ve ulusların kendi yazgılarını belirleme türünden ilkeler, artık çok köhne sayılıyordu. Üç, "ulus-devletler" yıkılıyordu ve sanki Roma'nın yıkılmasından sonraki feodalite dönemine dönüyorduk. Bir şartla, Amerika Birleşik Devletleri henüz yıkılmamıştı ve üstelik, Sovyetler Birliği'nin çöküşünü, Kartaca'nın yenilgisiyle özdeş tutarak "Punic Zaferi" dediler.

Bir de şunu ekleyebiliyorum, Türk tekelleri sanayiden ve özellikle imalât sanayiinden çekiliyorlardı; ticaret ve emlak gelirlerine yöneldiler. Bir tür "rantiye" oldular, Marx "parazit" tasnif etmektedir ve meşruiyetlerini yitirmeye başladılar.

Demek ki hırsızlığın ahlaksızlık sayılmadığı bir döneme giriyorduk ve hapse girmekten utanma dönemi kalkıyordu. Hırsızlık ve fahişelik ayıp olmaktan çıkıyordu; gasp ve kap-kaç'ı, "gecekondu" kategorisinden sonra, Türk insanının ikinci büyük keşfi sayabiliriz. Kap-kaç, mülkiyete karşı, bir düşük-yoğunluklu isyan'dır ve bunları yazarken çok acı duyuyorum.

Acı duymak mı, sınır kalmamıştır; Türk tekelleri artık Türkiye Cumhuriyeti'ne ihtiyaç duymuyorlardı ve artık "ulus-devlet", tekellere fazla büyük ve fazla modern görünüyordu. Cumhuriyet'i, daha küçük ve daha köhne yapmaya mecburdurlar ve komplolara muhtaçtırlar.

Plütokratlar için "ülke" artık bir "üs" ya da sıçrama tahtası'dır.

Şıpsevdi halleri var, keşfediyorlar, başlarına çıkartıyorlar, yüceltiyorlar ve tapınıyorlar; sonra öldürüyorlar.

Tıpkı Roma'da olduğu üzere, adının dışında, Cumhuriyet'in bütün kurumlarını yıkmaya mahkumdurlar. Bütün cumhuriyetçileri tasfiye etmeye ve hatta öldürmeye teşnedirler.

Gaflet ve Dalalet

Sultan Abdulhamit dönemine ait bir söz var, "kurtlarla birlikte ulumak" deniyordu; Sultan'ın, Meşrutiyet ilanını, böyle açıklayanlar olduğunu sanıyorum. Sunduğum bu ibret tablosundaki iki resim için benzer bir temennim mevcuttur; birisi Bekir Coşkun ve diğeri Okay Gönensin'dir, herhalde kurtlarla birlikte uludular ve Emin Çölaşan'ı bu listenin dışında tutmak istiyorum, fakat, tutamıyorum. Çünkü bu kampanyayı başlatan kimse olduğu yollu çok yaygın bir kanı var; eğer öyleyse hep eleştirdiği Mehmet Ali Birand ile başı çekmeleri herhalde tarihsel bir cilvedir. Ve cilve ise, ceza'dır.

Bu listenin bir özelliği şudur; buradan tarihin ne kadar mahkum edici olduğunu bir kez daha çıkarabiliyoruz. Başbakan Bülent Ecevit'in sırt ağrıları için bu kadar acımasız ve aynı zamanda insanlığa pek sığmaz bu kampanyanın aktörleri, Tayyip Erdoğan'ın hastalığı konusunda hiçbir yazı yazamadılar. Halbuki, şimdi Erdoğan'ın saralı olduğuna bütün köyler inanıyorlar. Demek ki, matbuat açısından, burada bir iki yüzlülük var.

Bu kampanyanın mensupları, tahttan indirilen Sultan Murad'ın yeniden sultan olmayı isteğini ve fesadını çağrıştırdığını düşünen Sultan Hamid'e benzediler; Hamid "Murat" sözcüğünü yasaklamıştı ve bunlar da, kendileri için, "sar'a" sözcüğünü dahi kanun dışı ilan ettiler. Bu kampanyanın mensupları, bu teknoloji çağında, bir koruma veya şöförün bir hatası üzerine, bir otomobilin kilitlenebileceği ve ancak balyozla kırılarak içindeki hastanın kurtarılabileceği masalına dahi inandılar. "Hasta" sözcüğünü bile telaffuz edemiyorlar. Çünkü, bu bir kampanyadır.

İki noktayı not ediyoruz; birincisi "Türk basın tarihinin en büyük basın mutabakatı" deniyor ve Emin Çölaşan, ve Abdurrahman Dilipak aynı resmin içine giriyor; yeterlidir. "Artık Bırakın Sayın Başbakan" deyu bağırıyorlar; bunlardan kızını Nesim Anter'in oğluna vermiş bir Mehmet Barlas, Milli Güvenlik Kurulu'ndan tavsiye kararı istiyor. 15 Eylül 2002 tarihindeler; tavsiye olmasa da başlarında Hilmi Özkök, dört komutan orgeneral, Ecevit'i düşürmek için ellerinden geleni yapmışlardı; daha önce yazmıştım, şimdi haberdar olduklarını ekliyorum ve hemen özetlemek üzereyim.

Batı, Başbakan'ı terk etti

ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfovitz yalnız Derviş'i aradı, IMF de yalnızca Derviş'le görüştü. Cem'in istifa etmesiyle AB Komisyonu Başkanı Prodi, Türkiye ziyaretini iptal etti

ANKARA - Dışişleri Bakanı İsmail Cem'in istifası ve Devlet Bakan'ı Kemal Derviş'in 'istifa girişimiyle' hükümetteki sarsıntı depreme dönüşürken, AB ve ABD, Başbakan Bülent Ecevit'i muhatap almadığını gösteren adımlar attı. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfovitz hükümetten biri yerine Derviş'i ararken, AB Komisyonu Başkanı Romano Prodi, Cem'in istifasını ziyaret iptali için yeterli saydı. Ankara'daki IMF heyeti yalnız Derviş ile görüşürken, siyasi muhatap kalmadığı için İstanbul'da yapılması öngörülen Yabancı Yatırım Konseyi toplantısı iptal edildi.

Wolfovitz'ten telefon

Irak'a yönelik saldırı konusunda ABD'deki şahin isimlerden Savunma Bakan Yardımcısı Wolfovitz, pazartesi gelmeyi planladığı Ankara'da neler olup bittiğini, dün Derviş'e sordu. Önce ABD'nin Ankara Büyükelçiliği ile temasa geçen Wolfovitz, yaşanan krizi Cem ve Derviş'in çözeceği yanıtını alınca, Washington'dan tanıdığı Derviş'i arayıp "Orada neler oluyor" diye sordu. Derviş de kendisine ayrıntılı bilgi verdi. Wolfovitz, krize rağmen Ankara'ya

IMF Türkiye Masası Şefi Kahkonen hükümetten kimseyle görüşmedi. AB Komisyonu Başkanı Prodi'nin tarihi ziyareti gerçekleşmeyecek. ABD Savunma Bakanı Wolfovitz gelecek pazartesi Ankara'da.

Bu bir kampanyadır ve bir tarafında Washington ve diğer tarafında İstanbul durmaktadır. Washington'da ise, "neo-conservative" de denilen Siyonist Yahudileri buluyoruz ve o zaman Amerikan Savunma Bakan Yardımcısı olan Paul Wolfowitz'i komplo şeflerinden birisi görüyoruz. Wolfowitz'in en yakın bağlantılarının Mustafa Koç ile Cüneyt Zapsu olduklarını hep kayıt ediyoruz.

Bu kampanya, alternatiflerin başarısız kalmasından sonra ortaya çıkıyordu; bir, Bülent Ecevit'in, tatlı dille ikna edilerek, yerini, İsmail Cem'e bırakması bir şık ve bir komplo idi. Yalnız, Ecevit'in İsmail Cem'e güvenini çoktan yitirmiş olduğu çabuk anlaşıldı* ve iki, Hüsamettin Özkan üzerinde duruldu, bu kampanyadan ötedir. Devlet legalitesinin çok zorlandığı bir hal ve o zaman Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün yumuşak ve başarısız bir darbe teşebbüsü mütalaa eyleriz. Orgeneral Özkök, "Ecevit İnsin, Özkan Binsin" komplosunun başı idi ve saraylardan başlatıldığını artık biliyoruz.

Orgeneral Özkök, Ertuğrul Özkök, Mehmet Ali Birand, Sedat Ergin, Ecevit'i neden indirmek istediler; a, Ecevit, İsrael'in Filistinliler'e yaptıklarına "soykırım" demişti. b, Ecevit, Saddam'lı Irak'ın zaptedilmesine net olarak karşı çıkıyordu. Ecevit, İsrael'in bölgesel hegemonyasını reddediyordu ve Özkök&Özkok Ecevit'i indirmek istiyordu. Herhalde bu kadar gazeteciyi bir araya getiren İsrael olmalıdır; henüz bunu söylemek istemiyorum. Fakat tablo ortadadır.

Bu ibret verici tabloda, iki tanınmış gazeteci eksiktirler; bunlar, Radikal Gazetesi'nin Ankara Temsilcisi Murat Yetkin ile Milliyet Gazetesi Ankara Temsilcisi Fikret Bila oldular. Bila ve Yetkin hem bu talihsiz oyuna katılmadılar ve hem de oyunu, en azından, tarih önünde bozdular. "Deşifre ettiler", belki daha uygun düşmektedir.

Hilmi Özkök Darbesi

Çok hoş değil mi, sanki Roma'da bir saraydayız ve komutanlar, bir darbe üzerine fısıldaşıyorlar, İngilizce "conspiracy" diyoruz ki, "birlikte fısıldaşmak" anlamındadır. Matbuat açıkça bu işin içindedir; bu yüzden bu meşum tabloya, "mutabakat" değil, bazı yüksek komutanların borazancıları gözüyle bakabiliriz. Burada, komutanlar, İstanbul matbuatı, ki "Mütareke Matbuatı" tabiri çok daha münasiptir, ve bir de plütokratlar var. Şimdi, Washington'u, "Neo-Konservatifleri" ve "Siyonistleri" de göreceğiz. Buradayız.

---

* İbrani asıllı İsmail Cem, hükümetini kurarken, Ecevit'in dışişleri bakanı değildi; Cem'i, Cumhurbaşkanı Demirel istedi ve zorladı. Cem, Demirel'in dışişleri bakanı oldu ve Ecevit, Şükrü Sina Gürel'i istemişti ve İsmail Cem, başbakan olmak hayali ile Ecevit'i bırakınca, Ecevit Şükrü Sina'yı dışişleri bakanı yapma imkânı buldu.

İsmail Cem, Musul'da, Kürdo-Judaik Devlet'in temellerini atan şahıstır ve Abdullah Gül, şimdi, bu katın üzerine, Kürdo-Judaik Devlet'in katlarını çıkmaktadır. Temeli sağlamlaştırmayı da ihmal etmemektedir.

Murat Yetkin

ORGENERAL ÖZKÖK: "ECEVİT GİTSİN-ÖZKAN GELSİN"

29 Ekim 2001 Akşamı, Çankaya Köşkü'nde verilen geleneksel Cumhuriyet Bayramı davetinde orgeneral-oramiral düzeyinde bir grup generalle sohbet ediyordum. Sohbet giderek bu hükümetin ve özellikle de "Ecevit'in sağlığı bu kadar istikrarsız durumdayken" Türkiye'nin sorunlarına çözüm getiremeyeceği iddiasına kaydı. Sohbete başka generaller katıldı ve aramıza başka gazeteci katılmasına usta vücut manevralarıyla izin vermediler. Yıllardır Ankara kulislerinde haber çıkaran gazetecilerden biri olarak, bu söylenenleri kendilerine atfen yazıp yazamayacağımı sordum. Hayır, isimlerine atıfta bulunamazdım ama "askerin hissiyatı buydu", kendi izlenimim olarak böyle yazabilirdim. Ne düşündüklerini sordum, "Ecevit'le olmuyor" dediler.

Yarım saate yakın bu sohbetin ardından, daha bir süre önce Bodrum'da Özkan'a Ecevit'in yerini teklif eden emekli orgenerallerin biriyle sohbete başladık. Emekli orgeneral koluma girip beni, az önce bana köşeli mesajlar veren iki muvazzaf orgeneralin yanına götürdü, yanında eşleri de vardı. "Murat'a anlattınız herhalde" dedi. Onlar da onayladılar. Bana döndü, "biz bunu Ecevit'e de ilettik, Özkan'a söyledik" diyerek Bodrum ve İstanbul buluşmalarını anlattı.

Fikret Bila

GAZETECİLER İLE KOMPLO

Ecevit'in başbakanlığı bırakmasını isteyen bazı komutanlar bu önerilerini artık açıkça, gazetecilere, resepsiyonlarda söylemeye başlamışlardı.

Yetkin'in yazısında aktardığı bu istek ve öneriler, Ağustos'ta bir komutanla yediğim yemekte dinlediğim yaklaşımla, sonra da tüsiad'ın gündeme getirdiği başbakanlık değişikliği önerisiyle örtüşüyordu.

Askerler, daha önce yazılmamak koşuluyla açtıkları bu konunun yazılmasında, açıkça tartışılmasında bir sakınca görmüyorlardı.

♦♦♦

Ecevit'in başbakanlığı bırakması konusu sadece korgeneral düzeyindeki bu iki komutan tarafından değil, rütbe ve görev olarak daha üst düzeydeki komutanlar tarafından da dile getiriliyordu. Bunlardan birini, daha önce aktardığım gibi, bizzat dinlemiştim.

Murat Yetkin, Tezkere, İstanbul, 2004. s.56
Fikret Bila, Sivil Darbe Girişimi ve Ankara'da Irak Savaşları, Ankara, 2003. s.25-26
Başlıkları ben koydum.

Bir tek, o sırada Kara Kuvvetleri Komutanı olan Orgeneral Hilmi Özkök'ün adını veriyorum. Orgeneral Hilmi Özkök ki, 3 Kasım 2002 Günü, kritik bir seçim vardı, uçağa binip Amerika'ya gitmişti ve oradan Ak-istleri takdis eden mesajlar gönderiyordu. Kritik bir seçimin sonuçlarını Washington'dan takdis ilk kez başımıza gelmektedir ve oyların dörtte biri ile anayasa değiştirme yetkisi elde eden bir ekibe "meşru" diyen işte bu Hilmi Özkök'tür.

Bir nokta da şudur; Başbakan Ecevit, Ağustos Ayı'nda süresi sona erecek olan Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun görevini bir yıl daha uzatmak istiyordu ve gerekçe olarak, Irak Savaşı ufukta iken deneyimli bir komutan olan Hüseyin Paşa ile çalışmanın güvenli olduğunu söylüyordu. Hakikatte, asıl neden, Hüseyin Paşa'yı, şimdi daha çok kullanılan sözcükle, "millici" bulmasıdır. Koalisyon ortakları, Mesut Yılmaz ve Devlet Bahçeli kabul etmediler; Yılmaz, kendisinin hükümet kurabileceği hayalleri içindeydi ve bu nedenle Hilmi Paşa'yı kendisi için hazırlayan bir hali vardı. Bahçeli'nin ise ne yaptığını anlamak kolay görünmüyordu; Kemal Derviş ile ve bir "oldu-bitti" ile erken seçimi zorunlu hale getiren de Bahçeli'dir. Demek ki, ak-istler'in Bahçeli'ye büyük şükran borcu var.

Artık bırakın Sayın Başbakan

Türk basın tarihinin en büyük mutabakatı

Türk basınının önde gelen isimleri, rahatsızlığı nedeniyle uzun süredir görevinin başına dönemeyen Başbakan Bülent Ecevit'in çekilmesi konusunda mutabakata vardılar. Bu mutabakata, günlük gazetelerin tümünden yazarlar katıldı. Ertuğrul Özkök, "Yeltsin, kendi yerine geçecek Putin'e yolu açarak hem kendi kötü şöhretini sildi, hem de Rusya'yı kurtaracak bir lider yarattı. Şimdi o lider 'hasta adam' Rusya'yı şahlandırıyor" diye yazarken, Bekir Coşkun "Ecevit gitmeye yanaşmıyorsa, gönderilmeli. Yazıktır. Bir ülke, bir kişiye feda edilemez. "Yeter artık" diye sert çıktı. İşte yorumlardan bazıları...

Yeter artık

Ülkeye yazık

Artık çekil

Dibe mi vurmalı

Bugünü görürüz

Yeltsin'i örnek alıp, çekilmeli

Ertuğrul Özkök (Hürriyet)

Beddua ederler

Kötülük yapılıyor

MGK tavsiye kararı almalı

BENZERSİZ

BAŞYAKANI

ÇEKİLSİN

Ecevit, hükümetten düşürüldükten sonra belki de en sağlıklı ve en yararlı politik dönemini yaşadı; bütün propagandanın aksine, İbrani asıllı olmakla Dünya Bankası'nda uzman olarak çalışan Kemal Derviş'i, kendisinin çağırmadığını açıkladı ki çok önemlidir. Peki kim çağırdı veya gönderdi; Metin Toker, "Kemal Derviş'in Amerika'dan geldiği açıktır da Amerika'dan gönderildiği hususunda ciddi kimselerin ciddi ifadeleri vardır" diyordu.* Çağrılmadığı ve gönderildiği konusunda şu anda hiçbir şüphemiz bulunmamaktadır ve gönderenin ve daha doğrusu Dervish'i seçenin ise, imf birinci başkan yardımcısı Stanley Fischer olduğunu artık biliyoruz.

Fischer Amerika'da "Yahudi Partisi" içinde önemli bir figür'dür ve Imf yöneticisi olarak Türkiye ekonomisi ve hatta politikası konusunda pek yetkili olabiliyordu. Bu kadar değil, Fischer, hem Türkiye ekonomi ve maliyesinin yönetiminde söz sahibi idi ve hem de her türlü bilgiye el koyabiliyordu; İstanbul'da plütokratlarla yakın bağları vardı. İşini yaptı ve işi bitince, İsrael'e gitti ve şimdi İsrael Merkez Bankası'nın başındadır.

İşte tam bu sırada, bu mahut imza kampanyasından kısa bir süre önce, Başbakan Ecevit, çok büyük bir günah işledi ve İsrael'in Filistin Araplarına yaptığını soykırım ilan ediverdi; "Filistin halkına dünyanın gözleri önünde soykırım uygulanmaktadır" diyordu, Yahudiler çok kızdılar. İstanbul Matbuatı'nın daha çok kızdığını anlıyoruz, imza topladılar.

Tam bu sırada, bir tek isim veriyorum, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Özkök, Ecevit'in sırt ağrılarının başbakanlık yapmasına engel olduğunu anlayıverdi. Gerçi ilk önceleri, aynı kabineden İsmail Cem veya başbakan yardımcısı Hüsamettin Özkan'ı öneriyordu; "ne perhiz ne lahana turşusu", eğer yardımcıları matlup adamlarsa, başbakan sırt üstü uzanıp yardımcılarıyla hükümet işini sürdürebilirdi. Bahane'dir.

Türkiye, adım adım bir ak-ist karanlığa teslim edilmektedir.

İşte Hükümet: Fischer & Derviş

* Metin Toker, *Derviş Bunun için Gelmiş Olmalı*, Milliyet, 30 Mayıs 2001.

Ecevit: Soykırım uygulanıyor

Başbakan Ecevit, İsrail operasyonlarını ilk kez 'soykırım' olarak niteledi ve "Filistin halkına dünyanın gözleri önünde soykırım uygulanıyor" dedi

ANKARA Milliyet

Araplar korkuyor

Şaron inadı bıraksın

Yeni Bin Ladin'ler çıkar

Gece yarısı açıklama

Başbakan Bülent Ecevit

Ariel Şaron

Milliyet Gazetesi: 5 Nisan 2002

Siyonist Bağlantılar

Kısaca "neo-con" denilen neo-conservative'lerden söz etmem gerekiyor; ama ne yazık, Türkiye'deki yasaklardan birisi de budur.* Hepsi Yahudi'ydiler, "all Jewish", Reagan döneminde iktidar olmaya başladıklarını ve Oğul-Bush döneminde de Amerikan politikasına biçim verdiklerine, hep inanılıyor. Irak İşgali ve katliamlarını, neo-konservatiflere bağlıyoruz.

Neo-konservatifler, Yahudi siyaset felsefecisi Leo Strauss'u "guru" kabul ediyorlar, Strauss, Almanya'dan Amerika'ya göç etmişti ve Chicago'da ders verdi, tanınma-

* Bütün dünyanın dilinde olan bu "yeni-muhafazakârlar" üzerine, Türkiye'de matbuat pek suskun olmuştur; Sabah'ta bir dizi yazının dışında, hiçbir yer vermemek için pek titiz davranıldığını söyleyebiliriz. Hürriyet Grubu, neo-konservatifleri yok sayıyor, bunlar, Yahudi, siyonist ve komplocudurlar; Hürriyet Grubu'nun sessizliğine şaşırmıyoruz.

mıştı ve adının duyulması Neo-Konservatif yükselişle birliktedir.* Bir Hobbes uzmanı sayabiliriz;** Hobbes'un devletin genesis'inde korku'yu ön plana çıkarmasından hareket ediyor. Hobbes, insanların birbirine vahşi olmalarının, homo homini lupus, bir devlete, yol açtığı iddiasındadır; devlet, hem bir leviathan ve hem de bir tür mukavele'dir ve temelinde insanların birbirine şiddet uygulaması ve korku var. Bu, Hobbes açısından, bilimsel bir tespittir. Strauss'un buna yaptığı ilave, korkunun bir politika aracı olarak kullanılması gereğidir; devlet olmak, korkutmakla mümkündür, demek istiyor. Dünyaya egemen olmak korkuyu egemen yapmakla mümkündür; neo-muhafazakârlar ile Strauss arasında bundan başka bir bağ kuramıyorum.

Fukuyama da, "Leo Strauss said virtually nothing about foreign policy" derken, benim bu görüşüme yaklaşmaktadır; bu tespite Fukuyama öğrencilerinin ve daha doğrusu öğrencilerinin öğrencileri'nin, Strauss'un felsefi fikirlerini politikaya aktardıklarını eklemektedir.*** Yalnız bir nokta var, burada geçen "öğrencilerinin öğrencileri" sözü, neo-muhafazakârlar arasında Strauss'dan ders alanların pek de bulunmadığını ima ediyor; bağı kuran Bloom'dur ve Strauss'un öğrencisi Bloom, daha sonra New York'ta öğretim üyesi olmuş ve pek çok neo-conservatif yetiştirmiştir.**** Bunlardan birisi de Paul Wolfowitz; artık bizi pek çok ilgilendiriyor. İlaveten, Wolfowitz'in Chicago'da Strauss'un birkaç dersini izlediği rivayetini de biliyoruz.

Bloom'un öğrencisi Paul Wolfowitz de, tabiatıyla bir Yahudi'dir, babası da New York'ta Bloom ile aynı yerde profesör idi; baba Wolfowitz bir süre de İsrael'de öğretim üyeliği yaptı, Paul dahil bütün aileyi İsrael'e götürdü. Bu şekilde, Paul Wolfowitz'in İsrael ile bir başka bağını da öğrenmiş oluyoruz; demek ki, İsrael bağlantısı pratiğe de dayanmaktadır. Kaldı ki, Paul'un Ablası Laura bir İsrael'li ile evli ve orada yaşamaktadır.

Bloom'un ve Paul Wolfowitz'in babasının öğretim üyesi oldukları ve daha sonra Oğlan- Bush İdaresi'ne hakim olan neo-konservatiflerin yetiştiği bu çevre için bir yerde, "the paterfamilias was warned against the bugger-familias" ifadesi kullanılıyor; bu "bugger" sözcüğünü, Caligula kitabımızdan da hatırlıyoruz. Öğretim üyesi-öğrenci ilişkisine "bugger-familias" denmesi dikkat çekicidir ki not ediyorum. Diğer yandan, aynı yerden ve hemen arkasından, Bloom'un homoseksüel olduğunu da öğreniyoruz; yalnız, öğrencilerinin bu konuda ağızları pek sıkı imiş, konuşmuyorlar, ama Paul Wolfowitz later told

* Devlet ve Hürriyet'te ele aldım; Deniz Hakyemez ile şimdiki adı "New York Entellektüelleri" olan bir çalışmamız var, ilerliyor ve ayrıntı ile analiz etmeyi planlıyoruz.

** O kadar öyle ki bir mektubunda, "I have become a real Hobbes philologist" diyor; bunu, kendisini Hobbes dili uzmanı saydığı şeklinde anlayabiliriz.

Leo Strauss, *On Tyranny*, University of Chicago Press, 1961-2000, p.225

*** F. Fukuyama *After The Neocons -America at the Crossroads*, London, 2006., p.31

**** New York entellektüelleri ve bu neo-konservatifler üzerine kitabı var.

A. Bloom, *Prodigal Sons-The New York Intelectuals & Their World*, Oxford University Press, 1986

an interviewer about Bloom, Paul Wolfowitz, bunu teyid etmiş durumdadır.* Demek ki Strauss ile neo-konservatifler arasındaki ana halkanın homoseksüel olduğunu Paul'dan öğreniyoruz. Güzel, Paul, bunu nereden ve nasıl öğrendi; bunu bilemiyoruz. Amma ve lakin bu homoseksüalite** ifşaatına güveniyoruz.

Fukuyama neo-konservatiflerin asıl akıl hocasının Albert Wohlstetter olduğunu ileri sürüyor, bir stratej olup, was the teacher of Paul Wolfowitz, Richard Perle, Zalmay Khalilzad, diyor; Paul Wolfowitz, Richard Perle ve Zalmay Khalilzad'ı yetiştiren adamdır. Bu üçü ve bu arada Wohlstetter'in Yahudi olmaları bir yana Türkiye politikalarının içinde hep yer aldılar, artık herkesin malumudur.*** Wohlstetter biraz uzak kalıyor, yaklaştırmak durumundayım.

Frachon ile Vernet'in "Mesyanik Amerika" adlı kitaplarında bir ve pek önemli episod okuyoruz, başka yerlerde bulamıyoruz. Amerika'nın o zamanlar bu pek önemli strateji uzmanı, Wohlstetter, Şah'ın düşüşünden hemen birkaç gün sonra İstanbul'dadır ve dostlarıyla birlikte Boğaz'a nazır bir lokantada yemektedir. Bu, avec des amis a İstanbul, dostlarının bir kısmı Türk olmalıdır, kim olduklarını tahmin edebiliyorum, ancak kesinlikle öğrenmek zorundayım, "Karanlıklar Prensi" namdar Richard Perle de oradadır; masadakilerin birisi, "gelecek mesele nedir" yollu soruyor, herkes bunu, İran'dan sonra Türkiye'nin düşeceği şeklinde bir kaygı belirtisi olarak anlıyor, 1979 yılındayız ve Türkiye'de bir iç savaş var. Wohlstetter, "mesele değil cevap" anlamında karşılık veriyor, gelecek olan cevap'tır; Frachon ve Vernet, bu cevabı, "Türkiye-İsrael-Amerika" ittifakının kuruluşu olarak değerlendirmektedir. Ancak biz, retrospectively, "12 Eylül Darbesi" olarak anlamakta mazuruz.

Yahudi Lobisi, "Yahudi Partisi" daha uygundur, Amerika'da varsa Türkiye'de de var.

Türkiye'de İsrael, İsrael'den daha güçlüdür.

Türkiye'de bir "İsrael Partisi" var. Yavaş yavaş deşifre ediyorum.

Paul Wolfowitz'e geliyorum, fakat, kısaca "mesyanik" sözcüğüne değinmek zorundayım; neo-konservatifler, bütün dünyaya hakim olmadan ve bunun için korkuyu bir silah olarak kullanmadan, Amerika'nın güvende olmayacağı inancındadırlar. Diğer taraftan neo-konservatiflerin hemen hemen hepsi Yahudi ve hepsi mesiah'a bağlıdır; insanlığı kurtaracak olan artık işçi sınıfı değil, Yahudi ırkı'dır. Bu nedenle İsrael'in güvenliği, dünyanın güvenliğidir ve bunun için de Irak'ın işgali, ilk adım olarak, şarttır.

---

* James Mann, *Rise of Vulcans -The History of Bush's War Cabinet*, Penguin Books, 2004. p.25

** Wolfowitz ile ilgili benzer iddialar duyabiliriz, partnerlerinden birisinin İstanbul'da bir Türk olduğu, Türkiye sevgisinin buradan kaynaklandığı ve yüksekte oldukları iddialar arasındadır.

*** Bu neo-konservatifler üzerine ve ciddi bir araştırmada şunları buluyoruz:

Quelques jours apres la chute du shah (1979) , Wohlstetter dine avec des amis a Istanbul, dans un restaurant surplombant le Bosphore. "Est-ce le prochain probleme?" se demand un convive, craignant pour la Turquie le sort de l'Iran. "Non, c'est la réponse au probleme!" répond Albert. Richard Perle a pris chez son maitre l'idée d'une coopération tripartite etroite éntre Turquie, Israel et les Ettas-Unis.

A. Frachon-D. Vernet, *l'Amerique Messianique -Les guerres des néo-conservateurs*, Seuil, 2004. p.102

Fakat Ecevit, İsrael'in Filistin Arapları'na yaptıklarını bir soykırım görmesinin yanında bir de Amerika'nın Irak'ı işgaline inanmamakta ve karşı çıkmaktadır. Siyonistler, neo-konservatifler ve Wolfowitz zor durumdadır.

Hürriyet için "neo-konservatif" sözü, çok uzun zaman mennu idi ve çünkü, Yahudilik ile özdeştir. Yine de, habere, "Ankara'nın, Saddam'ın devrilmesine yönelik bir operasyon konusundaki isteksizliği, operasyonu isteyen Abd Yönetimi'nin şahinlerinde gerçek sürpriz oldu" şeklinde başlamaktadır, "şahin" bizde de var. Demek ki, Ecevit, Amerika'nın Saddam'ı devirmesine karşı çıkıyor; o halde Ecevit devrilecektir, bunu anlıyoruz.

Başka, şimdi artık Orgeneral Hilmi Özkök komplosunu ve İstanbul Matbuatı'nın "artık bırak Ecevit" yollu haykırışını daha iyi anlıyoruz. Bunları anlıyoruz ve bir de, hiç kimsenin tarih önünde bu hale düşmemesini diliyoruz. Düştüler.

Bundan sonra beş haber-belge sunuyorum.

Bir; Hürriyet'in o zamanki Washington temsilcisi Serdar Turgut, "Washington'da Ecevit sonrası planlanıyor" haberini yazıyor, 31 Mayıs 2002 tarihindedir. Kemal Dervish, Dışişleri eski Müsteşarı Özdem Sanberk ve Koç'tan Bülent Özaydınlı, Bilderberg'e çağrılıyorlar. Üçünün de İbrani asıllı olmaları yüksek ihtimaldir; en az ikisinden kuşku duymuyoruz.

Ankara 'Şahinler'i şaşırttı

ANKARA'nın, Saddam'ın devrilmesine yönelik bir operasyon konusundaki isteksizliği, operasyonu isteyen ABD Yönetimi'nin şahinlerine gerçek bir sürpriz oldu.

UPI'de çıkan bir habere göre,"Ne kadar erken vurursak o kadar iyi" tezini savunan ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in ortaya koyduğu planlar, Irak'ta rejim değişikliği amaçlı herakâtta Kuzey'den önemli bir saldırı başlatılmasını ve Türk Ordusu'nun da fiili desteğini öngörüyor. Pentagon kaynakları, ABD'nin, Türkiye'ye şimdiden asker ve savaş teçhizatı yığmaya başlamak istediğini, ancak Ankara'nın isteksiz davranmasının Wolfowitz ve diğerleri için gerçek bir sürpriz oluşturduğunu ifade ettiler. Wolfowitz, olası bir Irak operasyonunu yönetecek General Tommy Franks ile de anlaşamıyor. Afgan savaşını yürüten Franks, Irak operasyonu için gerekli miktarda akıllı bomba ve yedek parça bulunmadığı için, beklemek gerektiğini savunuyor. Irak harekâtı için yaz sonu ya da sonbahar telaffuz edilirken, Başkan Bush, Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Savunma Bakanı Rumsfeld, Wolfowitz ve Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı Condoleezza Rice'ın "Saddam'ın devrilmesi stratejik önceliğimiz" noktasında tamamen birleştikleri ifade ediliyor. ■ Kasım CİNDEMİR

Hürriyet Gazetesi: 24 Mart 2002

serdargut@yahoo.com

Washington'da Ecevit sonrası planlanıyor

ABD'nin Ankara Büyükelçisi **Pearson**'ın **Mesut Yılmaz** ve **Kemal Derviş** ile yemek yiyip seçim de dahil önemli konuları masaya yatırması Washington'da olan bitenin sadece bir boyutuyla Ankara'ya yansıması olarak görülmeli.

"Görünenin" dışında çok daha başka şeyler de oluyor ABD'nin başkentinde.

Washington'da **"Türkiye'nin durumuna"** anlamlı bir yapıcı müdahalenin nasıl yapılacağı konusu gundemde bugünlerde.

Ve Türkiye'deki perde arkasında yaşanan siyasi kavgayı daha net olarak algılayabilmek için ABD'nin başkentinde neler olup bittiğini, kavganın oraya nasıl yansıtıldığını da görmekte yarar var.

★ ☆ ★

Türkiye'den kimlerin davet edileceği merakla beklenen Bilderberg Toplantısı bu yıl Washington'da yapılıyor.

Türkiye'den üç isim çağrıldı toplantıya: **Kemal Derviş, Özdem Sanberk** ve Koç Holding'in CEO'su **Bülent Özaydınlı**.

Neler konuşulduğu her zaman gizli tutulan toplantıya çağrılan isimlere bakılınca global süreçlerin etkin ve güçlü isimlerinin Türkiye'de **Ecevit** sonrası bir siyasi oluşumun nasıl olabileceği ve bu oluşumun ekonomik krizden çıkışa etkilerinin nasıl olacağını düşünme ihtiyacı içinde oldukları ortaya çıkıyor.

Türkiye'nin yakın geleceğinde **Kemal Derviş**'in çok daha etkili bir rol oynayacağı bence Bilderberg Toplantısı'nı düzenleyenlerin daveti ile daha da net ortaya çıktı ama asıl önemli nokta onun bu rolünün hangi çerçevede olacağında düğümleniyor.

O konuda henüz net bir tavır yok uluslararası çevrelerde, çünkü **Kemal Derviş**'in rolünün nasıl olacağını belirleyebilecek birkaç gelişme birden yaşanmakta.

★ ☆ ★

Çok emin kaynaklardan aldığım bir bilgiye göre **Mesut Yılmaz**, ABD Başkanı **George Bush** ile görüşme imkânını ciddi olarak araştırmaya başladı.

Bunun için ilginç bir aracı devreye sokulmuş durumda. ABD Başkanı **George Bush**'un kardeşi Florida valisi **Jeb Bush**'a ANAP liderinin Başkan **Bush** ile Washington'da görüşme talebi iletilmiş.

Onun da bu talebi kardeşine ilettiği bildiriliyor.

Bilderberg Toplantısı'nda ve toplantının yapıldığı Washington'daki Türkiye ile ilgili birimlerde bir **Mesut Yılmaz- Kemal Derviş** ortaklığının Türkiye'yi nasıl ve nerelere taşıyabileceği açıkça düşünülüyor.

Bu konuda Avrupa Birliği'ne üyelik konusu çok önem kazanıyor. **Kemal Derviş**'in ekonomiyi yönettiği bir ANAP hükümetinin Türkiye'yi Avrupa'ya taşımada en güçlü yöntem olacağı üzerinde fikir birliğine yakın bir durum var gibi Washington'da.

Açıkça söylemek gerekirse **Mesut Yılmaz**'ın Avrupa konusunda yaptığı siyasi çıkışlar sonrasında Washington'da **"İsmail Cem"** faktörü Türkiye'nin siyasi yakın geleceğini düşünmek zorunda olan çevreler e oldukça geri p ana itilmiş durumda.

Bir anlamda denilebilir ki Washington'daki çevrelerin gözünde **Mesut Yılmaz** Türk dış politikasının planlanması konusunda güvenirliğini Avrupa meselesine tam sahip çıkmasıyla sağladı.

★ ☆ ★

Ne olup biteceği gayet tabii ki tam bilinemez ve tabii ki Türkiye sadece Washington'dan alınacak sinyallerle siyasi kararlar vermeyecek.

Ancak Washington'da son günlerde olan bitenlerden ortaya çıkan net sonuç ABD'nin **Ecevit** döneminin artık fiilen sona erdiğini gördüğü ve tavrını belirleyebilmek, pozisyonunu sağlam tutmak için arayışlara başladığıdır.

"Seçim" lafı Amerikalı çevrelerce zaman zaman edilse de bu Amerikan yönetiminin üçüncü tercihidir.

Washington'da birinci tercih **Kemal Derviş**'in siyaseten de güçlü olduğu bir hükümet, ikinci tercih siyasi süreçlerin tam toparlanamaması, gereken uzlaşmaların sağlanamaması durumunda yine **Kemal Derviş**'in rolünün büyük olacağı, sorunlara teknik çözümler getirme gücü olan bir geçiş hükümeti, en son olarak üçüncü tercih ise seçime gidilmesidir.

Çünkü kim ne derse desin Amerikan yönetiminin 11 Eylül sonrasında siyasi İslamı referans alan partilere bakışı radikal biçimde değişmiştir ve eskiden **"demokrasinin gereği"** çerçevesinde kabul görebilecek bazı gelişmelere şu arada Washington'da fazla sıcak bakılmadığını söylemek de bence yanlış olmayacaktır.

Ve tabii ki Türkiye'de seçim bugün yapılsa ne olur konulu kamuoyu araştırmaları Washington'da da gayet ilgiyle okunmaktadır.

★ ☆ ★

Hürriyet Gazetesi: 31 Mayıs 2002

FT: Türkiye, Ecevit ile yola devam edemez

BAŞBAKAN Bülent Ecevit'in görevden istifa etmesi yönelik çağrılar, Türkiye'nden sonra yurt dışında da yoğunlaştı. İngiliz Financial Times Gazetesi, Bülent Ecevit'in "Hiç bir liderin vazgeçilmez olmadığını" bilmesi gerektiğini belirterek "Koalisyon partileri bir seçim felaketini önlemek istiyorsa kabul edilebilir bir lider üzerinde müzakereye başlamalı" dedi.

Türk siyasi tablosunda belirsizliğin kaçınılmaz olduğu öne sürülen yazıda, "Sorun, bunun nasıl azaltılacağı. Yeni bir lider hükümetin reform programına bir yön verebilir. Görevde olup iktidarda pek olmayan Sayın Ecevit bunu yapamaz" denildi.

SONUNCU AĞIR SIKLET

İngiliz gazetesi, "Türkiye'nin sorunu" başlıklı başyazısında Ecevit'i "Türkiye'nin ağır siklet politikacılarının sonuncusu" olarak nitelendirdi. Ecevit'in bir süre öncesi kadar zorlu bir koalisyonu bir arada tutabilecek ve piyasalarda krizi önleyebilecek tek adam olarak görüldüğünü belirten gazete, "Ecevit böyle olduğuna hala inanıyor. Ancak yaşlı Başbakan iş yapabilme yeteneğine olan güvenin buharlaştığı bu dönemde, görevde kalmakta ısrar ederek önlemeyi umduğu şeylere neden oluyor" görüşünü savundu.

Siyasi liderlerin hiç bir zaman görevden ayrılmayı kolay bulmadıkları ve Ecevit'in bu konuda bir istisna olmadığı kaydedilen yazıda bu konuda tamamen haksız sayılmadığı belirtilerek Ecevit'in hükümeti 2000 ve 2001 krizlerinden çıkmasını sağladığı, Kasım'dan bu yana enflasyon düştüğü, faiz oranlarının gerilediği ve bankacılığın güçlendiği gibi [illegible] dikkat çekti.

ECEVİT'İN YERİNE CEM

Gazete şöyle devam etti: "Ancak rahatsızlıklar Sayın Ecevit'in [illegible] Uzun [illegible] AB üyeliği için gerekli [illegible] olan yasaları [illegible] uzlaşma sağlanmalı. Şu anda lider değişikliğiyle hükümeti bir arada tutacak [illegible] bir kişinin olmadığı açık. Dışişleri Bakanı İsmail Cem, Ecevit'in DSP'de yerini alacak en popüler kişi olarak görülüyor. Ancak Cem'in Meclis'te en fazla sandalyeye sahip Milliyetçi Hareket Partisi tarafından çok fazla sol taraftarı olarak görülmesi Başbakan olmasında engel teşkil ediyor."

Haberde Türkiye'de hiç bir koalisyon partisinin [illegible] erken seçim istemediğini ve Ecevit'in 40 gün [illegible] [illegible] Halkın Türk [illegible] [illegible] Financial Times [illegible] koalisyon partilerinin bir seçim [illegible] için kabul edilebilir bir lider üzerinde [illegible] başlaması gerektiğini kaydetti.

FINANCIAL Times gazetesi, başyazısını Türkiye'ye ayırdı. Gazete, hükümet ortaklarının bir seçim fiyaskosunu önlemek için kabul edilebilir lider müzakeresine başlaması gerektiğini savundu. FT, "Yeni lider reformlara yön verebilir. Görevde olup, iktidarda pek olmayan Ecevit bunu yapamaz" dedi.

Ecevit, vazgeçilmez olmadığını bilmeli

■ FINANCIAL Times, hiçbir liderin vazgeçilmez olamayacağına ilişkin görüşünde 9'uncu Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel örneğini verdi. Gazete, bu konuda şunları savundu: "Ecevit'in bilmesi gerektiği gibi hiç bir lider vazgeçilmez değil. Nisan 2000'de istikrar ve devamlılık adına Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in ikinci kez seçilmesini sağlamak için başarısız bir girişim yaptı. Bunu yaparken önlemeye çalıştığı piyasa paniğini hızlandırmayı başardı. Sonunda Sayın Demirel'in ve popülizminin gidişi üzüntü ile değil, rahatlama ile karşılandı."

Hürriyet Gazetesi: 3 Temmuz 2002

The Times: Ecevit Avrupa'nın hasta adamı

TÜRKİYE, 150 yıl sonra Avrupa için yeniden "hasta adam" oldu. İngiliz The Times, yayınladığı "Avrupa'nın hasta adamı Ecevit" başlıklı yazıda Ecevit'in rahatsızlığının Türkiye'yi yeni bir ekonomik krizin eşiğine getirdiği belirtildi.

AVRUPA, 1850'lerde Osmanlı İmparatorluğu için kullandığı "hasta adam" benzetmesini, 150 yıl sonra Başbakan Bülent Ecevit nedeniyle, bugün de Türkiye Cumhuriyeti için kullanıyor. İngiliz The Times, yayınladığı yorum yazısında Başbakan Bülent Ecevit'in hastalığı ve Türkiye'nin sorunlarını ele aldı. "Avrupa'nın hasta adamı Ecevit'in hastalığı Türkiye'nin dışına da bulaşıyor" başlıklı yorum yazısında Türkiye'nin stratejik öneminin gözardı edilemeyeceği belirtildi.

Türkiye'nin Dünya Kupası başarısına da değinilen yazıda şu görüşler dile getirildi:

"Türkiye, Avrupa'nın güvenliği, Ortadoğu barışı ve dinin modernizasyonu için önemli bir ülke. Türkiye'nin katkısı olmadan Avrupa Birliği'nin Acil Müdahale Gücü'nü yaşama geçirmek, ABD'nin Saddam Hüseyin'e karşı harekatı ve Kıbrıs sorununa çözüm bulunması zayıftır. Türkiye'nin Dünya Kupası finallerindeki başarısı, güçlü, dinamik, mücadeleci ve vatansever bir ülke imajını ortaya koydu. Türkiye'nin futbolcuları başarısı yanlış bir rehber olabilir."

YENİ KRİZİN EŞİĞİNDE

"Türkiye bugün yeni bir ekonomik krizin eşiğinde. 30 milyar dolar dış borcu bulunuyor. Hassas dengelerdeki ülke, IMF'den 16 milyar dolar reform destek kredisi sağladı..." diyen The Times, İslamcı hareketlerin yeniden hareketlenerek güç kazandığını ve AB kapısını aralayacak reformların durma noktasına geldiğini yazdı. Reformların durma noktasına gelmesini Ecevit'in hastalığına bağlayan The Times, şöyle devam etti:

"Hasta Başbakan Ecevit şimdi 77 yaşında ve son 2 ayını evde geçirdi. Koalisyonu ayakta tutan kişi olarak görünen Başbakan, istifa etmeyi de reddederek, 2004 seçimlerine kadar kalmakta ısrar ediyor. Eleştirileri de ya arkamda olun, ya da beni devirin diye yanıtlıyor."

Economist: Türkiye'nin geleceğini riske atıyor

■ THE Economist dergisi, son sayısında Başbakan Bülent Ecevit'in sağlık durumunun Türkiye'nin geleceğine yönelik yansımalarını ele alan [illegible]

Dergi böyle yaparak Ecevit'in sadece IMF'yle yürütülen yaşamsal önemdeki ekonomik programı değil, Avrupa ve Ortadoğu arasında gidip gelen Türkiye'nin yakın geleceğini riske attığını belirtiyor. Ecevit'in genel seçimlerin yapılacağı Mart 2004'e kadar iktidarda kalmak istediğini, ancak hiç de bunu yapabilecek bir [illegible]

Hürriyet Gazetesi: 6 Temmuz 2002

Wolfowitz nabız yokladı

ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Paul Wolfowitz, "Şu anki Irak yönetimi ABD için büyük tehlikedir. Türkiye'nin bu konudaki görüşlerini merakla bekliyorum" dedi.

Wolfowitz, Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı'nca (TESEV) Conrad Oteli'nde düzenlenen toplantıda, "ABD-Türkiye İlişkileri" konulu konferans verdi. Türkiye'deki siyasi belirsizliklerin ekonomik açıdan yeni soru işaretleri yarattığını belirten Wolfowitz, siyasi istikrar sağlanırsa ekonomik gelişmenin de devam edeceğini vurguladı. Wolfowitz, Türkiye'nin AB yolunda çok önemli aşamalar kaydettiğini de ifade ederek, "Türkiye'nin Avrupa kurumlarıyla tam olarak bütünleşmesi, Türkiye'nin, Avrupa'nın ve ABD'nin çıkarınadır. Bazı Avrupalılar Türkiye'nin AB'ye üyeliğini istiyorlar ve Türkiye'nin Kopenhag kriterlerine uyum sağlamasını bekliyorlar" dedi.

Türkiye'nin sabırlı, gururlu, cesur ve atak olduğunu dile getiren Wolfowitz, "Böyle bir cesaretle Türkiye Kıbrıs için de bir çözüm aramaktadır. Kıbrıs'ta müzakereler sonucu bir anlaşma gerçekleşeceğine inanıyoruz" diye konuştu.

IRAK KONUSU

Wolfowitz, Türkiye'nin Irak'a da bir ilham kaynağı olabileceğini belirterek, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Irak şu anda bir tiranın denetimi altında çok güç bir dönemden geçmektedir. ABD Irak'ta yeni bir yönetim arayışı içindedir. Etnik ve dini liderler biraraya getirilirse, bu ülkenin toprak bütünlüğü muhafaza edilecektir ve demokratik bir Irak gerçekleşecektir. Türk yetkilileriyle toplantılarımız sırasında onların Irak'ın geleceği hakkında ne düşündüklerini merakla bekliyorum. Türkiye'nin görüşleri bizim için son derece önemlidir."

Irak'ın uluslararası tecridinden Türkiye'nin çok zarar gördüğünü ifade eden Wolfowitz, "Şu anki Irak yönetimi ABD için büyük tehlikedir. Biz bu tehlikeyle sonsuza kadar yaşayamayız" dedi. Wolfowitz, Kuzey Irak'ta ayrı bir Kürt devleti kurulmasının Türkiye'nin hoşuna gitmeyeceğini, "ABD için de bunun kabul edilemez" olduğunu savundu.

DERVİŞ'LE GÖRÜŞME

Konferanstan sonra Conrad Oteli'nden ayrılan Wolfowitz, saat 19.30'da Mustafa Koç'un Kanlıca'daki yalısına geçti. Wolfowitz'in, Mustafa Koç ve yalıya kendisinden önce gelen Devlet Bakanı Kemal Derviş ile akşam yemeği yedi.

Yemeğe ABD Büyükelçisi Robert Pearson, ABD İstanbul Başkonsolosu David Arnett ve DTP Genel Başkanı Mehmet Ali Bayar da katıldı.

Hürriyet Gazetesi: 15 Temmuz 2002

İki; Financial Times, "Ecevit İnsin-Cem Binsin" haberini yazmış ve 3 Temmuz 2002 tarihli Hürriyet aktarıyor. İsmail Cem, İbrani asıllıdır ve bakanlığı sırasında Musul'daki Kürdo-Judaik Devlet'in temellerini atmıştır. Şimdi A. Gül, katları çıkıyor.

Üç; 6 Temmuz 2002 tarihli Hürriyet'ten, başta The Times, Avrupa matbuatının hücuma geçtiğini öğreniyoruz. Ecevit, "Hasta Adam" ilan edilmiş durumdadır.

Dört; 12 Temmuz 2002 tarihli Radikal'den, Brüksel ve Washington'un Ecevit'i sildiklerini öğreniyoruz. a) Wolfowitz, sadece Dervish'i muhatap almaktadır ve b) Brüksel'de Komisyon Başkanı Prodi, Cem'in istifası üzerine Türkiye'ye gelmekten vazgeçmektedir.

Beş; 15 Temmuz 2002 tarihli Hürriyet, Wolfowitz'in İstanbul'a geldiğini duyuruyor; başlık yorumludur, "nabız yokluyor." Sonra Mustafa Koç ve Kemal Dervish ile Paul Wolfowitz kapanıyorlar.

Dışişleri Bakanlığı, İstanbul'a ve bir eve taşınmıştır.

Osmanlı'nın son zamanında, Taksim'de, sonra Park Otel olan yerdeydi. Ve Amerika, Cumhuriyet ile birlikte, Ankara'ya taşınmasını hiç kabul etmedi. Şimdi Cumhuriyet öncesine dönülmektedir.

İşte İstanbul Matbuatı'nın , "Bırak Ecevit, N'olursun, Bizi Bırak" nameleri, işte bundan tam iki ay sonra, 15 Temmuz 2002 tarihindedir. Diğerleri tutmayınca bu nameleri döktüler ve bu da işe yaramadığı için "Erken Seçim" icat ettiler.

Bütün bunlardan bir tespiti açıklıkla yapabiliyoruz; siyonizmin Türkiye komiseri, Wolfowitz'dir. Bunu bulabiliyoruz. Wolfowitz'in iki en yakını ise Mustafa Koç ile Cüneyt Zapsu'durlar. Zapsu'nun da İbrani asıllı olduğunu tahmin edebiliyoruz; ancak Wolfowitz ile bu samimiyeti ne zaman ve nasıl başladı, bilemiyoruz. Bununla birlikte, Zapsu'nun Washington'a gittiğinde zaman zaman Wolfowitz'de kaldığı haber veriliyor ki, doğru olmamasını temenni ediyorum. Bu kadarını fazla telakki ediyorum.

Ham Meyvayı Kopardılar Dalından

Şimdi "Jet Fadıl" da tesmiye edilen Fadıl Akgündüz'den söz etmek durumundayım. Hikayesi bilinmeden yakın zaman politikasını tam olarak kavrayamayız. Burada yazmayı planlamıyorum;* sadece not ediyorum. "Siirt Seçimleri", plütokrasinin kin dökümü'dür. Bir intikam seçimi diyebiliriz ve iki "Siirt Seçimi" biliyoruz. Birisi meşru ve diğeri gayri meşru'dur.

Meşru olan da Fadıl Akgündüz seçildi ve gayri meşru olan ile Tayyip Erdoğan, milletvekili yapıldı. Milletvekilliği, gayrımeşru'dur.

Bu arada yazmak zorundayım; en azından daha sonraki gelişmelere baktığımız-

* Mutlaka yazılmasını öneriyorum.

da, Erbakan Hükümeti'nin laisizm gerekçesiyle devrildiğini kabul edemeyiz. Güzel bir Frenk sözü var, bir insanı büyü ile öldürebilirsiniz, yalnız kahvesine miktar-ı kafi arsenik şarttır; devrilmesinin üç maddi nedenini bulabiliyorum.

Bir; Necmettin Erbakan, Cumhuriyet döneminde İslam'ın siyasallaşmasında önemli figürlerin birisi olmasının yanında, "milli sanayi" politikasını da savunuyordu, Malezya'dan, Akgündüz vasıtasıyla binek otomobil ithaline kapıları açtı. Ucuz otomobil başta Koç, yerli, otomobil yapımcıları ve montaj sanayicileri çok zorladı. Çıkarlarını sarstı, demek istiyorum ve Erbakan kendi kahvesine arsenik koyuyordu; Özal'ı yetiştiren O'dur.

İki; bedelsiz ithal yoluyla, daha çok Almanya'dan, çoğunluğu ikinci el, otomobil getirilmesine izin verdi; belli miktarda döviz bildirme ve sokma şartına bağlıdır. Bu ise başta Koç, binek otomobilcilere ikinci ve büyük darbe olmuştur. Kahvesine arsenik koymayı sürdürüyordu.

Üç; Hazine'nin bankalarla ilişkileri için "havuz sistemi" hazırlığını duyurdu; Hazine, parasının bir kısmını özel bankalarda tutuyordu ve aynı zamanda, bütçe finansmanı için özel bankalardan borç alıyordu. Kısacası, bankalarda parası varken bankalardan borç alıyordu; yalnız parasına düşük faiz, borcuna yüksek faiz uygulanıyordu. Bunu ortadan kaldırmayı vaad etti; Koç ve Sabancı'nın değirmenlerine akan suyu keseceğini ilan etmişti; günahı büyüktür.

Ne Akgündüz'ü ve ne de Erbakan'ı aklamıyorum; ekonomi-politik yazıyorum. Erbakan da, yetiştirdiği Özal misli ölçüsüz ve Özal'ın moda ettiği sözcükle, tahtası eksikti, bunları yaparken, her türlü tahrikten geri kalmıyordu; ancak hem milli ekonomiyi savunuyor ve hem de Araplar'a dostluk söylüyordu. Yaptığı budur ve dolayısıyla, her ikisi de devrilmeyi ve hapse girmeyi hak ettiler. Hapisliği, Akgündüz'e, cezaevinde ve Erbakan'a evinde, lütfettiler.

Asla, bir daha "Refah Olmasın"; Mustafa Koç'un Yahudi kökenli danışmanı Soli Özel ile birlikte, Amerika'dan aldığı direktif işte budur. "Amerika" diyoruz, ama somut olarak Grossman'ı anlıyoruz, ki Yahudi'dir; bu kadar mı, Koç'un özel bir yemekte, "Karanlıklar Prensi" Perle ile de görüşmeyi ihmal etmediğinden eminiz. Perle de Yahudi'dir; başkalarıyla görüşemiyorlar ve güya bunlar iş adamıdırlar.

Güzel, amma ben, "Akp, Rp'nin Kopyası olmasın" sözünü kimin kime söylediğinde tereddüddarım. Bir, Koç, Yahudi Lobisi'ne söylemiş olabilir, iki, Yahudi Lobisi'nin Koç'a söylemiş olması mümkündür, üç, birbirine söylemiş olmaları daha büyük ihtimal görünüyor. Fakat bir ihtimal daha var; bu da, Yahudi Lobisi ve Koç'un birlikte ak-istlere söylemeleri ihtimalidir. Eğitimdedirler ve Roma usulü ölümcül bir eğitimden söz ediyorum.

Doğru, bir İslamist hükümet talebi nettir; fabrika içinde "sulh" için buna ihtiyaçları mutlak görünüyor ve kesinlikle biliyoruz. Buna ilaveten, Güngör Uras ile Ege Cansel'in bana verdikleri özel tartışma notlarında çok yerinde tespit ettikleri üzere, akp, köyden, başta İstanbul olmak üzere, şehre gelen ve önce palazlanmış esnaf olanların partisi ola-

rak ortaya çıkıyordu;* bunlar, içlerinden geldikleri köylüden ve içlerine girmek istemedikleri işçiden nefret ederler ve ediyorlar. Başka deyişle en çok halka karşı bir tayfadırlar ve sadece ve sadece zenginleşmek istiyorlar; kurulmuş partiler için halka ve emekçilere en karşı fırka budur; bu düşmanlıkları, plütokrasi için tercih nedenleri arasındadır.

Başkaları da var; İsrael dayanamıyordu, ayakta kalabilmesi için büyümesi şarttır ve bu bir Kürdo-Judaik Devlet'e ilaveten Irak'ın işgali ile mümkün değerlendiriliyordu, birbirinden ayrılmamaktadır. Yalnız bu proje, aynı zamanda, Türkiye'nin, Birinci Dünya Savaşı yenilgisini fiilen de kabul etmesi demektir; Musul'u ve Kıbrıs'ı red şarttır.

Öyleyse bir "Redd-i Musul ve Redd-i Kıbrıs Fırkası" aranmaktadır.

Önce yenilgiyi ve sonra küçülmeyi kabul anlamındadır. Çünkü Musul'da Kürdo-Jüdaik devlete razı olmak, Diyarbakır'dan vazgeçmeyi de beraberinde getirmektedir.

Ve Roma'dayız, hep korkutarak hazırlıyorlar.

Buradan hemen ham meyvaya geliyoruz; önceleri bütün kapılar kapalıydı ve eğitiliyordu. Sonra kapılar açılmaktadır. Eğitimde, "hayır" dememeyi öğrenmek esastır ve "yemin" de istenmektedir.

Buna Tayyip Bey'in "eğitim dönemi", diyebiliriz. Bu eğitimden sonra, ne plütokrasiye ve ne de Yahudi Partisi'ne hiç "hayır" dememiştir ve bunu kesinlikle biliyoruz. Eğitimi budur ve üniversite diploması buradadır; sağlığının böyle bir eğitime uygun olduğunu izleyen bölümlerde sergiliyorum.

Peki kapıların açılma tarihi ne zaman; bunu kestirmek kolay görünmüyor. Sadece bir ipucuna sahibiz; Erdoğan, öyle anlıyoruz, 10 Aralık 2002 tarihinde Washington'da ve Yahudi Partisi'nin önündedir. Bir, "İsrael ile ilişkileri geliştirmeyi" taahhüt ediyordu, yemini var ve iki; Yahudi Partisi'ne, "beni İstanbul'daki dostlarınızdan sorabilirsiniz" diyordu. Bunu bir ifşaat sayıyoruz.

Demek, İstanbul Yahudileri'nin, Amerika'daki Yahudi Partisi'ne "iyi referans" vereceğinden emindir.

İşte ikinci "Siirt Seçimleri" bundan sonraya denk gelmektedir.

Fakat ikinci "Siirt Seçimleri" gayri-meşru'dur. Dolayısıyla Erdoğan'ı milletvekili sayamıyoruz. Bu nedenle de milletvekili olarak cumhurbaşkanı seçimlerine girmesi imkânsız olmaktadır.

---

* Sabanci Dinastisi'ni Çukurova'dan tard eden Uzan'lar ile Türkiye'nin "en zengini" ilan edilen Karamehmetler'i ihmal etmiyorum. Karamehmetler'in zenginliklerinden bir bölümünü Koç'a aktarmak ve aynı zamanda Uzan'ları Çukurova'dan çıkarıp Sabanci Dinastisi'ni ipka etmek de çok önemlidir. Ak-istlere hükümet verme şartnamesinde bu da var.

Ancak bütün bunları başka yerlerde ve çok önceden yazmış bulunuyorum. Tekrarlamıyorum. Musul'u ve Kıbrıs'ı teslim şartını ise tekrarlamak zorundayım.

ikinci bölüm için birinci ek

Nasuhi Güngör

AKEPE'NİN KURULUŞU: İSRAEL & GÜL

Nevertheless his attacks on religion, the church, etc., were of great merit locally at a time when the French Socialists thought it desirable to show by their religiosity how superior they were to the bourgeis Voltairianism of the eighteenth century and the German godlessness of the nineteenth. Just as Peter the Great defeated Russian barbarism by the barbarity, Proudhon did his best to defeat French phrase-mongering by phrases.

Karl Marx
Selected Correspondence, p. 147

•••

Peki "vukuf" mu, yoksa "itiraf" mı, Necmettin Erbakan, çoçukları için, Güle ve Erdoğan'a, "bunlar daha çocuk" diyordu, "Türkiye'yi İsraile vilayet yapmak istiyorlar" buyuruyordu; ben de ekliyorum, akepe, bir Likud taklididir ve Türkiye'yi bir İsrael uydusu yapmış durumdadır. O kadar öyle ki, her İsraeli yönetici Türkiye'ye sadece tepeden bakıyor, Türk büyükelçisini alçak sandalyeye oturtuyorlar ve Ben-Gurion'un bütün konspirasyonlarda şerik-i sagir-i Peres de, Türkler'in bir "Efendisi" olmuş, "Türkiye'yi Sarkozy ile konuşacağım" deyip, Türk egemenlerine şeker vererek sevindirmektedir.*

* Peres, tabii ve Hürriyet için mülakatı yapan Defne Barak da Yahudi'dir. "Dafne", bir İbrani isim olup, "Barak", Hazret-i Peygamber'i Kudüs'e götüren atın adını, "Burak" olarak, yanlış biliyoruz , "Barak" olmakla "şimşek" anlamındadır. Ehud Barak, bildiğimiz bir İsraeli politikacı idi. Hep tekrarlıyorum, biz, /barika-i hakikat/ müdademe-i efkardan doğar/ dizelerini söylüyoruz ki, "hakikat şimşeği" demektir.

Hürriyet Gazetesi, İsrael'in, Türkiye'de en kuvvetli olduğu iki yerden birisidir.

Sarkozy'nin soyunun, Selanik'ten geldiğine ve Yahudi olduğuna işaret etmiştim. Ailesi din değiştirmiştir,

Sanki atıfet sahibidir ve Türk egemenlere gelince, seviniyorlar ve bununla, İsrael için bir "vasal" olduklarını, "vale" ile aynı sözcüktür, pek bilmemektedirler.

Profesör Erbakan, çocuklarının kendisine neden ihanet ettiklerini anlamış mı, ihanet ettiklerini artık biliyordu ve nedenini bildiğini bilemiyorum. Bülent Ecevit misli Türkiye'nin İsrael'e bir vilayet olmasından korkmaktadır. Bu büyük çığlığı, büyük korkusundandır.

Yüksek komutanların, şimdi sönmüştür, türban hassasiyetleri, kemalizm'e ihanetin üzerine bir şaldı. Şimdi örtmek ihtiyacından uzaktalar.

Erdoğan'ın Gazze ağıtı, timsah gözyaşı'dır ve İsrael'e bağlılığı saklamak içindir. Bir falling sickness nöbetidir ve altı boştur; bunu biliyorum.

Doğru, "eyalet" ya da "vilayet" kategorilerini kullanabiliriz, ama ben "egyptization" karşılığı "kıptileştirme" kavramını öneriyorum. Tarihimizde var ve kıptileştirme Şark'tan başlamaktadır ve Kürtler'in kıptileştirilmesi ilk merhaledir. Bu işte Kürt-Yahudileri, peşmerge'dir ve bu sözcük, "peşmerge", ölüm için ileri atılma, anlamında olup, yerini bulmaktadır.

Güzel, bundan sonrası kolay, Güngör'ün, titiz çalışması var, "Yenilikçi Hareket", ilk baskısının 2001 tarihli olduğunu not etmiştim.* Aktarmalarla yetiniyorum, sayfa numarası vermiyorum, yazan, bir zamanlar pek sık görüştüğüm, "Nakşibendi" olduğunu hiç saklamayan ve sorulmadan da söyleyen, Nasuhi Güngör'dür. Başlıyorum ve bağlamalar bana aittir, "saz"** elimdedir, demek istiyorum.

Bir önerme ile başlayabilirim, İsrael nerede varsa, Fethullah Gülen oradadır ve Gül, hiç şüphesiz hazır ve nazırdır. Bu sözcük, "nazır", bakar ve/veya bakan anlamındadır.

•••

"Örneğin, Fethullah Gülen cemaati, gerek yayın gruplarıyla, gerekse de diğer siyasi enstrümanlarıyla, Yenilikçi Hareket'e, başından beri, ciddi ölçüde destek vermektedir. Yakın zaman önce vefat eden Prof. Esad Coşan ve bağlılıkları açısından da benzer tutumlar söz konusudur."

---

yalnız ruhunun İbrani kaldığını görebiliyoruz, Paris'te Sosyalist Parti'den, B.Kuchner, J.Lang ve D. Straus-Kahn'ı transfer etmişti, üçünün de Yahudi olma ihtimali pek yüksektir.

İbraniyet'te, her yerde, varsa, Yahudi görevlendirmek temel kuraldır ve ben, sabetayizm araştırmalarımda, bu kuraldan çok yararlanıyorum.

A.Gül'ün, önemli atamalarında, henüz İbrani asıllı olmayan bir tek isme rastlamadığımı burada ifade edebiliyorum. Kısmen de olsa gösterebilmeyi umuyorum.

* Nasuhi Güngör, Yenilikçi Hareket, Ankara, 2001-2005.

** Farisi "sahtan" fiilinin şimdiki zaman kökü olmakla, "saz", fiil, esas olarak "yapmak" ve bir araya getirmek anlamındadır. "Sazende", saz-çalan, oluyor; buradaki "yapmak", akord sağlamak ve "komplo" düzenlemek manalarına da sahiptir. Bu nedenle, "saz elimde" derken, düzenlemenin, bana ait olduğunu tekrarlıyorum. Nasuhi'nin bu önemli kitabının hatırlanmasını istemeyeceğini de düşünüyorum.

•••

Güngör, akepe hazırlığını geriye götürüyor ve Turgut Özal'a iniyor. 12 Eylül'ü ihmal etmemesi çok isabetlidir.

•••

"Washington, Rusya'ya karşı, 'din' olgusunu ön plana çıkararak 'bağımsızlık' mücadelesi veren Orta Asya cumhuriyetlerine, Türkiye gibi batılılaşma yolunda önemli mesafeler almış ve değer yargıları oluşturmuş bir ülkeyi model olarak sunmayı hedefliyordu."

"Turgut Özal, hatta geriye doğru 12 Eylül yönetimi, biraz daha geriye doğru gidilirse 24 Ocak ekonomik kararları, Türkiye'yi böyle bir modele hazırlamanın adımlarıydı. Nitekim Özal, her vesileyle Orta Doğu'da haritaların değişeceğini ve Türkiye'nin bu süreçte 'alması gerekeni alması gerektiğini', bunun için de, 'aktif bir Amerikancı politika izlemesini' her vesile ile tekrarladı ve uygulamaya çalıştı."

•••

Korkak Türk politikacıları, istisnalarına işaret etmiştim, düvel-i muazzama razı olmazsa, hiçbir kapıyı açamayacaklarına hep inandılar. Sadece açık kapılardan girdiler. Erbakan, Başbakan olunca, ilk iş, Washington'un güvenini almaya özen gösterdi; iki adamı vardı. Birisi Fehim Adak olup, Güngör, "Adak'ın abd gezisi, özellikle abd yönetimi başta olmak üzere, Yahudi lobisini ikna etmeye yetmemişti," diyordu. Buradan devam ediyoruz.

Adak yetmezse, Gül var.

•••

"Öte yandan bu geziden kısa bir süre sonra, İsrail Dışişleri Bakanı David Levy'nin Türkiye'ye yaptığı ziyaret, hayli sıkıntılı geçmişti. Zira Başbakan Necmettin Erbakan uzun süre bakanla görüşmeyi kabul etmemiş, ancak, sonuçta gelen baskılar artınca Levy ile görüşme yapmıştı."

"Erbakan üzerinde bu görüş için baskı kuran lobinin önemli isimlerinden Sedat Sertoğlu, bu gelişmeleri, ilginç bir 'gizli görüşmeye' bağlıyordu."

"Başbakan Erbakan inat etti, sonunda vazgeçti ve İsrail Dışişleri Bakanı David Levy ile görüştü. Çünkü, birileri, ona, 'siz RP başkanı değil, Türkiye başbakanısınız, bu nedenle, Türkiye'nin çıkarları için bu görüşmeyi yapmanız şart' dedi."

"Benim bildiğime göre, Amerika, Abdullah Gül ve Fehim Adak, Erbakan'ın ikna edilmesinde önemli bir rol oynadılar."

•••

Güzel, artık, islamist politik harekette "keyman" anlaşılmaktadır. Dünya Yahudiliği ve İsrael'in gülü, Gül'dür. Öğrenmeye başlıyoruz.

•••

"Bu konuda her şey bundan iki hafta kadar önce adl, anti defamation league, isimli çok etkin bir Amerikan-Yahudi kurumunun Başkanı Abraham H. Foxman ve ekibinin Türkiye'ye gelişi ile başladı."

"Foxman ve ekibi, Ankara'da Abdullah Gül ve Fehim Adak'la yaptığı görüşmede, doğrudan doğruya Amerikan yönetiminin önemli ve stratejik bir mesajını ilettiler."

•••

Artık Gül tespit edilmiştir ve Türkiye'deki İsrael Partisi, Gül'ü parlatma işini üstlenmiş durumdadırlar.

•••

"Sabah Gazetesi'nin ateşli İsrail savuncusu dış politika yazarı Sedat Sertoğlu, 'Gül Amerika Yolcusu' başlıklı yazısında, birbiri ardınca ilginç notlar aktarıyordu."

"Abdullah Gül, Amerikan seçimleri sonrasında bu ülkeye gitme olasılığı en yüksek olan kişi. Muhtemelen bu gezi gerçekleşecek.. Geçenlerde Amerikan yönetimi üzerinde son derece etkili olan Yahudi Lobisi de Gül'ü merak ediyordu. O'nun, Refah Partisi içindeki bazı unsurlar gibi anti-semitik olmadığı görüşündeler. Sonra o da Abd eğitimli ve de zengin."

"Sertoğlu'nun tahmini doğruydu ve Abdullah Gül, 18 Şubat 1997 tarihinde Abd'yi resmen ziyaret ediyordu."

"Gül'ü, nedense anti-semitik bulmayan Yahudiler, O'nu, daha yakından tanımaya kararlıydı. Washington, yaşlı ve inatçı bir İslamcı liderin ardından 'genç, İngilizce'ye hakim ve modern görüntülü" isimleri mercek altına almıştı."

•••

Çok güzel, Nasuhi Güngör, Sabah Gazetesi'nin "ateşli İsrail savunucusu" diyor ki, eksik, "müfrit" uygundur ve söylediklerinin büyük kısmı gerçek dışıdır. Bu gerçek dışı neşriyatın bir anlamı var, Sertoğlu, "Gül'ü, nedense anti-semitik bulmayan Yahudiler" ifadesini kullanıyor ki, bunu da "Yahudi asıllı buldular" şeklinde anlayabiliriz.* Doğru, yalnız, buradaki iddialarda, doğru olan azdır.

* "Sabetayist" bölümünde inceliyoruz, İsrael, Abdullah Gül'ü İbrani asıllı biliyor.

Deveye sormuşlar, boynun neden eğri ve "nerem doğru ki" cevabını vermiş, hep biliyoruz. Beşiktaş iddianamelerinde yazılıdır, bir, bu sözler, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'a aittir: "Bu Abdullah Gül, Erdoğan'dan tehlikeli, öyle güler yüzlü durduğuna bakmayın. İngilizcesi de gakguk İngilizcesi. Powell'la telefonla konuşuyor. Ne dediği belli değil." Gül'ün İngilizce'ye hakim olmamak bir yana, İngilizce konuşamadığı kesindir, anglo-fon bir kimsenin konuşmasını anlamadığını biliyoruz.İki, Amerika'da hiç okumamıştır ve üç, zengin olmuşsa, politikaya girdikten sonradır. Dört, Sedat Sertoğlu'nun, İbrani asıllı olduğundan emin olmadığı hiç kimse için, böyle dayanaksız övgüler düzmeyeceğinden emin olmak durumundayız.

•••

"Abdullah Gül, Amerika'da en etkin kuruluşlardan sayılan Amerikan Yahudi Komitesi ile de bir araya geldi. Gül, 24 Şubat 1997'de, Türk Büyükelçiliği'nde yaptığı bu görüşmede 'Yahudilerin en rahat olduğu ülke Türkiye' açıklamasını yapıyordu."

•••

Artık, Erbakan'dan ayrılma zamanı gelmiştir. Dünya Yahudiliği'nin bunu istediğini tahmin etmemiz zor olmamalıdır ve bu görüşmeler güven vermiştir. Güven'i, Yenilikçi Hareket'te yeteri kadar İbrani asıllı olması şeklinde anlıyoruz. Tabii bunlar Refah'tan geliyorlar; ama gelenler bağlıdırlar.

Refah'ın yerine kurulan Fazilet Partisi'nde, genel başkan adayı, Gül'dü; devam ediyorum, Güngör, Erbakan yanlısı El-Aziz Dergisi'nden aktarma yapıyor. Yazısından ve düzeltmelerinden, bunların doğruluğuna güvendiğini anlayabiliyoruz.

•••

"Abdullah Gül ile samimi olan cnn muhabiri Ruşen Çakır, 10 Ekim 1993 tarihinde yapılan Refah Partisi Büyük Kongresi'nden iki gün önce Ankara'ya gelerek Abdullah Gül'ün misafiri oldu. Ruşen Çakır, bir Yahudi kuruluşu olan Carnegie Endowment'in başkanı ve aynı zamanda üst düzey bir mason olan Morton Abramowitz ile Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan görüşmesini sağladı. Abdullah Gül'ün en önemli ziyareti 19-28 Şubat 2000 tarihinde gerçekleşmiştir.* Çünkü 24 Şubat'ta abd'deki Türkiye Büyükelçiliği'nde Amerikan Jewish Committee, Amerikan Yahudi Komitesi, ile bir görüşme yaptı ve bu görüşmede, 'Yahudilerin en rahat olduğu ülke Türkiye' diyerek İsrail ile işbirliğine girmek istediği mesajını verdi."

* Nasuhi Güngör, bu tarihi, 1997 olarak düzeltiyor.

•••

Abramowitz, Türkiye'de de büyük elçilik yapmıştı ve "Erdoğan'ı, Erbakan'a tercih ederim" açıklamalarını yapmaktan çekinmedi, açıkça söylediler. İlaveten, Cia'dan Fuller de, "Yenilikçi Hareket, Türkiye'deki islamcıların öncüleridir" fetvasını vermekte gecikmedi. Yahudilik ve cia, arka çıktılar ve bu açıklama ve fetva da, Güngör'de var.

Gül, artık, Dünya Yahudiliği ile İsrael'in, Ankara'daki güvenilir adamıdır, "keyman" diyebiliyoruz. Artık kapı açıcı Gül'dür.

•••

"Gül, yaklaşık 2 ay önce İsrail Büyükelçiliği yetkilileriyle görüştü. Bu görüşmede, büyükelçilik yetkilileri, Gül'den İsrailli ajanların bırakılması için aracı olmasını istediler. Gül, bundan bir süre sonra, İran Büyükelçiliği ile temasa geçti. Gül, İsrail ngo'larının kendilerine mektup gönderdiklerini ve insani açıdan destek istediklerini, İranlı yetkililere iletti. Gül'e, 'bu konuda arabuluculuk girişimlerini kabul etmiyoruz' şeklinde yanıt verildi."

•••

"Tüm dünya'da etkin ve devlet başkanları düzeyinde lobi gücü olan adl'nin başkanı*, sadece Erdoğan'la görüşmek için Türkiye'ye geliyordu. Ancak önemli bir sorun vardı. Erdoğan, alınan randevuya rağmen, görüşmekten çekiniyordu."

"Adl için Erdoğan nezdinde arabuluculuk yapan Abdullah Gül'ün cevabı ise, bu tür görüşmelerle ilgili nasıl yaklaşımı olduğu konusunda ilginç ipuçları veriyordu."

"Gül'den cevap: 'Doğru böyle bir risk var, ama görüşme gizli tutulur. Çok çok duyulursa, yalanlar ve kabul etmeyiz.' "

•••

Demek, bundan böyle, Abdullah Gül, İsrael ve Yahudilik adına hareket edebilecek durumdadır. Daha sonra, sorulduğunda, ikinci bir randevu ile, Foxman-Erdoğan buluşmasını sağladığını anlıyoruz.

•••

"Evet, Abraham Foxman'ın böyle bir talebi vardı ve Sayın Erdoğan başlangıçta tereddüt gösterdi, ancak ben yararlı olacağını söyledim ve ikinci bir randevu aldım."

* Abraham Foxman. Y.K.

•••

İsrael'in kucağında bir akepe doğmaktadır.
Erbakan'ın kusuru ise, İsrael'e yan bakmasındadır.

•••

"Yenilikçi Hareket mensuplarının, ayrıldıkları eski arkadaşlarını ve kurulan Saadet Partisi'ni, aslında Erbakan'ı, 'üçüncü dünyacı' olmakla suçlamaları ve deyim yerindeyse, hafife almaları da bu tercihin ifadesidir." Tercih, İsrael olmalıdır. Kısa ekin sonuna gelmiş oluyoruz...

•••

Gül, Fethullah Gülen ve İsrael'in sözünden hiçbir zaman çıkmamaktadır.* Her ataması, her imzası ve her adımı, bunu teyit etmektedir.

Necmettin Erbakan, AKP hükümetinin 'Kürt açılımı' çalışmalarını eleştirdi

Bunlar daha çocuk

Erbakan, "Türkiye'de 'Kürt sorunu' yok ki. Bunlar çoluk çocuk takımı. Devlet tecrübeleri yok. Avrupa'nın, Türkiye'yi bölme planına alet oluyorlar" dedi...

Sarıgül 2010'a hazırlanıyor

'Malum Başbakan derim'

meseleyi tarihe gömeceğiz' demeye. Bunlar çocuk aklı. Bana bak, sen ağzındaki baklayı çıkarsana. 'AB, Türkiye'nin bölünmesini istiyor. Bu yolda çalışmamızı istiyor' desene. Bunu analarin acısıyla karıştırıp milleti aldatamazsın.

"Ağzındaki baklayı çıkar"

"Herkes uyanık olsun"

■ Bunlar dış güçlerin meseleleri, Haim Nahum planı. 'Türkiye'yi aç bırakacağız, borca esir edeceğiz, dininden uzaklaştıracağız. Böylece birbiriyle çarpıştıracağız.' Böylece Türkiye'yi İsrail'e vilayet yapmak istiyorlar.

■ Ahmet ERTAN (DHA)

Korumalar koluna girdi

Sözcü Gazetesi: 3 Ağustos 2009

---

* Yedinci Bölüm: "Seçim"

YENİLİKÇİ HAREKET
Nasuhi GÜNGÖR
ELİPS

ikinci bölüm için ikinci ek

BÜLENT ECEVİT: GÜNAHI & ÖLÜM KORKUSU

Yıllardır tanıyorum, en iyi zamanını, 1961 yılında bakan olmadan önceki ve 2002 yılında, başbakanlıktan düştüğü dönemler olarak biliyorum. 1960 öncesinde, ben Fikir Kulübü Başkanı, Bülent Bey, Ulus'ta sevilen bir fıkra yazarı, aynı salonda konuşurduk veya ben Türkiye Milli Talebe Federasyonu başkanı, Ecevit, saygın bir chp'li olarak, chp yöneticisi Profesör Turhan Feyzioğlu'nun, gerçekten Bahçeli Evler'deki güzel villasında buluşurduk. Bu dönemin Bülent Ecevit'ini seviyorum.

Daha sonra, Başbakanlık Yüksek Planlama Kurulu'nda, Ecevit bakan ve ben uzman, tesadüfen karşılaşırdık, hiç yakın olmadım. 2002 Kasım Ayı'nda bir darbe ile başbakanlıktan uzaklaştırıldığı zamanda ve sonrasında da hiçbir temasım olmadı; ama izliyordum, bu ülkeye tutkusuna çok tutuldum. Hiçbir protokol tanımıyordu, bir militan öğrenci idi, ülkesini karanlık ve tehlikeden kurtarmaya çalışıyordu. Cumhurbaşkanı Sezer'in, "başbakan iken bana yirmi dakikayı dahi ayırmıyordu, şimdi geliyor, gitmiyor" dediğini duyuyorduk; doğru mu, uydurulmuşsa, çok doğrudur.

Ölümüne çok üzüldüm, benim sadık muhalifim ve yakın arkadaşım Ergun Türkcan, bu halime bakarak, "şu haline bak, yaşarken adama dünyayı dar ettin, şimdi ölümüne ağlıyorsun" diyordu; haklıdır. Günahları büyüktür. Ama başbakanlıktan düştükten sonra sergilediği ülke sevgisi ve akli manevraları ile açıklamaları, hepsinden büyüktür. Şükranla anıyorum.

Disk'i Satan Adam

12 Mart'tan sol ve işçi sınıfı, daha atılgan ve moralli çıkmıştı. Disk, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, çok büyük bir güç ve prestij sahibi idi. Disk'te, sosyalist işçiler ve Türkiye İşçi Partisi, çok büyük bir kuvvettiler. Ancak, Disk Genel Başkanı

Kemal Türkler, 15-16 Haziran Olayları nedeniyle tutuklanmıştı, sonrasında teslimiyet işaretleri veriyordu; sürgündeki Türkiye Komünist Partisi ve büyük sermaye ile yakınlaşarak, sosyalist sendikaları tasfiye yoluna gitti, Disk'i cehepelileştirme politikası izliyordu. İşci Partisi buna karşı çıkıyordu, ancak, Disk ve Ecevit, karşılarında beni gördüler. Öyle bir yerim yoktu, ama Yürüyüş'ü ben yönetiyordum, Disk'in tasfiye edilmesini önlemeye çalışıyorduk; sanki, daha sonraki yıllarda moda deyişle, savaşarak kaybediyorduk.

Haberci'de var, "Büyük Grev" bir örnektir ve bazı "sol" çevrelerin ve bu arada, Cumhuriyet Gazetesi'nin bana husumetinin bir nedeni budur. Cumhuriyet Gazetesi'nden ayrılmamın en önemli sebebi de buradadır. Cumhuriyet Gazetesi, daha sağa ayrılmaları sevmektedir; bunun dışında, terk edilmişlik kompleksi yaşıyordu. Ne yazık, Cumhuriyet Gazetesi'ne hep kompleks verdiğimi biliyorum.

Hiç aldırmadım, Behice Boran-Bülent Ecevit görüşmesi benim ısrarımla oldu ve Ecevit'in, bu görüşmede, Disk'te bazı tavizler karşılığında benim TİP'ten atılmamı istediğini ise biliyoruz. Behice Hanım'la konuşmuşluğumuz var, bir süre sonra attılar.

Disk, boşaltıldı. Daha önce Ecevit'e ateş püsküren tüsiad, Ecevit'i ve Ecevit de tüsaid'ı kabul etti. Ancak içerde iç savaş vardı ve şiddetliydi; kan akıyordu, büyük sermaye, Sovyet desteğiyle bir sosyalist iktidardan korkuyordu, bu korkuyla, Demirel başkanlığında, Türkeş ve Erbakan ile "milliyetçi cephe hükümeti" kurdular. Şiddet yükseldi ve ikinci milliyetçi cephe hükümeti'nin arkasından, "Sol" yeniden "iktidar" oldu, ama gerçekte, hiçbir gücü kalmamıştı. 12 Eylül 1980 Darbesi öncesinde yenilmiştik.

Kıbrıs-Musul-Saddam

Analiz yaparken ve verimini yazarken, içinde olmak kolay mı, zor mu, takdir etmekte zorlanıyorum. Yalnız, kendimi çıkarmaya ve dışından bakmaya çalışıyorum, benim "Karlofça'dan beri" sözüm, belki de Turhan Feyzioğlu'ndan kalmadır, chp'nin "ikinci adamı" olduğu bir zaman vardı, birinci adam İnönü'dür. Çok eylemci öğrenci lideri olduğum dönemde, bana, abartılı bir değer biçtiğini şimdi daha çok anlıyorum, mutlaka on beş günde bir villasında öğle yemeğine çağırırdı ve Bülent Bey, yemek sonrası kahveye katılırdı.* Feyzioğlu, Kıbrıs'ın taksiminde ısrar ederdi, bunun Paşa'nın da görüşü olduğundan emindim, "Karlofça'dan beri ilk defa toprak alacağız" diyordu, çocuk yaşımda, "toprak alacağız" sözünden çok etkilendiğimi biliyorum. Feyzioğlu ol

* Yemeğe, Turhan Bey, eşi Leyla Hanım ve her halde on yaşlarında kızı Saide otururduk, ben yirmi yaşında olmalıyım; Bülent Bey'in çok mahcup dönemidir. Kahve içerken dahi yüzünün karardığını hissederdim.

tarihte itibarının zirvesindeydi, Menderes'i tenkid ediyordu, Karlofça Antlaşması 1699 yılındadır ve bir imparatorluk için bir utancın adıdır. O halde, Karlofça'dan bu yana, toprak ekspansiyonunu, Bülent Ecevit gerçekleştirmiş oldu. Cumhuriyet'te de facto ilk maksimalist bir yerdedir.

Tabii Kıbrıs Misak-ı Milli dışında idi, Musul içindedir. Bir televizyon programında, Büyük Kurtarıcı'nın, ölümüne yakın, İsmet Paşa'ya "Kıbrıs'ın alınmasını vasiyet ettiğini" açıkladım, İsmet Paşa da, Ecevit'e vasiyet etmişti; bu, Türk tarihi ile ilgili çok yeni ve çok önemli bir açıklamadır. Ancak benim açıklamam ile bitmesi, kendi halinde kalması demektir; Ecevit öyle yapmadı ve "doğrudur" dedi. Yeni bir tarihtir.

Başbakan yardımcısı iken, "Amerika'ya güvensem, şimdi alırım" dediğini de ilave etmiştim.* Bunu da tekzip etmediğini biliyoruz. Yan yana gelince başka bir Ecevit buluyoruz.

Başbakanlığı zamanında, Irak'ı, Amerikan işgalinden korumak için çok çaba harcadığına tanıklık ettik. İsrael'in Filistinli Araplar'a yaptıklarına ise "soykırım" diyordu. Bundan geri dönmedi. Düşürdüler.

Gizli Tarih'i Biliyor mu?

Gizli Tarih'i biliyor mu; Menderes'in ölümünü ve hatta Özal'ın yok olmasını maksimalist günahlara bağlıyor mu, cevap vermek zordur. Benim bildiklerim ise çok kısadır.

Bir, bir hastahanede öldürülmesi iddiasını hiç önemsemedim. Mümkün görmediğim kesindir.

İki, başbakan iken öldürüleceğine inandığı ise mutlaktır. Bu tür bir ölüm korkusunu yersiz ve bir kuruntu sayamayız. Tarihe uygun bir korku'dur.

Üç, Hilmi Özkök Komplosu'nu öğrendiğinde ise ölüm korkusunun artması çok tabiidir.

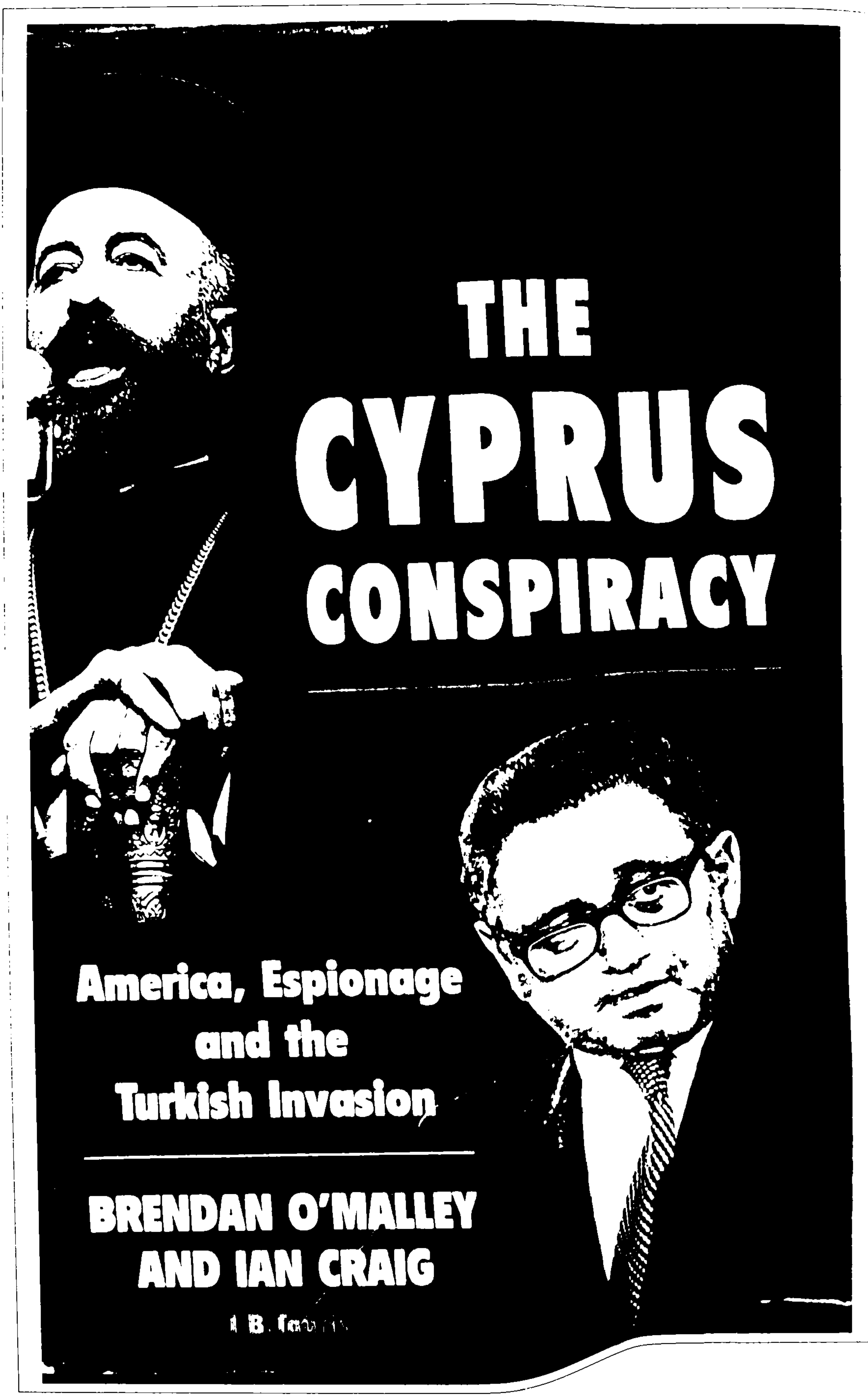
Son nokta şudur, bu komplo'yu, Ecevit'e Murat Yetkin haber vermişti. Aynı zamanda, Ecevit'in önünde Hüsamettin Özkan'ı itirafa zorlamıştı, iyi iş yapmıştır.

Pek çok zaman elini uzattığı pek çok gazetecinin bu komplo içinde yer alması ise herhalde içini yakmıştır.

Bu dünyadan bir Bülent geçti. Sevgiyle yazıyorum.

---

* Cumhurbaşkanı Sezer'i uzun ziyaretlerinde, Sezer'e vasiyeti anlattığına dair rivayetler var. Aynı yerdedir ve bana, inandırıcı gelmektedir.

THE
CYPRUS
CONSPIRACY
America, Espionage
and the
Turkish Invasion
BRENDAN O'MALLEY
AND IAN CRAIG

ikinci bölüm için
ikinci ek'e ek

ÖLÜM KORKUSU KAYITLARI

İsrail ile 'soykırım' krizi

Ecevit'in sözleri Yahudi lobisini kızdırdı

BAŞBAKAN Bülent Ecevit'in "İsrail soykırım yapıyor" şeklindeki sözleri, sözde Ermeni soykırım iddialarının ABD başta olmak üzere gündeme geleceği 24 Nisan öncesinde, Amerika'daki Yahudi lobilerinde de soğuk duş etkisi yarattı.

Hürriyet konuşan Yahudi kaynaklar, Başbakan Ecevit'in

Ecevit'in "Filistin halkına karşı, dünyanın gözleri önünde soykırım uygulanmaktadır" şeklindeki sözleri Türkiye ve İsrail arasında kriz yarattı. İsrail, Ecevit'in bu sözleri üzerine Ankara ve Tel Aviv nezdinde rahatsızlığını iletmek üzere iki ayrı diplomatik girişimde bulundu.

BAŞBAKAN Bulent Ecevit'in önceki gün İsrail'in Filistinlilere "soykırım" uyguladığı yönündeki sözleri, Ankara-Tel Aviv hattında krize yol açtı. İsrail, Ecevit'in bu sözleri

Hürriyet Gazetesi: 6 Nisan 2002

Ecevit: Ateş Paşa çekilmemi istedi

Bülent Ecevit, emekli orgeneral Atılla Ateş'in başbakanlığı bırakması için kendisine mesaj gönderdiğini, bunu Özkan'ın çekinerek söylediğini belirtti

ANKARA Milliyet

Eski Başbakan Bülent Ecevit, eski Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Atilla Ateş'in başbakanlığı bırakması için kendisine mesaj gönderdiğini iddia etti. Ecevit'in, Ateş'in mesajı görevdeyken mi, yoksa emekli olduktan sonra mı ilettiği konusunda net ifadeler kullanmaması, "Çekilmesini emekli generaller mi, görevdekiler mi istedi?" tartışmasına neden oldu.

Ecevit'in iddiaları, Dünden Bugüne Tercüman gazetesinde yayımlanan röportajda şöyle yer aldı:

Ecevit: Ateş, o zamanlar Hüsamettin Özkan'ı Bodrum'a çağırdı. Benden kurtulmak istediklerini söylediler.

Rahşan Ecevit: Bodrum'da Özkan'ın meşhur bir yatı vardı, toplantı yapıyorlardı.

Ecevit: Hayır, Özkan'ın değil, generallerin varmış. O bana çekine çekine söyledi. Sonra Murat Yetkin'le ilişki kurdu generaller. O da ezile büzüle geldi, anlattı.

Soru: Sizin çekilmenizi mi istediler?

Ecevit: Evet.

Atilla Ateş

Murat Yetkin

Özkan gelsin

"Ocalan'ı Suriye'den isteyen paşa" olarak bilinen Ateş, Ağustos 2000'de emekli oldu. Askerlerin Ecevit'in çekilmesini istediği iddiaları ise ilk kez Sezer'in verdiği 29 Ekim 2001 resepsiyonundan sonra ortaya atılmıştı. Radikal Gazetesi Ankara Temsilcisi Murat Yetkin imzalı ve 31 Ekim 2001 tarihli haberde, "Ecevit gitsin, Özkan gelsin. Genelkurmay'ın da sıcak baktığı yenilik" ifadeleri yer almıştı.

Ecevit'in iddiasına tepki gösteren Yetkin, "Ecevit karıştırıyor, yanlış hatırlıyor. Bana mesajı veren emekli paşalar değil, dört yıldızlı, muvazzaf paşalardı. Emekliler Özkan'la temas kurmuşlardı. Ecevit'in iddia ettiği gibi mesaj da taşımadım. Ertesi günkü yazım için Ecevit'in görüşünü almaya gittim" dedi.

Mesaj taşımam

Yetkin, Ecevit'in kendisi için kullandığı, "Ezile büzüle geldi, anlattı" benzetmesine de, "Hiçbir zaman ezilip büzülmedim. Ben mesaj taşıyıcısı değilim. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nın içine itildiği durumdan utandım" yanıtını verdi.

Milliyet Gazetesi: 16 Mart 2005

Doktorun Ecevit'i kuşkulandıran cümlesi

7 AY YATAKTAN ÇIKMA

TARİHİ SIRRI HÜRRİYET AÇIKLIYOR

Ecevit, evinde yatarken doktorların söylediği bu cümle üzerine bir daha Başkent Hastanesi'ne gitmedi ve bir süre sonra göreve başladı.

Aylar sonra anlaşıldı

Ecevit'in başbakan olduğu dönemde tedavisini yapan Başkent Hastanesi'ni aniden bırakmasının sır gibi saklanan nedeni aylar sonra ortaya çıktı. Ecevit, son randevusuna, "7 ay daha yataktan çıkmayacaksınız" denildiği için gitmedi. Daha sonra Ecevit'in tedavisini, Ortopedist Dr. Mücahit Pehlivan üstlendi ve Ecevit hızla iyileşti. ■ 19. sayfada

Evinde muay...

Hürriyet Gazetesi: 8 Şubat 2003

HASTANEDEN KAÇTIM

Başbakan Ecevit, "DSP'yi parçalama macerası umulduğu gibi çıkmadı. Geri tepti bu entrikalar. Ben de o arada hastaneden kaçarak çalışmaları döndürdüm" dedi.

Başbakan Ecevit, Başbakanlık Konutu'nda Oktay Ekşi, Sedat Ergin, Muharrem Sarıkaya ve Şehriban Oğhan'ın sorularını yanıtladı.

Hürriyet LİDERLER TURUNDA

Derviş, Cem'i önermedi

Yılmaz'ın ilginç isteği

Tertipte ABD yok

Derviş hataydı

Hürriyet Gazetesi: 1 Ekim 2002

üçüncü bölüm

DEVLET

Aslında "İnebahtı" çok daha büyük hezimettir, fakat "Karlofça", Türkiye'de yenilgi ve utancın adı olmuştu. Bundan sonraki dönem hep küçülme ve hep reformasyonlar adına yazılıdır; gerçi on dokuzuncu yüzyılın başında, Büyük Britanya'nın Osmanlı İmparatorluğu'nu tarihten silme kararı aldığını, resmi tarih kabul etmese de, biliyoruz. Ancak olmadı, Rusya'nın güçlenmesi ve ekspansiyonist politikalar izlemesi, karardan dönmeye yol açtı ve yeni bir dönem başlamaktadır. Buna, Osmanlı'nın uzun "tampon devri" diyebiliriz.

Elenler'in bağımsızlık savaşı ve Londra'ya rağmen kazanmaları ile Mısır Kuvvetleri'nin, Kütahya'ya kadar, neredeyse hiç mukavemet görmeden gelmeleri, izleyen Hünkar İskelesi Uzlaşması, Türkiye için yeni bir dönemin başıdır. "Tampon Devre", Tanzimat ile birliktedir ve Tanzimat, Türkiye tarihinin en radikal reformasyon hareketi oldu. Öyleyse, Türk reformasyonları, tampon çağ'dadır ve izlerini taşımaktadır.

Tanzimat, Yahudiliğe karşı ve Cumhuriyet, yanındadır.

Cumhuriyet'in Tanzimat karalamasının kökünü burada aramak durumundayız.

Tampon Devre'de, tabiatıyla dış müdahale sık ve önemliydi ve bu, Türk düşüncesine, dış dinamiği abartma şeklinde yansımıştır. Türkler artık, neredeyse her yağmuru ya da sisi dış faktörlere, Düvel-i Muazzama'ya dayadılar. Dış dinamiğe böyle bir vurgu, Türkler'in Türkler'i yok etmesidir ve Meşrutiyet'ten kalma, "asılacaksan, İngiliz ipi ile asıl" sözü de , kısmen, bunu yansıtıyor.

Ben, "İsrael ipi" yazıyorum. Böylece yerin altını üste çıkarmış olduğumu düşünüyorum. Türk tarih biliminde yeni bir yer çekimi yasasıdır ve "İsrael, Türkiye'de, İsrael'de olduğundan daha güçlüdür" formülasyonu ise, bu yasanın halk dilinde ifadesi oluyor. Tepki, buradan neşet etmektedir.

Buna, Kurtuluş Savaşı'nı ve kemalist laisizmi abartmayı ekleyebiliriz.* Doğru, bu kadar utançtan sonra, Kurtuluş Savaşını efsanevi ve hatta mesyanik görmeye ihtiyacımız vardı, ayrıca Cumhuriyet, ortodoks islamı bırakıp tarikatlarla devam ediyordu ve kabala bunun içindedir.** Ancak bu hal pek görülmedi, sabetayizmin başında, ciddi bir laisizm savunucusu olması, perdelemede önemlidir. Geriye ikinci abartma kalıyordu, kemalist ve laik kadrolar, çok kuvvetli kaleler olarak görüldüler.

Aslında kemalistlerin, kemalizme ve laisizme bağlılıkları çok zayıftır. Var ama pamuk ipliği gücündedir. Buna mukabil, son Osmanlı şehzadeleri, 1920 kadrolarından çok daha laisizedirler. Bir nedene bağlayabiliriz, Cumhuriyet'in kurucu kadroları, dine çabuk döndüler.

İki abartma birleşti, birbirinin üstüne bindi. Birleşmiş ekzajerasyon etkisiyle olabilir, Türk düşüncesi, islamizasyonun dış kaynaklı olduğunu hep inandı; bu kendi büyük sermayesi ile kendi kemalizmine hiç zaaf ve kusur yükleyememesinden de neşet ediyor. Şaşırıyor muyuz, bu nihayet, Farisi "sermaye", Latince "capital" olan bir kategoriye, "anamal" diyebilen bir düşüncedir.*** Bu düşünce pek ilkeldir.

Bir nokta da şudur, 28 Şubat 1997 manifestosunu da bu şekilde anlamak durumundayız. Bu dönemde, iktidar, dyp ve anap ve dsp elindeydi; Özal'ın, Demirel'in ve Ecevit'in partileri diyebiliriz. Doğru, bu dönemde Fethullah Gülen hakkında kovuşturma oldu; ancak polis tarafından arandığında, Cumhurbaşkanı Özal tarafından Köşk'te korunduğunu biliyoruz. İç Asya'da okul açma işini, yerine geçen Süleyman Demirel'in, İç Asya devlet başkanlarına gönderdiği hamil-i kartlar ile desteklediği, herkesin malumudur. Aynı dönemin hükümet başkanı Ecevit ise, Gülen'i felsefe arkadaşı sayıp sık sık görüştüğünü ifşa etmişti. Rahşan Ecevit'in ifşaatı ise ölçü dışı, "bir gün kapı çalındı, açtım, bir de ne göreyim, kapıda Fethullah Gülen", bu ifşaattadır; o halde, "28 Şubat" belki de, diğer tarikatların aleyhine, "Gülen Tarikatı" için bir büyüme dönemi olmuştu, tartışmaya açabiliriz.

* Gizli Tarih I, buna karşı bir harekettir ve "Gizli Tarih Kuruluş" olarak genişletilmiş edisyonu yakında okuyucuya ulaşacaktır, umut ediyorum.

** Yahudi kökenli olmasına rağmen Halide Edip ve Yakup Kadri, Sinekli Bakkal ve Nur Baba, daha sonra Reşat Nuri, Yeşil Gece ile ortodoks islama cephe aldılar.

*** Ben bütün analizlerde önce "iç dinamik" arıyorum. Bu nedenle, Türk ileri düşüncesinden önemli ölçüde ayrılıyorum.

Haberci'de, eski yazılar çok yenidir ve yeni olanlar çok eskidir.

Haberci'de olmalıdır, yetmişli yılların ilk yarısında, bundan kırk yıl kadar önce, Türkiye'de faşizmin temelinin islam olduğunu işaret etmiş durumdayım.

Haberci, bir açıdan, bir düşünce savaşları ansiklopedisi'dir. Ansiklopedidir.

Yalçın Küçük - 1976
"İslamın Siyasal İktisadı"

"TÜRKİYE'DE FAŞİZMİN KÜTLE TEMELİ İSLAM'DIR"
"FAŞİZAN DENEMELER İSLAMA MUHTAÇDIR"
"İSLAMLAŞMANIN AYAK İZLERİNİ İZLİYORUM"

Türkiye'de solcular ve sosyalistler çok itham edildi. 12 Mart'ın Sıkıyönetim Mahkemeleri, itham üzerine çeşitlemelerle doludur. Bunlardan en modası, solcu ve sosyalistlerin, Mustafa Kemal Devrimi'ni küçümsemeleriyle ilgili oldu. Hızlı pratik, bu tür yakıştırmaların ne kadar dayanıksız olduğunu göstermekte gecikmiyor; Mustafa Kemal Devrimi'nin en kalıcı ve ileriye götürücü miraslarından birisi, laikliktir ve bu alfabedir.

Geçen hafta ise Türkiye'de laisizmin mezarı kazıldı.

♦♦♦

Artık Türkiye'nin ekonomik ve sınıfsal gelişimi içinde, laisizm de emekçi sınıfların güvence alanına katılmıştır ve bunu anlamak durumundayız. Ne sermaye ve de bürokrasinin belli kesimleri, artık laisizme, görünüşte de olsa, sahip çıkmıyorlar.

♦♦♦

Üstelik, islamistlerin yeniden örgütlenmelerine, 12 Mart döneminde izin verildi. Şimdi bu durumu nasıl açıklayacağız; 12 Mart'ı bonapartist bir girişim olarak değerlendirenlerle, 12 Mart ile büyük sermaye arasındaki doğrudan ilişkiyi görmezlikten gelenler için cevabı çok zor bir sorudur. Halbuki cevap çok basit olmalıdır; Türkiye'de

faşizan denemeler her zaman islama muhtaçtır. Bu açıklığa gelmiş durumdayız.

Türkiye'de faşizmin kütle temeli, eğer yaratılabilirse, ancak islam'a dayanılarak yaratılabilir, bu, bir. İkincisi, faşizm tezgâhlayıcıları, bunu, çok iyi görüyorlar. Ve üçüncüsü, faşizmin karşısında olanların da görmeleri yerindedir. Buradan sürdürüyoruz.

Burada Mim Cephe'nin*, somut analizine inebiliriz; Cephe ortakları arasında bir ayrım yapmanın anlamsızlığı üzerinde ısrarla duruyorum. Ama iş bölümü ayrıdır; Hareket Partisi'nin** gücü her zaman abartılıyor. Komando, gücünü devlet aygıtından alıyor, bunu hiç ihmal edemeyiz.

◆◆◆

Buna karşın Selamet'in*** durumu farklılık gösteriyor; faize karşı sürdürülen slogan kampanyası, islam'a dayandığı kadar, esnaf ve sanatkarların temel dertlerinden birisine el atıyordu. Makina sanayiini kurma edebiyatı da, yine esnaf ve sanatkârla birlikte işsizliğe hitap ediyordu; düzenlilik vaadi var. Ücret artışına karşı çıkış, her sıkıntıyı grevlere bağlamak da bunlarla tutarlıdır; hem orta işletmeleri grevden korumayı taahhüt ediyor ve hem de örgütlü ve sendikalı işçinin faşizme kazanılmasını imkânsız görüyorlar.

◆◆◆

Kendi içinde tutarlı çizgiler bunlar; amma ve lakin, kendi içinde ve dışında tutarsız çizgiler de çok görünüyor ve ancak temel eğilimi gölgelemiyorlar, ekonomik ve sınıfsal gerginlik içinde Demirel, Erbakan, Feyzioğlu**** ve Türkeş'ten daha tutarlı ve saf faşizm bekleyemeyiz. Bunların faşizm düzenlemeleri bu kadardır, çok sıkışık durumdalar. Çok "güzel" bir faşizm tertip edemedikleri için gözyaşı dökemeyiz.

◆◆◆

Faşizme tırmanış ve laisizmden kopuş el eledir.
Halk Partisi, arkadadır.
İslamlaşma'nın ayak izlerini izliyorum.

Yalçın Küçük, Haberci, İstanbul, 2010. s. 296-299
Yazıda geçen, "bürokrasinin belli kesimleri", Silahlı Kuvvetleri anlatıyor. yk.
*S.Demirel başkanlığında, Erbakan ve Türkeş'in iştiraki ile kurulup iktidarda olan, "Milliyetçi Cephe" Hükümetini kast ediyorum. yk.
** Milliyetçi Hareket Partisi'ne işaret ediyorum. yk
*** Erbakan'ın başında olduğu Milli Selamet Partisi. yk.
**** Milliyetçi Cephe'den hep üç partili olarak söz etmiş durumdayım, Güven Partisi ve genel başkanı Turhan Feyzioğlu da var. Eksik tutmam, Turhan Feyzioğlu'na sempatimden değil, var, önemsiz olmasından ve fazla kalmamasından ileri geliyor. yk.

Cumhuriyet Gazetesi, 21 Mayıs '76

Asıl ifşaat, Fuller'inkidir, Sol'un şanlı yükseliş döneminde, Türkiye'de cia şefi olduğunu anlıyoruz. "Komünizme karşı islamı destekledik" sözü, Fuller'indir; islamizasyonun Türkiye'de iç dinamik sonucu olduğunu teyit ediyor. 1960 yıllarında, Türkiye İşçi Partisi'nin öncülüğünde sosyalizm yayılırken, karşısına, "komünizmle mücadele dernekleri" çıkmıştı, Ege bölgesinde, birinin başında, Fethullah Gülen bulunuyordu. O halde ve özetle, islamizasyon, sola karşı, devlet destekli bir büyük sermaye programıdır. İç dinamiğin marifeti olmakla biz buradayız.

Tabii cia'nin rolü var, ancak içseldir ve yine hatırlamak zorundayız, islamizasyon politikasının ilk büyük manevrası, Albay Türkeş'in büyük dönüşü ile realize edildi. Türkeş'in milliyetçi hareket partisi, çıkışında, aşırı laik idi, Türkler'in şaman dini ile flört ediyor ve kımız içmeyi özendiriyordu; türkist bir başlangıcı var. Ancak ne oldu, bilmek zor, Albay Alparslan Türkeş, görkemli altmışlı yılların sonuna doğru, çok hızlı bir dönüşle, aşırı müslüman oldu ve hacca gitti. Bu tarihten itibaren, artık mhp aşırı müslüman ve Erbakan'ın milli nizam partisi'nin yanındadır. İslamistler, sokakta solcu avındadırlar.

Bu beraberlik hep sürmüştür. Bir, Türkeş ve Erbakan, Süleyman Demirel'in 1975 tarihli birinci milliyetçi cephe ve 1977 tarihli ikinci milliyetçi cephe hükümetinde, her ikisi de başbakan yardımcısı olarak, yer ve rol aldılar. İki, 12 Eylül Darbesi, seçime girebilmek için yüksek baraj koymuştu ve 1991 seçiminde, Albay Türkeş, barajı aşma şansı olan, Refah Partisi listesinde yer aldı, mebus seçilmeyi başardı. Üç, yerine geçen Devlet Bahçeli, koalisyon ortağı olduğu sırada, 2001 yılında devalüasyon yapmış bir hükümetin intiharı demek olan, yasal olarak 2004 yılında yapılacak seçimlerin, 2002 yılında yapılmasını zorladı ve sağladı. Bu, akepe'ye iktidar kapısını açmak anlamına geliyordu. Aynı şekilde de, 2007 yılında, Gül'ün Çankaya'ya çıkması için gerekli bütün destekleri vermekten çekinmedi. Bir tür stepnedir.

İslamizasyon & osmanizasyon bir devlet politikasıdır.

Ordu'da İslamlaşma Bombası: Bröve'ye Taarruz

Tabii bir Hilmi Özkök filmidir.

Bilimin her zaman ayrıntılar üzerinde çalışarak geliştiğini tekrarlıyorum.

Türkler'in kuşandıkları kılıç uzun ve düzdür. Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Reisi Fevzi Paşa Hazretleri'nin belindeki kılıcı buraya getiriyorum. Araplar'ın kılıcı kavislidir, bir kaynaktan alıp gösteriyorum. Hepsi bu kadar ve bir de yeni bröve için "Yunanistan çok beğendi" haberi var.

Bir nokta kaldı, Türkiye'de Türk kılıcını dahi bilmeyenler genelkurmay başkanı oluyorlar. Ama bizler güzel İran atasözlerini hep biliyoruz, be şotur goftend, çıra gerdanet kac? Şotur goft, kocaim rastest? Biz "gerdan" yerine "boyun" diyoruz, , deveye sormuşlar, "gerdanın neden eğri" ve devenin cevabını biliyoruz, "nerem doğru ki", ve sanki cahiliye devrindeyiz. Bilmeyenlerin yükseldiği bir döneme giriyoruz; Özkök'ün bir misyonla yükseltildiği artık aşikâr olmalıdır ve Genelkurmay Başkanlığı koltuğunu Devlet Bahçeli'ye borçludur. Bahçeli, hem erken seçimi ve hem de Özkök'ü garanti etmişti; işareti nereden aldı, henüz yazamıyorum.

İslamizasyon ve osmanizasyon devlet politikasıdır. Bir kez daha görüyoruz.

Bir Hilmi Özkök prodüksiyonu olmakla birlikte Silahlı Kuvvetler'den ciddi bir tepki gelmediğini hatırlayabiliyorum, kamu çok daha büyük tepki gösterdi. Yapılan, özetle şuydu; Genelkurmay brövesinden, Mustafa Kemal, Kocatepe ve sancaklar çıkarılıyor ve yerine bir çift Orta Doğu kılıcı konuyordu, hepsi budur. Neden, herhalde, Ordu'da Yüksek Komutanlar'ın, Atatürk'ten ve kemalizm'den kopuşunun çok sembolik ve pek kesin bir işareti olduğunu düşünmek zorundayız, başka bir neden bulmak zordur. Buradayız.

Silahlı Kuvvetler, islamizasyon ve osmanizasyon kampındadır. Bu Özkök brövesi, bu Kocatepe'ye karşı taarruz, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kurtuluş Savaşı'ndaki yerini terk etmesi anlamındadır. Görevden ayrılırken "helallik isteme" turuna çıkan Özkök'ün İbrani asıllı olma ihtimali pek yüksektir, not etmiştim ve burada tekrarlama gereğini duyuyorum.

Akepe bir devlet partisidir.

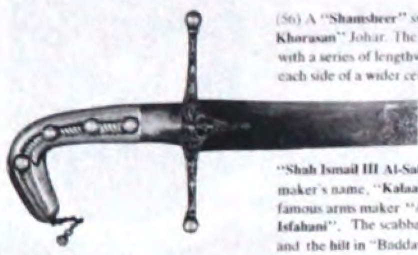
Mustafa & Para & Çarşaf

Türk Silahlı Kuvvetler içinde yüksek komutanların kemalizmden ve laisizmden kopuşunu otuz beş ile kırk yıl önce haber vermiş olduğum için sevinmiyorum ve pek çok acı çekiyorum. Kemalizm'e ihanet ettiler.

CUMHURBAŞKANI İSMET İNÖNÜ, GENELKURMAY BAŞKANI FEVZİ ÇAKMAK(1938)

ARAP KILIÇLARI

(56) A "**Shamsheer**" sword in "**Qara Khorasan**" Johar. The blade is incised with a series of lengthwise grooves on each side of a wider central incision. The blade is also stamped, in gold, with the name of "**Shah Ismail III Al-Safawi**", and the maker's name, "**Kalaabi**", son of the famous arms maker "**Asadu-l-lah Isfahani**". The scabbard is in silver and the hilt in "Baddawi" style.

Persia; XIIth century A.H.

(57) An "**Abbasi**" sword in "**Qara Khorasan**" Johar. The blade is incised lengthwise with a series of narrow grooves and has a wider groove in the centre. The lower part of the blade is double-edged. The scabbard, in gilded iron, is decorated with vegetal and geometrical designs, while the buffalo horn hilt is in the "**Baddawi**" style.

Persia: XIth or XIIth century A.H.

Yunanistan çok beğendi

TO BHMA

Eski brövede Mustafa Kemal'in Küçük Asya Savaşı'ndaki (Kurtuluş Savaşı) figürünün yanı sıra sancaklar ve silahlar vardı. Yenisinde Atatürk ve sancaklar yok. Belki de anlamlı bir değişiklik söz konusu.

TÜRK Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın brövesini değiştirmesini kendine göre yorumlayan Atina, "iyiye işaret" sonucuna vardı.

To Vima Gazetesi, Türkiye'de büyük tartışmalar yaratan yeni bröve için şunları yazdı:

"Eski brovede Mustafa Kemal'in Küçük Asya Savaşı'ndakı (Kurtuluş Savaşı) figürünün yanı sıra sancaklar ve silahlar vardı. Yenisinde Atatürk ve sancaklar yok. Belki de anlamlı bir değişiklik söz konusu."

YENİ BİR YAKLAŞIM

Gazete, "Türk Kara Kuvvetleri'nde sembollerin önemini bilen çevrelerin" bu değişikliği önemli saydıklarını belirterek, "Sözkonusu çevreler, Türk ordusunda Kemalizm ve 'Yunanistan düşman' imajı için yeni bir yaklaşımın sözkonusu olabileceğini söylediler" diye yazdı.

To Vima haberinde ayrıca, yeni brövenin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün inisiyatifi ile hazırlanmasının ve 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda kullanılmaya başlanmasının da ayrı bir önem taşıdığını vurguladı.

■ Yorgo KIRBAKI / ATİNA

Tartışma yarattı

Atatürk Kocatepe'de figürünün çıkarıldığı Türk Kara Kuvvetleri'nin yeni brövesi, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök tarafından hazırlatılmış ve tartışmalara yol açmıştı. Atatürk çıkarıldığı için yeni bröve eleştiri konusu olmuştu.

Çanakkale hatırası

ÇANAKKALE merkeze bağlı Güzelyalı Köyü sahilinde, kıyıdan 100 metre açıkta ve 3 metre derinlikte bulunup, SAS komandoları tarafından çıkartılan tarihi top mermisinin boş olduğu anlaşıldı. Mermi, temizlendikten sonra Çimenlik Kalesi içindeki Deniz Müzesi'nde sergilenecek.

Hürriyet Gazetesi: 19 Kasım 2005

Sovyet sosyalizmi, Sovyet eliti, sosyalizmden koptuğu için çökmüştür. Teknolojik bir çıkmazı yoktu ve dışardan bir taarruz görmemişti, içinden yıkıldı, tükendiler.

Türkiye Cumhuriyeti, yüksek komutanlar, kemalizme ihanet ettikleri için çöküş halindedir. Artık "tampon" rolünü kaybettiler. İbrani kökün büyük kolu, çöküşten yanadır.

Bu ihanet, bir devlet politikasıdır. Akepe, çöküş partisidir, kurdular ve buldular.

Bir "Hoca", Tayyip Erdoğan'ın Hilmi Özkök'e "Hocam" dediği müsecceldir ve Genelkurmay Başkanı olmuştu. Genelkurmay brövesinden Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'i simgeleyen silüeti çıkarıp yerine Vasat-ı Şarki kılıcı koymuştu. Anlaşılması imkânsız görünüyor ve anlayabilmek için elimizde bir tek anahtar var, osmanizasyon'dur. Demek ki tuz kokmaktadır.

Devam ediyoruz, bir nokta herhalde dikkat çekmiştir veya ne yazık, hiç çekmemiş de olabilir; Osmanlı sultan ve şehzadeleri arasında, isimler, başlarda, heterodoks idi, Otman vardı, Dündar, aslı Tundar, Ertuğrul'u biliyoruz. Orhan'ın etimolojik analizi, Türk tarihi içinde hayli müşgüldür, Abayezid ya da Bayezid, müslümanlarda küfür sayılmaktadır, iki Murat'ı, Türk ve hatta Arap ismi saymıyoruz, "Selim" dahi heterodoks kategorisine giriyor. Buna mukabil, Birinci Selim'in Şark seferlerinden sonra islamoarabik isimler ortaya çıkmaya başlıyor, Şark'a dönmüş bir halimiz var, Ahmet, Mehmet, Mustafa baştadırlar. Ama "Kemal" adı yoktur, Osmanlı sultan ve prensleri arasında "Kemal" adına rastlamıyoruz. Bunun, Can Dündar'ın canını sıktığını mütalaa eylemek zorundayız ve buraya gelmiş oluyorum.

Can Dündar'ın "Mustafa" filminin senaryosu, işte buraya, Osmanlı'da Kemal kıtlığına dayanmaktadır, öyle kritik edebiliyorum. Buradan "Mustafa Kemal" adındaki Kemal'in osmanizasyona aykırı olduğu sonucuna ulaşıyor, fazladır ve sanki elinde bir sünnetçi makası var, kesip atıyor. Böylece, Büyük Kurtarıcı'dan, Mustafa'ya bir geçiş ile karşılaşıyoruz; sinema dilinde buna "cutting" diyorlar, doğrusu kesiş ve geçiş sinemaesk'tir. Kabul ediyorum.

Devam ediyorum, Arap isimleri sözlüğü, bendeki Fransevi'dir, "moustafa" veya "moustapha" ve en sonunda "mustafa" yazıyor; élu par Dieu, tarifi var ve ayrıca, un des noms du Prophete, okuyoruz.* Peygamber'in isimlerinden birisi olup, "seçilmiş" anlamındadır. "Seçilmiş" sözü ya da adı da bu zamanda çok fashionable, biliyoruz, kaldı ki bu sözlük, "Kemal" adına yer vermemektedir; "Kamaleddin" buluyoruz, "Kemaleddin" olarak türkifiye edebiliriz, "dinin kemali" anlamına geliyor ve çok az kullanıldığını biliyoruz. Demek ki sadece Osmani'de değil, Şark-i Vasati'de de "Kemal" sevilmiyor ve istenmiyor; senaryonun realist olduğu ortadadır, Kemal'i atıyoruz.

Cumhuriyet döneminin en az bilinen ismi Zübeyde idi ve Mustafa Kemal'in annesinin dünyasının bilinmemesini istediğini, önce, Tezler'de not etmiştim. Kemal'e hep "Kemal" dediler ve "Sarı Kemal" de var. Gizli Tarih dizisinin ilkinde "Kemal", bir anlamda, Kurtuluş Savaşı'nda önde olanların hepsinin adıdır ve hepsini "kemalist" ilan etmiş durumdayım. Senaryo, sünnet amelidir.

---

* Younés & Néfissa Geoffroy, Le Livre des Prénomes Arabes, Paris, 2000, p.198

KRALİÇE OSMANLI İLE BULUŞUYOR - H. GÜL HAPŞIRIYOR

Kraliçe Bursa'da Osmanlı'yla buluştu

■ BURSA / DHA

İNGİLTERE Kraliçesi 2. Elizabeth dün Bursa'da Osmanlı esintisini doyasıya yaşadı. Kraliçe, dün saat 11.40'ta eşi Prens Philip'le özel uçakla Bursa'ya geldi. Kraliçe ve eşinin ilk durağı Kozahan oldu. Hayrünnisa Gül, protokol ve Mehter Takımı'nın karşıladığı Kraliçe'ye 2 çocuk çiçek verdi, bir yeniçeri heykeli hediye edildi. Bir mağazayı gezen Kraliçe'ye, çok beğendiği ipek eşarplardan, üzerinde Osmanlı Tuğrası ve İznik çinisi motifleri bulunan ikisi hediye edildi. Kraliçe 400 Euro'ya özel ipekten kıyafetler, ve 300 YTL'ye eşarp, şal ve kulent satın aldı.

İskender kebap istemedi

Ebru sanatçısı Nuray Yıldız'ın çalışmasını izleyen Kraliçe ve Prens Philip, Şadırvan

bölümünde öğle yemeği yediler. İskender Kebabı istemeyen Kraliçe'ye, gümüş tabakta zeytinyağlı enginar, bakla fava, yaprak sarma, pilav yatağı üzerine kuzu budu, kuşkonmaz gratine, kızarmış hellim peyniri, asaparaguz eşliğinde dondurmalı kazandibi ile kristal bardakta alkolsüz içecekler ikram edildi. Yemekten sonra, Ankara Olgunlaşma Enstitüsü'nün defilesini izleyen Kraliçe daha sonra, Şefik Bursalı Sanat Galerisi'nde, 13 çocukla Karagöz Hacivat gölge oyunu gösterisini izledi.

Camide Rahman Suresi

Yeşil Cami'ye geçen Kraliçe'ye, ilahiyatçı Prof. Dr. Mehmet Emin Ay, 10 dakika boyunca Rahman Suresi'ni okudu. Surenin İngilizce çevirisi yapıldı. Kraliçesi Elizabeth'e Bursa Müftüsü Mahmut Gündüz, İngilizce Kur'an-ı Kerim hediye etti. Elizabeth ardından Yeşil Türbe'ye geçerek, buradaki restorasyon çalışmaları hakkında Topkapı Müzesi Müdürü Prof. İlber Ortaylı'dan bilgi aldı.

Kraliçe'ye çiçek koklattı

Hayrünnisa Gül, türbe çıkışında ağaçtan kopardığı bir çiçeği Kraliçe'ye koklattı. Hayrünnisa Hanım cami ziyareti sırasında kendisini tutamayarak hapşırdı.

Kraliçe ve eşi, 5.5 saatlik turdan sonra saat 17.15'te Bursa'dan ayrıldı.

sonra, Cumhurbaş...
"Majestele...
hiç unutan...
anlatmak i...
şunları soy...

Heyeca...

"1971 y...
diğinizde i...
üniversite...
versiteye...
Çemberli...
geçmesin...
yunuz ge...
dim. Siz c...
gösterisine el sallay...
verdiniz. Yakınların...
Kraliçesi'ni gördüm...
duyduğum heyeca...
Majesteleri, kaderi...
o tarihten tam 37 y...

Moda... karm...

■ MAGAZİN SERVİ...

ÇANKAYA Köş...mekte Kraliç...tacı, beyaz bi... Hayrünnisa Gül de...tei giydi. Dilek Han... ve satenden hazırla...

Hürriyet Gazetesi: 5 Mayıs 2006

Türkiye 'Light' Osmanlı

■ Kasım CİNDEMİR / WASHINGTON

Amerikan The Christian Science Monitor gazetesi, Türkiye'nin son yıllardaki diplomatik ve ekonomik açılım politikalarını "Osmanlı Light" olarak niteledi ve "ABD'nin, Türkiye'nin bu yükselen rolünden kazanacak çok şeyi olabilir" diye yazdı

AMERİKAN The Christian Science Monitor gazetesi, Türkiye'nin son yıllardaki diplomatik ve ekonomik açılım politikalarını "Osmanlı Light" olarak niteledi.

Gazetenin editoryal kurulu tarafından kaleme alınan makalede, Türkiye'nin ucra bir köşesinde 44. ABD Başkanı seçilen Barack Obama için 44 koyunun kurban kesildiği hatırlatıldı ve "Bu unutmak bir yerden küçük bir jest idi. Ama, mesaj büyüktü: İlişkilerin yeniden canlanması umudu" denildi.

Yazıda, Irak'ta savaş nedeniyle ABD'nin popülaritesinin en düşük olduğu ülkelerden birinin Türkiye olduğu belirtildi. Ancak, yazıda, Obama yönetiminin, laik Müslüman demokrasisi olan Türkiye ile [illegible] onarmakla ve çıkarların örtüştüğü noktalarda, gerilimli bölgede Türkiye'nin rolünden daha fazla yararlar sağlamakla iyi bir iş yapacağı savunuldu.

Türkiye'nin bölgesi ve komşularına dikkat çeken yazıda, Ankara'nın hırslı çıkışla sınırların da sıfır sorun politikasını hedeflediği ve bölgede bir sorun çözücü olmaya çalıştığı belirtildi.

Önemli oyuncu

Yazıda, Türkiye'nin, bu çerçevede, Kafkaslar ve Ortadoğu'da başlattığı barışçı girişimlerine ve Ermenistan'a yönelik açılımına işaret edildi. Ankara'nın BM Güvenlik Konseyi üyeliğine seçildiğine ve ABD ile İran arasında arabuluculuk önerdiğine de yazıda yer veren gazete, yorumunda şöyle devam etti: "Bu diplomatik ve ekonomik genişlemeye 'Osmanlı Light' deyin. ABD'nin, Türkiye'nin bu yükselen rolünden kazanacak çok şeyi olabilir. İsrail ve Suriye arasındaki dolaylı görüşmelerin bunlardan biridir ve bu konuda Obama'nın büyük desteğine ihtiyaç duyuluyor. ABD Irak'tan çekildikçe Türkiye daha önemli bir oyuncu olacak."

Ankara'nın, Kuzey Irak'ta üslenen PKK'nın saldırıları konusunda ABD'yi suçladığı hatırlatıldı ve "ABD ve Türkiye arasındaki gerginlikler çözülse bile, önündeki yol Türk başkenti gibi inişli çıkışlı olacak" görüşüne yer verildi. Yazıda, Obama'nın 1915'te yaşanan acı olaylara bakışı ve ABD'deki seçim döneminde bunun Türkiye'de soykırım haline gelmesine işaret edilerek, "Buna odaklanarak, Türkiye, soykırım tartışmasını ABD'nin sorunu yapıyor. Halbuki bunu çözmesi gereken Türkiye" denildi.

Gazetedeki yazıda, ABD'nin, Soğuk Savaş günlerindeki gibi bir otomatik müttefik olmasını Türkiye'den beklememesi gerektiği de ifade edildi. Yazıya şu görüşlerle son verildi:

"Rusya, Türkiye'nin en büyük ticaret ortağı oldu. İktidardaki Müslüman parti bölgedeki Müslüman komşularına daha fazla yakınlık duyuyor. Türkiye, Batı ile bağlarını komşularına daha fazla ilgi ile dengelemeye çalışıyor. Gerçekten, Washington'a da yarar sağlayacak ince bir denge gerekiyor."

Hürriyet Gazetesi: 9 Aralık 2008

"Osmanlı Paraları"

Yalnız Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek istiyorum, Dündar'ın, bunu bilinçli olarak yaptığını düşünmüyorum; özendirilmiş ve hatta zorlanmış olması ihtimali yüksektir. Belki de modaya uyuyor; çünkü, "ottomanization" şimdi a la mode'tur, kapılmış ve zaman zaman kapıldığını biliyoruz. Can'ı kaptılar.

Şunu ekleyebilirim, Atatürk'ü "Kemal" adından ve bu yolla kemalizm'den koparmak, Türk gericiliğinin çok uzun dönemli hedefiydi; ancak bu adı silmeyi kimse akıl ve buna cüret edememişti. İslamizasyon ve osmanizasyon sürecine denk düştü, bunu tespit ediyoruz. Yalnız tespit etmemiz gereken bir başka nokta daha buluyoruz ki daha önemlidir, diyebiliyoruz.

Dündar saf ve temiz olsa da bunu bir kampanya haline getiren matbuatı ve televizyonu hiçbir zaman saf, tarafsız ve çıkarsız kabul edemiyorum. Aydın Doğan grubuna ait televizyon ve gazetelerin Mustafa'yı derhal bir kampanya haline getirdiği ise mutlaktır. Kaldı ki, Kanal D ve Milliyet Gazetesi, bunu çok aştı ve izleyici ve okuyucularının protesto yağmuruna tutuldular, biliyorum.* Bana gelen kopyeleri olmuştu ve dosyamda durmaktadır.

Tekeliyet'te tekeller de devletin içindedirler. Tekeliyet'te, devlet, tekellerin ve tekeller devletindir. Birbirinin kolları ve tabanı olarak görmek durumundayız.

Bu nedenle bir medya tekelinin kampanyasına değinmek ihtiyacını duydum; eğer böyle bir kampanya varsa, "Mustafa" filminin yine bir devlet marifeti olduğu sonucuna ulaşabiliyorum. Yalnız eğer söz konusu olan bu medya tekeli ise, burada mutlaka İsrael parmağı vardır. Çünkü, bu medya tekeline baktıkça, İsrael'i görebiliyorum.** İsrael'in politikalarını İsrael'den değil, buradan çıkarıyorum. Mikroskopun merceğinden lama değil, lamdan, mikroptan, merceğe bakıyorum; bu yolla, zaman zaman daha iyi görüyorum.

Osmanizasyon devlet politikasıdır; bunu hep görüyoruz. Türk Lirası banknotlarına konulan fotoğraflar bu çerçevededir; çok büyük ölçüde osmanizasyon operasyonunun bir aşaması olarak görebiliriz. Öyle görünüyor, bunlar, tablo koyacak duvar sıkıntısı çekiyorlar ve herkesin her gün ellerine aldıkları banknotları bulmuşlar. Ancak buraya koyacak ve Cumhuriyet'i hazırlayan ve kuruluşunda çok önemli olan, bir tek Türk büyüğü bulamamışlar. Buraya koydukları, "Türk Meşhurları" ansiklopedilerinde yer bulamayanlardır. Buradayız.

Fatma Aliye mi, bir "gayri meşhur" şöhret'tir ve ne yaptığını bilemeyiz; sadece "Aliye" sözcüğünün, İbrani olduğunu, "uçuş" anlamına geldiğini, provokatif sayılması gerektiğini, Fesadiye'de göstermiş haldeyim. Mithat Paşa'yı büyük bir kinle, ölüme gönderen, pek muhafazakâr tarihçi Ahmet Cevdet Paşa'nın kızı olmanın dışında bir marifetini bilmiyoruz.

---

* "Sayın Birand" ile başlayanları var, 29 Ekim 2008 tarihli akşam haberlerinde "bu filmi mutlaka izleyiniz" diyormuş, Odtü'de Gökhan Hoca, "biz haber bülteni mi izliyoruz, yoksa reklam mı seyrediyoruz" diye soruyordu. "Yüce Atatürk'e, Mustafa diyerek basitleştiren, sigara içki meraklısı bir kişi olarak sunmaya kimsenin hakkı yoktur" diyordu. Milliyet de aynı kampanya içinde idi, normaldir.

** Bu medya tekelinin "ergenekon" tarafına baktıkça, aynı zamanda ve öncelikle İsrael'in davası olduğunu da düşünebiliyorum. Kanal D ve Hürriyet, Beşiktaş Savcıları'nda, Ordu'nun paralize edilmesini erken gördü, başından biliyordu ve başından destekledi. O halde, "İsrael İpi" ile bağlıdır.

Mithat Paşa yok, Namık Kemal yok, Fikret yok, Şinasi yok, İsmail Hakkı Baltacıoğlu yok ve "Cahit Arf" var, İbrani asıllıdır.* Birisi "Kemaleddin" olmakla cami mimarı olarak tanınıyor; Cumhuriyet döneminden alınanların hemen hemen hepsinin tarikat mensubu olduğunu düşünebiliriz. Akepe'nin İbrani asıllı olmayan hiçbir ismi öne sürmediğini ekleyebiliyorum.

Herhalde bu liste bir de bana karşıdır, kırk yıldan fazla bir zamandır, Yunus Emre üzerine yazıyorum, tarikatçı olduğu kesindir, İbraniyet çalan dizeleri var ve Hurufi olması çok büyük ihtimaldir. Tezler'de ve Gizli Tarih'te, Cumhuriyet'in laisizmden koparak, dine dönme'sinin anahtarı olarak gösteriliyor. Bir resim icat etmişler, Itri ile yan yana koymuşlar.

Ulvi Cemal Erkin veya Ahmet Adnan Saygun varken, Itri tablosu basmak, Cumhuriyet'e küfür yerinedir. Değer devalüasyonudur ve bir "dökülüş" sendromudur; uygun görünüyor, çünkü, osmanizasyonu, bir cahiliye'ye sığınma ve bir "dökülüş" olarak anlıyoruz. Devlet'in dökülüş aşaması da diyebiliyoruz.

Tekrarlamak zorundayım, islamizasyon ve osmanizasyon, aynı madalyonun iki yüzüdür; ilkine iç yüzü ve ikincisine dış yüzü diyorum. Osmanizasyon, tümüyle dış kaynaklıdır ve bunu, Fesadiye'nin "Osmanizasyon" bölümünde göstermiş durumdayım. Burada göstermek istediğim ise, artık bir devlet politikası olduğudur.

Ne demek, madalyon'u sadece akepe'ye yakıştırmak çok yanıltıcıdır, anlamındadır. Bir devlet politikası var ve bu politikanın içinde akepe'nin kendisini görüyoruz. Akepe elu ya da chosen, başka bir dilde "seçilmiş" ve yaratılmıştır. Bunu, "dökülüş" akepe'dir şeklinde de özetleyebiliyoruz.

İşte bütün bunlar varken, Ordu'nun brövesini atarak Vasat-ı Şarki kılıcını çektiği, tekellerin "Mustafa" filmi çektikleri, Merkez Bankası'nın "Aliye" resmini paralara kaktığı bir zamanda, Cumhuriyet'in kurucu partisinin "çarşaf açılımı" tam yerini bulmaktadır. Bunu, Devlet Bahçeli, "çarşaf ılımlı islam'ın solu" ifadesiyle ve isabetle analiz etmiş olmaktadır. Kullandığı terminoloji benimkilerden uzaktadırlar; ama bunu, islamizasyon ve osmanizasyon operasyonu içinde mütalaa etmek yerindedir.

Yeni bir devlet arayışı ile karşı karşıyayız.

Beylerbeyi'nden Siirt'e

Yakın tarihin en büyük siyasi skandallarından birisi Beylerbeyi ile Siirt arasındadır ve Erol Tuncer pek yararlı ve emek ürünü çalışmasında şu bilgiyi veriyor: "Böylece Siirt ili yenileme seçimleri, Yüksek Seçim Kurulu'nca daha önce belirlenmiş olan 9 Şubat

* İbrani isimler sözlükleri, "Arfa" ve "atf" soyadlarını net İbrani gösteriyorlar. Bazılarında Leh ve bir kısmında ise Arabi köküne işaret ediliyor. Kaganoff, "name assumed by grain merchant" demektedir; daha çok tahıl ticareti yapan Yahudiler taşıyorlar.

CHP'ye bayram mesajı

Çarşaf, ılımlı İslam'ın solu mu

Türkiye'nin siyasi yapısının, Büyük Ortadoğu stratejisinin bir unsuru olarak "Ilımlı siyasi İslam"la gerçekleştirilmek istendiğini belirten MHP lideri Bahçeli, şöyle dedi: "Bunun sağ ayağının adı AKP'dir. Acaba şimdi boşta kalan sol ayağı mı oluşturulmak isteniyor? Anadolu solu yerine çarşaflı sol dönüşümüne mi gidilmek isteniyor."

ANKARA

Açılım mı, katılım mı

3 çocuk esprisi

Otelden çıkmadı

Hürriyet Gazetesi: 10 Aralık 2008

2003 tarihi yerine 9 Mart 2003'te yapılmıştır."* Bu seçim, Tayyip Erdoğan'ın parlamentoya girişini sağlamıştı ve çok tartışmalıdır. Erol Tuncer'in bu değerli çalışmasından, seçimin 9 Şubat'tan 9 Mart'a alındığını öğreniyoruz.

Neden bu erteleme; bir cevap ararken, zamanın Danıştay Başkanı Nuri Alan ile Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu'nun açıklamalarını bilmemiz çok yararlıdır, zamanın gazetelerinden, 9 Ocak 2003, okuyabiliyoruz. Her ikisi de, Tayyip Erdoğan'ın, Siirt ara seçimine giremeyeceğini net bir şekilde açıklıyorlar. Mantığı çok basittir, bir ildeki yenileme seçimine, sadece ve sadece önceki ve iptal edilen adaylar katılabiliyor, yeni bir adayın seçime girmesi imkânsızdır. Bunu herkes ve ben de biliyorum; çünkü, bu, Türk seçim hukukunun değişmez hükmüdür. Burada vahim bir hukuk dışılıkla karşılaşıyoruz ve demek ki 9 Şubat'ta bu hüküm işliyordu ve 9 Mart'a kadar bir "oyun" düzenlenmektedir. Hemen haber veriyorum, bu oyunun çözümünü, o tarihte bilmiyorduk ve yıllar sonra oldu, Zülfi Livaneli'ye borçluyuz.

Kaç oyun var; bir, Tayyip Erdoğan siyasi yasaklı idi ve bu nedenle genel seçimlere girememiştir.** Bu yasak, hızla ve hukuk aşılarak kaldırıldı, ilk oyun budur. İkinci oyun, derhal, bir milletvekilinin düşürülmesi ve bununla birlikte bir seçim bölgesinde usul-

* Erol Tuncer, Osmanlı'dan Günümüze Seçimler 1877-2002, Ankara, 2003. s. 100

Tuncer, Tayyip Bey için bir anayasa ve üç yasa değişikliği tespit etmiş durumdadır. ibid., s. 100

** Ben, bu yasağın hukuki olduğuna hiç inanmadım, büyük bir haksızlıktır. Ama garip bir şekilde kaldırılmıştı; yasaklı sayılması büyük bir haksızlık ve ancak kaldırılması, bir hukuk cinayeti idi. Hukuka aykırı bir şekilde kaldırıldığını ileri sürebiliyorum; hukukta bir yanlışı bir diğer yanlışla ortadan kaldırma usulü bulunmuyor.

süzlük yapıldığının ispatlanmasıdır. Tufan Algan'ın başında bulunduğu Yüksek Seçim Kurulu'nun, bu işi heyecanla üstlendiğini görüyoruz; hem milletvekili düşürmesi ve hem de seçim yolsuzlukları için Siirt'in seçildiği anlaşılıyor.

Siirt milletvekili Fadıl Akgündüz'e, otomotiv üreticisi iki tekelin, o sırada Sabancı ve Koç, büyük husumetleri vardı, Akgündüz, Türkiye'de otomotiv piyasasının çok cansız olduğu bir dönemde, Asya'dan Proton otomobilleri ithal etmiş ve çok ucuz fiyatla satarak, bu iki tekelin işlerini daha da bozmuştu, tekeliyet medyası Akgündüz'e düşmandı. Bir hüküm ile düşürme yolunu seçtiler. Düşüren Yüksek Seçim Kurulu başkanı Algan'dı, sunduğum gazete haberine göre, "düştüğünü İstanbul'daki savcılığa fakslattı", görevi içinde yer almamaktadır. Yüksek Seçim Kurulu'nun muhatabı seçim kurulları ve Meclis'tir ve hepsi budur.

Algan, Meclis'in yerini almıştı ve İstanbul polisleri nöbet tutuyorlardı; yalnız bir ciddi sorun ortadadır, Akgündüz, yemin etmiş ve milletvekili olmuştu, bu durumda, ancak Meclis'te usulüne göre dokunulmazlığı kaldırılırsa, savcı ya da polis müdahale edebilmektedir. Ama ne yazık, "devlet", Erdoğan'ı Meclis'e sokmaya karar vermiştir ve bu tür "detay" ile uğraşmak istememektedir. İkinci oyun tamamlanmış ve Akgündüz, dokunulmazlığı sırtında, hapse konmuştu, bir diktatoryanın ayak seslerini duyuyoruz.

Üçüncü oyuna geliyoruz, bu imkânsızı yapmak ve Erdoğan'ı Siirt seçimlerine sokabilmektir; bunu, Deniz Baykal'ın üstlendiğini biliyoruz. Yakın tarihin en büyük hukuk ve politika skandallarından birisine yaklaşmış durumdayız.

Deniz Baykal, yaptığı için hukuk dışı olduğunu biliyor ve bu skandal ve özellikle "Beylerbeyi Mutabakatı" ve bazen "Çengelköy Mutabakatı" diyoruz, ortaya çıkınca kendisine savunma yolları aramıştı. Çok hakşinas görünüyor ve büyük bir partinin liderini Meclis dışında tutmayı haksızlık olarak gördüğünü açıklıyordu. İkna edici olmaktan çok uzaktır.

Bir, Baykal'ın da yöneticisi olduğu Cumhuriyet Halk Partisi, 1977 seçiminde yüzde 41,4 oranında oy almıştı ve çok yüksekti, ama çıkardığı milletvekili sayısı çoğunluğa ve hükümet kurmaya yetmiyordu. 2002 seçiminde ise, Erdoğan'ın partisi, yüzde 34.3 oranında oy toplamış ve yüzde 66 oranında milletvekili hasat etmişti.* Baykal'ın adalet duyguları bunu kabul ediyordu.

İki, şu anda, Meclis'te olmayan pek çok parti genel başkanı var ve bunların ömürlerinin de Meclis'e girmelerine yetmeyeceğini görebilmek için kahin olmaya gerek yoktur, herkes görebiliyor. Çünkü Baykal, 12 Eylül Diktatoryası'nın koyduğu yüzde 10 baraja, Erdoğan ve Bahçeli ile birlikte, katolik nikahı kıymış haldedir. Yakın bir gelecekte, bu üç partiden başka bir partinin yüzde onluk barajı aşmasını beklemiyoruz.

Barajı aşamayan bir partinin parti olarak kalması zordur. Bu zorluk içinde bir partinin barajı aşması ise imkânsızdır.

Üç, Eylülist Diktatorya'nın barajı ve seçim yasası, Özal tarafından daha da bozulmuştu, yürürlüktedir. Bu "hasan almaz, basan alır" yasasıdır. Baraj ve seçim yasası olduğu sürece, Türkiye'de demokrasiden söz etmek, şaka yapmaktır. Şaka yapıyorlar.

* ibid., s.235

Dört, Baykal, yetmişli yıllın başından beri Meclis'tedir, bu ülkede "milli bakiye sistemi" vardı ve asıl önemlisi, milletvekili adaylarını parti delegeleri belirliyordu. Şimdi, Erdoğan, Baykal ve Bahçeli tayin ediyorlar ve kendi kendilerini milletvekili yapıyorlar. Buna diktatorya diyoruz. Baykal'ı, Baykal milletvekili tayin etmiştir, bunu saklayamayız.

Şimdi tezi yazıyorum, 2003 yılı Şubat Ayı'nda, kendi iradesiyle, Baykal'ın Erdoğan ile, gizlice ve bir lokantada buluşacağına inanmam zordur. Buluşmuşlar ve ben "zor" ile buluştuğunu düşünüyorum. Bu zor, Türkiye'de güçlü bir yabancı devlet olmalıdır ve benim inancım bu yoldadır. Buradan devam ediyorum ve bölümün sonuna yakın bir yerdeyiz.

KANADOĞLU & ALAN: "ERDOĞAN SİİRT SEÇİMLERİNE GİREMEZ"

Yeni takvime gerek yok

DANIŞTAY Başkanı Nuri Alan, YSK'nın Siirt'te istifa formulu ile yeni aday gösterilmesine vize vererek Erdoğan'a adaylık yolunu açan kararını eleştirmişti. Yargıtay'daki bir panelin tartışma bölümünde bu konudaki görüşünü açıklayan Alan, "Bir seçim bölgesinde iptal nedeni tamamen adaylar belirlendikten sonra oylamalara yönelik yapılmışsa, artık önceden belirlenmiş adaylara dokunulmadan seçim yapılır. Yeni bir seçim takvimi oluşturmaya da gerek yoktur" demişti. Siirt seçim bölgesinde 3 Kasım Milletvekili Genel Seçimine katılan adaylardan bu süre içerisinde ölen olmadığını veya nitelik kaybına uğrayan olmadığını vurgulayan Alan, "Bu liste üzerinden seçim yapılmalıydı" demişti.

Nuri Alan

BAKÜ'DEN MESAJ

Havayı bulandırma çabası

AKP Lideri Tayyip Erdoğan, Siirt seçimlerine katılamayacağını açıklayan Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu'na bir gün sonra, "Havayı bulandırma" mesajı verdi. Azerbaycan'daki temaslarını sürdüren Tayyip Erdoğan, dün TRT'nin Bakü bürosunu ziyaretinde gazetecilerin

Hürriyet Gazetesi: 9 Ocak 2003

Meclis'ten cezaevine

SİİRT [illegible] Fadıl Akgündüz, YSK kararının TBMM'de [illegible] sonra [illegible] İstanbul Bağcılar Sulh Ceza Mahkemesi'nce tutuklandı. Akgündüz Kartal Özel Tıp Cezaevi'ne [illegible]

Yüksek Seçim Kurulu (YSK) Başkanı Tufan Algan, Siirt [illegible] Fadıl Akgündüz'ün [illegible] [illegible]

saat 15.45'te JET 25 plakalı limuzinyle ayrılarak, basın mensupları ve polisin konvoy halinde takibi altında 16.30'da Bağcılar Adliyesi'ne ulaştı. Hakkında, hukuka aykırı şekilde bir karar alındığını öne süren Akgündüz, "Meclis, Anayasa'ya göre benim milletvekilliğimi düşürmesi gerekirken, sadece Genel Kurul'da okuyarak milletvekilliğimin düştüğünü ilan etti. Bu kararlar karşısında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gideceğim. Şu anda kanunen ben milletvekiliyim. Ama Ümraniye sapığı gibi günlerdir evimin önüne polis gönderildi. Dosyam Adalet Bakanlığı'nda kaybolduğu için benim burada ifadem alınamayacak ve cezaevine gönderileceğim" dedi.

Bağcılar Adliyesi'ne geldikten sonra Nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesi'nce gıyabi tutuklama kararının vicahiye çevrilmesi için gerekli prosedür tamamlanarak tutuklanan Akgündüz, saat 18.00'de kelepçesiz olarak Kartal Özel Tıp Cezaevi'ne gönderildi.

Algan'dan 'jet' telefon

YSK Başkanı Tufan Algan, Jet Fadıl'ın vekilliğinin düştüğünü İstanbul'daki Savcılığa faksladı. Bununla yetinmeyen Algan, savcılığa telefon açarak kararı bildirdi.

AİHM'ye başvuracak

Tomur YENER Esma ÇAKIR Oya ARMUTCU/İSTANBUL-ANKARA

Hürriyet Gazetesi: 1 Aralık 2002

Haluk Örgün
Zülfü Livaneli

BEYLERBEYİ'NDE BRİT

GARSON: ÖRGÜN

Erdoğan'ın Ankara Subayevleri'nden komşusu Haluk Örgün, iki lideri de yakından tanıyordu. Örgün, Erdoğan ve Baykal'a biraraya gelmelerini önerdiğini, iki tarafın da bunu kabul etmesi üzerine Seaport Restaurant'taki, şimdi Eftelya, görüşmeyi planladığını söyledi. Örgün, "yaklaşık 3,5 saat görüştüler, garsonlar bile içeri girmedi, servisi ben yaptım, Baykal'la birlikte gelen Bülent Tanla, giriş katında bekledi" dedi.

İFŞAAT: LİVANELİ

Gülay Hanım'ın* hazırladığı 18 çeşit yemek konukları bekliyor. Baykal, yemekleri görüp, Gülay Hanım'a, "niye bu kadar zahmet ettiniz" diye sitemde de bulunuyor. Yemekler yenilip salona geçildiğinde Baykal'ın çevresinde terlikli zirve başlıyor. Konu, hemen akp'nin lideri Tayyip Erdoğan'a geliyor. YSK'nın aksi yöndeki kararına rağmen Erdoğan, Meclise milletvekili olarak girebilecek mi? CHP'nin bu konuda tavrı ne olacak? Kurmayları, Baykal'a, AKP liderinin dişli bir rakip olduğu konusunda uyarılarda bulunuyor. Bu noktada Baykal, şu sözlerle düşüncesini açıklıyor: "Ben halkın seçtiği bir lideri, demokratik yoldan meclise sokarım."

Ancak toplantıda bulunan eski CHP milletvekili Zülfü Livaneli, Baykal'ın toplantıda farklı bir argüman ortaya koyduğunu ileri sürüyor. Livaneli, Vatan Gazetesi'ndeki dünkü köşe yazısında, Baykal'ın toplantıda, "Tayyip Erdoğan iki ayda biter, perişan olur" savıyla CHP'nin çekirdek kadrosunu ikna ettiğini yazdı.

◆◆◆

Livaneli yazısında, "Deniz Baykal'ın 2002 seçimlerinden sonra Tayyip Erdoğan'la Beylerbeyi'nde gizli bir görüşme yaptığı ve Anayasa değişikliği yaparak Erdoğan'ı başbakanlığa getirme sözü verdiği biliniyor" dedi.

BAYKAL TARAFI: MUTABAKAT

Bu arada Baykal'a yakın kaynaklar, görüşmede, Deniz Baykal'ın Tayyip Erdoğan'a milletvekilliği ve başbakanlığın yolunu açtığını, bunun karşılığında da Tayyip Erdoğan'ın "cumhurbaşkanı olmayacağım" sözü verdiğini söylediler.

BEN-GURİON & MENDERES

1958 yılında, İsrael Başbakanı Ben-Gurion ile Türk Başbakanı Menderes'in gizli toplantısını hatırlatıyor; yemek servisi için dahi garsonlar alınmamıştı ve büyükelçiler garson olmuştu. Burada Haluk Örgün, garson rolündedir.

Bu toplantıda, Türkiye'nin bölünme kararının alındığı kesindir. Sivas'ın Doğusu, şeriat ve tarikatlara ve bu nedenle de akepe'ye bırakılıyordu. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin istediği de budur. Nitekim, pek çok birlik komutanının 2007 seçimlerinde akepe'yi desteklediği sık sık ileri sürülmektedir.

Devlet, Türkiye'yi laik-Batı ve şeri-Doğu olarak ikiye bölüyordu. Cehepe'nin bu görüşmeden sonra, Şark'ı terk etmesinin nedeni buradadır.

TÜRBANSIZ ÇANKAYA

Tayyip Erdoğan'ın, türbanlı eşiyle, Çankaya'ya çıkmayacağı sözü verdiği doğrudur. Baykal, bu nedenle hep "aday olmayacak" diyordu ve bu söze güvendiği ortadadır. Ancak Tayyip Erdoğan bu sözü hemen unutmuştu, son ana kadar, aday olma imkânlarını arıyordu. Aydın Doğan, eratik bulduğu için, cumhurbaşkanı olmasını ısrarla istiyordu. Kitaplarımdaki "Doğan Savaş" bunu anlatmaktadır.

Ben ise "olamaz" diyordum. İki nedeni görünüyordu, bir, ileri safhada sara hastasıydı. Artık ülkeyi yönetmesi tehlikeli oluyordu. İki, üniversite diploması gerekiyordu; ben, televizyon programlarımda, üniversite diploması göstermeye davet ediyordum. Aydın Doğan medyası ve bu arada, Berberoğlu, diploma izlenimi vermeye özen gösteriyordu, özeti budur.

Sonunda, Fethullah Gülen müdahale etti. "Beyninde tümör var" haberini uçurdu. Yasemin Çongar, Washington'dan bunu yazdı ve gönderdi, ancak, Sedat Ergin, sansür etti. Yalnız, Gülen'in, Gül'ü istediği belli olmuştu. İsrael, Gül'ün İbrani asıllı olmasından emin görünüyordu ve Gül, Gülen ile İsrael'e çok bağlıdır.

Baykal, Tayyip Erdoğan'ın saralı olduğunu çok iyi bilmektedir. Bir ara yakını Yiğit Bulut'a "artık görevde kalamaz" dediğini ben biliyorum. Ayrıca, Baykal'ı çarşafa sokan şimdiki mutemeti Gürsel Tekin'de başka bilgiler var, bunları da bildiği kesindir. Tekin, aynı bilgileri bana da vermiş durumdadır.

Belki de yemeği kuranların kesin kararını bekliyor. Deniz Baykal'ın, Tayyip Erdoğan'ı hâlâ tutmak istediğini görebiliyoruz... Henüz, Türkiye'yi bölme politikası geçerliliğini koruyor. Artık sağlığı çok kötü olsa da, Gürsel Tekin'de Baykal'a da ilettiği başka bilgiler olsa da, Erdoğan'ı bu iş için en iyi vesile sayıyorlar.

İçimizdeki güçler de bu bölünmeyi çok istiyorlar.

LİVANELİ: DEVAM

Livaneli devam ediyor, 7 Şubat 2009 tarihli açıklaması önemlidir: "Oysa bu strateji yedi yıldır sürdürülenle aynı. Yani oyları konsolide

etmek, iki partili bir sistemin varlığını sürdürmek, araya kimseyi sokmamak. 2002 seçimlerinden beri Türkiye'de bu sistem uygulanıyor. Erdoğan'la Baykal'ın bir öğleden sonra gizlice buluşup, baş başa konuştukları Beylerbeyi zirvesinde karar altına alınan temel politika budur. İki partinin egemenliği, 'sen laik oyların patronu ol, ben öteki kesimin, araya kimseyi sokmayalım, böylece götürelim' kararı." Tabii Deniz Baykal, şeriat ile laisizmin, Çin Duvarları ile birbirinden ayırabileceğini düşünüyordu. Yanılmıştır, Erdoğan'ın nöbetlerine hakim olamadığı anlaşılıyor.

Yüksek komutanlar, bu mutabakatta varlar. Şeriatın ve tarikatların pençesinde Kürtler'in daha kolay yönetilebileceğini düşündüler. Çok çok yanlıştalar ve ilaveten, İsrael'i hoş tutmak üzere, Musul'dan tamamen vazgeçtiler. Diyarbekir, halatı atılmış bir mavna misli kaymaktadır.

* Mehmet Sevigen'in eşi olabilir. Ayakkabılarını kapının önüne bıraktıklarını çıkarabiliyoruz.

Bir Model Denemesi

İşte budur, 9 Şubat ile 9 Mart arasında, Baykal-Erdoğan Mutabakatı var, buna, İbrani sözcükle "Brit" diyorum. Türkiye'nin bölünmesi de bu yemekte teyid edilmişti, içkisiz balık yediler. Tatlısı eksik olabilir, tamamlayabiliriz.

Bilim'in, ayrıntıların analiziyle ilerlediğini hep tekrarlıyorum, ancak, gözlemlenen sayısız ayrıntı içinde, hangisi; demek ki, bilim, eninde-sonunda, bir seçme işidir. Seçmeler ise paradigmalar tarafından belirleniyor, paradigmalara göre ayrıntı görebiliyoruz; bu ne demek, eğer daha önce bir ahit yoksa, İbrani "brit" deniyor, Deniz Baykal'ın, bir gün, Erdoğan'a, "artık benim sana güvenim yok" sözünü görebilmek imkânsızdır, demektir. Bu söz, Temmuz 2009 tarihlidir ve henüz seçim barajı ve seçim sistemi ve aday belirleme türünden meselelerde, cehepe tüm ilkelliğini sürdürmekle birlikte, bu tarihten itibaren, cehepe'nin parti olma işaretleri verdiğini de müşahede edebiliyoruz. Şimdi, yalnızca işaretleri görebiliyoruz, ayrıntı düzeyindedirler.

Bu işaretlerden hareketle, bu Brit'i ya da Beylerbeyi Mutabakatı'nı, bir başka şekilde değerlendirebiliriz. Bu değerlendirme denemesi ile bu bölümü tamamlıyorum.

O YEMEĞİN BİR HAFTA SONRASINA BAKIN

BAYKAL TARTIŞILAN İKİ YEMEĞİ ANLATIYOR

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, Recep Tayyip Erdoğan'la henüz milletvekili seçilmediği dönemde baş başa yediği yemeğin bütün ayrıntılarını anlattı.

UÇAKTAN BÜLENT ALDI

■ Brüksel'den dönüyordum. Beni İstanbul'da uçaktan Bülent (Tanla) aldı. Adını bile bilmediğim bir restorana götürdü. Kapıda bizi Haluk (Örgün) karşıladı. Beni Erdoğan'ın yanına o götürdü. Baş başa görüşme talebi Erdoğan'dan geldi.

22 ŞUBAT 2003'E DİKKAT

■ Yemekteki görüşmede kesinlikle bir pazarlık söz konusu olmadı. Ne konuştuğumuzu anlatamam ama bir ipucu verebilirim. O yemeği 22 Şubat 2003 Cumartesi akşamı yedik. Bundan bir hafta sonra ne oldu ona bir bakın.

KAYNAŞTIRMA YEMEĞİYDİ

■ Mehmet Sevigen'in evinde yediğimiz yemek ise sırf bir yemekti. Zülfü (Livaneli) ile Yaşar'ı (Nuri Öztürk'ü) kaynaştırma amaçlıydı. O yemeğin tarihi de çok ilginç. Onun da bir hafta öncesine bakmak lazım. Onlar benim kurmayım değil ki, ne konuşacağım. ■ [illegible]

Ertuğrul ÖZKÖK

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, siyasi plandaki açılım ve gelişmeleri, Birleşmiş Milletler'e girmeye veya Amerika Birleşik Devletleri ile yakınlaşmaya hiç bağlamadım; iç dinamik, ekonomik ve sınıfsal matriks, birinci derecede öneme sahipti. Ekonomide sorunlar büyüktü, sınıf mücadelesi yükseliyordu, Savaş'tan Sovyetler Birliği çok büyük bir prestij ile çıkmıştı, komşudur; İsmet Paşa, Çöküş'te daha iyi görmüş durumdayız, daha dinsel ve daha özel sektörcü bir Türkiye düşlüyordu. Sebülülreşatçı Şemsettin Günaltay'ın başbakan yapılması ve iktidarın değişeceği bir seçim için, İsrael'in kuruluş tarihinin, 14 Mayıs 1948 yerine 14 Mayıs 1950 tarihinin seçilmesi, çok dikkat çekicidirler.

Güzel, yapmak istediği budur ve ben hep, Demokrat Parti çizgisinde, ana hatlar itibariyle, bir devamlılık görüyordum. "Restorasyon" tabir ettiğim malumdur ve Demokrat Parti'yi bir "karşı devrim" olarak ele almak, bana hep uzak gelmişti.* Adnan Menderes de böyle düşünmüş olmalıdır, hep, cehepe ile bir devamlılıktan söz ediyordu ve Çöküş'te yazılıdır.

İsmet Paşa'nın Demokrat Parti'yi avucunun içinde büyüttüğünü ve tercih ettiğini de not etmiş durumdayım. "Bir süre kalırlar, sonra alırız" yollu düşündüğünü düşünüyordum. Uzun sürmeyebilecek bir deneme, düzenin yerleşmesini sağlayacaktır, mantığını böyle görüyordum.

Menderes'i çok korudu, çok uyardı. En sonunda, "seni ben de kurtaramam" dedi. Ölümden kurtarmak için çok çabaladı, "kurtaramam" dedi ve kurtaramadı. "Tarih", İsmet Paşa'yı doğruladı ve şimdi buradan çıkıyoruz.

Deniz Baykal, "sana artık güvenmiyorum" diyordu ve artık yeni bir model önermenin sırasıdır. Yeni mi, pek yeni diyemiyorum, öncekine eklemleniyor.

Bu model şudur, yapılacakları ve yapılması gerekenleri, kendi partisi ile yapması, imkânsız olmayabilir, ama zordur.** Kadroları, biçimlenmişti ve şartlanmışlar; bir tür endoktrine haldeler, buna mukabil, Celal Bayar ile Adnan Menderes, esasta Cumhuriyet'e bağlı olmakla birlikte, inançları daha zayıf ve Cumhuriyet'in yükünü taşımayan bir kadro topluyorlar. O halde, Cumhuriyet'in, tabir münasipse, makas değiştirmesini, bu yeni heyete bırakmak bir yoldur. Old guard bağnazdır ve yeni parti, oynaktır. Buradan devam ediyoruz.

Cahiliye kitabına, "korku" bölümünü yazarak başladım, hatırlatıyorum, 2001 yılı, Türk eliti ve Türk yönetenlerinin korku yılı olmuştu ve Deniz Baykal'ı cesur bir politikacı sayamayız. Devlet, daha yoğun bir dinselliği denemek istiyor ve bir tür "islamizasyon" politikası kendisini zorlamaktadır. Kürtleri teskin etmek için aşiret, tarikat ve şeriat düzenine dönmek şart görünüyordu ve "Tanzimat Öncesi" demek mümkündür. Hem buna karşı çıkmamak, hem bunu kabul etmek ve hem de dışında kalmak; işte çizgi budur. Bu ise, yapılanları yapmış olmakla özdeştir ve böylece bu bölümü tamamlamış oluyorum.

---

* Hep solda oldum ve hep "kaba sol" düşünce ile kavga ettim, "Tanzimat" ve "Karşı Devrim" bunlardan sadece ikisidir. Sonunda, "tarih" kazandı; en büyük doğrulayıcı görüyoruz.

** Bu modeli, bana, arkadaşım Levent Evran önerdi, teşekkürlerimi yazıyorum.

Gürsel Tekin
Baykal'ın Mutemet Adamı

POLİTİZASYON VERSUS BÜROKRATİZASYON

Gürsel Tekin, beni ziyaret ettiğinde, henüz İstanbul İl Başkan yardımcısı idi, bana, Baykal'ın, o zamanki İl Başkanı Ş.Öktem'i atarak kendisini getireceğini söylemişti. Deniz Bey'e çok bağlıydı ve o kadar yakındı ki, Baykal'ın başına, 2007 Seçimleri öncesinde, "çarşaf" ve "kuran kursu" fiyaskolarını sardı. İstifadan sonra da, Kılıçdaroğlu ile ikiz fotoğraf çıkarmaya daha çok önem verdi, Baykal'ın dönme ihtimali karşısında korktu, titredi. Durum, budur.

Peki durum nedir; durum değil facia şudur, eylülist darbeden sonra ve depolitizasyon döneminde, chp örgütü bürokratize olmuş durumdadır. Politik değiller ve merkez'e bağlı bürokrattırlar. Önce, Deniz Baykal'a komplo nedeniyle ağladılar ve sonra, merkez korkutunca, "sakın dönme" çığlıkları attılar. Baykal'ın dönme ihtimalinden aşırı korkmaları, ki böyle bir ihtimal hiç yoktu, tipik bir bürokrat tepkisidir.Utanç verici hale düştüler.

Bürokrat mı, ben hep "sırtını güçe dayamış hiçlik" olarak tarif ediyorum. Rüzgâra kapılmış hiç göründüler.

Örgüt, hiçtir. Büyük otonomi vermek, her türlü seçimde adayları seçme yetkisiyle donatmak ve politizasyona kapı açmak şarttır. Kemal Bey Dostumuz'un, bunu görmüş olması sevindiricidir, konuşmasından bu işareti alıyoruz.

Kurultay başarılı olmuştur. Basiretle hareket edilmiştir. Ancak, bir yanıyla, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Yirminci Kongresi'ni, 1956 yılında idi, hatırlattığını görmek zorundayız. Destalinazasyon'un yerini "debaykalizasyon" aldı, bir yere gidemezler.

Neden mi, çünkü, Farisi yazacak olursam, " şayet Baykal bed est, chp teşkilatı beter est" ve İngilizce söyleyecek olursam, " if Baykal is bad, then chp örgütü is worse", işte mesele budur.

Başlarına taş düştü. Kurultay'da canlandılar. Burada bir küçük umut var.

Bu notu, Hasan Fehmi Üstadımın işareti üzerine ve Fitne, yayına hazırlanırken yazdım. Canlanmaya sevgimi ekliyorum.

Benim sana güvenim yok

ANKARA

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasının önünü açan yasa [illegible] Başbakan Tayyip Erdoğan'ı suçlayarak, "Çıkıp 'Kurumlar arasında tam bir güven var' diyor. Peki kardeşim ne uğraşıyorsun o zaman? Güven var diyorsun, ama bunu yapıyorsun. Senin askeri yargıya, TSK'ya güvenin var mı, yok mu bilmiyorum, ama benim sana güvenim yok" dedi. Baykal dün [illegible] CHP Grubu'nda şöyle konuştu:

Nitelikli yalancı

[illegible]

Sözde centilmen

Erdoğan'a çattı

[illegible] Ama siz karşınızdaki insanların o mutabakata bir centilmen gibi sonuna kadar uyacağı güvenini gösterirseniz, yanlış yapmış olursunuz. Onların ne zaman ne yapacağı belli değil.

TSK'dan elini çek

[illegible]

Kurumsal baskı

[illegible]

[illegible] Olay sivil ve de askeri yargı olayı değildir. Öyle bir askeri mahkeme olur ki, kendi [illegible] öyle bir sivil mahkeme olur ki kurumsal baskı altında ezilir.

Yargıya hizmet

[illegible]

Gül veto etsin

[illegible]

Hürriyet Gazetesi: 1 Temmuz 2009

üçüncü bölüm için birinci ek

ALLAHSIZ

Bu başlığı, Jean-Marie Guéhenno'dan alıyorum, aslı, "Allahsız Dinler", ama dinlerin de bozulduğunu tespit ediyor ve geriye "Allahsız" bir toplum kalmaktadır. "Allahsız" bir dünyaya dönüldüğünün tespiti önemlidir ve kısaca üzerinde durmak istiyorum.

Guéhenno'nun bu küçük ve sıkıştırılmış çalışmasının orijinal adının "La Fin de la Démocratie" olduğunu not etmiştim, İngilizce'ye "The End of the Nation-State" olarak çevrilmişti; "Demokrasi'nin Sonu" yerine "Ulus-Devlet'in Sonu" denmesinde hiçbir sakınca yoktur, "demokrasi", erken kapitalizm ve "ulus-devlet" aynı zaman diliminde tarih sahnesine çıkmıştı, birlikte çekiliyorlar.

Roma'da cumhuriyet'in çöküşünün yazımı büyüleyicidir ve Caligula'da, Türkçe'de bunu denedim, çökerken yerini diktatoryaya bırakıyor ve mutlaka Caligula ile birlikte geliyor.* Her çöküş'te bir Caligula ya da Rasputin bulunmaktadır. Çöküş'ün patalojisi çıkarıyor. Çöküş'ün Caligula'yla özdeş olduğunu, önceden göstermiş bulunuyorum.

Çok dikkat çekici, Guéhenno da, Roma'da cumhuriyetin can çekişmesi sürecinden etkilenmişe benziyor, dünyanın bugününe benzetiyor, çöküş'te dinsel bir çalkalanma, fermantasyon, bir galeyan buluyor, dinselleşme var. Ama düşük-kalite ya da bozulmuş dinin dönüşünü görüyoruz.

Din'in dönüşü var, Monstesquieu'nün öngörüsü doğru çıkmadı, ancak, ekleyebiliriz, kısmen doğrudur, çünkü, gelen din değil, düşük-kalite din'dir. Bunlar'ın Allah'ı yoktur. Doğru, Roma'da cumhuriyet çökerken, dinsel bir kaynaşma olmuştu, ama paganların yerini Hıristiyanlık aldı. Ancak, Antik Çağ'da, insanoğlu, laik bir dünyada politika yapıyordu ve zaman içinde insanlık, politik alanı, dinden temizledi, ne yazık, pek çok filozof bunu, dinin sonu olarak anlamıştı. Ve şimdi, "din", tekrar politik meydanı işgal ediyor, ama artık bozuktur. Allah'ı bırakarak geliyor, buradalar.

* Yalçın Küçük, Caligula Saralı Cumhur, İstanbul, 2007.

Yalçın Küçük, Epilepsi ile Orgazm, Ankara, 2008.

Bu iki çalışmamın Roma'da Cumhuriyetin Çöküşü ile Epilepsi kitaplarını birlikte yayınlamayı planlıyorum. Her çöküşte epileptik vardır.

Jean-Marie Guéhenno

DÜŞÜK-KALİTE DİNİN DÖNÜŞÜ

Contrary to Montesquieu's predictions two and half centuries ago, the historical dynamic started by the Age of Enlightenment does not lead to the death of religions, but to their revival in new, and sometimes degraded, forms.

The Roman republic died at that point that also saw the religious fermentation that gave rise to Christianity. We live in an era that is in certain respects comparable. The political sphere, after freeing itself from its religious origins, is dying today from its own liberation.

Jean-Marie Guéhenno, The End of Nation-State, Minneapolis, 2000. p. 91
"Religions without God" bölümü.

Guéhenno'nun görüşlerinin tamamını burada ele almak istemiyorum ve "Allahsız" dünya veya benim nitelemem ile Allahsız "Orta Çağ" yeterlidir. Tabii, Guéhenno, Roma'da cumhuriyetin çöküşüne işaret ederken, yerine gelenin "imparatorluk" olmasına da vurgu yapıyordu. Ben ise, daha çok feodalite ile diktatoryayı görüyorum.

Türkiye'de, Cumhuriyet'in çöküşü ile uç veren, tekeliyet ile diktatorya'dır ve tekeliyet'i feodalitenin yeni biçimi olarak düşünebiliyoruz. O halde ve şimdi Guéhenno analizini tamamlayabiliriz.

Emperyal aşamada din, kurumsal dönemdeki ulus'un rolünü üstlenmektedir, birleştirmemekte ve bölmektedir. Artık bu düşük-kalite din, sadece bölücüdür ve eğer bir komünyon kuruyorsa, bunu, tarikatlar ile yapmaktadır. Tabii tarikatlar çoğaldıkça, bölünme artıyor, ekliyorum. Şimdi bölme çağındayız.

Dinler mi, sadece farklılıkları besliyorlar, kimlik ise, bunun dışında, yalnızca, acımasız yayın ağlarının yan ürünüdür ve ortaya çıkan ise bir polytheism, çok tanrılılık olmaktadır. Cemaatler ve çok-tanrılılık yeni dünyadır. Bunu çok iyi ve çok yakından görebiliyoruz.

Jean-Marie Guéhenno

DÜŞÜK-KALİTE DİN: BÖLÜCÜDÜR

Religion in the imperial age thus inherits the functions that the nation filled in the institutional age. It divides rather than unites. And if it organizes social communion, it is often- as is the case with the sects – by way of separation, and not on a universal scale.

♦♦♦

Religions that cater to difference and thus identity, the possibility of believing without this belief being the by-product of the pitiless logic of network; a polytheism that has chosen the diversity of things and of men, but which is incapable of the universal.

Jean-Marie Guéhenno, The End.. ibid., p.97-99

Peki tarikatlar, Guéhenno'nun yazdıklarından çok mu farklıdır; bir kez, Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslamiyet, agnostik dinler olarak kabul ediliyor. "Allah" var ve tekildir; sadece tekil değil, aynı zamanda "bilinmez" biliyoruz. Fakat putperestlik'te herkes Allah'ını biliyor ve tanıyor, cahiliye döneminde, Kabe'ye gidiyorlar, her putperest Allah'ını buluyordu. Cahiliye, putperestlik ve bu anlamda, çok tanrılılık dönemidir.

Kabala, Nakşibendi, Nurculuk hepsi hepsi, gnostiktirler, Tanrı'yı bilebiliyorlar ve huzuruna çıkıyorlar, görmeleri mümkündür, ancak, Allah öylesine parlaktır ki, ışığından, anlık körlük yaşıyorlar ve göremiyorlar. İlke olarak bildiklerini biliyoruz.

Bütün tarikatlar, akla ve aklın yoluna düşmandırlar; gerçeğin akıl yoluyla bulunamayacağı, bütün tarikatların olmazsa olmaz, koşuludur. Tarikatlar'da akıl yolu kapalıdır, bir müslüman ise aklın yoluna inanıyor, ancak aklın Kuran'da olduğunu iddia ediyor. Tarikatlar, akıl ile gerçeği bulmayı tamamen reddediyorlar, ayrı bir yerdeler.

Peki, Kitab'a inanma, işte bu kadar; tarikatlarda, Kitab'a ve Allah'a sadece lip-service var. Her tarikatta, tarikat kurucusunun kitabı, Kitap'tan, Furkan'dan, öncedir. Tarikat mensupları, Furkan'ı değil, tarikat kurucusunu okumak durumundadır. Önde gelen, tarikat kurucusudur ve tarikat kurucusu çok yüksektedir.

Guéhenne'ye dönecek olursam, bir, düşük-kalite din'in dönüşüne işaret ediyor . İki, poli-teist bir dünyadan söz ediyor. O halde, Allahsız bir dünyadayız.

üçüncü bölüm için ikinci ek

CAHİLİYE

Güzel, peki, şimdi hangi devirdeyiz; "cahiliye çağı" mı, İslamiyet'te mi, kolay bir soru olmadığını, başlarken haber vermek zorundayım. "Cahiliye", İslam'dan önceki Arap devridir ve üstelik sadece önce değil, aynı zamanda İslam'ın çağdaşı ve komşusu idi, bir dönem yan yana oldular. Şimdi soru şudur, burada da non-linear bir eğri var mı, sosyalizm'den kapitalizme regresyon misli, İslam'dan cahiliye'ye dönüşte miyiz, mesele budur.

Tabii cahiliye'nin önce olmasına bakarak ve "cahiliye" kelimesinden hareketle "cehalet" ile bir bağ kurulabilmesine dayanarak, bir derecelendirme yapılabilir; ancak, hemen not edebiliyoruz, içine girdiğimiz bu yeni Orta Çağ'da, bütün dinlerde mutlak bir derecelendirme ve bir degradasyondan, kalite düşmesinden, söz edilebiliyor. İlkelliğe dönüş var ki dinler bunun dışında kalamıyorlar. Dejenerasyon yaygın ve moda bir çağdayız.

Bir güçlük de Kutb'dan geliyor, yirminci yüzyılın en radikal ve en orijinal teorisyenlerinden birisi sayılıyor, ömrünü Mısır'da hapislerde geçirdi, hep mabusta yazdı ve sonunda, 1966 yılında, idam edildi; her yerde cahiliye görüyordu. Kepel de not ediyor,* Kutb, yirminci yüzyıl İslam cemiyetlerini, Türkiye bunun dışında değil, Cahiliye çağına koymaktadır. Kutb, "bugün biz, İslam'ın çağdaşı olduğu cahiliye dönemini, belki daha karanlığını yaşıyoruz", diyordu.** İslam'ın cahiliye ile kuşatılmış olduğunu ileri sürüyordu ve daha da önemlisi, "İslam kültürü, İslami kaynaklar, İslam felsefesi ve İslam düşüncesi", hepsi hepsi "bu cahili unsurlardan meydana gelmiştir" iddiasını sık sık tekrarlıyordu. Neredeyse, İslam ile cahiliye'yi, modern zamanlarda, özdeşleştirmektedir.

Kepel, bir adım daha atıyor ve Kutb'un düşüncesinde "jahiliya was idolatry", cahiliye putperestlikti, değerlendirmesinin merkezi yerini ekliyor; o halde Kutb'a göre

* "There was nothing in the world but Jahiliyya: This word, which to Muslims means the period of 'ignorance' and 'barbarism' before the Prophet Mohammed preached in Arabia, was applied by Qutb to the twentieth century societies which seemed to him so contrary to the essence of Islam".

Gilles Kepel, The Revenge of God, Pennsylvania State University Press,1991-1994. p. 19-20

** Seyyid Kutup, Yoldaki İşaretler, Pınar Yayınları, 2003. s.21

İslam on beş asırlık parlak dönemini bypass ederek cahiliyeye dönerken, aslında put perestliğe dönmüş olmaktadır.* Kepel, bu hükmü, cataclysmic olarak niteliyor, sanki kıyamet habercisidir.

Cahiliye ile İslam: Bir Devamlılık

Seyyid Kutup, İslam'ın cahiliyeden ayrılıp çıktığını ve sonra rücu ettiğini ileri sürüyor. Şimdi, İslam, cahiliyedir; bu durumda ne kadar ayrıldılar, sorusu ortadadır. Kopuş yüzeysel ve zayıf ise, dönüş kolay ve mümkündür; bu mantığı ciddiye almak durumundayız.

Bu arada not edebilirim, Mısırlı Doktor Taha Hüseyin'in "Cahiliye Şiiri Üzerine" kitabı çok değerlidir; bir kez, Cahiliye Devri ve öncesiyle ilgili olarak, "kimi Yahudiler hakikaten Araplaşmışlar, pek çok Arap da Yahudileşmiştir" derken önemli bir olguya cesaretle parmak basıyordu.** İlaveten, Kuran'da Yahudiler üzerine bu kadar çok ayet bulunması, bir yandan beraberliğin köklü ve diğer yandan ayrılmanın zor olduğunu göstermektedir, diyordu. Taha Hüseyin, bir de, "Kur'an, cahiliye döneminde, yoğun bir şekilde mücadele etmek zorunda kaldığı güçlü bir fikir hayatının ve tartışma kapasitesinin bulunduğunu ortaya koymaktadır" tespitini ileri sürüyor. Mücadele varsa, mutlaka karşılıklı etkileşim vardır, demektir. Savaşlar'ın, düşün ve kültür planında kalıcı alış verişlerin meydanı olduğunu biliyoruz. Savaşlar, çok demokratize ve teorize edicidirler.

Arap dünyasında mücadele ve tartışma mı, kılıçtan önce şiirledir. Şiir, İslamiyette ve cahiliye döneminde en önemli ve belki de tek dildi; Taha Hüseyin, bu çok dikkat çekici çalışmasında, "cahiliye şiiri" denilen manzumelerin, İslami çağda yazılarak, cahiliye devri'ne nisbet edildiğini ileri sürüyordu; bu sonucu, lenguistik analizlere dayandırmaktadır. Buradan, cahiliye şiirinin, İslami dönemde de bilindiği ve sürdürüldüğü sonucuna varıyoruz.

Şiir bir uçtur ve bir örnek olarak alıyoruz. Ancak Cahiliye dönemi üzerine bir üstad olan Kister'e bakacak olursak, islam'da hâlâ yaşayan kurumların pek çoğu, cahiliyeden gelmektedir; Doktor Kister, "the holy month of Rajap was observed during the period of Jahiliyye in spring" tespitini yapıyor.*** Demek, "Recep" ayı ve bu ayda doğanlara konulan "Recep" adı da cahiliye'den kalmadır; kutsal bir aydır, cahiliye devrinde, bu ayda savaş ve kavga yapılmıyor, "umre", Recep'tedir.

---

* in the eyes of Qutb and his disciples, jahiliya was idolatry.

Gilles Kepel, op.cit. p.20

** Taha Hüseyin, Cahiliye Şiiri Üzerine, Ankara, 1926-2003. s.95

*** M. J. Kister, Studies in Jahiliyya and Early Islam, Variorum, 1980-2002. p.191

Doktor Kister, "trade in Mecca remained thus insepearably connected with religious rites, as it was in the times of the Jahiliyya", Mekke'de ticaret ile haccın birlikte icra edilmesinin cahiliyeden geldiğini de yazıyor, Kabe de o zamandan kalmadır. Peygamber, putların bulunduğu ve putperestlerin kutsal tapınağı olan Kabe'yi, zengin Mekkeliler'in baskısı karşısında değiştirememişti. Aynı şekilde, Medine'yi de, yine Mekke tüccarlarının ısrarına karşı koyamadığı için, bir serbest pazar yapamadı, istiyordu; devamlılık korunmuş olmaktadır.

Şimdi, en passant, Doktor Osman Ateş'in "Cahiliye ve Ehl-i Kitab Örf ve Adetleri" nam çalışmasından mutlaka bahsetmek istiyorum. Doktor Ataş, cahiliye ve islam arasındaki bağları Yahudilik dönemine kadar uzatıyor; son derece aydınlatıcı buluyorum

Osman Ateş, bir yerde, "peygamberimizin hanımı Hazreti Hatice'nin vefatında da, cenaze namazı farz kılınmadığı için Cahiliye Devri usulüne göre dua yapılmıştı" diyor.* Hem islamın canlı olduğunu, zaman içinde değiştiğini ve biçim aldığını ve hem de cahiliye üsullerini korunduğunu çıkarabiliyoruz. Peygamber'in zamanında cahiliye islam'da devam etmektedir; Doktor Ateş'e göre, "Cahiliye Devri'nde mevcut olan cenazelerin yıkanması, kefenlenmesi, dua edilip defnedilmesi uygulamasının Hazreti İbrahim ve İsmail'den kaldığı düşünebilir", öyleyse, ölülerin yıkanması, kefelenmesi, dua edilmesi, gömülmesi, islamdan çok eski dönemlere dayanmaktadır. Cahiliye, bu usulleri, islama taşımış olmaktadır. Doktor Ateş'in çalışmasını incelediğimizde, cahiliyeden islama geçen usullerin çoğu da, cahiliyeye Yahudilik'ten geçmişti; islam, bunlardan bir kısmını reddetmiş, amma çoğunu asimile etmiştir.

Gusul, asimile edilenler arasındadır, Doktor Ateş, "kaynaklarımızda yer alan bilgilerimizden gusulün cahiliye devrinde de mevcut olduğunu ve menşeinin Hazreti İbrahim'e kadar uzandığını görmekteyiz" görüşündedir. Pek çok usul, bir yandan bizi, güçlü bir devamlılığı düşünmeye ve diğer yandan da, "cahiliye" sözcüğünü, bilgisizlik ve usulsüzlük olarak anlamayı bilgisizlik tavsif etmeye zorlamaktadır. Şimdi buradayız.

Cahiliye: Barbarlık

İslam Ansiklopedisi'nde yer alan ve T.H. Weir tarafından yazılan "Cahiliye" girişi çok kısa, amma çok değerlidir ve her zaman okunmaya değiyor, yararlanıyoruz. Profesör Weir de hem devamlılığa ve hem de bazı ıslahata işaret ediyor; cahiliye devri Araplarına "putperest" değil "müşrik" ve islami döneme de "şeriat" tabir etmektedir ve daha ilmi olduğunu kabul etmek durumundayız. "Müşrik", Allah'a ortak koyanlardır, modern cahiliye'yi daha iyi anlatıyor ve "şeriat", yasallık anlamına gelmektedir. "Ehl-i Kitab" ya da aynı anlama gelmek üzere, "Kitabi" de bu anlamdadır.

---

* Doç. Dr. Ali Osman Ateş, İslam'a Göre Cahiliye ve Ehl-i Kitab Örf ve Adetleri, İstanbul, 1996. s.84-85

Weir, "müşrik Araplarda kadının vaziyeti, bazı bakımlardan, islamiyet'tekinden daha serbest idi"* bilgisini veriyor ve "tesettür de mechul idi" notunu ekliyor. İslam, Cahiliye'yi atlayarak, tesettürü Yahudilik'ten almıştı ve Weir yine, "şeriatın nikah meselesinde en kötü hükümlerinden biri olan hulle, cahiliye devrinde bilinmiyordu" demektedir ki islamda, cahiliyeye göre yapılan eklemelerin, tamamının "ileriye" dönük olmadığını görebiliyoruz.** Ancak Yahudilik ve Cahiliye ile etkileşim ile yarış mutlaktır. Belli başlı müesseselerde ise devamlılık müsbet haldedir.

Bu devir ve kelime üzerinde ise, Weir'den naklediyorum, iki nazariye olduğunu anlıyoruz. İlki, "cahila" ve dolayısıyla "cahil olmak" anlamına geliyordu ve "alima", bilmek, karşılığı kabul ediliyordu. Fakat, Goldziher, bu nazariyeye karşı çıkmaktadır, cahila'nın "alima" karşıtı manasının önemli olmadığını müdafaa ile , temelde "haluma" zıttı olduğunda ısrar etmektedir. Haluma, ise "halim" anlamındadır ve Goldziher'in nazariyesine göre, haluma'nın karşıtı cahila, "sert, kaba, yahut pek hoyrat ve nobran olmak" anlamındadır. İkna edici kabul ile bu ekin sonunu bulmuş oluyoruz.

Cahiliye, kaba ve hoyrat olanların devridir. Tutarsızlık, esastır.

Cahiliye devri'nde müşrik, Allah'a ortak koşanlar çoktur ve çok iseler, "allahsız" bir dönem var, demektir.

Cahiliye şimdi ve Seyyid Kutup'un dönemi diyebiliyorum.

---

* İslam Ansiklopedisi, Cilt 3, s.12

** "İslam, cahiliye devrinin, bir kadının birinci ve ikinci boşayıştan sonra ilk kocası ile nikahını mümkün kılan, ancak üçüncü talaktan sonra kadının ilk kocasına dönmesine izin vermeyen uygulamasını tasvip etmiştir."

"İslam, Yahudilik'te, Hıristiyanlık'ta ve Cahiliye devrinde mevcut olan, anneler, kızlar, halalar, teyzeler, kız kardeşler, oğlan ve kız kardeş kızları ile evlenmenin yasaklığına dair uygulamayı tasvip etmiştir."

Cahiliye ve Ehl-i Kitap Örf ve Adetleri, op.cit., s.309

üçüncü bölüm için
üçüncü ek

DÖKÜNTÜ

Neden "çöküş", bu soruya cevap çok çeşitli olmalıdır, her nedenle tartışılabilir, ama bir tanesi herhalde çok tartışmalıdır; bunu, "dökülüş" ve hatta "döküntü" teorisi olarak adlandırabiliriz. Toplumun en kabiliyetsiz, en birikimsiz ve hatta en ahlaksızlarının, bunlara "döküntü" demek pek uygun düşüyor, yönetime gelmesidir. Böyle bir "çöküş" analizi ve hatta tarihi var.

Profesör Thomson, pek dikkat çekmeyecek ve bu nedenle zor bir kitap hazırlamış durumdadır, "Decline in History" başlığıyla yayınlanmıştı.* Osmanlı'nın çöküşü yok ve bunun dışında, bütün "gerileme" ya da "çöküş" tarihlerini kataloglamış ve sunmuş haldedir ve bunlardan birisi, Osmanlı İmparatorluğu'nun selefi olan Bizans'ın çöküşüdür. Diehl'e dayansa da, sanki bilime uzak düşüyor. Çok çok kısa olarak üzerinde durmak istiyorum.

Bizans'ta Dökülüş

Diehl, tabiatıyla, Bizans çalışmalarında büyük bir isimdir ve Diehl'in "Byzantium: Greatness and Decline" çalışması ise "klasik" sayılmaktadır. Thompson, çöküşün "döküntü" versiyonunu, Diehl'in bu klasikleşmiş çalışmasından çıkarıyor.

Bizans'ın tarihi inişli çıkışlıdır, çok parlak zamanlarını biliyoruz, çok alçak dönemleri de var, "bizanten" sözcüğü bir tür aşağılama anlamına geliyor ki bu alçak devirlerini genelleme eğilimini yansıtıyor, ama ciddiye alamayız, büyük bir imparatorluktu. Diehl'in görüşüne gelince, aslında çok basittir, Bizans'ın parlak dönemleri, parlak yöneticilerin dönemidir. Thompson, bunu, şöyle özetliyor: "The heroes in Diehl account of these some 200 years during which Byzantium moved towards its peak of greatness were a succession of great emperors, members of the Macedonian dynasty, 867-1081,

* J. K. J. Thompson, Decline in History -The European Experience, Polity Press, 1998.

Basil I. Nicephorus Phocas, John Tzimisces* and Basil II, great statesmen as well as military leaders."** Görülüyor, en parlak ve bir gerilemeden sonraki yükselişi, büyük kabiliyetlerin, devlet adamı ve komutan, direksiyona geçmelerine bağlamaktadır. Görkemli dönemler, parlak yöneticilerin marifetidir ve nazariyenin hepsi budur.

Tabii mantık bu ise, tersi de doğrudur; çöküş ise döküntülerin idaresidir.

Devam ederken bir parantez açabiliyorum, bu nazariye bize çok uzak değil, bayağı ve resmi tarihte, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü de böyle anlatılmaktadır; çöküş döneminde, "iyi" yönetici gelmemesi, çöküşün esas saiki olarak gösteriliyor. Bu ise, şehzadelerin kafeste yetişmesiyle açıklanıyordu; en azından, en son dönem için, gerçek dışı olduğunu biliyoruz. Ayrıca çok basittir ve maddeci bakışa hiç uymuyor.

Böyle olsa da bir "nazariye" ile karşı karşıyayız. Bu nedenle Türkiye'deki döküntü yönetimi önemli bir araştırma konusu olabilir ve araştırıcılarını beklemektedir. Bu notla, buradan bu ekin sonunu buluyoruz.

Dökülüşün Yükselişi

Diehl'in nazariyesinden, kendisi bu kadar pivotal görmemiş olabilir, en açıklaycı tespiti aktarmak istiyorum, şu olduğunu sanıyorum: "Although circus entertainment and religion were the two main interests in the life of every Byzantine, his taste for intrigue was no less marked".*** Bizans'ta yaşam mı, sirk eğlenceleri ve dinden ibaretti ve Diehl ekliyor, entrika, ki bunu "komplo" olarak da anlayabiliriz, aynı önem sırasındadır. Bunu şöyle anlayabilirim, çöküş varsa, dinsel sekteryanizm ile devlet politikası olarak eğlence ve sefahat mutlaka gereklidir. Buna tarihsel ve modern boyut eklemek istersek, Garp'ta, Orta Çağ'da, papaz ile cellat hep biraradaydılar ve şimdi, Şark'ta, magazin ile tarikatlar, gece ile gündüz misli birbirini takip ediyorlar.

Peki, "devlet politikası" diyorum, nereden çıkıyor; Diehl, "this meant that displays and festivals became an instrument of government", sirk gösterilerinin ve festivallerin bir yönetim aracı olduğunu söylemeyi de ihmal etmiyor; bir kuşkumuz kalmamaktadır. Şu notu de ekleyebiliyorum, gösteriler hipodromda yapılıyordu ve hipodrom, Sultanahmet Meydanı'nda, şimdiki Dikilitaş'ın yerindeydi. Hepsi bir aradadır.

Diehl, sağlam ve sağlıklı bir tahta geçiş sistemi olmamasını da not ediyor, öyledir, buna, büyük önem atfediyor; Doğu Roma'da herkes tahtı düşünebiliyordu ve cahiller, okuma yazma bilmeyenler, baltacılar, uygun bir komplo tertibi varsa, tahtı elde edi-

---

* John Tzimisces, büyük bir imparator idi, adına, bir kent yapılmıştı, bu adı, "tzimisces", biz "çemişkesek" olarak söylüyoruz. " Tz" karaketreini Elence, İbrani ve Rusca'da var, "ç" olarak söylüyoruz, "troçki" ve "çiller" bu nedenledir. Ne yazık bu görkemli kent de şimdi harabi'dir.

** ibid., p.66

*** Charles Diehl, Byzantium Greatness and Decline, Roggers University Press, 1957. p. 143

yorlardı. Diehl, meseleyi işte böyle formüle ediyor; tabii gözlemlerinin hepsi doğrudur, yüksek dilde, "bizanten" bir de saray entrikası anlamına geliyorsa, bu gözlemlerin tamamının yıllardır kabul edilmesinden kaynaklanıyor. Güzel, yalnız buna bir nedensellik yüklemek ve bunları çöküş'ün sebebi olarak görmek zor olmalıdır, çöküş'e asosiye diyebiliriz. Çöküş'ün sendromları arasında "döküntü" çok önemlidir, bunu kabul ediyoruz.

Şöyle bir kısır döngüden söz edebiliriz, her imparator, sirk gösterilerini kaçınılmaz görüyordu; sirk olmasa, yönetmenin imkânsız olduğunu biliyorlardı. Çünkü, Bizans halkı, moralsiz ve umutsuz bir sürüye dönüşmüştü, Diehl'in bunu görmemesi imkânsızdır; halkın, siyasal planda, yüksek derece moralsiz olduğunu, "political demoralization", yazıyordu; ancak "social demoralization", ki bunu ahlak bozukluğu olarak anlayabiliriz, daha baskındı. Ama Devlet, ahlak bozukluğuna çareyi, ne yazık, ahlakı daha çok bozmakta buluyordu. Sirklerde ise en gözde mesleğin yine fahişelik olması bu çareye uygundur, ünlü Theodora bu meslekte, tarihin kaydettiği en yetkin fahişelerden birisiydi. Mesleğinde çok ilerledi ve sonunda İmparatoriçe Theodora dahi oldu. Önemli işler yaptı, Justinian'in korkaklığını yenmesini sağlarak Nika İsyanı'nın bastırılmasını sağlayan, ki otuz bin İstanbullu'nun hayatına mal olmuştu, işte bu eski fahişe-yeni İmparatoriçe Theodora'dır.

Bizans'ta kadınlar kapalı yaşarlardı, ama fahişelik en büyük sektördür. Sirk, yaşamın vazgeçilmez parçasıdır ve bugünün Türkiyesi'nde magazin sektörünü hatırlatmaktadır. Sirk, şehvet ticareti ve kan dökümü demektir; öldürmek, ekmek kadar gereklidir. Diehl, İstanbullu'nun zaman zaman ölüleri bıçakladıklarını da haber veriyor, yaşam, pek çok değersizleşmiştir ve o kadar öyle ki, en değersizler en yüksek noktalara çıkabilmektedir.

Charles Diehl

DÜNKÜ BİZANS EŞİT BUGÜNKÜ TÜRKİYE

It is needless to quote further examples, though they are plentiful. These people were voluptuaries with a taste for blood and death, pitiless and unscrupulous when their passions were aroused and their hatred unleashed against religious and political opponents.

In this they strongly resembled the Turk of today, and like him displayed in their calmer moods sound qualities and virtues.

Byzantium Greatness and Decline, ibid. p.145

dördüncü bölüm

SAPLAMA

Neden bu kadar aykırı düşündüm ve neden bu kadar doğru oldum; her iki soruya da cevap verebilecek durumda değilim. Bir ve çok doğru cevabım var, "aykırı" olmayan hiçbir düşünce ifade etmedim ve yazmadım. Bu, kasıtlı olmadı, ben yazmayı böyle anlıyor ve tarif ediyorum. İnsanlar bir düşünceyi doğru bulmadıkları zaman yazarlar; yazmak bunun içindir, bunun dışındakiler kâğıt israfıdır. Meslekten iktisatçı oldum, planlama işleri yaptım, kâğıt ısrafı hep dışımdadır.

Sadece o zamana kadar var olan ve görebildiğim bilgi boşluğunu doldurmak ve göze batan yanlışlara savaş için yazdım. Bunun dışında kâğıt, kalem ve zaman istismal etmedim; yazmayı sıkmak sandım, ağzımı açarken korku saldığımı biliyorum.

Güzel, ama bu, sadece cevabın yarısı oluyor, neden aykırı yazdığımı açıklıyor ve neden doğru çıktığımı açıklamıyor. Bunu ben de bilmiyorum; bildiğim, yazdıklarımın "aykırı" olduklarından çok emindim ve yazarken yanlış çıkmaktan çok korkuyordum. Ama doğru olduğunu düşünüyordum ve yanlışlık korkum, bunu engellemiyordu, yazacaklarım bundan ibarettir.

Doğru, beni hep sıkmıştır ve hep içimden çıkarmak zoru ile yaşıyordum. Yaşıyorum. Doğru'yu sıkmak benim yaşam halimdir ve sıkarken silah yapıyorum.

Üç nokta var. Bir, Türk aydını ve daha doğru bir söyleyişle "Türk aydın düşüncesi" ile "zıtların birliğini" yaşadığımı düşünüyordum. Bu, bir savaş olmasa da mücadele demektir, zor bir yaşamdı, Türk aydını, böyle kabul etmedi ve hep benimle alay etti ve hep

sosyalist iktidar
bir yeni cumhuriyet için
1979 - 1980

YÜKSEK KOMUTANLAR: İSLAMIN ALTIN ÇAĞINI KURMAK ÜZERE DARBE YAPACAKLAR

Bir üçüncü yolu şöyle formüle etmek mümkün: 12 Mart, Süleyman Demirel'i başbakanlıktan indirdi. Ancak, esas olarak Süleyman Demirel'in politikasını uyguladı. Demirel'in bütün rakiplerini, politika sahnesinden sildi. Türkiye İşçi Partisi'ni kapattı, İnönü'yü tarihin derinliklerine gönderdi, Necmettin Erbakan'ın partisini kapattı, kendisini İsviçre'ye ikamete raptetti. Şimdi daha kapsamlı bir askeri müdahalenin bunun tersini yapması mümkün. Tersi şu: Erbakan'ı Türkiye'nin siyaset sahnesinden silip Erbakan'ın temsil ettiği islamcı-dinsel politikayı daha yoğun bir biçimde uygulamak.

Mümkün mü? Açıktır, bu üçüncü yol, Silahlı Kuvvetler'in Türkiye'nin yönetimini eline almasına bağlı görünüyor. Bu yüzden bu üçüncü yolun mümkün olup olmayacağı, Silahlı Kuvvetler'in yönetime gelip gelmeyeceği tartışmasıyla ilgilidir.

bana hakaret yağdırdı. Üzüldüm, ama etkilenmedim. Amma ve lakin Türk aydınından ve sol düşünceden kopmak istemedim; her zaman yumuşak davranmamın nedeni budur. Bir tür kurnazlık, diyebiliriz ve sınıfi olanın dışında düşmanlık bilmemek, bu benim vücudum oldu; kibarlık ise bir rüşvetti ve bu rüşveti, her daim, verdim.

İki, kendimi hep imalât hatası olarak gördüm. Sanki, Huxley'in romanından geldim. Stendhal, Huxley ve Camus, mekanik bozukluğumda, çok etkilidirler. Beni bozdular.

Bir de Erasmus var, orta okulda tanıştım, bir düsturu, kendi sözcüklerimle, başkalarının doğrularıyla bilge olmaktansa, kendi aklımla deli olmayı tercih ederim, benim hep düsturum oldu. Erasmus'un, Deliliğe Methiye'nin etkisi olabilir, akıllı adamları hiç

sevmem, bana ahmak gelirler, "deli" denmesinden memnun olurum, deliler kendilerine dürüsttürler; ama yine de kendime dürüst davranamadığımı kabul ediyorum, herhalde ve bahusus mapuslarda hep akıllı adam taklidi yaptığımı saklamıyorum.

Erasmus'tan, yazarken, kendime, gülmeyi ve "ütopya" yazarından, Moore ile Erasmus arkadaştılar, ölüm köprüsünde, şaka yapmayı öğrendim. Bana husumet biriktirenler, yazılarımdaki şakaları yeni yeni fark ediyorlar.

Üç, doğrulanan düşüncemi, bir teorem saydım ve bunun üzerinde inşaata geçtim. Marx'ın, bilimde, temel atılmadan önce, üst kat kurulur, tespitini çok önemsedim. Önce üst katı yaptım ve tabanın çok kolay geldiğini görüyordum.

Doğru'nun manyetik gücüne çok güvendim. Üstte sanki demir tozları ve kağıdın altında mıknatıs, demir tozlarını müthiş düzenliyor ve doğru ise, bütün gözlemler, doğrulamak için koşuyorlar. Üst kattaki embryon'a, doğruların gözlemlerin, doğrulamak üzere, koşuşmaları beni hep büyülemiştir.

Bilim, büyülü bir yoldur. Hep başında ve üst katındayım, temele hiç inemiyorum.

Bu arada, doğru'nun büyük bir güçle doğrulanması, bana, çok mistik geliyor.

Çözemediğim yanları var.

Bazı üniversite profesörleri, 12 Eylül Darbesi üzerine, bu saplamaya pek şaşırdılar. Doktorada tez olarak vermeyi düşündüklerini, bana söylediler, sonra unuttular. Korktular.

Üniversiteler mi, aldıkları asistanları çok korkuturlar. Tabii beni almadılar, bir nedeni "sabetayist değildir" dediler, kapıları kapattılar, ben fırsatlardan ve pencerelerden girdim, hep kapıdan kovdular. "Üniversiteden en çok kovulan profesör" unvanımdır;* kovdukları zaman hapse giriyorum ve çıkınca bir pencereden, yine sızıyorum.

Benim hapse atılmam konusunda iki görüş var. 12 Eylül komutanları, 1978 yılı Harbiye mezunu üsteğmenleri toptan tasfiye ettiler ve çünkü, uyanışın çocuklarıydılar, aydın-subay olmak istiyorlardı hemen hemen hepsini Silahlı Kuvvetler'den çıkardılar. İşkenceye alınanlar var, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde, komutanlarının izniyle öğrenci olan ve dolayısıyla beni tanıyan bir üsteğmene, işkencede, işkencecileri, "hocanızın hiçbir suçu yok, solu birleştirecek, bu nedenle içeriye aldık" demişler. Bir nazariye budur. İkincisi, bu deşifrasyondur; beni hapsedip sekiz yıla mahkum ettiler; bu paragraftan dolayı hüküm kıydıklarını düşünüyorum; hapisten çıkmayacağımı düşündüler. Nitekim, hapiste iken, durduğum yerde, Ordu'ya hakaretten, tekrar tutukladılar ve altı yıl hapis istediler. Gizli tanıklı bir komplo idi, on dört yıl ediyordu, kurtulmam imkânsızdı, beraat ettim,** kurtulmak benim için bir başlangıçtır.

Taze başlangıçları seviyorum.

---

* Kıbrıs'ta savaşırken, kırk bin askerin ortaklaşa koydukları adımı, "Kabadayı Profesör Asteğmen" daha çok seviyorum.

** Yine Askeri Mahkeme'de, Selimiye'de yargılandım. Ne güzel albaylar var, mahkeme başkanı Albay Tahsin İnce idi, Nazım Hikmet'i çok severmiş, beni de Nazım'ın izinde bilirmiş, imkânsızı yaptı ve beraatımı çaktı. Kıbrıs'ta da çok güzel subaylarla ve pek güzel üsteğmenlerle birlikte savaştım.

Marx & Engels düşünürken

SAPTAMALAR

Buradaki analizler ile karşılaştırılmasını sağlamak üzere bir seçki hazırlamış durumdayım. Türkçe'ye çevirmedim, böylece çevirme imkânı sağlamış oluyorum. Çevirlerini başka kaynaklarda bulmak mümkündür, çünkü sık sık başvurulanları bunlardır.

BİLİMDE İNŞA ÜST KATTAN BAŞLAR

Science, unlike other architects, builds not only castles in the air, but may construct habitable storeys of building before laying the foundation stone.

İNSAN VE MAYMUN ANATOMİSİ

Bourgeois society is the most advanced and complex historical organization of production. The categories which express its relations, and an understanding of its structure, therefore, provide an insight into the structure and the relations of production of all formerly existing social formations the ruins and component elements of which were used in the creation of bougeois society.

The anatomy of men is a key to the anatomy of the ape.

On the other hand, rudiments of more advanced forms in the lower species of animals can only be understood when the more advanced forms are already known.

EGEMEN İDEOLOJİ-
EGEMENLERİN İDEOLOJİSİ

The ideas of the ruling class are in every epoch the ruling ideas : i.e. The class which ruling material force of society, is at the same time its ruling intellectual forces.

KUVVETLER AYRIMI

For instance, in an age and in a country where royal power, aristocracy and bourgeoisie are contending for mastery and whe-re, therefore, mastery is shared, the doctrine of the separation of powers to be the dominant idea and is expressed as an "eternal law".

DEVRİMCİ SINIFIN VARLIĞI

The existence of revolutionary ideas in a particular period presup-poses the existence of a revolutionary class.

KARŞI-DEVRİM DE DEVRİMCİ

We have never concealed the fact that we stand on a revolutio-nary, not on a legal foundation. Now the government, for its part, has abondoned the hypocrispy of the legal foundation. It has placed itself on the revolutionary foundation, for the counter-revolutionary foun-dation is also revolutionary.

"Egemen İdeoloji" dahil üç paragraf, Marx ve Engels'e ve diğerleri Marx'a aittirler.

Haberler

Kemalizm'in laisizm'den kopuşunu, 1934 yılı olarak tespit etmiştim, sanıyorum, Aydın Üzerine Tezler'dedir. Yunus Emre'yi bir kampanya yapmak, dine dönmektir; dönüşün başı buradadır. "Türk Aydın" ve Türk Sol" Düşüncesi ile büyük kavgam burada başlamaktadır.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kemalizmden ve laisizmden kopuşunun, benim tarafımdan yapılan, ilk açık ve kesin formülasyonu ise 1976 tarihlidir. Daha eskileri olabilir, vardır, ama şimdi bulabildiğim budur. Daha eskiye inmiyorum.

Yalçın Küçük

FAŞİZMİN KÜTLE TEMELİ İSLAMA DAYANILARAK KURULUYOR LAİSİZMDEN KOPUŞ FAŞİZME TIRMANIŞ: EL ELE

Geçen hafta Türkiye'de laisizmin mezarı kazıldı.

•••

Artık Türkiye'nin ekonomik ve sınıfsal gelişimi içinde, laisizm de emekçi sınıfların güvence alanına katılmıştır ve bunu anlamak durumundayız. Ne sermaye ne de bürokrasinin belli kesimleri, artık laisizme, görünüşte de olsa, sahip çıkamıyorlar.

•••

Türkiye'de faşizmin kütle temeli, eğer yaratılabilirse, ancak islama dayanılarak yaratılabilir, bu, bir. İkincisi, faşizmin tezgâhlayıcıları bunu çok iyi görüyorlar. Ve üçüncüsü, faşizmin karşısında olanların da görmeleri yerindedir.

•••

Faşizme tırmanış ve laisizmden kopuş el eledir.

Cumhuriyet Gazetesi, 21 Mayıs 1976

İki çizgiyi görebiliyoruz, ithal ikamesi imalât ve hızlı sanayileşmenin yüksek ücret dönemi sona erdi ve ihracatı zorluyorlardı. Bir ara petro-dolar zengini Araplar'a ihracat kolay oldu, teknoloji geri ve rekabet gücü zayıftı. "Böyle geldi, böyle gitmez" dönemi kapıdadır. İhracat, fakirleşme rejimi demektir; İngiliz emperyalizmi'nin tersi bir matriks ile karşı karşıyayız.

İç Savaş'ın daha da sertleşmesini bekliyordum. Bu dönemde hep, bunu, "vaaz" ettiğimi hatırlıyorum. İnsanlara, hoş olmayan bir gelecek anlatıyordum. Husumet biriktirenler, kolaycıdırlar.

Ekim 1978: "Seksenli Yıllar Büyük Kavgaya Gebe"

"1950 yılları gericilerin, altmış yılları ilericilerin, yetmiş yılları yine gericilerin oldu. 1980 yılları ise, nesnel olarak, büyük bir kavgaya gebe görünüyor. Yalçın Küçük, seksen yıllarını kazanabilmek için, tüm ilericilerin eteklerindeki tüm taşları döküp, hazırlanmaları gerektiğini söylüyor."

Çok hoş, bu bir kitabımın arka kapağıdır, kitabın okunmaması ihtimali yüksek olduğu için arka kapağı israf etmek istemedim. Kaybetmek üzere olduğumuzu ise biliyordum.

Aralık 1978: Seksenli Yıllarda "Fakirleşme Rejimi" Var

"Şimdi çok açık ve net olma zamanıdır; 'ithal ikamesi' rejimi, yüksek ücret düzeni ile bağdaşabilmektedir. Böyle bir planda, 'sermayedarlar harcadıklarını kazanırlar ve işçiler, kazandıklarını harcalar' önermesi geçerlidir. Buna mukabil, 'ihracata dayalı ekonomi' önce 'fakirleşme' demek ve arkasından 'esir ücreti' düzeni kurmaktır."

Bu kadar çabuk geleceğini tahmin edemedim, Amerika'nın ve İsrael'in, Türk Silahlı Kuvvetleri'nde bu kadar güçlü olduğunu göremiyordum ve istediği şekilde bir "darbe" imkânı olduğunu çok kısa zamanda anladık. Wohlstetter'in akıl hocalığında, İran'daki Amerika-İsrael karşıtı Humeyni İhtilâli'ne nazire Amerika—İsrael yanlısı islami bir darbe gecikmedi. Önceden haber vermiştim, yukarıda kutudadır.

Quo Vadimus
Nereye Gidiyoruz?

1985: TÜRKİYE ORTA ÇAĞ'A GİRİYOR

Dünya, yirminci yüzyılın orta çağını yaşamaktadır.

TÜCCAR DÜZENİ

Kanıtları pek çok, bazısını sayabilirim. Orta Çağ'da imalât sanayii var, üstelik uluslarası ticarete konu olan sanayii, "Grand Industry" deniyordu, Orta Çağ'ın en büyük aktiviteleri arasındadır. Fakat buna rağmen, Orta Çağ, tüccar düzenidir.

DİN EGEMEN

Din egemendir.

Orta Çağ'da dünya iki din merkezi arasındaki çatışma etrafında dönüyordu.

Parçalı ve birbirinden kopuk adacıklardan oluşan yeryüzünde din, tek birleştirici olmaya çalışmaktadır. İki merkez ya da kamp olduğu için çatışma var.

YETENEKSİZLER YÖNETİMİ

Orta Çağ tarihçileri şaşırıyorlar.

Orta Çağ bir yeteneksizler yönetimidir.

DEĞER YIKMA DÖNEMİ

Orta Çağ, simyacılar çağıdır ve yarı-rahip ve yarı-kaçık simyacıların bilgin yerine geçtiği düzendir. Halk, simyacılardan hem ürküyor ve hem de otoritesini kabul ediyor. Simyacı, zaman zaman büyük halk yığınlarını sürükleyebilmekte, mevcut değerlerin üzerine salabilmektedir.

DEĞERLER, YIKILMAKTADIR

Orta Çağ, ilk çağdan gelen değerleri yıkma dönemidir.

Yalçın Küçük, Quo Vadimus Nereye Gidiyoruz?, 1985. s.309-311

Darbeler

Çok hoş, "Haberci" adında bir kitap yayınlarken, yıllar önce "şimdi ben kendimi 'haberci' sayıyorum" dediğimi bilmiyordum,* yeni bir düşünce olduğunu sanıyordum. Demek, "haberci" olmak, mesleklerim arasındadır ve tarihi oldukça gerilere gitmektedir.

Eşref Paşa'nın uçağı düştü ve öldü, "kaza" deniyordu, hemen, öldürüldüğü haberini verdim. Şimdi Eşref Paşa'nın öldürüldüğü konusunda pek az kuşku var.

Bu, haberimin başlığı "Vezir Düşürmesi" idi, o zamanlar haftalık olan "Yeni Ülke" Gazetesi'nde çıkmış olduğunu saptayabiliyoruz;** Uğur Mumcu, 24 Ocak 1993 tarihinde katledilmiş ve Orgeneral Eşref Bitlis'in uçağı 17 Şubat 1993 tarihinde düşmüştü, ben "düşürüldü" diyordum. Sanıyorum ölümünden bir gün sonra yazmıştım, emin olamayız, ancak, ölüm haftasında yazıldığı kesindir. 1993 yılı, sanki ölüm yılındaydık, bu iki ölümden iki ay sonra, Cumhurbaşkanı Özal'ın ölüm haberini almıştık ve bir darbede bile bu kadar "devlet büyüğü" ölümü pek enderdir, bunları, bir darbenin ilk haberleri olarak anlamıştım; "Vezir Düşürmesi" budur.

* Yalçın Küçük, Tarihçe, İstanbul, 1997, s.26

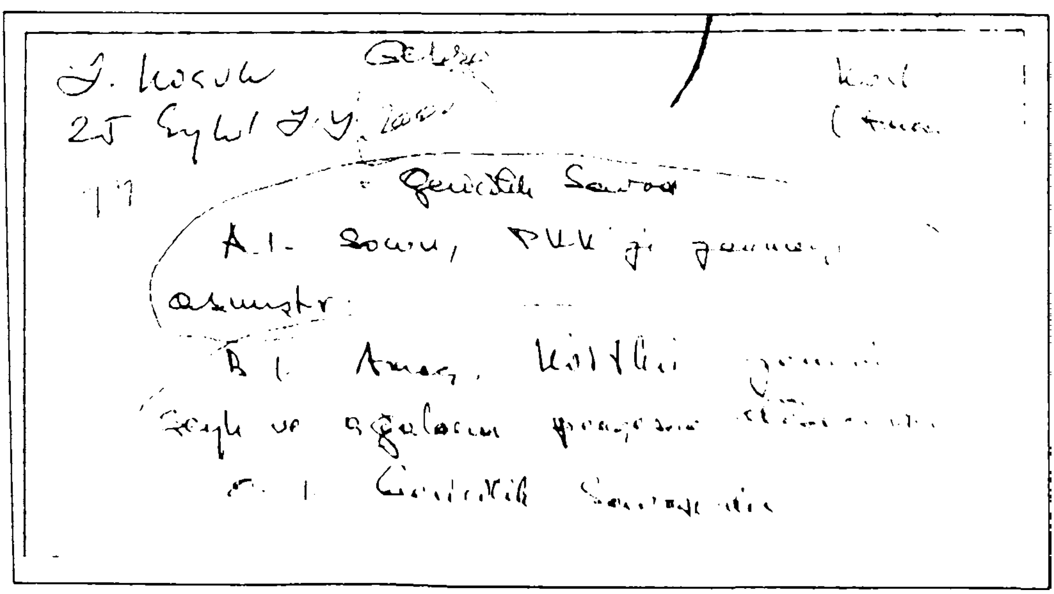
** Yeni Ülke, 16-22 Şubat 1993, Kürtler ile birlikte çıkardığımız bir gazete idi.

"Bir, herkes İngilizce öğrenirken, Eşref Paşa, 1960 yıllarında, Goethe Ensititüsü'ne Almanca öğrenmeye gönderiliyor. İki, Eşref Bitlis, Türk Kurmay Akademisi'nden sonra Alman Akademisi'ni de bitiriyor. Üç, normal süre iki yıldır, dört yıl Komando Tugay Komutanlığı yapıyor. Dört, İsmet İmset'in, isthibarat kaynakları da kullanılarak yazılan, "The PKK" kitabında, 'Bitlis, a successful commander in the Turkish armed forces, was also an expert on special warfare' ifadesi yer alıyor. Türk Silahlı Kuvvetleri'nde başarılı bir Kumandan olan Bitlis'in bir özel savaş uzmanı olduğu da anlaşılıyor."

Bunları, Paşa'nın ölümünden bir-iki gün sonra yayınlanan "Vezir Düşürmesi" haberinden aktarmış durumdayım ve hemen devamında şu var: "Benim artık Eşref Paşa'nın bir kazayla öldüğüne inanmam zordur. Bu, bir vezir düşürmesidir. Almanya'nın yirmi beş yıllık hazırlığı boşa çıkarılıyor." Güzel, ancak, bu haberde, "Uğur da bir vezir olmuştu" ve "düşürüldü" ilavesi de yer alıyordu. İkisi de yok oldular.

"Bir, inanmak çok zor, ancak Uğur Mumcu, ölümünden bir hafta önce, Türk Silahlı Kuvvetler Akademisi'nde ders vermiş, Devlet, buraya, hocalarını, en güvendiklerinden seçmektedir. Kurmay subaylar, Uğur'u ayakta alkışlamışlar, müthiş bir durumdur." Devamı var, buraya almıyorum, bunun yerine, o zaman, 1993 yılı başında, bilmediğimiz bir ayrıntıyı, koyuyorum. Nezih Tavlaş'ın, o tarihte Sabah'ta çalışan bir gazeteci, çok yararlı bir incelemesinde bir notu var ki, çok önemlidir ve aktarıyorum: "Mossad-Barzani ilişkisini anlatan haberim Sabah Gazetesi yönetimi tarafından 'ilgisiz' olduğu gerekçesiyle, yayınlanmayınca yazıyı Ağabey'im Uğur Mumcu'ya verdim. Konuyu, Cumhuriyet Gazetesi'ndeki 'Gözlem' köşesinde, 7 Ocak 1993 tarihinde yayınladı.'"* Demek, ölümünden iki hafta önce Mumcu, İsrael-Barzani ilişkilerini deşifre etmişti ve Türkiye'de ilk kez olmaktadır. Ölüme yaklaşmıştır.

GEBZE MAHPUSU'NDA ÇALIŞMA: 2000

* N.Tavlaş, Türk-İsrail Güvenlik ve İstihbarat İlişkileri, Avrasya Dosyası, Sonbahar, 1994. s.29. dipnot.

Kürtleristan ve Şehistan: 2005

Bir, İsrael-Barzani ilişkisini, Türkiye'de ilk kez duyuran ve o sırada Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bir tür nazariye hocası sayılan Uğur Mumcu katlediliyor. İki, Musul'a, Türkiye sınırları ötesinden bir duvar çekmek isteyen Jandarma Umum Komutanı Eşref Paşa yok ediliyor. Üç, Musul'u almayı bir saplantı haline getiren, zamanın Cumhurbaşkanı Özal, ansızın ölüyor. Sanki Kennedy cinayeti ve izleyen ölümler zincirini yaşıyorduk.

İşte tam bu yılda, Özal'ın ölümünden hemen sonra, Başbakan Demirel, Cumhurbaşkanı oldular ve yerine, "hiç beklenmedik" ölümler misli, Tansu Çiller yerleştirildi. Hiç tereddüt etmedim ve "Darbe" tarif ettim ve bir süre sonra, çerçeveyi çözünce, "İsrael Darbesi" ile değiştirdim. Değişikliği çok önemli telakki etmiyorum, çünkü başlarken de, 12 Mart ve 12 Eylül Darbeleri'ni sayıp, "üçüncü" demeyi ihmal etmemiştim, bir dizide yerini almaktadır.

KÜRTLERİSTAN, "KÜRDİSTAN" DEMEKTEN HALA KORKUYORUM

Şeyh için 30 bin kişi yeşil bayrakla yürüdü

NAKŞİBENDİ Tarikatı şeyhlerinden 110 yaşındaki Şeyh Hasan Şığva, Şırnak'ın İdil İlçesi'nde yaşamını yitirdi. Cenaze törenine yaklaşık 30 bin kişi katılırken, müritleri sopaların ucuna takılmış yeşil bayraklarla gösteri yaptı. Şırnak'ın İdil İlçesi'nde oturan Nakşibendi Tarikatı şeyhlerinden Şeyh Hasan Şığva, dün sabah saatlerinde Yukarı Mahallesi'ndeki evinde öldü. ... müritleri de İdil'e akın etti. Namazdan sonra şeyhin cenazesi ilçe merkezinden 3 kilometre uzaklıktaki kendi adını taşıyan Şeyh Hasan Mezarlığı'nda toprağa verildi. Defin işlemi sırasında şeyhin tabutuna dokunmak isteyen müritleri izdihama yol açtı. İzdiham ve üzüntüden 20 kadın mürit baygınlık geçirdi. Kadınlar 2 ambulansla İdil Devlet Hastanesi'ne götürüldü. İdil Belediye Başkanı ... cenaze töreni için ilçe merkezindeki işyerleri öğle saatlerine kadar açılmadı.

İdil'e bağlı Ortaköy doğumlu olan ve 'Şeyh Hasan' olarak bilinen Hasan Şığva, 1980'den bu yana ilçedeki Atakent Mahallesi'nde oturuyordu. 4'ü erkek 7 çocuk babası Şığva, 30 yıl önce ilk eşini kaybettikten sonra ikinci evliliğini yaptı. Şeyh Hasan Şığva Nakşibendi Tarikatı'nın en büyük şeyhi olan ve Cizre'de

Hürriyet Gazetesi: 3 Mart 2005

basın açıklaması
üçüncü darbe gerçekleşti

İSRAEL DARBESİ

13 Haziran 1993 tarihinde, Ankara'da toplanan Doğru Yol Partisi Kongresi'nde, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 ile aynı türde ve aynı karekterde bir darbe gerçekleştirilmiştir.

◆◆◆

12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 darbeleri Süleyman Demirel'e karşı gerçekleştirilmiştir. Bu görünüştedir.Bugünlerde gerçekleştirilen darbe de görünüşte Demirel'e karşıdır, ancak özünde, darbeler dışında yumuşayan İstanbul Oligarşisi-Washington diktotaryasını yeniden pekiştirme girişimidir.

Tansu Çiller türünden tamamen politika dışı, belediye müfettişi babasınının, arsa spekülasyonu ile edindiği bugün Amerika ölçüsünde zengin olmuş bir hanım, ancak bir darbeyle başbakan koltuğuna oturtulabilirdi. Bu darbe, DYP kongresinde yapılmıştır.

◆◆◆

13 Haziran darbesinin hemen öncesinde ABD Dışişleri Bakanı W.Christopher'in Türkiye'ye gelişi dikkat çekicidir. Bakan Christopher'in Ankara yerine, zamanını İstanbul'da geçirmesi, darbenin karargâhının İstanbul olmasından kaynaklanmıştır. Bu, Washington'un olduğu kadar İstanbul'un da darbesidir.

Demirel başbakanlığında ekonomik yönetim, Yaşar Holding aracılığıyla Ege ve Çağlar Holding vasıtasıyla da Bursa sermayesine

verilmiştir. Çiller ile İstanbul karşı darbesini yapmıştır. Ayrıca Demirel Amerikancı olmakla birlikte zaman zaman yan çizen bir çizgi izlemektedir. Çiller, Özal'ın ölümüyle eksilen Amerikan diktatoryasını tamamlamak üzere başbakanlığa oturtulmuştur.

•••

Demirel türünden politikacılar, kütleyi ve partilerini öylesine yozlaştırıyorlar ki, sonunda kendileri de kontrol edemiyorlar. Bu tür politikacılar bütün onur kalelerini bir bir yok ederek diktatörlüğe kapı açmaktadırlar.

Karakusunlar Köyü, 15 Haziran 1993

Daha önce de not ettim, kanıtlanmış doğruları, izleyen analizlere dayanak yapıyorum. Üç büyük ölüm ile izleyen Madımak'ta yakılan aydınlarımızdan sonra, Türkiye'de kalmamayı uygun bulmuştum. Paris'e gönüllü sürgün oldum, bir 29 Ekim Bayramı'nda hapishaneye döndüm, bazı hapishaneleri gezdikten sonra, 1999 seçimini, Haymana Zindanı'nda karşıladım. Zindan'dan bir basın açıklamasıyla, 20 Nisan 1999 tarihlidir ve yeni bir "saplama" yapıyordum.

"Seçimin galibi, Türk-İslam Taarruzu'nu uygulayan paşalardır. Seçim, 12 Martçı ve eylülist paşaların ortaya attıkları ve şiddetle uyguladıkları Türk-İslam Tarruzu, "TİT" ile açıklanmalıdır.* Eylülist generaller, Türk-İslam Sentezi'ni resmi politika yaptılar; okullarda bu okutulmuş, kültür bakanlığı, yargı ve güvenlik düzeni, tümüyle Türk-İslam Taarruzu ile teslim alınmıştır."

Bütün bunlar, 1999 yılı başlarının saptaması idi ve çok çok açıktır. Eğer 1969 yılını başlangıç alırsak, "Küçükömer'e Darbe" bu tarihlerdedir, otuz yıldır, bir islamizasyona işaret etmiş durumdayız. Bu otuz yılda, yüksek komutanlık'lı "atatürkçülük" görüntüdür ve "öz" işte budur. Bu saptama'nın devamında yer alan " '99 Seçimleri, Türk-İslam Sentezi'nin oy tabanını oturtmuştur" tespiti ise, bunları ol tarihte söylemiş olmama karşın, şimdi bile bana çok şaşırtıcı ve ürkütücü geliyor. Yalnız buradan aktarmak istediğim bir paragraf daha var; herhalde daha çok şaşırtmaktadır.

* Bu inisiyalleri seviyorum, yetmişli yıllarda, öldürülen solcu profesörlerin isimlerinin yanına "TİT" işareti konuyordu ve "Türk İslam Tugayı" olarak anlaşılması isteniyordu. İktisadi analizlerimde "TİT", Turizm-İnşaat-Tekstil" sektörlerini kapsayan ve Türkiye'yi bozan büyük sektörü ifade ediyordu. Şimdi "TİT, Türk İslam Taarruzu yerinedir.

"Türk-İslam Sentezi'nin devlet politikası olması ve "TİT nedeniyle, Mhp-Fp* oylarınnın yükselmesinde, Erbakan veya Türkeş'e ya da Kutan ya da Bahçeli'ye herhangi bir ro vermek mümkün değildir. Bunlar, Washington tarafından desteklenen otuz yıllık devlet politikasının imal ettiği oyları derlemişlerdir. Rolleri, pasiftir. Yerlerine kim konsa sonuç değişmeyecektir. Fakat, Mhp-Fp oylarında, yoksul halklara hoş gelen bir tınının etkisi mutlak vardır."

Bu görüşler, daha "akepe" hiç yokken dilendirilmişti ve imal edilmeyi bekliyordu. Akepe, bir devlet politikasıdır ve a la turca bir Likud'tur. Hâlâ bir devlet partisidir ve böylece saptamaların sonuna gelmiş oluyoruz.

Üç Kasım Tezleri
4 Kasım 2002

"TASFİYECİLER TASFİYE EDİLİYOR"

Birinci Tez: Tasfiyeciler, tasfiye edildi.

İkinci Tez: Barbarlık, ilkellik ile yenildi.

Üçüncü Tez: Cumhuriyet, ileriye gitmemek için, bir silah olarak, islamcı parti yaratmış ve kurucu partisini deforme etmişti. Şimdi bunlar, hükümet ve muhalefet olarak, Cumhuriyet'in karşısındadır.

♦♦♦

Beşinci Tez: Cumhuriyet, tarihinin en büyük krizi ile karşı karşıya gelmiştir.

Tanımlarını reddeden bir fiili durum var ve Cumhuriyet, düşünebilen ve çözüm arayabilen kadrolarını ve kaynaklarını tüketmiştir. Krizi kavraması imkânsızdır.

* Milliyetçi Hareket Partisi ve Fazilet Partisi, ikincisi, Milli Nizam Partisi'nden gelen zincirin o tarihteki halkası idi.

Dört Temmuz Tezleri
11 Temmuz 2003

"OTTOMAN EMPIRE OF AMERICA KURULUYOR" "TÜRKLER KOVULUYORLAR"

Üçüncü Tez: Ottoman Empire of America kurulmaktadır, plan budur ve burada, "Türkler" için yer yoktur.

Dördüncü Tez: Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu, İsrael Devleti'nden öncedir ve o zaman hayal* edilmemektedir.

***

Sekizinci Tez: "Türk-İslam Sentezi" veya "Avrasya Birliği", Americano - Judaic yayılmanın paravanasıdır.

Dokuzuncu Tez: 4 Temmuz**, 15 Mayıs 1919 tarihini de hatırlatmaktadır, İzmir'e Elenler'in çıkış tarihi idi. Fakat şimdi bir Halide Edip yoktur. Bu durum, Türkiye'nin kurtuluş mücadelesinde, Yahudiler'in, Kripto Yahudiler'in, sabetayistlerin, Çerkez ve Kürtler'in ne kadar önemli olduğunu göstermektedir, son ikisinde Yahudiler'in, sanıldığından çok fazla olma ihtimali var.

Demek ki, Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun sabetayist olduğunu eklersek, "Yaban" çok gerçekçidir. Yaban, Kurtuluş Mücadelesi'nde Türkler'in isteksizliği üzerinedir. Kemal Tahir'in "Yorgun Savaşçı" eseri de aynı yöndedir; önemleri ya da abartılmaları, edebi olmaktan çok, belgesel niteliklerindendir.

Onuncu Tez: Mustafa Koç, Wolfowitz geldiğinde, evini misafirhane yapmıştı. Burada K.Derviş ve önemli kriptolar buluştular....

Özilhan***, New York'ta Musevi Cemaati ileri gelenleri ve arkasından Wolfowitz ile buluşmuştu.

M.A.Birand ve Osman Cengiz Çandar, Wolfowitz'in İstanbul uzantıları durumundadırlar. Bütün bunları ise, liderlerinin birisinin Wolfowitz**** olduğu bir parti yapmaktadır. Kelepçe takma emrinin kaynağı bellidir.

•••

On İkinci Tez: Cumhuriyet'in kurucu sütunları sallanmaktadır.

* O tarihte "hayal edilemeyen" İsrael Devleti olmalıdır.

**Türk özel kuvvetleri subaylarının başlarına çuval geçirilerek Musul'da esir alınmaları ve Türkler'in Musul'dan kovulması tarihidir.

*** Tüsiad başkanı İlhan Özilhan olabilir.

**** Wolfowitz'in kız kardeşi İsraelli'dir. Orada evli ve yaşamaktadır.

beşinci bölüm

BRİT

Çok güzel mi, çok iç-yakıcı mı, bu soruya cevap veremiyorum ve epistemolojik açıdan yeri nedir, bu sorunun cevabını, üzerime vazife saymıyorum. 13 Haziran 1993-akşamı, Tansu Çiller adında bir hanım, Ankara'da bir toplantıda, başbakanlık koltuğuna oturtuldu ve ben, "15 Haziran" damgalı ve hiçbir yerde yayınlanmayacağını kesinlikle bilerek, bir basın bildirisi ile "darbe" tarif ve ilan ettim. Karakusunlar Köyü'nde, villada, "14 Haziran" tarihinde yazmıştım ve daha sonra darbe'ye bir açıklayıcı ekleyerek "İsrael Darbesi" olarak yerleştirmeyi denedim. Biliniyor ve burada mecburi bir tekrarlama yapıyorum. Çünkü İsraeli Profesör, ne tesadüf benim türümden ailesi Halebi ve ancak Ofra Hanım Sefardik, Ofra Bengio'dan bir aktarma yapabilmek için böyle bir hazırlığa ihtiyaç duyuyorum. İlk baskısı 2004 olan önemli çalışmasında şu cümleyi formüle etmiş haldedir: "Hence, the account developed here provides the proper historical context for full-fledged Turkish-Israeli alignment that began to emerge in 1993."* Buradan, tam-boyutlu Türk-İsrael kamplaşma** sürecinin 1993 yılında başladığını öğrenmiş oluyoruz; bu çakışma çok şaşırtıcıdır. "Darbe" ve "İsrael" ile presize şeklinin isabetli olduğunu düşünmeye başlıyoruz.

* Ofra Bengio, The Turkish-Israeli Relationship - Changing Ties of Middle Eastern Outsiders, New York, 2004. p.2

** "Bu kitap, 1993 yılından itibaren kendini gösteren Türk-İsrail yakınlaşmasının tarihsel bağlamını tüm hatlarıyla ortaya çıkarmaktadır."

Orfa Bengio, Türkiye İsrail Hayalet İttifaktan Stratejik İşbirliğine -"İlk kez İsrail Arşivleri ve Tanıklarıyla", İstanbul, 2009. s.18

Benim çevirim farklıdır, ancak bu kitabın Türkçe yayınlanması sevindirdi, kabul ediyorum.

Türkiye'nin İsrael'e Açılımı

1965-2005
İSRAEL'E İLK ZİYARETLER

Uçanın Adı ve Soyadı	İlk Aliya/Uçuş Tarihi
Turizm Bakanı Abdülkadir Ateş	Haziran-1992
Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin	Kasım-1993
Başbakan Tansu Çiller	Kasım 1994
Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel	Mart 1996
Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı	24-28 Şubat 1997
Savunma Bakanı Turan Tayan	Nisan- Mayıs 1997
Kara K.K. Hüseyin Kıvrıkoğlu	Şubat 1998
Hava K.K. İlhan Kılıç	Aralık 1998
Deniz K.K. Yener Karahanoğlu	Ocak 2005

Notlar, bir, Orgeneral Karadayı'nın ziyaret tarihini ayrıntılı olarak verdim, "28 Şubat" Manifestosu'ndan önceki altı günü İsrael'de geçirmiş olduğunu anlıyoruz. Manifesto'nun açıklandığı gün dönmüştü.

İki, yalnızca resmen ve açık uçan yüksek komutanların adı buradadır. Pek çok komutan, gizlice İsrael'e gidip geliyordu. Çeşitli İsraeli kaynaklarda gizlice uçan yüksek komutanların isimlerini bulabiliyoruz, Cemal Tural, 1964 yılında, İsrael'i gizlice ziyaret edenler arasındadır, ziyaretten bir süre sonra genelkurmay başkanı olduğunu biliyoruz.

Üç, Çiller ve Demirel, birden çok uçtular ve gidiş-dönüş aliye yaptılar.

Tabii turizm bakanının, Profesör Ateş'in, İsrael gezisini ihmal edip etmeme konusunda karar veremiyorum, "tit", turizm-inşaat-tekstil mega sektörü Türk tarihinin en büyük bozucu ve bölücüsü idi ve hâlâ öyledir; sendikaları yıkma, sigortasız işçi çalıştırma, çocuk işçiliği, vergi kaçırma, esir ücreti, fuhuş sektörünün bir fetiş olması ve ahlakın bozulması ve ihracat manyaklığı hep hep bu mega sektörün musibetleri oldular. Ateşli bir bozucu olup, Ateş'i de, İsrael'e savurmuş olabilir, "aliye" yapan ilk bakan rüt-

besindedir. Tabii aynı yılda bir de "Beş Yüzüncü Vakıf" çıkışı var, Türk Yahudileri ve sabetayistlerinin bir gösterisi sayabiliriz.* Eğer 1993 yılı olmasa, hiç görmeyebilirdik ve şimdi not etmekle yetiniyorum.

Bu yılı, 1993 yılı izlemektedir ve 1993 sonlarına doğru, Türkiye Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'i, İsrael'e "uçuş" yaparken yakalıyoruz. Efraim Inbar'dan öğrendiğimize göre, bu gezide, Çetin ve İsrael Dışişleri Bakanı, Simon Peres, "to cooperate in restructuring the Middle East", Orta Doğu'nun yeniden kurulmasında işbirliği yapma kararını alıyorlar.** İlk buluşma için çok büyük bir karar, o halde, pek kararlı olduklarına hükmedebiliyoruz.

Bir nokta var, İsrael ile Türkiye'nin iki gizli antlaşması olduğunu artık biliyoruz; ikisini de, ne yazık, ortaya çıkartmış ve duyurmuş durumdayım.*** Bunlar gizli idiler, hukuki durumları tartışmalıdır, İsrael'de dahi gizli olduğunu biliyoruz, ama detayını hala saklamakla birlikte, artık kabul ediyorlar. İsrael'de bunlara "brit" diyorlar ki , "beni brit", İngilizce "bnai brit", tam olarak "ahit" karşılığıdır, "ahitin oğulları" olarak anlıyoruz ve o halde en yumuşak şekliyle "ittifak" demek durumundayız. "Brit" sözcüğünü tercih ediyorum, özel bir anlam yüklemektedir.

---

* The Israeli press was called upon to play its part, not by disseminating misinformation, but by "balancing" the fact. To balance references to the anti-Zionist policies of the Ottoman authorities, journalists could mention that Sultan Beyazid was the only ruler of his time to welcome the Jews expelled from Spain at the end of the fifteenth century.

A. Nachmani, Israel Turkey and Greece, London, 1987. p.60

Bu Vakıf, bir diplomatik "mezenformasyon" üzerine kurulmuştu, 1492 yılında İspanya'dan kovulan Yahudileri, dünyada sadece Osmanlı'nın ve Sultan Beyazid'in kabul ettiği, İsrael Dışişleri bakanlığı tarafından uydurulmuştu, Türkler'in, Yahudiler'e büyük yardımlar yaptığını göstermek istediler. Profesör Nahcmani, bunun, İsrael Dışişleri bakanlığında uydurulduğunu ve İsrael basını kanalıyla, İstanbul'a ihraç edildiğini, net ve güvenilir bir şekilde, yazıyor.

İlaveten, asıl göç ve geliş 1391 yılındadır ve Kuzey Afrika ve Güney Avrupa sahillerine dağıldılar, "diaspora" sözcüğü, dağılma ve saçılma'yı anlatmaktadır. Biz bunlara "kendi-gelen" diyorduk ve Yıldırım Beyazid dönemine denk düşüyordu.

Üçüncüsü, Amerika'da "lobby" için bunlara ihtiyaç yoktur, Amerika'daki "Yahudi Partisi", kendi planlama ve tespiti çerçevesinde bunu yapıyor, "Fitne", mekanizmaları açıklamaktadır.

** E. Inbar, The Strategic Glue in the Israeli-Turkish Alignment,

B.Rubin and K.Kirişçi, Turkey in the World Politics - An Emerging Multiregional Power, London, 2001. p. 124

*** İkincisini, 1996 tarihli olanını, o tarihte düzenli olarak program yaptığımız Sky Tv'de ortaya atmıştım ve çok şaşırtıcı bulunmuştu, zamanın bakanlarından Şevket Kazan'ın, programa katılarak, tekzip ettiğini biliyoruz. Baskı'da, artık "basın" yerine kullanabiliriz, hiçbir yansıma olmadı. İlkini, 1958 tarihlidir, İsraeli araştırıcıların kitaplarına dayanarak, kitaplarımda açıkladım. Gören olduğunu sanmıyorum. Yalnız, T.Erdoğan, sınırdaki mayınların temizlenmesi bahanesiyle, Suriye-Türkiye sınırını İsrael'e ipotek etmeye kalkınca büyük reaksiyon görülmüştü ve bu vesile ile "dosyalara bakın, ne antlaşmalar var" diyerek, Hürriyet ve Milliyet, 24 Mayıs 2009, gizli antlaşmaların varlığını, ilk kez açıklamış oldu. İsrael'in en güçlü olduğu yer basındır ve Mehmet Y.Yılmaz'ın bir değinmesinden başka, işaretini görmedim.

Türk-İsrail Yakınlaşması-"Metres İlişkisi" ya da "Tamamlayan Kavimler"

Yalçın Küçük, İsyan I, İstanbul, 2004-2005, s.294 ve sonrası.

Ben-Gurion ile Adnan Menderes arasında imzalanan 1958 Brit'i, sinemaesk olmakla birlikte, en azından başlarında, fazla önemli olmadığını, şimdi, görebiliyoruz. Bir defa, İsraeli araştırıcılara baktığımızda, Menderes bu ahit'i yapmakla birlikte fazla gönüllü olmamış ve deyim uygunsa, Brit'e dayanarak İsrael tarafından gelen tekliflere uzak kalmış; "yan çizmiş" bir görüntü veriyor, İsrael diplomatik kayıtları Menderes şikayetleri ile doludur, Menderes'in resmi, "bölge lideri" olmak hevesinde birisi olarak tab ediliyor ve hoşlanmıyorlar.

Tabii o demler için, "hoşlanmıyorlar" sözü münasip olabilir, hemen sonralarında, böylelerini afaroz ettiklerini, kesinlikle söyleyebiliriz; çünkü, "Fesadiye" kitabı, ayrıca bu mesele üzerinedir, İsrael kurucuları, İsrael Devleti'nin, bölge-hegemonik doğduğuna inanıyorlar. Kaldı ki, "bölge lideri" iddiasında olanları, önlerinde engel saydıklarını, Shahak ve Chomsky'nin de tespitleri arasında da buluyoruz. Bu tespitleri de hesaba katarak, Menderes ve Kennedy'nin ölümlerinden sonra, "Firavunları altettik, sizi mi" sözünü daha sık ve daha yaygınlıkla söylediklerini tahmin edebiliyoruz.

Bu hesaba göre, 27 Mayıs Devrimi'nin ilk yıllarındayız; Devrim'in pro-İsrael ve anti-Arap olduğundan artık eminiz, "Devrim" ile birlikte, Türkiye, Araplar'a sırtını ve İsrael'e yüzünü dönmüş olmaktadır. Şimdi baktığımızda şaşırmak için bir neden bulamıyoruz, kayıtları önceki bölümlerde, Türk Silahlı Kuvvetleri, İsrael'e son derece bağlıydı; bu bağlılık, askeri idareden sonra kurulan İsmet Paşa başkanlığındaki hükümetler zamanında da devam etmiştir. Şimdi ve özetle, Silahlı Kuvvetler'in İsrael hayranlığını ve yüksek komutanların, gizlice İsrael'i ziyaretleri ve Başbakan İnönü'nün, Ben-Gurion'un yerini alan Başbakan Eshkol ile, Paris'te gizlice buluştuğunu, artık kesinkes biliyoruz. Yalnız Ordu'daki bu büyük sevgi ve bağlılığı, İsmet Paşa'nın uygun meyline rağmen atılmış önemli adıma rastlamıyoruz. Ol tarihte aşk var, ama münasebet inkitadadır.

Demokrat Parti'nin devamı olarak, 1965 yılında ve büyük bir çoğunlukla iktidara gelmesine rağmen, Demirel başkanlığındaki Adalet Partisi iktidarında ise, 1958 Brit'inin sessiz ama hızlı bir şekilde öldüğü mutlaktır. Sürpriz sayılabilir, ama bu ölüm için, ciddi ve haklı sebepleri teşhis edebiliyoruz. Bir kez, Adalet Partisi ile birlikte Türkiye İşçi Partisi de Meclis'e girmiş ve grup kurmuştu; o zamana kadar ülkede duyulmamış bir sesle, müthiş bir muhalefet yapıyordu ve Demirel adeta boğuluyordu, öyle ki, bu boğuntu içinde, Demirel, Menderes'in yapma imkânını bulamadığı bir işi yaparak, sürpriz bir şekilde, Sovyetler Birliği'ne gitti, ciddi anlaşmalar yaptı.* Bu ziyarette, ekonomik işbirliği ve siyasi yumuşamanın yanında, İşçi Partisi'nden kurtulmak için Sovyet yardımı talep etmiş olması akla yatkındır.

İşçi Partisi, Sovyetler Birliği'ne yakın görünmemeye dikkatle, non-alignment, kamplar-dışı politikası izliyordu ve Demirel'i etkisi altına aldığını hatırlıyoruz. Karşısı-

* Demirel'in Moskova ziyaretinden kısa sayılabilecek bir zaman sonra, miniskül gizli Türkiye Komünist Partisi'nin aktivize olarak, içerdeki solu ve Türkiye İşçi Partisi'ni dağıtmak üzere çok sert bir muhalefet başlattığını biliyoruz. İşçi Partisi'nin karşısına "Milli Demokratik Devrim" tezi ile çıktılar ve kısa zamanda İşçi Partisi'ni perişan edebildiler. Bunda "Moskova Mutabakatı" etkili olmuştur, öyle düşünmek durumundayız.

na çıkan başka bağ ve engeller de var, 27 Mayıs'ı yapan Komite Üyeleri, 1961 anayasası ile "tabii senatör" olmuşlardı, Meclis iki kamaralıydı, başta Tabii Senatör Haydar Tunçkanat, Komite, gizli "ikili antlaşmaları" ortaya çıkarmışlar ve hükümeti sürekli sallıyorlardı. Türkiye, Menderes Dönemi'nde, Washington ile pek çok gizli ve ikili antlaşmalar yapmıştı, kanunsuzdu, Amerikan üsleri kurulmuştu ve buradan Sovyetler Birliği taciz ediliyordu; Türkiye'de bir nükleer tehlikenin ilk hedefi durumundadır. "İkili anlaşmalar" ve "gizli anlaşmalar", bir tür vatan satıcılığı derecesine çıkarılmıştı; buradayız ve devam ediyoruz.

Demirel, ürkeklik sınırında meşruiyet yanlısı bir politikacı idi, bir de, İsrael ile gizli ikili anlaşmalarının afişe olmasından kaygılanması çok doğaldır ve İsrael ile gizli ittifakın yaratabileceği baş ağrılarını tartacak ölçüde islamı ve halkını biliyordu; 1958 Brit'ini bitkisel hayata göndermesini, demek ki, sürpriz, sayamıyoruz. Kaldı ki o yıllar, başta El Fetih ve Mısır'ın Lideri Albay Nasır olmak üzere, Arap prestijinin çok yüksek olduğu bir dönemden geçiyorduk. Gerçi, altmışlı yılların sonuna yaklaşırken, İşçi Partisi zayıflamıştı ama üniversite gençliği kütleleşiyor, sosyalistleşiyor ve devrimcileşiyordu; Araplar ve özellikle Filistinliler ile kader birliği yaptılar. 1930 yıllarının ikinci yarısında İspanya'ya cumhuriyetçiler için, savaşa koşan dünya aydınını yolunu şimdi Türkiye devrimci-sosyalist gençliği izliyordu; İsrael'e karşı savaş yapmak üzere, Filistin'e geçiyorlardı. Bir dönemdir; "çöküş" değil, yükseliş, açıklayan ilkedir.

Cumhuriyet'in otuzlu ve altmışlı yılları yükseliştirler. Altmışlı yılların başında, buzdolabı, çamaşır makinası, elektrik süpürgesi, yalnızca bir avuç zenginin evinde vardı, sonunda, orta tabakaların evlerini doldurdular. Orta tabakalar, "küçük burjuvazi" ve metal işleyen sanayide işçiler, otomobil almaya dahi başlamıştı; disk işçileri yüksek ücret talep ediyor ve dayanıklı tüketim malları sanayicileri, "sanayiciler harcadıklarını kazanırlar ve işçiler kazandıklarını harcalar" ilkesi uyarınca yüksek ücret politikası tatbik ediyordu. Yaz turizmi de işte bu dönemde ve sadece yüksek ve orta memurların bir ayrıcalığı olmuştu, bu yeniliği de, Tanzimat geleneğine uygun olarak modernist bürokratlar getirdiler. Tabii, zenginler henüz denizi ve gezmeyi bilmiyorlardı, izleyen dönemlerde öğrendiler; öğrenirken tatili de, kendilerini de bozdular. Demek, çok hareketli yıllardı ve insanlar parlak ufuk görüyordu; bu havada, bir abartma olmak üzere, Yaşar Kemal her yıl Nobel'e aday gösteriliyor, Fakir Baykurt'un Yılanların Öcü'nden çevrilen Metin Erksan filmi Avrupa'da ödül alıyordu. Yalnız İsrael mi, asıl Türkiye gururluydu, Silahlı Kuvvetler ne kadar İsrael-muhibbi olursa olsun, Türkiye'nin İsrael'e "tenezzül"* etmesi imkânsızdır. Bu çağdaydık.

Tenezzül mü, ne yazık, biz Türkler'in tarihinde kölelik de var, nihayet Çerkezler'i de yanımıza alıp büyük "kölemen" bir devlet kurmuş bir kavimiz ve yetmişli yıllarda, Araplar'ın ayağını öperken hiç ezilmiyorduk. Bizde ekonomik ve dünyada petrol-krizi vardı ve Araplar petro-dolar zengini oldular; Demirel'in sözleriyle yetmiş sente muhtaç Türkiye'den başbakanlar ve bakanlar, para toplamak için, Arap Şeyhler'inin kapısını

* Bu sözcüğü, "tenezzül", pejoratif manada kullanmıyorum.

aşındırmaya başladılar. 12 Eylül Başbakanı Amiral Bülent Ulusu'nun bir günlüğüne Suudi Arabistan'a uçuş yapıp, şeyhlerin kapısında bekleyişini, Cunta'nın hapishanelerinde dahi, içim yanarak seyrettiğimi hatırlıyorum. Yetmişli yıllar, Arap şeflerinin ellerini öpmek, Demirel'in başkanlığında, Erbakan ve Türkeş'in yardımcılığında, Milliyetçi Cephe Hükümetleri kurmak ve en seçkin profesör ve aydınlarımızı tüketmekle geçti ve aslında "geçmedi" demek daha doğrudur.

İktisat, materyalisttir ve çok acımasız, dayanıklı tüketim ve gıda sanayicileri, tekstilciler, mahreç peşine düştüler, müteahhitler inşaat işleri arıyorlardı ve bütün işaretler, Arap yollarını gösteriyordu; bizim ürünler henüz kalitesizdi, " bon pour l'Orient" denilen türdendiler, işte bu yollarda, Türkiye her gün Araplar'a ve islama daha çok yaklaştı ve İsrael'den uzaklaştı. Seksenli yılların ikinci yarısından itibaren dönüş başladı, petrol fiyatları iniyordu ve Arap çöllerinde emperyalist çıraklık dönemini geride bırakan Türkiye sanayicileri başka ülkelerde de iş yapabiliyordu; artık Araplar'dan uzaklaşma zamanıdır. Ankara, 1986 yılında, Tel-Aviv'deki temsilcisini, tekrar büyükelçi düzeyine çıkardı; petrol fiyatlarının düşüş zamanına denk düşüyor.

Ankara, Birleşmiş Milletler'de, Golan Tepesi meselesinde Suriye'nin aleyhinde oy kullanıyor.

Korku & Ordu & Sığınma

Bu çalışmamın temel sabitlerini, istenirse ön-yargıları denebilir, bilim bunlar ile gelişiyor ve çünkü doğruluğu denenmiş yargıları teorem ya da ön-yargı yapıyoruz, tekrarlamak zorundayım, birincisi, İsrael, 1917 yılındaki Balfour Deklarasyonu'ndan itibaren, ister Orta Doğu ve isterse "Osmanlı İmparatorluğu" mülkü densin, bu bölgeye hegemon olarak seçildiğine inanmaktadır. İlaveten, konspirasyon ve şiddet kullanma, İsrael açısından, en muteber politika araçları arasında sayılıyor, basit bir politik toplantı ölçüsünde kullanılabilir ve meşrudurlar. Ayrıca diğer hegemonya adayları ya da hegemonya isteklilerini, İsrael önüne çıkmış engeller olarak görüyorlar ve "temizlemeyi" politika bildiklerini not etmiş durumdayız. İsrael açısından, engel mi, temizlenir ve her yol mubahtır ve bu, bu çalışmanın pergelleri meyanındadır.

İkincisi, Türk elitinin, egemenleri ve politikacılarını kast ediyorum, temel çizgisi korkudur ve en çok boşluktan korkuyorlar. Korktukları zaman ise sığınıyorlar. Sığınma, artık, korkunun zorunlu uzantısıdır; o halde, Türk egemenleri için "korkmak, sığınmaktır" diyebiliyoruz. Muhaliflerine sığınak tanımıyorlar ve hemen yıkıyorlar ve kendileri için ise hep sığınak bakıyorlar.

Öyle mi, önümüzde İkinci Dünya Savaşı var, sonlarına geldiğimizde, İsmet Paşa'nın temsil ettiği Türk egemeni için korku, temel haldi, diyebiliyoruz. Paşa, savaşın başından

beri Almanya'ya meyletmişti ve şimdi Almanya kaybetme işaretleri veriyordu; İsmet Paşa da Churchill ve Roosevelt ve Stalin ile toplantılar yapıyor ve o tarafta savaşa katılma sözü veriyor, katılamıyordu. Savaş bitti, Almanya yenildi, savaşın başından beri cephe aldığı Sovyetler Birliği, büyük bir zafer ve güçle savaştan çıkmıştı. Ne yaptı, büyük bir kararlılıkla Amerika'ya sığınmak istedi, pek mahir politika oyunları düzenledi, matbaaların, solcuların ve derneklerin üzerine kütleleri sürerek, "iç savaş" gösterileri yaptı; ne yazık ve belki de ne güzel, "Türkiye Üzerine Tezler" dizisinin en özgün bölümleri, bu "iç savaş" manevraları üzerinedir. Amerikan belgelerinde bu tarihte Türkiye'de "iç savaş var" kayıdı, işte bu gösterilere ve Ankara'nın Washington'a gönderdiği raporlara dayanmaktadır.* Şimdi reddediliyor; ancak burada bizi pek ilgilendirmiyor; korku ve sığınmanın birbirini izlediğini gösterebilmek daha önemlidir ve gösterebildiğimi sanıyorum.

Türkiye, yeniden "Tampon Devlet" statüsünü aldı. Önemli olan budur.

Erdal İnönü, bütün bunları biliyor muydu, bilmiyorum; bildiğimiz, 1993 yılında, Demirel'i cumhurbaşkanı ve Çilleri başbakan yapanın Erdal İnönü olduğudur, o zamanlar Chp yasaklı idi ve yerine başında İnönü'nun olduğu Shp vardı, koalisyon ortağıdır.** Bu imkânla Erdal İnönü, "Sosyal Demokrat" milletvekili oylarını, Demirel ve Çiller için kullandı; İsrael'e ilk uçan Hikmet Çetin, işte bu vesile ile, Çiller Hükümeti'nde dışişleri bakanı koltuğundaydı. Öyleyse, İsrael açılımının temelinde Erdal İnönü var.*** Siyonizm yanlısı bir üniversite profesörü ve politikacı olarak biliyorum.

Böyle bir girişten sonra iki noktayı sıralayabiliyoruz. Bir, Aralık 1991 tarihinde Sovyetler Birliği ve Haziran 1992 tarihinde Yugoslavya dağıldılar. Her ikisi de multi-etnik devletlerdi ve Türkiye çözemediği bir etnik problemle karşı karşıyadır. İkincisi, 1992 yılında, Türkiye ile ilgili, "Bridge or Barrier" adıyla bir kitap yayınlanmıştı, "Köprü mü Bariyer mi" başlıklı bu kitabı Ian O. Lesser yazmıştı ve daha da önemlisi Rand Corpo-

* 5 Şubat 2005 tarihli, "Rice Türkiye ile ilgili gaf yaptı" haberlerine bakılabilir. Amerika Dışişleri Bakanı Condoleeza Rica, iki kez, Türkiye'de, bu dönemde, iç savaş olduğunu söylemişti.

** Çiller'in başbakanlığa kayan koltuğa oturtulmasında, "oyun içinde oyun" teşhis edebiliyoruz; önce dyp genel başkanı olması gerekiyordu, Hüsamettin Cindoruk, rakipsiz idi, adaylığını Demirel önlemişti. Yıllar sonra Cindoruk, hem bunu kabul etti ve hem de pişman olduğunu dile getirdi. Seçime üç kişi girdiler, İ.Sezgin ve Köksal Toptan da adaydılar, büyük sermayenin çok büyük desteğine rağmen, Çiller, ilk turda seçilemedi, ancak Sezgin ve Köksal, bir diğerinin lehine çekilmek yerine, adaylığı bıraktılar. Öyle kararlaştırıldığını anlıyoruz. Çiller'inkine atama diyebiliyoruz; Demirel'in rolü büyüktür.

*** Bu adın, "erdal", ilkinin Erdal İnönü olduğunu tahmin ediyorum. Erdal İnönü'den önce bir "Erdal" bilmiyoruz. "d" ve "z", birbirinin yerine geçebiliyorlar, "erd/al" olmasında bir sakınca yok, ama "erz/al" olarak da söyleyebiliriz, "Allah'ın Toprağı" anlamında olup, İsrael'de de "Erdal" olarak taşınıyor; bugün dahi İsraeli bir ad olmakla bir köprü kuruyor.

Mevhibe-İsmet Bey'in ikinci çocuklarıdır, ilki "İzzet", İsmet Paşa'nın notlarındaki ifade ile hemen "zayi" olmuştu ve diğer taraftan Mevhibe Hanım'ın bir erkek kardeşinin İsrael'de gömülü olduğu ileri sürülmektedir ve çok önemli görmüyorum, çünkü o topraklar, 1918 sonuna kadar, Osmanlı'nın elindeydi. Daha önemli olan, Erdal İnönü'nün çok muhafazakâr ve şiddetli bir İsrael-muhibbi olmasıdır.

ration tarafından basılmıştı. Rand, Amerikan dışişleri bakanlığı ve özellikle cia'ya çalışıyor, bu kitabında "korku" saçmış olmasını düşünebiliriz.

With the significant exception of Turkey's role in blocking Russian and later Soviet ambitions in the Balkans and Caucasus, Europe has traditionally been more concerned with constructing barriers to Turkish power and influences on the Continent than with engaging Turkey as a strategic bridge between East and West.

Doktor Lesser'in çalışmasının özeti buradadır,* doğru, Türkiye, önce Rusya'nın ve sonra Sovyetler'in Kafkasya ve Balkanlar'a yayılmasını önlemekte önemli roller oynadı, bu kabul ediliyor; ama artık bu geçmiştedir, bu ileri sürülüyor. Lesser'in, Amerikan Kara ve Hava Kuvvetleri için hazırladığı bu denemesinde, Avrupa'nın artık, Türkiye'ye Batı ile Doğu arasında bir köprü olarak bakmadığı ve tam tersine Türkiye'nin önüne barajlar inşa etmeyi düşündüğü görüşüne yer veriliyor. Demek ki, yeni bir değerlendirme okuyoruz ve tekrar etmek durumundayım, akademik bir çalışmayla değil, tamamen politik değerlendirmelere dayanak olmak üzere hazırlanmış bir rapor ile karşı karşıya geliyoruz.

Bu raporu, Türk elitinin ve bu arada yüksek komutanların, "tampon" dönemin sonu olarak anlaması mümkündür. Bu bir ders'tir ve Türk eliti ve komutanları, İonesco'nun Ders'indeki gibi "tampon" olmadan yaşayamayacağına hep inanmaktadır. Soğuk Savaş'ın yerini, soğuk korku almış görünüyor ve çok açıktır.

Neden mi, burada bunlara girmek için bir neden görmüyorum, yalnız Lesser, Baba Bush ile yakınlığıyla pek övünmesine rağmen, Özal'ın Irak'a girme hayallerine set çekilmesini, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kara savaşında pek yetkin ve ehil olmadığı değerlendirmesine dayandırıyor. Buna bir de şunu ekleyebiliriz;** Sovyet sisteminin çözülmesi ve Türkik kökenli İç Asya'nın dünyaya açılması, önce Türkler ve sonra bütün dünya için bir sürprizi beraberinde getirmişti. Merkezi Asya'nın, Türk kökenli kavimlere dayanan yeni bağımsız devletleri, bu Batı Türk Devleti'ni hiç istemiyorlar; hem yakınlık duymuyorlar ve hem de "model" saymadıkları kesindir. Dolayısıyla, İç Asya'da yatırım ve ticaret için Türk biletinin hiç değeri bulunmuyor; bunun anlaşılmasının çok gecikmediğini biliyoruz.

Üçüncüsünü ekleyebilir miyim; Özal, imkân ve kabiliyetlerini fazla abartmıştı, Musul'u alma projesine ilaveten bir de gelecek yüz yılın, "Türk yüz yılı" olacağını ilan etmişti. O tarihte cumhurbaşkanı idi ve eski hamisi ve şimdi rakibi Demirel de başbakandı; Demirel, bu atışmada geri kalmamak için olabilir, kendisinden hiç beklenmedik bir formülasyon ile, "Adriyatik'tan Çin Seddine kadar Türk Dünyası" deyiverdi. "Türk Yüz Yılı" ve "Türk Dünyası" sloganlarının, Türkiye'de olmamakla birlikte, ne yazık, yedi cihanda pek ciddiye alındığını görüyoruz. Ne yazık, birisi aşırı temkinli ve diğeri aşırı tedbirsiz bu iki mühendis, herhalde bilmeden, darbe tahrikçisi oldular.

* Ian O. Lesser, Bridge or Barrier?- Turkey and The West After the Cold War- prepared for the United States Air Force and United Staes Army, Rand Corporation, 1992. p.4

** Yalçın Küçük, Sovyetler Birliği'nde Sosyalizmin Çözülüşü, İstanbul, 1991

Pro-Israel Akademia

APPEASEMENT WAVES

Bir, Sabetayizm, iki, Kürt Yahudileri ve üç, "İçimizdeki İsrael" araştırmalarım birbirini izlediler, sıralamanın oluşumu iradi planlamadan çok, araştırmanın mantığıdır. Mana ve ehemmiyeti şuradadır, İsrael Devleti'nin kuruluşundan itibaren judaizm ve İsrael, Türkiye'de batıni bir güç ve ezotorik bir dil olmuştu ve şimdi deşifre edilmiş durumdadır. İlkinden başlayarak resmileştiğini görüyoruz.* Hepsi hızla kabul ediliyorlar, kabalık yerini bir tür sinmeye bırakıyor. Münkir, yok olmuş haldedir.

Bu deşifrasyon ve Cumhuriyet'in kuruluşunu, İsrael Devleti'nin formasyonu ile birlikte ve iç içe ele almak "Yeni Tarih" yazımı demektir, ilerliyorum. Huntington'un kitabının başlığında da yer alan bir soruya, "Who Are We?",** a la turca bir cevap denemesi olarak da görebiliriz.

Bütün bunlar varken, İsrael-yanlısı bir akdemiya'nın ortaya çıkmamasını düşünemeyiz. Varlar ve ne yazık ana dili kullanmıyorlar; bu bizde bir tradisyon olmalıdır ve ben, ana dili Rusça olmayan ve Rusça öğrenen ilk akademisyen olduğumu da biliyorum.

Teskin etmeye yönelik bir dalga olarak görebiliriz; "wave" hem dalga ve hem de el sallama anlamına geliyor. Bir yansıma estetiği de var.

KUT: YENİ-OSMANLICILIK NON-YAYILMACI

...kimilerince iddia edildiği, kimilerince de özlendiği gibi Yeni-Osmanlıcılık, yayılmacı ya da emperyalist bir nitelik taşımaktan uzaktır.

ÖZAL: BAŞINA BUYRUK VE MACERACI

Cumhurbaşkanı Özal'ın, TBMM'yi, hükümeti, Ordu'yu ve dışişleri bürokrasisini yok sayan kişisel girişimleri ve sakınmasız üslubu nedeniyle, sanki Türkiye yepyeni bir dış politika izlemeye başlamış gibi görüntü ortaya çıktı.

Burada, Özal'ın yandaşlarınca cesur, karşıtlarınca maceracı olarak nitelendirilen Musul-Kerkük söyleminin, Türkiye Devleti'nin Körfez Krizi sırasında izlediği politikayı aktif dış politika olarak nitelendirmeye yetmeyeceğini bilmek gerekir.

ALTUNIŞIK:
BRİT, TÜRKİYE'NİN KORKUSU SONUCU

İsrael'le ittifak, Soğuk Savaş sonrası Türk dış politikasının en önemli yanlarından birisini oluşturmaktadır.

İsrail'le yakın ilişkiler, büyük ölçüde, Türkiye'nin bölgesel güvenlik endişelerinin yeniden tanımlanmasının sonucudur.

ÖZAL'IN ÖLÜMÜ: MAKSİMALİZMİN SONU

Türkiye'nin Körfez Savaşı'nda beklediği faydaları elde edemediğine ilişkin yaygın görüş, Özal'ı ve politikalarını maceracılık olarak eleştirenlerin ellerini güçlendirdi.

♦♦♦

Özal'ın 1993'te ölümü, dış politikada risk alma dönemine kesin bir son verdi.

ÖZCAN: KATOLİK NİKAHI 1993 YILINDA KIYILDI

İsrail'le, kimi yorumcuların "Katolik Nikâhı" ya da "Dönüşü Olmayan Yol" olarak adlandırdıkları yakınlaşma...

1958 yılında iki ülke başbakanları Ben-Gurion ve Adnan Menderes'in gizlice oluşturduğu ve "çevresel pakt" olarak adlandırılan işbirliği bir yana bırakılırsa, 1993'ten başlayarak, yakınlaşma ilişkilerinin izlediği seyir ilginç özellikler sergilemektedir.

ARAPLARA SIRTIMIZI DÖNDÜK

Bu dönemde gerçekleştirilen üst düzey ziyaretlere bakıldığında, Ankara'nın, İsrail ile ilişkilerini, Arap-İsrail çatışmasına endeksleyen anlayıştan bütünüyle uzaklaştığı görülmektedir.

BENGIO: ORDU ÖZAL'A VE MAKSİMALİZM'E KARŞI

Daha da önemlisi, savaşa katılma meselesi, siyasetçiler ve askerleri birbirine düşürür. İlginç bir biçimde, Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin savaşta aktif yer almasını talep ederken, ordu şiddetle buna karşı çıkar.

•••

Son tahlilde, ordunun isteği gerçekleşir, Türk ordusu savaşta aktif olarak yer almaz, ancak bu anlaşmazlık, Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay'ın, Savunma Bakanı Safa Giray'ın ve Dışişleri Bakanı Ali Bozer'in istifasını tetikler.

MAKSİMALİST VERSUS MİNİMALİST KAVGASI

What qualifed as the enlargement of the Middle East, or the "Greater Middle East", presented Ankara with new economic, political and "ideological" oportunities. Just how far these oportunities would benefit Turkey was, however a matter of debate both in Foreign Ministry and among the public at large.

MAKSİMALİSTLER & NEO-OTTOMANISM

The maximalists favored "Pan Turanism" or "Neo-Ottomanism" and envisaged a Turkish world streching "from the Adriatic to the Great Wall."

The minimalists, who were the majority, took a more sober view, limiting themselves to a more dynamic and diversified foreing policy.

*Marc David Baer, The Dönme Jewish Converts Muslim Revolutionaries and Secular Turks, Stanford University Press, 2010

**S. P. Hantington, Who Are We ? America's Great Debate,London, 2004

Şule Kut, Soğuk Savaş Sonrası Dış Politikasının Anahtarları

G.Özcan-Ş.Kut, En Uzun On Yıl, İstanbul, 1998

M.B. Altunışık, Türkiye'nin İsrail Politikası

A.Makovsky-S.Sayarı, Türkiye'nin Yeni Dünyası - Türk Dış Politikasının Değişen Dinamikleri, İstanbul, 2002.

G.Özcan, Doksanlı Yıllarda Türkiye'nin Değişen Güvenlik Ortamı

G.Özcan, On Bir Yıllık Saltanat-Refah Yol Hükümeti, İstanbul, 1998.

Ofra Bengio, Türkiye-İsrail - Hayalet İttifaktan Stratejik İşbirliğine, İstanbul, 2009.

Ofra Bengio, The Turkish-Israeli Relationship, London, 2004.

Türkçe çevirisinde "maksimalist" ve "minimalist" sözcükleri olmadığı için İngilizce aslından aktardım.

Çalışırken önce kartlara alıyorum, kaligrafim çok bozuldu, kartları okumakta güçlük çektiğim oluyor. Küçük yanlışlıklar mümkündür.

Başlık ve ara başlıkların bana ait olması normaldir. Asıllarından çok uzak düşmemeye özen gösterdim.

Bin Dokuz Yüz Doksan Altı

Kaynaklarımız, İsrael diplomatik belgeleri olmakla birlikte, maalesef bunlara sahip değiliz; çoğu, İsrael'de de hâlâ gizli tutuluyor, ancak bazı İsraeli araştırmacılar, diplomatik belgeler üzerinde bir tür arkeolojik kazılar yapıyorlar ve kazı verimlerine İbrani dilinde yayınlanmış anılardan çıkardıklarını da ekleyerek belli sonuçlara ulaşabiliyorlar. Değerlidirler, bunlara bakarak, Türk Silahlı Kuvvetleri ile İsrael arasında çok güçlü bağlar olduğunu anlıyoruz. Bu bağlar şaşırtıcı ölçüdedirler.

Fesadiye'de, Rüştü Erdelhun'dan önceki Genelkurmay Başkanı İbrahim Fevzi Mengüç'ün, 1958 yılı olabilir, İsrael ile Türkiye arasında yapılabilecek bir ittifakı kuvvetle desteklediğini, İsrael tarafına, bildirdiğini, kaydetmiştim. Ayrıca, Komite Üyesi olmamakla birlikte 27 Mayıs Devrimi'nde çok etkili olan Orgeneral Refik Tulga da yüksek rütbeli subayların nerede ise tamamına yakınının İsrael'e hayranlık duyduğunu, İsraeli bir ateşe militere, açıklamaktan geri kalmıyordu. Ben de burada kalmıyorum ve devamı var, Profesör Bengio'nun kitabına aldığı bir diğer diplomatik yazışmaya göre, tasfiye oluncaya kadar, Komite'nin önde gelen üyelerinden, one of the leading members of the Junta, Albay Türkeş de, İsrael ile Türkiye arasında, ekonomik, bilimsel ve sosyal planlarda ilişkilerin geliştirilmesini istiyordu. Demek, Komite, İsrael'e çok bağlıdır ve daha kuvvetli münasebetler peşindedir.

Profesör Bengio, 1958 Brit'in hazırlanmasına katılan ve yüksek rütbeli bir İsraeli generali kaynak gösteriyor, buna göre iki ülke, Suriye'ye karşı bir savaş planı da hazırlamışlar ve ayrıca bir diğer Arap ülkesine karşı bir savaş planı düzenlenmiş olması da ihtimal dahilindedir. Tabii böyle olunca, iki ülke bir komşu ülkeye karşı ortak savaş planları tertip edince, undoubtedly the military staff of the two countries developed close ties, hiç şüphe yok, iki ülke komutanları arasında çok yakın ilişkiler doğmuş olmaktadır.* Birbirine gizlice gidip gelecek kadar yakın dostluklar kuruyorlar, bir bakılıyor, İsrael Genelkurmay Başkanı Hayim Laskov, mahiyeti ile birlikte ve gizlice Türkiye'ye geliyor, görüşüyorlar. Bir bakıyoruz, Türk Genelkurmay Başkanı Mustafa Rüştü Erdelhun, İkinci Başkan Cevdet Sunay, Hava Kuvvetleri Komutanı Tekin Aruburun, Deniz Kuvvetleri Komutanı Fahri Korutürk, Kara Kuvvetleri Komutanı Cemal Gürsel, bilmukabele, ve gizlice İsrael'e gidiyorlar. Karşılarında, o zaman Harekât Dairesi Başkanı General Yıtzak Rabin var, Suriye'ye karşı savaş planını tekemmül ettiriyorlar. Çok yakınlar, rütbe farkını önemsemiyorlar; Rabin'i üst kabul etmektedirler.

Sanki Orta Doğu'da bir film, kısa bir zaman sonra ise 27 Mayıs Devrimi'ni görüyoruz, bu heyetten bir kısmı , Devrim yapıyorlar ve diğer tarafı tutuklayarak Yassıada'ya götürüyorlar. Buradan, 1958 Brit'in, 27 Mayıs Devrimi'nden sonra neden gizli kaldığını daha iyi anlıyoruz; Brit'i yapanlar ile 27 Mayıs'ın yüksek komutanları bir ve aynıdırlar.

* Ofra Bengio, The Turkish İsraeli Relationship, London, 2004. p.53

Devam etmeden önce bir parantez açabilir miyim, 1958 Brit'inin komutanlarından üçü, Gürsel, Sunay ve Korutürk, arka arkaya ve tam yirmi yıl cumhurbaşkanı oldular. Buradaki bağı açıklamada, şu anda, yetersiz kaldığımı kabul ediyorum.* Zaman gerekmektedir.

Şimdi Meir Amit'i tanımanın sırasıdır, önce askeri istihbaratın başı idi ve sonra Mossad'ın başına geçti; özel ilgi alanın Kürtler olduğunu, mastermind behind the support to the Kurds, Profesör Bengio'dan öğreniyoruz.** Amit'in Mossad döneminde, İsrael, Türkiye ile sınırdaş İran ve Irak Kürtlerine silah veriyor ve bunların naklinde, İsrael uçakları Türk hava sahasını kullanıyorlar. Öyle anlıyoruz, bütün bunlar, Meir Amit'in İbrani yayınlanmış anılarında var, ancak, Ofra Hanım, bu anılardan çıkardığı bir bilgiyi daha bize veriyor. In all likelihood, Israel's support of the Kurds was known to only a handful in the Turkish military high command, who kept it strictly secret, especially from the Turkish Foreign Ministry, İsrael'in Kürtler'e silah yardımı yaptığını, Türk Silahlı Kuvvetler'de, bir avuç yüksek komutan, only a handful, biliyordu ve tam gizli tutuyorlardı ve özellikle Türk Dışişleri Bakanlığı'ndan saklıyorlardı.*** Demek, İsrael'in Türk Silahlı Kuvvetleri içindeki bağı hem çok yüksektedir ve hem de çok sağlamdır. İsrael'in, Barzani Kürtleri'ni silah yardımı ile destelediğini Türk yüksek komutanlar, "bir avuç", bilmekte ve desteklemektedir ve Türk dışişleri bakanlığı'ndan gizlemektedir.Bunu öğrenmiş oluyoruz.

Şimdi küçük bir özetle bu bölümü bitirmek istiyorum, artık yeterli açıklığa kavuşmuş durumdayız, bir, "iki ülke arasında, askeri olmayan, ticaret hacmi, 1992-1996 arasında, dört katına" çıktı,**** 1996 Brit'in imzalandığı yıldır. Jung & Piccoli, bu bilgiye ilaveten, "1993 yılından itibaren iki ülke arasındaki üst düzey ziyaretlerin yoğunluğu, hemen hemen tüm sektörleri kapsayan çeşitli anlaşmalarla sonuçlanmıştır" tespitini de yapıyorlar. İki, Barry Rubin, uzaktan bakmanın avantajını kullanarak, çok sarsıcı bir değerlendirme yazıyor, "Turkey has transformed its foreign policy and self-image more throughly than any non-communist country in the post-Cold War era" dedikten sonra, "arguably, Turkey has entered a post-Atatürk era in this regard" formülasyonunu ilave ediyor.***** Bu dönemde, ikinci "Brit" yıllarında, Türkiye hem imajını, hem de Soğuk Savaşı

* Sabetayist analiz burada yetersizdir, daha güçlü bağlantılar bulmak zorundayız.

** ibid, p.183. fn.91

*** Bunun tarihi ve mekanizması hakkında başka bir kaynaktaki bilgilere dayanarak bir tahmin yapabiliriz: "Israeli ties with Iraqi Kurds began im earnest in 1964, when Amit Meir was running the Mossad", askeri istihbaratı yöneten General Amit'in Mossad'ın başına geçmesiyle, İsrael-Barzani askeri münasebeti yoğunlaşıyor. 1964 tarihini tespit edebiliyoruz.

Simon Peres, savunma bakan yardımcısı, 1940 yılından itibaren İsrael lehine casusluk yapan Kamuran Bedirhan'ı buluyor ve peşmergelerin, İsrael tarafından eğitimine, böylece, 1965 yılında başlanmış olduğunu öğreniyoruz.

I.Black & B. Morris, Israel's Secret Wars,N.Y., 1991. p.184

**** D.Jung-W.Piccoli, Yol Ayrımında Türkiye, İstanbul, 2001-2004. s. 188.

***** Barry Rubin, Turkey : A Transformed International Role,

sonrasında, komünist olmayan hiçbir ülkede görülmemiş ölçüde dış politikasını değiştiriyor ve adeta Atatürk-Sonrası, a post-Atatürk, bir çağa giriyor; ansızın, çok hızlı ve çok gizli yapılıyorsa, "darbe" demek zorundayız. "Komplo" daha uygundur, sonuçlarını gizlemek imkânı yoktur.

Üç, "darbe" hakikidir, ancak "konspirasyon" çok daha yerindedir, "darbe" ya da aynı anlama gelmek üzere, bir konspirasyon ile başbakanlık koltuğuna oturtulan Profesör Çiller'in, Kennedy Cinayeti'nde bulunan Oswald misli bir "patsy", bir "çakma" olduğunu düşünebiliriz. Selanikli bir aileden geliyor, adının aslının "tziller" yazıldığını tahmin edebiliyoruz, biz "Çiller" söylüyoruz, 1994 yılında İsrael'e giden ilk başbakan oldu, orada tevratik "vaad edilmiş toprak" açıklamasını yaptıysa da sonradan ürkmüş göründü ve geri aldığını biliyoruz. Brit'in inşaaında önemli bir katkısı vardı, ancak ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Ürkeklik ölçüsünde meşruiyetçi Demirel, böyle zamanlarda, "patsy" kullanmaktadır. Modern konspirasyonlarda usuldür.

Dört, Brit'in gizlice imzalandığı 1996 yılının başında Demirel'in İsrael'e uçtuğunu not edebiliyoruz, İsrael'i ziyaret eden ilk cumhurbaşkanı derecesi, Süleyman Demirel'indir. Ancak, bu , Demirel'in, Erez İsrael'e, ilk değil ikinci uçuşu idi, ilki, Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü zamanında ve 1959 yılındadır. Bu ziyarette, Demirel'in, İsrael'de çok heyecanlandığını anlıyoruz, dönüşte verdiği halka açık bir konferansta, İsrael halkını "her açıdan mükemmel bir halk" ilan ederek, İsrael halkının ve başarılarının Türkler için bir "model" olmasını istemişti.* Yüksek komutanlar misli Demirel'in de bir İsrael-muhibbi olduğu müsecceldir.

Beş, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Torumtay, Musul'u ilhak tutkunu Özal'ı engellemek için, artık bunun bir Yüksek Komutanlar kararı olduğunu takdir edebiliriz, kendisini öne atmıştı ve yerine Orgeneral Doğan Güreş, Genelkurmay Başkanı olmuştu. Adının İbrani aslı "Koreş",** Tansu Çiller'e büyük sevgi ve bağlılık gösterdi ve 1994 yılında, yerini İsmail Hakkı Karadayı'ya bıraktı. Brit'in inşaı, Karadayı zamanındadır ve mutfakta ikinci başkan Orgeneral Çevik Bir bulunuyordu. Çevik Paşa olmasaydı, Brit'in realize edilebileceğine ihtimal veremeyiz; Türk-İsrael ahit'ini, bir "devlet kararı" ilan eden de Bir'dir.

İlk önemli antlaşmayı, 1996 yılı başında, Tel-Aviv'de, Çevik Bir ile İsrael Savunma Bakan Yardımcısı imzaladılar. Çevik Paşa, Brit'in Türkiye tarafındaki patronu olarak

B.Rubin-K.Kirişçi, Turkey in The World Politics, London, 2001. pp. 3-1

* .. in a public lecture to some 300 people in Ankara, he advised the Turks "to take the Israeli people -the perfect people in every respect ... as a model and to make the Israeli achievment as a goal...

Ofra Bengio, The Turkish-Israeli Relationship, op.cit. p.50

** Koreş, Türkçe'ye "Güreş" olarak uydurulmuş, Latin karşılığı "Cyrus", tabii "-us" hitapta yoktur, aslı "Cyr", ve burada "y", hep biliyoruz, ı-greque ıkup, c'yi "k" okuduğumuzdan "Kır" adına ulaşıyoruz. "Kır" ve daha çok "Kırca" bizde çok taşınıyor, Cyrus'tan geliyor, Yahudiler topraklarında bu adı çok severler ve bizde İbrani asıllılar, "Kırca" ve zaman zaman "Kıral" olarak taşıyorlar. "Koreş", İbrani aslı ve "Güreş" buna en yakın olanıdır, türkifiye, diyoruz.

görünmekten çekinmiyordu, "Brit" için "Devlet Politikası" diyordu ve herhalde "Ordu" demek istiyordu; "hükümetler şapka gibidir, gelirler ve giderler, kalıcı olan devlettir" sözü, Çevik Paşa'ya ait olmakla bu zamanda telaffuz edilmişti. "Dönüş" yılı olarak görünüyor.

Aynı tarihlerde İsrael'de Başbakan olan Netanyahu, önceki hükümetlerin, temkinli politikalarını terk ederek, "Pkk teröristtir" diyerek düşman ilan etmişti. Böylece iktidardaki "Likud" Partisi ile Türk Silahlı Kuvvetleri birbirine daha yakınlaşmış oldular. "Dönüş", keskinleşmektedir.

Altı, Brit'in imzalandığı tarihte, Ağustos 1996 rivayetine sahibiz, Refah Partisi'nden Profesör Necmettin Erbakan Başbakan ve Profesör Tansu Çiller Başbakan Yardımcısı idi. Çiller, bu sırada dışişleri bakanı olsa da bu "patsy" sayılıyordu, Refah Partisi'nden Devlet Bakanı Abdullah Gül, hakiki dışişleri bakanı telakki ediliyordu. Karadayı ve Gül, gerçek mimarlardır.

Yedi, Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı'nın, Erez İsrael'e uçuşu, Ahit'in imzasından sonra ve Şubat Ayı'ndadır, 24-28 Şubat 1997 tarihlerine tesadüf etmektedir. Çok hoş, tarihin bir cilvesi ile karşı karşıyayız, halefi Genelkurmay Başkanı Özkök, 3 Kasım 2002 tarihinde oy verip, herhalde tepki tespiti için, Washington'a uçmuştu. Şimdi Genelkurmay Başkanı Karadayı da, dört gün Erez İsrael'de bulunduktan sonra, 28 Şubat Manifestosu'nun ilanından bir kaç saat önce Ankara'ya dönüyordu. Konuşulmadığını düşünemeyiz.

Milli Güvenlik Kurulu'nun, Suriye ve Irak ile İran'ı hedef sayıp İrtica'yı birinci tehlike kabul etme kararı da bu tarihte ve Karadayı zamanındadır. Kurul, İsrael'in, mangaldaki kestanelerini eline almak istemektedir.

Peki, tepkiler; ikisini not edebiliyoruz. Profesör Gencer Özcan'ın aktardığına göre, Refah Partisi'nden Devlet Bakanı A.Gül, Mısır'da yayınlanan El-Ehram'a, Ekim 1996, verdiği mülakatta, "Amerikalılar bizi İsrail ile anlaşmaya zorladılar" diyordu ve imzaladıkları Brit için de "anlaşma denilemeyecek bir şey" nitelemesini yapıyordu. Güzel ve hoş, bu kelamdan, Gül'ün, Erbakan'ı ikna etmek üzere, "Amerikalılar istiyorlar" dediğini çıkarabiliyoruz. Ahit'in altında ve başbakan olarak, Erbakan'ın imzası var; imza sırasında Refah Partisi'nin de facto dışişleri bakanının Gül olduğunu biliyoruz.

Diğeri, aynı Hükümet'te Adalet Bakanı Şevket Kazan'dan geliyordu, Kazan, islamik matbuata, "Uğur Mumcu cinayetinin arkasında İsrail'in olduğunu kanıtlayacağını" ilan ediyordu. Öyle görünüyor, Kazan ve Gül, ters yöndedirler ve böylece, Brit ile, Refah Partisi'nin kapatılmadan önce bölündüğü sonucuna ulaşabiliyoruz. Akepe'nin temellerini burada arayabiliriz.

Demek ki önce bölünmüş ve sonra kapatılmıştır.

O halde, "28 Şubat" bir bölme muamelesidir.

Gencer Özcan
sonun başlangıcı

GENELKURMAY BAŞKANI KARADAYI'NIN İSRAEL'E UÇUŞU: 24-28 ŞUBAT 1997

Bu alandaki en önemli gelişme, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Karadayı'nın, Şubat 1997 sonunda İsrail'e yaptığı gezi oldu. Gezi, gerek içeriği ve gündemi nedeniyle, gerekse zamanlaması ve gerçekleştirilen temasların düzeyinin kazandığı askeri ve siyasal boyutla, Türkiye-İsrail ilişkilerinin kısa bir dönemde aldığı yolu simgeledi.

BÜYÜK HÜSN-Ü KABUL

Orgeneral Karadayı'nın ziyareti sırasında, meslektaşı Amnon Şahak'ın yanısıra, Cumhurbaşkanı Ezer Weizman, Başbakan Benyamin Netanyahu ve İsrail Savunma Bakanı Itzak Mordechai tarafından kabul edilmesi, Türkiye ile askeri ilişkilerin geliştirilmesi projelerine İsrail'de verilen siyasal desteğin düzeyini sergiledi.

YENİDEN GİRİŞ

Bu özellikleriyle Orgeneral Karadayı'nın İsrail ziyareti, 1958 de Bağdat Paktı'nın fiilen çözülmesinden sonra, Türkiye'nin ayrıldığı Orta Doğu coğrafyasına, askeri-siyasal bir kimlikle, yeniden girişini sağladı.

İÇ SİYASAL DENGELERİ SARSAR

Gezi, Ortadoğu dengelerinin yanısıra, Türkiye'deki iç siyasal dengeler bakımından da anlamlı işaretler verdi.

Gencer Özcan, Onbir Aylık Saltanat- Refah Yol Dönemi, İstanbul, 1998, s. 207-208

altıncı bölüm

SABETAYİST

Herhalde Carl Schmitt ile başlamalıyım, Alman'dı, "eski-nazi" sayılıyor ve öyle bir dönemi var, şimdi "sol" ve "sosyalistler" itibar gösteriyorlar; ilk kez söz etmiyorum.* Velut bir devlet teorisyeni, iki kavramı çok önemlidir, birisi, "demokrasinin sonu" ve diğeri "düşman kavramı"; birincisi, özellikle yirminci yüzyılın ilk yarısı ve Kıta Avrupası açısından hiç özgün görünmüyor, çünkü o tarihte demokrasiyi geçerli gören ve demokrasiye şans tanıyan bir tek ciddi düşünür yoktu. İkincisi, politika, eninde-sonunda "düşman" yaratmaktır, yoksa, politika yoktur, bunu ileriye sürüyordu. İki yüzlü olmayan bir teoridir.

Schmitt, önemli bir çalışmasında, the socialist were convinced that they were the true heirs of democracy, tespitini yapıyordu;** sosyalistlerin, demokrasinin gerçek varisi oldukları iddiasıdır ve sosyalistler hep tekrarlıyorlar. Schmitt'in, bu iddiaya, çok gülüp çok yandığını düşünmekte haklıyız, çünkü, Schmitt'e göre, artık demokrasi yoktu ve yok-olanın, varisi olması imkânsızdır. En azından geçen yüzyılın ilk yarısında, bana sorulursa ikinci yarısında da ve hâlâ, parlamento fuzuli bir dekordu ve dekordur, bir antredir ve işler, büyük sermayenin bürolarında kararlaştırılmaktadır.

---

* Schmitt'in Dönüşü, birinci bölüme birinci ek.
Y.Küçük, Tekeliyet II, İstanbul, 2003. s. 218 ve sonrası.

** Carl Schmitt, The Crisis of Parliamentary Democracy, Mit Prss, 1932-1996. p. 23

Profesör Schmitt'in daha önemli çalışması, siyasi-olan kavramı, "siyasi kavramı" da diyebiliyoruz, üzerine idi; "the political entity presupposes the real existence of enemy",* siyasi entite, düşman'ın gerçekten varlığını ön koşul saymak zorundadır. Kısacası, politika, "düşman" tarif etme ve böylece yaratma sanatıdır. Tarifi yoksa, "düşman" ve politika, yoktur, demektir. İlk bakışta kabulü zor görünse de, ikna gücü yüksek, öyle değerlendiriyorum.

Olabilir, öte yandan, alt-üst edici olduğunu da kabul ediyorum, çünkü bir sonucunu, çok açık ve çok tehditkârane, hemen teşhis edebiliyoruz. Politika, "düşman" tarif etmekse, tekeliyette "politika" imkânsız demektir; "düşman" bir yana, tekeliyet, "ihtilaf" dahi kabul etmemektedir. Tekeliyet'te aktörler, birer "concensus" hastasıdırlar ve "ihtilaf" bir yana, görüş ayrılığı ve tartışmadan dahi korkuyorlar. İhtilaf ve görüş ayrılığı mı, sadece bir hastalıktır, tekeliyet'te bakış budur ve o halde tekeliyet'te de, demokrasinin gerçek veraseti iddiasındaki "sosyalistler" ölçüsünde, bir iki yüzlülük, görmek durumundayız.

Türkiye'ye ve başlangıca dönecek olursak, Cumhuriyet'in kurucu kadroları, Schmitt anlamında, hakiki siyaset üstadları oldular; başka ustalıkları bir yana, iki mükemmel "düşman" tarif ettiler ve yarattılar. "Yunan" ve "Ermeni", artık, her Türk'ün ve tartışmasız düşmanı oldular; "Kahpe Yunan" ve "Ermeni Dölü" en sıradan küfürler listemizin başındadırlar. Sevmediklerimizde mutlaka "Ermeni Kanı" buluruz, bütün yangınlarımızı ya Yunanilerin ya da Ermenilerin ve çok zaman da bir arada yaktıklarına hep inanıyoruz.** Schmitt bilseydi şaşırırdı, müthiş düşman yaratıcılarıyız.

Tabii bu büyük işi, bütünüyle, Cumhuriyet'in kurucularına atfetmek, evvelki güzideler ile müverrihlerin, tarih-nüvislerin, hakkını yemektir; bunu yapmamamız münasiptir ve bu namdar düşmanları, Osmanlı'nın Tanzimat sonrası devirlerinden tevarüs eylediğimiz mutlaktır. Eskiye gidebilir, fakat on dokuzuncu yüzyıl başı, Elenler'in Türkiye'ye karşı bağımsızlık harbi, yenilgi, yeniçeri ordusunun sefaleti, Mahmud-u Sani tarafından tasfiye edilmesi ve bunu, yeniçeri ordusunu ve ağalarını finanse ettikleri gerekçesiyle, İstanbul'un en mühim sarraflarının, ki hepsi Yahudi idi, idam edilmeleri, tarihte hem bir son ve hem de bir başlangıç olmuştu. Yahudiler gizliye çekildiler, "kripto" oldular ve hem çekilen Yunaniler'in ve hem de bir süre saklanan Yahudiler'in yerlerini Ermeniler aldılar. Ermeniler artık "sadık millet" olmakla, bürokraside, tıbbiyede, maarifte tepelere çıktılar.

Böylece "Yahudi-Hıristiyan Savaşları" başlamış olmaktadır, aslında "başlamıştır" demek pek doğru gelmiyor, vardı ve kızışmıştır. Tehcir'in, Balkanlar'ın ve bu ara

* Carl Schmitt, The Concept of Political, The University of Chicago Press, 1932-1996. p. 53

** En son olarak, Amerika'da çevrilmiş bir film dolayısıyla, 2010 yılı ilkbaharında, 1922 yılı sonunda, İzmir'i, Ermeniler'in ve Yunaniler'in yaktıklarını hatırladık. Saçmadır. Bu yangında yanan evlerin ve yanmayan evlerin sahiplerini tespit etmek hâlâ zor olmamalıdır ve iddia için delil gerekmektedir, 1917 Selanik yangınına bir cevaptı. "Gizli Tarih" dizisinin dördüncü kitabı olarak planladığım "Savaşlar" çalışmamda kanıtları ve cevabı bulabilmeyi umuyorum.

Selanik'in kaybının hemen arkasından gelmesini tesadüf sayamayız. Mübadele'yi de bu çerçevede alabiliriz ve başka alacaklarımız var.

Doğrusu, burada yazılanların ve birkaç istisna dışında, tarih yazımında büyük bir dengesizlik bulabiliyoruz, bir yandan Kurtuluş Savaşı'nı, İnönü, Sakarya ve Dumlupınar olarak yazıyoruz ve diğer taraftan, "kahraman", "gazi", "şanlı" ünvanlarını başka yerlere, Maraş, Antep ve Urfa'ya veriyoruz. Kurtuluş'un en büyük savaşları, "iç savaşlar" ve "halk savaşları" tabir edebiliriz, buralarda yapılmıştı; bir tarafta biz Türkler, Türkleşmiş kavimler, Çerkezler ve Kürtler ve hiç unutamayız, Yahudiler ve karşı tarafta Ermeniler vardılar. Çok dikkat çekici, kahraman ya da şanlı ve gazi vilayetleri, yaklaşık olarak, kapsayan bu bölgeye tarihte "Küçük Ermenistan" deniyordu, Osmanlı Devleti zamanında da vardılar ve bizlerle Araplar arasında duvar oldular. Arap kültür ve nüfuzunun Türkiye'ye girişi, bu duvar sayesinde, gecikmiştir.

Diğer yandan, İzmir'de Anadolu'ya, emperyalistler tarafından çıkarılmaları dışında, Yunaniler, esas olarak, köklerinin bu topraklardan atılmamasını çok istediler. Büyük isyanlar tertip etmediler. Tabii isyanlar var, yalnız, mübadeleye tabi tutulan "Rum" nüfus bir buçuk milyon kabul ediliyor ve bunların yoğun olarak yaşadıkları vilayetler, "gazi" veya "kahraman" ünvanı almadılar.

Esası buradadır ve teferruatı hem acıklı ve hem de tartışmaya açıktır; sonuçta, Cumhuriyet, Schmitt'i hayran bırakacak ölçüde düşman yaratmayı başarmış durumdadır. Bunun anlam ve sonucu ise şudur; Tanzimat'tan sonra bir Yunani'nin önemli bir mevkiye gelmesi imkânsızdır ve benim "Tezler" kitaplarımda yer alan, "Türk aydını Tercüme Odası'nda doğdu" tespitimin dayanağı da buradadır. Yunaniler çekilince ve henüz münevver Ermeni fıkdanı varken, yeni kadroları yetiştirmek üzere, "Tercüme Odası" açılmıştı ve lisan-ı ecnebi tekellüm edebilen "Türk"* münevverleri işte buradan çıktılar. Demek ki, Tanzimat ile birlikte, Yunani kavminin, Türkiye'de bürokrasi ve politikada yükselme kapıları kapatılmış olmaktadır.

Bir tez yazabilir miyim, "Düşman Yunan" ve "Düşman Ermeni" tekvininde, "İçimizdeki İsrael" çok etkilidir. Tarihimizin yazımında ve ideolojimizin inşaında rolleri yüksektedir ve çok gerilere, İbn Haldun methiyesi ve İbn Haldun'un kendisine kadar gitmektedir.** Bir "Yahudi-Türk Prodüksiyonu" demek, isabetlidir.

Cumhuriyet döneminde ise hiçbir Ermeni'nin yükselmesini ve devlet kademe-

---

* Bunların mühim bir kısmının sabetayist ve kripto Yahudi ailelerden geldiklerini tahmin edebiliyoruz.

** İsrael'e ilk "uçuş" yapan Savunma Bakanı Turhan Tayan, Nisan 1997 tarihinde, "Türkler'in tarih boyunca İsrael ve Yahudi milletiyle hiçbir sorun yaşamadığını açıkladı".

D. Jung & W. Piccoli, Yol Ayrımında Türkiye, İstanbul, 2001-2004. s. 171

Bir Savunma Bakanı, 1915 yılında, Çanakkale Savaşı'nda, "Siyon Katır Birliği" adıyla Yahudiler'in Türkler'e karşı savaştıklarını, Kudüs'ün, 1918 yılında, İngilizler ile birlikte "Yahudi Lejyonu" tarafından düşürüldüğünden habersiz görünebilmektedir. "Uçuş" halindedir.

İbn Haldun ve Mukaddime için, "Sırlar" kitabıma bakılmasını öneriyorum.

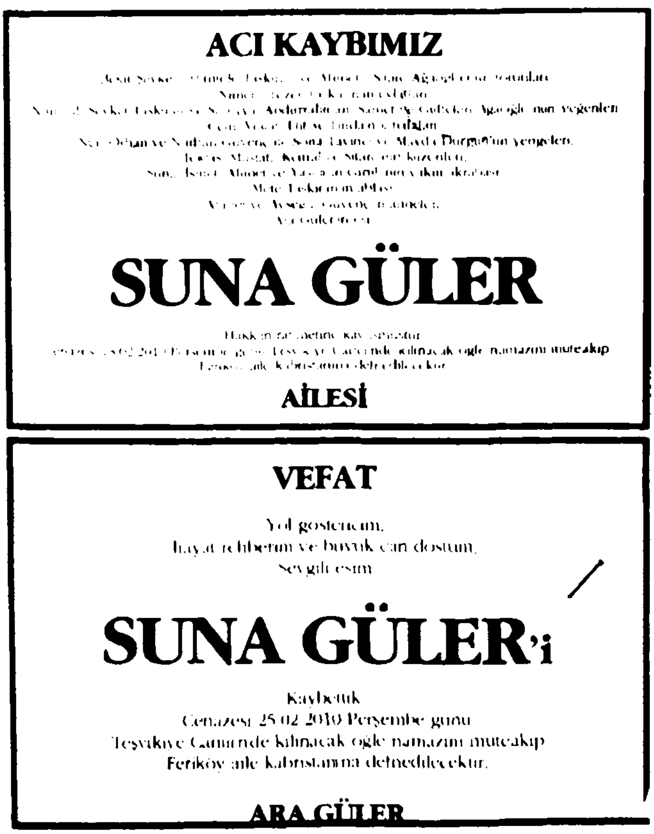
Y.Küçük, Sırlar, İstanbul, Salyangoz edisyonu, 2006.

lerinde mühim yerlere gelmesini düşünemeyiz ve bekleyemeyiz. İmkansızdır. Türk Devleti'nin, sanatta ve bilimde, bir Ermeni'yi desteklemesini de mümkün görmeyiz; "düşman" yaratılmıştır. Buradayız.

Bu düşünce ve bilimsel yasaları geliştirirken büyük fotoğraf sanatçısı Ara Güler beni hep düşündürüyordu. Yurt dışında da başarılar elde ediyordu, bunların, Türk Devleti ve Türk Devleti lisansı ile Yahudi Lobileri'nin desteği olmadan gerçekleştirilebileceğini de gerçekçi görmüyordum. Ama bir Ara Güler var ve Ermeni biliyoruz; mesele çıkarıyor, bilimsel metod, önemli istisnaları görmezlikten gelmeye imkân vermiyor.

Ermeni tarihine girmek zorunda değilim, buralara gelmiş ve/veya getirilmiş çok eski Yahudi cemeati bulunduğunu, Ermenileştiklerini, köklerini gizleyenlerin bulunduğunu, ancak çok açıkça Yahudi köklerini ilan edenlerin de olduğunu biliyoruz; bunları sarf-ı nazar eyliyorum. Karışıktır ve karıştırmak istemiyorum. Üstelik, yakın zamanda, Ara Güler'in sevgili eşi Suna Güler'in, Ara Güler'i büyük acılara gark eden, vefatı, bu meseleyi hallediyor ve buradayız.

Buradan anlıyoruz ki, Ara Güler'in eşi Suna Güler, kızlık soyadı "Taşkıran", Ahmet Agayev'in torunu idi ve uzman kaynaklarımız, Agayev'i, daha sonra Ahmet Ağaoğlu, İbrani asıllı kaydetmekte müttefiktirler. Siyonizm ile Jön-Türkleri birlikte ele alan ve arşivlere dayanan çalışmalar da, siyonizme yakın gösteriyorlar. Ölüm ilanı da, bu bapta, hiçbir kuşku bırakmamaktadır.

ACI KAYBIMIZ

SUNA GÜLER

AİLESİ

VEFAT

Yol göstericim,
hayat rehberim ve büyük can dostum,
sevgili eşim

SUNA GÜLER'i

Kaybettik
Cenazesi 25.02.2010 Perşembe günü
Teşvikiye Camii'nde kılınacak öğle namazını müteakip
Feriköy aile kabristanına defnedilecektir.

ARA GÜLER

Hürriyet Gazetesi: 25 Şubat 2010

Öyleyse, Cumhuriyet Dönemi'nde, anneleri Ermeni olan Kürt şeflerini ve Türkifiye Ermenileri bir kenara bırakacak olursak, Ermeni kökünü reddetmeyen ve yükseklere çıkan bir tek Ermeni yurttaşı bulabiliyoruz ve Ara Güler'in de kuvvetli bir İbrani asıllı aile ile bütünleşmiş olduğunu gösterebiliyoruz. Bir kural ya da teoremi pekiştirmiş olmuş durumdayız.

Nisa ve Öz ile Yurt Üzerine

Kavimce "düşman" ve insanca "dost" halklarız.

Türkler'e en yakın "insan" bir Ermeni'dir. Ermeniler'de var mı, muhtemel görünüyor, ama Türk Kurtuluş Savaşı, aynı zamanda, Ermeniler'e acımasızlıklar karşısında çaresiz Türkler'in çığlık ve ağıtlarıyla yazılıdır. Türkler, varsa, köklerinde Ermeni kanı bulmaktan hiç rahatsız olmadılar ve sadece tarih ve siyaset planından baktıklarında ve ayrıca bölünme sendromu üzerlerine üşüşünce, "Ermeni Dölü" küfrüne başvurdular.* Ambivalent bir haldeyiz.

---

* Büyük sanatçımız ve dostluğu her zaman bana onur veren Ruhi Su'nun Ermeni kökenli olduğunu ortaya çıkardığımda bazı ırkçı-ahmaklar, çok saldırdılar. Eşi Sıdıka Hanım'dan ve hâlâ karşılaştıkça sevindiğim oğlu Ilgın'dan hep sevgi gördüm. Sıdıka Hanım, ölümünden sonra, Ruhi Su'ya sahip çıkan beş kişi arasına beni de koymuştu; ben ne yaptım ki, ölümünden kısa bir süre önce ziyaret ettim, "veda" ziyareti idi, uzun bir yürüyüş şeklinde gerçekleşen cenaze töreninde bulundum ve bir de kökünü çıkardım.

Paris'te karşılaştığım Ermeni gençler, "Hocam" dediler, İstanbul'da, Kurtuluş'ta bir derneğimiz vardı, alt kattaydı, Ruhi Hoca, belli günler gelir, bize müzik öğretirdi, Ermeni çocuklar arasında bulunmaktan çok mutlu olurdu, bana, bunları söylediler. "Evet, bizdendir", eklediler. Ermenice bilir miydi, sormadım ve Ruhi'nin bu mutluluğu beni hep mutlu etmiştir.

Galiba, Cumhuriyet'in en hakiki "kemalize" gençliği bizdik. Kemalizm'i, biz, bizim arkadaşlarımız, kodifiye ettik. Bizden önce olduğunu sanmıyorum, biz, kemalizm'in kurucu kuşaklarından daha has kemalist kuşaklar olmuştuk, sadece klasik müzik dinlerdik, türkü hiç dinlemezdik, daha doğrusu, dinleyemezdik ve bize ve tüm Türk elitine, Türk türküleri'ni sevdiren ve öğreten Ruhi'dir. Türkiye İşçi Partisi'nin her toplantısının, bütün sol gecelerin, müzikte, Hace-i Evveli idi, çıt çıkmasına izin vermez, her zaman katılımı sağlar ve müzik hatalarına hiç müsamaha etmezdi. Benim gözümde Ruhi Su, vücut bulmuş disiplindir.

Sevdiklerinin akşam-ev davetlerine katıldığı olurdu, taze soğan ve ılık çay, şarttır; sesini bir hazine titizliği ile saklardı. Yanında hiç kimsenin sigara içmesine izin vermezdi, ses tellerini kıydırmazdı.Behice Boran'a sevgiden çok saygısı vardı ve Türkiye Komünist Partisi'nden, Sıdıka ile beraber hapisliği vardı ve ikinci Türkiye İşçi Partisi'nde çok ciddi ve kapsamlı plan çalışması yapmıştık, kurduğumuz komisyonlardan birisi de sanat-estetik üzerineydi, Boran-Su-Küçük, üç kişilik bir komisyondu, çalışmalarımız sırasında, Behice Hanım ve bana taş söktürürdü, hep hatırlıyorum. Ruhi, "sanat, sanat içindir" ölçüsünde katı bir sanatçı ve çok titiz bir Türkçü idi ve biz, çok solda ve çok enternasyonalize kalıyorduk.

Ne güzel insandı, Afşar Elleri'ni ne güzel söylerdi, söyletirdi, "mızrağımın temreni" dedikçe, hepimize bir cenkçi havası gelirdi, sevgiyle yazıyorum.

Ne demek, köken itibariyle Ermeni bağı olan hiçbir kimsenin, Türkiye Cumhuriyeti'nde önemli ve yüksek bir makama getirilmeyeceğine, kesin gözüyle bakmak durumundayız. Dışişleri bakanı olmaları imkânsızdır ve daha önce çıkarmış olduğum, "dışişleri bakanlarının İbrani asıllılardan seçilirler" kuralı devam etmektedir.* Bu ve başka nedenlerle Abdullah Gül'ün, Ermeni asıllı olabileceği iddialarını ciddi ve doğru bulmak zordur. Bulamıyoruz.

Madem ki dışişleri bakanı olmuştur, o halde Ermeniyet ile bir bağı kesinlikle yoktur. Türk yönetenler onomastique disiplinde, alaylı üstattırlar. Bu sonucu görebiliyoruz.

Türk yönetenlerinin Ermeni asıllı birisini hataen de dışişleri bakanı yapmalarını düşünemeyiz; hem köken konusunda çok bilgilidirler ve hem de Dışişleri bakanlığı çok özel bir pozisyondur. 27 Mayıs Devrimi'nde ilk önce Deniz Kuvvetleri Komutanı Fahri Korutürk dışişleri bakanı ilan edilmişti ve altı saat sonra değiştirilerek Selim Sarper getirilmişti, pek çok kez işaret ettiğimi biliyorum. Görevden alınan, tutuklanan ve sonra idam edilen Fatin Rüştü Zorlu'nun, sabetayist bir aileden geldiği konusunda ise bir kuşkumuz bulunmuyor** ve ikame eden Selim Sarper'in de sabetayist olduğu kesin; daha da mühimi, başta İsrael'de yapılan çalışmalardan ve diğer bazı kaynaklardan, Sarper'in İsrael'e çok bağlı olduğunu öğrenebiliyoruz, bulunduğu her görevde, hep İsrael çıkarlarını gözetmiştir. Zorlu'nun aksine Türk-milli hassasiyeti pek zayıf idi. Fahri Korutürk'e gelince, 1958 Brit'inin icrası ve Suriye'ye karşı savaş planı hazırlamak üzere, gizlice, İsrael'e uçan yüksek komutanlar arasında olduğunu, burada, göstermiş durumdayım. Yıllar sonra, cumhurbaşkanı olması ise ilk bakışta çok şaşırtıcı olsa da sabetayizm disiplini verimlerine göre çok yerindedir.

Sabetayizm'in en ortodoks kolu sayılan karakaşi ailesinden gelmektedir. Bunlara, Zorlu'nun eşinin babası Tevfik Rüştü Aras'ı, İlter Türkmen'i, İsmail Cem İpekçi'yi, Tansu Çiller'i ve diğerlerini ekleyebiliriz, Ali Babacan ve Ahmet Davutoğlu'nu eklemiş durumdayız; bu şekilde önemli bir teoremi tekrarlamış oluyoruz. Babacan'ı ve milletvekili dahi olmayan Davutoğlu'nu dışişleri bakan koltuğunda düşünmek zordur; ancak, dışişleri

* Akepe bu kurala çok bağlıdır. "Babacan" adının veya soyadının İran'da Kripto Yahudiler tarafından kullanıldığını, önceki kitaplarımda göstermiştim. Bülbül Deresi'nde "babacan" mezartaşı bulabiliyoruz. Çöküş'te, Ahmet Davutoğlu'nun "Karay" olması ihtimalinin çok yüksek olduğunu da yazmış bulunuyorum. Herhangi bir itiraz ile karşılaşmıyoruz.

** Fatin Rüştü, kızı Sevin üniversitede sınıf arkadaşım oldu, çok severdim, Fatin Bey, Sevin'i, Üniversite'den çabuk aldı, şimdi yaşamıyorlar ve İsrael kayıtlarına göre, Zorlu'nun İsrael'e çok uzak ve ülkesine çok bağlı olduğunu çıkarabiliyoruz. Fatin Rüştü Zorlu, sadakatı ülkesine olan bir sabetayist idi, yakın zamanda kaybettiğimiz, başarısız 9 Mart 1971 müdahalesinin önde gelen komutanlarından Vedii Bilget de öyledir; her zaman not ettiğim üzere, sabetayistler arasında ülke sevgisi çok yüksek olanlar yüksek orandadır. Bu açıklamayı her fırsatta yapmak istiyorum, çünkü, aksi çok yanlıştır.

Burada hem Menderes'i ve hem de Zorlu'yu, maksimalist ve Osmanist çizgileri açısından ele alıyorum, bulgularım, benim için çok şaşırtcı olmuştu, kendimi hep karşılarında görmüştüm ve görüyordum. Her ikisinin ölümle sonuçlanan politikaları ayrıdır ve bu analizlerimin, bilinen ve aktivist bir genç olarak hep karşı çıktığım politikalar ile beraber formüle edilmesi ise, bana göre, önemini ve inandırıcılığını artırmaktadır. Sabetayizm çalışmalarım, bilimsel özünü ise daha çok açıyor.

bakanlığı koltuğunun verilmiş bir timar olduğunu düşünmemiz halinde çok kolaydır. Öyle düşünüyorum, onomastique, tarih ve siyaset araştırmalarında yeni imkânlar sağlıyor ve buradan devam ediyorum.

Ne kadar güçlü kurallar var, bir Ermeni olarak Ara Güler'in yükselmesinin ve "dünyanın en önde gelen" fotoğrafçılarından birisi kabul edilmesinin ne büyük bilimsel meselelere yol açtığını not ettim; üzerinde düşünmeyi zorluyordu. Hangi mesele, burada Ara Güler'in fotoğraf sanatında ustalığını yadsımıyorum, bu tartışma dışıdır, ancak teorem şudur, eğer bir sabetayist bağlantı yoksa, ne kadar usta olursa olsun, Türkiye'de asla "dünyanın en önde gelen" fotoğrafçısı kabul edilmesi ve desteklenmesi mümkün olamaz, düşünemeyiz. Teorem, budur.

İsim bilim, bu tür araştırmaların, güvenilir kaynaklarından birisi oluyor, güzel, ancak, belirleyici olduğunu söyleyemiyorum, sadece, çok yardımcıdır. Bu kadar değil, Ara Güler'in soyadı da araştırmayı tahrik ediyordu, "güler", bir Ermeni için fazla heterodoks'tur; Tevrat'ta var, Sarah, Rab Avraham ile, "Abraham" da diyebiliyoruz, yatağa girmesini emredince, "herkes güler" demişti, İbrani'da "İsak", İzak ve "İtzak" deniyor; bu nedenle, Türkiye'de, Kripto Yahudiler, zaman zaman açık Yahudiler, sabetayistler, "Güler", Gülen, ve tabii "Gül" sözcüklerini, ad ve soyadı olarak, çok taşıyorlar.* "İsak" karşılığı olmakla, "Güler" ile "Gülen" ve "Gül" sözcüklerini, ad ve soy adı olarak görünce, dikkatle üzerinde duruyor ve araştırmaya başlıyorum. Yaptığım budur ve niyet dışıdır.

Büyük sanatçımız Ruhi Su üzerinde de araştırma yapmıştım, o tarihte, sabetayizm ve onomastique disiplinine, henüz gelmemiştim; bizde sesi güzel olanların, bir ilke olarak, Türk-kökenli olmamaları da dikkatimi çekiyordu, Büyük Sanatçı Ruhi Su'nun sesi çok güzeldi ve araştırmaya bu nedenle başladım. Başlar başlamaz da bir boşluğa düştüm, Ruhi Bey'in hiçbir akrabası yoktu, bir rivayete göre Adana ve bir başka rivayete göre Van doğumluydu, ol tarihte bu dünyadan göçmüştü ve Sıdıka Hanım'a, Behice Hanım'la konuşmalarımızdaki haliyle Sıdıka'ya, soramazdım. Babasının adını dahi bulamıyordum, "51 Tevkifatı" iddianamesi'ni ve gerekçeli hükmü araştırmaya başladım, iddianameler baba adları konusunda titizdirler, babasının adının "Abdullah" olduğunu buldum. O zaman, Van doğumuna derhal karar ile Ermeni köküne doğru hızlı bir yol aldım. Özetlemiş durumdayım.

Basit, "Abdullah" bizde bir tür dönme adıdır ve bir devlet geleneği olarak devam etmektedir. "Fatih Sultan Mehmet" araştırmamdan beri biliyorum, valide sultanların bir kısmının babaları Abdullah'tır, Türkler, savaşta anasız-babasız kalan çocuklara, baba adı olarak "Abdullah" koyuyorlar, ilk müslümanın, Hazret-i Muhammed'in, babasının

* "Ara", ancien nom mythologique arménien d'origine in connue.... Dieu du Printemps, Dieu de la guerre et de la force.

Monique Ekmekdjian, Les Prénoms Arméniens, Marseille, 1992. p.17

Ekmekciyan Hanım'ın sözlüğüne göre, eski bir ad, kökü bilinmiyor, Bahar Tanrısı veya Savaş Tanrısı anlamındadır.

adını, Abdullah'ı, veriyorlar. Ruhi'nin anne ve babasının Van'da kayboldukları kesindir. Hepsi budur.

Kürtler'de, Abdullah'a, bazan "Avdullah" da dendiğini biliyoruz, "Avraham" ve "Abraham" misalini hatırlatıyor, "b" ve "v" birbirinin yerine kullanılıyor; çocuklarını "Avdullah" olarak çağıran Kürt Anneler'i, bu kuşak artık kalmadı, şart olmamakla birlikte, Kürt Yahudisi düşünebiliriz. Bu ayrı, yalnız, bu adı "Abdullah", Yahudiler de taşıyorlar.

Yahudiler, "Abdullah" adını, "Abdalla" söylüyorlar, son "h", son sesliyi söyletmek için, "u" ile "a" değişimine de rastlıyoruz, "Burak", çok zaman ve daha büyük doğrulukla, "Barak" yazılıyor ve İbrani'de, bu ad, "Abdu", Abdul ya da "Abut"* olarak da biliniyor. Sonlarına "h" koymakta hiçbir sakınca yoktur ve "Abduh" yazabiliyoruz.

Guggenheimer & Guggenheimer, Abdullah'ın aslının İbrani olduğunu ileri sürüyor, Tevrat'ta "Abda" var, uzun şekli, "Ovadyahu" olmakla birlikte, "Obadiah" olarak da yazılıyor; her zaman "Ovadia" halini görüyoruz, İbrani aslının tam anlamı "Allahın Kulu" olup yabancı gelmemektedir.** Böylece, Abdullah'ın ve çeşitli şekilleriyle İbraniler tarafından taşındığını görmüş ve göstermiş oluyoruz.

Özetle "Abdullah" ve "Gül" ad ve soyadları çok uzak düşmemektedir.

Yavaş yavaş akademia da hem onomastique'i ve hem de sabetayist araştırmaları kabul ediyorlar, çok tutucu bir topluluktur, dardır; bu nedenle zaman zaman çerçevesini çizmek zorunda kalmam doğaldır. Hayrinisa'nın ekini, "Hayr" veya "Hayır" atmak esasdır ve "Fahrinisa" veya Mihrinisa" isimlerinde de "Fahr" veya "Mihr" atıyoruz, Celaladdin'in son-ekini ve Abdulhamit'in ön-ekini önemsemeyiz, "Celal" ve "Hamid" itibar ederiz ve adın köküne, "Nisa", ulaşıyoruz. "Nisa" başlıbaşına isimdir*** ve öylece taşındığını biliyoruz.

Alfred Kolatch, İbrani isimler sözlüğünde, "Nisa" yazılışını ayrı gösteriyor, yine kadın adıdır ve "denemek", İngilizce "to test" anlamındadır. Bu arada Türkçe'de "Sevi" olarak bildiğimiz ad, "Şabtay Sevi", tsadik karakteri ile başlıyor, "tz" olarak İngilizce'ye geçiyor, bu karakter, Rusça'da da biliniyor, "tzar"', biz "çar" yapıyoruz, Avrupalılar ne yapacaklarını pek bilemiyorlar, bizim "Sevi" ve bazı kaynaklarda "Sebi" bildiğimiz, İbrani "tzvi" veya "zvi" yazılmaktadır ve bizde "sevi" bazen de "sebi" olmaktadır.**** Sholem, kitabına, "Sabbatai Sevi" başlığını almıştı bu nedenle, tsadik karakterini ,"tz", "s" olarak

* Bu "Abut" bizde de var. Osman Nebioğlu'nun, 1961-1962 "Türkiye'de Kim Kimdir" ansiklopedisinde "Nebih Abut" adına rastlıyoruz.

Webster's New World Dictionary of Hebrew, "navi" ya da "nevi" sözcüğünün karşılığını, prophet, peygamber gösteriyor "v" ve "b" karekterlerinin birbiri yerine konulmuş haliyle, "Nebi" adına burada da karşılaşıyoruz. Böylece, "Abut" soyadlı Türk yurttaşının soyadının İbrani'de de geçerli olduğunu buluyoruz. Bu değerli ansiklopediyi hazırlayan Osman Nebioğlu'na teşekkür borcumuz var.

Abut, Abdullah'ın İbraniyet'te kullanılan şeklidir. Ama "Abdullah" ya da "Avdullah" olarak da biliyorlar.

** H. W. Guggenheimer and E.H.Guggenheimer, Jewish Family Names & Thier Origins -An Etymological Dictionary, Ktav Publishing, 1992. pp. 2 ve 570.

*** "Nisa Serezli", sanatçı; kızlık soyadı "Ersan" ve aktör Metin Serezli ile evlidir. "Serez", Selanik yakınındadır.

**** A. J. Kolatch, The Complete Dictionary of English and Hebrew First Names, N.Y., 1984. p. 388

almak artık standartlaşmış demektir.

İbraniyet'te asıl "Nisa" adı "Nitza" yazılmaktadır, demek Türkçe "Nisa" çağırmak usule ve İbrani fonetiğe uyuyor ve "Gonca" demektir. Tabii İngilizce'de "Nitzah" yazılışına da rastlıyoruz. İbraniyet'te isimlerin biseksüel olduğunu tekrarlamam gerekiyor. Kolatch, Yahudi erkeklerin, "Nitzan" olarak kullandığını yazıyor. Bunu, Türkçe'de, "Nisan" olarak anlamamız isabetlidir.

Guggenheimer & Guggenheimer, "Nisan" adı için, doğrudan doğruya bir girişe sahip, "born in the Hebrew month of Nisan" diyor ki, bundan, İbrani "Nisan" ayında doğanlara "Nisan" ya da "Nisa" adının verildiğini öğreniyoruz. "Nisa", Türki'de "gonca" ve istenirse "tomurcuk" demek olduğu için, yeni isimlerimizin etimolojisini geliştiriyoruz.* Öyle anlıyoruz, bu ad her dil ve kavimde var, Nisani'den Nisanilevitz'e kadar uzanmaktadır. Guggenheimer ve Guggenheimer, "Nitzan" versiyonunu da kaydediyor ki Eşkenazlar'ın tercihi olduğunu hükmedebiliriz.

Rabbi Kaganof'un çalışması ise bir başka açıdan önemlidir, çok daha analitik, İsrael'de yeni isimleri de tasnif etmeyi denemiş durumdadır; Tal/Şebnem, Zohar/Zehra, Roni-Ronit/Şarkı-Türkü, Dafne/Defne, Oran/Oran, Gur/Gür, Nitzah/Nisa-Nisan-Gonca yeni isimlerdir.** İvriya/Evren de var, İbraniyet anlamındadır ve demek ki İsrael'deki yenilikler hızla Türkiye'ye gelmektedir.

Hayri ya da Fahri, Farisi Mihri bir yana, ancak Arap isimler sözlüğünde "Nisa" adı yoktur. Benim kütüphanemde mevcut Arap isimler sözlüğü "Nisa" adını tanımamaktadır.*** "Ni" sesi ile, "Nihal", Nilufer/Niloufar ve Nisrine/Nesrin biliyorlar ve "Nisa" ile tanışıklıkları bulunmuyor. Araplar'da olmadığı kesin ve Annemarie Schimel, Hindistan'da ve Moğol İmparatorluğu zamanında ve imparator kızlarında veya çok zengin ailelerde bulunduğunu, "İkbal-un Nisa" örneğini de kaydediyor, İkbal ile evlenecek kadın anlamında, tasarlandığını tespit ediyor ve ancak, whose part is often left out in common parlence, günlük konuşmalarda Nisa tarafının söylenmediği ve atıldığını ekliyor.**** Bütün bunlardan, "Nisa" adının kökünün Yahudi ve isim olarak taşınmasının, İslam'a ve Araplar'a yabancı olduğunu çıkarmış oluyoruz.

Bunda bir sakınca ya da sıkıntı göremeyiz, "Cahiliye" Kitabı'nın ikinci ekinde göstermeye çalıştım, İslam'da pek çok kurum, Cahiliye Devri'nden kalmadır ve Yahudilik'ten ödünç alınmışlar. Analizler, Abdullah ya da Avdullah, Yahudilik'ten ödünç alınanlar arasında bir yere koyabiliyor ve bizde "Abut" olarak da taşınıyor. "Nisa" adına da bu şekilde bakmak gerekiyor, İbrani köklüdür ve Hindistan türünden, dinsel açıdan heterodoks ve Nakşibendi'lik dahil pek çok tarikat ihraç etmiş bir kıtada çok nadir olarak rastlanmaktadır. Buradan devam edebiliriz.

---

* H.W. Guggenheimer & E.H. Guggenhe,iöer, op.cit. p. 551

** Benzion C.Kaganoff, A Dictionary of Jewish Names and Thier History, London, 1977-1996. p. 84-85

*** Younes & Nefissa Geoffroy, Le Livre des Pronoms Arabes, Editions al Bouraq, 2000.

**** Jana Tamer, Dictionaire Etymologique Les Source Etonnantes des Noms du Monde Arabes, Paris, 2004.

A. Schimmel, Islamic Names, Edinbuogh University Press,1989-1997, p. 48

ACI KAYBIMIZ

**Merhum Haritacı Abdullah Gür'ün eşi,
Gülseren Ergüden, Ayşim - Adnan Oflazer, Gülten - Cevdet Dener,
Zerrin - Cem Koçlar'ın biricik annesi,
Emre Ergüden, Yiğit Oflazer, Duygu Dener, Can Koçlar'ın
sevgili anneanneleri,
Gür Ailesinin değerli büyüğü,**

FAHRUNİSA GÜR

Vefat etmiştir.
Cenazesı 3 Nisan 2009 Cuma günü Kocatepe Camii'nde kılınacak
öğle namazından sonra Cebeci Asri Mezarlığı'na defnedilecektir.

AİLESİ

Hürriyet Gazetesi: 3 Nisan 2009

VEFAT

Merhum Nebih ve merhume Şaziye Tankut'un kızları, merhum Abdurrahman
ve merhume Mualla Ecemiş'in gelini, merhum İhsan Ecemiş'in eşi, merhum
Nevzat, Semih, Melih Tankut'un kardeşleri, Gülay ve Nihan Ecemiş'in
Kayınvalidesi, İhsan, Zeynep, Eren, Eda Ecemiş'in babaanneleri,
Alara Ecemiş'in büyük babaannesi,
Ersin ve Ercan Ecemiş'in değerli anneleri,

Mihrinisa Ceyda Ecemiş

Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

**Cenazesi 19 Ekim 2007 Cuma günü Fenerbahçe Camii'nde
kılınacak öğlen namazını müteakip
Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verilecektir.**

Hürriyet Gazetesi: 18 Ekim 2007

Abdullah Gür'ün eşi Nisa Gür'ün ölüm ilanı, onomastique planda, çok zengin ve öğretici görünüyor. "Gur", Tevrat'ta ve Tekvin'de var, "yavru" ya da "genç" aslan anlamındadır ve ancak Yakup, oğlu Yehuda'ya "Gur" dediği için ayrıca kutsal, şem ha-kadoş haldedir, Yehuda'nın dimunitif'i olarak kulanıldığını biliyoruz. Yahudilikte, "Gur" ve "Gurel", çok itibarlıdır, biz dışarıdan aldığımız sözcükleri noktalamayı çok severiz, Farisi "Gul" görünce, çiçek anlamındadır, "Gül", Farisi "Buland" bulunca, Türkçe "Yüce" ve İbrani "Ram" demektir, hemen "Bülent" yaparız, e'lemeyi de ihmal etmiyoruz. "Gür" ve "Gürel", "Gürsel" isim ve soy isim olarak alıyoruz, "Gürsel" olanını çok seviyoruz. Burada İbrani ve sabetayist isim koyma kurallarına tam uyum teşhis ediyoruz, biseksüel, kızlar ve erkekler taşıyorlar ve hem ad ve hem soyadı olabiliyor; bu soyadından Cemal Gürsel, Suriye'ye savaş planı yapmak üzere gizli İsrael'e uçanlar arasındaydı, Suriye'ye savaş açılmadı, ama Cemal Gürsel, 27 Mayıs Devrimi'nin başına geçti, uzun yıllar cumhurbaşkanıdır. Özetle ve bu arada, "Gür" ve türevlerinin İbraniyet'ten ödünç alındığını söyleyebiliyoruz. Bizde yükseltici isimler arasındadır.

Tam burada bir parentez açabiliyorum, "özgür" Türkçe'nin en saçma ve en ithal sözcüklerinden birisidir, ü'leme veya ö'lemeyi terk edersek "oz-gur" oluyor ki, İbrani, genç aslanın gücü demektir, o halde, bizde bir isim ve sözcük olması, sadece tuhaf bir güç gösterisi saymak zorundayız. Lafzi alırsak, "öz-gür" yapımının hürriyet ile hiçbir bağını kuramıyoruz; hürriyet, eninde sonunda bir serbestleştirme, libérer etme işi olup, "Özgür", ya da "Öztürk" ya da "Özyurt" a la İsrael yapımlardır; zorlanan anlamlarının dışında sanki bir şifre halleri var. Kapatıyorum ve burada "Emre" ve "Can" adlarını da işaretlemekle yetiniyorum.

Nisa Ceyda Hanım'ın, modern mezar taşı daha da zengin duruyor; "Ceyda" bize Mısır'dan gelmiştir. Ancak Mısırda, "cemal" yok ve "gamal" var, "ceyda" yok, "geyda" var; narin vücutlu kadın anlamındadır. Ceyda Hanımefendi, Nebih Tankut'ûn kerimeleri idi, "Nebi" İbrani'de de peygamberdir ve "Tan" çok önemlidir,* "Şahar" ad ve sözcüğünün Türkçe karşılığı olup, "Şafak" da diyoruz. Başkalarını bırakıyorum, "Eda" adı ithaldir.

Peki "Özyurt" sözcüğü ve olursa adı, nedir; peki bir Türk için "özyurt" neresidir, bu soruyu formüle etmek olmasa da bu soruya cevap aramak saçmadır. Türkler'de Osmanlı'dan beri "anavatan" var ve henüz "özyurt" nerededir, bilemiyoruz. Bildiğimiz, Nisa Gül'ün kızlık soyadı olduğudur. Şimdilik oradadır.

Adı, "Nisa" ve soyadı "Özyurt" ve oğlunun adı ise "Mehmet Emre"; başı açık okuduğu liseyi, bir görücü davetini kabul ile, terk edip başını örtüp evlenen bir genç kızın oğluna, "Muhammed Hemrah" adını koymasını beklememiz gerekmektedir. Çünkü "Emre", Hemrah'ın bir versiyonu,** tam karşılığı "Yoldaş" olup, on beş yaşında görücü yoluyla evlenip tesettüre giren bir hanımın oğlunu "Yoldaş" adı koyması da şaşırtıcıdır.

---

* Namık Tan, İsrael Büyükelçisi iken bütün basamakları atlayarak Washington'a büyükelçi gönderilmesini, soyadının, "Tan" olmasına borçludur.

** "Hemrah", birlikte yol giden ve "yoldaş" anlamındadır.

A. Tietze, Tarihi ve Etimolojik Türkiye Türkçesi Lugatı, İstanbul-Wienm, 2002. s. 718

Kullanılan "Emre" adına gelince son zamanlarda çok moda olup dünyada Yahudiler ve bizde sabetayistler de çok kullanıyorlar. Doğru, her "Emre" adını taşıyanın İbrani asıllı olduğunu asla söyleyemeyiz, ancak içlerinde sabetayistler çokturlar.

İsim-bilim verimlerinden yararlanırken önemli bir nokta da, İbrani, Arabi ve Farisi lisanlarının konsonantal olduklarını hep hatırda tutmak olmalıdır; sadece konsonlara bakarız ve çok zaman sadece konsonları yazarız. "Ebru" gördüğümüzde önemli olan "br" olup, "eber", Fransızca "hebreu" ve İngilizce "hebrew" ve ilaveten Rusça "evrey" ile özdeştirler. Hepsi "br" ile yazılıyor; "Ebru" adına teveccühün bir sebebini burada buluyoruz.

Aynı şekilde, "Emre" sözcüğü, konson olarak, "mr" olmakla, bu çalışmamda adı geçen Golda Meir ve Meir Amit ile , "mr" ayniyeti gösteriyor. Demek ki, Emre'ye bu kadar fazla yönelişi "Yunus Hemrah" veya "Tapduk Emre" misallerine bağlayamayız, "yoldaş" sözcüğü ise önce korkutucu idi ve şimdi itibar yitirmiş haldedir.

Son nokta başta "alef" olabiliyor, İzel/Ezel veya İrgun/Ergun ve şimdi de İmre/Emre çitflerini biliyoruz ve bizde de "İmre" biliniyor ve taşınıyor. Macar Yahudilerinden İmre Kertesz'in, "Emre Kerteç" okuyabiliriz, Nobel kazanmış olduğunu da burada not ediyoruz. İmre/Emre her yerde tutuluyorlar.

Tutanlar var.

Zaim ile Gürsoy ve Özcan

Ve her yerde Zaim var.

Tanrı, Sabahattin Zaim'i ve Sabahattin Zaim de Abdullah Gül'ü yarattı.

Profesör Zaim, çok koyu bir sabetayist* ve çok koyu bir müslümandır. Zaim'de, sabetayizm ile islam iç içedir ve Zaim, bu iç içeliği temsil ediyor. Temsili bir şahıstır.

Güzel, şimdi sabetayizm'i bir kenara bırakabiliriz ve judaizme geçebiliriz, 1648 Westfalya Barışı, yalnızca, bir "Yeni Avrupa" başlatmadı; İspanya ile birlikte Katolizm'in net mağlubiyeti söz konusudur. Bunun, Yahudi dünyasını sevindirmesi çok doğaldır;

* Zaim'in İbrani asıllı olduğunda hiçbir kuşku yok, karısı "Ulya" idi, Profesör Babuna ile çok yakın akraba, Babuna'nın oğlu, baba ve annesinin sabetayist olduklarını ilan etmişti. Anne baba da çocuklarını Adnan Hoca'dan kurtarmak için bir mücadele başlattı; ülke bir süre sabetayizm-Adnan Hoca savaşına sahne oldu.

Baba Babuna'nın kızlarından birisi Zaim'in asistanı T. Ertüzün ile evlenmişti, Zaim bu işleri de seviyordu. Demirel, bu Ertüzün'ü daha sonra milletvekili yaptı ve Demirel'in de sabetayistlere meyli olduğunu anlıyoruz. Daha önce bir kitabımdan dolayı, Selimiye Askeri Mahkemesi, Profesör Sulhi Dönmezer'i juri atamıştı, Dönmezer, bir sürpriz yaptı ve "suç yok" raporu yazdı. Askeri Mahkeme, beni mahkum etmek istiyordu ve yeni bir juri kurdu, beni suçlu ilan ettiler ve sekiz yıla mahkumiyetimi sağladılar. T. Ertüzün, bunlardan birisidir ve o zaman İbrani asıllı olduğunu bilmiyordum. Toprağı bol olsun, diyorum.

Zaim, sadece İbrani eli tutan bir ortodoks müslümandı.

Edebiyat Nobeli İmre Kertesz'in

2002 Nobel edebiyat ödülünü, romanlarında toplama kamplarının açtığı derin yaranın izlerini anlatan 72 yaşındaki Macar yazar İmre Kertesz kazandı

İSVEÇ Kraliyet Bilimler Akademisi, Nobel Edebiyat Ödülü'nün Macar İmre Kertesz'e "tarihin acımasız keyfiliği karşısında bireyin kırılganlığını" anlatan yapıtları için verildiğini açıkladı. Akademi, "İmre Kertesz, yapıtlarında, insanların neredeyse tamamen siyasi iktidara boyun eğdiği bir çağda yaşamak ve düşünmenin olanaklı olup olmadığını sorguluyor" dedi.

Budapeşte'de 1929 yılında Musevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Kertesz, Nazilerin Auschwitz ve Buchenwald toplama kamplarında ilk gençlik yıllarını geçirmek zorunda kaldı. Buralarda yaşadıkları, yazarda derin izler bıraktı ve yapıtlarının ana temasını "elinden alınan kaderi" oluşturdu.

Kitaplarına yayıncı bulmakta büyük güçlük çeken ve eserlerini İngilizceye çevirtmekte de zorlanan Kertesz'in pek az eseri yabancı dilde yayınlanabildi. Almanya'da çok sevilen bir yazar olan Kertesz'in sadece "Doğmamış Çocuğa Ölüm Duası" ve "Fiyasko" adlı yapıtları İngilizce'de yayınlandı. Kertesz, 10 milyon kronluk ödülünü 10 Aralık'ta düzenlenecek törende alacak.

■ DIŞ HABERLER SERVİSİ

Hürriyet Gazetesi: 11 Ekim 2002

Okulda başı açık olan Hayrünnisa Gül, nikâh masasına türbanlı oturmuştu.

15'lik kızla görücü usulü evlendi

Gül, İngiltere dönüşü İstanbul Üniversitesi'nde doktora çalışmasına koyuldu.

Bu arada hocası **Sabahattin Zaim**, Sakarya'da kurduğu Endüstri Mühendisliği bölümünde iktisat dersleri vermesini istedi.

Gül teklifi kabul etti ve **Sabahattin Bey**'in asistanı oldu. Şimdi 5 yıl boyunca İstanbul-Sakarya arasında trenle mekik dokuyacaktı.

1979 yazında kuzeninin düğünü için Kayseri'ye gitti.

Annesi buldu

O düğünde annesi **Adviye Hanım**, oğlu için ne zamandır aramakta olduğu kısmeti buldu. Kayserili **"mazbut bir aile"** olan **Özyurtların** kızı **Hayrünnisa**'yı orada gördü, çok beğendi. [illegible]

Hürriyet Gazetesi: 3 Ağustos 2007

Evlilik yıldönümünde 1. tur

Gül çifti 20 Ağustos 1980'de evlendi. Evlilik cüzdanında başı kapalı fotoğrafı yer alan Hayrünnisa Gül, eşinden 15 yaş küçük... (Fotoğraf Star gazetesinden alınmıştır.)

Gül çifti çifte heyecan yaşıyor. Hayrünnisa Gül'le 20 Ağustos'ta 27. evlilik yıldönümünü kutlayacak olan Abdullah Gül, aynı gün cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk tur oylamasına katılacak

ANKARA Milliyet

Cumhurbaşkanı adayı Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, türbanı nedeniyle tartışmaların odak noktasında yer alan eşi Hayrünnisa Gül ile 20 Ağustos'ta 27. evlilik yıldönümünü kutlayacak. Aynı gün cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk tur oylaması da yapılacak.

Anne Gül beğendi

3 çocuğu olan Gül çifti, 20 Ağustos 1980 tarihinde evlendi. 1965 İstanbul doğumlu olan Hayrünnisa Hanım, Abdullah Gül ile evlendiğinde 15 yaşındaydı. 1950 doğumlu olan Abdullah Gül, Hayrünnisa Hanım ile evlendiğinde 30 yaşında bulunuyordu.

Hayrünnisa Hanım'ı, Gül'ün annesi Adviye Gül, Kayseri'deki bir akraba düğününde görerek beğendi.

Evlenmeden önce Özyurt soyadını taşıyan Hayrünnisa Gül, Çemberlitaş Lisesi'nde okurken evlenmeye karar verince, okulu bıraktı ve liseyi daha sonra dışarıdan bitirdi.

AİHM'ye başvurdu

Hayrünnisa Gül, Ankara Üniversitesi Arap Dili ve Edebiyatı Bölümü'nün kapısına eşiyle birlikte gidip türbanı nedeniyle içeri alınmadığını tespit ettirerek Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvurdu.

Hayrünnisa Gül 42 yaşında

Gül çiftinin evlenme defterindeki kayıtları için verdikleri fotoğrafta Hayrünnisa Gül'ün başı kapalı görüntüsü yer alıyor. Öte yandan, 18 Ağustos 1965 doğumlu olan Hayrünnisa Gül, bugün 42 yaş gününü kutlayacak.

Hürriyet Gazetesi: 18 Ağustos 2007

Bir 'Beyaz Müslüman'ın portresi: Sabahattin Zaim

Soner YALÇIN NOT DEFTERİ

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Erdoğan, bakanlar ve üst düzey bürokratların cenazesine katıldığı Profesör Sabahattin Zaim kimdi? "Hocaların Hocası", "İktisadın Duayeni" diye tanımlanan Prof. Zaim'in ünlü akrabaları kimlerdi? İşte Rumeli göçmeni bir muhacirin yaşam hikâyesi...

Milli Türk Talebe Birliği'nin 90. kuruluş yıldönümünde, Abdullah Gül ödülünü alırken Prof. Sabahattin Zaim'in elini öptü. Zaim ile Gül ilişkisi, öğretmen-öğrenci ilişkisinden öteydi. Prof. Zaim, Cidde'ye gittiğinde o yıllarda Suudi Arabistan'da görev yapan Gül Ailesi'nin evinde kalırdı.

1996-2000 yılları arası YÖK üyeliği yapan Prof. Zaim, İstanbul Üniversitesi'ndeki görevini tam 40 yıl sürdürdü. 2003-2004 öğretim yılında Saraybosna'daki Uluslararası Üniversite'nin kurucu rektörlüğünü yaptı. 1985'ten vefat edene kadar Pakistan İslamabad'daki Milletlerarası İslam Üniversitesi mütevelli heyetinde çalıştı.

ÜNLÜ AKRABALAR

SABAHATTİN ZAİM'İN ÇOCUKLARI

Sabahattin Zaim (sağda) ve eşi Ulya duvara yaslanmış. Solda öndeki anneleri Samse. Üstte Burhanettin Zaim ve eşi Müyesser. Dikkat ettiniz mi, tüm kadınların baş açık!

■ RUMELİ GÖNLERİ

■ AYNI DERGAH

■ SOĞUK SAVAŞ ÖDÜLÜ

■ ULYA CINGILLIOĞLU

■ CİDDE'YE GİTTİ

■ SAKIZAĞACI KABRİSTANI

Hürriyet Gazetesi: 16 Aralık 2007

GÜL'DEN DEVLET:
TARİKAT KURUCUSU KENAN RIFAİ'NİN TORUNU:
KENAN GÜRSOY VATİKANA BÜYÜKELÇİ

Rahip disipliniyle yetişmiş ama 68 kuşağının uzun saç modasına uymuş. Kendi deyimiyle hippi değil ama maceracı. Sırtında çadır, otostop çekerek tanımış Fransa ve İspanya'yı. Şimdilerde yerleşmeye hazırlandığı Vatikan'ı içinde saklayan İtalya'yı ise üç arkadaşıyla çıktığı mobiletli turda keşfetmiş. Biraz piyanist, biraz baterist aynı zamanda semazen. Batı ile doğunun, Cumhuriyet ile Osmanlı'nın sentezi gibi. 9 yıldır yürüttüğü Galatasaray Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Dekanlığı ve Felsefe Bölüm Başkanlığı'nı "devleti temsil etmek için" bırakıyor. Prof. Dr. Kenan Gürsoy atandığı

Kabinenin dışarıdan atanan bakanı tarafından dışarıdan büyükelçi atan dığında çevrildi gözler Prof. Dr. Kenan Gürsoy'a. Dışişleri'nde çok sık başvurulmayan bu yöntemle atanmıştı. Peki ne yapmıştı bunun için, hangi özelliği atama bekleyen bürokratların önüne geçmişti? Galatasaray Üniversitesi'nde ziyaret ettiğimizde renkli bir portre çıktı karşımıza.

Annesinin "Kenoş"u, her hafta karne verilen Saint Benoit'de rahip disipliniyle yetişmişti. Sınıfının yarıya yakını Müslüman olmayan arkadaşlarından oluştuğu için, belki de büyükelçi seçilmesine vesile olan medeniyetler ittifakı çalışmalarının temeli orada atılmıştı. Lise sonda rehberlik yaptığı Fransız rahiplerle açıldı dünyaya. Bu aykırı fotoğrafını ise 1968 kuşağını sarıp kavuran Beatles Grubu'nun dünyayı saran uzun saç modasından etkilenip saçlarını uzattığında çektirdi. Kendi ifadesiyle hippi değildi ama maceracıydı. Sırtında çadır, otostop çekerek tanımıştı Fransa ve İspanya'yı. Bir kervanında de üç arkadaşıyla birlikte mobiletle çıkmıştı keşfe. Bu turda da şimdi komşu olacağı İtalyanlarla tanıştı. Bu arada bir yandan İdil Biret, Fazıl Say gibi sanatçıların öğretmeni Mithat Fenmen'den piyano dersi aldı, bir yandan Mevlevîliğin sembolü semaya merak saldı. Bu merak, hem felsefeciliğinin

şöyle sürdürdü: "Atatürk kendisine bu mana da mürit istemezdi. Onu anlayan ..."

...bilimsel, siyasi, ideolojik herhangi bir değer ya da ... Bana sakarsa sorgulamak gerekir. ...

SIHIRLİ DEĞNEK: ETİK

Peki mevki, para ve güç dindarlığı ortadan kaldırdı mı diye soruyoruz. "Bunların din açısından, ... açısından kullanıldığı da söz konusu. O bakımdan laikliğin ne kadar önemli olduğunu fark edin, çünkü laiklik bu noktada size nasıl dura... Hayatın içinde ahlakıyla bütünleşmiş bir dindarlığı bütün cepheleriyle yaşayan bir insan olabilirsiniz ama siz aynı zamanda toplumda farklı davranışlara da saygı göstermek durumunda olan bir insansınız. Dindarlıkta da, uluslararası ilişkilerde de sihirli bir değneğe ihtiyacımız var. Bu

Hürriyet Gazetesi: 20 Eylül 2009

Üniversite hocasına saygı

Ulusal değerlerimizi tartışmayın, kucaklaşın

MTTB'den üniversite gençliğine

Hürriyet Gazetesi: 17 Şubat 2006

KAAN & BARAN & OZ-CAN

Hürriyet Gazetesi: 12 Nisan 2010

Avrupa'ya dinsel hürriyetin gelmesine paralel olarak Yahudiler, Avrupa'da serbestçe yerleşme imkânına kavuştular. Amsterdam yeni bir Yahudi merkezi olmak üzeredir; Amsterdam bir Yahudi akını ile karşılaşmıştı ve İzmir'e rakip oluyordu. Yahudi dünyası moral kazanmıştı, bir mesih bekleyişinde, sadece Polonya katliamı değil, bu yüksek moral de etkilidir. Sabetay Sevi'nin islamı kabule zorlanmasında, Türkiye'yi, Yahudiler için tekrar çekim merkezi yapma politikasını arayabiliyoruz.

Yahudi sevgisinin arttığı, çevrenin kalabalıklaştığı bir dönemdi; Yahudi olmak isteyenler çoğalıyordu ve işte bu dönemde bir önemli sorunun ortaya çıktığını biliyoruz. Sinagoglarda veya bir başka yerde, bir Yahudi, önemli bir yere, Yahudi olmayan birisini getirebilir mi, yardımcı görevler verebilir mi; pratik ve basit bir mesele idi ve uzun uzun tartışılan nazari bir mesele oldu. Sonunda, "hayır" kararı netleşti, hâlâ geçerlidir ve sabetayistler de bu doktrine sıkı sıkıya bağlıdırlar. Yahudi, mutlaka Yahudi'yi tutmak zorundadır.

Şimdi bu nazariye açısından tekrar mütalaa edebiliriz, 1965 seçimlerinde Türkiye İşçi Partisi'nden Çetin Altan'ın milletvekili adayı yapılması, o tarihte çok büyük bir sürpriz sayılmıştı; çünkü ol tarihte genç ve parlak kalemlerden İlhan Selçuk daha ciddi, daha sol ve militandı. Ama Çetin Altan, seçildi, İlhan Selçuk'un adının bile geçtiğini söyleyemeyiz ve Çetin Altan Türkiye İşçi Partisi'nden iki dönem milletvekili oldu. Halihazırda o günleri ve günlerini hiç hatırlamamaktadır. Bir mesele de budur.

Şöyle çözebiliriz, o tarihte, İlhan Selçuk'un Ermeni kökenli olduğuna inanılıyordu, zamanın istihbarat örgütü, el altından bir bildiri dağıtmıştı, her parka ve her banka bıraktılar.* Karar noktasında olanlar, Selçuk'un Ermeni kökenine inanmış olabilirler; buna mukabil, en azından şimdi, Çetin Altan'ın İbrani asıllı olduğunu net olarak biliyoruz. Bu konuda, Çetin Altan'ın İbraniyet bağlantısı, en azından Zaim'in bağlantısı ölçüsünde güçlüdür, diyebiliyoruz. Altan'ın, İbrani asıllı olması, çok büyük ihtimaldir.

Şunu düşünebiliriz, o tarihte, Türkiye İşçi Partisi'ni, Doktor Kıvılcımlı'nın acıtıcı klişesi ile, "aba", Aybar-Boran-Aren üçlüsü yönetiyordu. Artık üçünü de İbrani asıllı kabul etmemiz mümkündür. O halde, Çetin Altan'ı seçmek zorundadırlar.

Teori ve pratik işte budur, Sabahattin Zaim, bir İbrani asıllıyı, Ertüzün, asistan almaya ve asistanına, yerleşik sabetayist ailelerden bir gelin bulmaya memurdur. Burada teori ile pratik üst üste binmiş görünüyor.

Peki, güzel, Abdullah Gül'ü asistan yapan ve her zaman elinden tutan Zaim olmuştur. Başkası da var, ancak başkasının buradaki tartışma açısından bir farkını göremiyoruz ve Zaim, yeteri ölçüde büyük ve net bir faktör olarak önümüzdedir. O halde soru, "peki Abdullah Gül de mi" şeklinde kendisini zorluyor, bakmak zorundayız.

Ermeni kökeni iddialarına karşı verdiği cevap çok talihsizdir; ailesinin hep "Müslüman ve Türk" olduğunu söylüyor ki son derece yanlıştır. Din hiç kimsenin anlatımında kavmiyetten önce bir yer tutmuyor; Türkler, önce "Türk" oldular ve sonra şaman, son-

* İlhan Selçuk'a Ermeni asıllı diyemeyiz. Detayına girmek istemiyorum, ancak, görüşüm kesindir.

ra bir kısmı Yahudi, "Hazer Yahudileri"* ve "Karay", bir kısmı Hristiyan ve çok sonra Müslüman oldular. Türkler çok din değiştirdiler ve benim tespitlerime göre Osman, Edebali ile görüşünceye kadar müslüman olmamıştı. Birisi, eğer "Türk" ise, "Türk ve Müslüman" sıralamasına dikkat etmek zorundadır. Sıralama hatası büyük ve öğreticidir; ihmal etmiyorum.

"Milliyetçilik, demin dediğim gibi öyle olmuş ki, Türkçülük şeklinde alınmış ve bu, ister istemez, aksini de bazı insanların aklına getirmiştir. Mesela, -bunları açık söylemek zorundayım, 'ne mutlu Türküm diyene' lafını tutup her yere yaza yaza ve bunu özellikle olmayacak yerlere yaza yaza, Türkiye aslında ilkel bir hale dönüşmüştür. 'Bir Türk dünyaya bedel' gibi bu laflar aslında Türkiye'nin bütünlüğünü, Türkiye'nin aslında bütün insanları İslam kardeşliği etrafında toplayan bu bütünlüğü tehdit eder anlamına gelmiştir."

Bunlar, Gül'e aittir ve artık hiçbir yerde bulmak mümkün olmuyor. Diyanet İşleri Vakfında, 1992 yılında verilmiş bir konferanstan aktarıyorum; yayınlanmış, ama sanıyorum, sonradan bütün nüshaları toplanmış olmalıdır, çünkü asla bulamıyoruz.** Gül'ün bu konuşması şöyle sona eriyordu: "Bu açıdan bu ikinci cumhuriyet, yeni Osmanlıcılık kavramlarının ve bu tartışmaların ortaya gelmesini ben çok sağlıklı olarak görüyorum ve geleceğe çok ümitle bakıyorum." Çok net anlıyoruz, A. Gül, Türklük ile müslümanlığı birbirine karşıt sayıyor ve Türkiye'nin geleceğinde "osmanizasyon" düzenini buluyor; Türk mü, en fazla bir apendiks durumundadır.

Rifai Tarikatı'nın kurucusu, muhtemelen doğrudan doğruya Yahudi, kızına "Aliye" adını koyması siyonizm çağrıştırıyor, Kenan Rifai'nin, resmen kabul ettiği soyadı "Büyükaksoy"; bir "soy" merakları var. Çok hoş ve son derece doğrulayıcı, Abdullah Gül'ün, Kenan Rifai'nin torunu Kenan Görsoy'u Vatikan'a büyükelçi tayin ettiğini biliyoruz. Bu, bir başkasını tayin etme imkânının olmadığı anlamına da gelmektedir. Doktor Gürsoy'un, Papa'yı, Yahudilik ve tarikatlar babında eğitmesini bekleyebiliriz; Türk Devleti, artık bunun için, var.

Gül'ü ellerinden tuttular ve Gül, ellerinden tuttu. Hangi eller, sorun ellerdedir ve bu bir milli meseledir.

Bir tez daha yazabilir miyim, Cumhuriyet, Vatikan'a hep Yahudi asıllı tayin etmek, genel olarak uygulanan, bir yasa'dır. Bir pratiğini daha görebilmeyi umuyorum.

Vatikan ile Brooklyn, birbirine karşıdır; Brooklyn'de çok Yahudi yaşar.

Emperyalizm teorisini açıklayan Hobson, Johannesburg'un ekonomi-politiğini incelemeye telefon rehberinden başlamıştı. Bilimsel çalışma mı, bir açıdan da, metotları ve yolları genişletmektir ve onomastique ile telefon rehberleriyle bunu yapmaya çalışıyoruz.

---

* Önce Yahudi mi Türk mü, tarihte tartışmalıdır ve nazariyeler var.

** Ali Özoğlu, Şifre Çözüldü, İstanbul, 2005-2007. s.96

Bir tek burada bulabiliyoruz ve Ali Özoğlu, şu anda Silivri'de tutuklu olup her hafta bir kez "neden tutuklu olduğunu" soruyor.

İmlâsını ve noktalamayı mümkün olduğu ölçüde düzelttim, kalan hatalar, düzeltemediklerimdir.

Soner Yalçın elinden tutanlar-elinden tutulanlar

YALÇINTAŞ & ZAİM & GÜRSOY

Abdullah Gül mü, Profesör Nevzat Yalçıntaş ve Profesör Sabahattin Zaim, yoksa yoktur. Her ikisinin koruması altındaydı, yetiştirdiler. Nasıl ve yetiştirebildiler mi, şimdi daha önemli sorularımız var.

Bir kitabımda Nevzat Yalçıntaş'ın sabetayist olduğunu ileri sürmüştüm ve bir televizyon programımda Yalçıntaş, canlı yayına katıldı ve itiraz etti. Bu bilimle ilgili önemli kalifikasyonu izah etmek zorundayım, probabilistiktir ve kesinlik iddiası taşımamaktadır. Eğer Profesör Yalçıntaş, "hayır" diyorsa, tartışmak usul ve usulüm değildir, yapmadım.

Soner Yalçın, devam ediyor.

NEVZAT YALÇINTAŞ HAKKINDA

Yeri gelmişken yazmalıyız: Abdullah Gül, Cidde'de İslam Kalkınma Bankası'nda 1983-1990 yılları arasında çalıştı. Uzman olarak görev yaptığı İslam Kalkınma Bankası Araştırma ve Eğitim Enstitütsü'nün başkanı Nevzat Yalçıntaş'tı.

Türkiye, Nevzat Yalçıntaş'ın adını, Birinci Milliyetçi Cephe Koalisyon Hükümetinin, TRT genel müdürü İsmail Cem'i olaylı ve tartışmalı bir biçimde görevden almasıyla, Cem'in yerine genel müdür olduğu 1975'de duydu.

Yalçın Küçük, Tekelistan Kitabı'nda yazdığı, 'Nevzat Yalçıntaş sabetayisttir' iddiasını, katıldığı Flash TV'deki programında tekrarlayınca, Nevzat Yalçıntaş yayına katıldı ve sabetayist olmadığını söyledi.

◆◆◆

O yıllarda sağ basın çok kaba bir söylemle İsmail Cem'in hep 'dönme' olduğunu gündeme getirdi. Yazmadıklarını bırakmadılar. 'Dönmelerin' okulları, mahalleleri, ne iş yaptıkları bir bir yazıldı. İsmail Cem'in rakibi Nevzat Yalçıntaş'ın oğlu Mehmet Yalçıntaş,* o günlerde 'dönmelerin okulu' Şişli Terakki'ye gidiyordu. Nişantaşı'nda İsmail Cem'in amcasının oğlu Abdi İpekçi'ye komşu olan Nevzat Yalçıntaş, tüm bu kaba ve küfürlü yayınlara rağmen, çekinip veya korkup oğlunu Şişli Terakki'den almadı.

◆◆◆

Nevzat Yalçıntaş'ın eşi Meliha Hanım'ın babası Türkiye'nin ilk sanayicilerinden Mehmet Fahrettin Üretmen'di.

◆◆◆

Metal aksamlar, otomotiv ve traktör parçaları üreten Mehmet Üretmen, İlim Yayma Cemiyeti üyesiydi.

◆◆◆

Meliha Hanım, başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal ile Reyyan Uzuner'in evlenmesine ön ayak oldu.

◆◆◆

Son bilgi, Uzuner Ailesi, Kenan Rifai'nin** müridi Semiha Ayverdi'nin yakın dostlarıydı.

◆◆◆

Nevzat Yalçıntaş, on yıl, 29 Haziran 1988-27 Haziran 1998, Aydınlar Ocağı'nın*** başkanlığını yürüttü.

SABAHATTİN ZAİM HAKKINDA

Konu Dışişleri bakanı Abdullah Gül'den açıldı, bir not daha ekleyelim. Prof. Nevzat Yalçıntaş ile birlikte, Abdullah Gül'ün yaşamında etkili olmuş bir hoca daha vardı: Prof. Sabahattin Zaim, bu çevrenin en etkili figürlerinden biriydi.

İlim Yayma Cemiyeti, Aydınlar Ocağı, İslami İlimler Araştırma Vakfı, Türkiye Milli Kültür Vakfı, Milletlerarası İslam İktisatçılar Cemiyeti kurucusu, İsviçre ve ABD Milletlerarası Endüstri İlişkiler Cemiyeti Üyesi Prof. Sabahattin Zaim'in yaşam öyküsüne kısaca bir göz atalım.

♦♦♦

Sekiz yaşındaki Sabahattin'in ailesi, Selanik'ten bindikleri gemiyle Türkiye'ye geldi. O yıl soyadı kanunu çıktı. Amcaları Hüseyin ve Ahmet "özyürek" soyadını, Mehmet Efendi ise "zaim" soyadını aldı.

♦♦♦

Prof. Zaim'in teyzesi Nazire Hanım'ın oğlu, Köprülü/Selanik doğumlu Prof. Cevat Babuna'ydı.

Aynen Prof. Sabahattin Zaim gibi İlim Yayma Cemiyeti ve Aydınlar Ocağı kurucusu olan Tıp Profesörü Cevat Babuna,**** "Bilimden İmana" adlı üç ciltlik kitabında insanın ve kainatın yaratılışıyla ilgili ilginç iddiaları ele aldı, Darwinist teorileri eleştirdi.

♦♦♦

Sabahattin Zaim'in kardeşi, İlim Yayma Cemiyeti kurucusu Burhanettin Zaim de Demirbank'ta müdürlük yaptı. Ülker'lerle çalıştı. Oğlu Mehmet Zaim, Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun'un kızı Işıl Hanım'la evliydi. Bu evlilikten oğulları Sina olmuştur.

◆◆◆

Zaimler, Yalçıntaşlar, yıllarca Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği bünyesinde faaliyette bulunan, psikolojik harp görevini yürüten, Toplumla İlişkiler Başkanlığı, TİB, bünyesinde görev yaptılar, yayın organlarında çalıştılar.

12 Eylül Darbesi'nin ürünü YÖK'ün üyesi oldular.

KENAN RİFAİ HAKKINDA

Kenan Rifai, 1867 yılında Selanik'te dünyaya geldi.

◆◆◆

Kenan Rifai, Mektebi Sultani'den sonra, Yahudi Alliance Israelite Universelle'e, dilimizdeki adıyla, Alyans Okulları'na, gitmişti.

Genellikle Yahudi çocuklarının gittiği bu okula Kenan Rifai neden verilmişti? Bilinmiyor.

◆◆◆

Kenan Rifai'yi tasavvuf hayatına hazırlayan en önemli mürşitlerinden birisi annesi Hatice Cenan***** Hanım'dı.

◆◆◆

Kenan Rifai, İbranice'yi annesinden mi, yoksa Alyans okulunda mı öğrenmişti?

◆◆◆

İbranice'yi annesinden öğrenmiş olabilir mi?

Soner Yalçın, Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı Efendi-2, İstanbul, 2006.
*Müthiş bir "yasa" ile karşılaşıyoruz, 27 Mayıs Devrimi, sabetayist Fatin Rüştü'yü görevden alıyor ve yerine bir sabetayist Sarper'i getiriyor ve Süleyman Demirel, bir sabetayist olan İsmail Cem'i atıyor ve yerine sabetayist Yalçıntaş'ı buluyor. Bir fark, Sarper, İsrael'e çok daha yakın ve Yalçıntaş, islamcı bir sabetayisttir. yk.
** Gül'ün Vatikan'a sefir yaptığı Kenan Gürsoy, tarikat kurucusu, Alyans İsraelit'ten geçtiği için Yahudi sayabiliriz, Kenan Rifai'nin torunudur.
Müthiş bir "network" ortaya çıkarıyoruz. yk
*** Silahlı Kuvvetler darbe yaptığında kadroları pek çok zaman Aydınlar Ocağı'ndan seçiyordu. Harp Akademesi hocaları, çoklukla, buradan devşiriliyordu. Süleyman Demirel de, aynı kuralı işletiyordu. Yalçıntaş'ı, trt'nin başına ve Devlet Planlama Teşkilatı'nda yöneticiliğe getiren Demirel'dir. yk.
**** a, Cevat Babuna'nın oğulları, anne ve babalarının sabetayist olduklarını açıkladılar. b, Oğulları ve kızları, Adnan Hoca'ya intisap ettiler. c, Babuna'nın kızlarından birisini Zaim, asistanı Ertüzün ile evlendirmişti. Ertüzün, hem askeri mahkemelerde, benim aleyhime, bilirkişi oldu ve hem de Demirel tarafından milletvekili yapıldı.
d, Yahudilik, Darwin'e ve gelişme fikrine karşıdır.
e, Sabetayizmde endogami uygulanıyor.
f, Üniversite ellerindedir. Zaim, Yalçıntaş, Babuna, Ertüzün burada ortaya çıkanlardır.
g, Üniversite'ye birinci girdim, birinci çıktım, beni asistan almamak için her türlü engeli buldular. Sonunda ve bir kez, kazandım, zorladım, atama kararımı, Dekan Cumhur Ferman'ın önüne kadar çıkarabildim, çok istiyordum, imzalayacak ve olacaktım. İmzalamadı, "tayini yapmayacağım" dedi, açıkça ifade etti, çok yumuşaktı, anlamadım. Çok aktif ve çok çalışkan olmama bağladım, bu üniversitede profesörler, çalışkan ve bilime düşkün olanlardan korkarlar, öyle düşündüm, o zaman sabetayizm'i bilmiyordum, Ferman tartışmasız bir sabetayist ve masondu. Çok sonra öğrendim, çok yükseldi, Ankara Üniversitesi'ne rektör oldu, Işık Üniversitesi'ne rektör yapıldı. Sonra müteveffa oldu.
Benim sabetayist olmadığımı sandılar ve hapishaneden başka her kapıyı kapattılar. Bilseydim, "bir yanım sabetayist" derdim. Diyemedim.
Demek ki sabetayizmin teori ve pratiği var ve bu "pratik" dersidir. yk.
***** Kenan'ı, "Cenan" yazabiliriz ve Cenan'ı, "Kenan" okuyabiliriz. yk.

Çok ilginç, Brooklyn rehberinde de bir tek "Kaan" bulabiliyoruz, Bela Kaanov ki, Rusya'dan veya Macaristan gelme bir Yahudi olduğuna hemen hükmedebiliriz. Az olması, "caan" da yazabilmelerinden, fakat, aslında "kagan" biliyorlar; biz de "kagan" diyoruz, "kağan" haliyle dilimize uydurmaya çalışıyoruz; halbuki, biz yumuşak g'leri hiç söylemeyiz.* Hep yutarız ve böylece, en kestirmeden, Kagan'dan Kaan'a bir yol tutmuş oluyoruz.

* "abi", Ağabey sözcüğünün söyleye söyleye bozulmuş şeklidir. Yazı dilimizde ve resmi konuşmalarda büyük hatadır.

Brooklyn telefon rehberinde, "kagan" çoktur, "Kagan Ari" veya "Kagan Ari Rabbi" ilk önce karşımıza çıkıyor. "Kagan İlya" ile bir dizi var ki devam ediyor; Kaganoff, Kaganov, Kaganovskaya varlar; böylece, Kagan ve tabii "Kaan" adını, Rusya'ya götürmüş oluyorum, memleketidir. İlaveten, New York yoluyla da, Yahudi adı olduğu sonucunu, pratik olarak, buluyoruz. Önemlidir.

Tabii aslı "Kahan" olup, Ruslar bu ince h'yi söyleyemiyorlar, Hasanova'ya "Gasanova" ve Haydar'a da "Gaydar" dediklerini hep biliyoruz, "Kagan" demeleri bu yüzdendir.* Guggenheimer&Guggenheimer bu analizi teyid ediyor, "Kagan" karşılığında "Cagan" ve "Cahan" yazıyor, aileler, soyadı ve bizde "oğlu" demek isterlerse, "Kaganoff" veya "Kaganovich" çıkıyor. Demek ki, "Kagan" veya "Kaan", Rusya Yahudileri'den geliyorlar ve buradayız. Cohen'den çıkıyor; bilgin ve din adamı anlamları var.

Manhattan'da da çok Yahudi yaşar ve "Baran" çoktur. Ancak Baranova, Baranovich, Baransky, Baranowskiy ve benzerleri daha çokturlar ve Rusya'dan gelen Rus-Yahudi ailelerini haber veriyorlar. Guggenheimer&Guggenheimer, "baran" karşılığında, İngilizce, "ram" diyor ki "koç"** anlamındadır ve Polonya ve Rus kullanımı olduğunu teyid ediyor. "Baran", bizde ise, daha çok Kars'tan yayılıyor; orada buluyoruz, 93 Savaşı'nda Ruslar'ın eline geçmişti, biz, son zamanlarda, sınır bölgelerine daha çok Çerkez yerleştiriyorduk, Ruslar, Yahudi sevkediyorlar. Kars'ta ve çevresinde, "Baran" adına rastlamamız eski sevkiyattandır, Kürtler ile hiçbir bağlantısını yoktur. Tanınmış Amerikalı-marksist iktisatçı Paul Baran, göçmendi ve Yahudi asıllıydı, Kürt kökenli olmadığından eminiz.

Hazırlığımız tamam, şimdi "kaan & baran & oz-can" tablosuna bakabiliriz; üçü de üç isimlidirler; usuldür, "süleyman özer çiller" ya da "danyal oral çalışlar" veya "osman cengiz çandar", hep hep üç isim taşıyorlar. İsimlerden birisinin mutlaka kutsal olması gerekiyor, Tevrat'tan olacak, amma, sabetayistlerde "Osman" adı da kutsaldır.

Yusuf Ziya Özcan'ın da üç adı var. Ve çok ilgi çekici, İbrani karşılıkları ortadadır.

Burada tanınmış mizah yazarımız Yusuf Ziya Ortaç, akla geliyor, "Akbaba" çıkarıyordu, bir Alyans İsraelit mezununun daha çok berber salonları için bir dergi yayınlamasını düşünmek hayli müşkil olmalıdır. İsmen, Yusuf Ziya Özcan ile birbirine çok yakın duruyorlar; aralarında, "Özcan" ve "Ortaç" kadar fark çıkıyor, ilkinin kökü "güç" ve ikincisi "ışık" anlamındadır.

Çözümü şudur, "Yusuf", Yasef ya da "Yosef" ve Ziya, Işık ya da İbrani "Or"; Öz-Can, Öz, noktasız haliyle İbrani "Oz", ki "güç" demektir. "Can" da, Hayim karşılığıdır. Demek

* Bir de "Kaplan" diyorlar, ki açıklaması daha girift olduğu için bırakıyorum, Amerika'dan bildiğimiz Kaplan'ların bizdeki "kaplan" sözcüğü ile bir ilişkisi görünmüyor. Göçlerle Rusya'dan gelen ailelerin yanlarında getirdikleri isimleri sayabiliriz, Mehmet Kaplan bunlardan birisi olabilir.

** Koç Holding'in Rusya'da açtığı "ram" mağazalarını, bu nedenle, "koç" olarak düşünebiliriz. "Ram", İngilizce'de "koç" oluyor, pek güzel, yalnız, ortalama Rus, İngilizce bilmiyor ve İncil dilini bilmektedir. Avram'dan, Yüce Peder, deyişinden bilirler, "Ram", "Yüce" anlamına gelmektedir.

İsim-bilimde her zaman iki görüş oluyor, birincisi, resmi polisin ve diğeri, Sherlock Holmes'un söylediğidir. "Yüce" işaretini Holmes'e borçluyuz.

ki bir tercüme odası ekzersizi ile "Yosef Or Oz-Hayim" adına ulaşıyoruz. Böyle bir "fitness" herhalde çok şaşırtıcı; ancak, aynı ölçüde de, açıklayıcıdır.

Artık Abdullah Gül'ün de bu sonucu bulduğundan hiçbir şekilde şüphe etmiyorum; çünkü, hiçbir yöneticilik deneyimi olmayan, bölüm, fakülte, üniversite yönetimlerini hiç bilmeyen, üniversite çevresinde bile hiç kimsenin tanımadığı bir zatı yök başkanı yapması, ancak böyle bir buluşa dayanabilir. Açıklama şuradadır, Yusuf Ziya Özcan'ın, üniversiter planda hiçbir yöneticilik deneyimi olmadığı doğrudur, yalnız, pek, Tevratik bir adı olduğunu görüyoruz. Doğrusu pek şanslı ve Gül, bu meziyetini takdir etmiştir ve biz, Sezar'ın hakkının Sezar'a ve Tevrat'ın hakkının Musa'ya verildiği bir ülkedeyiz.

Mahdumları "Kaan" ve "Baran", adlarıyla babalarına destek oluyorlar.

Bunlara ne ilave edebiliriz, her ikisi de Gürsoy ve Özcan, getirildikleri alanı hiç bilmedikleri için atanmış durumdadırlar. En az bilenlerin en yükseğe çıktığı ve en birikimsizlerin en tepeye oturduğu bir ülkedeyiz; islamizasyon ve osmanizasyona çok uygundur.

Bizans'ın çöküşünden geliyoruz.

yedinci bölüm

SEÇİM

Bu fiil, "seçim", eğer "seçkin" olanı çıkarmıyorsa, "seçim" yoktur.

Biz dilimizde, "seçim" fiiline, "intihab" diyorduk, tabii Arabi asıllıdır, ama Araplar, ilk bildikleri yaban halkın, yaban halka "acem" diyorlardı ve biz, bilgisizleri "acemi" ocağında topluyorduk, dilini sömürgeleştirdiler. Biz İç Asya'dan bu tarafa gelirken, ol tarihte şaman idik, önce İran'a uğradık, "intihab" sözcüğünü öğrendik ve Farisi sayıyorduk. İntihap nizamımız bir zamanlar iki kademeli idi, birine "müntehab-ı sani" tabir ediyorduk; ancak, İran'da "seçmek" fiiline, hem "intihab kerden" ve hem de kendi dillerinde, "güzide kerden" diyorlardı, "kerden", bizim "yapmak" ya da "etmek" fiilimize tekabül ediyor ve İran Yaylası'ndan geçerken, bunu da, "güzide", öğrendik. Demek ki seçmek, "güzide" olanı çıkarmaktır* ve ancak, hem "seçim" var deniyorsa ve hem de "güzide" bulunmuyorsa, sistem bozuktur. Her sıfat münasip ve ben "diktatorya" diyorum.

Güzel ve peki, Abdullah Gül, seçilmiş mi, aynı anlama gelmek üzere, seçkin ya da "güzide" mi; artık kolay sorular formüle ediyorum. Bir kez, güzide'nin tarifi çağa ve ilericilik derecesine göre değişiyor ve Gül, en çok Tanzimat öncesinde bir "güzide" olma şans ve talihine sahip olabilirdi. Yirminci yüzyılın son günlerinde ise asla "güzide" di-

---

* Sözlükler, İngilizce "elit" ve Fransızca "élite" karşılığı "ber güzide" veriyorlar.

S.Haim, English Persan Dictionary, Tehran, 1993.

M.R. Parsa-yar, Dictionaire Français Persan, Tehran, 1993.

yemeyiz; her kim, yaşı tutmayan bir kıza, bir görücü gönderip liseden çekiyor ve başını tesettüre soktuktan sonra on beşini bulunca nikahına alıyorsa, asla güzide ya da seçkin değildir. Çok uzaktadır.

Eskiden sıfatlar vardı, "ministrable" diyorduk, "bakan kabiliyetli" anlamındadır ve artık bu sözcüğü unuttuk, çünkü, şimdilerde bakanlar var, ama kabiliyetleri yoktur ve görüyoruz. Öyle bir sözcük yok, uydurabilirim, "presidentable", başkan, chief d'Etat, ya da "cumhurbaşkanı-olabilir" demektir; tercüme-i haline baktığımızda Gül'ün, bu tür bir "olabilir" sıfatını, kendisinde hiç bulmadığı kesindir. Üstelik Çankaya'ya çıkarıldığı zamanda da, kendisini, bırakınız "olabilir" halini, hiçbir zaman cumhurbaşkanı koltuğunu yakıştıramadığını anlıyoruz. Bunu fotoğrafına bakarak söylüyorum, bilimseldir.

Bu fotoğraf, Kabataş Lisesi'nde Mahmut Hocam, açıları düzgün çizemediğimiz zamanlar, "üstüne yaz" diyordu ve bu fotoğrafın üzerine "rezalet ve hakaret" yazılıdır.* Hiçbir cumhurbaşkanının, böyle bir şekilde oturtulmayı kabul edebileceğini sanmıyorum, belediye otobüsünü hatırlatıyor. Gül, kendisini kabul etmemiştir.

Bir soru daha formüle edebilir miyim, bu daha zor olabilir ve Darwin'de beni çok etkileyen bir tespiti, ki hep tekrarlıyorum, hatırlatmak istiyorum, gören bir canlı bir mağaraya kapatılınca zamanla görme kabiliyetini kaybediyor. Güzel, buradan şu soru çıkıyor, dogmatizm, öğrenme kabiliyetini tüketiyor mu, bu soru da, Gül'den ve daha doğrusu, Gül'ün hikaye-i hayatiye'sinden gelmektedir. Zaim-Yalçıntaş elbirliği ile yerleştirildiği, Cidde'de, İslam Bankası'nda, yedi yıldan uzun zaman çalışmış ve bu tür yerlerde, yerel dilin ötesinde, İngilizce çalışma dilidir. Abdullah Gül'ün yerel dili hiç öğrenmediği ve bu konuda hiçbir iddiasının olmadığı mutlaktır. Buna ilaveten ve bundan evveli de, aynı elden tutuş sayesinde, iki yıl İngiltere'ye gönderilmişti. Ama hiç İngilizce bilmemektedir, denecek ölçüde, bilmektedir, İngilizce soruları anlamamakta ve "İngilizce konuştuğu" zaman da konuştuğunu, İngiliz ve/veya Amerikalılar hiç kavrayamamaktadırlar.

Bu çok şaşırtıcı ve düşündürücü bir durum olmalı; çok ender çıktığını kabul ediyorum. Önemi şurada, islamizasyon ve bu arada imam-hatip sisteminin temel amacı, öğrenmeyi ortadan kaldırmak mı; bu soru çok yerinde ve gereklidir. Öğrenmenin itibarı yerin altındadır ve kabiliyetsiz ve birikimsiz olmak ise pek yüksekte değerlendirilmektedir. O kadar öyle ki, bir yere bir atama yapılacağı bir zaman, kabiliyetsizlik ve birikimsizliğe dikkat ediliyor, "ümmi"** seçiliyor ve bu nedenle "ümmileşme" devrine giriyoruz.

---

* Beşiktaş Savcıları'nın isteğiyle insanlarımızın gözaltına alındığı ve kısm-i azamisinin tutuklandığı devirde, bu gazetenin genel yayın yönetmeni Ufuk Büyükçelebi, elleri arkadan kelepçelenerek, gözaltına alınmıştı. Bir daha "rezalet ve hakaret" yazmaması için katkı sayılabilir.

** Bu sözcüğü "ümmi", kamu yaşamında ilk kez İsmet Paşa, zamanın cumhurbaşkanı Celal Bayar için telaffuz etmişti. Kötü ya da kaba bir kelime değil, ümmi, "anadan" anlamındadır ve bilgi dağarcığını doğduğu güne göre tutan insana denmektedir.

Şimdilerde, sunucular, eski şarkıcı ve aktrislerin en ümmilerinden seçiliyorlar.

Rezalet ve hakaret

AİHM Başkanı kendisini ziyarete gelen Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ve bakanlarını kanepede yan yana oturttu

Protokol bilmeyen başkan

TÜRK yargıç beğenmeyen ... basına arka çıkan AİHM Başkanı Costa, Gül'e sıradan ziyaretçi gibi baktı, protokol rezaleti çıkardı.

Kendisi koltuğa oturdu

HAKARET eder gibi kendisi ... oturdu, Cumhurbaşkanı G... bakan Yardımcısı Çiçek, Adalet Ba... kanı Şahin'i tek kanepede ağırladı.

Tarihi bir Strasbourg hatırası

AİHM Başkanı Jean-Paul Costa

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Abdullah Gül

Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin

Türkiye Cumhuriyeti Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı Cemil Çiçek

Tercüman Gazetesi: 4 Ekim 2007

Genelkurmay Başkanı
Orgeneral Yaşar Büyükanıt

GÜL DAHA TEHLİKELİ VE GAKGUK

"Bu Abdullah Gül, Erdoğan'dan daha tehlikeli. Öyle güleryüzlü durduğuna bakmayın. İngilizcesi de gakguk İngilizcesi. Powel'la telefonla konuştu. Ne dediği belli değil."

Balbay'ın Günlükleri

http://www.radikal.com.tr/radikal.... CategoryD-77, iddianame

Beşiktaş'ta hazırlanan iddianamede yer alan bu sözleri, matbuata düşünce, Yaşar Paşa Hazretleri'nin tekzip ettiğini biliyoruz; bu tekzip yadırganacak türden değildir, uygun düşmektedir. Çünkü, tarih acımasız olup Paşa'nın bunu hissetmiş olduğunu tahmin ediyorum.

Bir, türban, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Özkök devrinde, Başvekalet'e çıktı. İki, türban, Genelkurmay Başkanı Başbuğ zamanında, İstanbul Darülfünunu'na tırmandı. Ne önemi olabilir, şunu not edebilirim; tarih, bir peryodizasyon meselesidir ve ne olursa olsun, fiil ile faili asossiye etme eğilimindedir. Üç, türban, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Büyükanıt zamanında Çankaya köşkündedir.

Genelkurmay Başkanları ise güçlüdürler ve tarih, "Erdoğan'dan daha tehlikeli" ve üstelik "gakguk" dili bildiği iddia edilen bir kimseyi, yanına türban alarak, Çankaya Köşkü'ne yolcu eden bir Genelkurmay Başkanı'na müsamaha ile davranmayabilir, "istememişti" şeklindeki düşüncelere tarih yazıcıları pek itibar etmiyorlar. Bu nedenle Yaşar Paşa'nın "gakguk" dememesi, tarih önünde, çok daha münasip duruyor ve bu tekzip, Yaşar Paşa'yı kurtarıcı yöndedir.

Tabii lisan-perest olanlar, kelamın, Yaşar Paşa'nın üslubuna denk düştüğü konusunda musır olabilirler; bu ısrarın gerekli olduğunu sanmıyorum. Çünkü bu mesele daha önce ve tabii tarafımdan defeatla ifade edilmişti.* Bunun için bir araştırmaya gerek yok,

* İki yılı mütecaviz bir zamandır, her televizyon programında, Gül'ün, İngilizce bilmediğini ifade ile İngiliz-

Gül, bazı dış görüşmelerde, İngilizce konuşmayı denese de muhataplarının anlamadıklarını, hayretlerle, müşahade etmiştik.* Hal bu iken, İngilizce gösterilerine neden ihtiyaç duyuluyor, anlamak zordur. İhtiyaç olduğuna inanamıyorum.

Nuri Alan Doktrini

Güzel, tarih ve siyaset felsefesini bir kenara bırakarak meri kanunlara bakabiliriz; soru şudur, A. Gül, bir seçim sonucu mu Çankaya'ya çıkarıldı, bu soruyu dillendirmek zorundayız. Çünkü cevabı açıktır ve zamanında verilmişti; hayır, kanun ve hukuk dışında bir yerdedir. Üstad Nuri Alan'ın yerinde tespiti ile, Gül tarafından imzalanmış bütün kararnamaler ve kanunlar, yokturlar. Eski dilimizde bu hale, "butlan ile malul" diyorduk ve diyoruz. Yürürlükteki anayasa, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesini emrediyor ve A.Gül, seçilmemiştir. Durduğu yerde, seçimsiz durmaktadır.

Deveye sormuşlar, boynun neden eğri ve cevap vermiş, nerem doğru ki ve birincisi, şu, yürürlükteki anayasa'ya göre, bir meclis, belli usul içinde ve sürede cumhurbaşkanı seçemiyorsa, otomatik olarak, seçime gidilmektedir. Bunun için bir yasa ve seçim kanunu gerekmemektedir; bu nedenle, hükümet partisi tarafından bir yasa ile 22 Temmuz 2007 tarihinde seçim kabulü, anayasa ve yasalara aykırıdır, ilk sonuç bu oluyor. Bu açı-

Gül'ün ataması dolanma kültürünün sonucudur

YARSAV Başkanı, Anayasa Mahkemesi raportörü Altan'ın yedek üyeliğe atanmasına tepki gösterdi...

➤ ANAYASA Mahkemesi Raportoru Alparslan Altan'ın, Denizcilik Müsteşarlığı Müsteşar Yardımcılığı'na atandıktan 31 gün sonra Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından Anayasa Mahkemesi Yedek Üyeliği'ne getirilmesine YARSAV'dan tepki geldi. Dün Danıştay Başkanı Mustafa Birden'i ziyaret eden YARSAV Başkanı Emine Ülker Tarhan, atamayla ilgili "Bu bir dolanma kültürünün sonucudur. Yargıyı ele geçirme yolundaki kararlılığın en açık göstergesidir" dedi. Tarhan, Anayasa değişiklik paketinin de yargı bağımsızlığına vurulacak çok ağır bir darbe olduğunu savundu.

YARSAV Başkanı Emine Ülker Tarhan

Sözcü Gazetesi: 1 Nisan 2010

ce bilenlerin yanında biliyormuş görünmesini, "takiye" de diyebiliriz, ülke çıkarlarına aykırı buluyordum. Tekzip edilmeyi can-u gönülden niyaz ediyordum,Yaşar Paşa Hazretleri, İddianame'de beni teyid ile daha sonra İddaname'yi tekzip ettiler. Sevindim.

"29 Mart Tezleri", 29-31 Mart 2009. Tam metni, Tarih ve Edebiyat'ta yayınlamayı umuyorum.

* İlk kez, cnn international'de bir mülakat anonse edilmişti, spiker Ralitza Hanım iki sorudan sonra, "tamam"

dan baktığımızda ise, A.Gül'ü, Cumhurbaşkanı seçen, Meclis'in olmadığına hükmetmek durumundayız. Özetle ve kısaca, A.Gül'ü, Çankaya'ya olmayan bir Millet Meclisi göndermiştir ve o halde, illegaldir, diyoruz. Buradayız.

İkincisi ise daha net ve daha ağırdır; Meclis, A. Gül'ü veya bir başkasını, Cumhurbaşkanı seçtiği zaman bir anayasa vardı, ama bu anayasa değiştirildi; yapılan bir referandum ile, Cumhurbaşkanı'nın, beş yıl süre ile halk tarafından seçileceği anayasa hükmü haline getirildi. Bunu şöyle de söyleyebiliriz, Meclis, Gül'ü, Cumhurbaşkanı seçip Çankaya'ya çıkardığı zaman, Meclis'in böyle bir yetkisi vardı ve sonra yok oldu. Referandum ile kabul edilen Anayasa'ya göre, Cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi gerekmektedir ve halk, Gül'ü seçmemiştir. Mesele bu kadar basit, Gül, Çankaya'da de jure değil de facto oturmaktadır.

Kamu alanında "müktesep hak" veya "oldu-bitti" yoktur; anayasalar veya ceza yasaları, aksine bir hüküm olmadığı sürece, kabul edildiği tarihten itibaren yürümektedir. Fakat Gül, yürümeyi reddetmekte ve yerinde durmaktadır. Buradan devam ediyoruz.

Danıştay eski başkanı Nuri Alan'ın burada ihmal edilmemesi ve gözlerden uzak kalmaması gereken bir tespit ve notu var, aktarmak zorundayım: "Muhtelif vesilelerle açıkladığım gibi halk oyuna sunulan anayasa değişikliğinde Sayın Gül'ün yeni statüye geçişini sağlayacak geçici bir madde konmamasının nedeni Sayın Başbakan'ın görevini bırakarak hangi tarihte cumhurbaşkanı olması gerektiğine bir türlü karar verememesinden kaynaklanmıştır."* Nuri Alan'ın bu yerinde tespiti başka açılardan da açıklayıcı ve önemlidir, bu ara-bölümde, kısaca, üzerinde durmam gerekiyor.

Danıştay eski başkanı Nuri Alan, pek çok inceleme ile cumhurbaşkanlığı seçimini ele almıştı, burada bu çok sayıda ve pek değerli yazıların hepsine değinmek durumunda değilim.** Hepsinde anayasaya ve yasalara göre, Gül'ün Cumhurbaşkanı olmadığını

---

dedi ve kapattı. Muhtemelen Slav asıllı bu Hanım, bir dili sonradan öğrenenler misli, güzel Amerikanca söylüyordu ve Gül'e anlatamamıştı. Bir kez de, Gül'ün Birleşmiş Milletler'deki hitabetini dinlemeye çalıştım, Amerikalı delegeler dahil, bu hitabeti, kulaklıkla ve İngilizce çevirisinden dinlediler. Ben de, İngilizce hazırlanmış metinde satır altında okunuşunun yazıldığı izlenimi uyanmıştı. Bunları denemek imkânı var.

http://www.un.0rg/webcast/60/statements21. html

http://www.youtube.com.watch?v-yRz6roStC5s

* "Yoksa, halkoyuna sunulan anayasa değişikliği metninden geçici 18'inici ve 19'uncu maddeler çıkarılırken metne 11'nci Cumhurbaşkanı'nın statüsünü düzenleyen yeni bir geçici madde konulması en kolay ve basit bir yol olacaktı. Eğer Başbakan kesin kararını verebilirse bu düzenleme yeni anayasa değişikliğinde yapılacaktır."

Nuri Alan, İktidarın Yargıya Bakışı, Cumhuriyet Gazetesi, 12 Aralık 2007.

** Nuri Alan'ı, aynı yıllarda yan yana iki Fakülte'de okuduğumuz zamandan beri tanıyorum. Büyük ve ilkeli bir hukuku oldu, planlı ve programlı düşünüyor ve çalışıyordu. Davanın peşini bırakmadı, bizler, 12 Eylül Darbesi ile ve 1402 sayılı sıkıyönetim yasasına dayanılarak, bir "komutan emri" ile, üniversiteden ve çoğumuz kamu hizmetinden kovulduk. Nasıl döneriz, ikiye ayrıldık, bir kısmımız, komutanları ikna yolunu önerdiler ve biz bu yolu istemedik ve Danıştay yolunu seçtik. Ön görüşme için ilgili Daire'ye gittim, sekreteri, "sizi tanıyor mu" dedi, "bilmem, ben, Başkan'ı, tanıyorum" dedim. Lütfetti kabul etti , eski tanışıklığımızı karşılıklı teyit ettik ve güven verdi, bana, "bana izin verin, bana zaman verin" dedi, "çözerim" dedi ve de-

açıklıyordu ve ısrar etmektedir. Yazdıkları arasında bir de şu da var; "görevi sona ermiş olan bir kimsenin cumhurbaşkanına ait yetkiyi kullanarak böyle bir kararnameyi imzalaması idari işlemi 'yokluk' ile sakatlar."* Eski dilimizdeki "butlan ile malul" yerine "yoklukla sakat" deyişi ile karşılaşıyoruz; böylece daha büyük bir açıklık elde ediyoruz, Gül'ün bütün imzaları geçersizdir. Ve Abdullah Gül, Çankaya'da meşruiyet kazanmadan oturmaktadır. Oturuşu, "yoklukla sakat" bir haldedir.

Geçerken not edebilirim, Danıştay eski başkanı Nuri Alan'ın referandum yolunu Türk anayasal sistemine yakıştırmadığını da anlıyoruz. Hep yapılmamasını tavsiye ediyordu, ancak, yapıldığı takdirde ortaya çıkacak sonucu açıklamaktan da geri kalmıyordu. Referandum yapılır ve kabul edilirse, "onbirinci cumhurbaşkanı, 28 Ağustos 2007 günü yürürlükte olan anayasa kurallarına uygun olarak TBMM tarafından seçilmiş olmakla beraber halk tarafından seçilmemiş olduğu ve göreve devamının ve görev süresini belirleyen bir geçici madde mevcut olmadığı için cumhurbaşkanlığını bırakmak zorunda kalacaktır."** Gül, hukuka göre, Çankaya'dan ayrılmak zorunda kalmış ve ayrılmamıştır. Fiili bir durumu var.

Şimdi önemli soruya dönüyoruz, hiçbir hukuk devletinde, böyle bir hukuksuzluk göremeyiz; cumhurbaşkanlığı makamında Gül oturuyor ve illegal haldedir. Peki neden, neden bir geçici madde ile mesele çözülmedi ve neden Gül seçildikten sonra, çeşitli uyarılara rağmen, referandum'dan vazgeçilmedi, Nuri Alan da, reductio ad absurdum, bunu sormaktadır. Cevabı yakın, Alan, bütün bu karışıklığı, Tayyip Erdoğan'ın, cumhurbaşkanlığı için ne zaman ortaya çıkacağı konusunda karar verememesine bağlamaktadır ki önemli ölçüde doğrudur.

Şöyle de söyleyebiliriz, Alan'ın mükemmel hukuk mantığına dayanarak irdelediğimizde, Erdoğan'ın, Gül'ün, Çankaya'ya çıkartıldığı günden sonra da hiçbir şekilde Çankaya projesini bırakmadığını anlıyoruz. Referandum'u ertelememek veya Gül'ün cumhurbaşkanlığa devamını sağlayacak geçici madde koymamak, sadece bu anlamdadır.

O halde A. Gül'ün, Çankaya'ya çıkmasından sonra, "sadece ikimiz adaydık" mealindeki sözü, inandırıcılıktan uzak görünüyor ve tek adayın Erdoğan olduğunu bir kez daha tespit ediyoruz. Üç nedenle, adaylığını açıklayamadı ve bunları hep biliyoruz. Bir, sağlık sorunlarının ve bunlarla bağlantılı askerlik dosyasının açılması ve büyümesinden endişe etmesi ihtimal dahilindedir. Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olma tehlikesi hep vardı; sara ciddi bir hastalık, çok eski adı, falling sickness, "düşme hastalığı" idi, yalnız derecesi bilinmiyordu, araştırma safhasına girmesi risklidir. İki, üniversite diploması olabilir, amma olduğuna, kimseyi inandıramıyordu, cumhurbaşkanı olmak için şarttır. Üç, tam cumhurbaşkanlığı adaylığının ilan edileceği bir sırada, 2007 Nisan

diklerini yaptı. Danıştay, bizleri üniversite ve memuriyetlerimize iade etti; tabii başkaları da vardı, ama Nuri Alan'a, şükranlarımı yazıyorum.

Üstad'ın "cumhurbaşkanlığı seçimi" üzerine incelemelerini bütün genç hukukçulara öneriyorum.

* Nuri Alan, Anayasa Değişikliğinin İlk Sonucu II, Cumhuriyet Gazetesi, 3 Kasım 2007.

** Nuri Alan, Referandum İçin Son Bir Uyarı, Cumhuriyet Gazetesi, 12 Ekim 2007.

başında, Washington'da, Fethullah Gülen yanlısı bir gazeteci, Erdoğan'ın beyninde tümör olduğu ve ameliyat olması gerektiğini ortaya attı.* Bu, Gülen'in, Erdoğan'ın adaylığını veto ederek, Gül'e kapı açması anlamına geliyordu ki etkilidir. Geri çekildi, yalnız, Gül'ü hukuk dışı bir konumda ve hep diken üstünde tutmaktan da geri kalmadı, buraya gelmiş oluyoruz.

Seçim Sahnesi: Kamhi & Doğramacı & Hotar

Önceki bölüme Schmitt ile başlamıştım, yüz yıla yakın bir zaman önce, parlamentolara, "fuzuli dekor" demişti; fuzuli de olsa dekordur. Ben de, önceki çalışmalarımın birisinde, bu tartışmalara bir katkıda bulunmaya çalışarak "demokrasi illüzyon mu" sorusunu formüle etmiştim.** Demokrasi illüzyondur ve ortada acemi illizyonistler dolaşıyorlar; bütün işler, tekellerin bürolarında ve şimdi yakın anlamda, cemaatların dergâhlarında kararlaştırılıyor, *** Meclisler'de ise sadece oynanıyor. Sahnedirler.

---

* O tarihte Aydın Doğan, Erdoğan'dan kurtulmak ve akepe'yi iktidarda tutmak için, Erdoğan'ın cumhurbaşkanı ve Gül'ün başbakan olması için çalışıyordu. Gül'ü, icranın başında, daha edilgen ve nöbet'siz buluyordu. Erdoğan'ın epileptik olduğu yazılarını hem sansür ediyor ve hem de bunların yerine sevimli haberler buluyordu. Ayrıca Erdoğan'ın üniversite mezunu olduğu konusunda sürekli haberler yaratıyordu, etrafından dolaşıp diplomalı gösteriyordu. Bu nedenle, Gülen kaynaklı tümör haberini de sansür etti; o kadar öyle ki, daha sonra, Yasemin Çongar, bunu, haber olarak, İstanbul'a gönderdiğini, ancak, Sedat Ergin tarafından çöp sepetine atıldığını yazdı. Yaparlar ve daha çok yaptılar.

Sonunda haberi Akşam Gazetesi'nden Güler Kömürcü, Türkiye'ye duyurdu. Bir ilgisi var mı, bir süre sonra, Güler Kömürcü, hem Silivri'de sanık oldu ve hem de Akşam'dan atıldı.

Güler Kömürcü'nün haberi ve Tayyip Erdoğan'ın hastalığı ile üniversite diploması için, bakılabilir.

Yalçın Küçük, Mediko Politik-Epilepsi ile Orgazm, Ankara, 2008. s. 233 ve diğerleri.

** Y. Küçük, Devlet ve Hürriyet, İstanbul, 2006.

Burada yeni bir devlet ve hürriyet teorisi var, "kapitalizmde devrimler", demokrasi illüzyon mu, "Tevrat'ta Levyatan", Oryantal Despotizm, "Schmitt'in Dönüşü" katkılarının yeniden ele alınmasını kuvvetle öneriyorum.

*** Bir iki yüzlülüğü de şurada görüyoruz, akepe ve cehepe, 12 Eylül 1980 darbesine karşı görünüyorlar, illüzyondur, bu darbeye dayanıyorlar ve devam ettiriyorlar. Eylülist diktatorya, parti içi'ni ve dolayısıyla partileri ortadan kaldırdı. Türkiye'de, milletvekili ve belediye başkanı adaylarının, partilerin delegeleri tarafından belirlenmesi bir kanun hükmü idi ve darbe ile, bu iş, parti yönetimi ve başkanlarına bırakılmıştır. Ayrıca, partilerin, parlamentoya milletvekili sokabilmeleri, aşılmaz bir seçim barajı ile, engellenmiş durumdadır. Bu, partilerin ve demokrasinin bitmesi anlamındadır. Partiler'in çok kusurları var, yalnız, partisiz bir yönetim, açık diktatoryadır ve bunu bilmek durumundayız.

Sabih Kanadoğlu, Parti İçi Demokrasi-Genel Başkan Egemenliği,

Sabih Kanadoğlu, Alaturka Demokrasi, Ankara, 2007. s.363 ve sonrası

Bilkent'te Atatürk posterli mezuniyet

Bilkent Üniversitesi'nde, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de katıldığı mezuniyet töreninde bazı öğrenciler ile davetliler Atatürk posterleri açtı

Cumhurbaşkanı Gül, yürümekte zorlanan Bilkent Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Prof. Dr. İhsan Doğramacı'ya kolundan tutarak yardımcı oldu. Öğrenci ve veliler, Atatürk posterlerini uzun süre havada tuttu. ■ Fotoğraf: YAVUZ ÖZDEN

ANKARA

'Mücadele başlıyor'

Hürriyet Gazetesi: 18 Ağustos 2007

Sahne oyunlarında anlatıcılar var, "anlatıcı" şöyle başlıyor, Tayyip Erdoğan, bir yandan, referandum ve diğer yandan, ne zaman resmen adaylığını koyacağı meseleleriyle oyalanırken, Abdullah Gül seçim yapıyordu ve sahnededir. Türkiye Büyük Millet Meclisi ise, sadece bir sahnedir; işte gerçek seçim oyunu o sahnede yapılıyordu. Müthiştir ve bütün "amme hukuku" derslerinde okunmasını dileyerek yazıyorum. Üç aktörü var, Kamhi, Doğramacı ve yardımcı rolde, Hotar; şimdi bu üç aktörlü seçim oyununu yazmak üzereyim. Başlıyoruz.

Önce İhsan Doğramacı ve önce bir gazete kupürü ve bir gazete yazısı ile başlamak istiyorum. Kupür yukarıdadır, Bilkent Üniversitesi'nde mezuniyet törenine Gül de katılmışlar, öğrenciler ve veliler, Gül'ü, Atatürk posterleri ile protesto etmişler, Doğramacı yürümekte zorlanıyormuş, Gül, koltuk vermiş, özeti budur; özet eksik, çünkü, asıl koltuğu Doğramacı vermişti, demek ki koltuk alan koltuk vermektedir. Koltuklaşmayı, bir perdenin kapanış sahnesi sayabiliriz.

Yazı, Serpil Yılmaz'ın ve "Irak'ı ABD böldü" başlığını taşıyor ve Yılmaz, Nezir Kırdar'ın şu sözünü de yayınlıyor: "Kuzey Irak'a yatırılan her kuruş, Türkiye'ye, Kürtler'in sıkacağı kurşun olarak döner". Güzel, Serpil Yılmaz, aynı yazıda, "Kuzey Irak'a en büyük yatırımlardan birini, teyzesinin oğlu Prof. Doğramacı'nın yaptığını" da, Nezir Kırdar'a söylediğini, bize haber, veriyor.* Erbil doğumlu Nezir Yılmaz, Bağdatlı bir sanayici ve kardeşi Nemir Kırdar ise, İngiltere'nin en zenginlerinden birisi, sıralamada, Serpil Yılmaz'ın verdiği bilgiye göre, Kraliçe ile aynı basamaktadırlar.

* Serpil Yılmaz, Bağdatlı Sanayici Nezir Kırdar: Irak'ı ABD Böldü, Milliyet, 19 Nisan 2007.

İşte Refah'ın gerçek niyeti

Ürperten itiraf

Refah Partisi Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül "Cumhuriyet döneminin artık sonu geldi" dedi

İngiliz The Guardian gazetesinde yayınlanan röportajda Refah'lı yönetici, laik sisteme ve cumhuriyete açıkça meydan okudu

'Gitmeyen İslamcıları ordu yollar'

The Guardian

Turkish Islamists aim fo

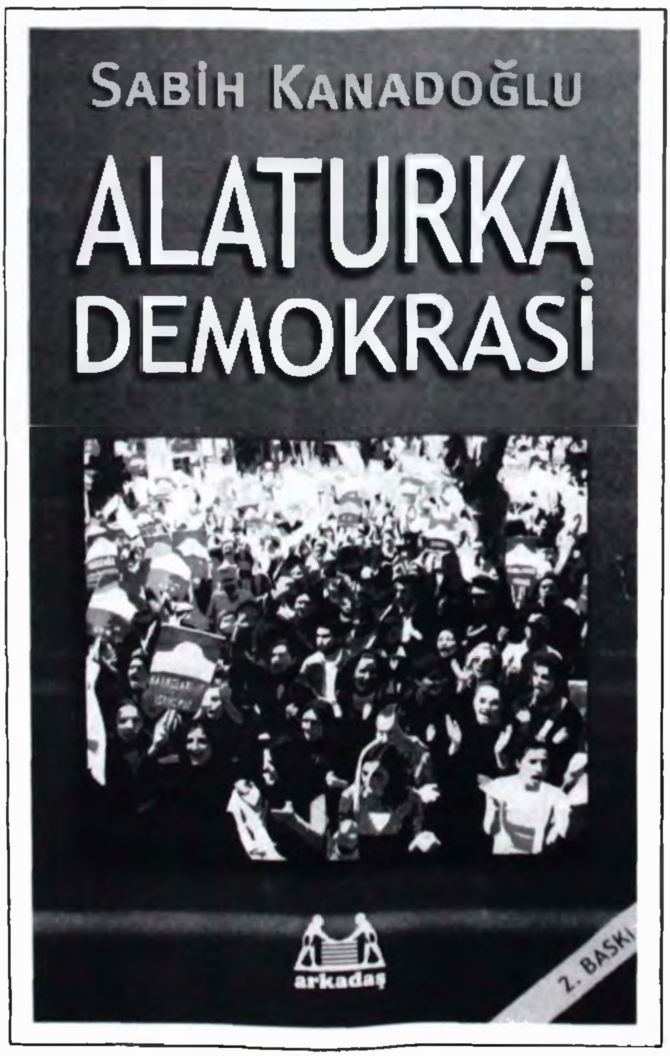
Yeşil devrim

Net sözler

ŞOK ETTİ

İŞTE GAZETE

Posta Gazetesi: 28 Kasım 1995

Çok güzel, Guggenheimer & Guggenheimer, "Nemirov" adını kaydediyor, bu şekilde, bir Yahudi adı olarak, Nemiroğlu'nu bulmuş oluyoruz. Tabii "Nezer" yazılışı ile "Nezir" de var, mesih yerine kullanılıyor. İlaveten ve şüphesiz, "Kır" da olmalıdır, Latince "Cyrus" ve İrani "Koreş" olup, biz, daha çok. "Kırca" veya "Kırdar" olarak taşıyoruz*; devamı mı, Nezir ya da "ı" ile Nezır, eski valilerden Lütfi Kırdar ailesindendir, Lütfi Kırdar'ı, Menderes'in, kendinden önce, Moskova ziyaretine çıkardığını işaret etmiştim. Lütfi Kırdar ile İhsan Doğramacı, teyze çocuklarıdırlar ve tabii Yahudi asıllı olduklarını hiç kuşku duymuyoruz. Nezir Kırdar'ın anlatımından, Doğramacı'nın, Barzani'yi desteklediğini çıkarabiliyoruz ve bizim çizdiğimiz tablodan da, Abdullah Gül'ü kuvvetle desteklediği anlaşılmaktadır.

Bir soru ve kendime, neler yazmamışım ki, yeri geldi ve şimdi daha önce yazdıklarımın birisinden bir aktarma yapmak istiyorum. Erbil'de dünyaya gelen İhsan Doğramacı'nın "annesinin babasının adı Mehmet Ali Kırdar, annesi İsmet Kırdar ve dayısı ise Lütfi Kırdar"; İhsan, İstanbul Tıp'tan mezun oluyor ve "Sir Horace'ın 'one of a number of German Jewish refugees' dediği, Almanya'dan sığınmacı Yahudi Doktor Albert Eckstein'ın yanında çocuk hastalıkları ihtisası yapıyor",** sonra, hep yükseliyor ve önüne bir engel çıksa da yenerek yükselmeye hep devam ediyor.

Yahudi asıllı veYahudiler tarafından yetiştiriliyor, kurala uygun düşmektedir, profesörlüğü geliyor, engel işte bu sıradadır. Doğramacı örgütçüdür ve hep kendine bağlı ekipleri var, hep övüyorlar ve bunlardan birisi, övgüleri arasında, kızgınlıkla, şunu da koymuş, aktarıyorum, "o zamanki gizli servis, Doğramacı'nın 'müslüman olmadığı' ve eşinin de 'Türk olmadığı' için profesörlüğünü" engellemişti. Türk gizli servis dosyalarında bunlar yazılıdır; ancak engellemenin uzun sürmediğini biliyoruz. İbraniyet bağı yeterlidir ve Türk ve müslüman olmamak önemsizdir; pratik budur.

İki nokta daha var, bir, Doğramacı'nın ana dili İbrani idi,*** ve iki, 27 Mayıs Devrimi'nin Komutanı, Orgeneral Cemal Gürsel, Doğramacı'ya, başbakanlık önermişti. Başbakanlık önerirseniz, "Müslüman" ve "Türk" olmama kayıtlarından sonra olduğu kesindir, çünkü öneri Profesör Doğramacı'ya yapılıyordu ve "Cahiliye" kitabında yazılanlara bakacak olursak, Cemal Paşa, Doğramacı'nın İbrani olduğunu biliyordu.**** Hepsi bu kadar, artık Bilkent Üniversitesi'ne giden bir cadde kenarında, minaresi olmayan, masonik üçgenlerle süslü güzel bir tapınakta yatıyor.

---

* Haberci'de Coşkun Kırca'yı yazdım.

** Yalçın Küçük, Tekelistan, Altıncı Baskı, İstanbul, 2004. s.338

İlke olarak "Türk-Müslüman" bir kimseye "Mehmet Ali" adı konmuyor. Tabii kural dışı olanlar var.

*** Profesör Doğramacı, Anadili İbrani, ibid. s.339

Eşinin adı Ayser, Tekelistan'da bilgi var, bu isim, Türk ve Arap isim sözlüğünde yer almıyor; "Ser" veya "Sar", İbrani isim ve soyadıdır. Ser ve Sar'ın türevleri, "sergen" ya da "sarol" bizde çoktur.

**** Gizli Tarih dizisinden "Savaşlar" içinde, bu aileye tekrar dönmeyi planlıyorum. Tekelistan'da ise, Doğramacı'nın profesörlüğe engeli, zamanın başbakanı Adnan Menderes'in ortadan kaldırıldığı yazılıdır. Menderes, devrilince, Komite Başkanı Cemal Gürsel, Profesör Doğramacı'ya başbakanlık teklifi götürdü. İki anlamı var, Doğramacı'nın İbrani asıllı olduğunu biliyorlar ve 27 Mayıs'ı yapan Milli Birlik Komitesi'nde İsrael-muhibbi ve İbrani asıllı çoktur. Bunu önemli bir açıklık saymak durumundayız.

'En büyük ödülüm'

Prof. Dr. İhsan Doğramacı, TBMM Onur Ödülü'nü Meclis'te düzenlenen bir törenle aldı. Doğramacı, 'Bu ödül daha önce aldığım hiçbir ödülle yarışamaz' diye konuştu

ANKARA Milliyet

TBMM Onur Ödülü'ne layık görülen Prof. Dr. İhsan Doğramacı, TBMM'de düzenlenen bir törenle ödülünü aldı. Doğramacı, "Bu ödül daha önce aldığım hiçbir ödülle yarışamaz" dedi.

Bakanlar, milletvekilleri, sanatçılar, eğitim camiasından temsilciler ve Doğramacı ailesinin katıldığı törende Doğramacı'nın 92 yıllık yaşamından kesitler sunuldu.

Başkent Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mehmet Haberal, onun ışığında ders çalıştıkları günlerden, lazer kullanır hale geldiklerini vurgularken, Doğramacı'nın kurduğu Hacettepe Üniversitesi'nin sağlıkta yeni bir çağ açtığını söyledi.

Törende, Doğramacı'nın eşi Ayser Doğramacı, kızı Şermin Savaşçı, oğulları Osman Doğramacı ve Bilkent Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Ali Doğramacı da hazır bulundu.

Törende, Doğramacı'yı aday gösteren Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de övgü dolu bir konuşma yaparken, TBMM Başkanı Bülent Arınç da, "Onur ve gurur verici bir mesleki başarıya sahip Sayın Doğramacı, yıllarca unutulmayacak çalışmalar yapmıştır" dedi.

Prof. İhsan Doğramacı ödülünü Meclis Başkanı Bülent Arınç'ın elinden aldı. Doğramacı'yı ödüle aday gösteren Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de övgü dolu bir konuşma yaptı. ■ Fotoğraf: Mustafa İstemi

Oğullarının yardımıyla çıktığı sahnede ödülünü Arınç'tan alan Doğramacı'ya, bir heykelcik, slit ve 25 bin YTL para ödülü verildi. Arınç, para ödülünün de eğitime gidebileceğini söyleyince Doğramacı, "Bunu saklayacağım" karşılığını verdi. Törende duygulu bir konuşma yapan Doğramacı, şunları söyledi:

"Yürek dolu olunca, dil lal olurmuş. Uzun süren yaşamım boyunca çeşitli ödüller aldım. Bu ödül onların hiçbirisiyle yarışamaz. Bu ödül bir milletin mümessili olan Meclis adına bana verildi. Bundan büyük ödül olamaz, hayal edilemez. Başarılarımda anne ve babamın rolü büyüktür. Kendilerini şükranla yâd ediyorum."

Törene CHP'den sadece İstanbul Milletvekili Şükrü Elekdağ ile Denizli Milletvekili Mehmet Neşşar katıldı. Arınç, CHP'den törene daha fazla katılım olmaması nedeniyle Elekdağ'a sitem etti.

Milliyet Gazetesi: 31 Mayıs 2007

Jak Kamhi, Peres'i evinde ağırladı

Şimon Peres, Dr. Akkan Suver, Jak Kamhi ve Cefi Kamhi

İSRAİL Cumhurbaşkanı Şimon Peres onuruna işadamı Jak Kamhi, evinde yemek verdi. Yemeğe İstanbul Valisi Muammer Güler, İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş, Marmara Grubu Vakfı Başkanı Dr. Akkan Suver, Türkiye'nin Tel Aviv Büyükelçisi Namık Tan, İsrail'in Ankara Büyükelçisi Pinhas Avivi de katıldı.

Hürriyet Gazetesi: 15 Kasım 2007

CUMA,

İŞADAMI JAK KAMHİ'YE ÜSTÜN HİZMET MADALYASI

Devlet tam kadro oradaydı

Musevi Türk İşadamı Jak Kamhi'ye Devlet Üstün Hizmet Madalyası verildi. Devlet zirvesinin tam kadro katıldığı törende Cumhurbaşkanı Sezer, Kamhi için "Yurtsever ve çalışkan Jak Kamhi ulusumuzun övgüsünü kazandı" dedi.

ÇANKAYA Köşkü'nden ayrılmak için gün sayan Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in ev sahipliğindeki son törenlerden biri, Musevi kökenli Türk işadamı, Profilo Holding Yönetim Kurulu Başkanı Jak Kamhi'ye Devlet Üstün Hizmet Madalyası verilmesi için düzenlendi. Törene çağrılan davetliler ikiye ayrılarak bir kısmına "eşli", bir kısmına da "eşsiz" davetiye gönderildi.

EŞLİLER VE EŞSİZLER Eşsiz davetiye gönderilenler, eşleri türbanlı olan Başbakan Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı ve Cumhurbaşkanı adayı Abdullah Gül'ün de dahil olduğu "A protokolü" kapsamındaki devlet yöneticileri idi. Eşli davet edilenler ise Jak Kamhi'nin ailesi ve listeyi onların belirlediği konukları idi.

SEMRA HANIM TEK İSTİSNA Eşli eşsiz davetiye ayrımında Erdoğan ve Gül'ün eşlerinin türbanlı olmaları ve Sezer'in "kamusal alanda türban yasağına" duyarlılığının etkili olduğu bildirildi. Devlet "A protokolü"ne dahil olup da eşli katılan tek istisna, Cumhurbaşkanı Sezer'in eşi Semra Sezer oldu. Semra Hanım'ın törene katılması, Kamhi'nin eşli gelmesiyle açıklandı.

Yaklaşık 200 kişilik seçkin davette, gazete ve televizyonların Ankara temsilcileri, bazı yazarlar da hazır bulundu. Davette Hürriyet'i Başyazar Oktay Ekşi ve Ankara Temsilcisi Enis Berberoğlu temsil etti.

SEZER TAKTI Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün önerisiyle hazırlanan Bakanlar Kurulu Kararnamesi'ni Cumhurbaşkanı Sezer'in onaylaması ile kararlaştırılan Devlet Üstün Hizmet Madalyası'nı Kamhi'ye Sezer taktı.

İlk konuşmayı yapan Sezer, "Kamhi'ye Devlet Üstün Hizmet Madalyası'nı tevcih etmekten mutluluk duyuyorum" dedi. İş dünyasının önderi olarak Kamhi'nin ülkeye yaptığı hizmetleri, bulunduğu görevleri sıralayan ve kişiliğinden övgüyle söz eden Sezer, özetle şöyle konuştu:

MADALYA ULUS'UN ŞÜKRANI 1995 yılının Dünya Hoşgörü Yılı olarak seçilmesinin sağlanmasında Sayın Kamhi'nin ve 500. Yıl Vakfı'nın çalışmaları etkili oldu. Atatürkçü düşünceye içtenlikle bağlı Sayın Kamhi, başkanlığını uzun yıllar sürdürdüğü İktisadi Kalkınma Vakfı aracılığıyla ve kişisel çabalarıyla, Atatürk'ün Türk Ulusuna hedef gösterdiği kalkınma ve çağdaşlaşma yolunda önemli bir aşama olan AB yönelimine güçlü destek sağladı. Kamhi, bu yurtseverliği ve çalışkanlığı ile Ulusumuzun övgüsünü kazandı. Devlet Üstün Hizmet Madalyası, Kamhi'ye Ulusumuzun şükran duygularının bir anlatımıdır.

ÖRNEK ALINACAK Sayın Kamhi, size, ülkemizin ve ulusumuzun yararına üstün başarıyla gerçekleştirdiğiniz çalışmalar nedeniyle Türk Ulusu ve kendi adıma teşekkür ediyorum. Yaşamınız ve yaptıklarınız her Türk yurttaşınca örnek alınacak, gurur duyulacak niteliktedir.

KAMHİ'YE BRAVO Kamhi de konuşmasında, "Bu madalya benim için en büyük gurur kaynağıdır" dedi. "Ülkesine hizmet etmek her yurttaşın görevidir" diyen ve bu hizmeti yapabilmenin önüne açılacak fırsatlara da bağlı olduğunu anlatan Kamhi, bu fırsatı ilk eski Başbakan Bülent Ecevit'in tanıdığını ve daha sonraki cumhurbaşkanları, başbakanlar ve dışişleri bakanlarınca sürdürüldüğünü anlattı. Türkiye'nin mutlaka AB üyesi olması gerektiğini vurgulayan Kamhi, Sezer, Erdoğan ve Gül'e teşekkür etti.

■ Süleyman DEMİRKAN/ANKARA

Gönüllü lobici

TÜRK sanayiinin en eskilerinden, 82 yaşındaki Jak Kamhi'nin bu madalyaya uzanan öyküsü, binlerce aileye geçim sağlayan yatırımları dışında, politik bir yön de taşıyor. Kamhi, aynı zamanda Türkiye için çalışan gönüllü bir lobici.

Kamhi'nin dış politikada bilinen en önemli katkısı, "Kıbrıs Barış Harekâtı" sonrası ABD'nin ambargo kararına dayanıyor. ABD Kongresi'nin Şubat 1975'te Türkiye'ye silah ambargosu kararı almasının ardından, dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'in, ABD'ye yolladığı 10 kişilik işadamı heyetinde o da vardı. Amaçları, Kongre'yi ambargonun kaldırılması için ikna etmekti.

ARABULUCU KAMHİ

Fransa'yla ilişkilerde de birçok olayda Türkiye için devreye girdiği biliniyor. En sonuncusu, geçen aralık, Ermeni soykırımı iddialarıyla ilgili Fransa Parlamentosu'nda görüşülen yasa tasarısı sırasında oldu. Dönemin Cumhurbaşkanı Jacques Chirac ve hükümet nezdinde oylamanın yapılmaması için çalıştı.

İsrail ile olan ilişkilerde de, herhangi bir sorun olduğunda yine Kamhi'nin etkisine başvurulduğu sık sık anlatılır. Yine en son geçen yıl, Hamas Lideri Halid Meşal'in Ankara'da Türk yetkilileriyle görüşmesi sonrası gerginleşen Türkiye-İsrail ilişkilerinde, arabulucu olduğu Kamhi'nin [illegible] ■ Tolga TANIŞ

Ne mutlu Türküm diyene

JAK Kamhi konuşmasında törende hazır bulunan iki oğlu [illegible] teşekkür etti. Kamhi, "Bu ödülün büyük kısmını eşimle paylaşıyorum, ona şükranlarımı sunuyorum" dedi. Kamhi konuşmasını Atatürk'ün "Ne mutlu Türküm diyene" sözü ile tamamladı. Fransızca, İngilizce ve İspanyolca bilen Kamhi'ye, Türkiye'den önce Fransa'da [illegible]'de "Legion d'Honneur" verilmiş, [illegible]'de de İspanya Kralı'ndan bir madalya almıştı.

Hürriyet Gazetesi: 17 Ağustos 2007

Yeniçağ Gazetesi: 25 Nisan 2007

ŞEVKET KAZAN ANLATIYOR: ABDULLAH GÜL AMERİKAN ELÇİLİĞİ'NDEN HİÇ ÇIKMAZDI

Exeter'de yetişti Amerika seçti!

[illegible] AKP [illegible] parti programı, yeni yönetimlerin [illegible] CHP [illegible] AKP CHP'nin [illegible] yayınladığı [illegible] yargı organları karar-

Amerikalı makamların, "Acaba hangi isim bizimle en iyi uzlaşma halinde olabilir" diye özellikle seçim yaptıklarını ve Abdullah Gül'e özel bir ilgi gösterdiklerini hissettik.

Boyuna Amerika ile fakslaşıyorlar

Şevket Kazan anlatıyor: [illegible]

Üniversiteyi bitirdikten sonra İngiliz istihbaratına eleman yetiştiren Exeter Üniversitesi'nde yüksek lisans

ile İslam ülkelerinde önemli ekonomik ve siyasi kuruluşların başında veya devlet görevlerinde görmek mümkündür.

İsrail ile özel ilişki

Abdullah Gül, İsrail ile ilişkileri çok sıkı tutan bir politikacı olarak dikkat çekti. Kasap Şaron olarak bilinen ve sonradan İsrail Başbakanlığı da yapan Ariel Şaron ile de görüşen Abdullah Gül, ABD derin devletine hizmetleriyle tanınan Ahmet Ertegün'ün Özbekler tekkesindeki cenaze töreninde ön saftaydı.

Şimdi tam burada, Doğramacı'ya Meclis'in "Onur Ödülü" verildiğini tespit etmek durumundayız, Doğramacı, "en büyük ödülüm" buyurmuşlar, törenleri pek seven Tayyip Erdoğan katılmamışlar ve habere göre, "Doğramacı'yı aday gösteren Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de övgü dolu bir konuşma" yapmışlar. Bu, tam 30 Mayıs 2007 tarihindedir ve Türkiye, cumhurbaşkanlığı seçimlerindedir. Haber iyi yapılmış, iki kez, Ödül'ün, Gül'ün marifeti olduğu belirtiliyor ve Gül ve Doğramacı, elele ve kenetlenmiş haldedir. Seçim yapılmakta ve devam etmekte, Gül, Yahudi eda'sının,* "body politic" de diyebiliriz, arkasında olduğunu ilan etmektedir. Toplu halde ve çok büyük oy aldığını söyleyebiliriz.

Seçime yetiştirilen bir diğer "seçim" de Kamhi'ye verilen "Devlet Üstün Hizmet Ödülü" oldu, Hürriyet'teki haberin yine iyi yazıldığını görüyoruz, Ödül'ün, "Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün önerisiyle hazırlanan Bakanlar Kurulu Kararnamesi" ile verildiği belirtilmiştir, kolaylıkla okunuyor. 16 Ağustos 2007 tarihindedir ve Gül'ü Çankaya'ya götürecek turlar başlamak üzeredir. Böylece Dışişleri Bakanlığı'nın ödül dağıtım işine de önem verdiğini anlıyoruz ve kupürdeki fotoğrafa baktığımızda, Tayyip Erdoğan'ın uyuduğuna hükmetmezsek, yüzünün asık olduğu sonucuna ulaşabiliyoruz. Gül hayli memnun, ufka doğru ve dik bakıyor, şimdi de, Türk Yahudileri'nin siyasi komiseri Kamhi'nin oyunu aldığını ilan etmiş olmaktadır. Ve tekrar hepsi budur.

Seçim mi, Kamhi ve Doğramacı ve Gülen pek yeterlidir.** Bir sahnedeyiz.

Peki kimdir bu Kamhi; Karay'lar üzerindeki kaynaklar, On Altıncı Yüzyılda İstanbul'daki karaimlere savaş açan bir aileden geliyor. D. Ojalva'nın monografisinde okuduğumuz göre, 1976 yılında, Profilo'da bir büyük grev olunca, cesaretle grevcilerin üzerine yürüyen adamdır; depuis cette date, Jak Kamhi a fait partie de groupe d'invités marque aux réceptions militaire traditionelle du 30 Aout, Yüksek Komutanlar, bu cesur tavrı görmüşler ve çok takdir etmişlerdir, ol tarihten sonra, bütün askeri resepsiyonların en güzide davetlisi işte bu Kamhi'dir. Demek Yüksek Komutanlar'ın çok takdir ettiği bir Yahudi zenginimizdir; takdir ve sevgi beraber, bu sevginin kaynağında ise grevci işçilerden korkmama var.

Türk Devleti'nin çok sevdiği ve çok yüksek tuttuğu bir Yahudi'dir, bir, Profilo Holding, esas itibariyle buzdolabı ve benzeri dayanıklı tüketim malları imal ediyor, iflas ile karşı karşıya kalınca, Devlet, bunu bir "devlet meselesi" kabul ile derhal harekete geçmiştir. İki, bir grup yüksek yer-tutan Türk'ün aynı zamanda Kıbrıs Türk yurttaşı sayıldığından haberdar değildik, bu uygulamaya son verilince bilir olduk, Kamhi'ye yapılanı, Türk Devleti kabul etmedi ve büyük tepki gösterdi. Büyük gazeteler, birinci sayfalarında, "ayıptır" yazdılar. Üç, Türk Devleti'nde, yaşı dolayısıyla kendisi ve eşi kabul etmeyince, bir Parti aracılığıyla, oğlu milletvekili yapıldı ve seçimden hemen önce, bu çok sevilen ve çok kuvvetli Yahudi de Gül'ün destekçileri arasına katılmış oluyordu, tören bu törendir.

* Fesadiye kitabında "eda" girişi var.

** Gülen'in, Erdoğan'ın beyninde tümor var açıklaması da tam zamanında gelmiştir. Değinmiş durumdayım.

Yaptığı bir önemli işi daha var,* ben, Beş Yüzüncü Yıl Vakfı'nın lobi yapmasına imkân olmadığını, televizyon programlarımda açıklıyordum. Fitne'de bütün kaynaklar veriliyor; Türkiye için çok önemli sayılan, Yahudi Lobisi, Ankara ve Kudüs arasında, çeşitli politik görüşmeler ve pazarlıklar sonucu, çalışıyor veya çalışmıyor; bunları, yazıyorum ve söylüyorum. Bu kadar değil, 1958 ve 1996 Gizli Brit'lerini de, ne yazık, ben çıkardım, 1996 Brit'i açıklamasını Sky'da yaptık, zamanın Adalet Bakanı Şevket Kazan itiraz etti, çok tartışıldı, daha önce bilinmiyordu; artık kamuya yerleşmiş durumdadır. Başka mı, Vakf'ın bir propaganda ihtiyacından doğduğunu ve sadece iç pazara hizmet ettiğini de ifade etmekten geri kalmıyordum.** Söylediklerim, Türkiye'deki Yahudi Partisi'nin duymak istemedikleridir ve yalnız yine de pek sabırlı olduklarını da düşünebilirim, beklediler ve nihayet, 24 Aralık 2007 tarihli notayı kaleme almışlar. Ben daha geç bir tarihte muttali oldum, ama öğrenmemle kovulmam arasındaki zaman çok kısadır, beni, Sky/Gök'ten attılar.*** Şubat Ayı'nın başlarındadır.

Şimdi Hotar'a geliyoruz ve Gül'ün seçimini bitiriyorum. Çok kısa tutmak istiyorum; "Hotar" soyadı Türk isimleri arasında yok, "Hotir" ya da "Hoter" olarak İbrani isim sözlüklerinde bulabiliyoruz, Nükhet Hotar, İzmirli ve İbrani asıllı olduğunu kaydediyoruz.

Bilimin sapmaları analiz ederek geliştiğini de tekrarlıyorum; sapma, enindesonunda normal olandan ayrılmadır. Bir, Hotar'ın milletvekili tayin edilmesi bir normal dışı haldir. İki, Papa İkinci Jean Paul'un cenaze törenine gidecek akepe heyetine konması ise tam bir sapmadır. Üç, Hotar Hanım, cenazede başına bir siyah tül geçirmeyi reddetmişti; habere göre Laura Bush ve Condoleeza Rice, başlarını siyah tüllerle örttüler. Bizde de usulün böyle olduğunu biliyoruz. Bu ise, bir normal varsa, çok büyük bir sapma olmaktadır.

Bunu, bu topraklarda en az yüz elli yıllardır devam eden Yahudi-Hıristiyan Savaşları'nın sembolik bir muharebesi olarak gördüm ve hemen not ettim. Bayan Hotar, Katolik Papa'nın tabutuna, çok yaygın ve alışılmış saygı yerine, pek Jewish, "civiş"**** bir tepki göstermiş oluyordu. Başka bir izahını bulamıyorum ve bunun teşhis edileceğini bildiğinden hiç kuşku duymuyorum.

---

* Bu bölüme birinci ektir.

** Jak Kamhi ve Vakfı, Türk iç politikası için önemlidir ve son olarak, Amerikan temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komitesi, jenosid kararını kabul ederken Kamhi, yerinden kımıldamayı bile düşünememiştir. Haklıdır, bu işler Kamhi'yi aşmaktadır ve bunu hep söylüyordum. Kamhi'nin küçük bir Partisi var, ama güçlüdür.

*** Benim program yaptığım zamanda, Sky en çok izlenen haber programı olmuştu, çok reklam alıyorlardı. "İsrael, Türkiye'de, İsrael'de olduğundan daha güçlüdür" teoremini doğrulamaktadır. Bana, bunu tasarruf nedeniyle yaptıklarını ve işler düzelir düzelmez tekrar alacaklarını söylemeyi de ihmal etmediler. Tabii çok sevinmiştim.

**** "Cıfıt" hakaret değil, "cıfıt pazarı", Yahudiler'in küçük dükkanlarla çok çeşitli meta sattıkları yerdir. Sondak, "-ıt" ya da "id", Latin kökenli çok üretken bir ektir, "karaid" ya da " selçukid" bildiklerimiz arasındadır, -id ye da –ıt eki, -lı veya -i ekiyle aynıdır, "osmani" ya da "osmanlı" biliyoruz. Cıfıt, Yahudi demektir ve Türk yapısıdır. "Cıv" ya da "Cif" olabilir, "Jew", civ ve "Juif", cıf, Türkiye'den geçtiğini ileri sürenleri biliyoruz. Cıfıt ile "Jewish", civiş, aynı kullanımı veriyorlar.

Abdullah Gül, öyle anlaşılır, Meclis'te temsil edilen Partiler'e ve bağımsız milletvekillerini ziyaret ederek destek ve oy istemek üzere, kendisi dahil, üç kişilik bir heyet oluşturmuştu, birisi Mehmet Ali Şahin'dir* ve bir kenara bırakıyorum. Diğeri de işte bu Hotar Hanım'dı ve ilk bakışta, diğer sapmalardan daha sapmadır. Ancak, hedef alınan seçmen heyeti başka ise, sapma değil sağlamadır.

Akepe oldukça, Hotar Hanım Meclis'tedir ve temsili işler yapıyor.

Demek ki Parlamentolar, gerçekten dekordurlar.

Canan Arıtman Tartışması

Soru şudur, "cahiliye devri" mi, "cehalet asrı" mı, Müdafa-i Hukuk'tan "Gavur İzmir" murahhası Canan Arıtman Hanımefendi, Abdullah Gül'ün, Ermeni soyundan geldiğini ve bunu, Gül'ün aile fertlerinden duyduğunu ileri sürdü ve bir küçük kıyamet koptu. Arıtman'nın, Gül'ün, "annesinin Ermeni kökenli olduğunu" ileri sürmesi, ülkeyi bir ırkçılıktan diğerine fırlattı; Canan Hanım'ın Parti-Genel Başkanı, "yakışıksız, ayıp, savunulacak yanı yok" demiş ve bir gazete yayın yönetmeni hızını alamamış, "Arıtman, chp'den ihraç edilmeli" buyurmuş, bunlara tarih bilgisizliği ve ilaveten "kendini bilmemek" diyoruz.** Bir ülkenin eliti nasıl bu kadar bilgisiz ya da ünlü sözle, "bel kemiksiz" olurlar. Kaç Kürt'e "Ermeni Dölü" dedik ve bilmek durumundayız, Kürtler içinde Ermeni çocuğu çoktur. Ermeniler, Kürt annelere bir "kötülük" yapmadılar, Kürt şefleri, sahipsiz güzel Ermeni kızlarını kapattılar.

Çok kısa bir tarih-coğrafya dersine ihtiyacımız var. Buna başlamadan şunları not edebilirim, a, Arıtman'ın, bu iddiayı, bir ve ciddi duyuma dayanarak ortaya atmış olduğunu kabul ediyorum. b, A.Gül'ün annesinin Ermeni kökenli olduğuna ihtimal vermiyorum, çünkü, Türk egemenleri bunu bilebilirler ve böyle birisinin önemli postlara getirilmelerine asla izin vermezler. Bunlar, "a" ve "b", Türk realitesidir; yazdıklarımın ve yazacaklarımın bilimsel olarak kabulünü öneriyorum.

Sultanahmet'te idik, mafya reislerini getirdiler, ikiye ayrılmışlar, birbirini öldürecekler, biz, Kürt İdris'i kendi koğuşumuza aldık, "Sol Mafya" olarak biliniyordu, Dündar Kılıç'ın yardımcısıydı, Dündar her hafta ziyarete geliyordu, eylülist diktatorya günlerindeydik, ama hapishane idaresi "idare ediyordu", her hafta, Dündar geliyor ve İdris ile görüşüyordu, karşılığında, benimkilerin de, Demirtaş Ceyhun, Amele Erol, benim çok

* Araplar'da ve müslümanlarda, Allah'ın niteliklerini bildiren, isimlere, zaman zaman "abd" ön eki koyuyorlar; bunun dışında iki sözcüklü isimler yoktur. "Mehmet Ali", aleviler, Mehmet'i ve sünniler, Ali'yi pek tartışmadıkları için, bir anomali durumundadır.

** Milliyet, 20 Aralık 2008

Hotar törende başını örtmedi

BAŞBAKAN Tayyip Erdoğan ile birlikte Papa 2. Jean Paul için Vatikan'da düzenlenen cenaze törenine katılan AKP Genel Başkan Yardımcısı Nükhet Hotar'ın başını örtmemesi dikkat çekti. Hotar, ABD Başkanı Bush'un eşi Laura Bush ve Dışişleri Bakanı Condelezza Rice'ın başlarını siyah tülle örttükleri törene ilişkin, "Zorunluluk olmadığı için örtmedim" dedi. ■ **Volkan YILDIRIM/VATİKAN**

Hürriyet Gazetesi: 9 Nisan 2005

Hotar, Gül'lü Seçim Kampanyası'nda

yakın arkadaşlarımın, benimle görüşmelerine izin veriyorlardı, idare budur. Denge'dir. Biz, hapishanede, Sol Mafya'ya koruma veriyorduk, devrimci arkadaşlarımız, herkesi silahsızlandırıyorlardı ve silah sadece devrimcilerindir.

Hapishane başka bir dünyadır ve Kürt İdris, yakışıklı ve güzel bir insandı, ne yazık, beni "papazı" saydı, her sıkıntısını bana söylüyor ve moral ihtiyacını benden tedarik ediyordu. Bir akşam çok üzüntülü ve sıkıntılıydı, iki eşi vardı, o gün eşlerinden birisi heyecanlanmış ve Sultanahmet kapısında ölmüştü ve İdris çok sıkıntılıydı. Her iki eşi de Ermeni imiş, bu, İdris'ten söz almış,* "İdris Efendi" demiş, ölümünde, Ermeni klisesinde ayin istemiş, İdris söz vermiş, ama şimdi içerde, ya duyulursa, Koca Mafya Reisi, çok korkuyordu, önümde ellerini ovuyordu, hep öyle yapar, saygılıdır, en sonunda, Papazı'na, bana, açıkladı. Çok kızdım, adeta azarladım, "İdris Bey, sana yakışır mı" dedim, "Hanımefendi'nin istediğini yapacaksın" ve kanuni hakkıdır, "ben şimdi İdare'ye dilekçe yazacağım", kanun gereğidir, izin verirler ve verdiler, Kürt İdis, elleri kelepçeli, Ermeni ayinine katıldı ve döndü. Bizim içimizde Ermeni genleri var ve neden kötü olsun, buradayız.

Biz bir imparatorluğun varisiyiz ve her kavimden insanlar yaşıyordu. Intermarriage kuraldır ve kavimlerin güzellik yoludur. Tarih-coğrafyamız, bunu gösteriyor. Sovyetler çöktü, İç Asya açıldı, Türkler saçıldı, bir de baktık ki biz onlara hiç benzemiyoruz ve onlar bize hiç benzemiyorlar. Çünkü biz Batı Türkleri hep dış evliliklerin çocuklarıyız.

Çöküş'te var, Büyük Komutanlar'ın Sevr'i kullanımları dahiyane'dir, kısaca şudur, Ermeniler'in arazilerini, konaklarını, hazinelerini ve en önemlisi, en güzel kızlarını Kürt şefler almışlardı ve "el koydular" dememiz isabetlidir. Şark'ta Kazım Paşa ve merkezde Kemal Paşa, "bizimle olmazsanız, Sevr gelir" dediler, bu, el koydukları bütün zenginlikten yoksun kalmaları demektir. Kurtuluş Savaşı'nın başındaki Türk-Kürt ittifakının temelinde, Ermeni zenginlikleri ve kızları var. Kürtler aldılar, Kurtuluş Komutanları tehdit için kullandılar.

Tezler'de ise şu var, Mütareke'den ikna komisyonları geldiler, Kürt Şeflerinin el koyduğu Ermeni kızlarını ikna edip götürmek istediler, Kızılderili filmlerindeki sahneleri yaşadık, çok büyük çoğunluk gitmedi, hepsinin çocukları olmuştu, bırakamadılar. Aramızda, Ermeni anneden çok çocuk var. Bazı subaylarımız da, Ermeni kızlarıyla evlendiler.

Bütün bunlar varken, bir kimsenin annesinde Ermeni geni olmasını, hakaret sayanlar, demek ki bilgisizdirler ve bel kemiklerini yitirmişler. Hem her fırsatta, "Türk-Kürt ayrılmaz, çünkü evlilikler" denecek ve hem de Ermeni kökünü hakaret sayacaklar, buna "dökülüş" demek zorundayız.

* Büyük bir sol gazeteci-yazarımızın annesi de Ermeni'ydi, Ermeni ayinle defnedilmeyi pek istemiş, hiç tanışmadığım yiğit kızı, bunu sağlamış ve bunlara çok seviniyorum. İnsanlarımız istedikleri ayinle ve isterlerse ayinsiz defnedilmelidir, hep savunuyorum.

Gül ve Satoğlu ailelerinden dava

Cumhurbaşkanı Gül'ün kardeşi, 'Arıtman'ın iddiaları üzdü. Bizim ve anne tarafımız olan Satoğlu ailesi adına hukuki işlemler başlatılacak' dedi

OKTAY ENSARİ Kayseri DHA

Gül ve Satoğlu aileleri tarafından CHP İzmir Milletvekili Canan Arıtman'ın Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve kendilerine yönelik iddialarıyla ilgili olarak Ankara'da dava açacağı bildirildi.

Cumhurbaşkanı Gül'ün Kayseri'de oturan kardeşi Mehmet Macit Gül, Arıtman'ın iddialarının kendilerini ve anne tarafı olan Satoğlu ailesini üzdüğünü söyledi. Macit Gül, "Hayret edilecek, asılsız bir iddia. Bunlar olacak şey mi, yakışık aldı mı? Hem Satoğlu hem de Gül aileleri adına, Ankara'da oturan yakınlarımız hukuki işlemleri başlatacak" dedi.

Anne Gül'e TV yasağı

Macit Gül, milletvekilinin Satoğlu ailesinin kökeniyle ilgili durumu İzmir'de oturan dayılarından duyduğu yolundaki iddialara da "Çok gülünç" olarak nitelendirdi. Macit Gül'le birlikte aynı evde kalan Cumhurbaşkanı'nın annesi Adeviye Gül'e (Satoğlu) bu konudaki haberler, tansiyonu yükselmesin diye izlettirilmedi.

Satoğlu ailesinin, Arıtman'a karşı açacakları davada ailenin ünlü Mevlevi İbrahim Tennuri Hazretleri'ne dayanan, Selçuklu dönemine kadar uzanan seceresi ve

Kardeş Gül: Ağabeyim yıpratılmak isteniyor

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde üretim yapan bir fabrikanın ortaklarından olan Mehmet Macit Gül, yaptığı yazılı açıklamada da bazı iddialarla ve siyasi amaçla ailesi ile ağabeyi Cumhurbaşkanı Gül'ün yıpratılmak istendiğini öne sürdü. Açıklamada, şu görüşlere yer verdi:

"Gerek Arena programında, gerek önceki gün yayınlanan bir tartışma programında Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin, Sayın Cumhurbaşkanımızın yakınlarına art bir firmadan özel üretim gerekçesiyle ihalesiz elektrik direği aldığı şeklinde mesnetsiz iddialar ortaya atılmıştır.

Bu iddialar tamamen gerçek dışı olup siyasi maksatla gündeme getirilmiş, ailemizi ve sayın Cumhurbaşkanımızı yıpratmayı amaçlayan iftiralardır. Benim veya herhangi bir yakınımın Ankara Büyükşehir Belediyesi ile bu doğrultuda herhangi bir iş ilişkisi bulunmamaktadır. Nitekim söz konusu iddialar, konunun muhataplarınca da kesin bir dille yalanlanmıştır.

Seviyesiz bir siyaset anlayışıyla yaratılan tartışma alanlarına, ailemizin ve tamamen tarafsız ve siyaset üstü bir konumdaki Sayın Cumhurbaşkanımızın çekilmek istenmesini üzüntüyle karşıladığımızı da bu vesileyle vurgulamak isterim."

M. Macit Gül

Milliyet Gazetesi: 20 Aralık 2008

CUMHURBAŞKANI GÜL'DEN YANIT:

Ailem yüzyıllardır Müslüman ve Türktür

GÜL, annesinin Ermeni kökenli olduğunu öne süren CHP'li Canan Arıtman'a dün sert bir yazılı açıklamayla yanıt verdi. Açıklamanın gerekçesinin, "Bazılarının açıkça, bazılarının sinsi şekilde yaymaya çalıştığı bir yalanı düzeltmek olduğunu" belirten Gül, şöyle dedi: "Kayseri'nin yerlisi olan annem tarafından Satoğlu, babam tarafından Gül (Gülükimamı) sülalelerinden gelen ailemizin yüzyıllara uzanan kayıtlı geçmişi Müslüman ve Türktür." >>14'te

Milliyet Gazetesi: 2 Aralık 2006

Sabetayistlerin durumu ayrıdır, Yahudiler'de yoktu ve Sabetay Sevi, "Türk-Müslüman" ile evliliği günah gördü; evlilik bir yana cinsel ilişkiye dahi giremiyorlar.* Bu nedenle, sabetayizm araştırmalarında, evlilik ve cinsel ilişkilere bakma gereğini duyuyoruz.** Böyle bir gereklilikten sonra bu ara-bölümün de sonuna gelmiş oluyoruz.

İlerledik mi, yoksa sabetayizm araştırmaları, islamizasyon hareketine ve tarikatlara sabetayizmin egemenliğini ortaya çıkardı,*** bundan mı korkuluyor; mesele budur. Şimdi artık köken araştırmaları bir "milli mesele" derecesindedir.

Türkiye'yi bir demir perde içine almak imkânsızdır. Kürtler'in genetik yapıları üzerine araştırmaları ve iddiaları yok sayamayız ve Amerika'da en önde gelen üniversitelerde sabetayizm çalışmaları yapıldığını ise biliyoruz.**** Artık bu yol açılmıştır. Dönemiyoruz.

Arıtman Tartışması'na dönecek olursak, Türk yönetenlerinin, köken konusunda çok bilgili olduklarını tekrarlamak zorundayım. İdare'ye Ermeni müdahalesine hiçbir zaman izin vermiyorlar. "Düşman" yaratılmıştır ve takibi sürdürülmektedir. İkincisi, düzenli bir Türk-Müslüman yaşamı olmayanlar, şu veya bu nedenle, günlük yaşamında irregülarite sergileyenler, genellikle, Ermeni kökeni icat edip yayıyorlar. Pamuk misli "ateizm" iddiasını da ileri sürenler ve hatta Bektaşi iddiasıyla çıkanları biliyoruz, ancak, Ermenilik falsifikasyonunu daha yaygın görüyoruz. Çünkü, var olan bütün düşmanlığa rağmen, bize en yakın kabul edilen ve halk düzeyinde sevilen kavim Ermeniler'dir. Sabetayistlerimiz arasında Ermeni köklü olduklarını ileri sürenlerle sıklıkla karşılaşıyoruz. 12 Mart Darbesi'nin başbakanı sabetayist Naim Talu'yu da uzun süre "Ermeni" tarif ettiler. Düzeltmiş durumdayım.

---

* Yakubiler, Yalman'lar, Bilgin'ler, bu kurala pek uymuyorlar ve hem cinsel ilişkiye giriyorlar ve hem de evleniyorlar. Kapani'ler, Kibar'lar, Kapani'ler, Nazlı Ilıcak'ın Ailesi, Çavuşoğlu'ları, İzmirim'ler, genel olarak uyuyorlar, ama kural dışı olanları da biliyoruz. Karakaşi'ler, İpekçi'ler, Eser Karakaşi'ler, ortodoksturlar, Hıristiyan, Kürtler ile cinsel ilişkiye giriyorlar ve Türkler'i kesinlikle reddediyorlar. Bizde tanınmış sabetayistlerin tanınmış Kürt aşiretlerine akraba olmalarının arkasında bu yasak ve serbesti normu var. Şabtay'ın yasaklamaları partner sıkıntısı yaratmıştı ve devam ediyor.

** Aydın Doğan'ın Kelebek'i, cinsel dünya konusunda önemli bir kaynaktır ve bu nedenle ihmal edemiyorum. Eda Taşpınar, son derece kural içi görünüyor. Hasman ile kohabitasyon, partner fıkdanından doğmuş olabilir, bulununca bitiyor.

*** Bu yönde araştırmalarımın başlarında, islami yayınlar çok büyük alıcı oldular ve şimdi düşmandırlar.

İslamın yüksek figürlerinin judaize olması ve tarikatlar içindeki iç içelik, akepe'nin önemli görevlere sadece İbrani asıllı göndermesi, artık yeni bir bilince yol açmaktadır. Çok korkuyorlar.

**** Marc David Baer'in eşinin Türk ve bir akepe sempatizanı olduğu, internet'te, hep tekrarlanıyor. Sabetayist camilerin fotoğrafları, bazı aileleri ve bu arada Kemal Paşa ile ilgili iddiaları yazmış durumdadır.

Marc David Baer, The Dönme -Jewish Converts Muslim Revolutionaries, and Secular Turks, Standford Universiry Press, 2010

Hillel Halkin, When Kemal Ataturk Recited.., Forward, January 28, 1994

Hillel Halkin de akepe taraftarıdır. 22 Temmuz seçimlerinden sonraki yazısı "Atatürk'ün Türkiyesi Devrildi" başlığını taşıyordu.

Hillel Halkin, Ataturk's Turkey Overturned, New York The Sun, Julay 24, 2007.

Bilim'e Karşı : "Ben Değilim"

Peki, bir teşhise varmadan önce neden bir "parça" tahlil'e gönderiliyor, bunun nedeni çok basittir, bir eleman veya daha çok eleman var mı, fazla mı az mı, bunun tespiti yapılmaktadır ve eskiden buna "teşrih" de deniyordu. Bu ne demek, önce elemanlar tarif ediliyor ve sonra bunların varlığı ve yokluğu, var olmaları halinde, dereceleri araştırılıyor; "kolestrol" ya da "üre" bir tariftir. Tarifin önemi büyüktür, bu nedenle tarifi de tarif ediyoruz; eskiden "etrafını cami, ağyarını mani" diyorduk. Yaptığımız budur.

Peki ne yapıyoruz, tarife başlarken çok çeşitli araştırmalar yapmak zorundayız ve dinler ve İslam tarihi, Arap kavmiyeti, hepsini, hepsini ele almak zorundayız ve araştırmalarımın sonucudur, bunun üzerine, başkalarının yanında ve bu arada misalen, "Mehmet Ali" entitesinin, Araplar'da ve Müslümanlarda olmadığını tespit edebiliyoruz. İkincisi, jüdezmo'nun İspanyol esaslı, İbrani ve Türki eklemeli, bir dil olduğunu da buluyoruz. O halde "ali" yazıp "eli" okursak, İbrani, "benim Allahım" anlamına ulaşıyoruz. "Mehmet Eli" ise, "Mehmet Benim Allahım" demek oluyor ve Sabetay Sevi'nin, Türkiye'deki sabetayistler arasındaki adının ise "Mehmet" olduğunu bilmek zorundayız. İlk adıdır. Çözersek, "Sabetay Benim Allahımdır" sonuncunu buluyoruz, önemli bir sonuçtur. Bu adın hem Müslüman-Araplar'da olmaması ve hem de jüdezmo'da çok sağlam bir anlam taşıması şaşırtıcı olmalıdır ve hoş bir ülkedeyiz. Bu ülkede, Mehmet Ali'ler genellikle yüksektedirler ve demek ki, bu ülke, Mehmet Ali'ler için daha hoştur. Diğer taraftan bir bildiğimiz daha var, sabetayizm'de Şabtay Sevi, peygamber değil, Allah'tır ve peygamber Nathan idi. Doğrudur, uyum büyülemektedir.

İsim koymanın çok sağlam kuralları olmalıdır. "Selçuk" adını hiç çözemiyoruz, Aslı "Salçık" olabilir, Türkler'de doğum sırasında annenin ilk gördüğü şey'in adını verme kuralı vardı, su kenarında, küçük bir sal'ın, "salçık", çıkıvermesi veya, elinde "kazan", biz "kazgan" diyorduk, bir hizmetlinin içeri girmesi ihtimal dahilindedir. Yoksa yeni doğan bir prense "kazan" denmesini açıklamak zordur. "Eşek" dahi var ki, kitaplarımı tekrarlamak istemiyorum.

Burada çok önemli bir nokta var, bilim kurallılıktır ve bilim yoluna girenler, hem önceden kural olduğunu kabul ederler ve hem de hep kural peşinde koşarlar. Bilim yolunda olanlar, birbirine hep düşman Fransız ve İngilizler'in bayraklarının aynı renklerden oluşmasını tesadüfe bağlamıyorlar; Hint-Avrupa'da, kaç bin yıl önce, üç düzen olduğunu biliyoruz, egemenlerin düzeni, dinseldirler ve büyücüdürler, kral ve ruhban sınıfı buradadır. İkinci düzen, asillerdir ve hep savaş yaparlar, muharip sınıftırlar. Üçüncü ve en alt düzen ise, ırgattırlar, hep çalışırlar ve toprağı işliyorlar. Hepsinin de belki dört bin ve beş bin yıl öncesinden beri bir rengi vardı; krallar ve ruhban, en yukarda, beyazdır ve asiller ve savaşçılar, bir altta, kırmızıdırlar ve reaya ya da ırgat ya da amele, en altta, mavi renge kalmışlar. Bu bir kuraldır ve bu nedenle, Fransız, İngiliz, Amerikan,

pek yeni devlet Avusturalya'nın bayrakları bu üç renkten olmaktadır.* Kurallılık var ve eğer regülarite'ye güvenmiyorsak, tariflere ihtiyaç duymuyoruz.

Bilim, kurallılık ve beraberlikler peşindedir. "Nazlı" nedir, "Nazım" nedir, nereden çıktılar, "Türk ve Müslüman" isim sözlüğünde bulabiliyor muyuz ve yoksa kökü "Naz" mıdır, bu soruları sormak durumundayız. "Naz" ise, bunu da İbrani isim sözlüğünden almış sayılabiliriz, -lı ve -ım eklerini önemsemek durumunda olmuyoruz ve üzerlerinde pek çok kez durmuş durumdayım. Yakın zamandan beri artık "Nazlı" adının "Naz" ile ikame edildiğini görüyoruz.

Çok güzel, şimdi dünyaya bir "Ayşenaz" gelmiş, çok önemli ve birinci sayfa haberidir. Çok hoş, yalnız, bizim isim konstrüksiyonumuzda, böyle, "Hayrinisa" veya "Ayşenaz" türünden yapıştırmalar yoktur, isim mi kalmadı, neden "Aydın" koymuyorlar, yavaş yavaş adlarımız da "biseksüel" oluyorlar, kızlarda "Aydın" biliyoruz.** Peki, Naz'a neden Ayşe'yi yapıştırmışlar, Sabetay Sevi'nin eşinin, Müslüman olduğunda ilk aldığı ad Ayşe idi, bir assosiasyon diyebilir miyiz ve herhalde teveccüh gösteriyorlar.

Demek ki bilimsel çalışmalarda beraberlikler arıyoruz, büyüleyici bir uyum ile karşılaşıyoruz, bu Ayşenaz bebeğin babaannesinin adının "Eser" olduğunu araştırmalarımızdan aktarıyoruz, aslı "Aşer" olup biz de yine biseksüel kullanılıyor.*** Ayşenaz'ın babaannesinin adı İbraniyet'ten ödünç alınmıştı ve "Naz" da İbrani kaynaklıdır, ithal bir isim demek istiyorum. Demek ki, tekil bakmadıkça, bu yeni bebeğin ismine şaşırmıyoruz.

Demek ki ciddi bir disiplinle karşı karşıyayız. A. Gül, bir kitabımdaki analizlere tepki olarak, bana, resmen, mektup yazmıştı ve bu mektubu Dışişleri Bakanlığı eliyle almıştım. Bu mektupta, bana, bu konuda yapacağım çalışmalara yardıma hazır olduğunu da bildirmişti ve ne yazık, vaadini unuttu ve ben de bu yardımdan mahrum kaldım.**** Böylece araştırmamızın onomastique tarafını bitirmiş oldum ve oradayız.

Üçü pratik ve birisi daha çok teorik dört noktamız kaldı. Bir, 1996 Brit'in, ki inisiyatif Silahlı Kuvvetler'de idi ve Necmettin Erbakan başkanlığında, Doğru Yol Partisi ile takviyeli Refah Partisi Hükümeti zamanında kabul edilmişti. Tansu Çiller, Dışişleri

---

* Hint-Avrupa'dan bazı kavimler renkleri kısmen bozabiliyorlar. Kürtler, mavi yerine yeşil yapmışlar. Başka renkler de görüyoruz, mavi yerine siyah da kullanılıyor. Üç renk ve bu kural değişmemektedir.

** Rauf Denktaş'ın eşinin adı "Aydın" ve ailesi Selanik'ten gelme, kadın yazarımız Cahit Uçuk'un kız kardeşi "Kaya" idi. Cahit Hanım, pek çok sabetayistimiz misli tarikatlara meraklı idi, şu anda yaşamıyor, şimdi tarikatlar bolluğunda yaşıyoruz.

*** Bu adla Eser Karakaş'ı biliyoruz, islamizasyon ve osmanizasyon ile akepe'yi şiddetle destekleyen bir Karakaşi'dir. Eşi Işıl Karakaş'ı, akepe, ahim'e yargıç göndermiştir; diğer yandan, Eser Faralyalı'nın,ayrıldığı kocasının soyadında-lı eki beni çok şaşırtmıştı, geldiği yerin adı "Faralyalı" imiş ki, bu durumda İbrani isim yapımında bir sorun kalmamaktadır. Uygundur.

**** Mektubu, aslen, bölüme ikinci ek olarak yayınlıyorum. Ne yazık Abdullah Beyefendi, çok çeşitli televizyon programlarımda, hatırlatmama karşın ihmalci davrandı. Bilgi vermedi, eşi Hanımefendi'yi, türbanlı olduğu için üniversiteye kabul etmedikleri için davalar açtı ve muhtemelen ahim'e baş vurmayı dahi planlıyordu. Bulabildiğim tek ilave bilgi, avukatının Mehmet Ali Bey olduğu, Mehmet Ali Bey'in kızı Hacer, evlilik yoluyla soyadı Özgün'dür.

Sema-Aydın Doğan'ın 7'nci torunu Ayşenaz

DOĞAN Holding Onursal Başkanı Aydın Doğan ile eşi Sema Doğan'ın kızları Begumhan Doğan Faralyalı, bir kız bebek dünyaya getirdi. Faralyalı çifti kızlarına Ayşenaz adını verdi. Milliyet ailesi olarak minik Ayşenaz'a sağlıklı, mutlu ve uzun bir ömür diliyoruz.

ESER & NAZ

Milliyet Gazetesi: 22 Nisan 2010

Yahudi-Müslüman zirvesine AKP'den onay

AKP, Yahudi ve Müslüman bilimadamlarını buluşturacak zirveye onay verdi. Avrupa Yahudi Kongresi Başkanı Michael Friedman, iki ülke bilimadamlarını bir araya getirecek konferansın, köktendinciliği önlemek açısından da faydalı olacağını söyledi. AKP Lideri Tayyip Erdoğan, Başbakan Abdullah Gül, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ve Milli Eğitim Bakanı Erkan Mumcu ile görüşen Friedman, iki yılda bir Yahudi ve Müslüman dünyasının uluslararası bir konferansta bir araya gelmesi konusunda görüş birliğine vardıklarını açıkladı. Friedman, "Gelecek yıl bu toplantı Türkiye'de yapılsın" dedi. ■ ANKARA

GÜL & GÜLÜŞ

Hürriyet Gazetesi: 31 Ocak 2003

'Sabetayist değiliz' mektubu

Prof. Dr. Yalçın Küçük'e, "Gül ve eşi Sabetayist olabilir" iddiasına karşılık bir mektup yazan Dışişleri Bakanı, "İddiaların tümü yalandır. Daha ciddi yaklaşmanızı beklerdim" ifadesini kullandı

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Yalçın Küçük'e bir mektup gönderdi.

'Sabetayist olabilirler'

'Yardım edebilirdim'

'Doğru not edin'

Sabetayistlik nedir?

Milliyet Gazetesi: 7 Haziran 2005

YALÇIN KÜÇÜK, ABDULLAH GÜL'Ü KIZDIRDI

'Sabetayist(*) iddiası vahim'

Dışişleri Bakanı Gül, kitabında kendisinin ve eşinin Sabetayist olabileceğini öne süren Prof. Küçük'e sert bir mektupla yanıt verdi

'Nisa adı İbranice'

'Keşke bana sorsaydınız'

ÖZEL HABER

Yalçın Küçük

Milliyet Gazetesi: 7 Haziran 2005

Bakanı olmakla beraber, A. Gül, de facto Dışişleri Bakanı sayılıyordu, Erbakan'ı kabule ikna eden ve sonunda Brit'i realize eden adam A. Gül olmalıdır. İsrael için çok büyük bir katkıdır, demek durumundayız.

İki, bütün kaynaklar,* akepe'nin kuruluşu sırasında sürekli olarak Amerika'daki Yahudi Partisi ve Ankara'da İsrael elçiliği ile temas halindeki şahsın da A. Gül olduğunu gösteriyor. Erbakan'ın kaburgalarından Likud-benzeri bir akepe çıkarmada A. Gül'ün katkısı inkâr edilemiyor. Büyüktür.

Üç, 2003 yılında, Irak'ı işgal edecek Amerikan kuvvetlerinin Türkiye'den geçişine izin veren Bakanlar Kurulu tezkeresinin Millet Meclisi'nde reddi sırasında Başbakan, Gül ve Genelkurmay Başkanı ise Özkök'tü. Hükümet Tezkeresi reddedilmiştir, hep hatırlıyoruz.

Ancak, ne reddedilmiştir, bugün dahi, bunu pek net olarak bilemiyoruz, çünkü, Türkiye'den kuvvet geçirilmesi tezkeresi, hâlâ tartışmalıdır. Bildiğimiz şudur, Amerikan tarafı yalnızca Amerikan askerlerinin Türk topraklarını kullanmalarına izin verilmesini istiyordu ve Türkiye'de ise bu tezkere ile Türk askerlerinin de Musul'a çıkacakları izlenimi verilmişti, bu ise Özal Misyonu'nun tekrarlanması ve hatta gerçekleşmesi anlamına geliyordu. Barzani, buna şiddetle karşı çıkıyordu, bu aynı zamanda İsrael'in de karşı çıkması demektir.

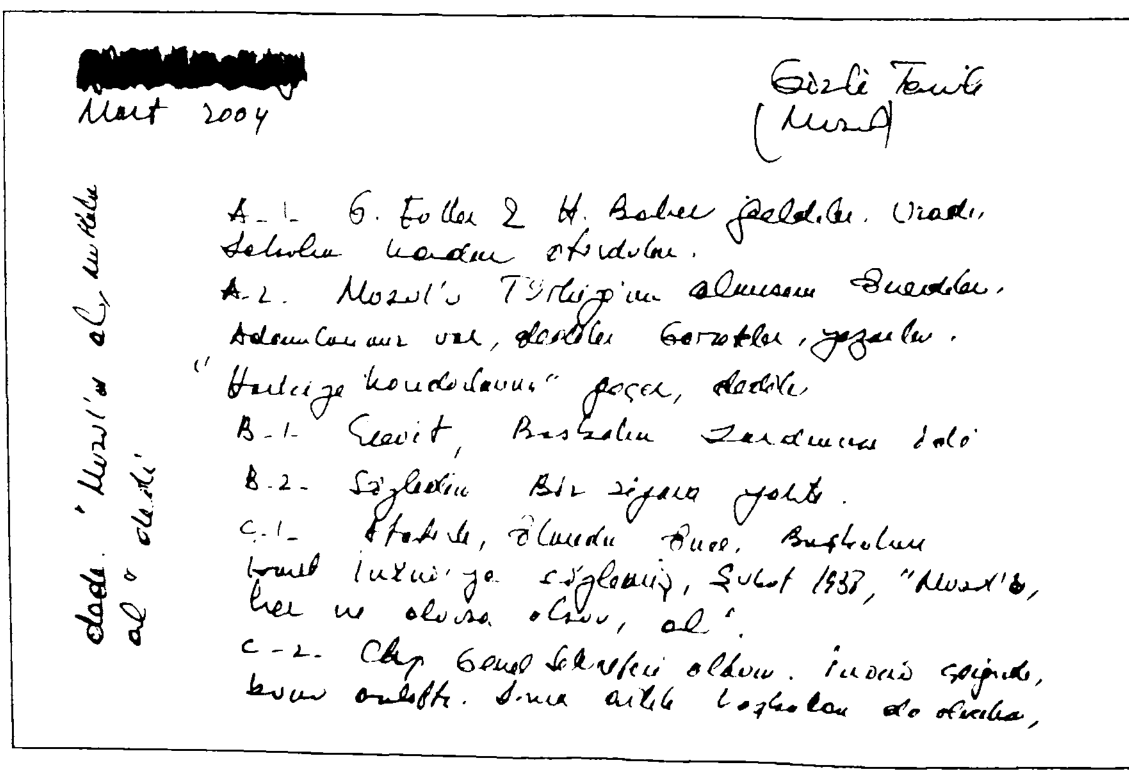
* Akepe'nin Kuruluşu: İsrael & Gül,
İkinci bölüm için ikinci ek.

Ellili yılların ikinci yarısında, Türkiye'nin önce Suriye'yi ve daha sonra Irak'ı zapt etme projeleri çok geride kalmış görünüyor, artık, bölgede tek hegemon olma iddiasında İsrael için, Türk askerlerinin Musul'a girmesi değil oradaki bir avuç Türk askerinin de Musul'dan çıkarılması çok önemlidir.* Bu bapta İsrael'in, Washington'un desteğini elde ettiğini düşünebiliyoruz. "Hegemon", Türk kuvvetlerini Konya çevresine hapsetmek istemektedir.

İşte tam bu sırada Ordu'nun ve hükümetin başında münasip zevat varlar, Genelkurmay Başkanı Özkök ve Başbakan A. Gül zamanında bu gerçekleşmiştir; Türk askerinin Musul'a girmesi imkânı bertaraf edilmiştir, demek istiyorum. İsrael, her halde çok memnun olmalıdır ve memnuniyetinden A.Gül'e, büyük pay düşmektedir.

Demek "Yeni Tarih" yazımı, yeni bir uyum ve ahenk anlamına da gelmektedir.

Dördüncü nokta, daha çok teorik nitelikte, Türkiye'de hiçbir çalışması olmayan, okullarda hep vasat kalmış, hiçbir alanda bilgisini kanıtlamamış ve bu ölçüde birikimsiz bir kimsenin cumhurbaşkanı makamına çıkması ile ilk kez karşılaşıyoruz. Bir neden aramak zorundayız. Musul'a geçiyoruz.

*Akepe'nin kuruluşundan itibaren, bir "Redd-i Miras" hareketi olduğunu hep ileri sürdüm. Kıbrıs'tan çekilme ve Musul'daki iddialardan vazgeçme, akepe'yi hükümete formasyonunun ahitnamesidir. Genelkurmay Başkanları, Özkök, Büyükanıt ve Başbuğ zamanlarında, Yüksek Komutanlık, akepe ahitnamesini kolaylaştırmış görünmektedir. Kıbrıs, hâlâ ortadadır.

Neden bana geldi, belki çok iyi değerlendireceğimi biliyordu, Demokrat Parti döneminde bakan olmuş bir zatın oğluydu, Ecevit'i sevmezdi, muhafazakâr ama Batı'yı biliyordu, yurt dışında okumuştu ve en sonunda "millici" idi, söyler söylemez, söylediklerinin tamamının doğru olduğuna inandım. Çünkü anlatılanları uydurmak imkânsızdır, uydurulmuş olsa bile "gerçekten daha gerçek" olduğundan hiç kuşku duymadım. Bir televizyon programında açıkladım, ama açıklamakla risk alıyordum, bir "güvenirlik" zırhım vardı, delinebilirdi. Bülent Ecevit, delinmesine izin vermedi, hemen, "Yalçın Küçük doğru söylüyor" dedi. Böylece adını hiç açıklamayacağım, Bülent Bey kaynağımda yanılmıştı, Metin Toker olduğunu söyledi, bir "millici" ve Bülent Ecevit'in katkılarıyla, tarihimizden, şimdiye kadar bilinenleri alt-üst eden bir yaprak çıkarmış olduk.

Tarihin çukuruna düştü.* Minimalist bakanların cumhuriyeti'ndeyiz.

Çünkü, ilk kez, gerçekten Osmanlı'nın varisi bir Türkiye kavramını reddeden bir hükümet kurulmuştu. Yüksek Komutanlık bu reddi ve Likud'tan doğma akepe'yi destekliyordu, çok yüksek komutanlar ile çok büyük sermayenin eseridir. Tarihten bir yaprağı tarihin çukuruna attılar.

Peki ve yine neden bana geldiler, kitaplarımı okumuşlardı, yine de İsrael'de duyduklarına inanamadılar. İsrael'de yaşayan Türkiye Yahudisi veya New York'ta yaşayan sabetayist-Türk olabilirler, "sade Türk" de diyebiliriz, yaptığım sadece kaynaklarımı karartmaktır. Bilinmelerini istemiyorum, çünkü bir belge veriyorum.

İsrael'de iş yapıyorlar ve akepe hükümet olmuş ve A. Gül başbakanlık koltuğundadır. Adı İngilizce "Amir Maimon" yazılan İsrael'li diplomat ile karşılaşıyorlar, konuşkan birisi olduğu anlaşılıyor. Türkiye'de de görev yapmış, Karısı, "Tal" ve bu ad biseksüel, "Talat" bir türeme olabilir, biz bu adı tam türkçeleştirerek "Şebnem" olarak kullanıyoruz. Üç çocuğu var, birisi "Ofek" ki biz "Ufuk" diyoruz, Naveh, biz "Güzel" yapıyoruz ve diğeri "Elinor", artık "Alinur" adını pek biliyoruz. "Ali" yazıyor ve "Eli" söyleyebiliyoruz, Yahudiler, "Eli" yazıyor ve "Eli" telaffuz ediyorlar; aramızda bu tür farklar var ve ben abartmıyorum. Ben-Gurion, Batı Türkleri ile Beni İsrael'e, "birbirini tamamlayan kavimler" diyordu, tekeliyet'te farklılıkları öldürmek esastır. Buradayız.

Benim kaynaklarım çok üzgündüler, laisizmi büyük tehlike altında görüyorlardı ve Amir Maimon, Biz "Emir Meymun" çağırabiliriz, iyi kalpli birisi, üzülmelerine dayanamıyor, Türk başbakanı A. Gül'ün İbrani olduğunu ileri sürüyor, inandırıcı olabilmek için, "dedesi Yahudi mezarlığında yatan bir insandan nasıl korkarsınız" yollu üstelemekten de geri kalmıyor. Tam o sırada, akepe hükümet olunca, İsrael Dışişleri Bakanlığı'nda bir değerlendirme toplantısı yapılmış, Türkiye uzmanı Amir Maimon'u da çağırmışlar "aynen öyle" söylemiş ve sözüne güven olursa, İsrael dışişleri kayıtlarında var.

Emir Meymun, irticadan korkan benim kaynaklarımı teselli etmeye kararlı görünüyor, "bakın şu anda bir Kara Kuvvetleri Komutanınız var, çok yakın zamanda Genelkurmay Başkanı olacak, o da bizden" deyiveriyor. Kaynaklarım etkilenmişler, korkunun ye-

* İlker Paşa Hazretleri'nin, bu açıklamaları yaptığım zaman İkinci Reis idi, talihsiz beyanlarının başında bu var. "Anlaşma yaptık, bağlıyız" demişte ve ben tekzip ettim.

rini kızgınlık almış, "Yalçın Küçük neden bu kadar doğru çıkıyor" ve Türkiye'ye gelince de beni buldular, anlattılar ve notlar aldım. Burada ilginç nokta şudur, çok şaşırmışlar, New York'ta bir arkadaşları var, adını vermiyorum, ailesinden Gata'da komutanlık yapanları söylüyorlar, Yaşar Paşa'ya "Yaşar Amca" diyorlar, kızının arkadaşları ve benim kitaplarımı okumuşlar, bunlar, kaynaklarımın arkadaşları, önce kızmışlar ve sonra kendilerini bulmuşlar. Yaşar Amca'nın tarife uygun olduğunu her yerde söylüyorlar; kaynaklarım daha fazla şaşırmışlar, iç bilgi ve dış bilgi çakışmaktadır.

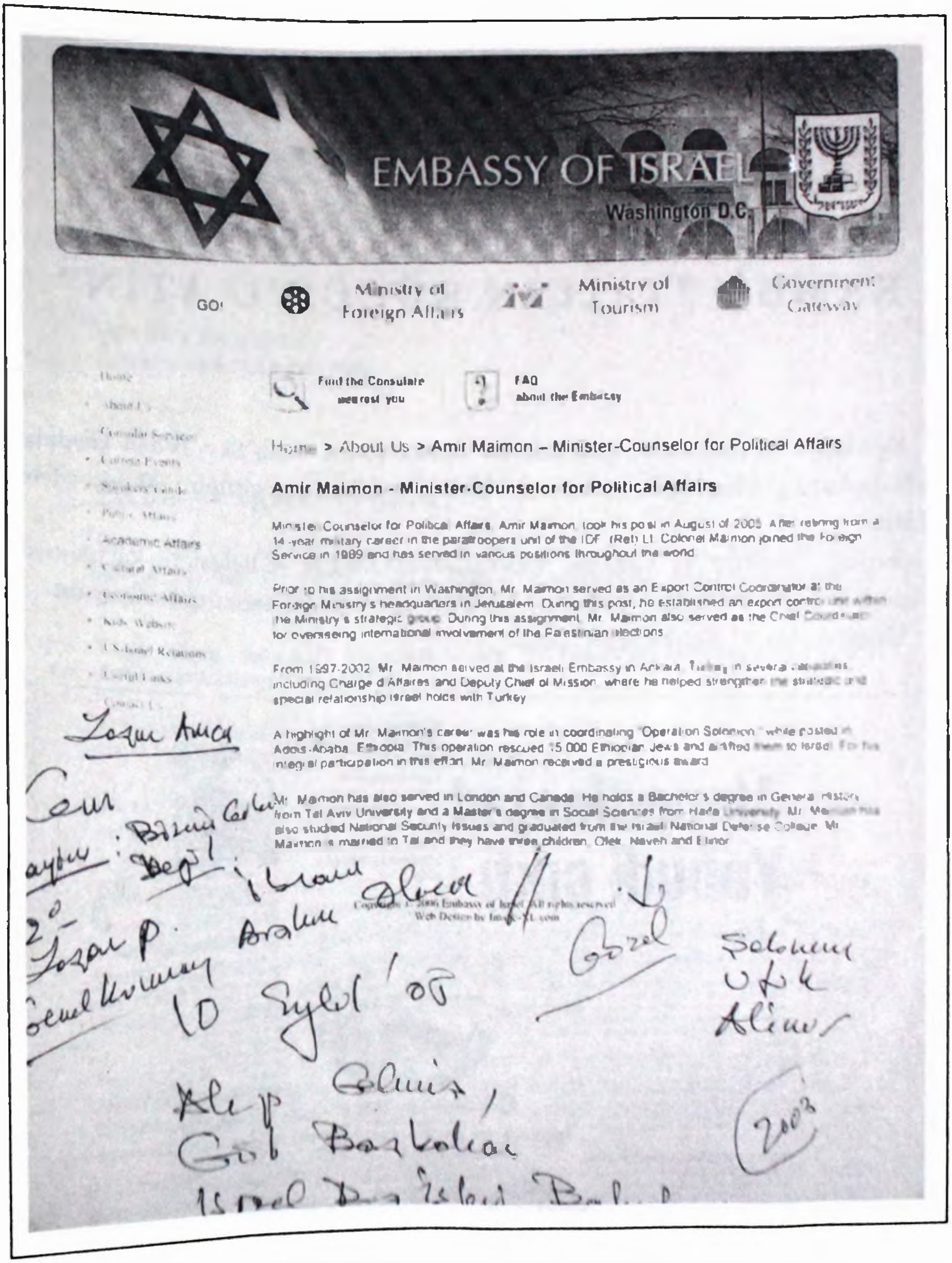
Yaşar Paşa'nın sağlaması yapılmış durumdadır. Peki A. Gül tarafı, inandırıcı görülmekle birlikte, çok iyi planlanmış bir saptırma operasyonu da olabilir; dikkat etmek zorundayız. Araştırmak durumundayız; en iyi araştırıcı A. Gül makamıdır. Bekliyorum.

Bu belgeyi, her zaman olduğu üzere, üzerindeki o ana ait notlarımla birlikte, yayınlıyorum. Benimki bilime katkıdır.

Peki yazdıklarım karşısında benim konumum nedir; hepsinin yanlış çıkmasını diliyorum. Emeklerimin verimleri ve bu arada "Yeni Tarih" batabilir, ama ben yanlış olmalarını istiyorum.

Hepsi bir "Kopernik Devrimi" değerindedir.

Bir Kopernik oldum. Korkuyorum.

EMBASSY OF ISRAEL
Washington D.C.

Ministry of Foreign Affairs | Ministry of Tourism | Government Gateway

Find the Consulate nearest you | FAQ about the Embassy

Home > About Us > Amir Maimon – Minister-Counselor for Political Affairs

Amir Maimon - Minister-Counselor for Political Affairs

Minister Counselor for Political Affairs, Amir Maimon, took his post in August of 2005. After retiring from a 14-year military career in the paratroopers unit of the IDF, (Ret) Lt. Colonel Maimon joined the Foreign Service in 1989 and has served in various positions throughout the world.

Prior to his assignment in Washington, Mr. Maimon served as an Export Control Coordinator at the Foreign Ministry's headquarters in Jerusalem. During this post, he established an export control unit within the Ministry's strategic group. During this assignment, Mr. Maimon also served as the Chief [illegible] for overseeing international involvement of the Palestinian elections.

From 1997-2002, Mr. Maimon served at the Israeli Embassy in Ankara, Turkey in several [illegible], including Charge d'Affaires and Deputy Chief of Mission, where he helped strengthen the strategic and special relationship Israel holds with Turkey.

A highlight of Mr. Maimon's career was his role in coordinating "Operation Solomon," while posted in Addis-Ababa, Ethiopia. This operation rescued 15,000 Ethiopian Jews and airlifted them to Israel. For his integral participation in this effort, Mr. Maimon received a prestigious award.

Mr. Maimon has also served in London and Canada. He holds a Bachelor's degree in General History from Tel Aviv University and a Master's degree in Social Sciences from Haifa University. Mr. Maimon has also studied National Security Issues and graduated from the Israeli National Defense College. Mr. Maimon is married to Tal and they have three children, Ofek, Naveh and Elinor.

Copyright © 2006 Embassy of Israel. All rights reserved.
Web Design by Image-XL.com

yedinci bölüm için birinci ek

KAMHİ: "YALÇIN KÜÇÜK'Ü ATIN"

Kamhi'nin bu notasından çok kısa bir zaman sonra, beni, Sky Tv'den kovdular. Mektubu bana göndermediler; arkadaşım İdris Akyüz'e en geç gittiğini tahmin edebiliyoruz.

Burada, "Fesadiye" ve "Cahiliye" kitaplarımdaki kaynak ve belgelerle karşılaştırılmasını diliyorum. Bu notta, hiç olmazsa bir tek doğru bulunmasını ümit ediyorum.

Ümidim, Ahmet Necdet Sezer içindir.

Ahmedinejad Yahudi çıktı

'İsrail'in haritadan silinmesi gerektiğini' söyleyen Ahmedinejad'ın kimliğini inceleyen İngiliz gazetesi, İran liderinin Yahudi kökenli Sabourjian ailesinden geldiğini buldu

HER fırsatta İsrail'e sözlü saldırılarda bulunan, 'İsrail devletinin haritadan silinmesi gerektiğini' söyleyen, hatta Yahudi soykırımının yaşanmadığını öne süren İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad'ın gerçekte Yahudi kökenli olduğu iddia edildi. İngiliz Daily Telegraph Gazetesi, Ahmedinejad'ın haziran ayındaki başkanlık seçimleri öncesinde, nufus cüzdanını gösterirken çekilen bir fotoğrafına dayanarak, İran liderinin ailesinin aslında Yahudi olduğunu yazdı.

Gazete, nufus cüzdanının üzerinde, İran liderinin ailesinin, gerçekte 'Sabourjian' soyadını taşıdığı, ancak daha sonra din değiştirerek 'Ahmedinejad' soyadını aldığına ilişkin bir not bulunduğunu kaydetti. İsim, İran İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan İranlı Yahudilerin kullandığı isimler listesinde bile bulunuyor.

'ŞAL DOKUMACISI-SABOURJIAN'

Sabourjian'ların, Ahmedinejad'ın doğum yeri olan Aradan'ın yerlisi olduğunu belirten gazete, kelimenin kökeninin de, Farsça'da Yahudi Şalı anlamına gelen Sabour'dan geldiğini ve 'Sabour dokumacısı' şeklinde çevrildiğini belirtti.

ÖFKESİNİN NEDENİ

Uzmanlar, Ahmedinejad'ın Yahudilere yönelik saldırılarının arkasında, Yahudi geçmişini saklama isteğinin yattığı yorumunda bulunuyor. Arap ve İran Araştırmaları Merkezi'nden Ali Nurizade, din değiştiren ailelerin yeni kimliklerini eski inançlarını kötüleyerek aldıklarını vurgularken, Ahmedinejad'ın da Yahudi karşıtı açıklamalarıyla, bu bağlantısını gizlemeye çalıştığını kaydetti.

Mahmud Ahmedinejad

Parasızlık etkili oldu

Ahmedinejad'ın yakınları daha önce, İran liderinin nalbant olan babası Ahmed'in, oğlu 4 yaşındayken dini ve ekonomik baskılarla din değiştirdiğini öne sürmüştü. Geçtiğimiz aylarda, Ahmedinejad'ın kökenlerinin araştırılmasını talep eden internet yazarı Mehdi Hazali apar topar tutuklanmıştı.

Adolf Hitler

Suçladıkları ırktan geliyorlar

Irkçı siyasetçilerin, gerekte suçladıkları ırklardan geldiğine ilişkin daha önce de benzer vakalar ortaya çıkmıştı. Milyonlarca Yahudiyi toplama kamplarına gönderen Nazi lideri Adolf Hitler'in ailesinin Yahudi kökenli olduğu öne sürülüyor.

Pauline Hanson

Avustralya'da da ırkçı görüşleriyle tanınan One Nation Partisi'nin eski lideri Pauline Hanson'ın, yapılan DNA testi sonucunda Türk ve Arap genleri taşıdığı belirlenmişti.

Soyadı değişikliğini kabul etmişti

Cumhurbaşkanı Ahmedinejad, ailesi 1950'lerde Tahran'a yerleştiğinde soyadının değiştiğini inkâr etmiyor. Ancak, bunun din değişikliğinden kaynaklandığını hiçbir zaman dile getirmedi.

Habertürk Gazetesi: 4 Ekim 2009

PROFİLO HOLDİNG A.Ş.
CEMAL SAHİR SOKAK 26 28
34384 MECİDİYEKÖY · İSTANBUL TÜRKİYE

Jak V Kamhi
Yönetim Kurulu Başkanı

24.12.2007

SKY Türk Televizyonu
Kalemler ve Kılıçlar Programı

Sayın İdris Akyüz,

SKY Türk TV' de yayınlanan Kalemler ve Kılıçlar programında Yalçın Küçük' ün şahsım ve 500. Yıl Vakfı ile ilgili iddialarını yurt dışında bulunmam nedeni ile gecikmeyle izledim.

Yalçın Küçük' ün şahsım Museviler ve 500 Yıl faaliyetleri hakkında söylediklerini duyunca kulaklarıma inanamadım.

Beni üzen, Yalçın Küçük' ün söylediklerinden ziyade hınç, hırs ve neredeyse kin olarak adlandırılabilecek bir ruh hali yansıtması oldu.

Bu ruh halindeki bir insana cevap vermeyi ve bir polemiği girmeyi düşünmediğimi belirtmek isterim.

Sizin program içersinde yaptığınız bazı müdahalelere rağmen, Yalçın Küçük' ün bunları dikkate almadığını müşahade ettim. Ancak Yalçın Küçük bilmeli ki, araştırmacı kimliği ve sıfatı, objektif olmayı gerektirir, benim yazdığım kitaplarda bunlar var demek yerine, konunun muhataplarına ulaşıp (ki yerine göre K.K.T.C devlet erkanı yerine göre T.C Dışişleri Bakanlığı veya uluslar arası kuruluşlardır) bunların doğru olup, olmadığını teyit etmeyi gerektirir.

Benim, 500. Yıl Vakfı' nın ülkemiz tanıtımı için girişilen uğraş veya gayretlere, ülkem için bugüne kadar yaptığım hizmetleri Yalçın Küçük' e kanıtlamak gibi bir misyonum yok. Bu katkı ve hizmetlerim zaten gönülden bağlı olduğum Devletim tarafından Üstün Hizmet Madalyası ile taçlandırılmıştır.

Bu mektubumun, programınızda yayınlanmasını talep etmiyorum. Mektubu yazmamdaki amaç, sizin gibi değerli bir basın mensubunun nezdinde Yalçın Küçük' ün iddialarının cevapsız kaldığı gibi yanlış bir intiba uyanmaması içindir. Bu nedenle yeri geldiğinde bir cevap aldığınızı vurgularsanız memnuniyet duyarım.

Bu duygu ve düşüncelerle bilgilerinizi rica eder, esenlik dileklerimle saygılarımı sunarım.

Jak V. KAMHİ

yedinci bölüm için ikinci ek

A. GÜL'DEN MEKTUP VAR

T.C.
Dışişleri Bakanı ve
Başbakan Yardımcısı

Ankara,05.05.2005

Sayın
Yalçın Küçük,

"TEKELLİYET" adlı kitabınızda şahsım ve eşim ile ilgili çeşitli iddialar içeren bölümleri büyük bir üzüntü ile okumuş bulunuyorum. Bahsi geçen iddiaların tümü yalandır.

Sizlerin bir bilim adamı olarak insanlar için çok hassas olan bu konulara daha ciddi yaklaşmanızı, konuları ve kişileri büyük bir hassasiyetle irdelemenizi beklerdim. En azından bir asistanınızı bu konuları araştırmak üzere görevlendirebilirdiniz. Kaldı ki ben de sizin bu konudaki her türlü sorunuza cevap verebilirdim. Hatta sizin yapacağınız çalışmalarda gerekli kaynaklara ulaşmanız noktasında elimden gelen yardımı da yapardım.

Kitabınızda bu haksız iddiaların bugünkü vehametinin ötesinde, gelecek nesillerin bilgilendirilmesi noktasında da yanlış kanıların oluşmasına neden olacağını sizler de takdir edersiniz sanırım.

Bugünün siyasi hayatını, tarihe doğru bir şekilde not etmekle görevli olan sizlerin, toplumun nazarında önemli makam ve mevkilerde bulunan şahsiyetler için daha hassas ve delilli bir şekilde hareket etmeniz gereğini bir kez daha vurgular, bundan sonraki çalışmalarınızda bu hususu gözeteceğinizi ümit eder, başarılar dilerim.

Abdullah GÜL
Dışişleri Bakanı ve
Başbakan Yardımcısı

KONU ENDEKSİ

İSİM ENDEKSİ

A

B

C - Ç

D

E

F

G

H

I - İ

J

K

L

M

N

O - Ö

P

Q

R

S - Ş

T

U - Ü

V

W

Y

Z